

பகவத் கீதா
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும்
விருத்தியுரையும்.

கௌரவ பூர்.
பொ. ராமநாதன்.

10/1/14

கௌரவ ஸ்ரீ. பொ. ராமநாதன்.

உ
அவதார புருஷாக்ஷய
ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான்
பாண்டு புத்ராக்ஷய அர்ஜுனனுக்குத்
துக்க பய சோர்வுகளைத் தீர்க்கும்பொருட்டு
உபதேசித்த திருவாக்காக்ஷய
ப க வ த் கீ தா.

ஸம்ஸ்க்ருதத்திலுள்ள
இந்த அரிய ஞான ஸாஸ்த்ரத்தைத்
தமிழ்நாட்டார் எளிதில் அறியும்படி,
ஸ்ரீவாதுபுதிமானும்
இலங்கை ராஜாங்க
சட்ட நிருபண ஸபையில் அங்கத்தவருமாக்ஷய
கௌரவ ஸ்ரீமான்
பொ. ராமநாததுரை, K. C., C. M. G.,
ஆவர்களால்
தமிழில் இயற்றப்பட்ட மொழிபெயர்ப்பும்
விருத்தியுரையும்,
யாழ்ப்பாணம்
நாவலர்கோட்டம்
ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளையால்
நாவலர் அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Copyright Reserved.

விலை ரூபா உ.

1914.

சுவாமிநாதர்
பிரபந்தம்

அக்ஷரப் ப்ரயோக விஞ்ஞாபநம்.

ஆங்க்லேய பாஷையிலுள்ள நாமங்கனையாவது வேறு பதங்கனையாவது நாம் எடுத்துத் தமிழில் வழங்கும்பொழுது, அவற்றை அப்பாஷைக்குரிய உச்சாரண ரீதியாகவே வழங்குதல் வேண்டும். அப்படி உச்சாரணம் செய்யாதவிடத்து, லக்ஷணக்கேடாகும். அவற்றைக் கேட்கும் அப்பாஷையாளர் தங்கள் பாஷா பதங்கள் என்று எளிதில் அறியமாட்டார்கள். அறிந்தாலும் விபரீத அர்த்தங்கொள்ளவும் இடமுண்டாகும். அதுவுமன்றி க்ரமமாக உச்சரிக்கத் தெரியாமையின்பொருட்டுக் கற்றோரது அவமதிப்பும் பெறப்படும். இதுபற்றி ஸம்ஸ்கிருத பதங்களை மறுபாஷையாளர் வழங்கும் பொழுது ஸம்ஸ்கிருத ரீதியாகவே உச்சாரணம் செய்தல் அவஸ்யமாயிற்று.

இந்நூல் ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டமையால், அநேக ஸம்ஸ்கிருத நாமங்களும் வேறு பதங்களும் தமிழில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டன. இவற்றை ஸம்ஸ்கிருத ரீதியாகவே வழங்குதற்குப் போதிய அக்ஷரங்கள் தமிழில் இல்லாமையால், ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து ஸ ஷ ஸ ஜ ஹ என்னும் எழுத்துக்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. “சம்பவித்தல்”, “சண்முகம்”, “சிவன்”, “சங்கரன்”, “சங்கிரகம்”, என்பன “ஸம்பவித்தல்”, “ஷண்முகம்”, “ஸீவன்”, “ஸங்கரன்”, ஸங்க்ரகம்”, என இந்நூலில் வழங்குதல் காண்க.

தமிழில் மொழிக்கு முதலில் ஒற்றெழுத்துக்கள் வாராவாயினும், ஸம்ஸ்கிருத உச்சாரண ரீதிக்காக அவைகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. தமிழில் “பிரமம்” எனப்படுவது இந்நூலகத்தில் “ப்ரஹ்மம்” என்றும், “திரிதராட்டிரன்” எனப்படுவது “த்ருதராஷ்ட்ரன்” என்றும், “துருபதன்” எனப்படுவது “த்ருபதன்” என்றும், “துரோபதி” எனப்படுவது “த்ரோபதி” என்றும், இவ்வாறு வருதல் அறிக.

ஸம்ஸ்கிருதத்திலுள்ள க ச ட த ப என்னும் வர்க்கங்களின் பல பேதங்களைத் தமிழில் காட்டும்பொருட்டு எம்மால் தமிழ் அக்ஷரங்களுக்குக் குறியீடுகள் அமைக்கப்பட்டன. இந்நூலை அச்சிடத் தொடங்கியபோது, அக்குறியீடுகளையிட்டு அச்சிடின, ஸம்ஸ்கிருதமறிபாத நம்மவர்கள் மயங்குவார்களெனத் தமிழ்ப்பண்டிதர் சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டமையால்; அவற்றை விலக்கினோம். விலக்கினமையால் க ச ட த ப வர்க்கங்களின் பேதங்கள் காட்டப்படாமல் நின்றன. எனவே, பரம் (param), பலன் (phalan), பலம் (balam), பயம் (bhayam), தபஸ் (tapas), தானம் (danam), தர்மம் (dharmam) முதலிய வற்றிற்குக் குறியீடின்றி அவ்வவ்வர்க்கத்து முதல் எழுத்துக்களே வருதல் காண்க.

சுண்டு எடுத்துக் காட்டப்படாத அக்ஷரப் ப்ரயோகங்கள் உளவாதலின், அவற்றையும் ஏற்றவாறு அமைத்துக் கொள்க.

ப்ரபல ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதரும்

மஹோம்ஹோபாத்யாயராகக் கொழும்பு நகரில்

விளங்குபவருமாகிய

ஸ்ரீமத் மு. ஸர்வேஸ்வர ஸர்மா அவர்கள்

இந்நூற்குச் செய்த அணிந்துரை.

अखण्ड सच्चिदानन्द

1. पदवाक्य प्रमाणादौ सर्वासूपनिषत्सुच
दर्शनेषुच षट्सुख मकार्षीं निर्पुणं हिमाम् ॥
2. तथापि विद्यामदमत्ततातः कीर्ति भ्रमेणोरित ईश नित्यम्
विद्वद्विवादोपजयस्य दानं ह्येतद्वरं कर्म हृदोति मत्वा ॥
3. कालंच सर्वं विफलं दयालो विद्वद्विवादेन सदाहि कुर्वन्
मदांघ मत्तेभ समानएव संचार माशाखहमप्यकार्षम् ॥
4. इत्थं स्थिते, श्रीलङ्कायां विद्याविमवपुःकलः
ज्ञानवान् रामनाथाख्यो वर्तते कश्चिदोश्वरः ॥
5. महादाता महाकीर्ति रितिश्रुत्वा मुदान्वितः
तत्प्रोतिलब्धये लक्षणं निमित्तो तदा ॥

6. गतं मां समहान् धोमान् प्रीत्याहूयात्मजस्यवै
पितेव विद्यासामर्थ्यं ज्ञात्वा तुष्टो भवेद्यथा ॥
7. तथाकार्षोर्दयासिंघो, ततो हस्तगतंच मे
दृष्ट्वाप्रन्थं कएवैष इत्यप्राक्षीन्महाप्रभुः ॥
8. प्रत्यवोचं गुणातीतं भगवद्भोतिकेत्यहम्
अपिजानासिसूक्ष्मार्थान् इत्यप्राक्षीत् तवेच्छया ॥
9. शङ्कराचार्यरचितं श्रीरामानुजनिर्मितम्
द्वैत बोधकं मय्यत्र सर्वभाष्यं प्रभूत्तम ॥
10. पठित्वा दशधा सम्पक् ज्ञातवानस्मिपुष्कलम्
इतिगम्भीरमेवाहं प्रत्यवोचमहंतया ॥
11. परयादयया नित्य निश्चिंतः ससुखंयथा
तत्समोपे वसेयंच तथाकार्षीरनुग्रहम् ॥
12. गीताविचारसंप्राप्ते समोपे तस्य धीमतः
गीतांतरंगलेशंच नाज्ञासिषमितीहमे ॥
13. सपरिष्कारमेववं बुद्धिंतामुदपादयः
सूक्ष्मार्थो भगवद्भोताया व्याकरणशास्त्रतः ॥
14. तर्कशास्त्रेणच स्वामिन् नज्ञायेत दयानिधे
कोशादिनाचेति बद्धि मत्पाद्य परिपूर्णक ॥

15. स्वानुभूतियुतस्तस्य गुणातीतस्य हेपर
ज्ञानपूर्वविचारेण ज्ञायेतेतिच मे यतिम् ॥
16. प्रतिमासं प्रतिदिनं तद्विचारेषु तद्वद्वदाम्
उत्पाद्य परमानन्द त्वमकार्षीरनुग्रहम् ॥
17. विद्यामदोऽगमदूरे विद्या फलमनुग्रहम्
प्रापं ते जगदाधार त्वमासेचनकेश्वर ॥
18. गतेमोहे नास्ति शक्तिः वेदांतस्थोपदेशने
परेषां मे कदा भूया दातुं दर्शनं मित्यहो ॥
19. प्रतीक्षे ते सदानन्द प्रीत्यानुग्रहं मीप्सित
प्राप्तात्म दर्शनं सर्ववन्द्यं सद्गुरुमीळित ॥
20. तवानुग्रहशक्तिंचाभिन्नमत्वा सुजीव्यहम्
सर्वत्र करुणा देव कारणंते जगद्गुरो ॥
21. बहुनाकिं जगन्नाथ त्वमन्यान् सकलान्विभो
इत्थं सुखेन दयया विनाक्षत्या सुजीवय ॥

॥ सु सर्वेश्वर शर्मा ॥

HIGGINBOTHAMS LD., MADRAS AND BANGALORE.

ஸ்ரீமத் மஹோமஹோபாத்யாய மு. ஸர்வேஸ்வர ஸர்மா அவர்கள்
இந்நூற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் செய்த அணிந்நுரை
ஸ்லோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

அகண்டாகார ஸச்சிதாநந்தமே,

1. நீ என்னை வ்யாகரணம், மீமாம்ஸா, தர்க்கம் முதலிய பத
வாக்ய ப்ரமாணங்களிலும், ஸகல உபநிஷதங்களிலும்
ஷட் தர்ஸனங்களிலும் ப்ரவித்தி வல்லபனாகச் செய்தரு
ளினாய்.
- 2,3. ஈஸா, அவ்விதம் செய்தருளியும், வித்யாமதம் மேலிட்ட
தன்மையால், எப்பொழுதும் கீர்த்தி மோஹத்தால்
ஏவப்பட்டு, வித்வான்களுடன் விவாதம் பண்ணலும்,
அவர்களை அபஜயஞ் செய்தலுமே சிறந்த கர்மம் என்று
எண்ணி மத்யானேபோற் பலதிக்கிலும் சென்று விபல
மாய்த் திரிந்தேன்.
- 4,5. விபு, இவ்விதம் ஸஞ்சரிக்கும்பொழுது, கல்வியும், செல்வ
மும், ஞானமும் பெற்ற ராமநாதன் என்ற நாமமுள்ள
ஓர் மஹாத்மா ஸ்ரீ லங்காவில் வாழ்கின்றார் என்றும்,
அவர் ஈதலிலும் புகழிலும் பெரியவர் என்றும் கேள்வி
யுற்று, அங்கு சென்றேன்.
- 6,7. தயாவலிந்து, ஞானவானாகிய அந்த மஹான் என்னை வரவ
ழைத்து, என் வித்வஸாமர்த்யத்தை அறிந்து, என்மேல்
ப்ரீதிகொள்ளும்படி அதுக்ரஹஞ் செய்தாய். பின்னர்
அந்த மஹாப்ரபு என்கையிலிருக்கும் ஒரு க்ரந்தத்தைக்
கண்டு, ஈதென்னவென்று வினவினார்.
8. குணாதீத, நான் பகவத்கீதாவென்று சொன்னேன். உனது
இச்சாஸக்தியால் அவர் அதன் ரஹஸ்யார்த்தங்களை
அறிவீராவென்று என்னைக் கேட்டார்.
- 9,10. ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யரால் இயற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீ ராமதுஜ
ரால் இயற்றப்பட்டதும் த்வைதத்தை விளக்குவதுமா
கிய ஸர்வபாஷ்யங்களையும் பத்துமுறை கீதானிஷய
மாக ஆராய்ந்தேன் என்று அஹந்தையால் கம்பீரமாகச்
சொன்னேன்.

ஸ்ரீமத் மஹோமஹோபாத்யாய மு. ஸர்வேஸ்வர ஸர்மா அவர்கள்
இந்நூற்கு ஸம்ஸ்கிருதத்தில் செய்த அணிந்நுரை
ஸ்லோகங்களின் மொழிபெயர்ப்பு.

11. நித்ய, உனது மேலான தையயால் அந்த மஹான் அருகே கவலையற்று ஸுகமாக நான் வலித்துவரும்படி அருளினாய்.

12-16. ஸ்வாமி, அவர் ஸந்நிதியில் கீதாவிசாரம் நடைபெற்று வருங்காலத்தில் கிஞ்சித்தேனும் கீதாவின் அந்தரங்கம் அறிந்திலேன் என்று எனக்கு நீ மேலான புத்தியை பரிஷ்காரமாக ஊட்டினாய். தயாநிதியே, பரிபூர்ண வஸ்துவே, வ்யாகரண ஸாஸ்த்ரத்தாலும் தர்க்க ஸாஸ்த்ரத்தாலும் அமரகோஸமுதலியவற்றாலும் புகவத்கீதாவின் ஸுகீக்த மார்த்தம் அறியமுடியாதென்ற நிர்ஸயத்தை ஏற்படுத்தி, குணாதீதனும் ஸ்வாநுபூதிமானுமாகிய அந்த ப்ரபு வினுடைய ஞானபலத்தினால் தோன்றும் விளக்கமொன்றாலேயே கீதாவின் ஸுகீயப்பொருள் அறியக்கூடும் என்ற புத்தியையும் உதயமாக்கி, நான்தோறும் மாஸந்தோறும் கீதா விசாரணுகாலங்களில் அந்தப் புத்தியை வற்புறுத்தி, நீ என்னை ரக்ஷித்தாய், பரமாதந்த வஸ்துவே.

17. ஜகத்துக்கெல்லாம் ஆதாரப்பொருளே, தெவிட்டாத பரமேஸ்வரா, எனது கல்விச்செருக்கு வெகுதூரம் அகன்றுவிட்டது. கல்வியின் பலனாகிய உனதருளைப் பெற்றேன். நீ என்னைக் காப்பாயாக.

18-20. உன் அருளால், மூடஞானம் அகன்ற பொழுது மற்றவர்களுக்கு வேதாந்தத்தைக் கிர்த்திக்காக உபதேசிப்பதில் ஸக்தியற்றவனென்றும், ஆஸ்சர்ய கரமான ஆத்மதர்ஸநம் இனி எப்போது எனக்குண்டாகுமென்றும் எண்ணி, யாவராலும் போற்றப்பட்ட நித்யாநந்தமே, உன் அநுக்ரஹத்தை அன்போடு அபேக்ஷிக்கிறேன். ஆத்ம தர்ஸநம் பெற்றவரும் ஸர்வஜனங்களால் வணங்கப்படுபவருமாகிய ஸத்குருவையும் உனது அநுக்ரஹஸக்தியையும் அபின்னமாகவே சிந்தித்து நான் ஸுகஜீவியாயிருக்கின்றேன். ஜகத்குருதேவ, ஸர்வவ்யாபி, உன் கருணையே காரணம்.

21. ஜகந்நாத, மிகப்பேசுவதால் பயன் என்ன. விபு, நீ ஏனையோர் யாவரையும், என்னைப்போலவே, கருணையால் குறைவின்றி ஸுகமாக வாழ்விப்பாயாக.

விஷய அடக்கம்.

	பக்கம்.
முகவுரை	1- 8
முதல் அத்தாயம் அர்ஜுநவிஷ்ணுத்யோகம்	9- 20
இரண்டாம் " ஸாங்க்யத்யோகம்	21- 71
மூன்றாம் " கர்மத்யோகம்	72-128
நான்காம் " ஞானத்யோகம்	129-168
ஐந்தாம் " கர்ம ஸந்ந்யாஸத்யோகம்	169-192
ஆறாம் " ஆத்ம ஸம்யமத்யோகம்	193-223
ஏழாம் " விஜ்ஞானத்யோகம்	224-246
எட்டாம் " அக்ஷர பரப்ரஹ்மத்யோகம்	247-265
ஒன்பதாம் " ராஜவித்யாராஜகுஹ்யத்யோகம்	266-298
பத்தாம் " விபூதித்யோகம்	299-333
பதினோராம் " விஸ்வரூப தர்ஸனத்யோகம்	334-354
பன்னிரண்டாம் " பக்தித்யோகம்	355-367
பதின்மூன்றாம் " சேஷத்ர சேஷத்ரஜ்ஞ விபாகத்யோகம்	368-286
பதினான்காம் " குணத்ரயவிபாகத்யோகம்	387-401
பதினைந்தாம் " புருஷோத்தமப் ப்ராப்தித்யோகம்	402-421
பதினாறாம் " தைவாஸுர ஸம்பத்விபாகத்யோகம்	422-436
பதினேழாம் " ஸ்ரத்தா த்ரய விபாகத்யோகம்	437-448
பதினெட்டாம் " மோக்ஷஸந்ந்யாஸத்யோகம்	449-490
நூலுக்கும் உரைக்குமுரிய சொல் அகராதி	491-510
பிழைதிருத்தமும் கூட்டவேண்டியனவும்	511-517

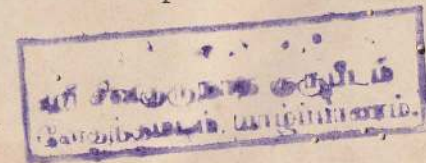
முகவுரை.

பாண்டவர்களும் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களும் யுத்தகளத்தில் எதிர்த்து நிற்கும் ஸமயத்தில், தர்மஸாஸ்த்ரார்த்த விமூடத்தால் (பகவத்கீதா, உ. எ; அநுகீதா, கசு, கூ) அர்ஜுனனுக்கு நேரிட்ட அவதர்யத்தையும் துக்கத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் உபதேஸித்த விஷயங்களை ஸ்ரீ வ்யாஸபகவான் மஹாபாரதத்தில், பிஷ்மபர்வத்தில் அடங்கிய பகவத்கீதா பர்வத்தில், பதினெட்டு அத்யாயங்களால் விரித்தார்.

இந்தப் பதினெட்டு அத்யாயங்கள் அர்ஜுனவிஷாதயோகம், ஸாங்க்யயோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம், கர்ம ஸந்ந்யாஸயோகம், ஆத்ம ஸம்மயயோகம், விஜ்ஞானயோகம், அக்ஷரப்பிரஹ்மயோகம், ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யயோகம், விபூதியோகம், விஸ்வரூப ஸந்தர்ஸனயோகம், பக்தியோகம், சேஷ்த்ர சேஷ்த்ரஜ்ஞ விபாகயோகம், குணத்த்ரய விபாகயோகம், புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியோகம், தைவாஸுர, ஸம்பத் விபாகயோகம், ஸ்ரத்தாத்ரய விபாகயோகம், மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸயோகம், என்று மஹாபாரதத்திலேயே வகுக்கப்பட்டன. இவையெல்லாம் சேர்ந்தபர்வம் ஸ்ரீ “பகவத்கீதா” என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்திலும், “பகவற்கீதை” என்று தமிழிலும், வழங்கிவருகின்றது.

“பகவத்கீதா” என்ற பதம் “பகவத் உக்தா” என்று அஸ்வமேதபர்வத்தில் அடங்கிய அநுகீதாவில் விளக்கப்பட்டது. அஃதாவது, பகவான் மொழிந்தவை, பகவானது திருவாக்யங்கள், என்று பொருள்படும். ஆதலால், பகவற்கீதை “பகவற்கீதைகள்” என்றும் அழைக்கப்படும்.

“பகவான்” என்ற பதத்தின் விசேஷ அர்த்தம் பூர்ண ஐஸ்வர்யம், வீர்யம், யஸஸ், பூ, ஞானம், வைராக்யம், என்ற “பகத்”

தை உடைய பரமாத்மா என்றும்,—பொது அர்த்தம் பூதங்களின் உற்பத்தி ஸ்திதி விநாஸத்தையும், ஞானம் அஞ்ஞானம் என்ற வற்றின் நிலைகளையும், உள்ளபடி அறிந்த ஜீவன்முகத்தன் என்றும்,—விஷ்ணுபுராணத்தில் (சு.நு. இல்.) பராஸரருஷி விளக்கியிருக்கின்றார். எனவே, பரமாத்மாவும், மாயையில் உட்புகுந்த பரமாத்மாவாகிய மஹேஸ்வரனும், அவர் அவதாரங்களும், ஜீவன் முகத்தர்களும் “பகவான்கள்” என்பது பெறப்பட்டது.

அநேக பகவான்கள் அநேக புண்யாத்மாக்களுக்கு ஞானோபதேஸம் செய்திருப்பதாலும், அந்தஞானோபதேஸங்கள் எல்லாம் பகவற்கீதைகள் என்று அழைக்கத்தக்கவையாதலாலும், இதி லடங்கிய பகவற்கீதைகளை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாதத்திற் பிறந்த (அஃதாவது, க்ருஷ்ணபகவானும் அர்ஜுனனும் ஸம்வாதித்த ஸமயத்திற் பிறந்த) பகவற்கீதைகள் என்று விஸேஷிக்கப்படும். (அத். யஅ. எயி, எயக). இதுபற்றியே, ஒவ்வொரு அத்யாய முடிவிலும் “உபரிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவற்கீதைகள் என்றும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற [இந்த இந்த] அத்யாயம் முற்றிற்று” என்று எல்லா அத்யாயங்களும் விளக்கப்பட்டன.

இந்த ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாத பகவற்கீதையில் காமக்ரோத பய துக்க நிவிர்த்திகள் எவ்விதம் விர்த்திக்குமென்பது பூரணமாக உணர்த்தியிருக்கின்றது. ஆதம் உத்தாரணத்தைக் கருதி வாழும் உலோகத்தாருக்கு இதனிலும் மேலான நூல் இல்லை. இந்நூல் ஆதிதொட்டு அந்தம்வரையில் அதுபவ முறையாகவே திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்டது.

“அத்யாயம்” என்றது அத்யயன எல்லை; ஓர் பாடத்துக்கு உட்பட்ட விஷயங்கள் என்று பொருள்படும்.

ஒவ்வொரு அத்யாயத்தையும் இன்ன இன்ன “யோகம்” என்றது என்னை? அர்ஜுன விஷாதயோகம், ஸாங்க்யயோகம், கர்மயோகம் முதலான பெயர்கள் ஏதுகாரணத்தால் ஏற்பட்டன எனிற், கூறப்படும்.

“யோகம்” என்ற பதம் “யுஜ்” (கூடுதல், பொருந்தல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, கூடுதல், பொருந்துதல் என்று அர்த்தமாகும். ஈண்டு எது எத்தனை கூடிற்று என்றால், அத்யாயநாமத்தால் குறிக்கப்பட்டது எதுவோ அதனை அர்ஜுனனுடைய அறிவு கூடிற்று என்று கொள்ளவேண்டும். எனவே, “அர்ஜுனவிஷாதயோகம்” என்ற முதலாம் அத்யாயம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு, விஷாதத்தோடு (சோர்ந்தகுணம் அல்லது தளர்ச்சியோடு) பொருந்திற்று என்பதைக் கூறும் முதற்பாடம் என்று அர்த்தமாகும்.

“ஸாங்க்யயோகம்” என்ற இரண்டாம் அத்யாயம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவோடு கூடிற்று எனவும், “கர்மயோகம்” என்ற மூன்றாம் அத்யாயம் அர்ஜுனனுடைய அறிவு கர்மத்தின் ஸூக்ஷ்மகதியோடு கூடிற்று எனவும் பொருள்படும் இவ்வாறு எஞ்சின பதினைந்து அத்யாய நாமங்களையும் பொருள்பண்ணவேண்டியது. காதால் ஸ்வரணம்செய்து, மனஸால் மனனம்செய்து, பகவானது திருவாக்யங்களின் அர்த்தங்களை அறிவு பொருந்துதலே ஈண்டு “யோகம்”.

ஆனால் அர்ஜுனனுடைய அறிவுக்கு மாத்ரமோ குறித்த விஷயங்கள் யோகம் ஆகும் எனின், அப்படியன்று. அவனுக்கு உபதேஸித்த வாக்யங்களை எந்த ஞானாதிகாரி கேட்டு, அல்லது வாசித்துச், சிந்தித்தானோ அவனுக்கும் அவை யோகமாகும். அங்ஙனமாயின், முதலாம் அத்யாயத்தைச் சிந்தித்தவனுடைய அறிவு விஷாதத்தைப் பொருந்துமோ என்று வினாவலாம். பொருந்தும என்பதற்கு ஐயமில்லை. எவ்வாறெனின், மரணத்துக்கஞ்சாத அர்ஜுனன் “நான் எவ்விதம் என்னுடைய குருமாரையும் பந்துக்களையும் கொல்லலாம், கொன்றால் தர்மத்துக்கு விரோதமே” என்று எண்ணிச் சோர்ந்து துக்கித்ததுபோல, வாசிக்கும் ஞானாதிகாரியும் அர்ஜுனன் கூறியது சரியே, இவன் எப்படி அவர்களைக் கொல்லலாம், என்று எண்ணிச் சோர்ந்து துக்கிப்பான். ஆதலால், இந்தத் துக்கநிலை இருவருக்கும் விஷாதயோகமே. பகவற்கீதை யஅ. எயி இல், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானே தமக்கும் அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தை எவன் அத்யயனம் செய்வானோ,

அவனால் நான் ஞானயஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனானேன் என்று உறுதி கூறினார்.

பகவற்கீதை அதுஷ்டிப் ஸ்லோக ரூபமாக இயற்றப்பட்டது. ஓர் அடிக்கு எட்டு அக்ஷரவீதம் முப்பத்திரண்டு அக்ஷரம் பெற்ற பா, அதுஷ்டிப் ஸ்லோகம். ௬௬௬ ஸ்லோகங்கள் பகவற்கீதையில் உள்ளன.

பகவற்கீதையிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் அநேகம் மஹா பாரத சரித்ரத்தை அறிந்தாலன்றி விளங்காமலிருக்குமாதலால், அதனைச் சுருக்கமாகச் சொல்வது நன்று.

சந்திர வம்ஸத்திற் பிறந்து, க்ருதயுகத்தில் வாழ்ந்த, யயாதி ராஜ்யம் புரு என்றும், யது என்றும், இரண்டு புத்ரர்கள்.

புரு வம்ஸத்தில் தோன்றின துஷ்யந்தன் விஸ்வாமித்ரனுடைய மகனாகிய ஸகுந்தலையை விவாகம்பண்ணி, பரதன் என்ற புத்ரனைப் பெற்றான். இவனுடைய வம்ஸத்தில் ஹஸ்தி என்ற ராஜன் பிறந்தான். இவன் இக்காலத்தில் உள்ள டில்லிக்கு ஸமீபத்தில் ஹஸ்தினாபுரம் என்ற பட்டணத்தைக் கட்டினான். இவன் வம்ஸத்தில் குரு என்ற ராஜன் தோன்றினான். இவன் ப்ரஹ்மாவின் ஸதைதன உத்தரவேதி என்று ப்ரவரித்திபெற்ற ஸமந்தபஞ்சகத்தை உழுது அதில் யோக வ்ரதத்தாலாவது யுத்தஞ்செய்தாவது இறந்தவர் யாவரும் ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்தி பெறவேண்டுமென்று தபஸ்செய்து, பெருங் கீர்த்தியைப் பெற்றான்.

இந்த ஸமந்தபஞ்சகம் “குருக்ஷேத்ரம்” என்றும் அழைக்கப்படும். இது அரந்துகம் தரந்துகம் ராமா மசக்கரம் என்ற நாலு எல்லைகளுக்குள் அடங்கினதென்று மஹாபாரதத்தில் ஸல்யபர்வத்தில் கூறப்பட்டது. இந்தத்தேஸம் வடகிழக்கில் ஹரித்வாரம் வரையில், தென்கிழக்கில் வ்ருந்தாவனம் வரையில், மேற்கில் புவனம் வரையில், வடமேற்கில் பட்டியாலம் வரையில், உள்ளதென்று சில பண்டிதர்கள் உத்தேவிக்கின்றார்கள்.

குரு வம்ஸத்தில் பிறந்தவர்களைக் கௌரவர் என்பர். த்வாபரயுக முடிவில் ஸந்தது என்ற கௌரவராஜன், நாரூபங்

கொண்ட கங்காதேவியை விவாகம்பண்ணித் தேவவ்ரதனையும், ஸத்தியவதியை விவாகம்பண்ணி விசித்ரவீர்யனையும், பெற்றான்.

தேவவ்ரதன் தனக்குரிய பட்டத்தை வேண்டாமென்று விசித்ரவீர்யனுக்கே கொடுத்துப் ப்ரஹ்மச்சர்ய வ்ரதம் ஸாதித் தபடியால் “பிஷ்மன்” (தபோவலிமையால் பயத்தைச்செய்வோன்) என்று அழைக்கப்பட்டான்.

விசித்ரவீர்யனுடைய மூத்த பத்னி த்ருதராஷ்ட்ரனையும், இளைய பத்னி பாண்டுவையும் பெற்றார்கள்.

த்ருதராஷ்ட்ரன் குருடனாய்ப் பிறந்ததால் பாண்டு பட்டா பிஷேகம் வகித்தான்.

வெகுநாள் ராஜ்யம் பண்ணித் தன் பத்னிகளாகிய குந்தி மாத்ரி என்பவர்களோடு பாண்டுராஜன் லான்ப்ரஸ்தாஸ்ரமத்திற் சென்றான். அங்கு குந்தியால் யுதிஷ்டிரன் பிமன் அர்ஜுனன் என்ற மைந்தர்களையும், மாத்ரியால் நகுலன் ஸகதேவன் என்றவர்களையும், பெற்றான். அவனும் மாத்ரியும் இறந்தபின், வனத்தில் வாஸம் செய்யும் ருஷிகன் குந்தியையும் பஞ்சபாண்டவர்களையும் ஹஸ்தினாபுரத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் த்ருதராஷ்ட்ரன் கையில் ஒப்புவித்தார்கள்.

பாண்டவர்களின் விஸேஷ குணங்களைக் கண்டு த்ருதராஷ்ட்ரனுடைய புத்ரர்களில் துர்யோதனன் முதலியவர்கள் அதிகப் பொறுமைகொண்டு அநேகவிதத்தால் அவர்களைக் கொல்ல எத்தனித்தார்கள். ஈதெல்லாம் த்ருதராஷ்ட்ரன் கேள்வியுற்றுத் தன் ராஜ்யத்தைப் பாகம்பண்ணிக் காண்டவப்ரஸ்தம் என்ற தேஸத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தான். இதில் பாண்டவர்கள் இந்தப்ரஸ்தம் என்ற அத்தியலங்கார பட்டணத்தை உண்டுபடுத்தினார்கள். இவர்களுடைய செல்வத்தையும் பராக்ரமத்தையும் ஸகிக்கக்கூடாத துர்யோதனன் சூதால் ராஜ்யத்தை அபகரிக்கலாம் என்றெண்ணி, தர்மநீதியில் வழுவாத யுதிஷ்டிர ராஜனாகிய மூத்த பாண்டவனைக் கபடுகிறைந்த தன் மாமனாகிய ஸகுனியோடு சொக்கட்டான் விளையாடும்படி அழைத்தான். இதில் தோல்வியடைந்து ராஜ்யத்தை இழந்து, பஞ்சபாண்ட

முகவுரை.

வர்கள் கருவருஷகாலம் வனவாவிகளாய்த் திரிந்தார்கள்.

அதன்பின் அவர்கள் துர்யோதனனிடம் வந்து தங்கள் ராஜ்யத்தைத் தங்களுக்கு ஒப்பந்தப்படி கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்க, அவன் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொன்னான். பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தரஷ்ட்டர்களுக்கும் ஆதிமுதாயாகிய யயாதிராஜனுடைய புத்ரனாகிய யதுராஜன் வம்ஸத்தில் தோன்றி, யாதவர்களை அரசாரும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் மத்யஸ்தராக வந்தும், அவர் திருவாக்கையும் மறுத்துத் துர்யோதனன் கொடிய அகம்பாவ நிலையைச் சாதித்தபடியால், பாண்டவர்கள் தார்த்தரஷ்ட்டர்களோடு போர்பண்ணவேண்டியதாயிற்று.

இருபக்கத்தாரும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டமுள்ளவர்களின் உதவியைப் பெற்றார்கள். துர்யோதனன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய சேனையை மதித்து அதுவே தனக்குப் போதுமென்றான். பாண்டவர்கள் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் மாத்ரம் தங்களுக்குப் போதுமென்றார்கள். அவ்வாறே அருளி, பகவான் அர்ஜுனுக்கு ஸாரதியாக அமைந்து, வெற்றிக்கு வேண்டிய உபாயங்களை எல்லாம் அவனுக்குத் தக்கதக்க ஸமயங்களிற் போதித்தார்.

யுத்த ஆரம்பத்தில் மரணபயமற்ற அர்ஜுனன் தன்னோடு ஸ்ரோதம் பாராட்டும் ஸஹோதரரையும் மற்றும் அநேக பந்துக்களையும் குருமாரையும் எப்படிக்கொல்லவேன், மண்ணைச் சாக அவர்கள் உயிரை வதைத்து மாளச்செய்தபின் எனக்கு ராஜ்ய போகத்தால் என்னபலன், ஸதாகாலமும் துக்கமே, என்றெண்ணிச் சோர்வுபெற்றுத் தன் கர்மம் யாதென்று அறியாமல் தடுமாறித், தன் அபுத்தியையும் பயத்தையும் துக்கத்தையும் தீர்க்கவேண்டுமென்று பகவானைப் ப்ரார்த்தித்தான்.

இது கேட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியும், பயம் ஸோகம் துக்கம் என்றவைகளின் நிவிர்த்தியைப்பற்றியும், விரிவாக உபதேசித்தார். அவர் திருவாக்பங்களை உணர்ந்து அர்ஜுனன் தெளிந்த புத்திமானாகப் போர்புரிந்தான்.

முகவுரை.

கண்ணில்லாத த்ருதரஷ்ட்டரன் தன் மக்களும் பாண்டவர்களும் பண்ணும் யுத்தத்தின் வருத்தாந்தத்தை அறிய விரும்பினபடியால், ஸ்ரீ வியாஸருஷி த்ருதரஷ்ட்டரனுடைய ஸாரதியும், கல்வி சித்தஸூத்தி பொறுமை தயவு முதலிய நற்குணங்களால் கீழ்ப்புப்பெற்றவனுமாகிய ஸஞ்ஜயனுக்கு யுத்தகாலத்தில் நடக்கின்ற ஸம்பவங்கள் எல்லாம் அறியத்தக்க ஓர் ஞான ஸக்தியை அருளினார்.

பகவற்கேதையின் முதல் அக்பாய ஆரம்பத்தில் த்ருதரஷ்ட்டரன் யுத்தத்தைப்பற்றிக் கேட்ட வினாவுக்கு ஸஞ்ஜயன் உத்தரம் அளித்தான்.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுக்கும் அர்ஜுனுக்கும் நடந்த ஸம்பவதம் முழுவதையும், மற்றும் ஸகல செய்திகளையும், தான் அதுகூர்வியித்த ஞான சக்ஷுவாலும் ஞான ஸ்ரோத்ரத்தாலும் ஸஞ்ஜயன் அறிந்து த்ருதரஷ்ட்டரனுக்கு விளக்கினான் என்று ஸ்ரீ வியாஸருஷியே தான் பாடின மஹாபாரதத்தில் கூறியிருக்கின்றார்.

முதல் அத்தியாயம் அர்ஜுன விஷாதயோகம்.

[அஸ்தாவது, அர்ஜுனன் தர்மஸாஸ்த்ர விதிகளைக் கற்றும் அவற்றின் லக்ஷயார்த்தத்தை அறியாதபடியால் (பகவத்கீதா, உ. ௨, ௪, ௧௦, ௧௧, ௧௨, ௧௩, ௧௪, ௧௫, ௧௬, ௧௭, ௧௮, ௧௯, ௨௦, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪, ௨௫, ௨௬, ௨௭, ௨௮, ௨௯, ௩௦, ௩௧, ௩௨, ௩௩, ௩௪, ௩௫, ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦, ௪௧, ௪௨, ௪௩, ௪௪, ௪௫, ௪௬, ௪௭, ௪௮, ௪௯, ௫௦, ௫௧, ௫௨, ௫௩, ௫௪, ௫௫, ௫௬, ௫௭, ௫௮, ௫௯, ௬௦, ௬௧, ௬௨, ௬௩, ௬௪, ௬௫, ௬௬, ௬௭, ௬௮, ௬௯, ௭௦, ௭௧, ௭௨, ௭௩, ௭௪, ௭௫, ௭௬, ௭௭, ௭௮, ௭௯, ௮௦, ௮௧, ௮௨, ௮௩, ௮௪, ௮௫, ௮௬, ௮௭, ௮௮, ௮௯, ௯௦, ௯௧, ௯௨, ௯௩, ௯௪, ௯௫, ௯௬, ௯௭, ௯௮, ௯௯, ௧௦௦, ௧௦௧, ௧௦௨, ௧௦௩, ௧௦௪, ௧௦௫, ௧௦௬, ௧௦௭, ௧௦௮, ௧௦௯, ௧௧௦, ௧௧௧, ௧௧௨, ௧௧௩, ௧௧௪, ௧௧௫, ௧௧௬, ௧௧௭, ௧௧௮, ௧௧௯, ௧௨௦, ௧௨௧, ௧௨௨, ௧௨௩, ௧௨௪, ௧௨௫, ௧௨௬, ௧௨௭, ௧௨௮, ௧௨௯, ௧௩௦, ௧௩௧, ௧௩௨, ௧௩௩, ௧௩௪, ௧௩௫, ௧௩௬, ௧௩௭, ௧௩௮, ௧௩௯, ௧௪௦, ௧௪௧, ௧௪௨, ௧௪௩, ௧௪௪, ௧௪௫, ௧௪௬, ௧௪௭, ௧௪௮, ௧௪௯, ௧௫௦, ௧௫௧, ௧௫௨, ௧௫௩, ௧௫௪, ௧௫௫, ௧௫௬, ௧௫௭, ௧௫௮, ௧௫௯, ௧௬௦, ௧௬௧, ௧௬௨, ௧௬௩, ௧௬௪, ௧௬௫, ௧௬௬, ௧௬௭, ௧௬௮, ௧௬௯, ௧௭௦, ௧௭௧, ௧௭௨, ௧௭௩, ௧௭௪, ௧௭௫, ௧௭௬, ௧௭௭, ௧௭௮, ௧௭௯, ௧௮௦, ௧௮௧, ௧௮௨, ௧௮௩, ௧௮௪, ௧௮௫, ௧௮௬, ௧௮௭, ௧௮௮, ௧௮௯, ௧௯௦, ௧௯௧, ௧௯௨, ௧௯௩, ௧௯௪, ௧௯௫, ௧௯௬, ௧௯௭, ௧௯௮, ௧௯௯, ௨௦௦, ௨௦௧, ௨௦௨, ௨௦௩, ௨௦௪, ௨௦௫, ௨௦௬, ௨௦௭, ௨௦௮, ௨௦௯, ௨௧௦, ௨௧௧, ௨௧௨, ௨௧௩, ௨௧௪, ௨௧௫, ௨௧௬, ௨௧௭, ௨௧௮, ௨௧௯, ௨௨௦, ௨௨௧, ௨௨௨, ௨௨௩, ௨௨௪, ௨௨௫, ௨௨௬, ௨௨௭, ௨௨௮, ௨௨௯, ௨௩௦, ௨௩௧, ௨௩௨, ௨௩௩, ௨௩௪, ௨௩௫, ௨௩௬, ௨௩௭, ௨௩௮, ௨௩௯, ௨௪௦, ௨௪௧, ௨௪௨, ௨௪௩, ௨௪௪, ௨௪௫, ௨௪௬, ௨௪௭, ௨௪௮, ௨௪௯, ௨௫௦, ௨௫௧, ௨௫௨, ௨௫௩, ௨௫௪, ௨௫௫, ௨௫௬, ௨௫௭, ௨௫௮, ௨௫௯, ௨௬௦, ௨௬௧, ௨௬௨, ௨௬௩, ௨௬௪, ௨௬௫, ௨௬௬, ௨௬௭, ௨௬௮, ௨௬௯, ௨௭௦, ௨௭௧, ௨௭௨, ௨௭௩, ௨௭௪, ௨௭௫, ௨௭௬, ௨௭௭, ௨௭௮, ௨௭௯, ௨௮௦, ௨௮௧, ௨௮௨, ௨௮௩, ௨௮௪, ௨௮௫, ௨௮௬, ௨௮௭, ௨௮௮, ௨௮௯, ௨௯௦, ௨௯௧, ௨௯௨, ௨௯௩, ௨௯௪, ௨௯௫, ௨௯௬, ௨௯௭, ௨௯௮, ௨௯௯, ௩௦௦, ௩௦௧, ௩௦௨, ௩௦௩, ௩௦௪, ௩௦௫, ௩௦௬, ௩௦௭, ௩௦௮, ௩௦௯, ௩௧௦, ௩௧௧, ௩௧௨, ௩௧௩, ௩௧௪, ௩௧௫, ௩௧௬, ௩௧௭, ௩௧௮, ௩௧௯, ௩௨௦, ௩௨௧, ௩௨௨, ௩௨௩, ௩௨௪, ௩௨௫, ௩௨௬, ௩௨௭, ௩௨௮, ௩௨௯, ௩௩௦, ௩௩௧, ௩௩௨, ௩௩௩, ௩௩௪, ௩௩௫, ௩௩௬, ௩௩௭, ௩௩௮, ௩௩௯, ௩௪௦, ௩௪௧, ௩௪௨, ௩௪௩, ௩௪௪, ௩௪௫, ௩௪௬, ௩௪௭, ௩௪௮, ௩௪௯, ௩௫௦, ௩௫௧, ௩௫௨, ௩௫௩, ௩௫௪, ௩௫௫, ௩௫௬, ௩௫௭, ௩௫௮, ௩௫௯, ௩௬௦, ௩௬௧, ௩௬௨, ௩௬௩, ௩௬௪, ௩௬௫, ௩௬௬, ௩௬௭, ௩௬௮, ௩௬௯, ௩௭௦, ௩௭௧, ௩௭௨, ௩௭௩, ௩௭௪, ௩௭௫, ௩௭௬, ௩௭௭, ௩௭௮, ௩௭௯, ௩௮௦, ௩௮௧, ௩௮௨, ௩௮௩, ௩௮௪, ௩௮௫, ௩௮௬, ௩௮௭, ௩௮௮, ௩௮௯, ௩௯௦, ௩௯௧, ௩௯௨, ௩௯௩, ௩௯௪, ௩௯௫, ௩௯௬, ௩௯௭, ௩௯௮, ௩௯௯, ௪௦௦, ௪௦௧, ௪௦௨, ௪௦௩, ௪௦௪, ௪௦௫, ௪௦௬, ௪௦௭, ௪௦௮, ௪௦௯, ௪௧௦, ௪௧௧, ௪௧௨, ௪௧௩, ௪௧௪, ௪௧௫, ௪௧௬, ௪௧௭, ௪௧௮, ௪௧௯, ௪௨௦, ௪௨௧, ௪௨௨, ௪௨௩, ௪௨௪, ௪௨௫, ௪௨௬, ௪௨௭, ௪௨௮, ௪௨௯, ௪௩௦, ௪௩௧, ௪௩௨, ௪௩௩, ௪௩௪, ௪௩௫, ௪௩௬, ௪௩௭, ௪௩௮, ௪௩௯, ௪௪௦, ௪௪௧, ௪௪௨, ௪௪௩, ௪௪௪, ௪௪௫, ௪௪௬, ௪௪௭, ௪௪௮, ௪௪௯, ௪௫௦, ௪௫௧, ௪௫௨, ௪௫௩, ௪௫௪, ௪௫௫, ௪௫௬, ௪௫௭, ௪௫௮, ௪௫௯, ௪௬௦, ௪௬௧, ௪௬௨, ௪௬௩, ௪௬௪, ௪௬௫, ௪௬௬, ௪௬௭, ௪௬௮, ௪௬௯, ௪௭௦, ௪௭௧, ௪௭௨, ௪௭௩, ௪௭௪, ௪௭௫, ௪௭௬, ௪௭௭, ௪௭௮, ௪௭௯, ௪௮௦, ௪௮௧, ௪௮௨, ௪௮௩, ௪௮௪, ௪௮௫, ௪௮௬, ௪௮௭, ௪௮௮, ௪௮௯, ௪௯௦, ௪௯௧, ௪௯௨, ௪௯௩, ௪௯௪, ௪௯௫, ௪௯௬, ௪௯௭, ௪௯௮, ௪௯௯, ௫௦௦, ௫௦௧, ௫௦௨, ௫௦௩, ௫௦௪, ௫௦௫, ௫௦௬, ௫௦௭, ௫௦௮, ௫௦௯, ௫௧௦, ௫௧௧, ௫௧௨, ௫௧௩, ௫௧௪, ௫௧௫, ௫௧௬, ௫௧௭, ௫௧௮, ௫௧௯, ௫௨௦, ௫௨௧, ௫௨௨, ௫௨௩, ௫௨௪, ௫௨௫, ௫௨௬, ௫௨௭, ௫௨௮, ௫௨௯, ௫௩௦, ௫௩௧, ௫௩௨, ௫௩௩, ௫௩௪, ௫௩௫, ௫௩௬, ௫௩௭, ௫௩௮, ௫௩௯, ௫௪௦, ௫௪௧, ௫௪௨, ௫௪௩, ௫௪௪, ௫௪௫, ௫௪௬, ௫௪௭, ௫௪௮, ௫௪௯, ௫௫௦, ௫௫௧, ௫௫௨, ௫௫௩, ௫௫௪, ௫௫௫, ௫௫௬, ௫௫௭, ௫௫௮, ௫௫௯, ௫௬௦, ௫௬௧, ௫௬௨, ௫௬௩, ௫௬௪, ௫௬௫, ௫௬௬, ௫௬௭, ௫௬௮, ௫௬௯, ௫௭௦, ௫௭௧, ௫௭௨, ௫௭௩, ௫௭௪, ௫௭௫, ௫௭௬, ௫௭௭, ௫௭௮, ௫௭௯, ௫௮௦, ௫௮௧, ௫௮௨, ௫௮௩, ௫௮௪, ௫௮௫, ௫௮௬, ௫௮௭, ௫௮௮, ௫௮௯, ௫௯௦, ௫௯௧, ௫௯௨, ௫௯௩, ௫௯௪, ௫௯௫, ௫௯௬, ௫௯௭, ௫௯௮, ௫௯௯, ௬௦௦, ௬௦௧, ௬௦௨, ௬௦௩, ௬௦௪, ௬௦௫, ௬௦௬, ௬௦௭, ௬௦௮, ௬௦௯, ௬௧௦, ௬௧௧, ௬௧௨, ௬௧௩, ௬௧௪, ௬௧௫, ௬௧௬, ௬௧௭, ௬௧௮, ௬௧௯, ௬௨௦, ௬௨௧, ௬௨௨, ௬௨௩, ௬௨௪, ௬௨௫, ௬௨௬, ௬௨௭, ௬௨௮, ௬௨௯, ௬௩௦, ௬௩௧, ௬௩௨, ௬௩௩, ௬௩௪, ௬௩௫, ௬௩௬, ௬௩௭, ௬௩௮, ௬௩௯, ௬௪௦, ௬௪௧, ௬௪௨, ௬௪௩, ௬௪௪, ௬௪௫, ௬௪௬, ௬௪௭, ௬௪௮, ௬௪௯, ௬௫௦, ௬௫௧, ௬௫௨, ௬௫௩, ௬௫௪, ௬௫௫, ௬௫௬, ௬௫௭, ௬௫௮, ௬௫௯, ௬௬௦, ௬௬௧, ௬௬௨, ௬௬௩, ௬௬௪, ௬௬௫, ௬௬௬, ௬௬௭, ௬௬௮, ௬௬௯, ௬௭௦, ௬௭௧, ௬௭௨, ௬௭௩, ௬௭௪, ௬௭௫, ௬௭௬, ௬௭௭, ௬௭௮, ௬௭௯, ௬௮௦, ௬௮௧, ௬௮௨, ௬௮௩, ௬௮௪, ௬௮௫, ௬௮௬, ௬௮௭, ௬௮௮, ௬௮௯, ௬௯௦, ௬௯௧, ௬௯௨, ௬௯௩, ௬௯௪, ௬௯௫, ௬௯௬, ௬௯௭, ௬௯௮, ௬௯௯, ௭௦௦, ௭௦௧, ௭௦௨, ௭௦௩, ௭௦௪, ௭௦௫, ௭௦௬, ௭௦௭, ௭௦௮, ௭௦௯, ௭௧௦, ௭௧௧, ௭௧௨, ௭௧௩, ௭௧௪, ௭௧௫, ௭௧௬, ௭௧௭, ௭௧௮, ௭௧௯, ௭௨௦, ௭௨௧, ௭௨௨, ௭௨௩, ௭௨௪, ௭௨௫, ௭௨௬, ௭௨௭, ௭௨௮, ௭௨௯, ௭௩௦, ௭௩௧, ௭௩௨, ௭௩௩, ௭௩௪, ௭௩௫, ௭௩௬, ௭௩௭, ௭௩௮, ௭௩௯, ௭௪௦, ௭௪௧, ௭௪௨, ௭௪௩, ௭௪௪, ௭௪௫, ௭௪௬, ௭௪௭, ௭௪௮, ௭௪௯, ௭௫௦, ௭௫௧, ௭௫௨, ௭௫௩, ௭௫௪, ௭௫௫, ௭௫௬, ௭௫௭, ௭௫௮, ௭௫௯, ௭௬௦, ௭௬௧, ௭௬௨, ௭௬௩, ௭௬௪, ௭௬௫, ௭௬௬, ௭௬௭, ௭௬௮, ௭௬௯, ௭௭௦, ௭௭௧, ௭௭௨, ௭௭௩, ௭௭௪, ௭௭௫, ௭௭௬, ௭௭௭, ௭௭௮, ௭௭௯, ௭௮௦, ௭௮௧, ௭௮௨, ௭௮௩, ௭௮௪, ௭௮௫, ௭௮௬, ௭௮௭, ௭௮௮, ௭௮௯, ௭௯௦, ௭௯௧, ௭௯௨, ௭௯௩, ௭௯௪, ௭௯௫, ௭௯௬, ௭௯௭, ௭௯௮, ௭௯௯, ௮௦௦, ௮௦௧, ௮௦௨, ௮௦௩, ௮௦௪, ௮௦௫, ௮௦௬, ௮௦௭, ௮௦௮, ௮௦௯, ௮௧௦, ௮௧௧, ௮௧௨, ௮௧௩, ௮௧௪, ௮௧௫, ௮௧௬, ௮௧௭, ௮௧௮, ௮௧௯, ௮௨௦, ௮௨௧, ௮௨௨, ௮௨௩, ௮௨௪, ௮௨௫, ௮௨௬, ௮௨௭, ௮௨௮, ௮௨௯, ௮௩௦, ௮௩௧, ௮௩௨, ௮௩௩, ௮௩௪, ௮௩௫, ௮௩௬, ௮௩௭, ௮௩௮, ௮௩௯, ௮௪௦, ௮௪௧, ௮௪௨, ௮௪௩, ௮௪௪, ௮௪௫, ௮௪௬, ௮௪௭, ௮௪௮, ௮௪௯, ௮௫௦, ௮௫௧, ௮௫௨, ௮௫௩, ௮௫௪, ௮௫௫, ௮௫௬, ௮௫௭, ௮௫௮, ௮௫௯, ௮௬௦, ௮௬௧, ௮௬௨, ௮௬௩, ௮௬௪, ௮௬௫, ௮௬௬, ௮௬௭, ௮௬௮, ௮௬௯, ௮௭௦, ௮௭௧, ௮௭௨, ௮௭௩, ௮௭௪, ௮௭௫, ௮௭௬, ௮௭௭, ௮௭௮, ௮௭௯, ௮௮௦, ௮௮௧, ௮௮௨, ௮௮௩, ௮௮௪, ௮௮௫, ௮௮௬, ௮௮௭, ௮௮௮, ௮௮௯, ௮௯௦, ௮௯௧, ௮௯௨, ௮௯௩, ௮௯௪, ௮௯௫, ௮௯௬, ௮௯௭, ௮௯௮, ௮௯௯, ௯௦௦, ௯௦௧, ௯௦௨, ௯௦௩, ௯௦௪, ௯௦௫, ௯௦௬, ௯௦௭, ௯௦௮, ௯௦௯, ௯௧௦, ௯௧௧, ௯௧௨, ௯௧௩, ௯௧௪, ௯௧௫, ௯௧௬, ௯௧௭, ௯௧௮, ௯௧௯, ௯௨௦, ௯௨௧, ௯௨௨, ௯௨௩, ௯௨௪, ௯௨௫, ௯௨௬, ௯௨௭, ௯௨௮, ௯௨௯, ௯௩௦, ௯௩௧, ௯௩௨, ௯௩௩, ௯௩௪, ௯௩௫, ௯௩௬, ௯௩௭, ௯௩௮, ௯௩௯, ௯௪௦, ௯௪௧, ௯௪௨, ௯௪௩, ௯௪௪, ௯௪௫, ௯௪௬, ௯௪௭, ௯௪௮, ௯௪௯, ௯௫௦, ௯௫௧, ௯௫௨, ௯௫௩, ௯௫௪, ௯௫௫, ௯௫௬, ௯௫௭, ௯௫௮, ௯௫௯, ௯௬௦, ௯௬௧, ௯௬௨, ௯௬௩, ௯௬௪, ௯௬௫, ௯௬௬, ௯௬௭, ௯௬௮, ௯௬௯, ௯௭௦, ௯௭௧, ௯௭௨, ௯௭௩, ௯௭௪, ௯௭௫, ௯௭௬, ௯௭௭, ௯௭௮, ௯௭௯, ௯௮௦, ௯௮௧, ௯௮௨, ௯௮௩, ௯௮௪, ௯௮௫, ௯௮௬, ௯௮௭, ௯௮௮, ௯௮௯, ௯௯௦, ௯௯௧, ௯௯௨, ௯௯௩, ௯௯௪, ௯௯௫, ௯௯௬, ௯௯௭, ௯௯௮, ௯௯௯, ௧௦௦௦.]

ந்ருதராஷ்ட்ரன் கூறினான்:

க. ஓ ஸஜீய, யுத்தஜீசேய்ய விரூபங்கோண்டவர்களான என்னைச்சார்ந்தவர்களும் பாண்டிவைச்சார்ந்தவர்களும் தர்மகேசுத்ரமாகிய (1) குருகேசுத்ரத்திற் (2) கூடி என்னசெய்தவர். (3)

(1) அன்பு நிலையை ஏற்படுத்தும் தேசமாகிய.

அநேக ஸாதுக்கள் அங்கு எப்பொழுதும் வலிப்பதால், அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் எல்லோரும் புண்பகர்மங்களை அது ஸரித்தே வாழ்வர்.

தெய்வத்திலும் ஜீவாத்மாக்களிலும் மிகப் பீதிபெற்றவர்கள் வாழுமிடம் தர்மகேசுத்ரம்.

(2) குருபூமியில்.

மது ஸம்ருதியில் (உ. ௧௬) குருகேசுத்ரத்தைப் ப்ரஹ்ம ரூபிகளின் வாஸஸ்தானமென்று கூறியிருப்பதால், ப்ரதராஜ னுடைய வம்ஸத்தில் பிறந்த குருராஜனுடைய தேஸம் என்று அர்த்தம் செய்தல் சரியன்று. குருராஜன் பிறக்க வெகுதூரத்திற்குமுன் குருகேசுத்ரம் ப்ரவித்திபெற்றது. “குரு” என்ற பதம் கு (=ப்ருதி) ரு (=தமத்தல்) என்ற சொற்களில் நின்று

ஜனித்து, ப்ருதிவி முதலிய ப்ரஹ்ருதி தத்வங்கள் யாவையும் தகைந்த ஜீவன்முக்தன் என்று பொருள்படும்.

ஸங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளும், பாஷ்ய ஹ்ருதயத்தில், குருக்ஷேத்ரத்தை ஜீவன்முக்தர்கள் வலிக்குமிடமென்று விளக்கினார்.

இது ஸமந்தபஞ்சகம் என்றும், ப்ரஹ்மசேஷந்ரம் என்றும் அழைக்கப்படும். ஸரஸ்வதிநதிபைத் தெற்குப்பக்கத்திலும் த்ருஷத்வதி நதியை வடக்குப்பக்கத்திலுமுடையதென்று மஹாபாரதத்திலும் மதுஸ்ம்ருதியிலும் கூறியிருக்கின்றது.

(3) தர்ம சேஷத்ரத்தில் என்னசெய்தனர் என்ற வினாவின் கருத்து, யுத்தகளத்தைச் சேர்ந்தபின் துர்யோதனன் பாண்டவர்களுக்கு ராஜ்யத்தில் தாயபாகம் கொடுக்கச் சம்மதித்தானு, அல்லது அவன் துர்ப்புத்தியுடையவனானாலும், பாண்டவர்களுக்குத் தர்மபுத்தி வந்து ஸகோதரர்களுக்குள் போர் வேண்டாமென்று களத்தைவிட்டு நீங்கினார்களா, அல்லது போர் புரிந்தார்களா, என்பது.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:

உ. அந்த ஸமயத்தில் (1) துர்யோதனராஜன், வதுக்கப்பட்ட(2) பாண்டவஸேனையைக் கண்டு, ஆசார்யஸிடத் (3) சேன்று, இந்தவார்த்தையை உரைத்தான்.

(1) படைகள் ரணகளத்தைச் சேர்ந்த காலத்தில்.

(2) பத்ம வ்யூஹம், ஸங்க வ்யூஹம் முதலிய வ்யூஹங்களாகப் (பிரிவுகளாகப்) பாண்டவர்களால் வகுக்கப்பட்ட.

(3) பாண்டவர்களுக்கும் தார்த்தராஷ்ட்ரர்களுக்கும் யுத்த வித்தையின் வினோத தர்மங்களைக் கற்றுக்கொடுத்த குருமாரில் ஒருவராகிய த்ரோணரை ஆசார்யன் என்ற பதம் குறித்தது. இவர் ப்ராஹ்மண குலத்தில் பிறந்தவர், பரத்வாஜ ருஷியின் புத்ரன்.

துர்யோதனன் கூறினான்:

ந. ஆசார்யனே (1), புத்திமாளும் உமது ஸிஷ்யனுமாகிய (2) த்ருபதன் மகனல் வதுக்கப்பட்ட பாண்டபுத்ரர்களின் இந்தப்பேரிய ஸேனையைப்பாரும்.

(1) ஆசார்யன் (தாது, சின்=கூட்டுதல், ஆ+கிணைதி=சுற்றிலும் + கூட்டிக்கொடுக்கிறவன்) ஸாஸ்த்ரத்தின் பொருளைச் சேர்த்து அறிவிக்கின்றவன்.

(2) இது விபரீத லக்ஷணம், பரிகாசவார்த்தை. நன்றியறிவில்லாத உம்முடைய மூட ஸிஷ்யன் உமக்கு விரோதமாக நின்று வகுத்த சேனையைப்பாரும், என்பது கருத்து.

ச. ரு. கூ. இதில் (1) யுதநானும் (2), விராடனும் (3) மஹாரதனாகிய (4) த்ருபதனும் (5), த்ருஷ்டகேதுவும் (6), வீர்யம்பெற்ற காரிராஜனும், சேகிதானும் (7), புருஜித்தும், தந்திபோஜனும் (8), மானுடர்களில் மிகச்சிறந்த ஸைப்யனும் (9), யுதாமன்யுவும் (10), தைர்யம்பெற்ற உத்தமௌஜாவும், பராக்ரமம் பெற்ற ஸௌபத்ரனும் (11), த்ரோணபதேயர்களும் (12) இருக்கின்றனர். இவர்கள் எல்லோரும் ஸூரர்(13). பேரிய வில்லாளிகள், மஹாரதர்; யுத்தத்தில் பீமன் அர்ஜுனன் என்பவர்களுக்கு ஸமமானவர்கள்.

(1) இந்தப் பாண்டவ கட்சியில்.

(2) மிகப் போர் புரிகின்றவன் என்றது பெயரின் பொருள்.

(3) சத்துருக்களைக் கதறும்படி செய்கிறவன்.

(4) மஹாரதன் பெரியதேர் உடையவன். தான் பதினாயிரம் குதிரைவீரரற் சூழப்பட்டுத் தன்னையும் தன் ஸாரதியையும் தான் ஒருவனே காத்துப் போரில் வெற்றிபெறும் திறமுடையவீரன்.

(5) வருஷத்தை அடையாளமாகக் கொண்டவன்; மரக் கொடியோன்.

(6) உறுதியான கொடி ("கேது") உள்ளவன்.

(7) சிகிதான் மகன்.

(8) குந்தியைக் காத்தவன்.

(9) ஸிபியுடைய மகன்.

(10) யுத்தகளத்தில் கோபரூபமாயிருப்பவன், அல்லது யுத்தத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவன்.

(11) ஸுபத்ராவின் மகன்.

(12) த்ரோணபதியின் புத்ரர்கள்.

(13) அதிஸமர்த்தர், படைவீரர்.

எ. ஓ உத்தம தீவிஜனே⁽¹⁾, நமக்துள் எவர்கோ [போரில்] மிகச் சிறந்தவர்களோ⁽²⁾, அவர்களை நீர் அறிவீர்⁽³⁾. ஆனால், என்ஸேனத்தது எவர்கோ நாயகர்களோ, அவர்களைக் குறிப்பாக உமக்கு [பாண்டவ ஸேனத்தலைவரைச் சொன்னவாறே] சொல்லுகின்றேன்.

(1) த்விஜர்களில் உத்தமனாகிய த்ரோணன்.

ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர், வைஸ்யர் என்ற மூன்று வர்ணத்தாரும் த்விஜர்கள், இரண்டுபிறவி உடையவர்கள். மாதாவின் கர்ப்பத்தில் நின்று அனித்யர் ஸம்பந்தமாக வெளிவந்தது முதற்பிறவி. அதன்பின் குருவினிடம் ப்ராஹ்மோபதேஸம் பெற்று வேதஸாஸ்த்ரங்களையும் அதுஷ்டானங்களையும்கற்று, வித்யா ஸம்பந்தமாக வெளிவருதல் இரண்டாம்பிறவி. இவ்விதம் இப்பிறவி யிலேயே இருபிறவியுள்ளவன் என்றது த்விஜபதத்தின் ஸ்தூலார்த்தம்.

அதன் ஸுக்ஷ்மார்த்தம் வேறு. ஜீவாத்மா பிறவிக்குக் காரணஸாரமாகிய அவித்தையில் அமுந்தி அறிவற்றிருந்த காலத்தில், பகவான் அருளிய ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தைப் பெற்றுச் சிற்றறிவுடன் வெளிவந்தது முதற்பிறவி. அதன்பிறகு ஈஸ்வரனிடம் அநேகநேக ஸ்தூலஸரீரங்களைப் பெற்று, அந்த ஸ்தூலஸரீரங்க ளால் காமவிஷயங்களும் விஷயஸுகங்களும் அறித்யமென்றும், துக்கமே என்றும், அதுபவத்தில் நிர்ஸயித்து, கர்மபலன்களை இச்சிக்காமல் கர்மானுஷ்டானங்களைச் செய்து, சித்தஸூத்தியும் ஸமத்வ புத்தியும் பெற்று, ஞானகுருவை அடுத்து, அவர் உபதேஸித்த ஞானயோகத்தை அல்லது அஷ்டாங்கயோகத்தை அப்யஸித்து, ஞானானுக்கியை வளர்த்து, அதனால் மலபந்தங்க ளைத் தவிர்த்து, ஜீவாத்மா பரிஸுத்தப்பட்டு ந்றருதய குகையில் நின்று வெளிவருதல் இரண்டாம்பிறவி. இதுவே ஆத்மதர்ஸ னம். ஆத்மதர்ஸனம்பெற்றவன் ஆத்மஞானி.

ஸுக்ஷ்மார்த்தப்படி ஆத்மஞானியே த்விஜன்.

ஆத்மஞானத்தைப் பெறுதற்கு ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணத்தை அறிந்த குருவிடம் சென்று, தீக்ஷை (ர்யமம்) பெற்று, அந்தத் தீக்ஷையை அதுஸரித்து வருகின்ற

மூவர்ணத்தாரையும் த்விஜர் என்று உபசாரமாக அழைக்க லாம்.

(2) “விஸிஷ்டா”=விசேஷமுடையவர்கள், யுத்தகர்மத்தில் மிகச்சிறந்தவர்கள்.

(3) “நிபோத”=அறிவீர், அறிவீராக, அறியும். இம்மூன்று பொருளில் “அறிவீர்” என்றதே சுண்டு இணங்கும். “உமக் குச் சொல்லுகின்றேன் நீர் அறியும்”, அல்லது “நீர் அறிவீ ராக”, என்று பொருள் பண்ணுதல் எல்லாம் அறிந்த துரோ ணருக்கு அறிவின்மையைச் சாட்டும்.

அ. கூ. யுத்தத்தில் ஐயம் பெறுகின்ற நீரும், பீஷ்மனும், கர்ண னும், க்ருபனும், அஸ்வத்தாமாவும், விகர்ணனும், ஸோமதத்தன் மக னும், யுத்தத்தில் ஸமர்த்தர்களும் பற்பல ஆயுதங்களை ஸாதனமாகக் கொண்டவர்களுமாகிய இன்னும்பல வேறு ஸமரர்களும், எனக்காக ஜீவனத் த்யாகஞ்செய்யத்தக்கவர்களாயிருக்கின்றீர்கள்.

ம. [யுத்தஸாதனை] போதாத நமது [பெருஞ்] சேனை [பூவ் றியான] பீஷ்மரால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மக. எல்லாவழிகளிலும் வதப்பை மீறாமலிருந்து நீங்கள் யாவ ரும் பீஷ்மரைக் காக்கவேண்டும்.

மஉ. துருவம்ஸத்தில் மூத்தவரான பராக்ரமம் பெற்ற பாட்ட னார் (பீஷ்மர்) அவனுக்கு (துர்யோதனனுக்கு) ஸந்தோஷத்தைப் பிற ப்பிக்கின்றவராய் உள்ளதமாக ஸிம்ஸநாதஜ் செய்து (1) ஸங்கை ணதீனார்.

(1) சிங்கம்போல வீரம் கூறி. அஃதாவது “நானேவீரன், உன்னை யமபட்டணத்துக்கு விருந்தாளியாக்குவேன், உயிரை யும் பொருளையும் இழக்காமற் சரணம் செய்,” என்று பல வாறு வாயால் கூறி, புஜாஸ்பாலனமும் (புஜத்தைக் கையால் தட்டுதலும்) கரதலஸம்மர்த்தனமும் (உள்ளங்கைகளைப் பிசை தலும்) செய்து.

மஉ. பிறகு ஸங்குகளும், பேரிகளும், பணவங்களும், ஆனங் களும், கோழகங்களும் ஸீக்ரமாகவே முடிக்கப்பட்டன. அந்த ஸப் தம் ஒன்றுசேர்ந்தது.

௨௪. பிறகு வேண்துதிகைகள் கட்டப்பட்ட பெரிய தேரில் நிற்கின்ற மாதவனும் (1), பாண்டவனும் தீவ்ய (2) ஸங்குகளை முழக்கினார்கள்.

(1) மாதவன் (மாவுடைய தவன்), லக்ஷ்மீபதி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணுவின் ஸக்தி மஹாலக்ஷ்மி. அவருடைய அவதாரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். இந்த அவதாரத்தில் மஹாலக்ஷ்மி ருக்மிணியாய்ப் பிறந்து, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை விவாகம் செய்தார்.

(2) தேவாம்ஸம்பெற்ற. அடுத்த ஸ்லோகத்துக்குரிய உரையைப்பார்க்க.

௨௫. ஹ்ருஷீகேஸன் (1) பாஞ்சஜன்யத்தையும் (2), தனஜ்யன் (3) தேவதந்தத்தையும் (4), பீமகர்மாவாகிய (5) வ்ருகோதரன் (6) பேண்ட்ரத்தையும், முழக்கினார்கள்.

(1) அத். ௨, மர். கூ க்ருரிய இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்த்து.

(2) பாஞ்சஜன் என்பவன் ஒரு வலிய அஸ்ரன். மஹா விஷ்ணு அவனைக்கொண்டு, அவனது ஸரீரத்தின் அஸ்திகளை எடுத்து உண்டாக்கின ஸங்கின் பெயர் பாஞ்சஜன்யம்.

(3) தனத்தை ஜயித்தவன். அஸ்தாவது, த்ரவ்ய ஸம்பாத்யத்தில் உதயமாகும் மோகங்களை வென்றவன். தர்மத்தில் வழுவாமல்நின்று பொன் பூமி முதலியவற்றைத் தேடுகிறவன்.

(4) தேவதந்தம்=தேவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது.

(5) பீமகர்மா=பயம் உண்டாக்கும், தொழில் உள்ளவன்.

(6) சென்னாய் வயிறன், ஜடராக்கினிமிக்கவன்.

௨௬. குந்திபுத்ரனாகிய யுதிஷ்டிர ராஜன் (1) அநந்தவிஜயத்தையும் (2), நகுலன் ஸுகோஷத்தையும் (3), ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகத்தையும் (4), ஊதினார்கள்.

(1) யுதிஷ்டிரன்=யுத்தத்தில் ஸ்திரபுத்தி பெற்றவன், சண்டையில் பின்வாங்காதவன்.

(2) அநந்தவிஜயம்=அளவிற்றத வெற்றிகளைத்தரும் ஸங்கு.

(3) ஸுகோஷம்=இனிய நாதமுடையஸங்கு.

(4) மணிபுஷ்பகம்=ரத்னங்கள் பதித்த, அல்லது ரத்னம் போற் ப்ரகாஸிக்கின்ற, ஸங்கு.

௨௭. பெரிய வில்லாளியான காஸிராஜனும், மஹாரதனாகிய ஸிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்னனும், விராடனும், அன்யரால் ஜயிக்கப் படாத ஸாத்யக்யும்,

௨௮. த்ருபதனும், (1) த்ரோபதியின் புத்ரர்களும், (2) ஸுபத்திரையின் மஹா வல்லப புத்ரனும் (3), ஓ ராஜனே, தனித்தனியாக ஸங்குகளை ஊதினார்கள்.

(1) பாண்டவர்களுக்குப் பெண் கொடுத்த மாமன், பாஞ்சால தேச ராஜன்.

(2) த்ருபதனுடைய புத்ரி த்ரோபதி, பஞ்சபாண்டவர்களை விவாகம்பண்ணி, ப்ரதிவிந்திய, சுதசோம, ஸ்ருதகர்மன், ஸதாநிக, ஸ்ருதஸேன என்ற ஐவரைப் பெற்றாள். இவர்கள் யுத்தத்தில் மஹாவீரர்.

(3) யாதவர்களுக்கு ராஜனாகிய வாஸுதேவனுடைய புத்ரியும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுடைய தங்கையுமாகிய, ஸுபத்ரை, அர்ஜுனனை விவாகம்பண்ணி, அபிமன்யு என்ற வீரவாளைப் பெற்றாள்.

௨௯. அந்த ஓசைகள் எல்லாம் சேர்ந்து ஆகாஸத்தையும் பூமியையும் தோளிக்கச்செய்து, த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களின் ஹ்ருதயங்களைப் பிளந்தன.

௨௦.—௨௮. பிறகு [த்ருதராஷ்டிர] பூபதியே, பாண்டுவின் மகனாகிய கபித்வஜன் (1) [யுத்த] நியமம் பெற்று நிற்கும் தார்த்திராஷ்டிரர்களைக்கண்டு, வில்லை உயர எடுத்து, அம்பை எய்யும் ஸமயத்தில், ஹ்ருஷீகேஸனிடம் இந்த வார்த்தையைக் கூறினான். அச்சுயுத (2), இந்த யுத்தத்தில் ஆருடன் நான் போர் புரியவேண்டுமென்று அறிவதற்காக, யுத்தஞ்செய்ய விரும்பி நிற்கின்றவர்களை நான் பார்க்கத்தக்க இடத்தில், இரண்டு ஸேனைகளின் மத்தியில், ரதத்தைச் [சேலுத்தி] நிறுத்து. துர்ப்புத்தியுள்ள தார்த்திராஷ்டிரனுக்கு (துரியோதனனுக்கு) யுத்தத்தால் அவன் இஷ்டத்தைச் செய்ய விரும்பவில்லை. கொண்டு வந்து போர்புரியப்போகின்றவர்களை நான் பார்க்கவேண்டும்.

(1) குரங்குக்கொடியோன், ஹனுமானைத் தன் ரதத்தின் தவஜத்தில் தரித்துக்கொண்ட அர்ஜுனன். க. நய (1)

(2) அழிவற்றவன். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்.

உயசு. ஓ பாரத, குடாகேஸனுல் (1) இவ்விதம் வேண்டப்பட்ட ஹ்ருஷிகேஸன் (2) இரண்டு ஸேனையின் நடுவில் உத்தம ரதத்தை நிறுத்தி,

(1) “குடாகா”=நித்திரை, “ஈஸ”=அடக்கி ஆளுகின்றவன். நித்திரையை ஜயித்தவன். அதி ஜாக்ரதையான அர்ஜுனன்.

(2) ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன். அத். உ, மந். கூ.

உயரு. பீஷ்மன் தீரோணன் முதலிய (1) எல்லா அரசர்களுடைய [ஸ்ப்ரகந்தில்] கூடிநிற்கின்ற இந்தக் துருவம்ஸந்தாரைப் பார், “ஓ பார்த்த (2), என்று கூறினார்.

(1) இவர்கள் ப்ராஹ்மண குலத்தில் பிறந்தும், சூத்திரியகர்மங்களை அறுஸரித்து சூத்திரியர்களுக்குத் தலைவராய் இருந்தபடியால் அரசர்களோடு சேர்க்கப்பட்டார்கள். “மஹிஷித்”=அரசன்.

(2) ப்ருதை என்ற குந்தியின் மகன் அர்ஜுனன்.

உயசு, உயசு. அவ்விடத்தில் இரு ஸேனையிலும் நிற்கின்ற பிதாக்களையும், பாட்டனர்களையும், ஆசார்யர்களையும், அம்மான்மாரையும், ஸ்ஹோதரர்களையும், புத்ரர்களையும், பேரன்மாரையும், ஸ்நேஹிதர்களையும், மாமன்மாரையும், (இருபக்கத்தாரின்) நன்மையை விரும்பின [மற்ற] வரையும், பார்த்தன் கண்டான். பந்துக்களாய் நிற்கும் அனைவரையும் துந்திமகன் (அர்ஜுனன்) செவ்வையாகப் பார்த்து, மீதுந்த தயவிலால் நிரம்பப்பட்டு, துக்கிக்கின்றவனாய் இதனைக் கூறினான்.

உயசு. ஓ க்ருஷ்ண, யுத்தஞ்செய்ய விரும்புத்திலால் வந்திருக்கின்ற இந்த ஸ்வஜனத்தைக் கண்டு,

உயசு. எனது அங்கங்கள் தளருகின்றன, வாய் வரட்சியைப் பெறுகின்றது, எனது ஸரீரத்தில் நடுக்கமும் ரோமக்கூச்சமும் உண்டாகின்றன.

நய. காண்டீவம் (1) கையிலே நின்று நழுவுகின்றது, ஸரீரம் எரிக்கின்றது, நிற்கமுடியாது. என்மனம் சுழல்கின்றதுபோலிருக்கின்றது.

(1) காண்டீவம் அல்லது காண்டீவம். வருணபகவானிடம் அக்னிதேவன் பெற்று அர்ஜுனனுக்குக் கொடுத்த தேவாஸ்ய வில்லு. இத்துடன் எப்பொழுதும் அம்புகள் நிறைந்த இரண்டு தூணீரங்களையும் கபித்வஜ ரதத்தையும் வருணபகவான் அளித்தார். (மஹாபாரதம், ஆதிபர்வம்).

நயக. ஓ கேஸவ (1), விபரீதங்களான குறிகளையும் பார்க்கின்றேன். யுத்தத்தில் ஸ்வஜனத்தைக் கொன்று (அதனால்) மேன்மையைப் [பெறலாமென்று] எண்ணவில்லை.

(1) “கேஸ”=சிகை, “வ”=உடையவன். ஸூரிய சந்திரைகளைத் தன்சிகையாக உடைய மஹேஸ்வரன் என்று மஹாபாரதத்தில் ஸார்தி பர்வத்தில் விளக்கப்பட்டது. மஹேஸ்வரனுடைய ஓர் அவதாரம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்.

நயஉ. ஓ க்ருஷ்ண, வெற்றியையும் நான் கோரவில்லை. ராஜ்யத்தையும் [அதன்] ஸுகங்களையும் நான் அபேகஷிக்கவில்லை. ஓ கோவிந்த (1), எங்களுக்கு ராஜ்யத்தினால் என்ன (பயன்), போகங்களினால் என்ன [பயன்], ஜீவனால் (2) என்ன [பயன்].

(1) அத். உ. மந். கூ (உ).

(2) உயிரோடிருப்பதால்.

நயக. நயசு. எவர்களுக்காக ராஜ்யமும் போக்ய வஸ்துக்களும் ஸுகங்களுக்கும் எங்கனால் விரும்பப்பட்டனவோ, அந்த ஆசார்யர்கள் பிதாக்கள் புத்ரர்கள் பாட்டனார் அம்மான்மார் பேரன்மார் மைத்துனர் ஸம்பந்திகள் இவர்கள் எல்லோரும் ப்ராணைகளையும் போருங்களையும் வெறுத்து யுத்த [கள] த்தில் நிற்கின்றனர்.

நயரு. ஓ மதுஸூதன (1), ஹிம்ஸிக்கின்றவர்களாய் இருந்தாலும், இவர்களைக் கொல்ல விரும்பேன். முவுலகங்களுக்கும் அரசுத் தன்மை ஏற்படுகின்றதாயிருந்தாலும் இவர்களை நான் கொல்ல விரும்பேன். பூமிக்காகக் கொல்ல விரும்புவேனே.

(1) “மது”+“ஸூதன”=மதுவைக் கொல்லுபவன். மது என்ற அஸுரனைக் கொன்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், அல்லது மாயையை ஜயித்தவன்.

நயசு. ஓ ஜனர்தன (1), தீருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களைக் கொன்று எங்களுக்கு என்ன ஸந்தோஷம் வரும். ஆததாயி (2) களாயிருந்தும், [இளமாயிருப்பதால்] இவர்களைக் கொன்றுல் பாபபலமே வந்து அண்டும்.

(1) “ஜன” + “அர்தன” = ஜனங்களால் வேண்டப்படுபவர், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான்.

(2) “ஆத” = தீங்கு, “தாயி” = வளர்க்கின்றவன். வீட்டில் தீவைக்கின்றவன், விஷத்தைக் கொடுக்கின்றவன், ஆயுதத்தை எப்பொழுதும் கையிற்கொண்டவன், கள்ளன், ஒருவன் மனைவியை அபஹரிக்கின்றவன், இவர்கள் ஐவரும் ஆததாயிகள். துர்யோதனன், துஷ்ஸாஸனன், ஸகுனி முதலியவர்கள் பாண்டவர்களின் வீட்டை எரிக்க முயன்றபடியாலும், பீமனுக்கு நஞ்சைக் கலக்கிக் கொடுத்தபடியாலும், யுதிஷ்டிரனுடைய ராஜ்யத்தையும் த்ரவ்யத்தையும் கள்ளச் சூதாட்டத்தால் அபஹரித்தபடியாலும், த்ரௌபதியைச் சிறைபாக்கித் துகிலுரிந்து ஆனந்தங்கொண்டபடியாலும் ஆததாயிகள் என்று நிகர்க்கப்பட்டார்கள்.

நயசு. ஆதலால், ஓ மாதவ, எங்கள் பந்துக்களான தீருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களைக் கொல்வதற்கு நாய் உரியவரல்லோம். ஸ்வஜனத்தைக் கொன்று எவ்விதப் ஸுகம் பெறுவோம்.

நயசு. நயசு. லோபத்தால் கேடுக்கப்பட்ட மனஸையுடைய இவர்கள் துலநாசத்தால் விளையும் துற்றத்தையும் (1), மித்ர த்ரோகத்தால் (2) உண்டாகும் பாநகத்தையும் பார்க்கவில்லையா லும், ஓ ஜனர்தன, துலநாஸத்தால் ஏற்படும் துற்றத்தைச் செவ்வையாக அறிகின்ற நாய் இப்பாபத்தில் நின்று நீங்குவதற்கு ஏன் அறியோம்.

(1) குலநாஸத்தால் (குலத்தைப் பாதுகாக்கும் புருஷர்களின் மரணத்தால்) விளையும் துற்றங்களாவன: குலதர்மக்கேடு, அதர்மவ்ருத்தி, குலஸ்தீர் வ்யபிசாரம், வர்ணஸங்கரம் என்றவை.

(2) மித்ர த்ரோகம் = உறவினர் ஸ்நேஹிதர்களுக்குள் பகை உண்டாக்குதல்.

சய. துலம் தேட்டால், புராண துலதர்மங்கள் கேடுகின்றன. தர்மம் கேட்டால், அதர்மம் துலம் முழுவதையும் வியாபித்து நிற்கும். அதர்மம் வியாபித்தால், க்ருஷ்ண, துலஸ்தீர்கள் துற்றம் அடைவார்கள்.

சயசு, சயஉ. ஓ வார்ஷ்ணேய (1), ஸ்தீர்கள் துற்றம் அடைந்தால், வர்ண ஸங்கரம் உண்டாகின்றது (2). ஸங்கரம் துலத்தைக் கேடு த்தவர்களுக்குக் கேடுதிபெற்ற துலத்தாருக்கும் நரகத்துக்கு ஹேதுவாகின்றது (3). இவர்களின் பிதாக்கள் (4) பிண்ட கீரியை (5) உதக கீரியை (6) இல்லாமல் [துக்க ஸாகரத்தில்] வீழ்கின்றனர். (7)

(1) வர்ஷ்ணி வம்ஸத்திற் பிறந்தவனே. வர்ஷ்ணிகள் கோபாலர் என்றும், யாதவர் என்றும் அழைக்கப்படுவர்.

(2) குணமும் குணத்துக்குத்தக்க கர்மமும் சேர்ந்து வர்ணம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதென்று மேல்வரும் சயசு இல் பகவான் விளக்கினார்.

நற்குணமும் நற்கர்மமும் பொருந்திய சதுர்வர்ணங்கள் கர்ம மாத நடைபெறுவதற்குப் பிதாக்களும் பதிகளும் வளர்ந்த புத்ரர்களும் பெண்களைப் பாதுகாக்கவேண்டும். புருஷர் இறந்து போனால் ஸ்தீர்கள் கூடாதவர்களோடு கூடிக் கலப்புள்ள மனோ தர்மங்களையுடைய பிள்ளைகளைப் பெறுவார்கள். இப்படி ஸங்கர (கலப்புப்பெற்ற) ஜாதிகளாகிய அதுலோம ப்ரதிலோம ஆந்தரான பாஹ்ய ஜாதிகளும் வ்ராத்ய ஜாதியும் தோன்றி, யம ந்ய மாத்ரி அதுஷ்டானங்கள் கெட்டு, தேஸம் நாஸத்தை அடையும்.

(3) குண கர்ம கலப்பாகிய வர்ண ஸங்கரம் குல பர்த்தாக் களை அழித்தவர்களுக்கும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற பரிஸுத்த கர்மங்களை விட்ட குலத்தாருக்கும் நரகவேதனைகளை உண்டிபண்ணும்.

(4) குலதர்மங்களை விட்டவர்களின் பிதாக்கள் இறந்தபின் ப்ரேத ரூபத்தைத் தரித்து.

(5) ஸ்ராத்த க்ருத்யத்துக்குரிய அன்ன உருண்டை இடுதல்.

(6) என்றும் தண்ணீரும் இறைத்தல். (உதகம் = தண்ணீர்.)

(7) தங்கள் புத்ரர்கள் ஸ்ராத்த கர்மங்களைச், செய்யாதபடியால், பித்ரு ரூபத்தைப் பெற்றுப் பித்ரு ஸோகத்தை அடையாமல், ப்ரேதமாகவே திரிந்து துக்கத்தில் தோய்ந்திருக்கின்றர்.

சுயநு. வர்ண ஸங்கரத்தைச் செய்யும் துலபாதகக் குற்றங்கள்
னால் வெதுகாலமாக ஏற்பட்ட ஜாத் தர்மங்களும் துலதர்மங்களும்
கேடுகின்றன.

சுயச. ஐ ஜனூர்தன, துலதர்மத்தைக் கேடுத்த மானுடர்களுக்கு
உறுதியாக நரகத்தில் (1) வாஸம் ஏற்படும் என்று கேட்டிருக்கின்றேன்.

(1) ரா + அ + கம் = மானுடன் + இல்லை + கம். மானுடன்
ஹிம்ஸைப்படும் இடம். (அ + கம் = அகம் = துன்பம்).

“ரா” என்ற பதத்தின் சுற்றிலுள்ள அகாரத்தினிடத்தில்
அடுத்திருந்த “அக” என்ற பதத்தின் தலையிலுள்ள அகாரம்
வந்து, முன்னிருக்கும் அகாரத்தை விலக்கி, தான் ஆட்சி
பெற்று நிற்கும் என்று வராகுசி வார்த்திக கரந்தத்தில் கூறினார்.
கர்மபூமியாகிய இவ்வுலகத்தில் ஜனித்த மானுடர்கள் செய்
பும் பாபங்களின் பலன் நரகலோகத்தில் அதுபவிக்கப்படும்.

சுயநு. ராஜ்ய ஸுகந்தின் பேராசையினால் ஸ்வஜனத்தை ஹிம்
ஸிப்பதற்கு முயன்றபடியால் நாம் மஹாபாபத்தைச் செய்வதற்கு
முயன்றவர்களானோம். கஷ்டம், கஷ்டம்.

சுயசு. த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்கள் யுத்தத்தில் ஆயுதத்தைக்
கையிற்கொண்டவர்களாய் ப்ரதீகாரமற்றவனும் (1) ஆயுதமற்றவனும்
ஆகிய என்ன ஹிம்ஸிப்பார்களாகில், அது எனக்கு மிக நலமாக
இருக்கும்.

(1) ப்ரதீகாரமற்றவன் = தனக்குப் பிறர் செய்தவாறு தான்
அவர்க்குச் செய்யாதவன்.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:

சுயன். அர்ஜுனன் இவ்விதம் கூறித் துக்கித்தால் மனங்கலங்கி
அம்பையும் வில்லையும் யுத்தகளத்தில் எறிந்து தேரிலிருந்தான்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம்
என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுன
ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற அர்ஜுனவிஷாதயோகம் என்றப்ரதம
அத்யாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்யாயம்

ஸாங்க்ய யோகம்.

அஃதாவது, ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவை அர்ஜுனன் கேட்
டுச் சிந்தித்தான் என்பதை விளக்கும் இரண்டாவது பாடம்.

முதலாவது அத்யாயத்துக்கு இந்த அத்யாயத்துக்கும்
என்ன ஸம்பந்தமெனின், முதலாவதில் தர்மஸாஸ்த்ரார்த்த விழு
டத்தால் (பகவத்கீதா, உ. எ; அதுகீதா, யசு, கூ.) அர்ஜுனன்
பயத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்தான் என்று விளக்கப்பட்ட
டது; இரண்டாவதில் பய துக்க நிவிர்த்தி மெய்யறிவாற் பெற
லாம் என்பதுபற்றி, ஸாங்க்யம் என்றழைக்கப்பட்ட மெய்யறி
வின் நிர்ணயங்கள் விரிக்கப்பட்டன. இதனால் ஸம்பந்தமுண்மை
யறிக.

“மெய்யறிவு”, “ஸாங்க்யம்”, “வேதாந்தம்”, என்ற பதங்
கள் பர்யாய நாமங்கள் (ஏகார்த்த வாசகங்கள்) என்று பின்
வரும் உ. ஈயுஅக்ஞரிய உரையில் விளங்கும்.

பொய்யறிவுக்கும் மெய்யறிவுக்கும் பேதம் உண்டு. தேகமே
நான் என்ற அகந்தையும், தேகஸுகத்துக்கு வேண்டிய பொன்,
மாதர், பூமி, வீடு, வாஹனாதிகள் எனது பொருள் என்ற மமதை
யும், இந்த அகந்தை மமதைகளால் உண்டான கர்த்ருத்வ
போக்த்ருத்வ எண்ணங்களும் பொய்யறிவு.

தேகத்தில் வாழும் ஜீவாத்மாவே நான், ஜீவாத்மா தேடிப்
பெறவேண்டிய வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவே எனக்குச் சொந்தம்,
ஆதலால் அதனையே நான் பரம்பொருளாகப் பாராட்டி லோக
கர்மங்களை ஈஸ்வரப் ப்ரீதியாகச் செய்யவேண்டும் என்ற உசித
நிர்ஸயங்கள் மெய்யறிவு.

முதலாவது அத்யாயத்தில் தொடங்கின ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்
ஜுன ஸம்வாதத்தை இரண்டாவது அத்யாயத்திலும் ஸஞ்ச
யன் த்ருதராஷ்டிர ராஜனுக்கு உரைக்கின்றான்.

ஸஞ்சயன் கூறினான்:

க. அவ்வித தயவுள்ளவனும், நீர்திறைத்து கலங்கின கண்களை யுடையவனும், துக்கிக்கின்றவனுமாகிய அவன் (அர்ஜுனனிடம்) மதுஸூதனன் (கிருஷ்ணன்) இந்த வாக்யத்தைச் சொன்னார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

உ. ஓ அர்ஜுன, கேட்டவர்களால் அநுசரிக்கப்பட்டதும், ஸ்வர்க்கத்துக்கு உரியதாகாததும், இழிவைச் செய்கின்றதுமாகிய இந்தக் கஸ்மலம் (1) எவ்விடமிருந்து உன்னை அடைந்தது.

(1) கஸ்மலம்=கெட்டமலம்=மிகக்கேடு. அஸ்தாவது, புத்தியைக்கெடுக்கும் அஞ்ஞானம், சண்டு ஸாஸ்தாரார்த்த விமூடம் (பகவத்கீதா, உ. எ; அதுகீதா, ஐசு. கூ.)

ஈ. அலிதவத்தை (1) அடையாதே, பரந்தபனுன (2) பார்த்த (3). இது உனக்குத்தகாது. அப்பநேஞ்சின் துர்ப்பலத்தன்மையை விட்டு எழந்திரு.

(1) தர்ம ஸாஸ்தரத்தைக்கற்றும் அதன் ஸ்வய அர்த்தத்தை அறியாதபடியால் யுத்தமுனையில் வந்த விஷாதத்தை (மனத்தளர்ச்சியை) தாமஸதைதர்ம வ்ருத்தி என்று ஐஅ ஈயருல் விளக்கினார். சண்டு (உ. ஈ ல்) அதனைக் “கலைப்பம்” என்றார் கலைபன் (அலி) உடைய தன்மை கலைப்பம். ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் தைர்யம் உண்டு. அலிக்குத் தைர்யம் இல்லை. ஆதலால், கலைப்பம்=அதைர்யம்.

(2) “பரான்”=சத்துருக்களை, “தப:”=வாட்டுகின்றவன்.

(3) அத். க. உயிரு.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

ச. ஓ மதுஸூதன (1), அரிஸுதன (2). எவ்விதம் நான் யுத்தத்தில் பூஜைக்குரியவர்களான பீஷ்மனையும் துரோணனையும் அம் புகளினால் எதிர்த்து யுத்தம் செய்வேன்.

(1) அத். க. ஈயரு.

(2) “அரின்”=ஸத்ருக்களை, “ஸுதன:”=கொல்லுவான்.

ரு. இவ்வுலகத்தில் மஹா பேருத்தன்மை பேற்றவர்களான தருமாரை ஹிம்ஸிக்காமல் பிச்சையன்னம் உண்பது நலம் (1). நிவிர்த்திமார்க்கத்தை விரும்புகின்ற (2) தருமாவர்க் கொன்றால், இவ்விடத்திலேயே இரத்தம் புரண்ட போகங்களை நான் புசிக்கவேண்டும்.

(1) துர்யோதனன் தங்கள் ஜீவனார்த்தத்துக்காக ஒரு க்ராமமாவது கொடுக்கக்கூடாதென்றபடியால், பிச்சைவாங்கிக் காலத்தைப்போக்குவது நலம்போலத் தோற்றுகின்றது.

(2) “அர்த்த காமான்”=“அர்த்தார்த்தி” (எ. ஐசு.)=நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை விரும்புகின்ற.

சு. எங்களுக்கு (பாண்டவர்களுக்கு) இரண்டில் (1) எது மிகச் சிறந்தது என்பது நாம் அறியோம். நாம் ஒருவேளை ஜயிப்போம், அல்லது அவர்கள் நம்மை ஜயிப்பார்கள் (2). [நாம் அவர்களை ஜயிக்க வல்லமை பேற்றிருந்தாலும்] எவர்களைக்கொன்று நமக்கு ஜயிக்க விருப்பமில்லையோ, அந்த தார்த்தராஷ்டிரர்கள் (3) யுத்தமுனையில் நிற்கின்றார்கள்.

(1) பிச்சையன்னம் உண்ணுதல், கொன்று ராஜ்யத்தை அதுபவித்தல், என்ற இரண்டில்.

(2) நாம் ஜயித்தால், ராஜ்யம் கிடைக்கும். ஜயிக்கப்பட்டு ரணகளத்தில் மாண்டால், ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ராப்தியாகும். ஆனால், இந்த ராஜ்ய ஸ்வர்க்க ஸுகங்கள் எனக்குவேண்டாம். குரு மாரையும் பந்துக்களையும் கொல்வது கொடிய பாதகம்.

(3) யுத்தமுனையில் நிற்கின்ற தார்த்தராஷ்டிரர்களைக் கொல்ல விருப்பமில்லாதபடியால், எனக்கு ஒரு நல்லவழியைக் காண்பிப்பது உன் கடமையே.

எ. கார்ப்பண்ய (1) தோஷத்தால் கேடுக்கப்பட்ட சுபாவமுடையவனும், தர்ம [ஸாஸ்தாரார்த்த] தீதில் மிக முடபுத்தி உடையவனும் (2) ஆகிய நான் உன்னிடம் கேட்கின்றேன். எது எங்களுக்கு நல்லதென்று உன்னால் நிர்ணயிக்கப்பட்டதோ, அதனை எனக்குத் தெரிவி. நான் உனது ஸிஷ்யன். உன்னை அண்டின என்னைக் காக்க.

(1) கார்ப்பண்யம்=க்ருபணனுடைய தன்மை (தாது “க்ருப்”=ஸாரமர்த்தம்). க்ருபணன்=விஷயஸுகத்தில் விருப்பங்தொ

ண்டு பொருளை ஸாமர்த்தியமாகத் தேடுகின்றவன். எனவே, கார்ப்பண்யம்=போக்ய வஸ்துவில் பெரும்பற்றுள்ள தன்மை. (உ. சயகூ.)

கார்ப்பண்யதோஷம்=கார்ப்பண்யம் என்ற குற்றம்; தன் தேகஸுகத்துக்குரிய அநித்ய வஸ்துக்களில் மோஹம் பெற்ற தோஷம்.

தன்பங்கை ஸஹோதார்களாகிய தார்த்தரஷ்ட்ரர்கள் அப ஹரிக்கக் கூடாதென்ற பொருளாசைபற்றின நிலையை யுத்தமு னையில் அர்ஜுனன் உணர்ந்தான். உணர்ந்து, கார்ப்பண்ய தோஷத்தால் கெட்டேன் என்று நினைத்து, அரியும் பொருளுக் காகச் சண்டையிட்டுப் பந்துக்களைக் கொல்வது அதர்மமே, துன்பமே, என்று நிச்சயித்தான். "ஆனால், நான் ஸுத்திரியனா யிருப்பதால் துஷ்ட நிக்ரஹத்துக்கும் ஸிஷ்ட பரிபாலனத்துக் குமாக ஏற்பட்ட போரைக் கைவிடுதல் தர்மமா அதர்மமா என்று யோசித்து, அதில் தெளிவு பெறாமல், ஐயோ, தர்மஸா ஸ்த்ரங்களைக் கற்றும் என் புத்தி நிச்சயமற்றுத் தடுமாறுகின்ற தே, இந்த நிச்சயமற்ற தன்மை தர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விளங் காமலே வந்திருக்கின்றது என்று அறிந்து, என் தர்மஸாஸ்த் ரார்த்த விமூடத்தை நீக்கும் என்று ப்ரார்த்தித்தான்.

இதனை நீக்கும்பொருட்டு இந்த அத்யாயத்திலும் பின்வ ரும் அத்யாயங்களிலும் கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் மெய்யறி வாசிய ஸாங்க்யத்தின் லக்ஷணத்தையும் பகவான் விளக்கத் தொடங்கினார்.

ஸ்லோகங்கள் கூ, எ, அ, ல் குறிக்கப்பட்ட அர்ஜுனனு டைய வினாக்களை பகவத்கிதை நடைபெறுவதற்கு முக்ய ஆதா ரங்களாயிருக்கின்றன.

(2) "தர்ம ஸம்மூட சேதா:"=தர்மத்தில் ஸம்மூடபுத்திய டையவன்; தர்ம ஸாஸ்த்ரத்தைக் கற்றும், தர்மார்த்தத்தை அறி யாத மூடன்.

தர்மம் என்றது ஜீவாத்மாக்களை அறியாமையிலும் துக்கத் திலும் நின்று உத்தரணம் (உயரத்தாக்கி விடுதலைச்) செய்யும்படி

ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட மனஸுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டும் ஓர் அதிவிசேஷ ஆத்மஸக்தி. இந்தச் சித்திபாருளும் சுகப்பொரு ளுமாகிய தர்மத்தின் ஸமாஸத்தையும் விஸ்தரத்தையும் (சுருச் சத்தையும் விரியையும்) ஸுக்ஷ்ம கதிரையும் போதனா ஸக்தி பெற்ற ஜீவன்முகத்தை அடைந்து கற்றாலன்றி அதன் அந்த ரங்க ஸ்வரூபத்தை/உள்ளபடி அறியக்கூடாதென்று அர்ஜுன னுக்கு வேறொரு ஸமயத்தில் பகவான் கூறினார். (மஹாபா ரதம், கர்ணபர்வம், அத். ககூ.)

அ. இந்திரியங்களை மிக வாட்டுகின்ற எனது துக்கத்தை எது தான் தீர்க்குமோ என்று நான் அறியேன் (1). பூமியில் ஸத்துருவற்ற தும், [ஐஸ்வர்யம்] நிமைந்ததும் ஆகிய ராஜ்யத்தை அடைந்தாலும், தேவர்களுக்கு அதிபதியான தன்மையைப் பெற்றாலும் [எனக்குத் துக் கம் தீராது.]

(1) இஹலோக பரலோக ஸுகங்களினால் என் துக்கம் தீராது. என் மனவலி நின்று இந்திரியங்களை எல்லாம் வாட் டும் துக்கத்தைத் தீர்க்க ஒருவழியிருந்தால் அதனைச் சொல் லும் என்றான்.

துக்கம் என்றது யாதெனின், காரண ஸரீரமென்ற அவித் தையில் (அஞ்ஞானத்தில்) சிக்குண்டு ஸச்சிதானந்த லக்ஷண ங்களை இழந்த ஆத்மா அந்த ஸரீரத்தின் குணமாகிய ஆசை யால் ஸஞ்சலப்படுதலே பதறப்படுதலே. இந்த வாதனை அறி வின் பார்வையைச் சிறிதாக்குவதால் பந்தனம் என்றும், ஆஸா பாஸம் (ஆசையென்ற கயிறு) என்றும், பெரியோரால் அழைக் கப்படும்.

அவித்தை என்ற காரண தேஹத்தின் பரிக்க்ரஹத்தை எப் பொழுது ஆத்மா பெற்றதோ, அப்பொழுதே அந்தத் தேகமய மாகி, தேகத்தை நான் என்றெண்ணி, அதன் குணமாகிய கொடி யஆசையில் மூழ்கி, அதன் த்வந்தவ அலைகளாகிய விருப்பு வெ றுப்பால் மோதப்பட்டு, துன்பப்படும்.

இந்தக் காரணஸரீர ஆஸாபாஸத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தையும் ஸ்தூல ஸரீ

ரத்தையும் தர்ம ஸாஸ்தரத்தையும் அருளி, ஆசைகவர்ந்த விஷயங்களைத் தர்மவிதிப்படியே அதுபவிக்கச்செய்து, அவ்விஷயாதுபவம் அழிவுள்ளதென்றும் அசுத்தமென்றும் அறிவித்து, மெய்யறிவுக்கு அதிகாரியாக்கி, மனோலயத்தாலும் ஹடயோகத்தாலும் ஞானத்தாலும் துக்கநிவிர்த்தி பெறலாமென்ற ரஹஸ்யத்தை ஞானகுருமூலமாகப் பரிபாககாலத்தில் விளக்குவார்.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:

க. பரந்தபனு துடாதேஸன் (1) (அர்ஜுனன்) ஹ்ருஷீகேஸ ஹுக்ய (2) கோவிந்தனிடம் (3) யுத்தஞ்செய்யமாட்டேன் என்று இவ்விதம் கூறிச் சுயமாவிரூந்தான்.

(1) அத். க. மந். உயச க்ருரிய குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) ஹ்ருஷீகேஸன். ஹ்ருஷீக்+ஈஸ்=ஸந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தும் கருவிக்கு ஈஸன். (ஹர்ஷ=ஸந்தோஷம். தாது ஹ்ருஷ்=ஸந்தோஷம்). சந்த்ர சூர்யர் லோகத்தாருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதால், இவர்களுக்கு நாயகனாகிய மஹேஸ்வரன் ஹ்ருஷீகேஸன் என்று பகவானே விளக்கினார். மஹாபாரதம், ஸார்திபர்வம், மோக்ஷதர்மபர்வம் அத். ஊ.ச.ய.க. கூறி.

(3) கோவிந்த. கோ+விர்த=பூமி+பெற்றவன் (விர்த பதத்துக்குத் தாது விதில்=லாபம், பேறு) ஒருகாலத்தில் பூமி ஸமுத்ரத்தில் தாழ்ந்து போனபொழுது அதைத்தான் பெற்று உயர எடுத்தபடியால், தேவர்கள் தன்னைக் கோவிந்தா என்று போற்றினார்கள் என்று பகவான் கூறினார். (மஹாபாரதம், முன் குறித்த கட்டம்).

கோ என்ற பதம் பசுவையும் குறிப்பதால், கோவிந்தா என்ற பதத்துக்குப் பசுபாலகன் என்ற அர்த்தமும் அமையும்.

ய. ஓ பாரத (1); இரண்டு ஸேனைகளின் மத்தியில் துக்கித்துக் கொண்டிருக்கிறவனிடம் ஹ்ருஷீகேஸன், இகழ்ந்து சிரிக்கின்றவர்போல (2), இந்த வசனத்தை உரைத்தார்.

(1) பாரத வம்ஸத்திற் பிறந்த த்ருதராஷ்ட்ரனே.

(2) “ப்ரஹஸன் இவ”=இகழ்ச்சியைக் காட்டும் சிரிப்புடையவர்போல. இவ்வளவுதான் உன் புத்தி என்று அர்ஜுனன்

அறியும்படி உதயமான புன்னகைக்குக் காரணம் அன்பே, இகழ்ச்சியன்று. ஆதலால் “சிரிக்கின்றவர்போல” என்றான் ஸஞ்ஜயன்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் பய துக்க நிவிர்த்திகள் வலித்திக்கும்பொருட்டருளிய உபதேஸம் தொடங்குகின்றது.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

யக. துக்கிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி நீ துக்கித்தாய் (1), அறிவாளிகளின் மேலான வார்த்தைகளையும் பேசுகின்றாய். ஆனால், பண்டிதர்கள் (2) இறந்தவர்களைப்பற்றியும், இறக்காதவர்களைப்பற்றியும் துக்கிக்கின்றவர் அல்லர் (3).

(1) அறித்ய தேகங்களைப்பற்றித் துக்கிப்பது அறிவாளிகளுக்குத் தக்கதல்ல.

பிஷ்மர் முதலியவர்களைக் கருதித் துக்கிக்கக்கூடாதென்று பகவான் அர்ஜுனனுக்குப் போதிக்கின்றார். பிஷ்மன் முதலிய பதங்கள் வாச்யார்த்தமாகிய ஸரீரங்களைப் பற்றியிருந்தால், அச்சரீரங்களுக்குப் பிறப்பும், இறப்பும் இயல்பாயிருப்பதாலும், லக்ஷ்யார்த்த, ஆத்மாவைப்பற்றியிருந்தால், அவ்வாத்மாவுக்குப் பிறப்பு இறப்பு இல்லாததாலும், துக்கிப்பது நியாயமில்லை என்பது கருத்து.

(2) பண்டா (மேலான அறிவு) உள்ளவன், பண்டிதன்.

(3) இறந்தவர்களைக் கருதியும், உயிரோடிருக்கின்றவர்களைக் கருதியும், துக்கிக்கக்கூடாது என்பது ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவின் தீர்மானம். இதன் நியாயம் அடுத்த மந்த்ரத்திலும் உரையிலும் விளங்கும்.

யஉ. நான் (1) இருக்கவில்லையென்பதே ஒருபொழுதும் இல்லை. நீ (2) [இருக்கவில்லையென்பதும் ஒருபொழுதும்] இல்லை. இந்த ஜனத்தலைவர்கள் (2) [இருக்கவில்லையென்பதும் ஒருபொழுதும்] இல்லை. நாமெல்லாம் இனிமேல் இருக்கமாட்டோம் என்பதும் இல்லை.

(1) ஸ்தூல தேகத்தைத் தரித்து நிற்கின்ற நான் (ஆத்மா).

(2) ஸ்தூல தேகத்தைத் தரித்து நிற்கின்ற நீ (ஆத்மா).

(3) ஜனத்தலைவராகத் தோன்றும் தேகங்களுக்குள் இருக்கின்ற ஆத்மாக்கள்.

இறந்தவர்களுடைய இல்லாமையைக் கருதித் துக்கிக்கின்றவன் மூடன். ஏனெனில், தேகத்தில்கின்று பிரிந்த ஆத்மா ஒருபோதும் இல்லாமற் போகவில்லை. அது அழிவற்ற வஸ்து.

இறக்காதவர்களுடைய ஸம்பாத்தியக்குறைவு, வறுமை, வ்யாதி, முதலிய துன்பங்களைக் கருதித் துக்கிக்கின்றவனும் மூடன். ஏனெனில், பிறப்பு, இறப்பு என்றது தேகத்துக்கே, ஆத்மாவுக்கு இல்லை. நீ இப்பொழுது காணும் தேகங்கள் பிறந்தபடி இறக்கும் என்பது நிச்சயம். ஆனால், அவைகளுக்குள் விளங்கும் ஆத்மா எக்காலமும் உள்ளவஸ்து. மேலும், வறுமை செல்வம் ஜயம் அபஜயம் முதலியவைகள் கர்மபலன்களே. ஒவ்வொருவன் சென்ற பிறவிகளில் செய்த புண்ய பாப கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ஈஸ்வரன் ஸுகதுக்க பலன்களை இப்பிறவியிற் கொடுப்பார். ஆதலால், மெய்யறிவாளி உயிரோடிருக்கின்றவர்களின் இழவு பிணி வறுமை முதலியவற்றைப்பற்றியும் துக்கிக்கமாட்டான்.

௮௩. தேகத்தி (1) இந்த (பிரிவித்யிற்றேன்றி) தேகத்தில் எவ்விதம் கௌமாரமோ (2) யௌவனமோ (3) ஜரையோ (4), அவ்விதமே மறுதேகப் ப்ராப்தி (வேறுதேகத்தைப் பெறுதல்). நீரன் (அறிவான்) அதன்மீது (5) மோகம் (6) பெறன்.

(1) ஆத்மாவுக்கு.

(2) குமாரபர்வம், பால்யம், ௩௮. வயசு வரையில்.

(3) ௩௮ தொட்டு ௬௦ வரையில் யௌவனம்.

(4) ௬௦ க்குமேல் ஜரை (தளர்ச்சி, வயோதிகம்).

(5) தோன்றி அழியும் தேகத்தில்.

(6) அழிவற்ற தேஹி என்ற ஒருவனுக்கே இப்பிறவியில் குமாரஸரீரம் தோன்றி, அது அழிய, யௌவன ஸரீரம் தோன்றி, அது அழிய, ஜரா ஸரீரம் தோன்றுவதுபோல, அநேக வேறு தேகங்களும் அவனுக்கு உண்டாகும். இப்படித்தோன்றி அழியும் தேகத்தை நான் என்று அறிவாளி எண்ணமாட்டான்.

அதற்கு வரும் அவஸ்தைகளைத் தனக்கு வந்ததாகப் பாலிக்கமாட்டான். இது ஸாங்க்ய ஞானம் (மெய்யறிவு).

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஸுகதுக்கம் முதலிய த்வந்த்வ மனோதர்மங்கள் ஆத்மாவுக்கு உரியனவல்ல என்றும், அவை காரண தேகமாகிய அனித்தைக்கும் ஸைக்ஷ்மதேக மனஸுக்கும் உரியவை என்றுத்; இந்த மனோதர்மங்கள் அநித்யங்களென்றும், அவைகளைப் பொறுமையோடு அதுபவிக்கவேண்டுமென்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

௮௪. ஆனால், (1) ஓ கௌந்தேய, மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கள் (2) ஸீதோஷ்ணம் (துளிர் துடு) (3) ஸுகதுக்கம் என்றவைகளைக் கொடுக்கின்றன. அநித்யங்கள், வரவுபோக்கு உடையன (4); அவைகளை ஓ பார்த்த (5); பொறுத்துக்கொள் (6).

(1) தோன்றி அழியும் தேகத்தை நான் என்று சிந்திக்காது போனாலும் (அதில் உதயமாகும் ஸுகதுக்க ஸீதோஷ்ண த்வந்த்வங்களை அதுபவிக்கவேண்டும்.)

அதுபவிக்கும் முறை ஸாக்ஷி ரூபமாகப் பொறுத்தலே என்று உ. எயி இல் விளக்கினார்.

(2) தன்மாத்ரைகளின் பற்றல். தன்மாத்ரைகள் மனவலிப் ப்ரவேஸிப்பதால், இந்த தன்மாத்ரா ப்ரவேஸங்களை மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கள் என்றார்.

தன்மாத்ரைகள் அதிசூட்சு அணுக்களாகிய பஞ்ச ஸைக்ஷ்ம பூதங்கள். இவற்றின் பெயர்கள் ஸப்த தன்மாத்ரை, அல்லது ஸைக்ஷ்ம ஆகாஸம்; ஸ்பர்ஸ தன்மாத்ரை, அல்லது ஸைக்ஷ்ம வாயு; ரூப தன்மாத்ரை, அல்லது ஸைக்ஷ்ம தேயு (அக்னி); ரஸ தன்மாத்ரை, அல்லது ஸைக்ஷ்ம அப்பு (ஜலம்); கந்த தன்மாத்ரை, அல்லது ஸைக்ஷ்ம ப்ருதிவி (மண்).

இந்தப் பஞ்ச தன்மாத்ரைகளால் வெளியிலுள்ள ஸகல தோற்றங்களும் உள்ளேயுள்ள ஞானேந்தரியங்களும் அந்தஹ் கரணங்களும் ப்ராண வாயுக்களும் கர்மேந்தரியங்களும் இயற்றப்பட்டனவென்று தத்வ ஸாஸ்த்ரங்களில் அறியலாம். (உ. ௨௮)

கணக்கற்ற தன்மாத்ரா கார்யங்களில், ஸீதம் உஷ்ணம் ஸுகம் துக்கம் என்றவைகளைப் பற்றியும், அவை புலப்படும்

ஸ்தானங்களாகிய அந்தஹ்ரகரணங்களைப்பற்றியும் மாத்ரமே இந்த யசம் மந்தரத்தில் விளக்கினார்.

(3) ரஸ தன்மாத்தரை (ஸூக்ஷ்ம ஜலம்) மனவலில் ப்ரவேசித்தால், ஸீதம் என்ற ஓர் குணம் ஜீவாத்மாவுக்கு (மனவலில்) ப்ரத்தியக்ஷமாகும். இவ்வாறே, ரூபதன்மாத்தரை (ஸூக்ஷ்ம அக்னி) மனவலில் ப்ரவேசித்தால், உஷ்ணம் என்ற குணம் ஜீவனுக்குத் தோன்றும்.

(4) விரூப்பு வெறுப்பு என்ற அவித்யாவின் அம்சங்கள் மனவலில் ஏறித் தங்கினால், விரூப்பங்கொண்ட மனஸ் விரும்பின விஷயத்தைப் பெற்றவுடனே, விரூப்பத்தின் பூர்த்தி மனவலில் படர்ந்து ஸுக வடிவமாகிப் ப்ரகாசிக்கும். அஃதாவது, விரூப்பம் மனவலில் உதயமாகி, தன்மாத்தரங்களால் இயற்றப்பட்ட ஓர் விஷயத்தில் நிறைவேறினால் (பலன்பட்டால்), அந்த நிறைவே (பலனே) மானஸ ஸுகமாகும்.

ஆத்ம ஸுகத்துக்கு அழிவில்லை. மானஸ ஸுகம் தோன்றி அழியும், அரித்யம்.

விரூப்பங்கொண்ட மனம் விரும்பின வஸ்துவைப் பெறுது போனால் பதறும், சலனப்படும். அவ்விதமே, வெறுப்புக்கொண்ட மனம் வெறுத்த வஸ்துவை ஸ்பர்ஸித்தால் சலனப்படும். எவ்வாறெனின், விரூப்பு வெறுப்பினால் ஏவப்பட்ட மனம், அவற்றோடு ஒன்றுகூடி, அவற்றின் பதட்டத்தைப் பெறும். இவ்விதம் ஆசைக்குரிய பதறுதலை (வாதனையை) மனஸ் என்ற கருணியால் ஜீவாத்மா விளங்காமையால் துக்கமென்று அறியும்.

இந்த ஸுகதுக்க உணர்ச்சியை சைவஸித்தார்த ஸாஸ்த்ரங்கள் ஸ்வஸம்வேதனப் ப்ரத்யக்ஷம் (தன் வேதனைக் காட்சி) என்று கூறும்.

(5) மனவலில் ப்ரவேசிக்கும் தன்மாத்தரைகள் ஒரேநிலையாக நில்லா. பற்றும், விடும்.

(6) ஆதலால், ஸீதோஷ்ண ஸுகதுக்க த்வர்த்வங்கள் பொறுக்கத்தக்கவை. தோன்றி அழியும்வரையில் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷி ரூபமாய்நின்று ஸமாதானமாக அதுபவிக்கவேண்டும். அவைகளிற் சிக்குண்டு அவதிப்படக்கூடாது.

“திதிக்ஷஸ்வ”=பொறுத்துக்கொள்.

திதிக்ஷ=ஸுகதுக்கங்களை ஸமமாக விசாரித்து, எல்லாம் சரியே என்று பொறுத்தல்.

ஸீதோஷ்ண ஸுகதுக்க த்வர்த்வங்கள் மாத்ரா ஸ்பர்ஸகார்யங்கள் என்றும், அரித்யங்கள் என்றும், அவற்றைத் திட புத்தியோடு ஆத்மா சரிக்கவேண்டியது என்றும் அறிவது ஸாங்க்யஞானம் (மெய்யறிவு).

10ரு. ஓ புருஷரிஷப (1), துக்கத்தையும் ஸுகத்தையும் ஸமமாகக்கொண்ட எந்தத் தீர்புருஷனை (2) இவைகள் (மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்கள்) வதைக்கவிலையோ, அவன் அமிர்தத்துக்கு வல்லவனாகின்றான் (3).

(1) ரிஷப, வலிம்ஹ, ஸர்தூல (வேங்கை), வ்யாக்ர (புலி), கஜ (யானை), முதலிய பதங்கள் புருஷ என்ற பதத்தோடு கூடினால் புருஷனைச் சிறப்பிக்கும். ஆதலால், புருஷரிஷப=சிறந்த புருஷனே.

(2) தீர=புத்தியுள்ள. ஸமத்வ புத்தி பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்குச் சஞ்சலமில்லை.

(3) அவன் இறப்புப் பிறப்பற்ற ஸ்திதியாகிய மோக்ஷத்துக்கு அதிகாரி. அமிர்தம்=அழிவற்றபதம். மாத்ரா ஸ்பர்ஸங்களால் சலனப்படாத புத்தி ஸாங்க்ய புத்தி (மெய்யறிவைச்சார்ந்த புத்தி) என்று உ. 10கூ ல் குறிக்கப்பட்டது.

10சு. அஸத்துக்கு இருத்தல் இல்லை (1). லத்துக்கு இன்மை இல்லை (2). இவ்விரண்டின் உண்மைகள் தத்வ ஞானிகளால் அறியப்பட்டன (3).

(1) அஸத்=பொய்ப்பொருள். ஒருநிமிஷமாவது ஒரேநிலையில் நிற்காமல் தன் ரூபம் மாறிமாறிக்கொண்டே தோன்றும் வஸ்துவைப் பொய்ப்பொருள் (அஸத்) என்பார் பெரியோர். நிலையற்ற பொருள் நிலைபெற்றதுபோலத் தோற்றும், அஃதாவது, இல்லாதது உள்ளதுபோல விளங்கல். மாறிமாறிக்கொண்டே செல்லும் மேகம்போலப், பிறந்து வளர்ந்து தேய்ந்துகொண்டே தோற்றும் தேகங்கள் அஸத்பொருள்.

(2) ஸத்=மெய்ப்பொருள். எக்காலமும் உள்ளவஸ்து. இது மாறாது, இல்லாமற்போகாது. ஆனால், ஸலக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களால் (உபாதிகளால்) மறைபட்டு நிற்கும். *பஞ்சப்பொறிகளுக்குத் தோற்றதுபோனாலும், ஆத்மா ஸத்பொருளே.

(3) இந்த ஸத், அஸத், என்ற இரண்டைப்பற்றிய உண்மைகளுக்கு ஸாக்ஷி ஜீவன்முக்தர்களே. அவர்கள் தத்வங்களைப் பிரித்து உள்ளதையும் இல்லாததையும் ஸ்வாநுபலமாக அறிந்தவர்கள். (௫, ௨௮.)

ஸத்பொருளாகிய ஆத்மா ஒருபொழுதும் இல்லாமையைப் பெறாது என்றும், அஸத்பொருளாகிய தேகங்கள் பஞ்சப்பொறிகளுக்குத் தோன்றினும் பொய்ப்பொருளே என்றும், அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம். (மெய்யறிவு).

௨௪. எதனால்⁽¹⁾ இவையெல்லாம்⁽²⁾ வியாபிக்கப்பட்டனவோ, அதனை நாஸம்⁽³⁾ நேன்று⁽⁴⁾ அறி. அவ்யயமான⁽⁵⁾ இந்த (இந்த ஆத்மாவுக்கு) நாஸத்தைச் செய்தந்த ஒருவனும் ஸமர்த்தனல்லன்.

(1) எந்த ஸத்பொருளாகிய ஆத்மாவால்.

(2) நானுவித அஸத்பொருள் எல்லாம்.

(3) அழிவற்றதென்று. (நாஸம்=இல்லாமற்போதல்.)

(4) மாறுதலற்ற ஆத்மப்பொருள்.

அனாத்மப்பொருள் யாவற்றையும் ஆத்மா வ்யாபித்திருக்கின்றதென்றும், அனாத்மப்பொருளின் தன்மை தோன்றலும் அழிதலுமென்றும், ஆத்மா மாறுதல் இல்லாத வஸ்துவென்றும், இப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஒருவரும் கொல்லக்கூடாதென்றும், நிர்ஸயித்தல் ஸாங்க்ய ஞானம். (மெய்யறிவு.)

௨௮. நாஸம்⁽¹⁾ நேன்று⁽²⁾ நித்யனும்⁽³⁾ இந்திரியங்களால் அறிய முடியாதவனும்⁽⁴⁾ ஆகிய ஸரீரின்⁽⁵⁾ இந்தத் தேகங்கள் அந்தம் பெற்றவைகளாகக் கூறப்பட்டன. ஆதலால், ஓ பார்த்த, யுத்தத் செய்.

(1) ஸதா காலமும் அழிவற்றவன் என்பதை “அழிவற்றவனும் நித்யனும்” என்றார்.

(2) ஆத்மாவை ஆத்மாவே அறியும். அதன் இந்திரியங்களாகிய மனம், புத்தி, வாக்கு, கண் முதலியவை அதனை அறியா. இந்த உண்மையையும் ஜீவன்முக்தர்களே அறிவார்கள்.

(3) சரீரத்தைத் தரித்தவன் சரீரி, தேகத்தைத் தரித்தவன் தேகி.

தோன்றி அழியும் சரீரத்தைத் தரித்து நிற்பவன் சரீரி என்ற ஆத்மா. அவன் இந்திரியங்களுக்குப் ப்ரத்யக்ஷனாகான். அவைகளையும் மற்றப் ப்ரக்ருதி தத்வங்களையும் யோகத்தில் கழற்றினால், ஆத்மா கைவல்யமாகிப் ப்ரஸன்னமாவான். இது ஸாங்க்யஞான அதுபவம்.

௨௯. எவன் இவனை (இந்தத் தேகியை)க் கொல்லுகின்றவனாக⁽¹⁾ நனைக்கின்றனோ, எவன் இவனைக் கொல்லப்பட்டவனென்று⁽²⁾ நனைக்கின்றனோ, அவ்விருவரும் நல்லறிவாளிகள் அல்லர். இவன் கொல்லுகின்றவனும் அல்லன், கொல்லப்படுகின்றவனும் அல்லன்.

(1) கொல்லுகின்றவனாக=கொல்லும் தொழிலுக்குக் கர்த்தாவாக.

(2) கொல்லும் தொழிலுக்கு விஷயம் என்று.

தேகி என்ற ஆத்மா ஸாக்ஷிசொரூபமாதலால், அதனை அகர்த்தா என்று அறிதல் ஸாங்க்யஞானம் (மெய்யறிவு).

ஜீவாத்மாவின் லக்ஷணம் அத். ௨௫ இல், மர். எ—௨௬ இல், பகவான் கூறியிருக்கிறார். மூலத்தையும் உரையையும் பார்த்தறிக.

பரமாத்மாவின் அம்ஸங்களாகிய ஜீவாத்மாக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவித்யா என்ற கஸ்மல (உ. உ) இருளில் பந்திக்கப்பட்ட காலந்தொட்டு அந்த மலம் நீங்கும் வரையில், பரமாத்மா அறிவுக்கறிவாய், தலைவன் என்றும், கூடஸ்த புருஷன் (“கூட”=தலை, முடி; “ஸ்த”=நின்றல்; “புருஷ”=உள்ளிருப்பவன்), என்றும் அழைக்கப்பட்டு, நிற்கின்றது.

மலத்திலிருந்து விடுபட்டவுடனே ஜீவாத்மா கூடஸ்தனாகின்றான் என்று பகவான் அத். ௬, மந்த்ரம் ௮ இல் கூறினார். இந்தப் பரம ரஹஸ்யமான உண்மையை ஸ்வாநுபலமாக

அறிந்த ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள், அச்சோப்பதிகத்தில், “சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனை ஆண்ட அந்தன்”, என்று குறித்தார்.

ஜீவாத்மா என்றவன் கூடஸ்த புருஷனாகின்றான் (பசுவாத் மா ஸிவமாகின்றான்) என்பதே “தத் த்வம் அவஸி” (நீ அதுவாகி ராய்) என்ற வேத மஹாவாக்யத்தின் பொருள் (ம.அ. ௫௧, ௫௩).

அதுவாகும் நீ கொல்லப்படவும் மாட்டாய், கொல்லவும் மாட்டாய் என்று இந்த மகம் மந்தரத்தில் உபதேசிக்கப் பட்டது.

கொல்லுதல் ஒரு கர்மம். கர்மங்கள் கர்மேந்த்ரியங்களால் செய்யப்படுமென்றும்,—இந்த இந்த்ரியங்கள் ஆத்ம அம்ஸங் களல்ல, ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களேயென்றும்,—ஜீவாத்மாவைப் பற் தித்துறிற்கும் காமம் க்ரோதம் லோபம் அஹர்ணை மமதை முத லிய கஸ்மலங்கள் கர்மேந்த்ரியங்களில் ஏறித் துஷ்ட கர்மங்க ளைச் செய்விக்குமென்றும்,—துஷ்டகர்மங்களால் வந்த தீங்கு களை ஜீவாத்மா அறியுமென்றும்,—அறிந்தபின் தனது ஸக்தியை அம்மலங்களுக்கு அதுகூலப்படவிடாமல் ஒடுக்குமென்றும்,— இந்த நல்லறிவுதயத்தில் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரன் புண் யகர்மங்களில் புத்தியையும் கர்மேந்த்ரியங்களையும் எவ்வாரென் றும்,—புண்ய கர்மங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட ஸுகபலன்களை ஜீவாத்மா அறியுமென்றும்,—அறிந்தபின் விஷயஸுகங்களை அரித்யமென்றும் வீண்வேதனையென்றும் நிர்ஸயிக்குமென் றும்,—அப்பால் விஷயஸுகங்களில் மோஹங்கொள்ளாமல் அவற்றுக்கு மேற்பட்ட ஸுகங்கள் உள்ளனவோவென்று விசா ரிக்குமென்றும்,—இந்தப் பரிபக்குவ காலத்தில் மஹேஸ்வர னது அதுகரஹத்தால் ஞான குரு தோன்றி ஞானோபதேசம் செய்வாரென்றும்,—அதனால் மலநீக்கம் என்ற மோகஷம் வலித் திக்குமென்றும்,—மேல்வரும் மந்தரங்களில் விளக்கப்படும்

ஆகவே, கூடஸ்த ப்ரஹ்மமாகும் ஜீவாத்மா கர்மேந்த்ரியங் களால் செய்யப்படும் கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷி மாந்தரமே, கர்த்தா வன்று, என்று அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம் (மெய்யறிவு).

உ௦. இவன் (இந்தச் சரீரி) ஒருக்காலும் பிறக்கின்றன் இல்லை. ஒருக்காலும் இறக்கின்றன் இல்லை. ஒருக்காலும் பிறந்து ஒருக்கின்றன் இல்லை (1). பிறப்பற்றவனாயும் நித்யனாயும் துறவில்லாதவனாயும் இருக்கின்றன். சரீரம் ஹிம்ஸிக்கப்பட்டாலும் இவன் ஹிம்ஸிக்கப்படு கின்றன் இல்லை.

(1) பிறப்பு, வளர்தல், தேய்தல், நாஸம் (காணுமற்போதல்) என்ற விகாரங்கள் அற்ற பொருள் மெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மா என்றும், விகாரங்கள் பெற்றவையெல்லாம் பொய்ப்பொருளாகிய ஜடம் என்றும், ஜடமாகிய தேகம் ஹிம்ஸை அடைந்தா லும், தேகி (தேகத்தில் வசிக்கும் ஆத்மா) ஹிம்ஸை அடையான் என்றும் அறிவது ஸாங்க்ய ஞானம்.

உ௦௧. எவன் அஜனும் (1) அவ்யயனும் (2) நித்யனும் (3) அவி நாயியும் (4) ஆகிய ஆத்மாவை (5) [நான் என்று] அறிக்கின்றே, அந் தப்புருஷன், ஓ பார்த்த, ஆரை ஹிம்ஸிக்கின்றன், ஆரை ஹிம்ஸிப் பிக்கின்றன்.

- (1) அஜன்=பிறப்பற்றவன்.
- (2) அவ்யயன்=வ்யயம் அற்றவன், குறைவில்லாதவன், ஒரு விதத்திலும் குன்றாதவன், மாறுதலற்றவன்.
- (3) நித்யன்=எப்பொழுதும் ஒரேவிதமாய் நிற்பவன்.
- (4) அவிநாயி=விநாஸமில்லாதவன், அழிவற்றவன்.
- (5) கூடஸ்த ஆத்மாவாகும் தனனை. உ, மக இன் உரையைப் பார்த்தறிக.

மலரஹித (மலமற்ற) ஸாஷாத்கார ஆத்மாவே நான் என் று இருப்பவன் அகர்த்தாவாதலால், அவன் ஹிம்ஸிக்கின்றவ னும் அல்லன், வேறொருவரை ஏவிவிட்டு ஹிம்ஸை செய்கின் றவனும் அல்லன், என்று அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

உ௦௨. மானுடன் எவ்விதம் பஞ்சப்பட்ட வஸ்திரங்களை விட்டு வேறு புதிய வஸ்திரங்களைத் தரிக்கின்றே, அவ்விதமே தேஹி பல ஹீன சரீரங்களைவிட்டு வேறு புதிய சரீரங்களைப் பெறுகின்றன் (1).

- (1) ஆத்மா ஜீர்ண காயத்தைவிட்டுப் புதியகாயத்தைத் தரிக்கும் என்று அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

௨௦௭. ஆயுதங்கள் இவனை முறிக்கா. அகனி இவனை எரிக்காது. ஜலம் இவனை நனைக்காது. காற்று இவனை உலர்த்தாது (1).

(1) வாயு அகனி ஜலம் என்ற மூதங்கள் ஆத்மாவை வாட்டா. ஆயுதங்களும் வாதிக்கா.

௨௦௮. இவன் முறிக்கப்படாதவன். இவன் எரிக்கப்படாதவன். இவன் நனைக்கப்படாதவன். இவன் உலர்த்தப்படாதவன் (1). இவன் ஸநாதந் (2). ஆதலால், இவன் நித்யன், இவன் ஸர்வகந் (3), இவன் (4) நிலபெற்றவன், அசைவற்றவன்.

(1) மூதங்களுக்கு மேற்பட்ட சிதாநாஸ சொரூபியாகிய ஆத்மாவை மூதங்கள் தீண்டா என்று மீளவும் கூறுகின்றார்.

(2) “ஸதா” + “பவ:” (எக்காலங்களிலும் இருக்கின்றவன்) “ஸநாதந்” என்று மாறிற்று. இந்த ஸநாதந் புருஷனை உண்டாக்கினவன் ஒருவனுமில்லை.

(3) யாவற்றையும் வியாபித்தவன், மூதங்கள்தோறும் நிற்கின்றவன்.

(4) இவன், இவன் என்று பலமுறை சொன்னது அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குப் ஆத்மா ப்ராத்யக்ஷமாயிருப்பதால்.

ஆயுதங்களாலாவது பஞ்சமூத ஸ்பர்ஸங்களாலாவது ஆத்மா வருத்தப்படான் என்றும், அவன் ஆகாஸம் போன்ற அசையாவஸ்து என்றும் அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

௨௦௯. இவன் அவ்யக்தனாகவும் (1) அசிந்த்யனாகவும் (2) அவிகாரியாகவும் (3) [வேதங்களில்] கூறப்படுகின்றான். ஆதலால், இவனை இவ்வீதம் அறிந்தால், நீ துக்கிப்பதற்கு உரியவனாகமாட்டாய் (4).

(1) ஞானேந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படாதவனாகவும்.

(2) மனஸால் நினைக்கப்படாதவனாகவும். சுத்தப்பட்ட அறிவு என்ற ஆத்மாவால் அறியப்பட்டவன்.

(3) விகாரமற்றவனாகவும். எக்காலமும் ஸாக்ஷியாய் நிற்பதால் காணப்பட்ட விஷயங்களின் வேற்றுமைகளை அடையாதவன்.

(4) துக்கத்துக்கு ஆளாகமாட்டாய். அது பந்தியாது. மனஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத நிர்விகார வஸ்து என்று ஆத்மாவை அறிதல் ஸாங்க்ய ஞானம்.

இதுவரையில் ஆத்மாவுக்கு இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாத படியாலும், அந்த அவஸ்தைகள் தேகத்துக்கே உரியவையாதலாலும், இறக்கும் தேகத்தைப்பற்றித் துக்கிப்பது ந்யாயமில்லை என்று உறுதி கூறினார்.

௨௧௦. இவனை நித்யம் பிறந்தவனாகவும், நித்யம் இறந்தவனாகவும், நீ விசாரிப்பாயானாலும், ஒ மஹாபாது, இப்படி நீ துக்கம் பெறுவதற்கு ஆள் அல்லை (1).

(1) எவ்வெப்போது தேகம் ஆத்மாவைப் பற்றிற்றோ, அவ்வப்போதெல்லாம் ஆத்மா பிறக்கிறதென்றும், எவ்வெப்போது ஆத்மாவை விட்டதோ, அவ்வப்போதெல்லாம் ஆத்மா இறக்கிறதென்றும், நீ எண்ணலாம். இந்த எண்ணப்படியும் துக்கிப்பது சரியன்று. ந்யாயம் அடுத்த மந்தரத்தில் வெளிப்படும்.

௨௧௧. பிறந்தவனுக்கு இறப்பு நிர்ஸயமாதலாலும், இறந்தவனுக்குப் பிறப்பு நிர்ஸயமாதலாலும், நீக்க முடியாத காரியத்தில் நீ துக்கிப்பது ந்யாயமன்று.

௨௧௨. பார்த்த, [தேகங்களுக்கு ஸைக்ஷம்] மூதங்கள் (1) அப்ரத்யக்ஷ ஆதிகள் (2), ப்ராத்யக்ஷ மத்யங்கள் (3), அப்ரத்யக்ஷ அந்நங்கள் (4). [இப்படி ஸைக்ஷம் மூதங்கள் தேகங்களுக்கு ஆதி மத்யம் அந்நமாய் இருப்பது இயல்பாதலால்] அவைகளைப்பற்றி என்ன துக்கம் (5).

(1) ஸைக்ஷம் மூதங்கள் என்ற தன்மாத்ரைகள். ௨, ௧௦.

(2) கண்ணுக்கெட்டாத காரணங்கள். பிதாவின் ஸூக்லத்திலும் மாதாவின் ஸ்ரோணிதத்திலும் அப்ரத்யக்ஷமாக இருந்து, இந்த ஸைக்ஷம் மூதங்கள் ஸ்தூல தேகத்தை ஆரம்பிக்கும்.

(3) கர்ப்பத்தில் நின்று வெளியில் வந்த நாள்தொட்டு மரண பர்யந்தம் அந்த ஸைக்ஷம் மூதங்களே தடித்துப் ப்ராத்யக்ஷமான ஸ்தூலதேகமாய்த் தோற்றும்.

(4) ஸ்தூல தேகத்திலின்று ஜீவனும் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும் சென்றபின், ஸ்தூலதேகம், அணுவணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து, அத்ருஸ்ய ஸுக்ஷ்ம பூதங்களில் ஒடுங்கும்.

(5) ஏன் துக்கிக்கவேண்டும். துக்கிப்பது ந்யாயமன்று.

உயக. [ஆதி மத்யம் அந்தமற்ற] இவனை ஒருவன் ஆஸ்சர்யத் தோடு (1) அறிகின்றன். வேறேருவன் அவ்விதமே ஆஸ்சர்யத்தோடு [இவனைப்பற்றிக்] கூறுகின்றன் (2). இன்னேருவன் இதனை ஆஸ்சர்யத் தோடு கேட்கின்றன் (3). ஆனால், ஒருவன் ஸ்ரவணம் [மாத்ரம்] செய்து, இவனை [ஸ்வாநுபவமாக] அறியவேமாட்டான் (4).

(1) “ஆஸ்சர்யவத்” = ஆஸ்சர்யத்தோடு. ஆத்மா பரமரீஸ்சர்ய வஸ்துவாதலால் “ஆஸ்சர்யவத்” என்ற பதத்திற்கு ஆஸ்சர்யப்பொருள்போல என்ற அர்த்தம் ஒவ்வாது.

ஸரீரத்துக்குள் இருக்கும் அவ்விதத்த அசிர்திய ஸரீரியை யோகாப்பாஸத்தால் மெல்லமெல்லப் பிரித்து ஸ்வாநுபவத்தில் அறிந்த ஜீவன்முத்தனுக்கு ஆஸ்சர்யம் இல்லை. தன்னைத் தான் கண்டால், ஆஸ்சர்யம் என்ன. அப்படித் தனக்கு ஆஸ்சர்யம் இல்லாவிட்டால், ஆஸ்சர்யம் பெற்றவன் யார். தன் புத்தியே.

ஸகல விஷயங்களையும் விசாரித்து ஜீவாத்மாவுக்கு அறிவிக்கும் புத்தி, ஞானகுரு வரும்வரையில், தனிப்பொருளாகிய ஆத்மா உண்டென்பதைக் க்ரஹிக்காது. ஞானோபதேஸப்படி, த்ரிகரண அடக்கம் என்ற மெளனத்திலேயே ஆத்மா விளங்கும். ப்ரக்ருதி சொருபமான புத்தி ஆத்மாவை அறியாது. “நான் என்னைக் கண்டேன்” என்ற ஆத்மாவின் நிர்ஸய வசனத் தைக்கேட்டு, புத்தி ஆஸ்சர்யப்படும்.

(2) ஜீவன்முத்தர்களில் ஒருவன் ஸரீரியின் லக்ஷணத்தைக் கூறும்பொழுது, அவன் புத்திக்கே ஆஸ்சர்யம் புலப்படும். ஏனெனில், புத்தி முன்னறியாத அநேக விஷயங்கள் ஜீவன்முத்தனுடைய வாக்கிலின்று மனமளவென்று வெளிவருதலால்.

(3) ஸ்ரவணம் செய்த ஸிஷ்யனும் உபதேஸித்ததெல்லாம் மிக்க ஆஸ்சர்யத்தோடு கேட்பான்.

(4) ஸ்ரவணமானபின், மனனமும் நிதித்யாஸனமும் செய்து மனோலயம் பெற்றாலன்றி ஆத்ம தர்ஸனம் கிட்டாது. ஆதலால், ஸ்ரவணத்தால் மாத்ரம் அறியமாட்டான் என்றார். இது அநுபவ லக்ஷணமாதலால், ஸாங்க்ய ஞானம்.

நய. ஓ பாரத, யாவருடைய தேகத்திலும் இந்தத் தேகி ஒருகாலத்திலும் கொல்லப்படாதவனுதலால், எல்லாத் தேகங்களைப்பற்றியும் (1) நீ துக்கிப்பதற்கு ஆள் அல்லை.

(1) ஒரு தேகத்தைப்பற்றியாவது.

நயக. மேலும், தர்மத்திலின்று நீங்காத (1) யுத்தத்திலும் சிறந்த வேறு கர்மம் க்ஷத்ரீயனுக்கு இல்லை (2). தனது [ஜாதி] தர்மத்தை அறிந்தும் சலிப்பது சரியன்று (3).

(1) தர்மத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கும்.

(2) தர்மவிதிகளை அதுஸரித்துவரும் க்ஷத்ரீயனுக்கு யுத்தம் நேரிட்டால், அந்த யுத்தத்திலும் சிறந்த கர்மம் அவனுக்கு இல்லை.

(3) தனக்கு ஏற்பட்ட யுத்தகர்மத்தை அறிந்தும், அதனைத் தைர்யத்தோடு அதுஸரிக்காமல் நிற்பது பாபமே.

நயக. ஓ பார்த்தனே, முயற்சியில்லாமல் கிடைத்ததும் (1), திறக்கப்பட்ட ஸ்வர்க்க துவாரமும் (2), ஆகிய இவ்வித யுத்தத்தைச் சுக பலனுக்குரிய க்ஷத்ரீயர்கள் பெறுகின்றனர் (3).

(1) வருந்தி அழைக்காமல் வந்ததும்.

(2) ஸ்வர்க்கலோகத்துக்குத் திறந்த வாசலும்.

(3) பூர்வீகத்தில் புண்ய கர்மங்களைச் செய்தவர்களுக்கே க்ஷத்ரீய வர்ணமும் தர்ம ஸம்பந்த யுத்தமும் வந்து அமையும். அமைந்த யுத்தம் ஸ்வர்க்கலோக ஸுகங்களைக் கொடுக்கும்.

நயக. நீ இந்தத் தர்ம ஸம்பந்த யுத்தத்தைச் செய்யமாட்டாயாகில், அதனால் உனது தர்மத்தை யும் புகழையும் இழந்து பாபத்தைப் பெறுவாய் (1).

(1) இது தொட்டு நயஎ வரையில் இகபர பலனை விரும்பும் கர்மாதிகாரிக்குரிய புத்தியைச் சொல்லுகின்றார்.

நயச. ஜீவர்கள் உனக்கு அழிவற்ற அகீர்த்தியையும் கூறுவார்கள். வேதமானிக்கப்பட்டவனுக்கு அகீர்த்தி மாணத்திலும் பெரிது.

நயரு. எவர்களால் நீ வேதமானிக்கப்பட்டவனாயிருந்து [விளங்கியோ], அந்த மஹா ரதர்கள் உன்னைப் பயத்தினால் யுத்தத்தில் நின்றும் நீங்கினவனாக எண்ணுவார்கள். துறவை அடைவாய்.

நயசு. உனது சத்துருக்கள் உன் சாமர்த்தியத்தைப் பழிக்கின்றவர்களாய், சொல்லக்கூடாத அநேக வார்த்தைகளைப் பேசுவார்கள். அதனிலும் மீதந்த துக்கம் என்ன.

நயஎ. ஓ கௌந்தேய, கொல்லப்பட்டால் ஸ்வர்க்கத்தைப் பெறுவாய், ஜயித்தால் பூமியைப் அதுபவிப்பாய். சூதலால், யுத்த நிச்சயத்துடன் எழந்திரு (1).

(1) இனி அடுத்த நயஅ வது ஸ்லோகத்தில் இகபர பலன்களுக்கு மேற்பட்ட ரித்ய ஸுகத்துக்கு ஹேதுவான ஸமத்வ புத்தியோடு எழுந்திரு என்றும், நயசு இல் ஸமத்வபுத்தி மெய்யறிவென்ற ஸாங்க்யத்துக்கு மிகச்சாதனமான புத்தி என்றும் விளக்குவார்.

நய இல் நிறுத்தப்பட்ட ஸாங்க்ய (மெய்ஞ்ஞான) உபதேசம் நயஅ ல் மீளவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

நயஅ. ஸுக துக்கங்களையும், லாப அலாபங்களையும், ஜய அபஜயங்களையும் ஸமப்படுத்தி (1) யுத்தத்துக்கு சூயத்தனாக இரு. இவ்விதமிருந்தால், பாபத்தைப் பேறமாட்டாய் (2).

(1) துல்யமாக்கி, அஃதாவது, துலாம் (தராசு) போலச் செய்து.

தட்டில் இடப்பட்ட பதார்த்தங்களை தராசு ஒரே நிறையாக்குதல்போல, த்வர்த்வ பதார்த்தங்களை ஒரேவிதமாக மதிக்கின்ற புத்தி ஸமத்வபுத்தி. அத. 10உ, மந். 10அ, 10சு.

அஞ்ஞான சொரூபங்களாகிய ராக த்வேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) என்ற த்வர்த்வம் (விரோத இரட்டைகள்) புத்தியில் ஏறியிருந்தால், அந்தப் புத்தி த்வர்த்வப்படும். த்வர்த்வ புத்தி ஏகாந்தநிலையில் நின்று விசாரிக்கக்கூடாமல், விருப்புக்கும் வெறுப்புக்கும் மாறிமாறி அடிமைப்பட்டே விசாரிக்கும். ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களை, விருப்பு வெறுப்புக்கேற்றபடி, நல்லது கெட்டது என்று ஸங்கல்பிக்கும். ஒருநேரம் ஸுகசொரூபியாயும், இன்னொருநேரம் துக்க சொரூபியாயும் இருக்கும். தன்னோடு ஒத்திருந்தவர்களை மித்ரரென்றும், ஒவ்வாதவர்களைப் பகைவரென்றும் பாராட்டும். மேலும் ஒரு கர்மத்தில் ப்ரவேசிக்கும் பொழுது, தர்ம ஸாஸ்த்ரம் தனக்கு விதித்ததை நேரே அதுஷ்டிக்காமல், “இது எனக்கு லாபமா அலாபமா” — “இதில் எனக்கு ஜயம் உண்டா அல்லது அபஜயம் உண்டா” — “இதனால் எனக்கு ஸுகமா துக்கமா” — என்ற பேத நினைவுகளை விளைவித்துச் செய்யவேண்டியவைகளைச் செய்யவிடாமற் பண்ணும் தர்மவிதிகளை அதுஷ்டித்தாலும், அவைகளுக்குரிய ஸ்வர்க்கலோக பூலோக இன்பங்களுக்காகவே அதுஷ்டிக்கும்.

இவ்வாறு விருப்பு வெறுப்புடன் கர்மங்களைச் செய்யும் ஜீவாத்மா பிறப்பு இறப்பு என்ற ஸம்ஸார துக்கங்களால் பந்திக்கப்படும். இந்த ஸம்ஸார துக்கம் எவ்விதம் தீருமென்று ஞானாதிகாரி தாகமாயத் தேடித்திரிவான். துக்க நிவிர்த்திக்கு முதல் உபாயம் ஸமத்வ புத்திப் பழக்கமே என்று பகவான் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

(2) த்வர்த்வங்களை ஸமப்படுத்தும் புத்தியால் உன் கூடத்திய தர்மத்தை நிறைவேற்று. அப்படி விருப்பு வெறுப்பற்றும் அகந்தை மமதையற்றும் நிறைவேற்றும்பொழுது, கொலை முதலிய ஹிம்ஸைகள் நடந்தால், அந்தப் பாபங்களில் நின்று ஜனிக் கும் துக்க பலன்கள் உன்னை அண்டா. இது மஹேஸ்வரனது கர்ம சக்ரத்தின் ஆஞ்ஞான.

நாரத ருஷிக்கும் அவ்விததேவல ருஷிக்கும், நடந்த ஸம்

வாதத்தில் இந்த மிக ரஹஸ்யமான கர்மபல நிவிர்த்தி நன்றாய் விளக்கப்பட்டது. த்வர்த்வங்களை ஸமப்படுத்திப் பழகப் பழக, புத்தி, விருப்பு வெறுப்பென்ற த்வர்த்வங்களால் சலனப்ப டாமல், அசையாத தீபம்போல நின்று, ஆத்ம விஷயங்களை விசாரிக்கும். அவ்விசாரணையால், ஜீவாத்மா மெய்யறிவென்ற ஸாங்க்யத்தைப் பெற்றுப் ப்ரஹ்ம மயம்கும். அதுபற்றியே அவ்விததேவல ருஷி “புண்ய பாப பலன்கள் நசிப்பதற்காக [மெய்யறிவென்ற] ஸாங்க்ய ஞானம் விதிக்கப்படுகின்றது; அவை நசிபட்டால் இவனுக்கு ப்ரப்ரஹ்ம பாவ (பாசிய சொருப) கதியைப் பெரியோர் பார்க்கின்றார்கள் (பெறுவான் என்று நிச்சயிக்கின்றனர்)” என்று கூறினார். மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், மோக்ஷதர்மபர்வம், அத். ௨௮௭௮. ஸமத்வ புத் தியை அநுஸரித்தாலன்றி ஸாங்க்ய ஞானம் வராது. மெய்யறி வுக்கு இன்றியமையாத படித்தரம் ஸமத்வ புத்தியே.

௩௮௬. ஓ பார்த்த, உனக்குக்கூறப்பட்ட இது (இந்தத் த்வர்த்வ ஸமத்வம்) ஸாங்க்யத்தைப்பற்றிய புத்தி (1). மேலும், [எந்த] ஸமத்வ புத்தியோடு கூடிக் கர்ப[பல] பந்தத்தை விடுவாயோ (2), அதனை (அந்த ஸமத்வ புத்தியை) யோகத்திலும் (யோகம் என்ற பதத் தின் பொருளிலும் அடங்கினதாக) அறி (3).

(1) “ஸாங்க்யே புத்தி” என்ற மூலக்ரந்தம் ஸாங்க்யத்தில் புத்தி என்ற பொருள்படும். அஃதாவது, ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவைச் சார்ந்த புத்தி என விரியும்.

விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்த்வங்களைச் சார்ந்த புத் தியை அவித்யாவில் புத்தி என்று சொல்லலாம். இந்த த்வர்த் வங்களை விட்டு, மெய்யறிவைப்பற்றின புத்தி ஸாங்க்யத்தில் புத்தி என்று கூறப்படும்.

த்வர்த்வங்களை எப்பொழுது புத்தி ஸமப்படுத்துமோ, அப்பொழுதே ஸாங்க்யம் என்ற மெய்யறிவில் நிஷ்டைபெறும்.

ஸ்வர்க்காதி போக இச்சைகளை அநுஸரித்து, அவற்றிற்கு மேற்பட்டவை ஒன்றுமில்லை என்ற பொய்யறிவாளிக்கு ஸமத்வ புத்தி அமையாது. அவனுக்கு உரியது த்வர்த்வ புத்தியே.

ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் அரித்யங்கள் என்றும், விசாரிக்கு மளவில் துன்பங்கள் என்றும், நிச்சயிக்கும் தீர்க்களுக்கே த்வ ர்த்வம் அழிந்து, ஸமத்வம் ப்ரகாவலிக்கும். இந்த ஸமத்வ புத்தி யில்லாமல் ஜீவாத்மா மெய்யறிவைப்பெறுது. த்வர்த்வங்களை ஸமப்படுத்தும் ஸக்தி எப்பொழுது புத்திக்கு ஏற்பட்டதோ, அப்பொழுது அது பெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மாவுக்கு வஸப் பட்டு நிற்கும் என்பதுபற்றி, “இது ஸாங்க்யத்தைப்பற்றிய புத்தி” என்று பகவான் கூறினார். ௩,

ஸாங்க்யம், மெஞ்ஞானம், பரஞானம், வேதாந்தம் என்ற பதங்கள் மெய்யறிவுக்குப் பர்யாயங்கள் என்று ஐந்தாம் வேத மாகிய மஹாபாரதத்தில், ஸாந்திபர்வத்தில், ஸ்தாபிக்கப்பட் டது. நாலு வேதங்களின் தாத்பர்யமும் அப்படியே.

யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்த ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் ச, ௩, இல் “எவன் நிரக்குண ப்ரஹ்மத்தை ஸாங்க்யத்தாலும் யோகத்தாலும் அறிகின்றானோ, அவன் மோக்ஷத்தைப் பெறு கின்றான்” என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

பகவத்கீதையை மஹாபாரதத்தில் வெளியிட்ட ஸ்ரீ வ்யாஸ பகவான் பரஞானத்தைப்பற்றி நிற்பவனே ஸாங்க்யன் என்று விளக்கினார். விஷயங்களில் ஆசையற்றவனும், வந்தவைகளை ஸமாதானமாகப் பெறுகின்றவனும், ஜீவனுக்கு ஆவஸ்யமா னதை மட்டும் கவனிக்கின்றவனும், துக்கத்தை நிவிர்த்தி செய் கின்றவனும், ஐம்பொறி அடக்கமுள்ளவனும், தன் கர்மங்களைத் தவறாமற் செய்கின்றவனும், முயன்ற காரியங்களை நிறைவேற்று கின்றவனும், மண் பொன், மித்ரன் ஸத்ரு, புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி என்றவைகளை ஸம்மாக மதிக்கின்றவனும், குருவினிடத்திலும் ஸாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரத்தை பெற்றவனுமே மோக்ஷத்தை அடைகின்றான், இவனே ஸாங்க்யன், என்று வ்யாஸ ருஷி மஹாபாரதத்தில் ஸாந்திபர்வத்தில் (அத். ௨௮௩௮ இல்) கூறியிருக்கின்றார்.

மேலும், யாஜ்ஞவல்க்ய ருஷி ஜனக மஹாராஜனுக்கு உரைத்ததையும் அறியவேண்டியது. அஃதாவது “ஸாங்க்யப்

துக்கு ஸமானமான ஞானம் இல்லை; யோகத்துக்கு ஸமானமான பலம் இல்லை, இவ்விரண்டும் ஒன்றே என்று அறியத்தக்கது; அவ்வேகிகள் ஸாங்க்யமும் யோகமும் வெவ்வேறென்று நினைக்கின்றனர்; நான் நிச்சயமாக ஒன்றென்றே நினைக்கின்றேன்; யோகிகள் எதனை அறிகின்றார்களோ, அது ஸாங்க்யர்களாலும் அறியப்படுகின்றது; எவன் ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாக அறிகின்றானோ, அவன் தத்வவித் (ஆதமாவை அறிந்த ஜீவன்முக்தன்); வேதங்களில் மனீஷிகள் (மனோலயம் பெற்ற மஹான்கள்) யோகத்தை எட்டுக்குணமுள்வதென்று கூறுகின்றனர்; ஸுசிஷ்மமான ஸாங்க்யத்தை எட்டுக்குணம் பெற்றதாகக் கூறுகின்றார்கள் இல்லை.” (மஹாபாரதம், ஸாந்திபர்வம், அத்நாயம்). எனவே, ஸாங்க்யம் என்றது பரஞானம், யோகம் என்றது அஷ்டாங்கயோகம்.

வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிஷத்களில் குறிக்கப்பட்ட லக்ஷ்யார்த்தங்களைப் பராமரிக்கும்பொருட்டு, ப்ரஹ்மா நினைத்தவுடனே அவர் மனஸில்நின்று தோன்றின ஏழுமானஸ புத்ரர்களாகிய ஸந, ஸநஸ்ஸுஜாத, ஸநக, ஸநந்தந, ஸநற்குமார, கபில, ஸநாதன முனிவர்கள் அந்த மேலான உத்யோகத்தைப் பெற்று, நிவிர்த்தி மார்க்க பரிபாலகர் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களில் கபிலமுனிவர் வேதார்த்தப்பொருளை விளக்கும் “காபிலம்” என்ற தூலைச் செய்தார். இக்காலத்தில் இது கண்டவர்களை நாம் அறியோம். ஆனால், கபிலர் நிவிர்த்தி மார்க்க பரிபாலகராதலால், உபநிஷத் பொருளுக்கு விரோதமாகப் போதிக்கவேமாட்டார். மஹாபாரதத்தில் ஸாந்திபர்வத்தில் அவருடைய போதனைகள் அநேகம் விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் வேதார்த்தமே. நிவிர்த்தி மார்க்கமாகிய “வேதார்த்தத்தை நான் செய்தேன்” (அத். யு. மந். யு. 10.) என்ற பகவான், “ஸத்தர் (மெய்யறிவாளி) களுக்குள் கபில முனியும் நானே” என்றார். (அத். யு. மந். உயசு.)

ஞானஸத்தர், மெய்ஞ்ஞானியர், ஸாங்க்யர் என்றழைக்க

கப்பட்டவர்கள் பிறவியிலேயே விருப்பு வெறுப்பை ஸமத்வப், பபித்தும் ஸத்தியுடையவர்களாய், மனோலயத்தைப் பெற்று ஆத்ம தர்ஸனத்தை விரைவில் அடையத்தக்கவர்களாதலால், நிராசை என்ற பூமியில் வாழ்பவரென்று போற்றப்படுவார்கள். இந்த அதிபக்குவ குணத்தை இயல்பில் அடையாதவர்களாயும், மனோலயத்தில் த்ருஷ்டி பெற்றவர்களாயும், உள்ள புண்ய புருஷர்கள் ப்ராணாயாமப் பழக்கத்தில் ப்ரவேஸிப்பதால், அஷ்டாங்க யோகிகள் என்று கூறப்படுவார்கள். இதற்குப் ப்ரமாணம் தாபுமானஸ்வாமி, சகவாரி, சு, —

“பற்றுவன அற்றிடும் நிராசை என்றொரு

பூமி, பற்றிப் பிடிக்கும் யோகப்

பாங்சிற் ப்ராணலயம் எனனுமொரு பூமி, இவை

பற்றின் மனம் அறும் என்னவே

கற்றையஞ் சடைமுனி, தானே கனிந்த கனி,

கனிவிக்க வந்த கனிபோற், கண்டது.”

அஃதாவது, கற்றையஞ்சடைமுனியாகிய தக்ஷிணமூர்த்தி உபதேஸித்தவாறு, நிவிர்த்தி மார்க்கத்தைப்பற்றி நிற்கின்றவர்கள் இருவகையார்: நிராசை பெற்றவராகிய ஸாங்க்யர்களும், நாடி (நரம்பு) வலிமைபெற்ற ப்ராணாயாமிகளுமே. இந்த ந்யாயத்தால் மேற்குறித்த ஸ்வேதாஸ்வதர உபநிஷத்தில் ஸாங்க்யத்தாலும் யோகத்தாலும் மோக்ஷத்தைப் பெறலாம் என்று கூறப்பட்டது.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஸந்தோஷிக்கின்ற மனுஷர்கள் காமகாமிகள் (உ, எய்.) அல்லது க்ருபணர்கள் (சிற்றின்ப ஸுசிகள்). நிவ்ருத்தியில் ஸந்தோஷங்கொண்டவர்கள் ஸாங்க்யரும் அஷ்டாங்க யோகியரும்.

(2) கர்ம [பல] பந்தம் = கர்மங்களை விருப்பு வெறுப்புடன் செய்தலால் ஜனிக்கும் ஸுக துக்க பலன்கள் என்ற பந்தனங்கள்.

இவை ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தை (கயிற்றால் கட்டினது போல) சுருக்கும், குறைக்கும். ஆதலால், கர்மபலன்கள் பந்த

னங்கள் என்று கூறப்பட்டன.

ஸமத்வ புத்தியால் கர்மபல பந்தனம் நீங்கும்.

(3) இந்த அத்யாயத்தில், ச.அ. ம் ஸ்லோகத்தில் “யோகம்” என்றது ஸமத்வபுத்தியே என்று விளக்கியிருப்பதால், “யோகே து இமாம் ஸ்ருணு” என்ற சொற்கள் “யோகம் என்ற பதத்திலும் இதனைக் (இந்த ஸமத்வபுத்தியைக்) காண்க,” என்று பொருள்பண்ணவேண்டியது. இதன் தாத்பர்யம், ஸமத்வபுத்தி ஸாங்க்யர்களுக்கும் (மெய்யறிவாளிகளுக்கும்) அஷ்டாங்க யோகிகளுக்கும் பொது லக்ஷணம் என்று அறி, என்பது.

ஸாங்க்யர்களும் அஷ்டாங்கயோகிகளும் தரிக்கின்ற முடிவஸ்தரம் முதலிய ஸ்தூல தர்மங்களை அநேகர் தரித்துக் கொண்டு; நான் ஸாங்க்யன், நான் யோகி, என்று நாடகம் நடப்பார்கள். உலகமும் இந்த வேஷதாரிகளைக் கண்டு மயங்கும். ஆனால், உபநிஷத்களில் அதிவிசேஷமாகக் கூறப்பட்ட ஸாங்க்யர்களுக்கும் யோகிகளுக்கும் ஸ்வய லக்ஷணம் ஸமத்வ புத்தியே என்றது நிஸ்சயம்.

“யோகம்” என்ற பதம் ஸமத்வ புத்தி என்ற அர்த்தத்தை எப்படிப்பெறுமெனில், பொருந்தல் பொருத்தல், என்ற பொருள்களில், யோகம் இவ்விடத்தில் பொருத்தல், பொருந்தச்செய்தல், என்ற பொருளைக் கொண்டு, ஸீதம் உஷ்ணம், ஜயம் அபஜயம், ஸுகம் துக்கம், ஸத்ரு மித்ரன் முதலிய த்வந்த்வங்களை ஒன்றுபடச்செய்தலால், புத்திபூர்வமாகப் பர்யாலோசனைசெய்து, தனக்குள் இந்த த்வந்த்வங்கள் யாவும் ஸமம் என்று அறியவேண்டியது. இவ்வாற்றால் யோகம் ஸமத்வ புத்தியாகும் என்க.

சுய. இதனிடத்து (இந்த ஸமத்வபுத்தி அநுஷ்டானத்தில்) ஆரம்பத்துக்கு நான்மில்லை, கேடில்லை (1). இந்தத் தர்மத்தின் (2) ஸ்வல்ப [அநுஷ்டான] மும் பெரும் பயத்தில் நின்று காக்கின்றது (3).

(1) விருப்பு வெறுப்பு என்ற ஆஸாபாஸத்தை நீக்கும் பொருட்டு, அவை பற்றும் விஷயங்களைப் புத்தியால் விசாரித்து, அவ்விஷயங்களில் ஸுகதுக்கம் லாப அலாபம் முதலிய

த்வந்த்வங்கள் இல்லை என்று அறிந்து, அவற்றை ஒரே மாதிரி மதிக்கப்பழகினால், புத்தி விருப்பு வெறுப்பின் வலிமைக்கு அடிமைப்படாமல் துல்யமாய் நிற்கும்.

(2) இந்த த்வந்த்வ ஸமத்வப் பழக்கத்தை ஆரம்பித்தால், அந்த ஆரம்பத்துக்கு அழிவில்லை, வளரும். வளர்ந்து, தனக்காவது பிறருக்காவது கேட்டைச் செய்யாது.

(3) இந்த த்வந்த்வ ஸமத்வ அப்யாஸம் சிறுக நடைபெற்று வந்தாலும், பெரும் பயங்களைக் குறைக்கும்.

கர்மபல நிவிர்த்திக்கு உபாயம் த்வந்த்வ ஸமத்வப் பழக்கமே. தனக்கு, அல்லது களத்ராபுத்ரா மித்ராதிகளுக்கு, ரோகம் (வ்யாதி) பொருள் நஷ்டம் அபகீர்த்தி முதலிய துன்பங்கள் நேரிட்டால், ரோகம் அரோகம், லாபம் அலாபம், கீர்த்தி அபகீர்த்தி முதலிய த்வந்த்வங்களை பக்வகாலத்திலேயே ஸமாஸப் படுத்தப் பழகினவன் பயப்படான்.

அப்பழக்கம் சொற்பமாயின், அதற்குத் தக்கபடி பயம் குறையும். உ, று, ன (உ) இல் த்வந்த்வ ஸமத்வப் பழக்கத்தின் முடிவு கூறப்பட்டது. ஆண்டுக் காண்க.

சுய. குருநந்தன (1), இதனிடத்து (இந்த ஸமத்வ அநுஷ்டானத்தில்) நிஸ்சலன சொநப ஏக புத்தி [உண்டு] (2). நிஸ்சலனமில்லாதவர்களின் நினைவுகள் அநேக கவர்கள் பெற்றவைகளாகியும், முடிவிலாதவையாகியும் (இருக்கின்றன) (3).

(1) குருவம்ஸத்தாரை ஸந்தோஷிப்பிக்கின்றவனே.

(2) விருப்பு வெறுப்புகளைத் தன்மேல் ஏறவிடாத புத்திக்குச் சலனமில்லை. அசைவற்ற தீபம்போல் ஏகமாய்நின்று ப்ரகாஸிக்கும்.

(3) இந்த அசைவற்ற தன்மையைப் பெறாத த்வந்த்வபுத்தி ஸங்கல்ப விகல்ப ரூபமாயிருக்கும். ஒருநினைவில் நின்று அநேக விபரீத நினைவுகள் தோன்றி, அவைகளுக்கேற்றபடி துக்கம் பயம் ஸோகம் என்ற துன்பங்களும், இடையிடையே அல்ப ஸந்தோஷங்களும், தோன்றும்.

இதற்கோர் உதாரணம்: விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த் வங்களில் அகப்பட்ட ஒருவனுடைய மனைவிக்கு வ்யாதிவந்தால் அவன் பரிசுர முயற்சியோடு மாத்ரம் நில்லாமல், “ஐயோ, எனக்கேன் இந்தக் கஷ்டம் வந்தது. இவள் இறந்துபோனால், நான் என்ன செய்வேன், என் பிள்ளைகளை ஆர் காப்பார், இவளைப்போன்ற பெண் எங்கே கிடைக்கும், இன்னொரு விவாகம் செய்தால் எவ்வளவு பணம் அழியும், அழித்தும் புதுப்பெண் சரியாக இணங்கி நடப்பாளா” என்ற முடிவில்லாத நினைவுகளை நினைத்துச் சலனப்படுவான். நோயாளிகள் அநேகர் சுகப்பட்டு வாழ்வதைக் கண்டும், தன்மனைவி மாண்டேபோவாள் என்று ஸங்கல்பித்துப் பல விகல்பங்களை அதில்நின்று விரிப்பான்.

இனி, அடுத்த மூன்று ஸ்லோகங்களில் விஷயபோகத்திலும் இஷ்டகாம்ய வலித்திகளிலும் பற்றுவைத்து யாகாதி கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களுக்கு ஸமத்வபுத்தி அமையாது என்று கூறப்படும்.

சுய2, சுய2. பார்த்த, [கர்மகாண்ட] வேத வாக்யத்தில் பற்று வைத்தவர்களும், [கர்மத்தைவிட] வேறு [கதி] இல்லையென்று கூறுகின்றவர்களும், [விஷய] போகத்தையும் (1) ஐஸ்வர்யத்தையும் (2) பேற விருப்பங் கொண்டவர்களும், ஸ்வர்த்தத்தையே மேலானதென்று மதிக்கின்றவர்களும், சூகிய அறிவினர்கள் (3) [உயர்ந்த] ஜன்ம கர்மபலனைக் கொடுக்கின்றவையும் (4) அதிக கர்மியா விசேஷங்களை யுடையவையும் (5), [அர்த்தவாத] புஷ்பங்கள் (6) உள்ளவையும், சூகிய பல [வேத] வாக்கைக் கூறுகின்றனர்.

(1) விஷய ஸுகங்களையும்.

(2) ராஜாங்க ஸக்திகளையும், மற்றும் பல வலித்திகளையும்.

(3) ஸ்வர்க்க கதிக்கு மேற்பட்ட ப்ரஹ்மலோகப் ப்ராப்தியையும், அதற்குமேற்பட்ட மோகஷ ஸ்திதியையும் அறியாத மூடர்கள்.

(4) யாகாதி கர்மங்கள் உயர்ந்த தேவ ரூபங்களைக் கொடுக்கும் [என்ற வாக்கைக் கூறுகின்றனர்.]

(5) கண்ணுக்கு அலங்காரமாயும், காதுக்கு இனிமையாயும், மனஸுக்கு ஸுகமாயும், இருக்கும் க்ரியைகளை உடையதாகிய [வேதவாக்கைக் கூறுகின்றனர்.]

(6) புஷ்பங்கள் மனஸை மலரச்செய்வதுபோல, விஷய புருஷர்களுக்கு ஆதந்தமாயிருக்கும் கர்மங்களின் போக ஐஸ்வர்ய பலன்களை விரிக்கின்ற அர்த்தவாதங்களை உடையதாகிய [வேதத்தைக் கூறுகின்றனர்.]

அர்த்தவாதங்கள்=ப்ரயோஜனத்தை விளக்கும் வார்த்தைகள்.

கூறுகின்றனர்=எடுத்து உரைப்பர்.

இந்த மந்தரத்தின் தாத்பர்யம் என்னவெனில், வேத கர்மகாண்டத்தில் பூர்வபக்ஷமாகக் கூறப்பட்ட காம்யார்த்தவாதங்களை (இச்சித்த யாகாதி கர்மங்களின் பலன்களைச் சிறப்பித்துப் பேசும் வசனங்களை) அறியாமையால் வலித்தார்த்தமாகக்கொண்டு ஸ்வர்க்காதி போகங்களுக்கும் பலரை அடக்கியாளும் வலித்திகளுக்கும் மேலான வாழ்வு இல்லை என்று வீண் நிர்ஸயத்தைப் பெற்று, அந்த வேதவாக்யங்களைக் கூறிக்கொண்டே திரிவார்கள் விஷய ஸுகிகள் (சுற்றின்ப ஸுகங்களில் மையல் கொண்டவர்கள்) என்க.

சுய2. அவ்வாக்கால் மனம் அபஹரிக்கப்பட்டு, போகத்திலும் ஐஸ்வர்யத்திலும் பற்றுண்டவர்களின் ஸமாதிப் பழக்கத்தில் நிர்ஸன சோருபபுத்தி அமைகின்றதில்லை (1).

(1) “விதியதே” என்ற பதம் “தருஞ்” என்ற தாதுவில் ஜனித்ததாக எண்ணி, “அமைகின்றது” என்று பொருள் பண்ணுக. “ந விதியதே”=அமைகின்றதில்லை.

காம்ய அர்த்தவாதங்களால் எடுபட்ட மனம் ஸார்த்தப் படாது. அவ்வித மனஸோடு ஸம்பந்தப்பட்ட புத்தி ஸமாதிக் குரிய ப்ரத்யாஹார த்யானப் பழக்கங்களில் ப்ரவேசித்தலால், மனவிலுள்ள ஆசைகள் புத்தியிற்சென்று அப்பழக்கங்களைக் கெடுக்கும். உ, ரூ2.

புத்தி சலனமின்மையைப் பெற்றாலன்றி ஸமாதிக்கு ஹேது வாயிராது.

சயுடு. ஓ அர்ஜுன, வேத [கர்ம காண்டங்கில்] நீர்துணங்க ளால் ஏற்பட்ட போருக்களை விஷயமாகக் கொண்டவைகளாத லால் (1), நீ த்ரைதூண்யங்களிலின்று நீங்கினவனாகவும் (2), த்வந் த்வத்திலின்று நீங்கினவனாகவும் (3), நீத்ய ஸத்வத்தில் நீங்கிவருவனா கவும், யோகம் (5) கேஷம் (6) என்றவைகளிலின்று நீங்கினவனா கவும், இரு. ஆத்மவானம் (7) இரு.

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வ ரஜஸ் தமலில் நின்று ஸகல ஸக்ஷம் ஸ்தூல ஸரீரங்களும், போக்யப்பொரு ள்களும், புவனங்களும், விஷயஸுகங்களும், நாரா வித்திக ளும், தோன்றின. இவையெல்லாம் ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களாத லால், தோன்றினவாறு அழியும். வேதகர்ம காண்டத்தில் கூறப் பட்ட யாகாதி கர்மங்கள் இந்த அறித்ய போகங்களைப்பற்றியும் ஐஸ்வர்யங்களைப்பற்றியும் இருப்பதால், நீ அக்கர்மபலன்களில் மோகமற்றிருக்கவேண்டும்.

(2) த்ரைகுண்யங்கள் = த்ரிகுணங்களைக் கொண்டு ஸ்ருஷ டிக்கப்பட்டவை.

ப்ரக்ருதி ஜன்ய விஷயஸுகங்களிலின்று ஆத்மா விலக வேண்டும் என்பது கருத்து.

(3) அஞ்ஞான அம்ஸங்களாகிய விருப்பம் வெறுப்பும் த்வ ந்தவ மூலபதார்த்தங்கள். அவற்றால் மனவலித் தோன்றின ஸுக துக்க, லாப அலாப, ஜய அபஜய, நினைவுகள் த்வந்த்வ கார்யங் கள். இவ்வித த்வந்த்வங்கள் புத்தியில் நின்று விலகினவனாகவும்.

(4) அழிவற்ற பரமாத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றவனாகவும்.

(5) யோகம் = இதுவரையில் பெருததைப் பெறவேண்டும் என்ற நினைவு.

(6) கேஷம் = பெற்றதைக் காக்கவேண்டும் என்ற நினைவு.

(7) தேகமே நான் என்றவன் தேகவான். ஆத்மாவே நான் என்ற புத்திமான் ஆத்மவான். இதனை உள்ளபடி அநுபவமு ஹையாக அறிந்தவன் ஜீவன்முகத்தன்.

சுண்டு “ஆத்மவானம் இரு” என்பது ப்ரக்ருதி ஜன்யமா கிய ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் ஆத்மாவை அமுர்த்தவிடாமல் இரு என்று போருள்படும்.

இனி, சயுசு ம் ஸ்லோகத்தில் வேதகர்மாநுஷ்டானங்க ளால் பெறக்கூடிய ப்ரயோஜனம் ப்ரஹ்ம தர்ஸனமும், ஆத்மா யாது, ப்ரக்ருதி யாது, என்றறிந்த அறிவாகிய விஞ்ஞானமும் என்று குறித்து, அந்த ஸ்வாநுபவங்கள் பெற்றபின், வேதகர் மங்கள் ஸிவாநுபூதிமானுக்கு ப்ரயோஜனமில்லை என்று உபதே ஸிக்கப்படும்.

சயுசு. எங்கும் ஜலம் நிறைந்த ஸ்தானங்களில் கிணற்றின் பலன் (1) எவ்வளவு ஸித்திக்கின்றதோ, அவ்வளவு பலன் விஞ்ஞா னம்பெற்ற (2) ப்ராஹ்மணனுக்கு (3) ஸர்வ வேதங்களில் (4) ஸித் திக்கின்றது.

(1) “உதபாநே அர்த:” = தண்ணீர் குடிக்கும் இடத்தில் ப்ரயோஜனம் = கிணற்றைப்பற்றிய ப்ரயோஜனம் = கிணற்றின் பலன்.

(2) “விஜாநத:” = விஞ்ஞானம் பெற்ற.

விஞ்ஞானம் என்றது விசேஷ ஞானம். அஃதாவது, அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதியின் லக்ஷணத்தையும் ஆத்மாவின் லக்ஷணத்தையும் பிரித்தறியும் அறிவு. சு. அ; எ. உ.

(3) ப்ராஹ்மணன் = ப்ரஹ்மத்தை தர்ஸித்தவன். சச்சிதா நந்தசொருபியானவன். இவனே ஜீவன்முகத்தன்.

இவனுடைய புத்ரர்களும், ப்ரஹ்மத்தைத் தர்ஸிக்க முய ன்று, அந்தத் தர்ஸனைக்கு விதித்த வரதங்களைப் பத்தியோடு ஸாதித்துவந்தால், உபசாரமாக ப்ராஹ்மணர் என்று அழைக் கப்படுவர்.

“ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாநுபவமாகத் தர்ஸித்து, ஆத்மா யாது, ப்ரக்ருதியாது என்றறிந்த ஜீவன்முகத்தனே விஞ்ஞானம் பெற்ற ப்ராஹ்மணன்.

(4) ஸர்வ வேதவாக்யங்களில், அஃதாவது, சதுர்வேதங் களில் கூறினபடியே.

கிணற்றின் பலன் வெள்ளப் பெருக்கால் நாஸமானது போல, கர்மபலன்கள் அகண்டாகா ஜீவன் முக்தியால் நாஸமடையும்.

“கிணற்றின் பலன்” என்ற உவமை கர்மம் கர்மாதஷ்டாநியின் பலனைக் குறித்தது. “எங்கும் ஜலம் நிறைந்த ஸ்தானம்” என்ற உவமை ஜீவன் முக்தி பதவியைக் குறித்தது.

சச்சிதானந்த ப்ரஹ்மத்தை தர்ஸித்து ஜீவன் முக்தி (துக்கநிவிர்த்தி) பதத்தைப் பெற்றவனுக்குக் கர்மங்களால் பலனில்லை என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் நிஷ்பல கர்மாதஷ்டானமே அர்ஜுனனுக்கு உரியது என்றார்.

சுயௌ. உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம், ஒருநாளும் [கர்ம] பலன்களில் [அதிகாரம்] இல்லை (1). கர்மபலத்துக்குக் காரணமாக இராதே (2). அகர்மத்தில் (3) உனக்கு ஸங்கம் (4) வேண்டாம்.

(1) உனக்குரிய கர்மங்களில் நீ மனவைச் செலுத்தவே வேண்டும், ஆனால் உன் மனம் அவற்றால் வரும் ஸுக துக்க பலன்களைக் கருதக்கூடாது.

தன் தேகமும் மனஸும் நான் என்று வாழும் ஹீன கர்மாதிகாரி தேக மானஸ ஸுகங்களுக்காகவே கர்மங்களைச் செய்வான். அந்த ஸுகங்கள் இல்லாவிடில் தான் செய்ய வேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான். இந்த அல்ப புத்திமானுக்கு மேற்பட்ட புத்திமானாகிய நீ, ப்ரியம் அப்ரியங்களை நீக்கி, உனக்குரிய ஸுத்திரிய கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(2) இப்படி ப்ரியம் அப்ரியங்களை விலக்கி, உனக்குரிய கர்மங்களைச் செய்தால், தோன்றியழியும் ஸுக துக்கங்களுக்கு ஹேதுவாகிய கர்மபிஜங்கள் உண்டுபடமாட்டா.

விருப்பு வெறுப்பு என்ற ஆசையோடு கர்மங்களைச் செய்தால் அந்த ஆசையே ஸுக துக்க பலன்களை உண்டாக்குவதற்கு பிஜம் (விதை, காரணம்) ஆகும். கர்மபிஜங்களாகிய ப்ரியம் அப்ரியம் கர்ம பழங்களாகிய ஜனன மரணங்களையும், மற்றத்

துன்பங்களையும் விளைவிப்பதால் “கர்மபலத்துக்குக் காரணமாக இராதே” என்றார்.

(3) அகர்மம்=கர்ம அரைம்பம் (ந. ச, அ.)

இது அவிவேக ஸந்தியாஸம் என்று யௌ. எ இல் விளக்கப்பட்டது.

(4) பற்று. ஓர் விஷயத்தோடு மனம் சேர்தல் ஸங்கம் எனப்படும்.

சுயௌ. தனஜ்ஜய, [அகர்மத்தில்] ஸங்கத்தை ஒழித்து, ஸித்தி அஸித்தி என்றவையளில் ஸமனாகி (1), [த்வந்த்வ ஸமத்வம் என்ற] யோகத்தில் நின்று, கர்மங்களைச் செய். ஸமத்வம் (2) யோகம் (3) என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) த்வந்த்வ கார்யங்களை ஏக பாவனை செய்து, அஃதாவது, ஒரே விதமாக மதித்து.

(2) ஸமத்வம்=ஸமனுடைய தன்மை, ஏக பாவனைசெய்பவனுடைய நிலை.

(3) த்வந்த்வ புத்திகள் ஒன்றுபட்டால் (ஐக்யமானால்), யோகமாகும்.

த்வந்த்வங்களை ஸமத்வபுத்தியால் ஒன்றாக்கின ஸித்தியே யோகம்.

சுயௌ. அவர கர்மம் (1) [ஸமத்வ] புத்தி யோகத்திலும் தூரம் அல்லவா (2). தனஜ்ஜய, [ஸமத்வ] புத்தியில் ஸரணத்தை விரும்பு (3). பலனுக்குக் காரணமானவர்கள் க்ரூபணர்கள் (4).

(1) தாழ்ந்த கர்மம். இக பர விஷய பலன்களில் விருப்பங்கொண்டு செய்யப்பட்ட கர்மம் காம ஸங்கல்ப கர்மம். (ச. யௌ), அல்லது ஸக்த கர்மம் (ந. உயௌ). இது தாழ்ந்த கர்மம் (அவர கர்மம்) ஏனெனில், சிற்றின்ப ஸுகத்திலும் ஆதி வியாதி என்ற துக்கத்திலும் ஜீவாத்மாவை அழுத்துவதால்.

விஷயபலன்களில் பற்றில்லாமல் ஸமத்வபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம் நிக்ரகாம கர்மம், அல்லது அஸக்த கர்மம்

(ந.யு). இது உத்க்ருஷ்ட(உயர்ந்த)கர்மம், ஏனெனில் ஜீவாத்மாவை அவித்யாவில்லின்று உத்தரணம் (உயரஎடுத்தல்) செய்வதால்.

அவர கர்மாதுஷ்டானி, ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்திற் சென்று, ஸ்வர்க்க நரக பூலோக போகங்களை அதுபவிப்பான்.

உத்க்ருஷ்ட கர்மாதுஷ்டானி, நிவிர்த்தி மார்க்கத்திற் சென்று மென்மேலும் சித்த ஸூத்தியைப் பெற்று, ஞானாதிகாரியாகி, க்ராமமாக மோக்ஷத்தைப் பெறுவான்.

(2) ஸமத்வ புத்தியால் செய்யப்பட்ட கர்மம் உயர்ந்த கர்மமாதலால், அதற்கும் த்வந்த்வ புத்தியால் செய்யப்பட்ட கர்மத்துக்கும் வெகு தூரம்.

கர்ம ஸங்கல்ப கர்மத்தைப் பல ஜன்மங்கள் தோறும் அது ஸரித்து, விஷய ஸூகத்தில் மோஹம் குன்றின காலத்தில் நிஷ்காம்ய புத்தி தோன்றுவதால், காம்ய கர்மத்துக்கும் நிஷ்காம்ய கர்மத்துக்கும் (ஸமத்வ புத்தி யோகத்திற்கும்) வெகு தூரம் என்றார்.

(3) ஸரணத்தை விரும்பு=வாஸத்தை (ஆஸ்ரயத்தை)ப் பெறு. ஸமத்வபுத்தியோடு வாழ விரும்பு.

(4) ப்ரக்ருதி கார்யமான மண் பொன் பெண் முதலிய அரித்ய பொருட்களைப் பற்றிப்பிடித்திருக்கிறவர்கள் “க்ருபணர்கள்” என்று வேதம் ஞான காண்டத்தில் கூறுகின்றது: “எவன் அழிவற்ற பொருளை விசாரிக்காமல், இவ்வுலகத்தில் நின்று இறக்கின்றானோ, அவன் க்ருபணன்.” க்ருபணனுடைய தன்மை கார்ப்பண்யம். உ. எ.

“பலனுக்குக் காரணமானவர்கள் க்ருபணர்கள்” என்ற வாக்யம் ஸூக துக்க பலன்களைப் பெறுவதற்கு உரியவர்கள்; விஷயகாமிகள், என்று பொருள்படும் (“குடத்தைச் செய்வதற்கு உரியவன்” என்ற வாக்யம் “குடத்துக்குக் காரணமான குயவன்” என்று பொருள் படுவதுபோல). அரித்ய ஸ்வர்க்காதி போகங்களில் இச்சை வைத்துக் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவர்களுக்கு அந்த அரித்ய பலன்களை கொடுபடும்.

ஐய. புத்திமான் இஹத்தில் (1) புண்ய கர்மபலன் பாப கர்மபலன் என்ற இரண்டையும் விடுகின்றான். ஆதலால் [த்வந்த்வ ஸமத்வம் என்ற] யோகத்திற்காக முயலுதி. கர்ம [அதுஷ்டான]ங்களில் [ஸமத்வம் என்ற] யோகம் கேளஸலம் (2).

(1) இந்தக் கர்ம பூமியில்.

(2) கேளஸலம்=குஸலனுடைய தன்மை. குஸ=தர்ப்பைப்புல்லு, ல=வெட்டுகிறவன். தன் கையைப் பாதுகாத்துத் தர்ப்பையைக் கொய்கின்றவன். குஸலன் ஸமர்த்தன் என்று பொருள்படும்.

கர்மங்களைச் செய்கின்றவனுக்கு நிஷ்காம்ய புத்தியே மோக்ஷத்தைப் பெறுதற்கு முக்ய ஸாமர்த்யம் என்பது பற்றி, “யோகம் கேளஸலம்” என்றார்.

ஐய. விருப்பு வேறுப்புக்களை அடக்கின அறிவாளிகள் (1) கர்ம ஜன்ய பலனை விட்டு (2), ஜன்மபந்த முக்தர்களாய் (3), அனுமய (4) பதத்தைப் பெறுகின்றனர்.

(1) ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், “மநீஷிண:”=மநீஷயுள்ளவர்கள். (தாது, “மன்”=நினைத்தல், “இஷ்”=அடக்குதல்), அஃதாவது மனமடக்கமுள்ளவர்கள், மனவலில் தோன்றும் விருப்பு வேறுப்புக்களை அடக்கின அறிவாளிகள்.

(2) கர்மங்களில்லின்று பிறந்த பலன்களை அடையாமல்.

(3) ஜனன மரணம் என்ற பந்தங்களால் விடப்பட்டவர்களாய்.

(4) “ஆமயம்”=துக்கம், + “ந”=இல்லை. அனுமய பதம்=துக்கமற்ற பதம்=ப்ரஹ்ம பதம். உ, எயஉ.

ஐயஉ. எக்காலத்தில் உனது புத்தி மோஹம் (1) என்ற கலிலத்தை (கேடுதீப் பொருளை)க் கடக்குமோ (2), அக்காலத்தில் (3) கேட்டதிலும் கேட்கப்போகிறதிலும் (4) நிர்வேத வஸ்துவை (5) அறிவாய்.

(1) மோஹம் என்றது அஞ்ஞானத்தின் (அறியாமையின்) ஓர் வருத்தி. ஒன்றனிடத்தில் இல்லாத பிறிதொரு தன்மையை

அதனிடத்து உள்ளதாக அறிவது மோஹம். பாம்புத் தன்மைபற்ற பழுதையை (கயிற்றை) பாம்புத்தன்மை பெற்றதாக அறிதலும், ஆத்ம லக்ஷணமற்ற தேகத்தை ஆத்ம லக்ஷணம் பெற்றதாக அறிதலும், சுத்தியற்ற விஷயபோகத்தைச் சுத்தி பெற்றதாக அறிதலும், மோஹநிலைகளே. இவைகளால் அர்ஜுனன் வாதிக்கப்பட்டான். (௫௮. எய்௩.)

இந்த மோஹம் புத்தியில் ஏறினால், பழுதையில் பாம்பையும், அனாத்மாவில் ஆத்மாவையும், அரித்யத்தில் நித்யத்தையும், அசுக்கத்தில் சுக்கத்தையும், தோன்றுவித்து, புத்தியை மயக்கி, மூடவழியிற் செலுத்தி, ஜீவாத்மாவுக்கு உதவியற்று, துக்கத்தை மென்மேலும் தந்து, கேடு செய்யும். ஆதலால், மோஹத்தைக் கெடுதிப்பொருள் (கலிலம்) என்றார்.

(2) இத்தன்மைகளைப் பெற்ற மோஹத்தை எக்காலம் புத்தி தாண்டுமோ, விலக்கி நிற்குமோ.

(3) ராக த்வேஷம் (விருப்பு வெறுப்பு) என்ற த்வர்த்தவங்களை புத்தி ஸமப்படுத்தின காலத்தில்.

பகவான் எ. ௨௮௭ இல் “இச்சா த்வேஷங்களில் நின்று பிறந்த த்வர்த்தவ மோஹம்” என்றார். மோஹத்துக்கு த்வர்த்தவ ரூபம் வந்தது ராக த்வேஷங்களால். ராக த்வேஷங்கள் புத்தியில் ஏறினவுடனே, புத்தி ஜாக்ரதையாக அவற்றை ஸமப்படுத்தினால், அவைகள் அழிந்துவிடும்.

இந்த ஸமத்வப் பழக்கம் முதிர் முதிர், புத்தி சுத்தப்பட்டு ஆத்ம விஷயங்களை லகுவாய் அறியும்.

(4) இதுவரையில் ஸ்ரவணம் பண்ணின உபதேஸமொழிகளிலும், இனிமேல் ஸ்ரவணம் பண்ணப்போகின்ற உபதேஸமொழிகளிலும், (வஸ்துவை அறிவாய்).

ஸமத்வ புத்திப் பழக்கத்தால் மோஹத்தை ஜயிக்காது போனால், ஞானோபதேஸத்தின் அர்த்தங்கள் விளங்கா.

(5) நிர்வேத வஸ்து=ஸ்ருதிக்கு எட்டாத பொருள்.

“நிர் கத: வேதாத்” (வேதத்திற்கு அப்பாற் சென்ற) என்ற வாக்யம் “நிர்வேத” என்றாயிற்று.

வழக்கத்தில் “நிர்வேதம்” வைராக்யம் எனப் பொருள்படும். எப்படியென்றால் “நிர்வேதம்” என்ற பதம் அறிய விருப்பமில்லாத தன்மை என்று பொருள்பட்டு, வைராக்யமாகுதலால். இந்த அர்த்தம் ஈண்டு ஒவ்வாது. பரமாத்மா வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் எட்டாத பொருளாதலாலும், வேதம் வாக்கு ரூபமாதலாலும், “நிர்வேதம்” இந்த மந்த்ரத்தில் வேதவாக்யங்களுக்கு எட்டாத வஸ்துவென்றே அர்த்தப்படும.

வேதங்களின் ஞானகாண்டமாய்கிய உபநிஷத்களில் பரமாத்மா “அவாங்மனஸ கோசரம்” (வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் விஷயமாகாத பொருள்) என்று விளக்கப்பட்டது.

௫௦௩. ஸ்ருதிகளினால் ஸம்ஸ்யம் பெற்ற உள் புத்தி (1) சலனமற்று ஸமாதிப் பழக்கத்தில் (2) எப்பொழுது அசலமாக ப்ராதிஷ்டைபெறுமோ, அப்பொழுது [ராக த்வேஷ ஸமத்வம்] என்ற யோகத்தைப் பெறுவாய் (3).

(1) வேத வாக்குகளின் அர்த்தங்களைப்பற்றி நிர்ஸயம் இல்லாத உனது புத்தி.

த்வர்த்தவ மோஹங்கொண்டவனுக்கு ஸ்ருதியின் கர்ம, உபாஸன, ஞான காண்டங்களிலுள்ள வசனங்கள் அர்த்தப்படாமலும், ஒற்றுமையில்லாதவைபோலத் தோன்றியும், ஸம்ஸயத்தை உண்டிபண்ணும். வேத தர்ம ஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமைக்குக் காரணம் த்வர்த்தவமோஹமே.

(2) சய இல் கூறினதை இங்கு முடித்தார். அங்கு த்வர்த்தவ விஷய ஸமத்வம் கூறப்பட்டது. இங்கு அதற்குக் காரணமான ராக த்வேஷ (விருப்பு, வெறுப்பு) ஸமத்வம் கூறப்பட்டது.

ஸமத்வம் என்ற யோகத்தில் வெளியிலுள்ள விஷய ஸமத்வமும், உள்ளிலுள்ள ராக த்வேஷ ஸமத்வமும், அடங்கியிருக்கின்றன.

விஷய ஸமத்வப் பழக்கத்தால் விருப்பு வெறுப்புக்களின் வலிமை குறையுமென்பதும், அது குறைய, தேகாதிகளின் நன்

மை தீமை என்றவைகளைப்பற்றி வரும் பயங்களும் குறையு
மென்பதும், சுய (க) இல் விளக்கப்பட்டன.

இந்த (௫௫. ம்)ஸ்லோகத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது என்
னவென்றால், விஷய ஸமத்வப்பழக்கத்தால் விருப்பு வெறுப்
பின் வலிமை குறைந்தாலும், அவற்றின் சலனப்படுத்தும் திறம்
(உ. எய்) முற்றும் ஒழியாதென்றும், அப்படி ஒழிவதற்குப்
புத்தி ஸமாதிப் பழக்கத்தில் ப்ரவேசிக்க வேண்டுமென்றும்
அறிக.

விருப்பு வெறுப்புக்கள் மனவலித் தோன்றிக் கர்மேந்த்ரி
யங்களைத் தங்கள் ஏவலாளாகச் செய்வதால் (உ. சுயௌ), மனம்
போனபடி புத்தி செல்லாமல், ஜீவாத்மாவின் நன்மையைக்கருதி
யமம், நீயமம், ஆஸனம், ப்ராணாயாமம், ப்ரத்யாகாரம், தாரணை,
த்யானம், ஸனிகல்ப ஸமாதி, என்ற அஷ்டாங்கயோக அப்யா
ஸங்களில் (“ஸமாதிப் பழக்கத்தில்”) ப்ரதிஷ்டை பெற்றால்,
விருப்பு வெறுப்பின் மலசுத்தி ஜீவாத்மாவையும் வாதிக்காது,
புத்தியையும் சலனப்படுத்தாது.

(3) எனவே, ஸமத்வயோகம் விஷய ஸமத்வம் தொட்டு
ஸ்விகல்ப ஸமாதி வரையில் ப்ரவேசித்து நிற்கும். இதற்கு
மேல் உள்ளது முடிவான நிர்விகல்ப ஸமாதி. இது நிராசை
என்றும், மோக்ஷம் என்றும், ப்ராஹ்மீஸ்திதி (உ. எய்) என்
றும் அழைக்கப்படும்.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

௫௪. கேஸவ, ஸமாதியில் ஸ்திதிபெற்ற (1) ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞ
னுக்கு (2) என்ன லக்ஷணம். ஸ்திததீ (3) என்ன பேசுவான், எவ்வி
தம் இருப்பான், எவ்விதம் நடப்பான் (4).

(1) ஸமாதிப் பழக்கத்தில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற.

(2) ஆத்மாவைப் பற்றியே நிற்கின்ற புத்திமானுக்கு.

ப்ரஜ்ஞை=புத்தி. ப்ரஜ்ஞன்=புத்தியுடையவன்.

எவனுடைய புத்தி ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்று நிற்
கின்றதோ, அவன் (அந்த ஆத்மா) ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞன்.

(3) “தீ”=புத்தி. ஸ்திததீ=ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞன்.

(4) அனாத்ம விஷயங்களை விட்ட புத்திமானாகிய ஜீவன்
முத்தன் எதைப்பற்றிப் பேசுவான், எவ்விதம் இந்த ஸ்லோகத்
தில் இருப்பான், எவ்விதம் ஸஞ்சரிப்பான்.

இந்த வினாக்களுக்கு விடை ௫௫ இல் அனாத்ம விஷயங்
களை நீக்கி, ஆத்ம கார்யங்களைப் பற்றியே பேசுவான் என்றும்,
௫௬ இல் த்ரிகரண அடக்கம் என்ற மௌனத்தில் இருப்
பான் என்றும், அருளப்பட்டது.

பகவான் கூறினார்:

௫௫. ஓ பார்த்த, மனஸையடைந்த ஸர்வ காமங்களையும் எப்
போழுது எவன் விடுகின்றனோ, அப்போழுது [அவனுடைய புத்தி]
ஆத்மா, ஆத்மாவிலேயே ஸந்தோஷங்கொண்டு (1), ஸ்திதப் ப்ரஜ்
ஞன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) நிராசையைப் பெற்ற ஜீவன்முத்தனுடைய புத்தி
ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்த விஷயங்களில் ஸந்தோஷங்கொள்
ளாமல், தன்னுடைய எஜமானாகிய ஆத்மாவிலேயே ஸந்தோ
ஷங்கொண்டு.

வேதாந்த தத்துவ ஸாஸ்த்ரங்களில் புத்தி முதலிய ப்ரக்ருதி
தத்துவங்களை “புத்தியாத்மா” “மனஆத்மா” என்று கூறுவது
வழக்கம், ப்ரக்ருதி ரூபங்கள்தோறும் ஆத்மா ப்ரவேசித்தி
ருப்பதால்.

(2) ஸ்திதப் ப்ரஜ்ஞன் என்று அழைக்கப்பட்ட ஜீவன்முத்
தன் எப்படியிருப்பான் என்றால், தன் மனஸையடைந்த ஸர்வ
ஆசைகளிலும் சித்தாமலிருப்பான். மேலும், அவனுடைய புத்தி
அனாத்ம விஷயங்களில் த்ருப்தி பெறாமல், ஸதாகாலமும்
ஆத்ம நிஷ்டை பெற்று, ஆத்மானந்தத்தில் ஸந்தோஷங்கொள்
ரும.

௫௬. துக்கங்களில் (1) உத்வேகம் பெறாத மனமுடையவ
னும் (2), [விஷய] சுகங்களில் ஸங்கமில்லாதவனும் (3), காமம் பயம்
கோபமற்றவனும், ஆகிய ஸ்திததீ (4) முனி (5) என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) ஈண்டு துக்கம் என்றது வியாதியாலாவது, பகையின் பிரிவுபாடுகளாலாவது, பொருள் பந்து ஜனம் கிர்த்தி நஷ்டத் தாலாவது மனவலில் ஜனித்த துன்பங்கள்.

(2) இவ்வித துன்பங்கள் ஸம்பனித்தால், அவற்றில் அழிந்த மனமுடையவனும்.

தன் பூர்வ கர்மத்துக்கேற்றபடி வந்த துன்பங்களைத் தணியவிடாமல், நினைத்து நினைத்து எங்கும் மனம், துக்கத்தில் உத்வேகம் (உன்னதம்) கொண்ட மனம்.

(3) சிற்றின்ப போகம் துன்பமே, என்று தீர்மானித்து, அதில் சேர்க்கை (ஸங்கம்) இல்லாதவனும்.

(4) ஆத்மாவில் ஸ்திதி (ப்ரதிஷ்டை) பெற்ற புத்தியுள்ளவன் ஸ்திதிதீ. உ. ௫௮௪. (௩).

(5) முனி=மனம் வாக்குக் காயம் என்ற த்ரிகரணங்களையும் அடக்கி ஆளுகின்றவன். இந்தத் த்ரிகரண அடக்கமுள்ளவன் மௌனி, அல்லது முனி.

ஸ்திதிப் ப்ரஜ்ஞன் என்ன பேசுவான் என்றால், விஷய சுகங்களில் பற்றில்லாதபடியாலும், ஆதி வியாதி என்ற துன்பங்களை அலக்ஷ்யம் பண்ணியிருப்பதாலும், 'பயம் கோபம் மோகம் முதலிய கலிலங்கள் அற்றிருப்பதாலும், அவன் லோக விஷயங்களைப்பற்றி மிகபடப்பேசான். வந்தவைகளை ஸமாதானமாகப் பெற்று, ஜீவிப்பதற்கு ஆவஸ்யமானதை மட்டும் கவனித்து ஐம்பொறிகளையும் மனஸையும் வாக்கையும் அடக்கி வாழ்வதால், அவன் வார்த்தைகள் மிகக் குறைந்திருக்கும்.

௫௮. எவன் யாவற்றிலும் ஸ்நேஹமற்றவனாய் (1), அந்தந்தச் சபாகபந்தை அடைந்து (2) ஸந்தோஷிக்கவில்லையோ, வேறுக்க வில்லையோ (3) அவனுடைய (4) ப்ரஜ்ஞை (புத்தி) ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றது (5).

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்களொன்றிலும் பற்றில்லாதவனாய்.

(2) இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களைச் சேரும்பொழுது மனவலில் ஏறின் விருப்பு வெறுப்புக் கேற்றபடி ஜன்யமான சுக துக்கங்களை ஸாக்ஷி ரூபமாக அறிந்து.

(3) அந்தச் சுகத்தில் விருப்பும், அசுகத்தில் வெறுப்பும், கொள்ளவில்லையோ.

(4) அந்த ஜீவன்முக்தனுடைய.

(5) ஆத்மாவைப் பற்றியே நிற்கின்றது, அனாதம் விஷயங்க ளிற் சிக்கி இழுபடாமல்.

௫௮. எவன் இந்த்ரியார்த்தங்களில் நின்று, ஆமை [தன்] அங்கங்களை [ஒடுக்குகின்றது] போல, எல்லா இந்த்ரியங்களையும் எப்பொழுது ஒடுக்குகின்றனோ, அப்பொழுது அவனுடைய ப்ரஜ்ஞை ப்ரதிஷ்டையுள்ளது (1).

(1) ஆத்மாவில் நிஷ்டை பெற்ற புத்தி இந்த்ரிய நிக்ரஹம் (அடக்கம்) செய்துகொண்டேயிருக்கும்.

தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றப்போகும் இந்த்ரியங்களைச் சித்தத்தால் அடக்குதலே இந்த்ரிய நிக்ரஹம்.

சித்தம் இந்த்ரியங்களை அடக்கும் முறை எப்படியெனில், சித்தம் நாபி ஸ்தானத்தில் நிற்குகொண்டு, கண்ட ஸ்தானத்திலுள்ள மனவலின் மூலமாக இந்த்ரியங்களை உள்வாங்கும், ஆமை தன் அங்கங்களை உள்வாங்குவது போல.

இந்த்ரிய நிக்ரஹம் பெற்றவனுடைய புத்தி ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தி. இந்த்ரிய நிக்ரஹமாவது தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றப்போகும் இந்த்ரியங்களை அடக்குதல்.

௫௮. ஆஹாரமற்ற தேஹிக்கு ரஸமொன்று தவிர மற்றைய விஷயங்கள் நீங்குகின்றன (1). ப்ரத்தைக் கண்ட இவனுக்கு (2) ரஸமும் நீங்குகின்றது (3).

(1) அன்னத்தைப் பலநாள் உண்ணாத ஜீவனுடைய மெய்கண் மூக்குச் செவி என்ற ஸூக்ஷ்ம இந்த்ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸம் ரூபம் கந்தம் ஸ்பந்தம் என்றவைகளைப் பற்றாமல் உட்சென்று மனவலில் ஒடுங்கும்.

ஆனால், வாய் (ஜிஹ்வா) என்ற ஸூக்ஷ்ம இந்த்ரியம் உட்செல்லாமல், ஸ்தூல வாயில்நின்று, ரஸ பதார்த்தத்தை நாடிப் பேசிற்கும்.

(2) இந்த ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம தர்ஸனம் பக்குவகாலத்தில் கிடைத்தால்.

(3) வாய் என்ற ஸைக்ஷம் இந்த்ரியம் ரஸபுதார்த்தங்களில் பற்றில்லாமல், உள் வாங்கி நிற்கும்.

இதன் தாத்பர்யம் கண் மூக்குச் செவி மெய் என்ற நாலு பொறிகளை ஆஹாரமின்மையால் ஒடுக்கலாம். ஆனால், ஆத்ம தர்ஸனமே வாய் என்ற பொறியை ருசிபுதார்த்தங்களில் செல்லாமல் ஒடுக்கும். எனவே, ஜீவன்முகத்தனக்கே ஐம்பொறி அடக்கம் முற்றாக வலித்திக்கும் என்பது பெறப்பட்டது. சு. சு.

சுய, சுயக. ஓ கௌந்தேய, கடையும் இந்த்ரியங்கள் (1) [ஆத்ம ஸமாதிப்படிக்கத்தில்] முயல்கின்ற புத்தியுள்ள புருஷனுடைய மன ஸையும் பலாத்காரமாக எடுத்துச் செல்கின்றன (2). [ஆதலால்] அவை யாவற்றையும் அடக்கி, [ஸமத்வம் என்ற] யோகத்தைப் பேற்று (3), மத்பரனாக (4) இருக்கவேண்டும். எவனுடைய இந்த்ரியங்கள் தன் வஸத்திலேயோ (5), அவனுடைய புத்திப் ப்ரதிஷ்டை பேற்று (6).

(1) தயிரை மத்து கடைவது போல, மனஸை இந்த்ரியங்கள் மாறிமாறி சிதறச் செய்யும்.

(2) ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கின்ற ஆசை, மோஹம், அபிமானம், முதலிய மலங்களைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, ஈஸ்வரன் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸைக்ஷம் ஸரீரத்தையும் ஸ்தூல ஸரீரத்தையும் கொடுத்தார். இருபது தத்வங்கள் கூடி ஸைக்ஷம் ஸரீரமாயிற்று. இவற்றில், மனம் ஒன்று, புத்தி ஒன்று, இந்த்ரியங்கள் என்ற மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி ஐந்து. இந்தப் பஞ்ச ஸைக்ஷம்ப் பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் ஸ்பத்தம் என்றவைகளைக் கவர்ந்து, அவற்றின் ப்ரதிபிம்பங்களை மனவில ஏற்றும். அப் ப்ரதிபிம்பங்களைப் பெற்ற மனம் உத்வேகமாக அந்த இந்த்ரியங்களோடு கூடி ஓடித்திரிந்தால், புத்திக்கடங்காமல், மீறின குதிரைகள் தாங்கள் சென்ற வழியில் ஸாரதியை இழுப்பதுபோல, புத்தியையும் இழுத்துச் செல்லும்.

(3) ஆசையால், ஆராய்வு இல்லாமல் இந்த்ரியங்கள் சென்ற வழியில் மனம் செல்லக்கூடாது. மனம் சென்ற வழியில் புத்தி செல்லக்கூடாது. விசாரிக்கும் சக்தியுள்ள புத்தி, விருப்பு வெறுப்புகளை ஸமப்படுத்தி, மனஸையும் இந்த்ரியங்களையும் அடக்கி, தான் நிதானித்த வழியில் அவற்றைச் செலுத்த வேண்டும்.

(4) இப்படி ஆராய்ந்து இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் அடக்கின புத்தி, பரமாத்மாவே மேலான வஸ்து என்று நிச்சயித்து, அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்றே இருக்கும்.

மத்பரன்=என்னை (பரமாத்மாவை) பரனாக (மேலானவனாக)க் கொண்டவன். சு. நயச.

(5) எவனுடைய இந்த்ரியங்கள் வெளிமுகமாக நிற்காமல், உள்முகமாக ஆத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டு நிற்குமோ.

ஸ்பத்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்த மயமான லோக விஷயங்களை ஜீவாத்மா அறிவதற்காக இந்த்ரியங்கள் இயற்றப்பட்டதால், அவ்விந்த்ரியங்கள் ஜீவாத்மாவின் நல்ல கதிக்குரிய விஷயங்களை மாத்ரம் க்ரஹிக்கவேண்டும். எதைக் கண்ணால் பார்க்கக்கூடாது, எதைக் காத்தால் கேட்கக்கூடாது, எதை வாயால் உண்ணக்கூடாது, எதை மூக்கால் மணக்கக்கூடாது, எதை மெய்யால் தொடக்கூடாது, என்று புத்தி விசாரித்தபடி இந்த்ரியங்கள் ஜீவாத்மாவுக்குச் சேவை செய்யவேண்டும்.

(6) இவ்வாறு ஆத்மாவின் முக்தியைக் கருதி, இந்த்ரியங்களை அடக்கியானும் புத்தி, ஆத்ம நிஷ்டை பெற்ற புத்தி.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் எவ்விதம் ஆத்மாவில் புத்தியைப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணலாமென்றும், அப்படிப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணாதுபோனால் ஜீவாத்மாவை மலங்களிலின்று விடுவிக்கக்கூடா தென்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

சுய௨, சுய௩. விஷயங்களை ந்யானிக்கின்ற புமானுக்கு (புருஷனுக்கு) அவற்றில் ஸங்கம் உண்டாகின்றது (1). ஸங்கத்தில் நின்று காமம் (ஆசை) பிறக்கின்றது (2). காமத்தில் நின்று கோபம் பிறக்கின்றது (3). கோபத்தில் நின்று பேரு மோஹம் பிறக்கின்றது (4).

பெரு மோஹத்தில் நின்று ஸ்ம்ருதி சேதம் உண்டாகின்றது (5). ஸ்ம்ருதி சேதத்தால் புத்திநாஸம் உண்டாகின்றது (6). புத்தி நாஸத்தால் [ஜீவாத்மா] கேடுகின்றது (7).

(1) இந்த்ரியங்கள் கவர்ந்த விஷயத்தை ஜீவாத்மா (புமான்) ஜாக்ரதையாகக் கவனித்தால் (த்யானித்தால்), அவ்விஷயத்துக்கும் தனக்கும் ஓர் ஸங்கம் (சேர்க்கை, புணர்ச்சி) உண்டாகின்றது.

(2) தனக்கும் விஷயத்துக்கும் ஸங்கமான ஸமயத்தில் ஆசை ஜனிக்கின்றது. ஞாதாவாகிய ஜீவனும், ஞேயம் என்ற விஷயமும், ஐக்யப்பட்ட அவஸ்தை ஞானம் (அறிதல்). விஷயத்தை அறிந்த அவஸ்தையிலன்றி, வேறு ஸமயத்தில் (அப்ரத்யக்ஷமாக இருக்கின்ற) ஆசை (காமம்) ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகாது. ஜீவாத்மாவுக்குள் மறைந்து நின்றிலகும் ஆசை எந்த ஸமயத்தில் வெளிப்படுமென்றாலோ, இந்த்ரியம் பற்றின விஷயத்துக்கு மனம் ஸஹாயமாய் நின்று, மனஸுக்கு ஜீவாத்மா ஸஹாயமாய் நின்ற ஸமயத்திலேயே வெளிப்படும். இச்சை உதயமாகுதலுக்குக் காரணம் அறிதலே.

(3) இவ்வாறு தனக்குப் ப்ரத்யக்ஷமான ஆசையை வேறொருவன் தடுத்தால், உடனே கோபம் பிறக்கின்றது. தடைபெற்ற ஆசையே கோபரூபமாகின்றது, ஓடுகின்ற தண்ணீர் தடைபெற்றவுடனே துரைத்துப் பாய்வதுபோல.

(4) கோபம் ப்ராணவாயுவைச் சீர்தெய்யும், புத்தியைத் தட்டழியப்பண்ணும். ப்ராணனும் புத்தியும் சலனப்பட, புத்தியை மயக்கும்பொருளாகிய மோஹம் அதிகரிக்கும், மிகப் பெரியதாகும்.

(5) மோஹம் அதிகரிக்க, புத்தி கற்ற தர்மவிதிகள் எல்லாம் மோஹ இருளில் மறையும்.

“ஸ்ம்ருதி விப்ரம்”=ஸ்ம்ருதி சீர்கேடு, கலக்கம், சேதம்.

(6) தர்ம விதிகளின் ப்ரகாஸம் மோஹத்தால் மறைபட, புத்தியின் பார்வையும், விசாரிக்கும் வல்லபமும், இல்லாமற் போகும்.

(7) ஜீவாத்மாவுக்கு நல்ல வழியைக் காட்டும்படி புத்திக்கு ஸத்தியில்லாதுபோனால், ஜீவாத்மா மேன்மேலும் மலத்தில் அழுந்தி அளவிறந்த துன்பங்களை அனுபவிப்பான்.

சுய௪. ராகத்வேஷங்களில்நின்று பிரித்தவைகளும், தனக்கு வஸப்பட்டவைகளும், ஆகிய இந்த்ரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிக்கின்றவனும், [தனக்கு] அடிமைப்பட்ட புத்தியையுடையவனும், ஆகிய [புமான்] ப்ராஸாதத்தைப் (1) பெறுகின்றான்.

(1) ப்ராஸாதம் = தெளிவு, மலமற்ற (அல்லது மலம் குறைந்த) தன்மை; ஆத்மஸுகம். யௌ. ௩௬, ௩௭.

இந்த்ரியங்கள் விருப்பு வெறுப்பு என்ற மலங்களுக்கு அடிமைப்படாமலும், ஆத்மஸுகத்துக்கே அடிமைப்பட்டும், இருந்தால், ஜீவாத்மா, ஸாக்ஷிரூபமாய் நின்று புத்தியின் விளக்கத்தை அறிந்து, தெளிவு பெற்று, மோகஷ வாழ்வை அடைவான்.

சுய௫. ப்ராஸாதத்தில் இவ்னுடைய (இந்த புமானுடைய) துக்கங்களின் அழிவு ஸித்திக்கின்றது (1). மேலும், தெளிவுபெற்ற புமானுடைய புத்தி (2) துழ்ந்த பார்வையை ஸீக்ரமாகப் பெறுகின்றது (3).

(1) ப்ராஸாதம் பெற்ற புமானுக்கே (ஜீவாத்மாவுக்கே) துக்க நிவிர்த்தி.

ப்ராஸாதத்தில் = தெளிவு நிகழுங்காலத்தில்.

(2) “ப்ராஸன்ன சேதஸ்” = தெளிவு பெற்ற புமானுடைய புத்தி.

“சேதஸ்” = புருஷன் (௨. சுய), சேதனன், புமான் (௨. சு௨), ஸாக்ஷி, ஜீவாத்மா.

யௌ. ௬ இல் சேதஸை “சேதன” என்றார்.

ப்ரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் சித்பொருளாதலால் சைதன்ய வஸ்துக்கள் என்றும், சேதன வஸ்துக்கள் என்றும், சேதஸ் என்றும், அழைக்கப்படும். ஆனால், ப்ரமாத்மாவுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் பேதமுண்டு. ப்ரமாத்மா மரஹிதனாதலால்,

ஸ்தா காலமும் ஆனந்த ஸ்வரூபி. ஜீவாத்மா மலஸஹிதனாத
லால் துக்க ஸ்வரூபி. காரணஸரீரமாகிய அவித்யாவின் அம்
ஸங்களாகிய காம க்ரோத மோஹாதி மலங்களில் சிக்குண்டு
துக்கியானான்.

(3) இந்த மலங்களிலின்று தெளிவு (ப்ராஸாதம்) பெற்ற
காலத்தில், இவனுடைய கருவியாகிய புத்தி அம்மலங்களால்
தடைபெறாமல், இவனைச் சூழ்ந்திருக்கும் விஷயங்களை முற்
றாக விசாரித்து, இவனுக்கு உற்ற துணையாப்பின்று, ப்ரக்ருதி
காரியங்களைப் பிரித்துப் பிரித்து உள்ளபடி அறிவிக்க, ஜீவா
த்மா இஃதொன்றும் நானல்ல என்றும், இவற்றுக்கெல்லாம்
நான் ஸாக்ஷி என்றும், அறிந்து, ஆனந்த சொரூபியாவான்.

“புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே”=புத்தி சூழ்ந்த நிலையை (அவஸ்
தானத்தை) அடைகின்றது; புத்தி சூழ்ந்த பார்வையைப்
பெறுகின்றது.

காரண ஸக்சும ஸ்தூல சஸரீரங்கள் ஒன்றும் நானல்ல,
இவற்றுக்கெல்லாம் நான் ஸாக்ஷி, என்ற ஞானோதயத்துக்கு
பர்யவஸ்தித (சூழ்ந்த பார்வையுடைய) புத்தி அத்யாவஸ்யம்.

இப்படிப்பட்ட அகண்ட புத்தி உனக்கு அவஸ்யம், அர்
ஜுனா; உனக்குச் சூழ்ந்த பார்வையிலாதபடியால், தர்மத்தின்
லக்ஷணம் விளங்கவில்லை. தர்ம ஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமையால்
நீ துக்கிக்கின்றாய், என்று பகவான் சுட்டினார்.

சுயிசு. [தீவந்த்வ ஸமத்வம் என்ற] யோகம் பெறதனுக்கு [ப்ர
திஷ்டித] புத்தியில்லை. [அந்த] யோகமற்றவனுக்கு [மத்பர] பாவ
னையுமில்லை (1). [மத்பர] பாவனையற்றவனுக்கு ஸாந்தியுமில்லை (2).
அஸாந்தனுக்கு (3) [பரம] ஸுகம் (4) ஏது.

(1) உ. சுயிசு இல் கூறின மத்பரத்வம். மத்பரத்வம் அல்
லது மத்பரபாவனை = அஹம் என்ற பரமாத்மா ஸகல ப்ரா
க்ருதம் பொருட்களுக்கும் மேலான பொருள் என்ற உணர்ச்சி.

(2) காம க்ரோத மோஹாதிகளால் ஏற்பட்ட துக்கத்தின்
ஒழிவே ஸாந்தி. பரமாத்மாவை மேலான வஸ்து என்று நிர்வ

யித்து அத்தோடு ஐக்பமானவனுக்கே துக்க நிவிர்த்தி என்ற
மோக்ஷம் விரித்திக்கும்.

(3) துக்க நிவிர்த்தியில்லாதவனுக்கு.

(4) மேலான அழிவற்ற மோக்ஷ ஸுகம் எப்படி வரும்.

சுயிசு. எந்த மனம் [அங்கங்கு] பாயும் இந்திரியங்களுக்கு அநு
கூலமாய் நிற்கின்றதோ, அது (1) இவனுடைய புத்தியைத் [தன் வழி
யில்] கொண்டிபோகின்றது (2), காற்று ஜலத்தில் தோணியைத் [தன்
வழியில்] கொண்டிபோவது] போல.

(1) அந்த மனம்.

(2) உ. நுயிசு இல் இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்க்க.

சுயிசு. ஆதலால், மஹாபாஹு (1), இவனுடைய எல்லா இந்த்
ரியங்களும் இந்திரியார்த்தங்களிலின்று நிக்ரஹிக்க (ஓடுக்க)ப் பட்டன்
வோ, அவனுடைய ப்ரஜ்ஞை (புத்தி) ப்ராதிஷ்டை பெற்றது.

(1) பெரிய புஜங்களையுடையவன், மஹா வல்லபசாலி.

சுயிசு. எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் யாது இரவோ (1), அதனில்
மனமடக்கமுள்ளவன் (2) ஜாக்ரதையாக இருக்கின்றான் (3). எதன்
உத்து ஜீவர்கள் ஜாக்ரதையாக இருக்கின்றார்களோ, அஃது அறியும்
முனிக்கு இரவு (4).

(1) விளங்கவில்லையோ. “நிஸா”=இரவு; இருளினால் மூடப்
பட்ட பொருள்; புலப்படாத பொருள்.

(2) “ஸம்யமீ”=அடக்கம் (“யமம்”)செவ்வையாக (“ஸம்”)
உள்ளவன்; இந்திரியங்களிலின்று பிரிந்த மனம் உடையவன்;
மனமடக்கமுள்ளவன்; ஜிதேந்த்ரியன்.

(3) இந்திரிய விஷயங்களில் பற்றுள்ள காமகாமிகளுக்கு
எந்தப்பொருள் ப்ரத்யக்ஷம் இல்லையோ, அந்த ஆத்மப் பொரு
ளையே ஜிதேந்த்ரியன் கவனித்துக்கொண்டிருக்கின்றான்.

(4) எந்த அறித்யப் பொருளைக் காமகாமிகள் விழிப்பாகக்
கவனிக்கிறார்களோ, அதனிடத்து ஸம்யமிக்கு (ஜிதேந்த்ரிய
னுக்கு) கவனமில்லை.

காமகாமி அறியத்தக்க விஷயங்கள் எல்லாம் பொய்ப்பொருள்; ஸம்யகம் (மனமடக்கமுள்ளவன்) அறியத்தக்க விஷயங்கள் எல்லாம் மெய்ப்பொருள்.

எய். பூர்ணத்வம் உடையதும் (1), தன் நிலை குலையாததும் ஆகிய (2) ஸமுத்தரத்தில் ஜலங்கள் எவ்விதம் [அதீனமீறமல்] ப்ரவேசிக்கின்றனவோ, அதுபோல எவ்விடத்து (எந்தப் புருஷன்) ஸர்வ காமங்களும் (3) [அவனுக்கு அடிமைப்பட்டுப்] ப்ரவேசிக்கின்றனவோ (4), அவன் ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான் (5). காமகாமி (6) [ஸாந்தியைப் பெறுகின்றான்] இல்லை.

(1) எப்பொழுதும் நிறைந்தேயிருக்கின்றதும்.

(2) நதிகளும் மழைகளும் நான்தோறும் தனக்குள் ப்ரவேசிக்கின்றனவோ, ஒருபோதும் தன் சொந்த குணத்தையாவது இருப்பிடத்தையாவது விடாததுமாகிய.

(3) எந்தெந்த ஆசைகளும்.

(4) தனக்குள் உதயமாகின்றனவோ. அப்ரத்யக்ஷமான ஆசை தனக்குப் ப்ரத்யக்ஷமாகுதலை காமப் ப்ரவேசம் என்றார். உ. கூற உ இல் இரண்டாம் குறிப்பைப் பார்க்க.

(5) “ஸாந்திம் ஆப்நோதி”=ஸாந்தியை அடைகிறான்=ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான்.

ஜீவன்முக்தனுடைய மனவலி ஆசை தோன்றினதால் அவனுடைய ஆத்ம ஸாந்தி (கைவல்ய ஆத்மநிலை) மாறாது. ஆதலால், “ஸாந்திம் ஆப்நோதி” என்ற வாக்யம் “ஸாந்தியைப் பெற்றே நிற்கின்றான்” என்று பொருள்படும்.

(6) காம விஷய ஸுகத்தில் விருப்பங்கொண்டவன்; காம விஷய அபேக்ஷி.

ஆத்மாவுக்குள் காமங்கள் உதயமாகித் தத்தம் விஷயங்களைப்பற்றி, அவ்விஷய அநுபவத்தால் அவைகள் அஸ்தமனமாகுதல் (அழிதல்) “ஆசை தீர்த்தல்” என்றும், “ஆசை பயன்படுதல்” என்றும், “விருப்பம் நிறைவேறுதல்” என்றும் கூறப்படும்.

காமோதயந்தொட்டு காமாஸ்தமனம் வரையில் அல்பஜ்

ஞத்வமுடைய ஜீவாத்மாக்கள் அநேக துக்கங்களை அநுபவிப்பார்கள். பூரணத்வம்பெற்ற மஹாத்மாவுக்குக் காமத்தால் வாதனையில்லை.

ஜீவாத்மா இந்த்ரிய விஷயங்களை விரும்பிக்கொண்டேயிருப்பதால், காமகாமி என்றபெயர் அவனுக்கு ஏற்பட்டது. காமகாமத்தால் (விஷயவிருப்பத்தால்) மனம் சலனப்பட்டு, விருப்பம் நிறைவேறுதலுடனும் துக்கசொரூபியாயிருப்பான். நிறைவேறினாலும், இன்னும் வேறு, விருப்பங்கள் உதயமாகி, மென்மேலும் அவனை வாதிக்கும்.

விஷய ஸுகம், தோன்றி அழிவதால், மிக அல்பம் என்றும், ப்ரக்ருதரூப விஷயங்களை ப்ரக்ருதரூப ஆசைகள் விரும்புதலும் வெறுத்தலும் இயல்பே என்றும், அறிந்த ஜீவன்முக்தன் தன் தேகத்தில் ஆசை உதயமானால், தன் பூர்ண நிலையில் ஆசை வற்றுநின்று, ஆசையால் வாதிக்கப்படாமல், ஸாந்தி என்ற ஒழிவைப் பெற்றே வாழ்வான்.

இவ்விதம் ஸாக்ஷி சொரூபமாய் ஆசை கவர்ந்த விஷயங்களை அநுபவிக்கும் மஹாத்மாவின் பூர்ண அசைவற்ற ஆர்ந்த நிலை எப்படியிருக்குமோவென்றால், நதிகளையும் மழைகளையும் பெற்ற ஸமுத்தரம் தனக்குரிய ஸ்தானத்தையும் ஸ்திதியையும் விடாததுபோலிருக்கும், என்று பகவான் உபதேசித்தார்.

எய்க். எந்தப் புமான் எல்லாக் காம [விஷய]ங்களையும் விட்டு, (1) [காமங்களில்] ஸங்கமற்றவனாகவும் (2) மமதையற்றவனாகவும் (3) அஹந்தையற்றவனாகவும் (4) ஸஞ்சரிக்கின்றனோ (5) அவன் ஸாந்தியைப் பெறுகின்றான் (6).

(1) காம விஷயங்களில் மனஸைச் சிக்கவிடாமல்.

காம விஷயங்களாவன ஸப்த ஸ்பர்ச ரூப ரஸ கந்தங்கள். இவற்றுள் விடு வயல் தோட்டம் பெண் பிள்ளை பணம் நகை முதலியவை அடங்கும். இவற்றைச் சிந்திக்குங்காலத்தில் பற்றற்றுச் சிந்திக்கவேண்டியது.

(2) ஆசைகள் தனக்குள் உதயமானால், அவ்வாசைகளில் மனம் சிக்காமலும்.

(3) எனது விஷயங்கள், எனது ஆசைகள், என்ற புத்தி அற்றவனாகவும்.

(4) நான் இதை அதைச் செய்கின்றேன் என்ற புத்தியில் லாதவனாகவும்.

(5) உலகத்தில் வாழ்கின்றான்.

(6) விறகில்லாதுபோனால் நெருப்பு அணைவதுபோல, காமத்துக்கு விஷயங்களாயிருக்கும் பெண் பொன் பூமி முதலிய வற்றை மனம் சிந்திக்காதிருந்தால், காமம் தணியும். காமம் தணிந்தால், ஸ்தூல தேகத்தைப் பற்றி வந்த புறப்பொருட்களில் “எனது” என்ற மோஹம் குறையும். இந்த மமதை குறைய, ஸைக்ஷம தேகத்தைப் பற்றிவந்த அஹப்பொருளில் “நான்” என்ற மோஹம் குறையும். இந்தப் பொய் அஹந்தை குறைய, ஸைக்ஷம தேகத்தில் வாழும் ஆத்மா, ப்ரக்ருதி தத்வங்களை மெல்லமெல்ல யோகாப்யாஸத்தால் கழற்றி, தன்னை ஒருநாள் தர்ப்பிக்கும். இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெற்ற மாத்ரத்தில் துக்க வியோகம் என்ற ஸாந்தி தன்னுள் ப்ரகாஸிக்கும்.

எயுஉ. ஓ பார்த்த, இதுவே (1) ப்ராஹ்மீஸ்தி (2). இதனைய டைந்து, மோஹத்தை அடைகின்றனில்லை (3). இதன்மீது (4) கடைசிகாலத்திலும் (5) நிலைபெற்று (6), ப்ராஹ்ம நிர்வாணத்தைப் பெறுகின்றான்.

(1) இந்த ஸாந்தியே, துக்கம் ஒழிதலை.

(2) ப்ராஹ்மத்துக்குரிய நிலை. ஸச்சிதானந்தம் என்ற ஆத்ம பூர்ண ஸ்திதி.

(3) அஸத்ய ஜட துக்க சொரூப ப்ரக்ருதியில் சிக்குண்ட ஜீவாத்மா ஸச்சிதானந்த சொரூபத்தைப் பெற்றபின், ஒருபொழுதும் மோஹத்தைப் பெறான். உ. ருயுஉ. (க)

(4) இந்த ஸாந்தியில், ப்ராஹ்மீஸ்திதியில்.

(5) “அந்த காலே”=கடைசிகாலத்திலும், அந்த காலத்திலும். அஃதாவது, ப்ராஹ்ம தர்ம முடிவில் தேகம் நழுவுகின்ற ஸமயத்திலும்.

ஸாந்தி அல்லது துக்க விமோசனம் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஸதேஹ தஸையிலும் விதேஹ தஸையிலும் உண்டு. ஆதலால், “கடைசிகாலத்திலும்” என்ற வாக்யம் ஸ்தூல ஸைக்ஷம ஸரீரங்கள் நழுவும் நேரத்திலும் என்று பொருள்படும்.

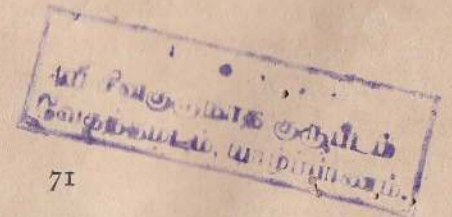
ஜீவன்பத்தன (அஃதாவது, காமாதி) மலங்களால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவன்) மரணகாலத்தில் ஸ்தூல தேஹத்தை மாத்ரம் இழந்து, தன் ஸைக்ஷம ஸரீரத்தோடு சென்று, நரக ஸ்வர்க்க லோகங்களுக்குரிய ஸரீரங்களைப் பெற்று, அந்த அதுபவங்கள் முடிந்தபின் மறுபடியும் பூலோகத்துக்கு ஸைக்ஷம தேகத்தோடு வந்து, வேறொரு ஸ்தூல தேஹத்தைப் பெறுவான்.

(6) ஜீவன்முக்தனுக்கு (அஃதாவது, மலங்களிலின்று விடுபட்ட ஜீவனுக்கு) ப்ராஹ்ம தர்ம முடிவில் ஸ்தூல தேஹமும் ஸைக்ஷம தேஹமும் ஒன்றுகூடி விழும். அதுவரையிலும் ஸாந்தி ஒருபோதும் நீங்காமல்நின்று.

(7) ஸ்தூல ஸைக்ஷம தேஹங்கள் நழுவினபின், ஜீவன்முக்தன் ப்ராஹ்மத்துக்குரிய போக்குவரவற்ற (பிறப்பு இறப்பு) நிலையைப் பெறுகின்றான்.

நிர்வாணம்=செல்லாமல் நிற்கும் நிலை. அஃதாவது, பிறப்பு இறப்பு அற்ற ஸ்திதி.

ப்ராஹ்ம நிர்வாணம்=ப்ராஹ்மத்துக்குரிய போக்குவரவற்ற பூர்ண நிலை.

மூன்றாம் அத்யாயம் கர்மயோகம்.

[அஸ்தாவது, கர்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸூக்ஷ்ம கதியையும் அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று கூறும் மூன்றாம் பாடம்.

அவித்யாவில் அகப்பட்டு அனாத்மஸூகம் என்ற துன்பத்தில் அழுத்தப்பட்ட ஜீவாத்மாவை உத்தரணம் செய்வதற்காகவே கர்மங்களும், ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களும், புவனங்களும் போகங்களும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும்; அந்த அவித்யாவையும் அதனால் வரும் துக்கத்தையும் நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு ஸ்வதர்மங்களை அன்போடு அதுஷ்டிக்கவேண்டுமென்றும்; நற்கர்மங்களின் பலன்களைப் பற்றாமல் தனக்குரிய கர்மங்களை ஸமத்வபுத்தியோடு செய்துவந்தால் நிஷ்கர்மாவின் தன்மையாகிய ரைஷ்கர்மம் ஒங்கி வளரும் என்றும்; ரைஷ்கர்மம் வந்தால் ஞானமும், ஞானத்தால் பயதுக்க நிவிர்த்திகளும், வித்திக்குமென்றும், இந்த அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்டது.

நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானத்தைப் பெரியோர் கர்மயோகம் என்று சொல்வார்கள். கர்மங்களின் விஷய பலன்களைக் கருதிச் செய்யப்பட்ட ஸகாம கர்மாதுஷ்டானம், பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பங்களைத் தருவதால், யோகம் என்று அழைக்கப் படாது.]

அர்ஜுனன் கூறினான்:

க. ஜனார்த்தன, கேஸவ, கர்மத்திலும் புத்தி மிகப்பெரிதென்று உனக்கு எண்ணமானால், அகோர [புத்தி] கர்மத்தில் ஏன் என்ன ஏவுகின்றாய் (1).

(1) உ. சயிள இல் உனக்குக் கர்மத்திலேயே அதிகாரம் (அஸ்தாவது, உனக்குரிய கூத்தரிய கர்மங்களை நீ செய்யவே வேண்டும்) என்றும்; உ. சயிக இல் பலனை நாடிய கர்மாதுஷ்டானத்துக்கும் புத்தியோகத்துக்கும் வெகுதூரம் (அஸ்தாவது, ஸமத்வ புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானமே உசித கர்மாதுஷ்டானம்) என்றும்; [ஸமத்வ] புத்தியில் ஸரணத்தை விரும்பவேண்டும் (அஸ்தாவது, கர்மத்தில் ப்ரவேசிக்கும்பொழுதெல்லாம் ஸுபாஸுப பலன்களில் மனனைச் செல்லவிடாமல், புத்தி ஸமத்வ நிலையில் நின்றே கர்மங்களை நடத்தவேண்டும்) என்றும்; திருவாய் மலர்ந்தருளிய வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை விளங்காமல், அர்ஜுனன் கர்மத்துக்கும் புத்திக்கும் ஒரு ஸம்பந்தமில்லாததுபோலெண்ணி, கர்மத்தில் ஏனென்கிற ஏவுகின்றாய் என்றான். அடுத்த ஸ்லோகத்தில், கர்மத்தைப் பற்றியும் புத்தியைப் பற்றியும் கூறின வாக்யங்கள் எல்லாம், தன் மனலில் கலப்புப் பெற்று, அர்த்தம் புரியாமல் நிற்கின்றன என்றான்.

உ. கலப்புள்ளது போலிருக்கின்ற வாக்யத்தால் எனது புத்தியை மயக்குகின்றவன்போலிருக்கின்றாய் (1). [கர்மம் புத்தி என்ற இரண்டினுள்] எதனால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, அவ்வோன்றை நிச்சயம் செய்து கூறுவாயாக (2).

(1) கர்மத்தைப்பற்றியும் புத்தியைப்பற்றியும் உபதேசித்த வாக்யங்கள் அர்ஜுனன் மனலில் குழம்பிப் பொருள்படாத ந்யாயம் ௩. ௨௯ இல் விளக்கப்பட்டது. பரமாத்மாவை அறிந்தவர்கள் புத்தி பேதம் செய்யமாட்டார்களென்றும், போதித்த விஷயங்களில் மயக்கம் இருந்தால், அது ஸிஷ்யனுடைய அபகவத்தால் வந்ததென்றும், அங்கு பகவான் குறித்தார்.

(2) நான் பெற்றிருக்கும் துக்க நிலையைத் தீர்த்து (௨. அ), மேலான ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது கர்மமா புத்தியா என்று ஒன்றைச் சொல்லும்.

கர்மாதுஷ்டானத்தில், கர்மமும் புத்தியும் ஸம்பந்தப் பட்டே நிற்பதால், கர்மத்தால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, அல்லது புத்தியால் நான் ஸ்ரேயஸை அடைவேனோ, என்று அர்ஜுனன் கேட்டது பொருந்தாக் கேள்வி (அஸங்கத ப்ரஸ்னம்). இவனுடைய ஸாஸ்தார்த்த விமூடத்தை அறிந்த பகவான் கர்மத்துக்கும் புத்திக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும், கர்மங்களுக்கும் கர்மபலன்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும், கர்மாதுஷ்டானத்துக்கும் கர்ம ஸந்த்யாஸத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தையும் இந்த மூன்றும் அத்யாயந்தொட்டு பதினெட்டாம் அத்யாயம் வரையில் அளவற்ற தயவோடு விளக்கினார்.

விமூடம் என்ற அவித்யாவில் சிக்குண்ட ஜீவாத்மாவை நிவிர்த்தி செய்யும்பொருட்டு ஸுகூஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களையும், பதினான்கு லோகங்களையும், உபாஸனா தேவதைகளையும், குரு மாராயும், கர்மங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, எந்த புத்தியோடு ஜீவாத்மாக்கள் கர்மங்களைச் செய்வார்களோ, அந்த புத்திக்கு ஏற்றபடி கர்மபலன்களையும் பகவான் வகுத்தார்.

விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்பட்டு விஷய போகங்களைக் கருதிநிற்கும் மனஸுக்கு அதுகூலமான புத்தி, ஸகாம புத்தியாதலால், தாழ்ந்த புத்தி (அவர புத்தி) என்று கூறப்படும். இந்த ஹீன புத்தியுடன் ஜீவாத்மா ஸுப கர்மங்களைச் செய்தால், விஷய ஸுகங்களைப் பூலோகத்திலும் ஸவர்க்கலோகத்திலும் பெறும். அஸுப கர்மங்களைச் செய்தால், அஸுகங்களைப் பூலோகத்திலும் நரகலோகத்திலும் பெறும்.

தாழ்ந்த புத்தியோடு செய்யப்பட்ட நற்கர்மங்களின் பலன்கள் ஸுகபோகங்கள் என்று கூறப்பட்டாலும், அவை துன்பமென்பது நிஸ்சயம். ஒருநாள் தோன்றினவாறு இன்னொருநாள் அழிவதாலும், தோன்றிக் கொண்டிருக்கும்பொ

ழுதே விருப்பு வெறுப்பாலும் கோப லோப தாபங்களாலும் பலவித விகாரங்களைப் பெற்றிருப்பதாலும், அழியும் ஸமயத்தில் பெருந்துயரத்தை விளைவிப்பதாலும், விருப்பு வெறுப்புகளை ஒழித்த ஞானவானுடைய ஆத்ம ஸுகத்திற்கு அன்னிய மாயிருப்பதாலும், விஷய ஸுகம் துன்பசொருபமே.

ஸகாம புத்தியோடு கர்மாதுஷ்டானத்தை நடத்திவரும் மானுடர்களுக்கு இகபர லோகங்களில் விதிக்கப்பட்ட பலனெல்லாம் சோர்வு பய துக்க ஸம்பந்தமாயிருக்கும். இது பற்றி, ஸகாம புத்திமான்களுக்குரிய மார்க்கம் துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் என்று பெரியோர் கூறுவார்கள்.

நிஷ்காம புத்தியோடு அதுஸரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் கோப லோப மோஹங்களை நீக்கிச் சித்தஸூத்தியையும், ஞான ஸாஸ்தரங்களின் அர்த்தத்தைக் க்ரஹிக்கத்தக்க அறிவையும், நிஸ்சலன ஸுகத்தையும் கொடுக்கும். இதுபற்றி, நிஷ்காம புத்திமான்களுக்குரிய மார்க்கம் துக்கநிவிர்த்தி மார்க்கம் என்றும், மெஞ்ஞான ஸுகமார்க்கம் என்றும், பெரியோர் கூறுவார்கள்.

ஆகவே, புத்தியின் நிஷ்டை (நிலை) க்கு ஏற்றபடி, கர்மங்கள் துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்திலும் துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்திலும் ஆத்மாக்களைச் செலுத்தும். இது பகவானுடைய கர்ம சக்ரத்தின் இயல்பு.

இந்த கர்ம சக்ரத்தின் உற்பத்தியை அத்யாயம் ௩, மந்த்ரங்கள் ௧0—௧௫இல் உபதேசித்து, எவன் கர்ம பூமியாகிய இந்த லோகத்தில் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாக நடைபெற்று வரும் கர்ம—கர்மபல சக்ரத்தை அதுஸரிக்கவில்லையோ, அவன் துன்பத்தையே ஜீவனமாகக்கொண்டு பயனின்றிக் காலத்தைக் கழிப்பான் என்று ௩. 1௬இல் உறுதிசெய்தார்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில், புத்தியின் நிஷ்காமநிஷ்டை ஜீவாத்மாவை மோக்ஷம் என்ற துக்கநிவிர்த்தியில், இரண்டு வழியால் ஏற்றும் என்று போதிக்கின்றார்.

விஷய ஸுகம் துக்கமே என்று நிஸ்சயித்து, அதில்நின்ற முக்தி (விடுதலை) பெறவேண்டுமென்ற மானுடர்கள் இருவகை

யாராகிய ஸாங்க்யரும் யோகிகளும் என்று குறித்தபின், ஸாங்க்யர்களுக்குரிய மோக்ஷமார்க்கம் மெஞ்ஞானம் என்றும், யோகிகளுக்குரிய மோக்ஷமார்க்கம் கர்மயோகம் என்றும், வழமைப் ப்ரகாரம் உபதேசிக்காமல், இந்த மோக்ஷமார்க்கங்கள் புத்தியின் நிலைகளே என்றும், ஸாங்க்யர்களின் புத்திரினை மெஞ்ஞான நிஷ்டை என்றும், யோகிகளின் புத்திரினை கர்மயோக நிஷ்டை என்றும் அதிவிசேஷமாக முன்னுவது மந்தரத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூற்றார்:

௩. பாபமற்றவனே (1), இந்த லோகத்தில் (2) ஸாங்க்யர்களுடைய (3) ஞான யோகத்தாலும் (4), யோகிகளுடைய (5) கர்மயோகத்தாலும் (6), நிஷ்டை (7) இந்விதமாக (8) முன் என்னும் கூறப்பட்டது (9).

(1) நான் தர்மத்துக்கு விரோதமாக நடக்கின்றேன் என்று எண்ணி, பயத்தையும் துக்கத்தையும் அடைந்ததால் அர்ஜுனனை உபசாரமாகப் “பாபமற்றவனே” என்றார். பாபத்துக்கு அஞ்சினவனே என்று பொருள் பண்ணுக.

(2) இந்தக் கர்மபூமி என்ற மானுட லோகத்தில்.

அநேக லோகங்களில் ஜீவாத்மாக்கள் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் செய்தாலும், இந்தப் பூலோகத்தில் மாத்ரம் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்குப் பலன்கள் உண்டு. அப்பலன்களுக்கேற்றபடி தனு கரண புவன போகங்கள் அமையும். ஸ்வர்க்க நாக புவனங்கள் போக லோகங்கள் எனப்படும். பூலோகமும் ஒரு போக லோகமாயிருந்தும், இதில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களிலின்று பலன்கள் ஜனிக்குமாதலால், பூலோகத்தைக் கர்மபூமி என்று கூறுவார்கள். அஃதாவது, கர்மாதுஷ்டானத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரயோஜனங்களை ஸீக்ரமாகக் கொடுக்கக்கூடிய பூமி என்பது கருத்து.

(3) பிறவியில் அமைந்த குணத்தால் விஷய ஸுகங்களையும் தோன்றியழியும் த்ருஸ்யப் பொருள்களையும் அபேஷிக்காதவர்களும், தாமக் க்ரோத லோபங்களால் வாதிக்கப்படாதவர்

களும், ஆத்ம விசாரத்தில் ப்ரீதிகொண்டவர்களும், ஆகிய ஜீவர்கள் ஸாங்க்யர். இவர்களின் விசேஷ லக்ஷணங்கள் நிராசை மெய்யறிவு த்யானம். அநேக பூர்வ ஜன்மங்களில் ஸூப கர்மங்களைச் செய்து, அவைக்கேற்றபடி விஷய ஸுகங்களை அநேக முறை அதுபவித்து, அவற்றின் அரித்யத்தையும் ஹீனத்தையும் உணர்ந்து, அவற்றில் ப்ரீதிகொள்ளாமல், தங்களுக்குரிய கர்மங்களை ராக த்வேஷமின்றிப் பூர்த்தியாகவும் அன்போடும் செய்துவந்தவர்களுக்கு மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே ஸத்வகுணம் என்ற ஸாங்க்யத்தன்மை அருளப்படும். காய் கனிவது போல, மானுடர்களிற் பக்குவப்பட்டவர்கள் ஸாங்க்யர், ஸத்வகுணவான்கள். நிராசையிலும் மெய்யறிவிலும் முதிர்ந்த ஆத்மாக்கள்.

(4) இவர்களுடைய புத்தி, வெவ்வேறுகத் தோற்றும் பெறப்பொருட்களை உபேக்ஷத்து, அகண்டாகார மெய்ப்பொருளையே விசாரிக்கும். இந்த எல்லையற்ற சச்சிதானந்த முழுப் பொருளை (க்ருதஸ்ர வஸ்துவை, ௩. உயுக)ப் பற்றி நிறைவு ஞானயோகம். * நிராசையில் வாழும் ஸாங்க்யர்களுக்குரிய யோகம் ஞானயோகம். இவர்களுக்கு இயல்பில் மஹேஸ்வர (அந்தர்யாமி ஈஸ்வர) உபாஸனை லித்திக்கும்.

(5) ஈண்டு யோகிகள் என்றது அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஓர் அங்கத்தையாவது அண்டிற்கின்றவர்களை. இவர்கள் ஆசையின் ராக த்வேஷ த்வர்தவங்களை ஸமப்படுத்துவதற்கு (சு. உயுக) ப்ரயத்னம் செய்கின்றவர்கள். இவர்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட மனோதர்மங்கள் அல்லது அப்யாஸங்கள் எட்டுவகையாதலால் அஷ்டாங்க யோகம் எனப்படும். அவையாவன:—

யமம் = அஹிம்ஸை (இன்னுசெய்யாமை), ஸத்தியம் (வாய்மை), அஸ்தேயம் (களவுசெய்யாமை), அன்ய ஸ்த்ரீ கமன வெறுப்பு, அபரிக்ரஹம் (ஏர்ப்பது இகழ்ச்சி என்ற புத்தியால் வந்த வாங்காமை) என்ற அடக்கங்கள்.

ந்யமம் என்றது ஸௌசம், ஸந்தோஷம், தபஸ், வேதபாராயணம், ஈஸ்வரனில் ஸ்ரத்தை என்ற உறுதியான பழக்கங்கள்.

ஆஸனம் என்றது கைகால் முதலியவையின் அமைப்புக்கான பத்மம் ஸ்வஸ்திகம் முதலிய அங்க பந்தங்கள்.

ப்ராணாயாமம்=ரோசகம் பூரகம் கும்பகம் என்ற ப்ராண வாயு நிக்ரஹ உபாயங்கள்.

ப்ரத்யாகாரம் என்றது பாஹ்ய இந்த்ரியங்களை தத்தம் விஷயங்களிலின்று திருப்பதல்.

தாரணை என்றது அத்விதீய வஸ்துவில் மனம் புத்தி சித்தம் என்ற அந்தர் இந்த்ரியங்களை நிறுத்துதல்.

த்யானம் என்றது அத்விதீய வஸ்துவில் புத்தி நிற்கும்பொழுது இடையிடையே மனம் அவ்வஸ்துவை நினைத்து நினைத்துப் ப்ரவாகித்தல் (பெருகுதல்).

ஸவிகல்ப ஸமாதி என்றது ஞாதா ஞானம் ஞேயம் என்ற விகல்பங்களோடு அத்விதீய வஸ்துவில் ப்ரகாஸம் பெற்ற ஜீவ தத்வத்தின் நிலை. இந்த நிலையை ஸைவ லித்தாந்தத்தில் ஆத்ம தர்ஸனம் என்பார்கள்.

இவ்வித அஷ்ட நிலைகளை ஜீவாத்மா உறுதியாகப் படிப்படி அதுஷ்டித்தால், முடிவான நிர்விகல்ப ஸமாதி என்ற ப்ரஹ்ம தர்ஸனம் (ஸிவ தர்ஸனம்) லித்திக்கும்.

(6) கர்மயோகம் என்றது நிஷ்காம கர்மதுஷ்டானம். அஸ்தாவது, கர்மங்களுக்குரிய பலன்களைக் கருதாமல், ஈஸ்வரப் ப்ரீதியாகச் செய்யப்பட்ட கர்மதுஷ்டானம். இதுவே கௌஸல் கர்மதுஷ்டானம் (க்ருத க்ருத்யம்) ஆதலால், கர்ம யோகம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

(7) நிஷ்டை=உறுதியானநிலை. ஈண்டு, புத்தியின் ஸுக நிஷ்டை என்று அர்த்தமாகும்.

விஷய ஸுகங்களையும் காமக்ரோத குணங்களையும் அண்டிக் கர்மங்களை நடத்தும் புத்தி ஜீவாத்மாவை சிற்றின்ப வழி என்ற துக்கம் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் சேர்ப்பிக்குமாதலால், அப்புத்தியின் நிலையை “நிஷ்டை” என்று பெரியோர் கூறார். நிஷ்டை என்ற சிறந்த பதம் துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் (மோக்ஷ நெறியில்) ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திக்கே உரியது.

(8) சிற்றின்பத்தை வெறுத்துப் பேரின்பத்தை நாளும் புத்திகள் தாங்கள் சேவிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்களை அந்தப் பேரின்பத்தில் இரண்டு வழியால் ஏற்றும். ஸாங்க்ய ஜீவர்களை ஞான யோக அதுஷ்டானத்தாலும், அஷ்டாங்க யோக ஜீவர்களைக் கர்மயோக அதுஷ்டானத்தாலும் கரையேற்றும்.

(9) முற்காலத்தில் தக்ஷிணமூர்த்தியாக நான்தோன்றி இந்த உண்மையை ஸநக முதலிய ருஷிகளுக்கு உபதேசித்தேன்.

சமீபம் பக்கத்தில் உள்ள உரையைப் பார்த்தறிக.

ஒன்றையும் பற்றாத நிராசை என்ற நிலையிலும், அஷ்டாங்கயோகத்தில் வாயுவைப் பற்றிப்பிடிக்கும் பழக்கத்தால் லித்தி க்கின்ற ப்ராண லயத்திலும், மனம் அடங்குமென்று ஜடாமகுடம் தரித்த தக்ஷிணமூர்த்தி விளக்கினார்.

மனம் அடங்க, அறிவு என்ற ஆன்மா ப்ரகாஸிக்கும். நினைப்பும் மறப்பும் (அஞ்ஞான ஸுஷுப்தியும்) அற்ற கைவல்யதஸையில் ஆத்மா துக்கநிவிர்த்தியைப் பெறும். இதுவே உயர்வு தாழ்வற்ற நித்ய ஸுகம், பாமுக்தி.

கர்மதுஷ்டானியின் புத்திக்கேற்றப்படியே கர்மங்களில் நின்று கர்மபலன்கள் ஜனிக்கும் என்றும், ஸகாமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் ஜீவாத்மாவை துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் செலுத்திப் பிறப்பு இறப்பு என்ற துன்பங்களில் மேன்மேலும் ஆழ்த்தும் என்றும், நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் ஜீவனை துக்க நிவிர்த்தி மார்க்கத்தில் ஏற்றும் என்றும், மூன்றாவது மந்த்ரத்தில் குறித்து, நாலாவதில் கர்மங்களைச் செய்தாலன்றி புத்திமான் நிஷ்காம தன்மையைப் பெறான் என்றும், இந்த நைஷ்கர்ம்யம் கர்மதுஷ்டானத்தாலேயே ஜனிப்பதால், கர்மங்களை ஆரம்பிக்காமலிருப்பதும், ஆரம்பித்த கர்மங்களை விட்டு விடுதலும், தான் ஸ்ருஷ்டித்த கர்ம சக்ரத்துக்கு நேர் விரோதம் என்றும், விளக்கப்படும்.

ச. கர்மங்களின் அனாரம்பத்தால் (1) புருஷன் (2) நைஷ்கர்ம யத்தை (3) அடைகிறான் (4). [கர்ம] ஸந்த்யாஸத்தாலேயே (5) [அந்த நைஷ்கர்மிய] ஸித்தியையும் அடைகிறான்.

(1) செய்யவேண்டிய ஸ்வதர்மங்களைத் தொடங்கிச் சரியாகச் செய்யாதிருந்தால்.

(2) ஜீவாத்மா.

(3) நிஷ்கர்மாவின் தன்மை நைஷ்கர்மம்.

“நிர்”=இன்மை, “கர்ம”=செயல், “ஆ”=உடையவன், என்ற ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் சேர்ந்து “நிஷ்கர்மா” என்று ஒரு பதமாயிற்று. இது கர்மத்தின் இன்மையை உடையவன், கர்மமற்றவன், என்று வாச்யார்த்தப்படும். ஆனால், ௩. ௩ இல் “ஒருவனும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஒரு க்ஷணமும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாக இருக்கின்றானில்லை” என்று பகவான் உறுதியாகக் கூறினபடியால், கர்மமற்றவன் என்ற வாச்யார்த்தம் ஒவ்வாது. ஒவ்வாதெனில், நிஷ்கர்மா, என்ற பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம் யாது? நிஷ்காம கர்மா, என்றதே.

நிஷ்காம கர்மா=[பலனில்] விருப்பமில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்.

கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் யார் ஜீவனா, கர்மேந்த்ரியமா, அல்லது த்ரிகுணங்களா. ௩. ௨௮ இல், ப்ரக்ருதி குணங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மத்தை ஜீவாத்மா, அஹங்கார விழுமத்தால், “நான் செய்கிறேன்” (“நான் கர்த்தா”) என்று நினைக்கின்றான் என்று சொன்னார்.

ஆதலால், “நிஷ்கர்மா” என்ற பதத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம், த்ரிகுண சேஷ்டையால் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது அவற்றின்பலனைப் பற்றாதிருக்கும் ஜீவாத்மா என்று வரித்திக்கின்றது. கர்மேந்த்ரியங்களால் செய்யப்படும் கர்மங்களின் பலன்களைவிரும்பாமல், அக்கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷியாக நிற்கின்ற ஜீவாத்மா “நிஷ்கர்மா”. இவனை “அகர்த்தா” என்றும் கூறுவார்கள்.

நைஷ்கர்மம்=அகர்த்தருத்வம். அஃதாவது, கர்மேந்த்ரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் செய்யவில்லை என்றும், அக்கர்ம பலன்களில் எனக்கு விருப்பமில்லையென்றும், ஸாக்ஷிருபமாய் ஆத்மாவிற்குத் தன்மை. (அ+கர்த்தருத்வம் = கர்த்தாவின் தன்மை இல்லாமை.)

(4) கர்மாதுஷ்டானத்தின் முக்ய ப்ரயோஜனம் அகர்த்தருத்வமாதலால், கர்மங்களை ஆரம்பித்து நடத்திவரவேண்டும். கர்மாரம்பமற்றிருத்தல் அகர்த்தருத்வத்தை ஏற்படுத்தாது.

அகர்த்தருத்வம் அமையாதுபோனால், ஞானமுமில்லை மோக்ஷமுமில்லை.

(5) “ஸம்” (செவ்வையாக), “கி” (மிகவும்), “ஆ” (சுற்றிலும்), “அஸ்” (எறிதல்) என்ற அநேக பதங்கள்கூடி “ஸந்ந்யாஸம்” என்று ஏகபதமாயிற்று. இதனர்த்தம் முற்றாக விடுதலை. எதனை விடுதல் என்று விசாரித்தால், கர்மங்களை விடுதல் என்று மூடர்கள் சொல்வார்கள். அது சரியன்று, கர்ம பலன்களை விடுதல் என்று அறிவாளிகள் சொல்வார்கள். ௬. ௧ இல் “எவன், கர்மபலத்தை நாடாமல், செய்யவேண்டிய கர்மத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் ஸந்ந்யாஸி. அக்னி [ஹோத்ரம் முதலிய யாகங்கள்] அற்றவனும், [தானம் தபஸ் என்ற] க்ரியையற்றவனும் ஸந்ந்யாஸியன்று” என்று பகவான் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

எனவே, ஸந்ந்யாஸம் என்ற பதம் (மூடர்களின் உத்தேசப்படி) கர்மங்களை முற்றாக விடுதல் என்றும், (அறிவாளிகள் அறிந்தபடி) பலனில் பற்றற்ற கர்மாதுஷ்டானம் என்றும் விளங்கும்.

௩. ௪ இல் “ஸந்ந்யாஸத்தாலேயே [நைஷ்கர்மம்] வரித்தியை அடைகிறானில்லை” என்றது கர்மங்களை முற்றாக விடுதலால் (கர்ம ஸந்ந்யாஸத்தால்) ஜீவாத்மா அகர்த்தருத்வத்தைப் பெறமாட்டான் என்று பொருள்படும்.

௮. ௪௮இல் “ஸந்ந்யாஸத்தால் நைஷ்கர்மம் வரித்தியைப் பெறுகிறான்” என்றார். இதில் ஸந்ந்யாஸம் என்றது கர்மபல ஸந்ந்யாஸம்.

நைஷ்கர்மம் என்ற அகர்த்தருத்வத்தைப் பெறுதற்கு, பலனில் பற்றில்லாத கர்மாதுஷ்டானம் அவஸ்யம் என்று விளக்கி, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவர்கள், ப்ரக்ருதி குணங்களால் ஏவப்படுகின்றதாலும் தேகங்களைத் தரித்து நிற்பதாலும், கர்மங்களைச் செய்யாதிருத்தல் அஸாத்யமென்று உபதேசிக்கின்றார்.

௫. ஸகலநம், தன்வஸம்ற்று (1), ப்ரக்ருதி ஜன்ய குணங்களினால் (2) கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகின்றனராதலால் (3); ஒருவனும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஒருகூடினும் கர்மத்தைச் செய்யாதவனாக இருக்கின்றான் (4).

(1) ஸ்வதந்த்ரமற்று. ஆத்மாக்கள் தங்கள் சொந்தக் கைவல்ய நிலையில் நிற்காமல்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸால். ஸத்வகுணம், ஸுகத்திலும் கற்றலிலும் புத்தியை ஏவி, ஸுக ஸங்கத்தாலும் கல்வி ஸங்கத்தாலும் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கின்றது. (யசு. ௬); ரஜஸ்குணம், விருப்பு வெறுப்பு ரூபமாய்த் தோன்றி, மனஸை விஷயங்களில் ஏவி, வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்த்ரியங்களால் கர்மங்களைச் செய்வித்து, கர்மஸங்கத்தால் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும். (யசு. ௭); தமஸ்குணம், அறிவை மறைத்து, மறதி நித்திரை சோம்பலால் ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும் (யசு. ௮, ௯). ஆத்மகோடிகள் குணங்களால் ஏவப்பட்டும் பந்திக்கப் பட்டும் ஜீவிக்கின்றனர்.

(3) ப்ரக்ருதி குணங்களால் ஏவப்பட்ட ஜீவாத்மாக்களின் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்யும் பொழுது, அக்குணங்களோடு அதிஸம்பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா அறியாமையால் நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்ற புத்தியோடிருக்கிறான் (௩. ௨௮௭). உள்ளபடி அவன் கர்மங்களுக்கு ஸாக்ஷியேயன்றி கர்த்தாவன்று. இதுபற்றி, ஜீவர்கள் “கர்மத்தைச் செய்விக்கப்படுகின்றனர்” என்றார்.

(4) ப்ராண அபாண ஸமான வ்யான உதான பஞ்சவாயுக்களும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற பஞ்ச புத்தியிந்த்ரியங்களும், உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற பஞ்ச அந்தக்கோணங்களும், வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற பஞ்ச கர்மேந்த்ரியங்களும் ப்ரக்ருதி சொருபங்கள். இவற்றிலுள்ள தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக குணங்கள் இவற்றை ஓயாமல் ஏவி, ஜாக்ர ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி அவஸ்

தைகளுக்குரிய கர்மங்களை (தொழில்களை)ச் செய்வித்துக் கொண்டே யிருப்பதால், கர்ம ஸந்ந்யாஸம் ஒருபொழுதும் விரித்திக்காது. கர்மங்களை முற்றாக விட்டேன் என்றெண்ணியிருக்கின்றவன் மூடன். (அறிவாளிக்குக் கர்மபல ஸந்ந்யாஸம் விரித்திக்கும்).

அஸாத்ய கர்ம ஸந்ந்யாஸத்தில் ப்ரவேசித்தவனுடைய மூட நிலைகளை வரும் மந்தரத்தில் விளக்குகின்றார்.

௬. எவன் கர்மேந்த்ரியங்களை ஒடுக்கி (1), மனஸால் இந்திரியார்த்தங்களை நினைக்கின்றனோ (2), அந்த விழுட புத்தியினால் மித்யாசாரன் என்று கூறப்படுகின்றான் (3).

(1) எவன் கர்மேந்த்ரியங்களின் தொழில்களை அடக்கி. வாக்கு சொற்களை வெளிவிடாமலும், கைகள் கொடுக்கல் வாங்கல் முதலிய கர்மங்களைச் செய்யவிடாமலும், பாதங்கள் நடையைச் செய்யவிடாமலும், பாயு மலவிஸர்க்கத்தை யும், உபஸ்தம் ஜல ஸுக்ல விஸர்க்கங்களையும் செய்யவிடாமலும், ஓரிடத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நான் யோகி என்றிருப்பவர்களை இதில் கண்டித்தார்.

(2) எவன் முன் கண்ட கேட்ட மணத்தருவித்த ஸ்பர்ஸித்த விஷயங்களை மனஸால் நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனோ.

தேகத்தை அடக்கி மனஸை ராஜ்யம் செய்யும்படி விட்டுக்கொண்டிருப்பது மூடயோகியின் நிலை.

(3) இந்த வலுமூடன், மாயையில் அழுந்தி வாழ்நாளே வீழ்நாளாக்குவதால், மித்யாசார ஸந்ந்யாஸி என்று அறிவாளிகளால் அழைக்கப்படுவான்.

மித்யாசாரன்=பொய் நடையைப் பெற்றவன். (மித்தை=பொய்.)

இந்த மித்யாசார ஸந்ந்யாஸம் (போலித் துறவு) அறியாமையால் அல்லது டம்பத்தால், அல்லது கோபத்தால், அல்லது கடன்காரர் பயத்தால், அல்லது பொருள் பந்து கிர்த்தி

முதலியவற்றை இழந்த துக்கத்தால், அல்லது காயக்லேஸத் தால் (௨௮. ௮.) தரிக்கப்படும்.

இனி, ஸதாசார ஸந்ந்யாவியின் (மெய் நடையுள்ள துற வியின்) லக்ஷணத்தைக் கூறுவார்.

௭. அர்ஜுன, மனஸால் இந்திரியங்களை ஒடுக்கி (1) கர்மயோ கத்தை (2) கர்மேந்திரியங்களால் எவன் ஸங்கமற்று (3) ஆரம்பத் செய்கின்றனோ (4), அவன் [இவன்லும்] வேறு (5).

(1) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஞானேந்திரியங் களை, தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸ ரஸ ரூப கந்த ஸப்தங் களைப் பற்றவிடாமல், மனஸால் உள்ளே இழுத்து (௨. ௩௮௮).

(2) கர்மயோகம் என்ற நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானத்தை, கர்மபல ஸந்ந்யாஸத்தை.

(3) கர்மேந்திரியங்களோடு நெருங்கின ஸம்பந்தமில்லாமல்.

(4) எவன் தொடங்கிச் சாதிக்கின்றனோ.

(5) அவன் மித்யாசார ஸந்ந்யாவியி அன்று. ஸதாசார ஸந்ந்யாவியே, அவனே கர்மயோகி (௩. ௨௧; ௬. ௧.)

கர்மயோகத்தில் வலித்திபெற்றுத் தன்னை அறிந்தவன் யுக்தன், ஜீவன்முக்தன். (௩. ௮, ௯).

௮. அகர்மத்திலும் (1) கர்மம் (2) மிகச் சிறந்ததானதால், உனக்கு நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தை (3) நீ செய். அகர்மத்தால் ஸரீ ரத்தின் யாத்ரையும் (4) நடைபெறுது.

(1) அகர்மம்=கர்மம் இன்மை, கர்ம அனாரம்பம்.

(2) கர்மாதுஷ்டானம்.

(3) உனது ஸ்வதர்மத்தை.

(4) சரீரத்தின் கதி; போகுதல் வருதல் என்ற தொழில்; தேகஸஞ்சாரம்.

ஐந்தாம் மந்தரத்தில் கூறினவாறு, இந்த மந்தரத்தில் அகர்மத்தின் அஸாத்யத்தை உறுதியாக விளக்கினார்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானமாகிய கர்

மயோகத்தை யஜ்ஞார்த்த கர்மாதுஷ்டானம் என்றும், ததர்த்த கர்மாதுஷ்டானம் என்றும் பெருமைப்படுத்தி, மூடலோகம் துன்பத்தைத் தரும் ஸகாம கர்மாதுஷ்டானத்தைப்பற்றியே நிற்கும் என்று கூறுகின்றார்.

௯. கேளந்தேய, யஜ்ஞார்த்த கர்மத்திலும் (1) வேறான கர்மத் தில் இந்த (2) லோகம் கர்மபந்தனம். ததர்த்த கர்மத்தை (3) ஸங் கமற்றவனாக நீ செய்.

(1) யஜ்ஞார்த்த கர்மம் (யஜ்ஞ அர்த்த கர்மம்)=ப்ரஹ் மத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம்.

இக பர சிற்றின்ப ஸுகங்களைக் கருதாமற் செய்யப்பட்ட கர்மம் பேரின்பம் என்ற ப்ரஹ்மானந்தத்துக்கு ஹேதுவாயி ருப்பதால், அக்கர்மம் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய கர்மம் (யஜ் ஞார்த்த கர்மம்).

“யஜ்” என்ற தாதுவின் பொருள் பூஜை என்றிருப்பதால், யஜ்ஞம் என்ற பதம் பூஜிக்கப்படும் பரமாத்மாவையும், தேவ பூஜைக்கு ஸாதனமான யாக கர்மங்களையும், குறிக்கும். ஈண்டு யஜ்ஞார்த்தம்=ப்ரஹ்மார்த்தம்.

யஜ்ஞார்த்த கர்மத்தை மதர்ப்பண (மத+அர்ப்பண) கர்ம மென்றும் (௯. ௨௨௭), ததர்த்த (தத+அர்த்த) கர்மமென்றும் (௩. ௯.) கூறுவார்கள். இவையெல்லாம் ஈஸ்வரனில் ப்ரீதி வைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம், அல்லது ஈஸ்வரனுடைய ப்ரீ தியைப் பெறத்தக்க கர்மம், என்று பொருள்படும்.

கர்மசக்தத்தை உண்டுபண்ணி ஸதாகாவமும் ஜீவாத்மாக்க ளை ரக்ஷிக்கின்ற தயாள மஹேஸ்வரனை யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களால் நிஷ்காமமாகப் பூஜிக்கின்றவர்கள் ஈஸ்வ ரார்ப்பண, அல்லது ப்ரஹ்மாதான, கர்மாதுஷ்டானிகள் (௩. ௨).

(2) இந்தப் பூலோகத்தில் வலிக்கும் மானுடர்கள், விஷய ஸுகங்களால் பந்திக்கப்பட்டு, கர்மபலன்களுக்காகவே கர்மங் களை அநுஷ்டிப்பார்கள். இவர்கள் க்ருபணர்கள் (௨. ௪௮௯).

(3) தத்பொருளைக் கருதின கர்மம். (௨. ௨௨௭). பலனை

நாடாமல், தத் பரம் என்ற மஹேஸ்வரனைக் கருதிச் செய்யப் பட்ட கர்மம் ததர்த்த கர்மம் (௩. ௧௬).

இனி, யஜ்ஞாதி கர்மங்களின் உற்பத்தியையும் ப்ரயோஜனத்தையும் கீழ்வரும் ஏழு மந்தரத்தில் (௨—௨௬ இல்) உபதேசிக்கின்றார்.

ய. முங்காலத்தில் (1) ப்ராஜாபதி (2) ப்ராஜைகளை (3) யஜ்ஞங்களுடே கூடி ஸ்ருஷ்டித்து (4), இதனால் (5) [அவித்யாவில் கட்டுண்ட] ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள் (6); இது (இந்த யஜ்ஞகர்மம்) உங்களுடைய இஷ்டங்களுக்குக் காமதேனுவாதம் (7) என்று கூறினார்.

(1) ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பகாலத்தில்.

(2) ப்ராஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கும் பதியாகிய ப்ரஹ்மா.

(3) “ப்ராஜா” என்ற ஸம்ஸ்கிருத பதம் “ப்ரா” என்ற உபஸர்க்கத்தோடு கூடின “ஜன்” (ஜனித்தல், வெளிவருதல்) என்ற தாதுவில் நின்று பிறந்து, ஜனம் என்று பொருள்படும்.

ப்ராஜைகள், ஜனங்கள், என்ற பதங்களின் நேர் அர்த்தம் ஜனித்தவர்கள், ஜனனத்தைப் பெற்றவர்கள் என்பதாம்.

ப்ரஹ்மா ஆருக்கு ஜனனத்தைக் கொடுத்தார்?

ஜீவாத்மாக்கள், அநாதி நித்யமாதலால், ப்ரஹ்மாவின்விடம் ஜனனத்தைப் பெறவில்லை.

ஆனால், அவர்கள் அவித்தைகள் என்ற காரண சரீரங்களில் சிக்குண்டதாலும், அவர்களுக்கு அங்கம் ஸ்வதந்த்ரம் கருவி முதலிய பொருட்கள் இல்லாமையால் அவித்தைகளில் நின்று நீக்கம்பெறக்கூடாததாலும், ப்ரஹ்மா அவர்களுக்கு மஹா வினோத கர்மவிஷ்டர்களாகிய ஞானேந்திரியங்களையும் அந்தஸ்கரணங்களையும் கர்மேந்திரியங்களையும் ப்ராணவாயுக்களையும், ஜீவாத்மாவை அவித்யாவில்நின்று உத்தரணம் செய்யும் பொருட்டு, உண்டாக்கினார். இப்படி ஜனித்த கர்மவிஷ்டர்கள் பரஸ்பர ஸம்பந்தமாக ஒன்றுகூடி ஜீவாத்மாவுக்கு பந்துவாயும் (சு. சு), அவனுக்கு வேண்டிய பக்குவங்களையும் போதனைகளையும் முக்திபர்யந்தம் செய்யும் தத்தவங்களாயும், இருப்பதால்,

அவைகளைப் ப்ராஜைகள் என்றார்.

இந்த அத்ருஸ்ய தத்தவக்கூட்டத்துக்குள் ஜீவாத்மா வீற்றிருப்பதாலும் (எ. ௩), அவற்றின் உதவியால் இகபர விஷயங்களை அதிவினோதமாக அறிவதாலும், அக்கூட்டம் ஸுசிஷ்டம் சரீரம் என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஸுசிஷ்டம் சரீரம், ஸ்தூல சரீரத்தைப்போல, அறிவில்லாத வஸ்து அன்று. ஸ்தூல சரீரத்தை ஆங்குமிங்கும் ஏவி, தின்பண்டங்களைச் சுவந்துகொண்டு வரப்பண்ணி, பாகஞ்செய்வித்து, ஆஹாரத்தை உள்ளே செலுத்தி, அன்னத்தை ஜீரணிப்பித்துச் சக்கையை வெளியே தள்ளி, ஸாரத்தைப் பலவிதமாக்கி, ஸ்தூல நரம்பு இரத்தம், தசை எலும்பு தோல் முதலிய தாதுக்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமுரிய ஸாரத்தைப் பிரித்துக் கொடுத்து, தங்களுக்குமுரியதை வஹித்து, அஞ்ஞானம் என்ற இருளில் மூழ்கியிருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு லோக விஷயங்களைக் காட்டி, ஞானம் என்ற ஒளியில் விடுவதற்கு ஆன்ற துணையாக ஒன்றுகூடி நிற்கும் ஸுசிஷ்ட கர்மாக்கள், “ஸத்” என்ற தேவாத்ம ஸக்தியின் அம்ஸத்தையும் “அஸத்” என்ற ப்ரக்ருதியின் அம்ஸத்தையும் பெற்று ஜீவிப்பதால், “ஸதஸத்” என்று அழைக்கப்பட்டது. (மது ஸ்ம்ருதி, க. ௨௪; பகவத்கீதா, கூ. ௨௯). இந்த ஸதஸத் புருஷர்களை “ப்ராஜைகள்” என்றார்.

(4) ஸுசிஷ்டம் சரீர தத்தவங்களாகிய ஸதஸத் புருஷர்களையும், அவர்கள் ஆத்ம உத்தரணத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களையும், உண்டாக்கி.

கர்மேந்திரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்வதற்கு மற்ற மூன்று இந்திரிய க்ராமங்களின் (கூட்டங்களின்) ப்ரவ்ருத்தி அவஸ்யம். அதாவது, ப்ராணவாயுக்களும், அந்தஸ்கரணங்களும் ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களோடு சேர்ந்தால் கர்மாதுஷ்டானம் வலித்திக்கும்.

ப்ராஜைகள் என்று குறிக்கப்பட்ட ஸுசிஷ்டம் சரீர தத்தவங்களில் ஸ்ரோத்ரம் (செவி) ப்ரஹ்மா கூறினதைக் கேட்டவுடன், மனஸ் அதனை க்ரஹித்து, புத்தி அதன் அர்த்தத்தை அறிந்து,

சித்தம் அஹங்காரம் என்ற தத்வங்கள் கர்மேந்திரியங்களை உபதேசித்தவாறு செய்விக்கும்.

(5) இந்த யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களால்,

தானமும் தபஸும் யஜ்ஞத்துக்குரியவையாதலால், ஒரு மையாக “இதனால்” என்றார்.

யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களின் ஸக்ஷணம் யஜ்ஞம் அத்யாயத்தில், மந்த்ரங்கள் யக தொட்டு உஉ வரையில், கூறினர். யஜ்ஞத்தில் ஞானயஜ்ஞமும் அடங்கிற்று. (ச. உயரு.) மூன்றாம் அத்யாயத்தில் பதினேராம் மந்த்ரத்துக்குரிய ச-வது உரையைப் பார்த்தறிக.

(6) “ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” என்ற ஸம்ஸ்க்ருத பதம் “ப்ரஸவ த்தைச் செய்யுங்கள்” என்று பொருள்படும்.

“ப்ரஸவம்” என்ற பதத்தின் அர்த்தம் “ப்ராணி கர்ப்ப விமோசனம்” (ப்ராணியைக் கர்ப்பத்தில் நின்று வெளிவிடுதல்) என்று பாணிரி (வ்யாகரணத்தில், தாதுபாடத்தில்) விளக்கினார்.

ஆதலால், “ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” = ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள். எதிலின்று வெளிவிடுவது எனின், அவித்யாவில் நின்று என்றறிக.

ஸூக்ஷ்ம சரீர தத்தவங்களைப் ப்ரஸவிக்கச் சொன்னதாலும், ப்ரஸவத்தின் அர்த்தம் கர்ப்பத்தில் நின்று வெளிவிடுதல் என்றதாலும், ப்ரஹ்மா ஜீவாத்மாவையிஃ ஆகவும், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைக் கர்ப்பம் ஆகவும், எண்ணிப் பேசினார் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஜீவாத்மாவுக்கு கர்ப்பம் அந்தஃகரணாதி ஸூக்ஷ்ம தத்தவங்கள் என்று பகவான் அதுகேதாவிலும் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்திருக்கின்றார். இதன் உண்மை ஜீவன்முக்தர்கள் அறிவார்கள். ஸூக்ஷ்ம சரீர தத்தவங்களில் ப்ரதான தத்தவமாகிய புத்தியிலிருந்தே ஸூத்தப்பட்டு ஜீவாத்மா யோகாதுபவத்தில் வெளிப்படுகின்றது. இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெற்றவர்கள் புத்தி தத்தவத்தை ஹ்ருதய குகை என்றும் கூறுவார்கள்.

இந்த ஹ்ருதயகுகை என்ற புத்திதத்தவம் ஜீவாத்மாவுக்கு கர்ப்பமாயிருப்பதற்கு ஓர் த்ருஷ்டாந்தம் உண்டு. பயறின் அத்ருஸ்ய வித் (பிஜம்), பருப்புக்குள் அகப்பட்டு, தோலால் மூடப்பட்டிருக்கும். அதை பூயி என்ற கர்ப்பத்தில் விதைத்தால், தோலும் பருப்பும் பூயியின் உஷ்ணத்தால் பிளக்கப்பட்டு, வித் முளையாக வெளிவரும். அதுபோல, அவித்யாவில் அகப்பட்ட ஜீவாத்மா, ஸூக்ஷ்ம சரீரம் என்ற கர்ப்பத்தில் தரிப்பட்டு, பக்குவகாலத்தில் அவித்யாவை அவமதித்து வெளிப்படும். ஆதலால், “அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம்” என்ற வாக்யம் “இந்த யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் அவித்யாவில், கட்டுண்ட ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள்” என்றே பொருள்படும்.

யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்துவரும் ஸூக்ஷ்ம கர்மவிஷ்டர்களின் தேஜஸ் ஜீவாத்மாவுக்குள், இருக்கும்(ய.யக) ஞானான்கூலியை ஏற்ற, அந்த ஞானான்கூலியை வளர்த்து, ஜீவாத்மாவின் மலபந்தங்களை நாளுக்கு நாள் எரித்து, அதனைப் பூர்த்தியாகச் சுத்தப்படுத்தின ஸூபதினத்தில் அவ்வாத்மா புத்தி தத்வ கர்ப்பத்தில்நின்று தேஜோமய ஸச்சிதானந்தருபமாய் “வெளிப்பட்டு”, ஜீவன்முக்தன் என்று அழைக்கப்படும்.

“வெளிப்படுதல்” என்றது காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களில் சிக்காமல் கைவல்யமாகித் தனக்கே ப்ரத்யக்ஷமாகுதல். இப்படி ஜீவன்முக்தன் தன்னை அறிந்து, ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட தத்தவங்கள் யாவும் தனக்கு அன்யம் என்றறிந்து, அவற்றின் வ்யாபாரங்களில் ஸங்கமற்று, ஸாக்ஷியாயும் ஆரந்த சொரூபியாயும் வாழ்வான்.

(7) இந்த யஜ்ஞாதி கர்மங்களை விதித்தபடி நீங்கள் அன்புடன் செய்தால், உங்கள் இஷ்ட காமங்கள் எல்லாம் விரைந்திக்கும்.

உங்களுடைய இஷ்டங்களுக்கு காமதேனுவுகூம்=எந்த இக பர ஸுகங்களை உங்கள் மனம் விரும்பிற்றோ, அவற்றை ஸ்ரத்தையோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் தவறாமற்கொடுக்கும். காமதேனு (அல்லது காமதுக்) ஸ்வர்க்கலோகத்தில் வலிக்கும்

ஓர் வினோத பசு. இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்கத்தக்க வல்லபம் பெற்றிருப்பதால், “தேவர்களில் காமதாக்கும் நானே” என்று பகவான் விபூதியோக அத்யாயத்தில் கூறினார் (௮.௨௮).

௧௧. இதனால் தேவர்களை [மனோ] பாவனை செய்யுங்கள் (1). அந்த தேவர்கள் உங்களை [மனோ] பாவனை செய்வார்கள் (2). ஒருவருக்கொருவர் பாவனை செய்கின்றவர்களாய் (3) பரம ஸ்ரேயஸைப் பிறகு பெறுவீர்கள் (4).

(1) இந்த யஜ்ஞாதி கர்மாறுஷ்டானத்தால் தேவர்களை உபாலியுங்கள்.

தேவர்களுக்கும் மானுடர்களுக்கும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களால் ஸம்பந்தம் உண்டாக்கியிருப்பதால், அவர்களை தயானித்து இக்கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(2) உபாலிக்கப்பட்ட தேவர்கள் உபாஸகர்களைத் தழுவினே நிற்பார்கள்.

(3) கர்மோபாஸனையால் உறவு கலந்தவர்களாய்.

(4) தேவர்களில் ஸ்ரத்தை வைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மாறுஷ்டானத்தின் முக்ய பிரயோஜனமாகிய சித்த ஸூத்தியைப் பெற்று (௮. ௩), அதன்பின் (“பிறகு”) நிஷ்காமபுத்தி உண்டாகி, ஞான யோகத்தை அண்டி, அதன் பரம வித்தியாகிய மோக்ஷத்தைப் பெறுவீர்கள்.

ஸூக்ஷ்ம ப்ராஜைகள் ஞானயோகத்துக்கு உரியவர்களானால், ஜீவாத்மாவுக்கு ஞானமும் முக்தியும் விரித்திக்கும்.

கர்மாறுஷ்டானத்தின் நிலை இப்படி இருக்கின்றதென்று கூறி, தேவ பூஜைக்குரிய த்ரவ்யங்களைத் தேவர்களுக்கு நிவேதனஞ்செய்தே ப்ராஜைகள் தங்களுடைய போகங்களில் ப்ரவேசிக்க வேண்டுமென்று ப்ரஹ்மா அடுத்த ஸ்லோகத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

௧௨. தேவர்கள் (1), யஜ்ஞந்தாப் பாவனை செய்யப்பட்டு, உங்களுக்கு இஷ்ட போகங்களைக் கொடுப்பார்கள் (2). அவர்களாப் கொடுக்கப்பட்டவைகளை, அவர்களுக்குக் கொடாமல், எவன் அநுபவிக்கின்றனோ, அவன் கள்ளன் (3).

(7) “தேவ” என்ற பதம், “திவ்” என்ற தாதுவில் ஜனித்து, ப்ரகாஸிக்கின்றவன் என்று பொருள்படும். தேவர்கள் மேனியிலும் புத்தியிலும் வித்தியிலும் ப்ரகாஸம் பெற்ற ஆத்மாக்கள்.

தேவர்களின் உற்பத்தியும் பிரிவுகளும் வாஸஸ்தானமும் கூறுதும்.

பரப்ரஹ்மத்தில் அடங்கியின்ற பராஸக்தி தனக்குள் உதயமாகித் தன்னை விஜ்ரிம்பித்தபின், இந்நிரியங்களுக்கு புலப்படாத பிந்துவாகி (வட்டமாகி), அதிஸூக்ஷ்ம நாதமாயிற்று. இந்தப் பரப்ரஹ்மமும் பராஸக்தியும் பிந்துவும் நாதமும் அருபங்கள்.

நாதம் என்ற ஸப்த ப்ரஹ்மத்தினிடம் நானா ஸக்திகள் உதித்து, ஒன்றுக்கொன்று ப்ரபலமாகாமல் நின்ற நிலையில் விளங்கும் ஸச்சிதானந்த வஸ்து ஸ்தாயிவம் என்று போற்றப்படும்.

இதிலிருக்கும் க்ரியாஸக்தி, மற்ற இச்சா ஞான ஸக்திகளுக்கு மேம்பட்ட அவசரத்தில், மூலப் ப்ராக்ருதியை விசர்க்கம் செய்து அதன் தன்மையை தம்ஸ்ராஜஸ்ஸத்வம் என்ற முக்குணங்களாய்ப் பிரிக்கும். அகண்ட ஸாத்விக குணமாகிய மாயையில் இந்த ஸச்சிதானந்த வஸ்துவும் தன் அபின்ன ஸக்திகளும் வயித்து, அதிற் சிக்காமல், அதனையும் அதிற் தோன்றின கார்யங்கள் யாவற்றையும் ஆண்வெருங்காலமெல்லாம் மஹேஸ்வரன் என்றும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும், தேவாதி தேவன் என்றும், அழைக்கப்படும்.

மஹேஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருதய ஸக்திகள் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரஹ தத்வங்களென அண்டாண்ட கோடிகள் தோறும் விளங்கும்.

ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாண்ட ஸம்ரக்ஷணைக்காக ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற த்ரிமூர்த்திகளை மஹேஸ்வரன் ஈஸ்வர தத்வங்களோடு வெளிவிட்டு, ப்ரஹ்மாவில் தன் ஸ்ருஷ்டி தத்வமும், விஷ்ணுவில் ஸ்திதி தத்வமும், ருத்ரனில் ஸம்ஹார தத்வமும், ப்ரபல்யமாகும்படி செய்தார்.

இன்னும் அநேக மூர்த்திகளையும் அவதார புருஷர்களை

யும் ஓரோர் அவஸரத்தைப்பற்றிப் பற்பல யுகங்களில் ஸ்ருஷ்டித்தார். இவ்விதம் ந்ருத்த மூர்த்தி (நடராஜன்), ஸோமான் கந்த மூர்த்தி, சந்த்ரஸேகர மூர்த்தி, பிக்ஷாடனமூர்த்தி முதலிய திருக்கோலங்களும், நரவீம்ஹம், ராமசந்த்ரன், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முதலிய அவதார புருஷர்களும் தோன்றினார்கள்.

கைலாஸபதியாகிய ருத்ரனிலின்று கணேசர் ஸுப்ரஹ்மண்யர் முதலிய மூர்த்திகள் ஸ்வரா தத்வங்களோடு தோன்றினார்கள்.

ப்ரஹ்மானிலின்று ஸ்வராதத்வங்களோடு ஸ்வயம்பு மது தோன்றினார்.

ஸ்வயம்பு மது ப்ராஜைகளைப் பரிபாலிக்கத்தக்க ஸக்திகளை யுடைய மீசி, அத்ரி, ப்ருகு, அங்கிரஸ், புலஸ்த்ய, புலக, க்ரது, தக்ஷ, வவில்ட்ட, நாரத ப்ராஜாபதிகளை உண்டாக்கினார்.

இவர்களில் மீசியின் புத்ரராகிய கார்யப முதலிய அக்னிஷ்வாத்ந்தர்கள் தேவர்களின் பித்ருக்கள் (பிதாமார்) ஆனார்கள் என்றும், அத்ரியின் புத்ரராகிய ஸோமன் முதலிய பர்ஹீஷத்துக்கள் தைத்யர் தானவர் யக்ஷர் கந்தர்வர் உரகர் ராக்ஷஸர் கின்னரர் கிம்புருடர்களுக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், ப்ருகுவின் புத்ரராகிய ஸோமபாஸ் ப்ராஹ்மண வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், அங்கிரவின் புத்ரராகிய ஹவிர்புக்குகள் க்ஷத்திரிய வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், புலஸ்த்யரின் புத்ரராகிய ஆஜ்யபர்வைஸ்ய வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், வவில்ட்டரின் புத்ரராகிய ஸுகாலிகள் ஸூத்ர வர்ணத்தாருக்கு பித்ருக்களானார்கள் என்றும், இந்தப் பித்ருகணங்கள் கோபமற்றவர்களாயும் பரிஸுத்தர்களாயும் எப்பொழுதும் ப்ரஹ்ம விசாரணை செய்பவர்களாயும் மஹாதுபாவர்களாயும் வாழ்கின்றனர் என்றும், இவர்களின் புத்ர பௌத்ராதிகளை லோகங்கள் தோறும் கணக்கற்றிருக்கிறார்கள் என்றும், எவ்வாறெனில் பித்ருக்களிலின்று தேவாஸுரர்களும், தேவர்களிலின்று ஸகல சராசரங்களும், க்ரமமாகத் தோன்றின என்றும், இந்தப் பித்ரு

கணங்கள் மிகுந்த தையுள்ளவர்களாயும் ப்ராசீனர்களாயும் லோகக்ஷேமத்தைக் கோருகிறவர்களாயும் இருப்பதால், அவர்களின் அன்பைப் பெறும்படி ஸ்ரத்த கர்மங்களைப் பரிஸுத்த ஆரண்யங்களிலும் நதிதீரங்களிலும் ஜனஸங்கமில்லாத இடங்களிலும் செய்யவேண்டும் என்றும், இப்படிச் செய்தால் ஸ்ரத்த கர்த்தாவின் ஸந்ததியும் ஆயுளும் நற்குணமும் வேதப்பொருளில் அன்பும் ஓங்கிவளரும் என்றும், இந்த தேவப் பித்ருக்களின் க்ருபையினால் அவனுடைய லேபபாகி (பிண்டப்பாகமுடைய) பித்ருக்களாகிய பிதாவும், மாதாவும், பிதாமஹவும், பிதாமஹியும் (பாட்டனும் பாட்டியும்), ப்ரபிதாமஹவும் ப்ரபிதாமஹியும் (இரண்டாம் பாட்டனும் பாட்டியும்) பித்ரு லோகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டு, பித்ரு ரூபம்பெற்று, பக்குவகாலத்தில், ஸ்வர்க்கலோகத்துக்கு முறையாகச் செல்லுவார்கள் என்றும், தன் பித்ருக்களை வஸுதேவதைகளாகவும், பிதாமஹர்களை ருத்ரதேவதைகளாகவும், ப்ரபிதாமஹர்களை ஆதித்ய தேவதைகளாகவும் த்யானிக்கவேண்டியது என்றும், இந்தப் பித்ருக்களுக்கு அரசன் யமராஜன் என்றும், வேத, புராண, தர்மஸாஸ்த்ரங்கள் போதிக்கின்றன.

மீசியின் புத்ரராகிய கார்யப தேவபித்ரு, தக்ஷ ப்ராஜாபதியின் பதின்மூன்று புத்ரிகளை விவாகஞ்செய்து, அதிதியால் ௨௨ ஆதித்யர்களைப் பெற்றார். இவர்களில் விவஸ்வத் என்றவர் ஒருவர். பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களுக்கும் பொதுவானது ஸூர்ய லோகம். அதிதியின் ஸகோதரியாகிய திதியால் கார்யபர் தைத்யர்களுக்கும், ததுவால் தானவர்களுக்கும், ப்ராதாவால் அநேக அப்ஸர ஸ்த்ரீகளையும், ததுவால் தானவர்களையும், ப்ராதாவால் அநேக அப்ஸர ஸ்த்ரீகளையும், கந்தர்வர்களையும், கத்ருவால் ஸேஷ வாஸுகி, முதலிய ஸர்ப்பங்களையும், வினதாவால் கருடபகவானையும் பெற்றார்.

அத்ரி என்ற மஹருஷி சந்த்ர பகவானைப் பெற்றார். இவருக்கு உரியது சந்த்ரலோகம். சந்த்ரன் புதனைப் பெற்றார். அங்கிரஸ் மஹருஷி தேவர்களுக்கு குருவாகிய, ப்ருஹஸ்பதியைப் பெற்றார். புலஸ்த்ய மஹருஷி யக்ஷர் ராக்ஷஸர் கின்ன

ரர் (பாதி மனுஷ்ய பாதி அஸ்வ ரூபங்கள்) வானரர் என்பவர்களை உண்டாக்கினார். புலஹ மஹருஷி கிம்புருஷர் (பாதி மனுஷ்ய பாதி லிம்ம ரூபங்கள்) லிம்மம் புலி கரடி கோநாய் என்றவற்றைப் பெற்றார். ப்ருகு அஸுரகுருவாகிய ஸுக்ரனைப் பெற்றார். விவஸ்வத் பகவான் யமராஜனைப் பெற்றார். இந்த யமன் தென்திசையிலுள்ள பித்ருலோகத்துக்கு அரசனாயும், பாதாளங்களுக்குக் கீழுள்ள நரகலோகங்களுக்கு அதிபதியாயும் இருப்பார்.

பூலோகத்தில் செய்த புண்ய கர்மத்தால் ஜீவாத்மாக்கள் தேவப் பிறப்பை தேவலோகத்தில் பெறுகின்றனர். இந்தக் கர்ம தேவர்களில் ப்ரதானி இந்த்ரன். இவர் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கு அரசனாதலால், மரீசி முதலிய மஹருஷிகளிலின்று தோன்றின புராண தேவர்கள் தாமும் அவருடைய கொலுவுக்குப் போவார்கள்.

ஸ்வர்க்கலோகம் எங்கள் ப்ரஹ்மாண்டத்துக்குரிய பதினாலு பிரிவுகளில் ஓர் லோகம். ஏழு பாதாளங்கள் கீழ்லோகமென்றும், இவைக்கு மேற்பட்ட பூ புவர் ஸ்வர், மஹ ஜன தப ஸத்ய லோகங்கள் மேல் லோகம் என்றும் கூறப்படும்.

தேவர்கள் தத்தம் யோக்யதைக்கேற்றபடி புவர்லோகம் தொட்டு ஸத்ய லோகம் வரையில் வாஸஞ்செய்வதால், இந்த மேலாறு லோகங்களைத் தேவ லோகம் என்பார்கள்.

புவர்லோகத்திலுள்ள ஸூர்யமண்டலத்துக்கப்பால் த்ருவ மண்டலம் வரையிலிருக்கும் ஸ்வர்க்க லோகத்தையும் தேவ லோகம் என்பார்கள். இதனுள் ஸப்த ருஷிகள் வாழும் மண்டலங்களும், சந்த்ர பகவானுடைய பத்னிகள் வாழும் உயௌ நக்ஷத்ரங்களும், இன்னும் அநேக தேவ வரித்த ஸாத்ய லோகங்களும் உண்டு.

பூ புவர் ஸ்வர்க்க லோகங்களின் மத்தியில் ஸாதாரண த்ருஷ்டிக்கு எட்டாதபடி நிற்கும் மஹமேரு என்ற கனகமய பர்வதத்தையும் தேவலோகம் என்பார்கள். இதன் கொடுமுடியில் த்ருவ மண்டலமும், மத்ய தளத்தில் ப்ரஹ்மாவின் பட்ட

ணமும், அதன் கிழக்கே இந்த்ரனுடைய பட்டணமாகிய அம்ராவதியும், தென்கிழக்கில் அக்னிதேவனுடைய பட்டணமாகிய தேஜோவதியும், தெற்கில் யமனுடைய பட்டணமாகிய ஸம்யமனியும், தென்மேற்கில் நிருதி தேவனுடைய பட்டணமாகிய க்ருஷ்ண அஹங்காரவதியும், மேற்கில் வருணதேவனுடைய பட்டணமாகிய ஸுதாவதியும், வடமேற்கில் வாயுதேவனுடைய பட்டணமாகிய கந்தவதியும், வடக்கில் குபேரனுடைய பட்டணமாகிய அளகாபுரியும், வடகிழக்கில் சிவபுரம் என்ற கைலாசமும் உண்டு. மஹமேருவில் தேவாதிகேவனாகிய சிவபெருமான் ஸகலரூபியாய் ப்ரதான தேவர்களோடு வீற்றிருப்பதால், அதனை ஸுராலயம் என்பார்கள். ஆதித்யர்களும் நவக்ரஹங்களும் அஸ்வினி முதலிய நக்ஷத்ரங்களும் இந்த்ரஸுராலயத்தை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து வருவார்கள்.

பூலோகத்திலின்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைப்பெற்ற புண்ய புருஷர்கள் தத்தம் கர்ம பலனுக்கேற்றபடி திவ்ய வஸ்த்ரங்களையும் கந்தங்களையும் புஷ்பங்களையும் கிரீடகுண்டலங்களையும் அஸ்தாபரணங்களையும் கண்டசரங்களையும் அம்ருத பானங்களையும், நிர்த்தம் வாத்யம் ஸங்கீதத்தோடு அதிஸுந்தர அக்ஷர ஸ்தரீகளால் உபஸரிக்கப்பட்டு, அதுபவிப்பார்கள். இப்படித் திவ்ய போக்யங்களை ஸந்தோஷமாகப் புவிக்கும் பொழுது புண்ய க்ஷயம் வரும். உடனே தரிக்கப்பட்ட புஷ்பமாலைகள் வாடும். இந்த ஸ்வர்க்க வியோகக் குறியைக் கண்டு துக்கிக்கும் தேவனுடைய ஸ்தூல ஸரீரம் தனக்குள்ளிருக்கும் அக்னி தத்வத்தால் தஹிக்கப்படும். அப்பால், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு புவர்லோக வழியால் மேகமண்டலத்தை அணுரூபமாய் அடைந்து, மழைத்தாரையில் அகப்பட்டு பூமியில் வீழ்ந்து ஓர் ஜன்மத்தைப் பெறுவான்.

பரததேஸமாகிய இந்தியாவில் தொன்றுதொட்டு மஹேஸ்வரனும் திரிமூர்த்திகளில் விஷ்ணு ருத்ரனும், கணேசர் ஸுப்ரமண்யர் முதலிய ஈஸ்வரர்களும், ஸூர்ய சந்த்ர அக்னி வருண பகவான்களும், பித்ருக்களும், ஸன்மார்க்கத்தை விரும்பின

மானுடரால் போற்றப்படுகின்றனர்.

(2) யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் உபாவிக்கப்பட்ட தேவர்கள் உபாஸகர் விரும்பின சுருங்களை அருள்வார்கள்.

(3) அவர்களிடம் பெற்ற பொருளில் ஒரு சிறு பாகத்தை அவர்களுக்கு நிவேதனம் செய்து உபாஸகர் அதுபவம் பண்ண வேண்டும். அப்படித் தங்கள் நன்றியறிவை வளர்க்காதுபோனால், லோபம் மிகுந்து, மற்றவர்களின் பொருளை அபஹரிக்கும் கள்ளத்தன்மையைப் பெற்றுத் தண்டிக்கப்படுவார்கள்.

வேத விதிப்படி பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்கள் செய்தால், ஜீவகாருண்யம் ஹ்ருதயத்தில் விளையும்.

பஞ்ச மஹா யஜ்ஞமாவது, தேவர்களுக்கு ஹோமம் என்ற யஜ்ஞத்தால் ஹவிஸ் (மந்தர பூர்வமாக இடப்பட்ட தாவியங்கள்) கொடுத்தலும், பிதர்களுக்கு தர்ப்பணம் என்ற யஜ்ஞத்தால் திலபிண்டோதகம் (எள்ளு பிண்டம் தண்ணீர்) கொடுத்தலும், அதிதி (ஸத்பாத்ர விருந்தாளி) களுக்கு ஸத்காரம் என்ற யஜ்ஞத்தால் அன்ன தானாதிகள் கொடுத்தலும், மஹேஸ்வரனுக்கும் ஜீவன்முக்தர்களுக்கும் பாடம் என்ற யஜ்ஞத்தால் ஆரந்தத்தைப் பெருக்குதலும், பூத ப்ரேத பிஸாச கணங்களுக்கு பஸி என்ற யஜ்ஞத்தால் அவைக்கேற்ற உணவைக் கொடுத்தலுமாம்.

௧௩. [தேவ] யஜ்ஞசிஷ்டத்தை (1) உண்ணுகின்ற ஸ்துக்கர் எல்லாப் பாபங்களில் நின்று விடப்படுகின்றனர் (2). எந்தப் பாபிகள் தம் தேகத்துக்காகப் பாகம் செய்கின்றார்களோ, அவர்கள் துக்கத்தை அதுபவிக்கின்றார்கள் (3).

(1) யஜ்ஞ சிஷ்டமாவது உபாவிக்கப்பட்ட தேவதைக்கு நிவேதனம் செய்தபின் எஞ்சின அன்னம் பழம் முதலிய தாவியங்கள்.

(2) தன்னைப் பரிபாலிக்கும் தேவதைக்குப் படைத்த அன்னத்தை அதன் ப்ரஸாதமென்று அன்புடன் உண்டுவருகின்றவர்கள் நல்லவர்கள். ஏனெனில், அன்ன பானாதியைப் பாகஞ் செய்யக் குட்டனீ (உலக்கை), பேஷணீ (அம்மி, ஆட்டுக்கல்),

சுல்ஸீ (அடுப்பு), உதகும்பீ (தண்ணீர்க்குடம்), மார்ஜனீ (விளக்குமாறு) என்ற கருவிகள் அவஸ்யமாதலால், அக்கருவி பூர்வமாகப் பஞ்ச ஸுனங்கள் (தோஷங்கள்) பாகம் பண்ணுகின்ற வனைப் பற்றும். இந்தத்தோஷங்களை நிவிர்த்திக்கும்பொருட்டு, தேவ பூஜைக்காகவே பாகம் செய்கிறேன் என்றெண்ணி, பாகம்பண்ணினதைத் தேவதைக்கு நிவேதித்தபின் அவன் உண்டால், பஞ்ச ஸுனங்கள் ஒழியும் என்பது பற்றி “எல்லாப் பாபங்களிலின்று விடப்படுகின்றனர்” என்றார்.

ஸ்ரத்தாமய (அன்பு சொருப) மாகிய ஜீவாத்மா (௧௪. ௩) அவித்யாவில் வீழ்ந்து, அதன் வடிவமாகி, சரீரமே நான் என்றெண்ணி, சரீரத்தின் காமங்களையும் மோகங்களையும் சுகங்கள் என்ற பாபிக்குத் தேவ ஆராதனை விதிக்கப்பட்டது.

(3) தன் தேவதையை மறந்து, தன் தேகசுகத்துக்கு மாத்ரம் பாகம் செய்கின்றவன், மேன்மேலும் தேகவானாகிக் காமக்ரோத லோபங்களால் வாதிக்கப்பட்டு, ஸார்தியில்லாதவனாய்த் திரிவான்.

௧௪. அன்னத்திலின்று (1) [ஸ்தூல] பூதங்கள் (2) பிறக்கின்றன. மேகத்திலின்று அன்னம் பிறக்கின்றது (3). யஜ்ஞத்திலின்று மேகம் பிறக்கின்றது (4). யஜ்ஞம் கர்மத்திலின்று பிறக்கின்றது (5).

(1) அன்னத்தின் ஸாரம் ஆண்களில் ஸுக்லமாயும், பெண்களில் ஸ்ரோணிதமாயும், பரிணமித்து, அந்த ஸுக்ல ஸ்ரோணித யோகத்தில் நின்று.

(2) ஸ்தூல சரீரங்கள்.

(3) நெல்லு கோதுமை முதலிய தானியங்கள் அன்னமாகின்றன. இவற்றுள்ளே இருக்கின்ற அத்ருஸ்ய பிஜங்கள் ஸுக்ஷ்ம சரீரங்களோடு கூடிய ஜீவாத்மாக்களே. இவர்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலுள்ள உத்தர மத்யம தக்ஷிண மார்க்கங்களொன்றிலின்று மேகமண்டலத்தில் ப்ரவேசித்து, மழைத் துளிகளில் அகப்பட்டு, தானிய வயல்களில் வீழ்ந்து, தானிய வேரினால் தண்டுக்குள் இழுபட்டு, கதிரிற்சென்று, நெல்லு

கோதுமை முதலிய ஸ்தூலரூபங்களைப் பெறுகின்றன. இது பற்றி, “மேகத்தில்நின்று அன்னம் (தானம்) பிறக்கின்றது” என்றார்.

(4) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை மனுஷ்யர் இந்த லோகத்தில் செய்வதால், மேகங்களுக்கு ராஜனாகிய இந்த்ரன் மழையை, ஜனங்களின் தர்மத்துக்கேற்றபடி, வர்ஷிக்கச் செய்வான்.

புண்ய கர்மங்களை அன்புடன் செய்யாத ஜனங்கள் வலிக்கும் தேசங்கள் கோடையாலும் மண்மாரியாலும் அழியும் என்பது ஸத்யம். வளம் தளம் தங்கிய தேசம் எங்குண்டோ, அங்கு தேவப் ப்ரீதியும் மனுஷ்யப் ப்ரீதியும் ப்ரபலமென்று விஸ்வாவரிக்கலாம்.

(5) பத்தாம் மந்தரத்தில் ப்ரஹ்மா யஜ்ஞத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று கூறி, இந்த மந்தரத்தில் யஜ்ஞம் கர்மத்திலின்று பிறக்கின்றதென்றார். கர்மத்தை ஸ்ருஷ்டித்தபின் அதைக் காரணமாகக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்பது கருத்து.

மண்ணை உண்டாக்கி அதனால் குடம் பாளை முதலிய வற்றை உண்டாக்கினதுபோலும், தங்கத்தை உண்டாக்கி அதனால் கனகாபரணங்களை உண்டாக்கினதுபோலும், “கர்மம்” என்ற வஸ்துவைக்கொண்டு யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை உண்டாக்கினார்.

“கர்மம்” என்றது ஸ்தூல சரீரங்களின் பிறப்பைச் செய்யும் விஸர்க்கம் என்று அ. ௩ இல் விளக்கினார். ஒன்றுக்குள் இருக்கும் பொருளை வெளியே தள்ளும் ஸக்திபெற்ற வஸ்து விஸர்க்கம். கர்மம் எப்படிப்பட்ட விஸர்க்கம் என்றால், கணக்கற்ற ஸ்தூல சரீரங்களை ஆறு ஸ்தூல சரீர தத்வங்களிலின்று வெளிவிடும் விஸர்க்கமாம்.

இந்த ஸ்தூல சரீர விஸர்க்க வஸ்துவாகிய கர்மத்தைக் கொண்டே ப்ரஹ்மா யஜ்ஞாதி கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்றறிக. கர்மம் ஸாமான்ய வஸ்து, யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் விசேஷ வஸ்த்துக்கள், பொன்னும் நகையும்தோல.

௨௫. கர்மத்தை [ப்ரக்ருதி] ப்ரஹ்மத்திலின்று பிறந்ததாகவும் (1), [ப்ரக்ருதி] ப்ரஹ்மத்தை அழிவற்ற [ப்ரஹ்மத்] தில் நின்று பிறந்ததாகவும் (2), நீ அறி. ஆதலால் (3), ஸர்வ வ்யாபகமும் தீத்யமுமாகிய [ப்ர] ப்ரஹ்மம் யஜ்ஞத்திலே ப்ரதிஷ்டை பெற்று நிிற்கின்றது (4).

(1) ஸ்தூல சரீர விஸர்க்க வஸ்துவாகிய கர்மத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை. அந்த வஸ்து ப்ரக்ருதியில் நின்று தோன்றிற்று.

ப்ரக்ருதி மிகவும் விரியத்தக்க பொருளாதலாலும், ஜீவேஸ்வராஜகத் என்ற ப்ரபஞ்சம் ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு ப்ரஹ்மத்தால் விரிக்கப்பட்டதாலும், அந்த ப்ரக்ருதி “மஹத்தான ப்ரஹ்மம்” என்று உபசரிக்கப்பட்டது (௨௪. ௩).

இந்த ப்ரக்ருதியாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்யப்படுகின்றன என்றும் ௨௩. ௩ இல் பகவான் விளக்கினார். ஆதலால், ஸ்தூல சரீர விஸர்க்கவஸ்துவாகிய கர்மம் ப்ரக்ருதிஜன்யமே.

ஸைவ விரித்தார்திகள் கர்மவஸ்துவை கர்மமலம் என்றும், அது ஜீவாத்மாவைப் பந்திக்கும் பொருளாகிய ஒரு பாஸம் என்றும், சொல்வார்கள்.

பகவானும், ௨௫. ௩ இலும் ச. ௨ இலும், கர்மங்கள் தோஷமுள்ள கர்மவஸ்துவைக்கொண்டு இயற்றப்பட்டமையால் அவையெல்லாம் தோஷத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டன என்று கூறியிருப்பதால், கர்மவஸ்து கர்மமலமே.

மேலும், பகவான் ௨௪. ௩ இல் ப்ரக்ருதியிலின்று மூன்று குணங்கள் பிறந்தன என்றும், அவற்றிலொன்று ரஜஸ் என்றும் கூறி, ௨௪. ௭ இல் ரஜஸ்குணம் ஜீவாத்மாவைக் க்ரியைகளில் பற்று வைக்கச் செய்யும் என்று விளக்கினார்.

மேலும், லௌகிக வைதிக கர்மங்களின் காரணங்களை விசாரிக்குமிடத்தில், சேஷ்டை ரூபமாயிருக்கும் ரஜஸ்குணம் அக்காரணங்களில் ஒன்று என்று கூறினார் (௨௫. ௨௩, ௨௪).

ஆதலால், இந்த ௨௫ ம் மந்தரத்தில் குறிக்கப்பட்ட கர்ம

வஸ்து ரஜஸ்குணம் என்றும், ரஜஸ்குணம் ப்ரக்ருதியில் நின்று பிறந்ததென்றும் அறிக.

இனி, ப்ரக்ருதி எதில்நின்று வந்ததென்று சொல்லுகின்றார்.

(2) ஒருபொழுதும் ஒரேநிலையில் நிற்காமல், மாறிமாறித் தோன்றியும் மறைந்தும், அத்ருஸ்யமாக மிக விரிவுபெற்றும், இருப்பதால், கூடா (அழிவுள்ள) ப்ரஹ்மம் என்று அழைக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி, அகூடா (அழிவற்ற) ப்ரஹ்மம் என்ற, பரமாத்மாவில்நின்று பிறந்தது என்றார்.

ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய அகூடா பரமாத்மாவில் நின்று அந்ருத ஜட துக்க ஸ்வரூபமாகிய கூடா ப்ரக்ருதி பிறந்தது என்றால், அர்த்தம் என்ன? ப்ரக்ருதியில் நின்று கர்மவஸ்துவும், கர்மவஸ்துவில்நின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தில்நின்று மேகமும், மேகத்தில்நின்று அன்னமும், அன்னத்தில்நின்று ஸ்தூல சரீரமும் பிறந்தவாறு, பரிசுத்த பரமாத்மாவில்நின்று அசுத்த ப்ரக்ருதி பிறந்ததா என்ற விசாரணைக்கு, “ஒன்றில் நின்று ஒன்று பிறக்கின்றது” என்ற வாக்யத்தின் லக்ஷணம் அறிதல் அவஸ்யம்.

“பிறப்பு” என்றது தோற்றம். “பிறக்கின்றது” என்றது “தோன்றுகின்றது”. “ஒன்றில்நின்று ஒன்று பிறக்கின்றது” என்ற வாக்யத்தில், “ஒன்றில்நின்று” என்ற பதம் ஐந்தாம்வேற்றுமை உருபு.

ஐந்தாம்வேற்றுமை அபாதானத்தையும் ஹேதுவையும் (காரணத்தையும்) குறிக்கும்.

எந்த இடத்தில்நின்று ஒருவஸ்து விழுந்ததோ, வந்ததோ, தோற்றினதோ, அந்த இடம் விழுந்த வந்த அல்லது தோன்றின வஸ்துவுக்கு அபாதானமாகும். அந்த அபாதானத்துக்கு விழுந்த வந்த அல்லது தோன்றின வஸ்து அபாதேயமாகும். எனவே, “ப்ரக்ருதி ப்ரஹ்மத்தில்நின்று பிறந்தது” என்ற வாக்யத்தில், ப்ரஹ்மத்தை அபாதானமாகவும், ப்ரக்ருதியை அபாதேயமாகவும் அறியவேண்டியது. அஃதாவது, ப்ரக்

ருதி என்ற வஸ்து ப்ரஹ்மம் என்ற ஸ்தானத்திலின்று தோன்றிற்று என்று அர்த்தமாகும், எவ்வாறெனில், ஒரு வீட்டிலிருந்து ஒரு பெண் புறப்பட்டதுபோல. அவள் வீடுமென்று, வீட்டின் அம்ஸமுமன்று. அப்படியே ப்ரக்ருதி ஸச்சிதானந்தமுமன்று. ஸச்சிதானந்தத்தின் அம்ஸமுமன்று.

இனி, ஹேதுவைக் குறிக்கும் ஐந்தாம் வேற்றுமைக்கு உதாஹரணம் “மண்ணில்நின்று குடம் பிறந்தது” என்ற வாக்யம். அவ்வாக்யத்தின் அர்த்தம் மண் என்ற காரணத்திலிருந்து குடம் என்ற கார்யம் தோன்றிற்று என்பது. அஃதாவது, மண்ணின் அம்ஸமே குடம், மண்ணே குயவன் ஸக்தியால் குடமாயிற்று, என்று பொருள்படும். எனவே, “ப்ரக்ருதியில் நின்று கர்மவஸ்துவும் கர்மவஸ்துவில்நின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தில்நின்று மேகமும், மேகத்தில்நின்று அன்னமும், அன்னத்தில்நின்று ஸ்தூலசரீரமும் பிறந்தன” என்ற வாக்யத்தில், ப்ரக்ருதியே (பரமேஸ்வரனுடைய ஸக்திபால்) கர்மவஸ்துவென்றும், யஜ்ஞமென்றும், மேகமென்றும், அன்னமென்றும், ஸ்தூல சரீரமென்றும் மாறிற்றென்று அறியவேண்டியது.

கூ. அ இல் ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக்கொண்டு ஸைக்ஷம் ஸ்தூல சரீரங்களை பகவான் இயற்றினார் என்றும், கூ. ௫ இல் இவற்றையெல்லாம் அவர் தோற்றுவித்துச் சுமந்து கொண்டிருந்தாலும், அவர் இவற்றில் ஸங்கமற்று (பற்றற்று) நிற்கின்றார் என்றும் உபதேஸித்திருப்பதால், “பா ப்ரஹ்மத்தில்நின்று ப்ரக்ருதி பிறந்தது” என்ற வாக்யம் பா ப்ரஹ்மம் என்ற சிதாகாஸத்தில் ஒடுங்கின ப்ரக்ருதி வெளிவந்தது, தோன்றிற்று, என்று பொருள்படும். ப்ரஹ்மந்தான் ப்ரக்ருதியாயிற்று என்று நினைக்கவேகூடாது.

(3) ஜீவாத்மாவை அவித்யாவிலிருந்து விடுவிப்பதற்காக, கர்ம சக்ரத்தை உண்டுபண்ண நினைத்து குயவன் மண்ணால் கடாதிகளைச் செய்கின்றதுபோல, ப்ரக்ருதியை முதற்காரணமாகக் கொண்டு, ஜீவர்களுக்கு ஸைக்ஷம் ஸ்தூல சரீரங்களையும் புனனங்களையும் போகவிஷயங்களையும் உண்டுபண்ணி, சமையல்

உண்ணல் உடுத்தல் முதலிய அனாத்ம கர்மங்களையும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம கர்மங்களையும் வகுத்து, ஆத்ம கர்மங்களால் தன்னைப் பூஜித்து மேலான பதவினைப் பெறும்படி பரமேஸ்வரன் செய்திருப்பதால்.

(4) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம கர்மங்களைக் கர்மமாக ஸ்ரத்தையோடு செய்பவர்களில் பரமாத்மா நிலையாகநின்று ப்ரகாஸிக்கும்.

கர்மாதுஷ்டானிகளின் “உருவேற, திருவேறும்” என்பது கருத்து. அஃதாவது, யஜ்ஞாதி கர்மங்களால் திருவருளை நாளுக்குநான் ரூபிகரிக்க (சுந்திக்க, த்யானம் செய்ய), அது ஜீவாத்மாவின் மலபந்தங்களைத் தவிரித்து, தன்னை அறியத் தக்க ஞான ஸக்தி அதற்கு அதுக்ரஹித்து, தன்னைப்போல ஸச்சிதானந்தமாக்கும்.

௧௬. பார்த்த, எவன் இவ்விதம் நடத்தப்பட்ட [கர்ம] சக்ரத்தை (1) இவ்விதத்தில் (2) அநுசரிக்கவில்லையோ, அவன் துன்பத்தையே ஜீவனமாகக்கொண்டும் (3), * இந்திரியகீர்டையைப் பெறும் (4) பயனின்றி ஜீவிக்கிறான் (5).

(1) பரப்ரஹ்மத்தினிடம் ஒடுங்கின ப்ரக்ருதி பராஸக்தியால் ஏவப்பட்டு, மீளவும் தோன்றி, அந்த ப்ரக்ருதியிலின்று கர்மவஸ்துவாகிய ரஜஸ்குணம் தோன்றி, ரஜஸ்குணத்தில் நின்று யஜ்ஞமும், யஜ்ஞத்தில்நின்று மேகமும், மேகத்தில் நின்று அன்னமும், அன்னத்தில்நின்று ஸ்தூல சரீரமும் ப்ரலயகால பர்யந்தம் ஓயாமல் பரமேஸ்வரனது ஆஞ்ஞைப்படி தோன்றி வருதல் “கர்ம சக்ரம்” என்று அழைக்கப்படும். ஏனெனில் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகநிற்கும் யஜ்ஞமும் மேகமும் அன்னமும் ஸ்தூல சரீரமும் கர்மவஸ்துவைக்கொண்டு இயற்றப்பட்டதாலும், இவையெல்லாம், சக்ரம் ஓயாமல் உருளுவதுபோல, நடைபெற்று வருதலாலும் என்க.

ஜீவேஸ்வரஜகத் என்ற ப்ரபஞ்சம் (விரிவு) எவ்வளவோ, அவ்வளவும் பரமாத்மாவின் கர்ம சக்ரம். இதனுள் அடங்கின

அநேக நாம ரூபங்களில் ஈண்டு அதிவிசேஷ வஸ்துக்களாகிய பரப்ரஹ்மம், ப்ரக்ருதி, ரஜஸ்குணம், யஜ்ஞம், மேகம், அன்னம், ஸ்தூல சரீரம் என்றவை குறிக்கப்பட்டன. இவற்றோடு வர்ணஸ்ரம தர்மத்தையும் கர்மபலனையும் (௧௮. ௧௨) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களையும் (௮. ௨௧௪, ௨௧௭) கூட்டிக் கர்ம சக்ரமென அறிக.

(2) இந்தக் கர்மபூமி என்ற மனுஷ்ய லோகத்தில்,

(3) எப்பொழுதும் துக்கத்தையே ஸம்பாதித்துக்கொண்டே.

கர்ம சக்ரத்தின் தன்மையை அறியாதவன் விருப்பு வெறுப்பில் அழுந்தி, ஒன்றிலும் த்ருப்தி பெறாமல், துக்க சொரூபியாய்த் திரிவான்.

(4) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற இந்திரியங்களின் விளையாட்டுக்கு அடிமைப்பட்டும்.

*இந்திரியகீர்டை=இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களை நாடிக்கொண்டேயிருத்தல்.

(5) மானுட தேகத்தைப் பெற்றும், அதனால் பெறவேண்டிய சித்த ஸுத்தியையும் ஞானத்தையும் கவனிக்காமல், அனாத்ம விஷயங்களைப்பற்றி வீணாக ஆயுளைப் போக்குவான்.

கர்ம சக்ரத்தின் இயல்பை அறியாத ஜீவன்பத்தன் துக்க சொரூபியாகத் திரிவான் என்று இந்த மந்த்ரத்தில் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் கர்ம சக்ரத்தின் பயனை முற்றாகப் பெற்று ஆனந்த சொரூபியான ஜீவன்முத்தன் அந்தச் சக்ரத்திலின்று விடுபட்டவன் என்று உபதேசிக்கின்றார்.

ஜீவன்பத்தன்=கர்ம சக்ரத்தில் பந்திக்கப்பட்ட (கட்டுப்பட்ட) ஜீவன்.

ஜீவன்முத்தன்=கர்ம சக்ரத்திலின்று விடுபட்ட ஜீவன்.

௧௭. எந்த மானவன் (1) ஆத்மாவில் அன்புபெற்றவனோ, ஆத்மாவிலும் த்ருப்தி அடைந்தவனோ, ஆத்மாவில் ஸந்தேரஷம் பெற்றவனோ (2) அவனுக்குக் (3) [கர்ம சக்ரம்] கார்யமில்லை (4).

(1) எந்த மனுஷ்யன்.

(2) பரமாத்மாவில் ப்ரீதிகொண்டு, அந்தப் பரம்பொருளே எனக்குப் போதுமென்றும், அதனிலேயே ஆனந்தமடைந்தும் இருப்பானே.

கர்ம சக்ரத்தின் வலித்தாரத்தத்தை அறிந்து, அவரகர்ம (உ. சயிக) பலன்களாகிய ஸ்வர்க்காதி சிற்றின்பங்களை அவமதித்து, உத்க்ருஷ்ட கர்ம பலன்களாகிய சித்த ஸூத்தியையும் ஸமத்வபுத்தியையும் பெற்ற ஞானாதிகாரியே ஆத்மான்ந்தத்தைப் பெறத்தக்கவன்.

(3) இவ்வாறு சித்த ஸூத்தியையும் ஸமத்வபுத்தியையும் ஆத்மான்ந்தத்தையும் பெற்று வாழும் ஜீவன்முத்தனுக்கு (ஆத்மஞானிக்கு).

(4) கர்ம சக்ரம் இனி வேண்டியதில்லை.

பெறவேண்டிய ப்ரயோஜனத்தைப் பெற்றதினமே, அவன் கர்ம சக்ரத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸச்சிதானந்த பரமாத்மாவோடு கூடி நிற்பான். ஆதலால், இவனுக்குக் கர்மசக்ரம் சுவம் சுடு தடி போலாகும்.

௨௮. இவ்விடத்தில் (1) அவனுக்கு [யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச்] செய்த லாலும் ஒருபலனில்லை, செய்யாமையாலும் பலனில்லை (2). ஸகல பூதங்களில் [தன்] பலனுக்காக அண்டவேண்டிய பூதமொன்றும் இவனுக்கில்லை (3).

(1) இந்த லோகத்தில் (ப்ராரப்த கர்மம் முடிந்து, விதேக முக்தி பெறும் வரையில்). உ. எயுஉ க்ருரிய நு ம் குறிப்பைப் பார்க்க.

(2) ஜீவன்முத்தன் யஜ்ஞாதி கர்மங்களைச் செய்தாலும் செய்யாவிடினும், அவனுக்கு அக்கர்மங்களால் ஒரு பலனுமில்லை.

கர்ம சக்ரத்துக்கு அப்பாற்பட்டதால் அவனுடைய கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களின் பலன்கள் அவனைச் சாரா. அப்பலன்களைக் கர்மசக்ரம் அவன் நண்பர் பகைஞருக்குப் பிரித்துட்டும், நண்பருக்குப் புண்யபலனையும், பகைஞருக்குப் பாபபலனையும் ஊட்டும்.

(3) தேவர் மானுடர் முதலிய ஜீவர்களில் ஒருவரையும் இந்த நன்மைக்காக இவன் பின்தொடரவேண்டியதில்லை. ஸர்வ வ்யாபக பரமேஸ்வரனை அண்டியிருப்பதால், ஜீவன்முத்தனுடைய இஷ்ட காமங்களைச் சராசரங்களால் அது நிறைவேற்றும்.

யசு. ஆதலால் (1), செய்யவேண்டிய கர்மத்தை எக்காலமும் ஸங்கமற்றுச் செய். கர்மத்தை ஸங்கமற்றுச் செய்யும் புருஷன் பரத்தைப் பெறுகின்றான் (2).

(1) கர்ம சக்ரத்தின் நிலை இப்படியிருப்பதால்.

(2) உனக்குரிய வர்ண தர்மங்களையும் ஆஸ்ரம தர்மங்களையும் பற்றில்லாமற் செய்.

சூத்திரியனுக்குரிய யுத்த கர்மத்தை நீ கைவிட்டால், கர்ம சக்ரத்துக்கு விரோதமாக நடந்து பெருந்துக்கத்துக்கு ஆளாவாய். ஆனால் அந்தச் சக்ரத்துக்கு இசைந்து நடந்தால், மேலன்ன பதவிகளை அடைவாய் என்பது கருத்து. யசு. ௨௦௩.

௨௦. ஜனகன் முதலானவர்கள் கர்மத்தினாலேயே ஸம்ஸித்தியைப் பெற்றார்கள் (1). நீயும் லோக ஸங்க்ரஹத்தையே கவனிக்கின்றவனாய் (2), கர்மத்தைச் செய்வதற்குத் தக்கவன்.

(1) சூத்திரியர்களில் மஹா கீர்த்தி பெற்ற ஜனகன் முதலிய அரசர்கள், தங்கள் ராஜ்யத்தைச் செவ்வையாக நடத்திக் கொண்டே, கைஷ்கர்மம் வலித்தியைப் பெற்றார்கள்.

(2) லோக ஸங்க்ரஹத்துக்காகவே, ப்ரோபகாரத்துக்காகவே.

பரமேஸ்வரன் தன் பஞ்ச க்ருத்யங்களைத் தன் நன்மைக்காகச் செய்யாமல் ஜீவாத்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டே செய்வது போல (௩. ௨௦௩), நீ உன் ப்ரக்ருதியின் சுகங்களைக் க்ருதாமல் லோகத்தாரின் நன்மைக்காகவே உன் யுத்த கர்மத்தைச் செய்வதற்குரியவன்.

ஸங்க்ரஹம் (ஸம் = செவ்வையாக, க்ரஹம் = பிடித்தல், நிறுத்துதல்) = கெட்டவழியிற் செல்லவிடாமல் நிறுத்துதல்,

கரையேற்றல், பரிபாலனஞ்செய்தல்.

உயக. ஸ்ரேஷ்டன் (1) எதனை எதனைச் செய்கின்றனோ, அதனை அதனை மற்றவர் செய்கின்றார்கள். அவன் எதனை ப்ரமாணமாகக் (2) கொள்ளுகின்றனோ, அதனை லோகம் அதுஷ்டிக்கின்றது.

(1) தலைவன்.

(2) ஸாதனமாக; லித்தியை ஏற்படுத்தும் கருவியாக.

உயஉ. பார்த்த, முவுலகங்களிலும் எனக்குச் (1) செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. [இதுவரையில்] என்னுல் பெறப்படாததாய் [இனிப்] பெறவேண்டிய பொருள் இல்லை (2). [ஆனால் நான் பஞ்ச க்ருத்யம் (3) என்ற] கர்மத்திலேயே இருக்கின்றேன்.

(1) என் நன்மையைக் கருதி ஒரு கர்மமும் செய்யவேண்டியதில்லை.

(2) ப்ரயாஸப்பட்டு ஒருபொருளையும் நான் ஸம்பாதிக்க வேண்டியதில்லை.

(3) பஞ்ச க்ருத்யமாவன: ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம், திரோதானம், அதுக்ரஹம்.

உய௩. மனுஷர் எல்லாம் என் வழியை (1) அநுஸரிக்கின்றனர். நான் ஒரு ஸமயத்திலாவது [எனது பஞ்ச] க்ருத்யத்தில் சோம்பலற்று இருக்கவில்லையாகில் (2), [அவர்கள் தங்கள் கர்மத்தைச் செய்யமாட்டார்கள்].

(1) நல்லவர்கள் ஸகல தேஸங்களிலும் நான் வகுத்த கர்மாதஷ்டான மார்க்கத்தை.

(2) ஜாக்ரதையாக எனது பஞ்ச க்ருத்யங்களை அந்தந்த வேளையில் செய்யாதுபோனால்.

உய௪. நான் [பஞ்ச] க்ருத்யத்தைச் செய்யாதிருந்தால், இந்த லோக ஜனங்கள் சிதறுவார்கள் (1). ஸங்க்ரத்தையும் (2) செய்கின்ற வனுவேன். இந்த ப்ரஜைகளை ஹிம்ஸை செய்கின்றவனுவேன் (3).

(1) ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களை அநுஸரிக்காமல், ஆசைகளால் அடிபட்டுத் திரிவார்கள்.

(2) ஸங்கரம் = கலப்பு, மிஸ்ரம் "ஸம்" என்ற உபஸர்க்கத் தேரீடு கூடிக் "க்ரு" தாது, கலப்பு என்று பொருள்படும்.

ஸங்கரத்தையும் செய்கின்றவனுவேன் = நான் ஸ்ருஷ்டித்த குண கர்ம நியதிகளையும் குழப்பின கர்த்தாவாவேன்.

(3) "உபஹன்யாம்" = ஹிம்ஸிப்பேன், ஹிம்ஸை செய்கின்றவனுவேன், ப்ரயோஜனமற்ற துன்பங்களை உண்டுபண்ணுகிறவனுவேன்.

உய௫. பார்த்த, எவ்விதம் கர்ம [பல] த்தில் பற்றுவைத்து அவித்வான்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றார்களோ, அவ்விதம் வித்வான், லோக ஸங்க்ரஹத்தைச் செய்யக் கருதி, [கர்மபலத்தில்] பற்றுற்றவனாய் [கர்மங்களைச் செய்வான்] (1).

(1) வித்வான்களுக்கும் அவித்வான்களுக்கும் (அறிவாளிகளுக்கும் மூடர்களுக்கும்) உள்ள வித்யாசம் அவர்கள் கர்மாதஷ்டானத்தால் விளங்கும் என்றும்; அவித்வான் கர்மபலகாமி, வித்வான் 'கர்மபல த்யாகி, என்றும், அர்ஜுனன் கர்மபல த்யாகம் செய்யவேண்டும் என்றும், இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது.

உய௬. கர்ம [பல] த்தில் பற்றுவைத்த அஜ்ஞானிகளுக்கு வித்வான் [அக்கர்மாதுஷ்டானங்களைப் பழித்து] புத்தி பேதத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடாது (1). [நானும் ஸமத்வ புத்தி] யுத்தனாய் (2), [நனக்குரிய கர்மத்தைச்] செய்துகொண்டு, [பிறருக்குரிய] ஸகல கர்மங்களை யும் செய்விக்கவேண்டும்.

(1) அறிவாளி ஒருவருக்கும் புத்திபேதத்தைச் செய்ய மாட்டான் என்றும், அர்ஜுனன் தன் யுத்த கர்மத்தைவிட்டால் லோகவாலிகளின் புத்தி மாறும் என்றும், பகவான் உபதேசித்த வாக்குகள் அர்ஜுனனுடைய ஸம்ஸய, புத்தியைத் தீர்க்கவே உதயமானவை என்றும், ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் இரண்டாம் மந்த்ரத்தில் கலப்

புள்ளதுபோலிருக்கின்ற வாக்யத்தால் எனது புத்தியை மயக் குகின்றவன் போலிருக்கின்றாய், என்று கூறின அர்ஜுனனுக்கு உயிசு இல் ஸமாதானம் சொன்னார். அறிவாளிகள் அறிவீனர் களுடைய புத்தியைக் கலக்கமாட்டார்கள் என்றும், நீ அறிவாளியாயிருப்பதால் பரமர (ப்ரமாணமற்ற) ஜனங்களின் புத்தியைப் பிளவுபடுத்திக் கெட்ட வழியில் விடக்கூடாது என்றும், உரைத்தார்.

புத்திபேதம் என்றது புத்தி இரண்டுபட்டு, அதுவோ இதுவோ என்ற ஸம்ஸயங்கொண்ட புத்திகள்.

“புத்திபேதத்தைப் பிறப்பிக்கக்கூடாது” என்ற வாக்யத்தின் பொருள் நல்லபுத்தியோடு இருக்கின்றவர்களில் விபரீத நிலைகளை உண்டுபடுத்தக் கூடாதென்றதே. நல்ல மார்க்கத்தில் சரியாக நடக்கின்றவர்களின் புத்தியில் மாறாட்டம் செய்வது பரபம். கெட்ட மார்க்கத்தில் நிச்சயத்தோடு செல்லுகின்றவர்களில் ஸம்ஸயம் உண்டுபடுத்துகிறது புத்திபேதமன்று. இது, புத்தியோக ஸாதனமாதலால், புண்ய கர்மம் என்றிக.

(2) உ. சயிஅ இல் யோகம் ஸமத்வம் என்று கூறப்படுகின்றது என்றதால், யுக்தனாய் (“யுக்த”) என்ற பதம் ஸமத்வம் பெற்றவனாய் (“ஸம:”) என்று பொருள்படும். விருப்பு வெறுப்பு முதலிய தவர்தவங்களை ஸமப்படுத்தினவன் யுக்தன்.

இனி, கர்மாறுஷ்டானத்தின் கௌஸலமாகிய நைஷ்கர்ம யத்தைப் பெறுவதற்கு கர்த்ருத்வ புத்தி தடையாயிருப்பதால், அந்தக் கர்த்ருத்வத்தின் உற்பத்தியை அடுத்த மந்த்ரத்தில் விளக்குகின்றார்.

உயி. கர்மங்கள் எல்லாம் ப்ரக்ருதியின் துணங்களினால் செய்யப்படுகின்றன (1). அஹங்கார விழிட ஆத்மா (2) நான் கர்த்தா (3) என்று எண்ணுகின்றேன்.

(1) கர்மங்களைச் செய்பவன் ஜீவாத்மா அன்று. ப்ரக்ருதியில் ந்யதிறந்து மிக மிஸ்ரமாயும் இருள்ளுபமாயும் இருந்த தன்மைகளைப் பகவான் தனது ஸக்தியால் வெளியிட்டுத் தமஸ்

ரஜஸ் ஸத்வம் என்ற குணங்களாகப் பிரித்தார். இந்தக் குணங்களில் ரஜஸ் குணம் கர்மேந்திரியங்களிலின்று அவற்றைக் கர்மங்களில் ஏவும். ஆதலால், கர்ம கர்த்தா ரஜஸ் குணமே, ஜீவனன்று.

(2) தமோகுணம் என்ற இருளினால் மயக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா, அஹங்கார அவஸ்த்தையில், ரஜோ குண வருத்தியால் கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் தான் செய்கின்றேன் என்று அறிகுறன்.

அஹங்காரம் என்றது ஸைக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு தத்வம். இதனோடு உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் என்ற தத்வங்கள் கூடி அந்தஸ்கரணங்கள் எனப்படும். அந்தஸ்கரணங்களும் புறக்கரணங்களுமாகிய மெய் வாய் கண் முக்குச் செனியோடுகூடி ஞான ஸாதனங்கள் (அறியும் கருவிகள்) எனப்படும். இந்தப் பத்து ஞான ஸாதனங்களும், வாக்கு பாணி பாதம் பாபு உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், ப்ராணன் அபானன் ஸமானன் வ்யானன் உதானன் என்ற ஐந்து வாயுக்களும், ஆக உயி தத்வங்களும் ஒன்றுகூடி ஜீவாத்மாவின் ஸைக்ஷ்ம ஸரீரம் எனப்படும்.

இந்த உயி தத்வங்களில் மனம் நினைக்கும், புத்தி விசாரிக்கும், சித்தம் தீர்மானிக்கும், அஹங்காரம் தீர்மானித்ததை “நான் செய்யவேண்டும்” என்று ஆடும். உள்ளம் ஞான ஸாதனங்களால் அறியப்பட்டவைகளை வாஸனைகளாக வைத்திருக்கும். அறியாமை என்ற தமலில் அழுந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா, அஹங்கார அவஸ்த்தையைப் பெற்ற ஸமயத்தில், கர்மேந்திரியங்கள் செய்யும் தத்தம் கர்மத்தை நான் செய்கின்றேன் என்று அறியும்.

(3) நான் கர்த்தா=நான் செய்கின்றவன்.

நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுகின்றவன் கர்த்ருத்வம் உடையவன்.

கர்த்ருத்வம் (கர்த்ரு=கர்த்தா, செய்கின்றவன்; த்வம்=தன்மை) =கர்த்தாவின் தன்மை.

இந்தக் கர்த்ருத்வம் ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ரக்ருதி ஸங்கத் தால் வந்தது. ப்ரக்ருதியில் பற்றிப் பிடிக்கும் தன்மையிருப்பதாலும், ஜீவாத்மா தன்னைப் பற்றினவர்களில் அன்பு கொள்ளுவதாலும், ப்ரக்ருதியின் தொழிலைத் தன் தொழில் என்று எண்ணி, அத்தொழில்களால் மனவலில் தோன்றும் சுக துக்கங்களைத் தனதென்று மயங்கித் தட்டியும்.

உலக. மஹாபாத, குண கர்ம விபாகத்தின் உண்மையை அறிந்தவன் (1) குணங்கள் குணங்களில் இருக்கின்றன என்று நிச்சயித்து (2), [குணங்களில்] ஸங்கத்தைப் பேறுகின்றன (3).

(1) குணகர்மவிபாகம் = குணங்களின் ப்ரவாகப்படி ஏற்பட்ட கர்மங்களின் பிரிவுபாடு.

அத்ருஸ்ய குணங்களை அவற்றின் கார்யங்களால் அறியலாம்.

தமோகுணத்தின் கார்யம் அஞ்ஞானம் மோஹம் மறதி; ரஜஸ் குணத்தின் கார்யம் விருப்பு வெறுப்பு செயல்; ஸத்வ குணத்தின் கார்யம் விசாரம், கற்றல், சுகம்.

இம்மூன்று குணங்களின் வருத்திகள் இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டாலும், ஒன்றோடொன்று கலந்தே நிற்கும். ஆதலால், தமோகுணம் தமவலில் தமஸும், தமவலில் ரஜஸும், தமவலில் ஸத்வமுமாகும்; ரஜோகுணம் ரஜவலில் தமஸும், ரஜவலில் ரஜஸும், ரஜவலில் ஸத்வமுமாகும்; ஸத்வகுணம் ஸத்வத்தில் தமஸும், ஸத்வத்தில் ரஜஸும், ஸத்வத்தில் ஸத்வமுமாகும்.

இந்த நவ விபாகங்களில் (பிரிவுகளில்) எந்தக் குணம் ப்ரபலமாயிற்றோ, அது மனம் வாக்கு பாணி பாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற இந்திரியங்களில் ப்ரவேஷித்து, அதற்கேற்ற கர்மங்களைச் செய்விக்கும். இப்படி குணங்களிலின்று கர்மங்கள் பலவிதமாக ஜனிக்கின்றன என்ற உண்மையை அறிந்த ஜீவாத்மா கர்மேந்திரியங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை நான் செய்கிறேன் என்று மயங்கமாட்டான்.

(2) அலைகளும் சாரலும் துரையும் ஸமுத்ரத்தில் தோன்று

வதுபோல, குணங்களின் காரியங்களாகிய ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்களும், தேசம் வீடு விஷயம் முதலிய போக்ய வஸ்துக்களும், புண்ய பாவ மிஸ்ர கர்மங்களும், குணங்களிலேயே தோன்றுகின்றன என்றும் நிச்சயித்து.

(3) ஆகாஸம் எப்படி ஸமுத்ரத்தையும் அதன் கார்யங்களாகிய அலை சாரல் துரையும் பற்றாமல் இருக்கின்றதோ, அப்படியே அறிவுள்ள ஜீவாத்மா குணங்களையாவது குணங்களின் கார்யங்களையாவது பற்றாமல் வாழ்வான்.

“குணங்கள் குணங்களில் இருக்கின்றன” என்ற வாக்யம் குணங்கள் குணி என்ற ஆத்மாவில் இல்லை என்று குறிக்கின்றது.

ஸரீரத்தைத் தரித்தவன் ஸரீரி (ஆத்மா) என்றதுபோல, குணங்களைத் தரித்தவன் குணி. குணியாகிய ஜீவாத்மா வேறு, அதன்மேல் எறிக் கீடிக்கும் குணங்கள் வேறு.

உலக. ப்ரக்ருதியின் குணங்களினால் மிக மோகம் பெற்றவர்கள் (1) குணங்களுடைய கர்மங்களில் பற்றைப் பேறுகின்றனர் (2). அகண்ட வஸ்துவை அறியாத மந்தர்களை அகண்ட வஸ்துவை அறிந்தவன் [புத்தி பேதம் செய்து] சலனப்படுத்தமாட்டான் (3).

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் மனம் வாக்கு முதலிய இந்திரியங்களில் ப்ரவேஷித்துக் கர்மங்களைச் செய்விக்கும் தன்மையைப்பற்றி அறியாத மிகுமூடர்கள்.

(2) குணங்கள் செய்யும் கர்மங்களை நான் செய்கிறேன் என்று எண்ணி, அதில் சிக்குண்டு, பயம் சோர்வு துக்கங்களை அதுபவிக்கின்றனர்.

(3) கர்த்ருத்வ புத்தியின் உற்பத்தியையும், அதனால் வரும் துன்பங்களையும் அறிந்த மஹான் அபக்ருவிகளுக்கு அவற்றை விளக்கமாட்டான். ஏனெனில், ஞானாதிகாரமின்மையால் அவர்களுடைய புத்தி பேதித்துத் தங்கள் கர்மாதூஷ்டானத்தை அவமதிக்குமாதலால்.

“அக்ருத்ஸ்நவித:” = அகண்டவஸ்துவை அறியாத. (“க்ருத்ஸ்நம்” = முழுப்பொருள், பிரிக்கப்படாத வஸ்து, அகண்ட

ஸச்சிதானந்தம்; “அ”+“வித:”=அறியாத).

மந்தர்=மந்த புத்தியுடையவர்கள், மூடர்.

“க்ருத்ஸநவீத்”=அகண்ட வஸ்துவை அறிந்தவன், ஆத்ம ஞானி, ஜீவன்முக்தன்.

கர்மபல காமிக்ரு நைஷ்கர்மயத்தைப்பற்றி உபதேஸித் தால், அவன் புத்தி சலனப்பட்டு, அவனுக்குரிய அவர கர்மா நுஷ்டானத்தில் ஸ்ரத்தையற்று, உத்க்ருஷ்ட கர்மானுஷ்டா னத்தில் ப்ரவேஸிக்க ஸக்தியில்லாதவனாகக் கெடுவான்.

௩௦. அத்யாத்ம புத்தியால் (1) எல்லாக் கர்மங்களையும் என் னிடம் ந்யாலம் செய்து (2), தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை அபேகஷித் காதவனும் (3) மமதையற்றவனும் (4) துக்கமற்றவனும் ஆகி யுத்தம் செய்.

(1) “அத்யாத்ம சேதஸா” = ஆத்மாவைப் பற்றின புத்தி யால்.

“அத்யாத்ம” (அதி+ஆத்ம = இல்+ஆத்மா = ஆத்மாவி லுள்ள) = ஆத்மாவை ஆதாரமாகக்கொண்ட.

ஆத்மாவை ஆதாரமாகக் கொண்ட புத்தி ஆத்மாவில் ப்ர திஷ்டைபெற்ற புத்தி. இது லோகவிஷயங்களைப் பற்றித் திரி யாமல் ஆத்ம விஷயங்களையே விசாரிக்கும்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களை பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்புவித்து.

சுஸ்வரனிடம் ந்யாவலிக்கப்பட்ட கர்மம் சுஸ்வரார்ப்பண கர்மம். நான் (என்ற ஜீவாத்மா) கர்மங்களைச் செய்யவில்லை, அவற்றைப் ப்ரக்ருதி செய்கின்றது, ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதியின் கர்மமும் சுஸ்வரனன்றி நடவாதபடியால், சுஸ்வரனே ஸர்வ கார ணன் என்று நிச்சயித்து, அவரிடம் உடல் பொருள் ஆவி மூன் றையும் அர்ப்பணம் செய்தல் (ஒப்புவித்தல்) சுஸ்வார்ப்பணம்.

(3) “நிராஸி:”=ஆஸீஸ் அற்றவன். மானஸ தேக விருப்பு வெறுப்புக்களில் ஸங்கமில்லாதவன், அஹந்தையற்றவன்.

(4) “நிர்மம:”=தன் தேகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஜடப்

பொருள்களை எனது என்றெண்ணாமல் வாழ்கின்றவன், மமதை யற்றவன்.

(5) ஸ்ஷத்திரிய புத்தியுள்ளவனாகிய நீ லோக ஸம்க்ரஹத்துக் காகப் (௩. ௨௦) போர் செய்.

அடுத்த மந்தரத்தில், இந்த சுஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் அகர்த்தாவாகிருன் எனப்படும்.

௩௦௧. எந்த மனுஷர்கள் எனது இந்த [நைஷ்கர்மய] மதத் தை (1) அஸுலையயற்றவர்களாகவும் (2) ஸ்ரத்தையுள்ளவர்களாக வும் (3) நித்யம் அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் கர்மங்களால் விடப்படுகின்றனர் (4).

(1) என்னால் கூறப்பட்ட நைஷ்கர்மயம் என்ற கொள் கையை (புத்தியின் நிலையை).

(2) அஸுலைய = திருப்தியினம், ஸம்மதம் இல்லாமை, பொருமை.

அஸுலையயற்றவர்கள் = பொறுக்கும் மனமுடையவர்கள். “இது கடினமாயிருந்தும் இதைக் கவனமாய்க் கேட்போம், சிந் திப்போம்”, என்ற புத்தியுள்ளவர்கள்.

நான் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆத்மா கர்மங்களைச் செய் கிறதில்லை; கர்மேந்திரியங்களே ரஜஸ் குணத்தால் ஏவப் பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கின்றன; அக்கர்மங்கள் சுஸ்வர ஸந்நி தானத்தில் அவரது ஸக்தியை அண்டியும் அவரது ஆஞ்ஞாப்ப டியும் நடைபெறுவதால், அவரே கர்த்தா, நான் கர்த்தாவன்று; அவர் கர்த்தாவாகினும், பற்றில்லாமல் ஸர்வத்தையும் நடத்தி வருவதால், அவர் அகர்த்தா; கர்த்திருத்தவற்ற பரமேஸ்வர னிடம் எனக்கருளிய கர்மேந்திரியங்கள் செய்யுங் கர்மங்களை ஒப்புவிக்கவேண்டும்: என்பது முதலிய நிச்சயங்களை க்ரஹிக்க வருத்தப்படும் அபக்விகள் நைஷ்கர்மய மதத்தில் அஸுலைய பெற்றவர்கள் என்றறிக. அஹந்தை மமதை என்ற மலங்கள் நிறைந்த மனுஷர்கள் நிஷ்கர்மாவின் தன்மைகளைப் பொய் மதம் என்றும், அஸாத்ய நிலை என்றும் இகழுவார்கள்.

(3) நைஷ்கர்மம் மதத்தில் அஸுலையையற்றிருப்பது போதாது. அதில் மிக அன்பு (ஸ்ரத்தை) பெற்றுத் தினந்தோறும் கர்மங்களை ஈஸ்வரனிடம் ந்யாஸம் செய்து வரவேண்டும்.

(4) ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மாதுஷ்டானிகள் அகர்த்ருத்வத்தைப் பெறுவார்கள்.

௩௦௨. எவர்கள் அஸுலையுள்ளவர்களாய் எனது இந்த [நைஷ்கர்மம்] மதத்தை அநுசரிக்கவிலையோ (1), அவர்களை ஸர்வ ஞானத்தில் விழடர்களாகவும் (2) விவேகமற்றவர்களாகவும் (3) நாஸத்தை அடைந்தவர்களாகவும் (4) அறி.

(1) நைஷ்கர்மம் தர்மத்தின் லக்ஷணத்தைப் பொறுதியோடு மனமடங்கிக் கேட்டும் சிந்தித்தும் அறியாது போனால்.

(2) ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட அகண்டாகார ஆத்மாவைப் பற்றிய ஞானத்தில் மிக மூடர்களாயும்.

ஸர்வஞானம் = அகண்ட வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானம்.

“ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” (இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம்) என்ற மஹா வாக்யம் உபநிஷத்தில் இருப்பதாலும், அகண்ட பரமாத்மா கண்டித ப்ரக்ருதியை வ்யாபித்ததால் நானூப ஜகத் தோன்றிற்று என்று ஜீவன்முக்தர் தங்கள் அநுபவத்தில் கண்டதாலும், “ஸர்வஞானம்” என்றது அகண்ட பரமாத்மாவைப் பற்றிய ஞானமென்றே பொருள்படும். இதை “க்ருத்ஸ்ரஞானம்” என்றும் கூறுவார் பெரியோர்.

(3) ஆத்மா எது, அனாத்மா எது, என்று அறியத்தக்க விவேகம் இல்லாதவர்களாயும்.

(4) பிறந்தும் பிறப்பின் ப்ரபோஜனமாகிய நைஷ்கர்மம் தர்மத்தை அறியாதவர்களுக்கு இப்பிறவி நாஸமாய்ம் போயிற்று என்பது பற்றி, இவர்கள் நாஸத்தை அடைந்தவர்கள் என்றார்.

நாஸம் = இல்லாமை; பிறந்தும் பிறவி பெறுதலனுடைய தன்மை; இருளில் மூழ்கின நிலை.

௩௦௩. ஞானவானும் தனது ப்ரக்ருதிக்கு இசைவாக முயல்கின்றான் (1). பூதங்கள் (2) [தத்தம்] ப்ரக்ருதியை அடைகின்றன (3). [ப்ரக்ருதியை] நிக்ரஹம் என்ன செய்யும் (4).

(1) ப்ரக்ருதியாகிய காரண ஸ-உக்ஷம் ஸ்தூல சரீரங்கள் வேறு, நான் வேறு, என்று உள்ளபடி அறிந்த ஜீவன்முக்தன் றானும், அந்தச் சரீரங்களின் குணங்களுக்கு ஏற்றபடி ப்ரோபகார முயற்சிகளில் ப்ரவேசிக்கின்றான்.

(2) பூதங்கள் = ஜீவர்கள், பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள்.
(3) தத்தம் சரீரங்களின் குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டே இருக்கின்றனர்.

(4) ப்ரக்ருதி ராக த்வேஷ் ரூபமாயும், தாமஸ ராஜஸ ஸத்வ குண ரூபமாயும், மாறிமாறிச் சேடித்துக்கொண்டிருப்பதால், ப்ரக்ருதியில் அகப்பட்ட ஜீவன் அதை எப்படி அடக்குவான்?

நிக்ரஹம் = அடக்கம்.
ப்ரக்ருதி அடங்காத வஸ்துவானபடியால், ஜீவாத்மா, ப்ரக்ருதியில் ஸங்கமில்லாமல், தனித்து நிற்கவேண்டும் என்று அமித்த மந்த்ரத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

௩௦௪. ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில் (1) ராக த்வேஷங்கள் நிலைபெற்றவைகள் (2). அவ்விரண்டுக்கும் [தேஹி] வஸமாகக் கூடாது (3). அவை இவனுக்குப் பரிபந்திகள் (4).

(1) “இந்த்ரியஸ்ய இந்த்ரியஸ்ய அர்த்தே” (இந்த்ரியத்தின் இந்த்ரியத்தின் அர்த்தத்தில்) என்ற வாக்யம் ஸ்லோக அக்ஷரக் கணக்குக்காக ஏற்பட்டது. “இந்த்ரியங்களின் அர்த்தங்களில்” என்று பன்மையாகக் கூறவேண்டிய இடத்தில் “இந்த்ரியத்தின் இந்த்ரியத்தின் அர்த்தத்தில்” என்று இரட்டித்த ஒருமையாகக் கூறப்பட்டது. “ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில்” என்று பொருள்படும்.

(2) ஒருவனுடைய மனஸுக்குள் இருக்கும் ராக த்வேஷ

ங்கள் எவ்விதம் வெளியிலுள்ள விஷயங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்றன எனில்: மெய் வாப் கண் மூக்குச் செவி என்ற இந்த ரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் ஸ்ப்தம் என்றவைகளைப் பற்றினவுடனே, அவ்விஷயங்களின் ப்ரதிபிம்பங்கள் மனவலில் தோன்றும். தோன்ற, மனஸ் அப்ப்ரதிபிம்பங்களைப் பற்றும். பற்றின ஸமயத்தில் மனவலிலுள்ள ராகமாவது, த்வேஷமாவது, உதயமாகிப் ப்ரதிபிம்பத்தோடு நிற்கும். இந்த ரஹ்ஸ்யத்தை அறியாத ஜீவாத்மா ராக ஸம்பந்தமான விஷயத்தை நன்றென்றும், த்வேஷ ஸம்பந்தமான விஷயத்தைத் தீதென்றும், நினைக்கும். ராக த்வேஷங்களற்ற ஞானி விஷயங்களை நல்லவை கெட்டவை என்று கூற மாட்டான்.

எனவே, “இந்த்ரியத்தின் விஷயத்தில் ராகத்வேஷங்கள் நிலைபெற்றவைகள்” என்ற வாக்கியம் அஞ்ஞானியின் மனவலில் தோன்றின விஷயப் ப்ரதிபிம்பங்களில் விருப்பும் வெறுப்பும் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றன, என்று பொருள்படும்.

(3) விருப்பு, வெறுப்புகள் மனவலில் தோன்றினாலும், ஜீவாத்மா அவைகளுக்கு அடிமைப்படக்கூடாது. அவற்றை ஜயிக்கவேண்டும், அல்லது அவற்றைவிட்டுத் தான் எட்டிநிற்கவேண்டும்.

(4) ஏனெனில், அவைகள் ஜீவாத்மாவுக்கு மாறான வழியுள்ளவைகளானபடியால்.

பரிபந்திகள்=மாறான வழியுள்ளவைகள், நேர் விரோதிகள்.

ராக த்வேஷங்களை அண்டின ஜீவன் துக்க சொரூபியாகுவதாலும், அவற்றை விட்டவன் ஆனந்த சொரூபியாகுவதாலும், அவை ஜீவனுக்கு நேர் விரோதிகள் என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் விஷய ஸுகங்களை நாமம் விருப்பங்கள் மனம் வாக்கு காயங்களைத் தன் நிலைக்கு மாறான பரதர்மங்களில் ஏவும் என்றும், அதனால் ஸ்வதர்ம அதுஷ்டானத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய இந்த்ரிய ஸூத்தியும் ஸாந்தியும் வலித்திக்கமாட்டா என்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

௩௮௫. சாதூர்யமாக அதுஷ்டிக்கப்பட்ட (1) பரதர்மத்திலும் (2) ஸ்வதர்மம் (3), துணத்தில் தாழ்வாயிருந்தாலும், [தேஹிக்கு] ஸ்ரேயஸைச் செய்யும் (4). ஸ்வதர்மத்தில் மரணம் ஸ்ரேயஸைச் செய்யும். பரதர்மம் பயத்தைச் செய்யும் (5).

(1) இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது மேல்வரும் ௮௮. சயௌ இலும் கூறியிருக்கின்றது: “சாதூர்யமாக அதுஷ்டிக்கப்பட்ட பரதர்மத்திலும் ஸ்வதர்மம் தாழ்ந்ததாயினும் சிறந்தது. ஸ்வபாவத்தால் நயமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் கில்பிஷத்தை (அஸூத்தியை)ப் பெறமாட்டான்”.

“ஸ்வதுஷ்டித:” (ஸூ+அதுஷ்டித:)=நன்றாய் அதுஷ்டிக்கப்பட்ட; செவ்வையாகச் செய்து வரும்.

(2) பரதர்மம் = அன்ய கர்மம், அஃதாவது, ஒருவனுடைய ஜன்ய குணத்துக்கு மாறான கர்மம். ஜன்யகுணம் = மாதாவின் கர்ப்பத்தில் அருளப்பட்ட மனோநிலைகள்.

கர்மேந்த்ரியங்களுக்கு அருளப்பட்ட வல்லபத்தைக் கொண்டு பரதர்மங்களை ஒருவன் மனோவலிமையால் செய்யலாம் என்பது பற்றி, சாதூர்யமாகச் செய்யப்பட்ட பரதர்மம் என்றார்.

(3) ஸ்வதர்மம் = சொந்தக் கர்மம், அஃதாவது, ஒருவனுடைய ஜன்ய குணத்துக்கு அதுகூலமான கர்மம்.

பிறவியிலேயே பகவானால் மனுஷர்களுக்கு அமைக்கப்பட்ட நற்குணங்கள், நான்குவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுச், சதூர்வர்ணம் என்று அழைக்கப்பட்டன.

இந்தச் சதூர் வர்ணத்தின் உண்மையை அறிந்தாலன்றி ஸ்வதர்மம் எது, பரதர்மம் எது, என்று அறியக்கூடாது. ஆதலால், சதூர் வர்ணம் என்ற நான்கு வித ஜன்ய குணங்களின் உற்பத்தியையும் ஸூக்ஷ்மகதியையும் ஈண்டு விசாரிப்பது அவஸ்யம். ச. ௮௩ க்ருரிய உரையைப் பார்க்க.

வ்யபிசாரம் பெற்ற (நியமமற்ற போங்குகளையுடைய) ப்ரக்ருதியின் மிஸ்ர குணங்களை பகவான் தன் தர்ம நியதி ஸக்தியால் நன்று தீது எனப் பிரித்து, நற்குணங்களுக்குத் தக்கபடி கர்

மங்களையும் பிரித்து, இந்த குண விபாகத்தாலும் கர்மவிபாகத்தாலும் சதுர் வர்ணத்தை நான் உண்டாக்கினேன் என்று ச. ௮௩ இல் உறுதியாகக் கூறினார்.

எனவே, நற்குண நற்கர்ம சேர்க்கையால் சதுர் வர்ணங்கள் பிறந்தன.

தர்மாதர்ம விவேகமுள்ள ஜீவர்களுக்காகவே சதுர்வர்ணம் இயற்றப்பட்டது. இது தர்மம் இது அதர்மம் என்ற அறிவிலாதவர்களையும், சொற்களோடும் நன்முயற்சியைப் பற்றாமலும் வீண் ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு ஐம்பொறி வழிகளில் மிருகங்களைப்போல நாடோடுகின்ற மூர்க்கர்களையும், பகவான் துன்பம் என்ற அக்னியால் வாட்டி, அவர்களின் புத்தியில் தர்ம சிந்தனைகளை ஊட்டிச், சதுர்வர்ணம் என்ற படித்தரத்தில் (ஏனியில், ஸோபானத்தில்) ஏற்றுவார்.

மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே ஜீவாத்மாவின் பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி ஓர் நயமகுணம் அருளப்படும். இது சிதறாமல் மரணபர்யந்தம் நின்று ஜீவாத்மா வை அலையவிடாமற் காக்கும்.

இந்த உறுதியான ஸ்வகுணத்தால் தனக்கு நேரிட்ட நானாவித அநுபவங்களை அர்த்தம் செய்து, அங்கிங்கு திரியாமல், ஜீவாத்மா நிதானமாய் வாழும். இப்படி நியதிபெற்ற ஸ்வகுணங்கள் நான்குவகைப்படும். அவை ஸூத்ராத்வம் வைஸ்யத்வம் கூத்திரியத்வம் ப்ராஹ்மணத்வமாம். இந்த நற்குணங்களைப் பெற்ற ஜீவர்கள், மேலான நிலையை அடைந்த ஜாதிகளாதலால், போற்றத்தக்கவர்கள்—“வர்ணத்தார்” (தாது, “வரண்” = ஸ்துதித்தல், போற்றுதல்)—என்று வேத வித்துக்களால் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

ப்ராஹ்மணத்வம் என்றது தெய்வ நிர்ஸயம், சித்த ஸூத்தி, நேர்மை, பொறுமை, விஷய வெறுப்பு, ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் முதலிய ஜன்யகுணம் (௮௮. ச. ௮௨). கூத்திரியத்வம் என்றது ஆபத்தில் கலங்காமை, ஸத்ருவுக்கு அஞ்சாமை, ஸமயத்துக்கேற்ற ஸாமர்த்தியம், க்ராம தேஸ அதிகாரத்தில் விருப்பம், ஜனங்களைக் காப்பதில் முயற்சி முதலிய ஜன்ய

குணம் (௮௮. ச. ௮௩). வைஸ்யத்வம் என்றது த்ரவ்ய விநிமயத்தில் (கைமாறுதலில்) விருப்பம். அஃந்தாவது, நிலம் பொன் தான்யம் முதலிய பொருட்களை வாங்கிச் செய்கைபண்ணிக் கைமாறுதலில் ஸ்வபாவ விருப்பம் (௮௮. ச. ௮௪). ஸூத்ராத்வம் என்றது பணிசெய்தலில் ஸ்வபாவ விருப்பம் (௮௮. ச. ௮௫). அஃந்தாவது, தனக்கு மேற்பட்ட அறிவாளியை நாடி, அவன் சொன்னதை ஸ்ரத்தையோடு செய்யக் காத்திருப்பதில் ஸ்வபாவ விருப்பம்.

இவ்வகையான ஜன்ய குணங்களை உடையவர்கள் ஸ்தூல தேகத்தைப் பெற்று இவ்வுலகத்தில் எங்கும் வாழ்கின்றனர். ப்ராஹ்ம குணவான்கள் லௌகிக விஷயங்களில் அபிமர்னமற்று, வைதிக கர்மங்களிலும் ஆத்ம விசாரங்களிலும் புத்தியைச் செலுத்தி, தங்களைப் பற்றிய மலங்களை முற்றாக நீக்கி, ப்ராஹ்ம சொரூபியானார்கள். இப்படி ப்ராஹ்மமயமான ஜீவாத்மாக்களை ஸூய ப்ராஹ்மணர்கள். இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியாத பாமர ஜனங்கள் ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்தூலதேகத்தை ப்ராஹ்மணன் என்றெண்ணி, அந்தத் தேகத்திலின்று தோன்றின பிள்ளைகள் யாவரையும் ப்ராஹ்மணர்கள் என்று போற்றுவார்கள். நடை உடை பாவணியில் இவர்கள் ப்ராஹ்மணத் திருமேனியைப்போல இருந்தாலும், இயல்பில் முற்கூறிய ப்ராஹ்ம குணமின்றி வேறு ஸ்வபாவ குணத்தோடு பிறந்திருக்கக் கண்டது நிர்ஸயம். மஹாபாரதத்தில் ப்ராஸித்திபெற்ற த்ரோணரும் க்ருபரும் ப்ராஹ்மண வழியிற் பிறந்தும் தங்கள் ஜன்ய குணமாகிய கூத்திரியத்வத்தையே அதுஸரித்து ரணகளத்தில் சென்றார்கள். அப்படியே, கூதாத்ர குணவான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்திலின்று பிறந்த ஜீவர்கள் சிலர் ப்ராஹ்மண குணவான்களாயும், சிலர் வைஸ்ய குணவான்களாயும், சிலர் ஸூத்ர குணவான்களாயும், இருக்கக் கண்டது நிர்ஸயம். இவ்வாறே, வைஸ்ய குணவான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்திலின்று சில ஜீவாத்மாக்கள் வைஸ்ய குணத்தோடும், சிலர் ப்ராஹ்மண குணத்தோடும், சிலர் கூத்திரிய குணத்தோடும், சிலர் ஸூத்ர குணத்தோடும் பிறந்திருக்கிறார்கள். இதுபோல, ஸூத்ர குண

வான்களுடைய ஸ்தூல தேகத்திலின்று சிலர் ஸூத்ர குணத் தோடும், சிலர் வைய்ய குணத்தோடும், சிலர் கூத்திரிய குணத் தோடும், சிலர் ப்ராஹ்மண குணத்தோடும் பிறந்திருக்கின்றார்கள்.

ஸ்வபாவ குணங்கள் மிக அந்தரங்கமாயிருப்பதாலும், அக்குணங்களை உள்ளபடி நிர்வகிக்க வருத்தமாயிருப்பதாலும், லோகத்தார் ஸ்தூல தேகத்தில் வர்ணம் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றது என்று நினைப்பதாலும், மஹான்கள் ப்ராஹ்மணரென்று உபசாரமாக அழைக்கப்பட்ட ஸ்தூல தேகங்களில் ப்ராஹ்மண கூத்திரிய வைய்ய ஸூத்ர குணவான்கள் இருக்கின்றார்கள் என்றும், கூத்திரியர் வைய்யர் ஸூத்ரர் என்று வழக்கப் ப்ரகாரம் அழைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு ஸ்தூல ஜாதியாரிலும் நான்கு ஸூக்ஷ்ம வர்ணங்களும் உண்டென்றும் ஸமாதான உபதேசம் செய்தார்கள்.

எனவே, பாமர (ப்ரமாணமற்ற) ஜனங்கள் அறியும் ஸ்தூலதேக வர்ணம் அவித்யாவின் ஸங்கல்பம் என்றும், பகவானால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவில்லை என்றும், அறிக.

ஜீவாத்மாக்கள் அவித்யாவின் தன்மையை அறிந்து அதனை விட்டு ஸச்சிதானந்த சொரூபிகளாகும் பொருட்டுப் பகவான் அருளின வர்ணங்கள்—போற்றத்தக்க ஜன்ய குணங்கள்—ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்துக்கே உரியன. இந்த நற்குணங்களையும் அவற்றால் வரும் ஸூகங்களையும் ஜீவாத்மா மெல்ல மெல்ல அறிந்து அவித்யாவிலுள்ள பற்றை ஒழிக்கும்படி பகவான் ஸ்வபாவ குணங்களுக்கேற்ற கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார்.

இந்த வர்ண கர்மங்கள் தர்ம வ்ருத்திக்கும் ஜீவனாந்தத்தாக்கும், உண்டாக்கப்பட்டன:

ப்ராஹ்மண குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாயத்துக்கு வேதம் ஒதிவைத்தல், யஜ்ஞம் செய்வித்தல், தானம் வாங்குதல்.

கூத்திரிய குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்

கள் க்ராம தேச அதிகாரம், ஜனபத்தராணம் (ஜனங்களை ஆபத்திலின்று காத்தல்).

வைய்ய குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் வேதமோதுதல், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்கள் வர்த்தகஞ்செய்தல், உழுதல், பசுவைக் காத்தல்.

ஸூத்ர குணத்துக்குரிய தர்மோபாய கர்மங்கள் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தல்; ஜீவனோபாய கர்மங்கள் ப்ராஹ்மண வர்ணத்தாரில் ஓர் யஜமானனைப் டுற்றிய பரிசாரகம். அவர் கிடையாதபோது, மற்ற இருவர்ணத்தாரில் ஓர் யஜமானனைப் பற்றியும் ஜீவிக்கலாம்.

ஜீவாத்மாவின் ஜன்ய குணத்துக்கேற்ற கர்மம் ஸ்வதர்மம். அதன் ஜன்ய குணத்தைப் பழுதாக்கும் கர்மம் பரதர்மம். ஜீவனோபாய ஸ்வதர்மங்களைச் செய்து பிழைக்கக்கூடாத காலங்களில் பரதர்மங்களை அநுஷ்டிக்க விதியுண்டு. ஸ்ம்ருதிகளில் இந்த ஆபத்தர்மம் வர்ணத்தார் ஒவ்வொருவருக்கும் கூறியிருக்கின்றது. கஷ்டகாலம் நீங்கினவுடனே ஜீவனோபாய ஸ்வதர்மத்தை முன்போலச் செய்யவேண்டியது. தர்மோபாய கர்மங்களாகிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸை, எவ்வளவு கஷ்டமிருந்தாலும், கைவிடக்கூடாது.

ஸ்வகுணங்களுக்கு இருப்பிடம் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு பாகமாகிய அந்தஸ்கரணம் (உள்ளம்). இதனிலிருந்து, மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்கார தத்வ வழிகளால், கர்மேந்திரியங்களையும் ஞானேந்திரியங்களையும் ஆட்டிவைக்கும்.

(4) தன் ஜன்மகுணத்துக்கேற்ற கர்மங்களை அநுஷ்டித்தால், ஜீவாத்மா ஸ்ரேயஸை (இருந்ததிலும் மேலான நிலையை) அடையும்.

அத். ௬ மந்தரம் ௩ இல் மனஸே ஜீவாத்மாவுக்குப் பற்றுவும் ஸத்ருவுமாயிருப்பதால் மனஸைக் கெடுக்கக் கூடா தென்றும், மனஸாலேயே ஜீவாத்மாவை உத்தாரணம் (உயர்த்தாக்குதல்) செய்யவேண்டுமென்றும் உபதேசிக்கப்பட்டது. கர்மேந்திரியங்களுக்கு உத்தம் ஸஹாயமான மனம் புத்தி சித்

தம் அஹங்காரம் என்ற தத்வங்களை பரதர்மத்தில் ஏனினால், அந்தத் தத்வங்கள், பேதித்து, வலிமை பெறாமல், நாளுக்குநாள் விஷாத பய துக்கங்களில் அழுந்திக், கெடும். பரதர்மத்தில் ஏவப்பட்ட தத்வங்கள் ஆத்ம உத்தாரண வேலைக்கு உபயோகப்பட்டா. அஃதாவது, பகவான் வகுத்த குண படித்தரங்க னொன்றில் நிற்கும் ஜீவாத்மாவை அதற்கு மேற்பட்ட படித்த ரத்தில் தூக்கி விடமாட்டா. பரிசாரக ஜீவன் வினிமய ஜீவனாகாது. வினிமய ஜீவன் கூத்தரிய ஜீவனாகாது. கூத்தரிய ஜீவன் ப்ராஹ்மண ஜீவனாகாது. ஜன்ய குணத்துக்கேற்ற கர்மாதுஷ்ட டானத்தாலேயே ஜீவாத்மா ஸ்ரேயஸை (இருந்ததிலும் மேலான நிலையைப்) பெறலாம் என்பது பகவானுடைய கர்மசக்ர விதி.

பரதர்மத்தால் பிழைக்கிறவன் அந்த ஜாதியிலும் பதிதனுவான் என்று மறு ஸ்மருதியில் (ய. ௬௭) கூறியிருக்கின்றது.

(5) பிறவியில் அமைந்த வர்ணத்துக்கு ஏற்றபடி மனஸையும் கர்மமேந்தரியங்களையும் வேலைசெய்ப்பிட்டு, அந்த வேலையில் மரணம் ஸம்பவித்தால், மனம் பேதலிக்காமல் த்ருப்திபெற்றுத், தான் உபாவித்து வந்த தெய்வத்தை அண்டி, ஸ்வர்க்க லோகப் ப்ராப்தியையும், மறு ஜனனத்தில் மேலான வர்ணத்தையும், பெறும்.

இந்த வர்ண கர்மத்தின் ஸூக்ஷ்ம கதியைக் கேட்ட அர்ஜுனன் தான் பிறவியில் பெற்ற குணம் ஜனபத்தராணம் என்றும், அதுவே தனக்கு ஸ்வதர்மம் என்றும், அதை அதுஷ்டித்தால் மறு ஜன்மத்தில் ப்ராஹ்மணத்வம் தனக்கு அமையும் என்றும் அறிந்தான். அறிந்தபின், பரதர்மமாகிய போர்பண்ணை மையை நான் ஏன் பற்றினேன் என்று யோசித்து, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஓர் வினாவை பகவானிடம் கேட்டான்.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

௩௦௬. வார்ஷ்ணேய (1), இந்தப் புருஷன் இச்சையற்றவனு யிருந்தாலும் (2), பலாத்காரமாக ஏவப்பட்டவன்போல, எதனால் ப்ர யோகிக்கப்பட்டுப் பாபத்தைச் செய்கின்றான்? (3)

(1) க. சயக.

(2) பரதர்மத்தில் விருப்பமில்லாதவனும் ஒருவன் இருந்தாலும்.

(3) அவன் ஸ்வதர்மத்தை மறந்து பரதர்மத்தில் பலாத்காரமாக எதனால் சேர்க்கப்படுகின்றான். சேர்க்கப்பட்டு, எதனால் துன்பத்தை விளைவிக்கும் கர்மங்களைச் செய்கின்றான்?

இதற்கு உத்தரம் வரும் ஸ்லோகத்தில் பகவான் அளித்தார். அது என்னவென்றால்: ஸ்வதர்ம பரதர்மத்தில் விருப்ப மில்லாதவனுயிருந்தாலும், பரதர்மியாதலுக்குக் காரணம் வேறொரு விருப்பம் என்றதே.

அர்ஜுனன் பரதர்மமாகிய போர்பண்ணைமையில் விருப்பங்கொண்டு ஸ்வதர்மமாகிய போர்பண்ணுதலை விடவில்லை என்றும், போர்புரிதலை விடுதலுக்குக் காரணம் ஸ்வஜனப் பற்று (தேச ஸம்பந்தமாய் வந்த பந்துக்களில் ஆசை) என்றும், மேல்வரும் ௩௦௭—சயக மந்த்ரங்களில் குறிக்கப்படும்.

பகவான் கூறினார்:—

௩௦௭. இது (1) ரஜோ துணத்தில்நின்று தோன்றினதும், பெரு வயிறு பெற்றதும் (2), மஹா பாபத்தைச் செய்கின்றதுமாகிய காமம் (3). இதுவே கோபம் (4). இதனை (5) இதனிடந்து (6) ஸத்ரு என்று அறிக (7).

(1) பரதர்மத்தில் ப்ரயோகிக்கும் வஸ்து.

(2) “மஹாஸந” = பெரும் உணவு உடையது = பெருவயிறு பெற்றது.

(3) இச்சை, விருப்பு, ஆசை. இது ரஜஸ் குணத்தின் கார்யம், அளவற்று விஷயங்களைப் புலிக்கும், விதி விலக்கு ரூபமான தர்மத்தைக் கவனிக்கர்மல் தான் பற்றினதைப் போகிக்கும்.

(4) இச்சையைத் தடுத்தால் அது கோபமாகும். ஓடுந் தண்ணீரைத் தடுத்தால் அது நுரைத்துச் சீறிப் பாய்வது போல, ஒருவனுடைய ஆசையைத் தடுத்தால், அது அவனில்

பெருமூச்சையும் சிவந்த கண்ணையும் துரைத்த வாயையும் தடு மாற்றப் பேச்சையும் உண்டுபண்ணும்.

(5) இந்த ஆசையை.

(6) ஜீவாத்மாவுக்கு.

(7) ஆசை ஜீவாத்மாவின் அறிவையும் ஸார்தியையும் கெடுப்பதால், ஸத்ரு என்றார்.

நெருப்பில் விறகைப் போடப்போட ஒங்கி வளருவது போல, ஆசை விஷயாதுபவங்களால் வளருமேயன்றி தணி யாது. இந்திரியங்களில் ஏறி, அவற்றால் பெரும் பாபகர்மங்க ளைச் செய்விக்கும். இதைத் தடுப்பது புத்தியிலுள்ள நற்கு ணமே.

௩௮௮. எவ்விதம் புகையால் நெருப்பு மறைக்கப்படுகின் றதோ, எவ்விதம் அழக்கால் முகக்கண்ணாடி மறைக்கப்படுகின்றதோ, எவ்விதம் கர்ப்பப்பையால் ஸிஸு மறைக்கப்படுகின்றதோ, அவ்வி தம் அதனால் இது மறைக்கப்பட்டது (1).

(1) ஆசையால் ஜீவாத்மா மறைக்கப்பட்டுத், தன்னைத் தான் அறியாமல், ஆசையே நான் என்ற அறிவோடு இருக் கின்றது.

சேறு தண்ணீரிலிருந்து தண்ணீரின் லக்ஷணத்தை மாற் றித் தன் லக்ஷணத்தையே காட்டுவதுபோல, ஆசை என்ற மலம் ஜீவாத்மாவிலிருந்து அதன் ஸ்வரூபமாகிய அறிவையும் ஸார்தியையும் கெடுத்துத் தன்மயமாக்கிக் காட்டும்.

௩௮௯. கௌந்தேய, புத்திமாலுக்கு நீத்ய விரோதியும், (1), தான் பற்றின விஷயத்தை மனஸில் ஆரோபிக்கின்றதும் (2), அக்ஷி போலத் தன் ஆஸ்ரயத்தை எரிக்கின்றதும் (3), நீர்ப்பதி செய்ய முடி யாததும் (4), ஆகிய இதனால் [அவனது] ஞானம் மறைக்கப்பட்டிருக் கின்றது (5).

(1) நற்குணம் பெற்ற புத்தியோடு தினமும் போர்பண் ணிக்கொண்டிருக்கின்றதும்.

(2) “காமரூபேண” = காமரூபம் பெற்றிருக்கின்றதும் =

தான் பற்றின ஹீன விஷயத்தை மனஸில் ஏற்றிக்கொண்டிட யிருக்கின்றதும்.

(3) “அனலேந” = நெருப்பாய் = தான் அண்டின பொரு ளைக் கெடுக்கும் தன்மை பெற்றதும்.

தான் பற்றிநிற்கும் ஜீவாத்மாவையும் அதன் இந்திரியங்க ளையும் வாட்டிச் சீர்கெடுப்பதால், “அனலேந” என்றார்.

ஆசையின் கொடுமையைத் தீர்ப்பதற்காகவே ஸர்வ உப காரரூபமான தர்மம் உண்டாக்கப்பட்டது. அறிவிலும் அன் பிலும் தோய்ந்து ஸுத்தப்படாத ஆசைகள் ஸலக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களைக் கெடுக்கும், ஜீவாத்மாவையும் மேன்மேலும் அறி த்யாவில் அழுத்தும்.

(4) “துஷ்பூரேண” = நிறைக்க வருத்தமானதும் = போ தும் என்ற தன்மையைப் பெறுததும்.

(5) ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தை மங்கப்பண்ணிச் சரி யாக ஒன்றையும் அறியவிடாது.

சுல. இதற்கு (1) இந்திரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் அதிஷ் டானம் என்று கூறப்படுகின்றது (2). இது இவைகளால் (3) ஞானத் தை மறைத்து (4) தேஹியைப் பலவித மோகத்தில் ஆழ்த்து கின்றது (5).

(1) ஆசைக்கு.

(2) சேற்றில் விழுந்திருக்கும் ஜலம்போல, ஆசை என்ற மலத்தில் விழுந்திருக்கும் ஜீவாத்மா. இப்படி ஆசையில் அமிழ்ந்தின ஜீவாத்மா, தன்னை அறியாமல் ஆசையே நான் என்று ஆதியில் இருந்தது. இந்த விழுத ஜீவாத்மாவுக்கு பா மேஸ்வரன் மனாதி இந்திரியங்களை அருளினார். அருளினபின், ஜீவாத்மாவை வ்யாபித்து நிற்கும் ஆசை அவ்விந்திரியங்களிற் சென்று, தன் விஷயத்தைப் பற்றும்படி யத்தனித்த அவஸ ரத்தில் ஜீவாத்மா தனக்கு ஆசையுண்டென்று அறியும். இந்திரி யங்கள் இல்லாதுபோனால், ஆசையை ஆத்மா அறியாது. தான் வேறு ஆசை வேறு என்று அறியும்படியும், ஆசையில் நின்று முக்தி பெறும்படியும், இந்திரியங்கள் அருளப்பட்டன.

அதிஷ்டானம் = சென்று ஆடுதற்கும் ஆட்டுவிப்பதற்கும் உரிய இடம்; ப்ரவ்ருத்திக்கும் ப்ரவர்த்தனத்துக்கும் உரிய ஸ்தானம்.

ஆசைக்கு ஆஸ்ரயம் (இருப்பிடம், வாஸஸ்தானம்) ஜீவாத்மா. ஜீவாத்மாவில் ஆஸ்ரயித்த ஆசை, இந்த்ரியங்களில் ஏறி, அவற்றை ஆட்டுவதால், ஆசைக்கு அதிஷ்டானம் இந்த்ரியங்கள் என்றார்.

(3) அந்தஃகரணதிகளால்.

ஜீவாத்மா விஷயங்களை உள்ளபடி அறிதற்கு ஸாதனமாகிய மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஞானேந்த்ரியங்களிலும், உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஃகரணங்களிலும், ஆசை ஏறி அவற்றின் நிலைகளைக் கலக்கி, அவ்விந்த்ரியங்களின் வழியால் ஆத்ம அறிவை மறைக்கும்.

(4) ஜீவாத்மாவின் அறிவை மயக்கி.

(5) ஜீவாத்மாவைப் பலவித விமூடங்களிற் செலுத்துகின்றது.

உ. ஞய உக்ஞரிய உரையில் கூறப்பட்ட மோஹத்தின் லக்ஷணத்தைப் பார்த்தறிக.

சுயக. ஆதலால், பரநிஷப, நீ முதலில் இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கிப் (1), பாபத்தைச் செய்விக்கின்றதும், ஞானம் வீஜ்ஞானங்களைக் (2) கெடுக்கின்றதுமாகிய இதனைக் கொல்லு (3).

(1) தத்தம் விஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கி.

இந்த ரணகளத்தில் கண்ணுக்கும் காதுக்கும் விஷயமாகிய ஸ்வ ஜன தேகங்களை நீ கவனித்தால், ஸ்வ ஜன ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டுப் போர்பண்ணைம் என்ற பாதர்மத்தை நீ அது ஸரிப்பாய். ஆதலால், முதலில் இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கு என்று பசுவான் கூறினார்.

(2) விஜ்ஞானம் என்றது விவிதஞானம்; வெவ்வேறாயிருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிய அறிவு. ஞானம் என்றது நானாவித கண்டித வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற அகண்டித சிதாகாஸ வஸ்துவைப்பற்றிய அறிவு. இந்த இருவித ஞானத்

தையும் ஆசை கெடுக்கும்.

(3) ஆசையைக் கட்டி அடக்கு, நிக்ரஹம் செய்.

இந்த்ரியங்களில் ஏறும் ஸமயத்தில், ஜாக்ரதையாக இருந்து ஆசையை ஜீவிக்கவிடாதே.

அடுத்த இரண்டு ஸ்லோகங்களில் ஜீவாத்மாவுக்கு மேற்பட்டவஸ்து லோகத்தில் இல்லை என்றும், புத்தியை அந்த வஸ்துவில் ப்ரதிஷ்டை செய்தால் ஆசையின் சேஷ்டை தீரும் என்றும், உபதேஸிக்கப்படும்.

சுயக. [விஷயங்களுக்கு] மேலானவைகளாக இந்த்ரியங்களைக் கூறுகின்றனர் (1). இந்த்ரியங்களிலும் மேலாக மனஸைக் கூறுகின்றனர் (2). மனஸிலும் புத்தி மேலானதாயிருக்கின்றது (3). எவன் புத்திக்கும் மேலானவனோ அவன் [ஆத்மா] (4).

(1) ஸப்த ஸ்பாஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களை அறியும் ஞானேந்த்ரியங்கள் அவ்விஷயங்களிலும் மேலானவை.

(2) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஞானேந்த்ரியங்கள் மனஸை அண்டியே தத்தம் தொழில்களைச் செய்வதால், மனஸ் ஸ்வைக்கு மேலானது.

(3) புத்திக்கு அடிமைப்பட்டாலன்றி மனஸ் ஜீவாத்மாவுக்கு ஸத்ருவாயிருப்பதால், புத்தி மனஸுக்கு மேலானது.

(4) ஜீவாத்மாவுக்குப் பணி செய்யும்படி புத்தி ஸ்ருஷ்டிக் கப்பட்டதால், ஜீவாத்மா புத்திக்கு மேலானது.

ஆதலால், ஆசையோடு இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் செல்லவிடாமல், அவற்றை புத்திமார்க்கத்தில் நிறுத்தி, ஆத்மாவுக்கு நன்மையைத் தரும் ஸ்வதர்மத்தை நீ அதுஷ்டிக்க வேண்டும், என்பது பசுவானுடைய கருத்து.

சுயக. மஹாபாஹு, இவ்விதம் புத்திக்கும் மேலானவனாக [ஆத்மாவை] அறிந்து (1), புத்தியை ஆத்மாவில் நிறுத்தி (2), அறியக் கூடாததும் காம சோநுபழமாகிய ஸத்ருவைக் கொல்லு (3).

(1) ஸ்தூல தேகத்தில் வலிக்கும் தத்வங்களில் ஜீவாத்மாவே ப்ரபு என்றறிந்து.

இந்த உண்மையை அறிந்தால் உன்னுடைய ஸ்வதர்மமாகிய யுத்தத்தைக் கைவிடமாட்டாய்.

(2) புத்தியை ஆத்ம உத்தாரண முயற்சிகளில் ப்ரதிஷ்டை செய்து.

(3) நேரே அறியக்கூடாது போனாலும், அதன் காரியங்களால் ஆத்மாவுக்கு ஸத்ரு என்று அறியத்தக்க ஆசையை ஜீவிக் கவிடாதே.

—————

நாலாவது அத்யாயம்

ஞானயோகம்.

[அஸ்தாவது, மூன்றாம் அத்யாயத்திற் கூறப்பட்ட உத்த்ருஷ்ட கர்மானுஷ்டானமாகிய நைஷ்கர்ம்யம் ஞானம் (அகண்டாகார அறிவு) என்ற முடிவான பலனைத் தருதற்கு முக்ய ஹேது என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் நாலாம் பாடம்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. இந்த அழிவற்ற [நைஷ்கர்ம்ய] யோகத்தை (1) நான் விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன் (2). விவஸ்வான் மதுவுக்குச் (3) சொன்னார். மது இக்ஷுவாகுவுக்குச் (4) சொன்னார்.

(1) நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானம் என்ற யஜ்ஞார்த்த (ஸ்வ வரார்ப்பண) கர்மயோகத்தை. ௩. கூ.

இதுவே ௩-ம் அத்யாயத்தில் யுக, உயுரு, நய, நயக-ம் மந்த்ரங்களிற் குறிக்கப்பட்ட நைஷ்கர்ம்யயோகம். பிறனித்துன்பங்களைத் தீர்ப்பதற்கு அதியவஸ்யமான நிஷ்டை.

(2) இந்தப் புத்தியின் நிஷ்டையைப்பற்றி பரமேஸ்வரன் யுகங்கள்தோறும் பக்ருவப்பட்ட ஆத்மாக்களுக்கு ஜீவன்முக்தர்கள் மூலமாக உபதேஸித்து வருகின்றார். ஈண்டு, கூதத்ரிய வர்ணத்திற் பிறந்த அர்ஜுனன் அபிமானிக்கும்படி பகவான் கூதத்ரிய ஞானோபதேஸ பரம்பரையின் சரித்தரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார். ச. உ இல் முற்கால அரசர்கள் ஞானத்தை உண்டாக்கும் நைஷ்கர்ம்ய மதத்தை அதுஸரித்தே ராஜருஷிகளானார்கள் என்றார்.

ராஜருஷி=கூதத்ரிய வம்ஸத்தில் பிறந்து முமுக்ஷுவத்தை யாவது ஆத்ம தர்ஸனத்தையாவது பெற்றவன்.

கூத்திரியபுத்திபெற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தலைவனாகிய விவஸ்வத் என்ற ஸூர்ய தேவனுக்கு இந்த நைஷ்கர்மிய மதத்தை ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்தில் மஹேஸ்வரன் ஓர் திருக்கோலங்கொண்டு உபதேசித்து, சித்தஸூத்தியை ஏற்படுத்தினார். பூ புவர் ஸ்வர் லோகங்களுக்கு ஸூர்யபகவானைப் பாதுகாவலனாகியிருக்கும்படி நியமித்தவரும் மஹேஸ்வரனே.

(3) தற்கால மண்வந்தரத்துக்குரிய மது வைவஸ்வதமது அஃதாவது, விவஸ்வத் என்ற ஸூர்ய பகவானுடைய புத்ரன். இவருக்கு நைஷ்கர்மியத்தை ஸூர்யன் உபதேசித்தார்.

(4) வைவஸ்வதமது தன் புத்ரனாகிய இக்ஷுவாகுவுக்கு அதை உபதேசித்தார். இந்த இக்ஷுவாகு கூத்திரிய தர்மத்தை அதுஷ்டித்து அபேத்யாவில் ஆதி அரசனாய் வாழ்ந்தார் என்று மஹா பாரதத்தில் கூறியிருக்கின்றது. (ஆதிபர்வம், ஸம்பவபர்வம், எய்டு.)

உ. இவ்விதம் பரம்பரையாக (1) வந்த இதனை (2), ஓ பரந்தப (3), ராஜருஷிகள் (4) அறிகின்றனர். அந்த யோகம் வெதுகாலமாக இந்த லோகத்தில் நாயுததை அடைந்தது. (5)

(1) ஒரு குரு தன் சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்து, அந்த சிஷ்யன் குருத்வம் பெற்றபின் தன்னுடைய சிஷ்யனுக்கு உபதேசித்து, இவ்வாறு ஒருவருக்குப் பின் ஒருவர் வந்து உபதேசிப்பது பரம்பரை உபதேசம்.

(2) இந்த நைஷ்கர்மிய அதுஷ்டானத்தை.

(3) உ. ஈ.

(4) கூத்திரிய தர்மவழியில்நின்று நைஷ்கர்மிய யோகம் செய்து ஆத்ம தர்ஸனம் பெற்ற ஜீவன்முக்தர்களான ஸ்ரீ ராமர், ஜனகர், விஸ்வாமித்ரர் முதலிய கூத்திரியர்கள் ராஜருஷிகள். இவர்களும் விஷயஸூகத்தை வெறுத்த பிஷ்மரும் கூத்திரிய வர்ணியான அர்ஜுனனுக்கு ஆன்ற ஸாக்ஷி. இவர்களின் மேன்மையை உணர்ந்து, இவர்கள் அதுஸரித்த நைஷ்கர்மியத்தை அர்ஜுனனும் அதுஸரிக்கவேண்டும் என்பது பற்றி “இதனை

ராஜ்ருஷிகள் அறிகின்றனர்” (அதுஸரித்து வாழ்கின்றனர்) என்றார்.

(5) தற்காலத்தில் கல்லாதவரும் கற்றோரும் நைஷ்கர்மியத்தின் லக்ஷணத்தையும், காமக்ரோத பய துக்க நிவிர்த்திக்கு அவ்வதுஷ்டானம் அவஸ்யமான உபாயம் என்ற உண்மையையும், அறியாமலிருப்பதுபோல, இற்றைக்கு ஐயாயிரத்திருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னும் அர்ஜுனனைப்போன்ற ராஜகுமாரர்களும் ஏனையோரும் காமகாமிகளாய் புத்தியின் உத்க்ருஷ்ட நிலைகளை அறியாமற்நிரிந்தபடியால், லோகத்தில் அதர்மம் மிகுந்து, அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் பூமியிற் பிறந்து, கர்மதுஷ்டானத்தின் ஸூக்ஷ்ம கதியையும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் மகிமையையும் இன்னொருமுறை ப்ரஸ்தாபிக்க வேண்டியதாயிற்று.

எல்லாம் அறிந்த பரமேஸ்வரன் தான் பூலோகத்தில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணவதாரம் பெற வெகுகாலத்துக்குமுன் நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மதுஷ்டானம் வழங்கிவரவில்லை என்றார். தற்காலம் நிகழும் ஸாதாரண வருஷம் (1910—1911) கலியுகத்தில் நுதலிவது வருஷமாகும். கலியுகம் பிறக்குமுன், த்வாபரயுகம் நடைபெற்று வந்தது. அந்த யுகத்தில் கூத்திரியர்கள் நைஷ்கர்மிய அதுஷ்டானத்தை மறந்து, அஹந்தை மமதையோடு ஜனங்களை ஹிம்ஸித்தபடியால், ஜமதக்னி ருஷியின் மஹாவல்லப புத்ரனாகிய பரஸ்ராமர் கூத்திரியர்களை அநேக முறை ஸம்ஹாரம் செய்தார். ஆதலால், “வெகுகாலம்” என்ற பதம் த்வாபர யுகம் முடியப் பல்லாயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் என்று பொருள்படும்.

ஈ. இப்பொழுது உனக்கு என்னும் கூறப்பட்ட இந்த [நைஷ்கர்மிய] யோகம் புராதனமான அதுவே (1). இது ரஹஸ்யம் (2), உத்தமம் (3). எனக்கு பக்தனாகவும் மீத்ரனாகவும் இருக்கின்றாய் என்று [கூறப்பட்டது].

(1) உனக்கு இப்பொழுது உபதேசிக்கப்பட்ட நைஷ்கர்மிய அதுஷ்டானம் நவீனமன்று. த்ரிலோகங்களையும் இடை

விடாமல் பரிபாலிக்கின்ற சூத்திரிய புத்திமானாகிய ஸூர்ய தேவனுக்கு நான் ஆதிகாலத்தில் உபதேஸித்ததும் இதுவே.

(2) பக்ஷப்பட்ட ஆத்மாக்களன்றி வேறொருவரும் இதை அறியத்தகாது. அபக்ஷிகளுக்குச் சொன்னாலும் இது விளங்காது.

(3) உயர்ந்த நிலையாகிய ஞானத்தைத் தரத்தக்கது. ஆதலால், இது பரம வித்தை.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

ச. உளது பிறப்பு (1) இக்காலத்தில் தோன்றினது. ஸூர்யனது பிறப்பு முற்காலத்தில் (2) தோன்றினது. நீ ஆதியில் உபதேஸித்தாய் என்றதை நான் எவ்விதம் கிரஹிப்பேன் (3).

(1) உன்னுடைய தேகம்.

(2) ஸ்ருஷ்டி ஆரம்பத்தில்.

(3) கால விரோத வார்த்தைக்கு ஸமாதானம் அருள்வேண்டும் என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

௫. அர்ஜுன, எனக்கும் உனக்கும் வேது ஜன்மங்கள் சென்றன. (1) அவையெல்லாம் நான் அறிகிறேன் (2). பரந்தப: நீ அறிகிறியில்லை. (3)

(1) மஹேஸ்வரனாகிய நான் அநேகநேகமுறை அவஸரத்துக்கேற்றபடி யுகங்கள்தோறும் தேகங்களை என் இச்சைப்படி தரித்தும் வ்யோகித்தும் இருக்கின்றேன். ஜீவாத்மாவாகிய நீயும், உன் கர்மபலனுக்கேற்றபடி, அநேகமுறை பிறப்பிறப்புக்களைப் பெற்றிருக்கின்றாய்.

(2) நான் கொண்ட திருக்கோலங்கள் எல்லாம் நான் அறிவேன். ஆதலால், ஸூர்ய தேவனுக்குக் குருநாதனாய்த் தோன்றினதும் உபதேஸித்ததும் எனக்குத் தெரியும்.

(3) இதற்குமுன் நீ தரித்த தேகங்கள் ஒன்றையும் நீ அறியமாட்டாய்.

அடுத்த முன்று ஸ்லோகத்தில் திருக்கோலங்கள் (“திவ்ய ஜன்மங்கள்”) தோன்றும் முறையும், எதற்காகத் தோன்றும் என்றும், கூறுகின்றார்.

க. பிறப்பற்றவனாகவும், அழிவில்லாத ஆத்மாவாகவும், பராணிகளுக்கு ஈஸ்வரனாகவும் இருந்துகொண்டு (1), எனது ப்ரக்ருதியின் மேல் ஏறி (2), தேகாத்மாக்களைச் செய்யும் மாயையினால் தோன்றுகிறேன். (3)

(1) எங்கும் நிறைந்துள்ள அத்ருஸ்யப் பொருளாகிய பரமேஸ்வரன் க்ரியாஸக்தியால் ஒரு தேகத்தைத் தோற்றுவித்து, அதைப் பற்றறத் தரித்ததால் தனக்குரிய பிறவாத இறவாத தன்மைகளாவது, ஸர்வ ஜீவர்களை அடக்கியாளும் தன்மையாவது குறைவுபடாதென்பது பற்றி “பிறப்பற்றவனாகவும்..... இருந்துகொண்டு” என்றார்.

(2) எனக்கு அடிமைப்பட்ட ப்ரக்ருதியை உபாதானமாகக் கொண்டு.

(3) தோற்றங்களுக்குக் காரணமான மாயா ஸக்தியால் த்ருஸ்யப் பொருளாகின்றேன்.

மாயை=ப்ரக்ருதியின் ஸத்வகுணம்.

தேகாத்மாக்கள்=தேகங்கள். இவை ஆத்மாவன்றித் தோற்ற ஸக்தியில்லாதபடியால், மஹான்கள் தேகங்களை தேகாத்மங்கள் என்று கூறுவது வழமை.

எ. பாரத, எப்போழுது தர்மத்துக்குத் (1) தேய்வும் அதர்மத்துக்கு (2) வளர்ச்சியும் உண்டாகின்றனவோ, அப்போழுது நான் [தேக] ஆத்மாவை ஸ்ருஷ்டி [ந்துத் தரி] க்கின்றேன் (3).

(1) புண்ய கர்மங்களுக்கு.

(2) பாப கர்மங்களுக்கு.

(3) மஹேஸ்வரன் திருக்கோலங்கள் தரிப்பது தன் இச்சைப்படிக்கேயன்றி, கர்மவிதிப்படிக்கன்று என்பது கருத்து.

அ. ஸாதுக்களைக் காப்பதற்காகவும், துஷ்டர்களை அழிப்பதற்காகவும், தர்மத்தைச் செவ்வையாக ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவும் யுகந்தோறும் [ஸ்ரீரங்களைத்தரித்துத்] தோன்றுகின்றேன் (1).

(1) அவதார வடிவம் கொள்ளவேண்டும் என்ற இச்சைக்குக் காரணம் ஜீவகாருண்யமே. கொடிய பாவினை இவ்வுலகத்தில் இல்லாமையாக்குவதற்கும், நல்லவர்களைக் காப்பதற்கும், தர்மம் வழங்கச் செய்வதற்கும் அவதார புருஷர்கள் தோன்றுவார்கள்.

க. அர்ஜுன, இவ்விதமான ⁽¹⁾ எனது தீவ் ஜன்மத்தையும்⁽²⁾ கர்மத்தையும் ⁽³⁾ எவன் உள்ளபடி ⁽⁴⁾ அறிகின்றனோ, அவன் ஸரீரத்தைவிட்டு மறுபடி பிறப்பை அடைகிறன் இல்லை. என்னை அடைகின்றன் ⁽⁵⁾.

(1) ஜீவகாருண்யத்துக்காகத் தரித்த.

(2) பஞ்ச க்ருத்ய ஸக்திகளால் ப்ரகாஸம் பெற்ற திருமேனியையும். திவ்ய=ப்ரகாஸம்பெற்ற.

(3) ஸ்ருஷ்டி திதி லய ஸம்ஹார திரோபவ அதுக்ரஹ கர்மங்களையும்.

(4) யதார்த்தமாக. அஃதாவது, எவர்கள் விசாரித்துத் தெளிந்து, பற்றில்லாமல் தங்கள் கர்மங்களை மஹேஸ்வரனைப் போல நைஷ்கர்ம்ய புத்தியுடன் செய்வார்களோ, அவர்களில் சிலர் பூலோகத்தில் ஆத்மதர்ஸனம்பெற்று ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்ற விதேக முக்தியை அடைவார்கள்; மற்றவர்கள் பூலோக வாழ்வு தீர்ந்தவுடனே, தேவயான வழியால் ஸூர்ய லோகத்துக்குச் சென்று அதற்குப்பால் ப்ரஹ்மலோகத்தை அடைந்து, அங்கு ஆத்ம தர்ஸனம் பெற்று ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தைப் பெறுவார்கள்.

(5) ஸதேகமுத்திபெற்ற ஞானவான்களுக்குப் புனராவ்ருத்தி (மறுபடியும் திரும்பி வருதல்) இல்லை. பூலோகத்தில் வலித்தாலும் ப்ரஹ்மலோகத்தில் வலித்தாலும், தேகம் நழுவினவுடனே (அஃதாவது, விதேகமுத்தியில்) ஞானவான் பரமாத்மாவில் ஐக்யமாதலால், என்னை அடைகின்றான் என்றார்.

கூ-ம் மந்த்ரம் தொட்டு கூ-ம் மந்த்ரம் வரையில் தான் மஹேஸ்வரனில் நின்று அவதாரபுருஷனாய் வந்தது துர்யோதனன், துஷ்ஸாஸனன், ஸிஸுபாலன், ஜராஸந்தன், முதலிய

கூதரிரியர்களையும், அவர்களுடைய அதர்மங்களுக்குத் துணையாக நின்றவர்களையும், ஸம்ஹாரம் செய்வதற்கும், புண்யவான்களை ரக்ஷிப்பதற்கும் என்று குறித்து, மந்த்ரங்கள் யி தொட்டு யி உவரையில் எல்லா உபாஸனைகளும் பரமேஸ்வர உபாஸனையில் முடிவுபெறும் என்று போதிக்கின்றார்.

ய, ராகம் பயம் க்ரோதம் அற்றவர்களும் ⁽¹⁾, என்னை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டவர்களும் ⁽²⁾, ஞானதபஸால் பரிஸுத்தி பெற்றவர்களும் ⁽³⁾ ஆகிய பலர், என்மயமாய் ⁽⁴⁾, என் பாவனைபெற்றிருக்கின்றார்கள். ⁽⁵⁾

(1) ஸமத்வ புத்தியுள்ள ஸத்வ குணவான்களும்.

(2) மஹேஸ்வரனை பரம்பொருள் என்றெண்ணி ஜீவிக்கின்றவர்களும்.

(3) ஆத்ம ஞானம் என்ற அக்கினியால் பரிஸுத்த நிலையை அடைந்தவர்களும்.

(4) அகண்டாகாரமாய்.

(5) என்னைப்போலப் பற்றற்று, லோக ஸம்க்ரஹத்துக்காகக், கர்மங்களைச் செய்கின்றார்கள்.

மக. பார்த்த, எவர்கள் எவ்விதம் என்னை அடைகின்றார்களோ, அவர்களை அவ்விதமே நான் அநுக்க்ரஹிக்கின்றேன் ⁽¹⁾. எல்லாவிதத் தாலும் என் வழியை மனுஷர்கள் பெறுகின்றார்கள். ⁽²⁾

(1) எந்த ஸமயத்தில்நின்று அதற்குரிய நாம ரூபங்களைக் கருதிப் ப்ரார்த்திக்கின்றார்களோ, அந்த ஸமயத்தில் மஹேஸ்வரனாகிய நானே நின்று அருளுகின்றேன்.

(2) தேசங்கள் தோறும் எந்தத் தேவ மார்க்கத்தைப் பற்றிப் பக்தர்கள் இருந்தாலும், அவர்களுடைய சித்தத்தை நானே தெளிவுசெய்து, எனது பற்றற்ற நிலையாகிய நைஷ்கர்மயத்தை அதுக்க்ரஹிக்கின்றேன்.

அடுத்த மந்திரத்தில் தேவ ஆராதனையால் இஷ்ட காம்ய விர்த்தியும் சித்த ஸுத்தியும் வருமென்றும், சித்த ஸுத்தியால் நைஷ்கர்மய விர்த்தி வருமென்றும், குறிக்கின்றார்.

102. மனுஷ்யலோகத்தில் கர்மத்தால் பிறக்கின்ற ஸித்தி சீக்ரம் உண்டாகின்றபடியால் (1), இவ்விடத்தில் கர்மங்களுடைய ஸித்தியைப் ப்ரார்த்திக்கின்றவர்கள் தேவதைகளைக் குறித்து யஜ்ஞம் செய்யக்ின்றவர்களாய் [என் வழியைப் பேறுகின்றார்கள்.] (2)

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற புண்ய கர்மங்கள் பூபுவர் ஸ்வர் மஹ ஜன தப ஸத்ய லோகங்களில் செய்யப்பட்டாலும், பூலோகத்தில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கு மாத்தரம் அத்ருஸ்ய பீஜம் உண்டென்றும், அந்தக் கர்ம பீஜங்கள் பக் வகாலத்தில் பலன்களாய்ப் பழுக்குமென்றும், ஸாஸ்தா கர்த் தாக்கள் கூறுகின்றனர்.

ஈஸ்வரனது ஆக்கஞ் இப்படியிருப்பதால் பூலோகம் கர்ம பூமி என்று பெரியோரால் அழைக்கப்பட்டு, ப்ராஹ்மா முதலிய தேவர்கள் தானும் இவ்வுலகத்துக்கு வந்து யாகாதி கர்மங்களை யுகங்கள் தோறும் செய்கின்றனர் என்று புராண இதிகாசங்கள் நிஸ்சயிக்கின்றன.

(2) புண்ய கர்மத்தில்லின்று ஜனிக்கின்ற அத்ருஸ்ய புண்ய பீஜங்களைக் “கர்மத்தால் பிறக்கின்ற வித்தி” என்றார்.

இந்த வித்தி பூலோகத்தில் சீக்ரம் பிறக்கும் என்றும், தேவர்களை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட புண்ய கர்மங்கள் மெல்ல மெல்லச் சித்தஸூத்தியையும் நைஷ்கர்மயத்தையும் ஏற்படுத்தும் என்றும், இந்த மந்தரத்தால் விளக்கப்பட்டது.

இனி, தேவ நிஸ்சயம் பெற்று, தேவ ஆராதனைகளை ஸ்ரத்தையோடு செய்யத்தக்க, சதுர் வர்ணிகளின் உற்பத்தியை அடுத்த ஸ்லோகத்தில் கூறுகின்றார்.

103. துணவிபாகத்தாலும் (1), கர்மவிபாகத்தாலும் (2) சதுர் வர்ணம் என்னுல் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன (3). அவற்றுக்குக் கர்த்தாவாக இருந்தாலும், (4) என்னை அகர்த்தாவாகவும் (5) அவ்யயனாகவும் (6) அறி.

(1) ப்ரக்ருதியின் குணங்களைக்கொண்டும், ப்ரக்ருதியின் கர்மங்களைக் கொண்டும், சதுர்வர்ணமாகிய ப்ராஹ்மணத்வம்,

க்ஷத்திரியத்வம், வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் பரமேஸ்வரனால் வகுக்கப்பட்டன. 104. 105க்குரிய பாவ்யத்தை மீளவும் காண்க.

ஓய்வில்லாத சேஷ்டையுள்ளதாயும், இஷ்டம் (attraction, like) அரிஷ்டம் (repulsion, dislike), இருள் ஒளி, முதலிய த்வர்த்வங்களை (இரண்டக வேதனைகளை)ப் பெற்றதும், தன்னுடைய கலங்கின நிலையையும் துன்பசொருபத்தையும் அறியக்கூடாததும், ஆகிய ப்ரக்ருதியில் பரமேஸ்வரனது சித் ஸக்தி சென்று, ப்ரக்ருதியின் மிக மிஸ்ர (கலப்புள்ள) குணத்தை மூவித குணங்களாகத் தெள்ளி வடியிட்டதுபோலப் பிரித்து, ஸ்ருஷ்டிக்கரமங்களை நடத்திற்று.

தெளிந்த தன்மையையும், ப்ரகாசிப்பிக்கும் தன்மையையும் பொருந்திய (யசு. ச) ஸத்வகுணத்தைப் ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு தேகஸூத்தி, நேர்நடத்தை, பொறுதி, மனமடக்கம், ஆத்மஅனாத்ம விசாரணை, குரு ஸ்ருதி தெய்வம் என்ற வற்றில் ஸ்ரத்தை என்ற ப்ராஹ்ம (ப்ராஹ்மத்தைச் சார்ந்த) தர்மங்களைப் பிறவியிலேயே, பரமேஸ்வரன் அருளிநூர் (அத். 104. சயெ). இந்த ஸத்வகுணமும் ப்ராஹ்ம தர்மங்களும் சேர்ந்து ப்ராஹ்மணத்வம் ஆயிற்று.

ராக த்வேஷ் சொருப (யசு. எ) ரஜஸ்குணத்துக்குரிய ஸத்வாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு அஞ்சாமை, பொலிவு, தைர்யம், ஸாமர்த்யம், போரில் ஓடாமல் நிற்கல், ஈகை, நல்லவர்களுக்கு ஸுகபாவனையும் கெட்டவர்களுக்குப் பீம பாவனையும் காட்டுதல் என்ற க்ஷாத்ர (ஆபத்தில் நின்று காப்பவன் தன்மையைச் சார்ந்த) தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளிநூர் (யசு. சயெ). இந்த ரஜஸின் ஸத்வகுணமும் க்ஷாத்ர தர்மங்களும் சேர்ந்து க்ஷத்திரியத்வம் ஆயிற்று.

ராக த்வேஷ் சொருப ரஜஸ்குணத்தின் தமாம்ஸத்தை ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு உபுதுண்டாக்கப் பட்ட தான்யத்தையும் பூஜா த்ரவ்யத்தைக் கொடுக்கும் பசுக்களையும் காத்தல், வாணிஜ்யப்பொருட்களைக் கொள்ளல் விற்

றல் என்ற பாலன தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளிஞர் (யுஅ. சயச). இந்த ரஜவின் தமோகுணமும் பாலன தர்மங்களும்சேர்ந்து வைய்யத்வம் ஆயிற்று.

அஞ்ஞான சொரூப தமோகுணத்தின் (யுச. அ) ரஜாம்ஸத்தைப் ப்ராபல்யமாகப் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ராஹ்மணஸிஷ்ருஷை (மது, கூ. ஈாஈச) அல்லது வேறு புண்ய புருஷசேவை என்ற உசித பரிசாரக தர்மங்களை ஈஸ்வரன் பிறவியிலேயே அருளிஞர் (யுஅ. சயச). இந்தத் தமோகுணத்தின் ரஜாம்ஸமும் புண்ய புருஷ பரிசாரக தர்மங்களும் சேர்ந்து ஸூத்ரத்வம் ஆயிற்று.

இவ்விதம் குணத்தையும் கர்மத்தையும் கூட்டிப் ப்ராஹ்மணத்வம் ஈஷ்த்ரியத்வம் வைய்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற சதுர் வர்ணங்களைப் (போற்றத்தக்க நான்குவித புத்திகிலைகளை) பகவான் உண்பெண்ணினார். இவை ஸ்வபாவ ஜன்யங்கள் (யுஅ. சயஉ—ச), பிறவியிலேயே புத்திக்கு அமைக்கப்பட்ட நிஷ்டைகள். மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே புத்தி தரித்த இந்த தாரணைகள் உறுதியாக நின்று, ஜீவாத்மாவைக் காமக்ரோத பய துக்கங்களால் மிகவும் சலனப்பட விடாமற் காக்கும்.

“வர்ணம்” என்ற பதம், “வரண்” (போற்றுதல், புகழ்தல்) என்ற ஸம்ஸ்கிருத தாதுவிலின்று ஜனித்து, “போற்றத்தக்கது” என்று அர்த்தமாகும். ஆதலால், சதுர் வர்ணம் என்ற பதங்கள் போற்றத்தக்க நான்குவித மனோதர்மங்கள், புத்தி தாரணைகள், என்று ஸித்திக்கின்றன.

சதுர் வர்ணத்தார் ஏன் யாவராலும் போற்றத் தக்கவர் எனில், தேவ ஸ்ரத்தையிலும் ஸத் கர்மத்திலும் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியுடையவராதலால் என்றறிக.

ஆரம்பஸக்தியும் கூட்டிமுடிக்கின்ற ஸக்தியும் தனக்கு மிகக் குறைவாயிருக்கின்றன என்று தாழ்மையுடன் ஒப்புக் கொண்ட ஸூத்ர ஜீவன் ஒரு புண்ய புருஷனைப்பற்றி ஏவல் வேலை செய்து, அவர்வழிபடும் தெய்வத்தையும் அவருடைய அன்பையும் நல்லொழுக்கங்களையும் பெறவேண்டும்

என்ற உறுதியான புத்தியோடு வாழ்வான். அங்கிங்கு ஓடாமல், தன் யஜமானனை எதிர்பார்த்தே ஓடிடத்தில் அடங்கி நிற்பான். இப்படி யஜமானனிலும் நல்லொழுக்கத்திலும் ப்ரதிஷ்டைபெற்றவன் புகழுக்குரிய ஸூத்ரன்.

இவனுக்கு மேற்பட்ட புத்தியுடைய வைய்யன் பசு தான் யம் முதலிய பொருட்களைப் புண்ய வழியால் வ்ருத்திசெய்து ஜனங்களுடைய நன்மையையும் தன் நன்மையையும் கருதி, வ்யாபாரங்களைத் தர்மமுறையாக நடத்தி, ஸாந்த தேவதைகளை வழிபட்டு வருவதால், இவனும் பெரியோரால் புகழப்படுவான்.

ஈஷ்த்ரியனும் ப்ராஹ்மணனும் வைய்யனுக்கு மேற்பட்ட புத்தியையும் கர்மங்களையும் உடையவர்களாதலால், அவர்கள் அதிக புகழுக்குரியவர்கள்.

இது ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் என்றறிக. அஃதாவது, ப்ரக்ருதி மார்க்கம் ஸுகமென்று வாழ்பவரில் சதுர்வர்ணிகள் போற்றத்தக்க நிலையைப் பெற்றவர்கள். அந்த மார்க்கத்தைப் பற்றியிருக்கின்ற ஏனையோர் எல்லாம் இகழப்பட்ட நீரீஸ்வர நிராத்ம விஷயகாமிகளாதலால் மது ஸ்ம்ருதியில் “ஐந்தாவது வர்ணம் இல்லை” என்று உபதேசிக்கப்பட்டது (யு. ச). இதனர்த்தம் யாதெனில், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஜீவிக்கின்றவர்களில் நான்கு வர்ணத்தைத் தவிர ஐந்தாவது “வர்ணம்” (போற்றத்தக்க புத்திகிலை) ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை என்பதே

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தாரில் ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு அநுகூலமான குணகர்மங்களைத் தரித்த சதுர் வர்ணிகளுக்கும் மேலான உத்தம புருஷர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் ப்ரவ்ருத்தி வாழ்வில் ஸுகபுத்தியில்லாதவர்கள். அத். எ, யசு இல் பகவான் இவர்களை ஆர்த்தாக்கள், ஜிஜ்ஞாஸுக்கள், அர்த்தார்த்திகள், ஞானிகள் என்று வகுத்தார். ஆர்த்தாக்களாவார் ஸம்ஸாரம் துக்கம் (“ஆர்த்தி”) என்று நிச்சயித்தவர்கள். ஜிஜ்ஞாஸுக்களாவார் ஸம்ஸார துக்கநிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அறியவேண்டுமென்ற ஆவலோடிருக்கின்றவர்கள். அர்த்தார்த்திக

ளாவார் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை மிக முயற்சியோடு அது ஸரித்து வருகின்றவர்கள். ஞானிகளாவார் துக்கநிவ்ருத்திபெற்ற ஜீவன்முத்தர்கள்.

ப்ராஹ்மணத்வம் ஷுத்திரியத்வம் வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற வர்ணங்கள் (போற்றத்தக்க ப்ரவ்ருத்திமார்க்க புத்திநிலைகள்) ஈஸ்வரனுள் அருளப்பட்ட ஸ்வபாவ ஜன்யகுணகர்மங்களாதலால், ஸர்வ தேஸங்களிலும் அவை ப்ரகாஸிக்கின்றன. எங்களது பரத தேஸத்தில் மாத்ரம் சதுர்வர்ணம் காணப்படுகின்றதென்று கூறுவோர், ஸ்தூலபுத்திமாண்களாவதுமன்றி, அன்யதேஸங்களிற் சென்று அங்குள்ள ஜனங்களின் மனோதர்மங்களை விசாரித்தறியாதவர்களுமாவர்.

புற தேஸங்களில் சதுர்வர்ணிகள் வாழ்கின்றனரானாலும், தாங்களாவது தங்கள் தேஸத்தாராவது சதுர்வர்ண ஸ்ருஷ்டியின் மான்மியத்தை அறியமாட்டார்கள். மேலும், ஆங்க்லேய முதலிய அன்யதேஸ பாஷைகளில் ப்ராஹ்மணத்வம் ஷுத்திரியத்வம் வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற புத்திநிலைகளுக்கு ஏகபதங்கள் இல்லை. ஆங்க்லேய பாஷையில், spiritual-mindedness, public spirit, honest commercialism, faithful attendance upon a spiritually-minded person என்ற பலபதங்கள் இருந்தும், அவை சதுர்வர்ணங்களைக் குறிக்கமாட்டா. ஏனெனில், தெய்வம் குரு ஸாஸ்த்ரம் என்றவற்றில் ஸ்ரத்தையும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களும் அப்பதங்களில் சுட்டப்படாமல் இருப்பதால்.

இதர தேஸங்களில் ப்ராஹ்மணத்வம் முதலிய புத்திநிலைகள் காணப்பட்டாலும், ப்ராஹ்மண குலம், ஷுத்திரிய குலம், வைஸ்ய குலம், ஸூத்ர குலம் என்று அங்கு ஏற்படவில்லை. பரததேஸத்தில் மாத்ரம் குல வர்ணங்கள் (ஸ்தூல ஸந்ததி வர்ணங்கள்) ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு குடும்பத்தில் தந்தை தாய் தான் தாரம் மக்கள் தமர் என்பவர்களில், ப்ராஹ்மணத்வம் ஒருவனுக்கு அமைந்தும், ஷுத்திரியத்வம் இன்னொருவனுக்கு அமைந்தும், வைஸ்யத்வம் வேறொருவனுக்கு அமைந்தும், ஸூத்ரத்வம் இன்னொருவனுக்கு அமைந்தும், வேறு நிரீஸ்வர

நிராத்ம அஸார்த குணங்கள் எஞ்சினவர்களுக்கு அமைந்தும் இருக்க, அவர்களுடைய நாநாவித புத்தி நிலைகளைக் கவனிக்காமல், மூல புருஷனுடைய புத்தி நிலை எதுவோ, அந்தத் தர்மமே அவனுடைய புத்தர் பௌத்தரூதிகள் யாவர்க்கும் சாட்டப்பட்டு, ஸ்தூலகுல வர்ணங்கள் தோன்றின. இவை முழு மாயா ஸங்கல்பம். இவற்றை ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்க வில்லை. இவை ப்ரக்ருதியின் அஞ்ஞானத் திரிபுகள் என்றறிக.

ஸத்வகுணத்தோடு ப்ராஹ்ம கர்மத்தைச் சேர்த்து ஈஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டித்த ப்ராஹ்மண வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல ஸந்ததியார் ப்ராஹ்மணர்கள் என்றும், ரஜோகுணத்தின் ஸத்வாம்ஸத்தோடு ஷுத்தர கர்மம் சேர்ந்து உற்பத்தியான ஷுத்திரிய வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல சந்ததியார் ஷுத்திரியர்கள் என்றும், ரஜோ குணத்தின் தமாம்ஸத்தோடு பசு தான்ய தன புரிபாலன கர்மம் சேர்ந்து உற்பத்தியான வைஸ்ய வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல ஸந்ததியார் வைஸ்யர் என்றும், தமோகுணத்தின் ரஜாம்ஸத்தோடு ப்ராஹ்மண ஸிஷ்ருஷை (மது, கூ. ௩௩௪) சேர்ந்து உற்பத்தியான ஸூத்ர வர்ணத்தானுடைய ஸ்தூல ஸந்ததியார் ஸூத்ரர் என்றும் பரத தேஸத்தில் யாது காரணத்தால் வெவ்வேறு குலத்தாரானார் என்று விசாரிக்கில், அந்தத் தேஸத்தார் ஸ்ரத்தையோடு ஒப்புக்கொள்ளும் வேதாகமங்களின் ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை அறியாத தன்மையே என்று ஞானிகள் கூறுவார்கள். ஜீவாத்மாக்களைப்பற்றியும் ஈஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருத்யத்தைப்பற்றியும் வேதாகமங்களும், அவற்றின் வாக்யங்களை அதுபவமுறையாக அறிந்த ஞானவான்களும், பலவாறு கூறினதை உள்ளபடி க்ரஹிக்க ஸக்தியற்ற ஜனங்கள் ஸ்தூலகுல வர்ணங்களைத் தாங்களே ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு, அவையெல்லாம் ஈஸ்வரனுள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்ற வீண் நிர்ஸயத்தோடு வாழ்கின்றனர்.

இவர்களுடைய விமூட ஸங்கல்பம் எவ்வாறு தோன்றின வென்றால், அவ்வாற்றைக் கூறுதும். ஒருவனுடைய பிதாவா னவன் ப்ராஹ்மத்தை தர்ஸித்து யதார்த்த ப்ராஹ்மணனானால்,

அவனுடைய ஸ்திதியைப் பெறாத புத்தர பெளத்தராதிகளை அவன் விலக்கமாட்டான். அவர்களும் அவனை விட்டுப் பிரியார்கள். அவனையே அண்டி அவன் வீட்டிலிருந்து அவர்கள் வாழ்வது இயல்பே, (பாக்குதிக்குரிய தன்மையே). அவர்கள் யாரெனில், அவனுடைய தேகத்திலின்று தோன்றின ஸந்ததியார் (வரியில் வந்தவர்கள்) என்று சொல்லவேண்டும். ஸந்ததி, வர்க்கம், வம்ஸம், என்ற பதங்கள் ஸ்தூலதேக வரலாற்றைக் குறிக்குமேயன்றி மனோதர்மங்களைக் குறிக்கமாட்டா. மனோதர்மங்கள் ஸூக்ஷ்ம தேகத்துக்கு உரியன என்றும், ஸூக்ஷ்மதேகம் ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவுக்கு ஈஸ்வரனால் அருளப்பட்டது என்றும், இப்படி அருளப்பட்ட ஸூக்ஷ்ம தேகம் ஆதிதொட்டு அந்தந்த ஜீவாத்மாவுக்கே சொந்தம் என்றும், அது பிதாமாதாக்களின் அம்ஸமன்று என்றும், அறியாத ஜனங்கள் ஸ்தூலதேக வரலாற்றையும் ஸ்தூலதேக ஸம்பந்தத்தையும் மாத்ரம் குறிக்கின்ற “ஸந்ததி”, “வர்க்கம்”, “வம்ஸம்”, “குலம்”, முதலிய பதங்களில் ப்ராஹ்மணத்வம் முதலிய புத்தி அம்ஸங்களை அடக்கி, ஸூக்ஷ்ம வர்ணங்களை ஸ்தூல குலங்கள் என்றெண்ணினார்கள். இப்படிக்கலக்க முற்ற ஸ்தூலகுல வர்ணங்கள் யுகங்கள் தோறும் கானல் ஜலம் போலத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கின்றன இதுபற்றி, ஸாஸ்த்ர கர்த்தாக்கள் ஸ்தூலகுல வர்ணங்களை ஒப்புக் கொண்டு, அவையெல்லாம் ஒருவித பாக்குதி பாவனை என்றும், தொன்றுதொட்டுப் பரத தேசத்தில் அநுஸரிக்கப்பட்டதால், ஒருவித தர்மம் என்றும், கூறி, ஸ்தூல ஸந்ததி வர்ணத்தாரும் ஸூக்ஷ்ம குண கர்ம வர்ணத்தாரும் அறியும்படியதார்த்தத்தைப் பலவாறு விளக்கினார்கள். குணத்தாலும் தொழிலாலும் இவன் ப்ராஹ்மணன், இவன் க்ஷத்ரியன், இவன் வைஸ்யன், இவன் ஸூத்ரன் என்பது யதார்த்தம் (மெய்). பிறகுடைய ஸ்தூல தேகங்களைப்பற்றிச் சதுர்வர்ணம் உண்டென்பது பொய்.

(2) நான் சதுர் வர்ணத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, ஜனங்களை நான் தோறும் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கம் என்ற கர்மசகரத்தில்

செலுத்தி வந்தாலும், என் பஞ்ச க்ருத்யங்களைப் பற்றில்லாது செய்கின்றேன். ஆதலால், என்னை அழிவற்ற நிஷ்கர்மாவாக அறி. அவ்யயன், உ. யௌ, உய.

மச. கர்மங்கள் என்னைப் பற்ற என்மும்⁽¹⁾, எனக்குக் கர்ம பலத்தில் ஸங்கம் இல்லை என்றும்⁽²⁾, என்னை எவன் அறிகின்றனோ, அவன் கர்மங்களால் வாதிக்கப்படான்⁽³⁾.

(1) கர்மம் ரஜஸ் குணத்திலின்று விரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் பரமேஸ்வரனது சச்சிதானந்த சொரூபத்தைத் திண்டிக்கெடுக்கா என்றும்.

(2) பஞ்ச க்ருத்யங்களைச் செய்யும் பரமேஸ்வரனுக்குப் புண்ய பாப பலன்களான ஸ்வர்க்க நரகாதி போகங்களை ஊட்டமாட்டா என்றும்.

(3) பரமேஸ்வரன் நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானி என்றும், ஸ்வர்க்க நரகாதி போக ரஹிதன் என்றும் அறிந்த ஒருவன், நைஷ்கர்மய புத்தியோடு தன் கர்மங்களை லோகோபகாரத்துக்காகச் செய்தால், அவனை அக்கர்மங்கள் திண்டவும்மாட்டா, அவனுக்குக் கர்மபல துக்கங்களை விளைவிக்கவுமாட்டா.

மரு. முழுகுளாகிய⁽¹⁾ [உன்] முன்னோர்களாலும்⁽²⁾ இவ்விதம் அறிந்து கர்மம் செய்யப்பட்டது. ஆதலால், [உன்] முன்னோர்களால் செய்யப்பட்ட அனாதி [அகர்த்தந்த்ருத்வ] கர்மத்தையே நீ செய்.

(1) முமுக்ஷு = மோக்ஷத்தில் மிக விருப்பங்கொண்டவன்; ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் எல்லாம் துன்பமென்று நிர்ஸயித்து, துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஆவலுற்றவன்.

(2) உன் க்ஷத்ரிய மூதாக்களாலும்.

மக. எது கர்மம் எது அகர்மம் என்றதில் கவிகளும் மோகத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள்⁽¹⁾. எதனை அறிந்து அஸுபத்திலின்று விடப்படுவோயோ, அந்தக் கர்மத்தை உனக்கு உபதேசிக்கப் போகின்றேன்⁽²⁾.

(1) ஸாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட “கர்மம்” (செய்தல், செ

யல்) யாது, “அகர்மம்” (செய்யாமை “செய்யாமற் செய்தல்”) யாது, என்ற விசாரணையில் கவிகள் தானும் மயங்கினார்கள்.

கவி = புத்திமான். கவிக்கு லக்ஷணம் ப்ராதிபை (தூதன சிந்தனை), கோஸாதி ஞானம் (கோஸம், வியாகரணம், நாடகம், அலங்காரம், என்றவையிற் சிறந்த வித்வம்), தேவ அநுக்கர ஹம்.

(2) அந்தக் கர்ம அகர்ம விவேகம், துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுப்பதால், அதை உனக்கு இன்னும் விரித்து உபதேசிப்பேன்.

மௌ. கர்மத்தின் [லக்ஷணத்தை] அறிதல் வருத்தமாதலால், கர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (1), விகர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (2), அகர்மத்தின் [லக்ஷணமும்] (3) அறியவேண்டியது.

(1) கர்மம் என்றது மனம் வாக்கு காயம் என்ற கரணங்களால் ஒருவன் வேதவிதிப்படி தன் ஆத்ம உத்தாரணத்துக்காகச் செய்யவேண்டிய செயல்கள் (தொழில்கள்). இந்த லக்ஷணத்தில் அநேக அரிய பொருட்கள் அடங்கி நிற்கின்றன. தொழில் யாது தொழிலுக்குக் காரணம் (கர்மகாரணம்) யாது, தொழிலாளி யார், ஆத்மா யாது, கரணங்களின் உற்பத்தி என்ன, கரணங்களால் செய்யப்பட்ட தொழிலின் பலன் என்ன, அப்பலன்களாகிய இன்ப துன்பம் எவ்வாறு உதித்தன, அவற்றைப் புசித்துப் பெற்ற ப்ரயோஜனம் என்ன, கர்ம பலன் யாரைப்பற்றும், யாரைப் பற்றாது என்ற தூர்லப விசாரணைகள் இந்த அத்யாயத்தில் பின் வரும் மந்த்ரங்களிலும், வேறு அத்யாயங்களிலும், நடக்கும். ௫. அ, கூ; ௩௩. ௩௩; ௩௩. ௩௩; ௩௩. ௩௩.

(2) விகர்மம் என்றது ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு விபரீத கர்மம் (௩௩. ௩௩); வேதங்களால் விலக்கப்பட்ட கர்மம்.

(3) அகர்மம் என்றது அகர்த்தருத்வ கர்மம். அஹந்தை மமதையற்றுச் செய்யப்பட்ட கர்மம்; செய்யாமற் செய்தல்; நிஷ்காமியின் கர்மம்; நைஷ்கர்மியம். ௩௩. ச.

அர்ஜுனனைப் போன்றவர்கள் அகர்மத்தைக் கர்மாதுஷ்

டானம் இல்லாமை என்று நினைப்பார்கள்.

மௌ. எவன் [இந்தீரியங்களைத்] செய்யப்பட்ட கர்மத்தில் [நன்]. அகர்மத்தைப் பார்ப்பானோ (1), எவன் [நன்] அகர்மத்தில் [இந்தீரியங்களைத்] செய்யப்பட்ட கர்மத்தைப் பார்ப்பானோ (2), அவன் மானுடரில் புத்திமான் (3). அவன் யுக்தன் (4), ஸர்வ கர்ம க்ருத் (5).

(1) கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் நானன்று, அவை கர்ம காரணங்களால் முடிவுபடுகின்றன, என்று எவன் நிச்சயிக்கின்றானோ.

மௌ. ௩௩, ௩௩இல் கர்மத்தை உண்டுபடுத்தும் வஸ்துக்களை (கர்ம ஜனன காரணங்களை)ப் பிரித்துக் காட்டினார். அவை தெய்வம், கர்மேந்திரியம், ஸ்தூல ஸரீரம், ஸரீரத்தினுள் சேஷடிக்கும் ரஜஸ்குணம், கர்த்தருத்வ மோஹம் என்றறிதல்.

(2) எவன் நிஷ்கர்மாவாகிய தன்னைப்பற்றி நின்று கர்மகாரணங்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றன என்று அறிகின்றானோ.

(3) அவன் ஆத்ம அனாதம் விவேகமுள்ளவன்.

(4) அவன் தன் புத்தியைத் தன்வஸமாக்கி வாழும் யோகி. புத்தியை ஐம்பொறி வழியிற் செல்லவிடாமல், ஆத்மாவில் ப்ராதிஷ்டை பண்ணின ஜீவன்முக்தன்.

(5) செய்யவேண்டிய ஸர்வ கர்மங்களையும் கௌஸலமாகச் செய்கின்றவன்.

கர்ம க்ருத் = கர்மங்களைச் செவ்வையாகச் செய்தவன். அஃதாவது, ஆத்ம உத்தாரணம் விரித்திக்கும்படி நைஷ்கர்மிய புத்தியோடு தன் கர்மங்களை நிறைவேற்றுகின்றவன்.

மக. செவ்வையாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட எவனது தொழில்கள் எல்லாம் காம ஸங்கல்பங்களால் (1) விடப்பட்டவைகளோ, ஞானாக்ரியால் (2) கர்மத்தை எரித்த (3) அவன் அறிவாளிகள் பண்டிதன் (4) என்று கூறுகின்றனர்.

(1) இஷ்ட காமங்களால்; இச்சித்த ஸ்வர்க்காதி போக பலன்களால்.

(2) அகண்டாகார அறிவின் தீபத்தால்.

ஞானஞ்ஞானம் என்ற நெருப்பு.

ஞானம் என்றது மெய் உணருதல்; மெய்ப்பொருளாகிய ஆத்மாவைப்பற்றிய அறிவு; மெய்யறிவு.

தோன்றி அழியும் பொய்ப்பொருட்களை மெய் என்று நினைத்து, ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு, பொய் விஷயங்களில் அழுந்தின அறிவு (ஸாக்ஷி என்ற ஜீவாத்மா), சேற்றில் விழுந்த ஜலம்போல, தன் ஸ்வரூபமாகிய ஸாக்ஷித்வமும் ஸார்த்தமும் மாறுபட்டு, மோஹமயமாயிருக்கும். இந்த ஸ்திதியில் “கிஞ்சித்” அல்லது சிற்றறிவு என்று அழைக்கப்படும்.

கண்ணில்லாதவன் தன் கை கால்களால் ஸ்பர்ஸித்து அறிவதுபோல, ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸார்த்தத்தையும் மிகவும் இழந்த சிற்றறிவு தன் அந்தஸ்கரணங்களாலும் புறக்கரணங்களாலும் ப்ரக்ருதி விஷயங்களை அறியும். கரணங்களிற் சிற்றந்த புத்தி தத்வத்தின் விசாரணை விஸாலமாயிருந்தால் விஸாலமாயும், சுருக்கமாயிருந்தால் சுருக்கமாயும், அறியும். ப்ரக்ருதி விஷயங்களை ஜீவாத்மா அறிதற்கு புத்தி ஒரு தீபமே.

இந்தத் தீபத்தால் அனாத்ம கார்யங்களைப் பார்த்து விசாரித்து அதுபவித்து, இவையெல்லாம் நிலையற்றவை என்றும் துக்க கோலங்கள் என்றும் மெல்ல மெல்ல அறிகின்ற பக்வத்தில் ஸாக்ஷிபாகிய ஜீவாத்மாவுக்கு முன்னுள்ள ஸாக்ஷித்வத்துக்கு மேலான ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் என்ற திவ்ய ஸாக்ஷித்வம் பரமேஸ்வரனால் அதுக்காஹிக்கப்படும்.

இந்த விவேகத்தைப் பெற்று துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கத்திற் செல்ல மிக ஆவலோடிருக்கும் ஞானதிகாரிக்கு ஞானகுரு தோன்றி, மெய்ப்பொருளுக்கும் பொய்ப்பொருளுக்கும்முள்ள லக்ஷணங்களை விளக்குவார். அந்த விளக்கத்தை அன்போடு ஆதரிக்கும் ஸிஷ்யனுடைய அறிவில் தொன்றுதொட்டுச் சார்ந்த வீண் மாயா ஸங்கல்பங்கள், ஒளிக்குமுன் இருள் கெடுவது போலக், காணாமற்போகும்.

ஞானம் (மெய் அறிவு) ஜ்யோதி சொரூப (ஸாக்ஷித்வம்)

அக்னி அம்ஸ) மாதலாலும், அனியா (அறியாமை) என்ற இருளையும் அவ்விருளால் உண்டான நினைவுகளையும், நாம ரூபங்களையும், அவற்றால் வந்த பந்தங்களையும் நாஸமாக்குவதாலும், ஞானஞ்ஞானம் எரிக்கும் என்றார்.

(3) கர்மத்துக்குத் தக்கபடி ஏற்பட்ட இகபர பலன்களிலுள்ள விருப்பத்தை தவிர்த்த.

(4) பண்டை (ஞானம், மெய்யறிவு) பெற்றவன், பண்டிதன்.

உய. எக்காலமும் நீருப்திபெற்றவனும் (1) ஓர் இருப்பிடம் (2) இல்லாதவனுமாகிய ஒருவன் கர்மபலனில் பற்றுதலை நீக்கிக், கர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தி பெற்றவனுயிருந்தாலும் (3), ஒன்றையுஞ் செய்கின்ற வில்லை (4).

(1) விருப்பு வெறுப்புக்களைத் தன் மனவலில் ஏறிச் சலனப்படுத்த விடாமல், எது வந்தாலும் சரியென்று, லைத்வ புத்தி யோடிருக்கின்றவனும்.

(2) இதுதான் எனக்கு வீடு, இதைப்போல வேறொரு ஸ்தானம் எனக்கு ஸுகமில்லை, என்ற க்ருஹப்பற்று.

(3) நித்ய கர்மாநுஷ்டானியாயிருந்தாலும்.

(4) “கிஞ்சித் நகரோதி”=ஒன்றையும் செய்கின்றவனில்லை, அஃதாவது, அவன் அகர்மியே, நிஷ்கர்மாவே.

உயக. தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை விருப்பாதவனும் (1), அந்தக் கரணத்தை (2) ஒடுக்கிவனும் (3), எல்லாப் ப்ரக்ரஹங்களை நீக்கிவனாகிய (4) ஒருவன் கர்மத்தை (5) மாற்றிச் செய்கின்றவனும், கிப்பிஷத்தைப் (6) பெறுகின்றவனில்லை.

(1) “நிராஸி”=தன் ஸ்தூல தேகத்தின் ஸுகங்களைக் கருதாத மனமுடையவன், தன் ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை விரும்பாதவன், தேக அபிமானமற்றவன், அஹந்தையற்றவன். க. ந.ய.

(2) இந்த்ரிய விஷயங்களிற் செல்லும் மனவை.

(3) ஆத்மாவைப்பற்றியே நிற்கும்படி செய்கின்றவனும்.

(4) தான்பெற்ற பேறுகள் யாவும் தனதல்ல என்ற மனம்

னையற்றவனுமாகிய.

(5) தனக்குரிய ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்களை.

(6) கில்பிஷம் அல்லது கில்விஷமாவது ஆத்மப் ப்ரகாஸத் தையும் ஆத்ம ஸுகந்தையும் கெடுக்கின்ற மலம் (அஸுத்தம், அழுக்கு, தீமை).

இந்தக் கில்பிஷமானது அவித்யா (அவித்தை), சேஷ்டை, மாயா (மாயை) என மூவகைப்படும்.

ஜீவாத்மாவின் தூக்கத்துக்குக் காரணம் அணுருபத்தையும், மயக்கி மறைக்கும் இயல்பையும், உடைத்தாகிய அவித்யாவே (அறியாமை என்ற இருளே). ஆதலால், இது ஆணவமலம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. கிலர் அறிவின் மஹத்வத்தை அணுப்போலச் சுருக்குவதால் ஆணவம் என்றழைக்கப்பட்டதென்பார்கள். இந்த ஆணவமலத்திற் சிக்குண்ட ஆத்மா, தன் ஸ்வரூபத்தை அறியாமல், ஆணவகோஸத்தை “நான்” (அஹம், ஆத்மா) என்று அபிமானித்துக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் பரமேஸ்வரன், அந்த ஆணவகோஸ அஹங்காரத்தை நீக்கும் பொருட்டு, தோன்றி விரிந்து அழியும் தன்மையுள்ள மாயா மலத்தைக்கொண்டு ஸைஷ்டம் ஸ்தூல தேகங்களையும் புவன போகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து அருளினார்.

சேஷ்டையாவது துடித்துக்கொண்டும் தூண்டிக்கொண்டும் தொழில்மயமாயிருக்கும் கர்ம மலம். இதற்கு பர்யாய நாமம் ரஜஸ்குணம். இந்த மலத்தைக்கொண்டு ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன.

விருப்பு வெறுப்பு என்ற ஆசைகளும் ஸ்வர்க்காதி போக வஸ்துக்களும் தனக்கு வேண்டியதில்லையென்று நிர்வசித்து நிஷ்காம புத்தியோடு தன் கர்மங்களைச் செய்கின்றவன் அகர்மியாகிறான் என்றும், சேஷ்டை என்ற மல வஸ்துவால் இயற்றப்பட்ட ஆத்மோபாய ஜீவனோபாய கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்ற அகர்மிக்கு ஒரு தோஷமும் இல்லை என்றும், இந்த மந்த்ரத்திற் கூறி, அடுத்ததில் கர்ம தோஷம் “பந்தனம்” என்றும், அகர்மிக்குக் கர்மத்தால் பந்தனமில்லை என்றும் உபதேசிக்கின்றார்.

உயஉ. எதிர்பார்க்காமல் கிடைத்ததில் ஸந்தோஷம் பெற்றவனுப், த்வந்த்வத்தைத் தாண்டினவனும்⁽¹⁾, மத்ஸரமில்லாதவனும்⁽²⁾, ஸீத்தியிலும் அஸீத்தியிலும் ஸமனாவனுமாகிய ஒருவன் (கர்மங்களைச்) செய்தாலுப் பந்திக்கப்படுகின்றான் இல்லை⁽³⁾.

(1) விருப்பு வெறுப்புகளில்லின்று ஜனித்த த்வந்தவமோ ஹத்தால் வாதிக்கப்படாத புத்தியை உடையவனும். உ. யச, உ. றுயஉ, எ. உயஎ, க்ஞரிய உரைகளிற் பார்க்க.

(2) மத்ஸரம்=என்னிலும் (“மத்”) இவன் மேலானவனாகப் போகவா (“ஸர”) என்ற பொருமை, எரிச்சல்.

(3) பந்தம்=கட்டு, பாஸம்; பந்திக்கப்படுதல்=கட்டுப்படுதல். கர்மபந்தம் என்றால் என்ன? கர்மம் எவ்விதம் பந்திக்கும்? அவித்யா என்ற ப்ரக்ருதி மலகோஸத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் ஜீவாத்மாவைத் தூக்கிவிடும்பொருட்டு, பரமேஸ்வரன் ஸைஷ்டம் ஸ்தூல தேஹங்களை அருளினார். இந்த தேஹங்களில் வலித்து, ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் நடைபெற்று வருவதை அறியும்பொழுது, ப்ரக்ருதியின் குணங்கள் தேஹியை (ஸைஷ்டம் ஸ்தூல தேஹங்களைத் தரித்த ஜீவாத்மாவை) அத்தேஹங்களில் பந்திக்கின்றன (யச. று). எப்படியென்றால், அந்தத்தேஹங்களை “நான்” (ஆத்மா) என்றும், அவை செய்யும் கர்மங்களை “நான் செய்கின்றேன்” என்றும், அறியப்பண்ணும். இப்படி அனாத்ம கார்யங்களை ஆத்ம லக்ஷணங்களாகக் கொண்டு, அவற்றைப் பற்றியிருத்தலே பந்தமாம். இந்த ஸங்கல்பங்கள் ஆத்மாவை தேஹத்திற் கட்டுகின்ற அத்தருவ மானஸ ஸைத்ரங்கள் (கயிறுகள்) என்றறிக.

அகர்த்தருத்வ புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் அகர்த்தாவை அவனுடைய தேஹத்தில் பந்திக்கா.

உயஈ. [தேஹத்தில்] ஸங்கமில்லாதவனும்⁽¹⁾, ஞானத்தில்⁽²⁾ நிபுணம் மனம் பெற்றவனும், யஜ்ஞார்த்தமாகக்⁽³⁾ கர்மத்தைச் செய்கின்றவனுமாகிய முத்தனுடைய⁽⁴⁾ கர்மம் எல்லாம் அழிகின்றது⁽⁵⁾.

(1) தேஹமே நான் என்ற மோஹத்தால் ஜனித்த தேஹப் பற்று இல்லாதவனும்.

ஸங்கம்=சேர்க்கை, ஒன்றிப்பு, பற்று.

(2) ஆத்ம ஞானத்தில், ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணைகளில்.

(3) “யஜ்ஞாய” = “யஜ்ஞார்த்தாத்” (க. கூ), யஜ்ஞார்த்தமாக, ப்ரஹ்மார்ப்பணமாக.

ப்ரஹ்ம அர்ப்பணம்=பரமேஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல். “எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ந்யாவி (ஒப்புக் கொடு)” என்று க. நய இலும், “எதைச் செய்கின்றாயோ அதையெல்லாம் மதர்ப்பணமாகச் செய்” என்று கூ. உயௌ இலும் கூறியிருப்பதால், “யஜ்ஞார்த்தமாகக் கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்” என்ற பதங்கள் ப்ரஹ்மத்தினிடம் கர்மத்தை அர்ப்பணம் செய்கின்றவன்” என்று பொருள்படும்.

(4) ப்ரக்ருதி பந்தங்களிலின்று விடுபட்டவனுடைய.

முக்தனுடைய கர்மம்=ஜீவன்முக்தனுடைய கர்மேந்திரியங்கள் செய்யுங் கர்மம்.

(5) ஸகல கர்மங்களும் இல்லாமற்போகின்றன, ஏனெனில், அவனுடைய கர்மம் அகர்மம் ஆகலால்.

தன் தேஹத்தில் பந்தமற்ற ஞானியுடைய இந்திரியங்கள் செய்யும் கர்மமொன்றும் அவனுடைய கர்மமன்று. அக்கர்மம் அவனுக்கு அகர்மமென்பது பற்றியும், ஸுக துக்க பலன்களைக் கொடாதென்பது பற்றியும், “முக்தனுடைய கர்மம் எல்லாம் அழிகின்றது” என்றார்.

அடுத்த மந்தரத்தில், அகர்ம அநுஷ்டானம் செய்து மோகஷ வித்தியைப் பெற்ற பேரறிவாளிக்கு கர்மகாண்டத்திற் கூறப்பட்ட யஜ்ஞாதி கர்மங்களும், அவற்றிற்குரிய நானாவித பாவனைகளும், வ்யஷ்டியாக (வெவ்வேறாக) த் தோற்றம் என்றும், அவையெல்லாம் ஸகுண ப்ரஹ்ம சொரூபங்கள் என்றும், ஸகுண ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஜீவன்முக்தன் நிற்குண ப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யமாவான் என்றும், உபதேசிக்கின்றார்.

உயச. அர்ப்பணமும் ப்ரஹ்மம் (1), அகன் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் [ஹோதா என்ற] ப்ரஹ்மத்தால் ஹோமிக்கப்பட்ட ஹவிஸும் ப்ரஹ்மம். கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் ஸமாதிபெற்றவனால் அடைய வேண்டியதும் ப்ரஹ்மமே.

(1) அர்ப்பணம்=கொடுத்தல், ஈகை, தானம் (தாது, அர்ப்ப=கொடுத்தல்).

கர்மாதிகாரிக்கும் ஞானாதிகாரிக்கும் பொதுவான தர்மம் அர்ப்பணம் என்ற கர்மம். அறம் (தர்மம்) என்றது ஈகை (“ஈதல் அறம்”) என்று ஓளவையார் ஓதினார். அஃதெப்படியெனிற், கூறுதும்.

ஆசையால் பந்திக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா, தன்னை அறியாமல் தான் ஆசையென்று நினைத்து, ஆசையின் விஷயம் கிடைத்தால், அதைத் தானே புசிக்கும், வேறொருவருக்குக் கொடாது. ஆனால், தன் மனைவிக்கும் பிள்ளைக்கும் கொடுக்கின்றதேயென்று ஆசைப்பித்தால், தன்னுடைய மனைவி தன்னுடைய பிள்ளை என்று அஹந்தை மமதை பற்றியே கொடுக்கும். ஆதலால், அவர்களுக்குக் கொடுத்தல் தன் கையில் இருத்தல்போல நினைத்துத், தானே அநுபவிக்கின்றதாய் முடியும்.

ஆசையால் ஜனித்த தேஹப்பற்றையும் புறப்பொருட்பற்றையும் தீர்க்கும்படி, பரமேஸ்வரன் தக்க கருவிகளையும் குரு மாரையும் தர்மஸாஸ்த்ரங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தேவாதி தேவனாகிய தமக்கும் தேவர்களுக்கும் பித்ருகளுக்கும் அதிதிகளுக்கும் பூதங் (வேறுப்பிராணி)களுக்கும் விதித்தபடி அன்போடு கொடுக்கவேண்டுமென்று ஆஜ்ஞாபித்தார்.

இந்தப் பஞ்ச அர்ப்பணங்கள் பஞ்ச யஜ்ஞங்கள் என்றும் கூறப்படும்.

இவற்றுள், ப்ரஹ்ம யஜ்ஞம் (அல்லது அஹுதம்) என்றது ஸாங்க்யயோக அஷ்டாங்கயோக ஸாதனைகள், ஞான ஸாஸ்த்ர படனம், வேத பாராயணம், தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளோதுதல். இவற்றால் ஞானாதிகாரி அன்பைப் பெருக்கி, ஏகபாவனைசெய்து, தனது உடல் என்ற இந்

தரியங்களையும், பொருள் என்ற நல்வினை தீவினைப் பயன்களையும், ஆவி என்ற ஜீவபோதத்தையும் பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்புவிப்பான் (அர்ப்பணம் செய்வான்). எனவே கர்மாதிகாரிக்குரிய ப்ரஹ்ம யஜ்ஞமாவது வேதபாராயணமும் தேவாரம் திருவாசகம் முதலிய திருமுறைகளோத்தலும், இவற்றால் ஸ்வரானுக்கும் ஜீவன்முத்தர்களுக்கும் த்ருப்தி செய்தலுமாம்.

தேவ யஜ்ஞம் (அல்லது ஹுதம்) என்றது தேவர்களுக்கு அக்னியில் ஹோமஞ் செய்தல். ஹோமஞ்செய்தல் (அல்லது ஹோமித்தல்) என்பது மந்த்ரத்தைச் சொல்லி அக்னியில் ஹோமிக்கப்பட்ட பொருளை இடுதலாம்.

பித்ரு யஜ்ஞம் என்றது பித்ருக்களைத் த்யானித்துத் தர்ப்பணம் செய்தல், மந்த்ர ஸஹிதமாக என்னும் தண்ணீருமிட்டுத் த்ருப்தி செய்தல்.

அதிதி யஜ்ஞம் என்றது தன் ஊரில் வலிக்காதவனும் நான்தோறும் வராமல் ஏகதேசத்தில் ஒருவன் வீட்டை நாடி வருகின்றவனுமாகிய ஸாதுவை உபசரித்து அன்னம் படுக்கை முதலியவை கொடுத்தல்.

பூத யஜ்ஞம் என்றது பதிதன் சண்டாளன் திராப்பினி யாளி, நாய் காகம் கிருமிகள் என்ற ப்ராணிகளுக்கு பலி (உணவு) கொடுத்தல் (மது, நு. கூஉ).

இவ்விதம் எவன் தினந்தோறும் ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடுத்துத் த்ருப்திசெய்கின்றானே, அவன் தேஜோரூபனாய் மேலான பதவிகளை அடைகிறான் என்று ஸாஸ்த்ரமிருப்பதால், (மது, நு. கூஉந); ஆத்மதேஜஸுக்குக் காரணமான கொடை (அர்ப்பணம்) என்ற கர்மம் ப்ரஹ்மமயமே என்று கூறவேண்டியது.

சுண்டு ப்ரஹ்மமயம் என்றது ஸகுண ப்ரஹ்மமயமெனக் கொள்க. அஃதாவது, ப்ரக்ருதியிலும் ப்ரக்ருதிகார்பங்களிலும் வீற்றிருந்து பஞ்ச க்ருத்யங்களை நடத்திவரும் அந்தர்யாமி ஸ்வரனது ஸக்தியே “அர்ப்பணம்” என்ற திவ்ய கர்மமாகி, கர்மாதிகாரியிலும் ஞானாதிகாரியிலும் ப்ரகாஸிக்கின்றது.

(2) அக்னிக்கு மூன்று ரூபங்கள் உண்டு. அப்ப்ரத்யக்ஷமாக எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் ரூபம் ஒன்று. ப்ரத்யக்ஷ சுடர் ரூபமும் தேவரூபமும் இரண்டு. இந்த மூலித ரூபங்களுக்குரிய தத்த்வங்கள் அந்தர்யாமி ஸ்வரனது ஸக்தியே.

தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் ஜகத்துக்கும் ஹிதனாயும் (அதுகூலனாயும்), மந்த்ரங்களுக்கு ஹவனமாயும் (ஹோமித்தலுக்குரிய இடமாயும்), அக்னி நியமிக்கப்பட்டது. (மஹா பாரதம், ஸாந்திபர்வம், அத. நு. கூசஉ, ய). மந்த்ரஸம்பந்தமாக இடப்பட்ட ஹவிஸை ஏற்று, உத்தேயித்த தேவர்களுக்குச் செலுத்தும். ஈதெல்லாம் ப்ரஹ்ம ஸக்தியின் ஆம்முங்கள் என்பதுபற்றி, “அக்னி என்ற ப்ரஹ்மத்தில்” என்றார்.

(3) யாகத்தைச் செய்விக்கின்ற யஜமானன்; ஹோமத்தைச் செய்விக்கின்ற கர்த்தா.

வேத க்ருத்யங்களில் ஸ்ரத்தையும், தேவ யஜ்ஞங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற புத்தியும் அந்தர்யாமியின் ஸக்தியாதலால், அக்குணங்களைப்பெற்ற ஹோதாவை ப்ரஹ்மம் என்றார்.

(4) மந்த்ர ஸஹிதமாய் அக்னியில் இடப்பட்ட அன்னம் பால் நெய் முதலியவை.

இந்தப் பூஜாத்ரவ்யங்கள் அந்தர்யாமியின் ஸக்தியாதலால் “ஹவிஸும் ப்ரஹ்மம்” என்றார்.

(5) வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களும் அந்தர்யாமியின் ஸக்தி வடிவங்களாதலால், “கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில்” என்றார்.

(6) சுண்டு, “ப்ரஹ்மமே” என்றது நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை. ஏனெனில், ஸத்த்கர்ம அதுஷ்டானத்துக்குரிய ஸ்வர்க்காதி போகபலன்களில் ஸமத்வபுத்தி பெற்று, கைஷ்கர்மம் என்ற விரித்தியை அடைந்தவனால் பெறவேண்டிய துக்க நிவ்ருத்தியும் நாமரூப வியோசமும் நிர்க்குண ப்ரஹ்ம ஸ்திதியாதலால்.

“ப்ரஹ்ம கர்மஸமாதிகா” (கர்மம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் ஸமாதிபெற்றவனால்) = பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் என்ற ப்ரஹ்ம ஸக்தியில் ஸமத்வபுத்தியோடு கூடின ஸ்ரத்தை பெற்றவனால்.

ஸமாதி=தவர்தவங்களை ஸமப்படுத்துதல்; விருப்பு வெறுப்புக்களில் ஸமஸத்வம்.

தவைதமாயிருக்கும் மனஸும் ப்ராணவாயுவும் ஒடுக்கி ஐக்யமாகுதலைப் ப்ராபல்யமாக ஸமாதி என்பார்கள்.

ஆனால் சண்டு, ஸமாதி பெற்றவன்=ஸமத்வ புத்திமான்.

இந்த மந்த்ரத்தில் அர்ப்பணம் முதலிய வேதகர்மங்களும், அக்னியும், ஹோதாவும், ஹவிஸும், ஸமத்வ புத்தியில் நின்று தோன்றும் துக்க நிவ்ருத்தியும், ஸர்வநாம ரூபத் த்யாகமும், “ப்ராஹ்மமே” என்று உபதேசிக்கப்பட்ட பகவான், அத்யாயங்கள் ஒன்பதிலும் பத்திலும் அநேக மானிய வஸ்துக்களை “நானே” என்றார். அஃதாவது “ப்ராக்ருதியுட்பெய்த என்னு ஸக்தி வடிவங்களை” என்று பொருள்படும்.

இனி, மந்த்ரங்கள் உயிடு தொட்டு ஈடு வரையில், யஜ்ஞ விதிகளின் (ச. ஈடு) [ஸ்ரத்தையுள்ள யஜ்ஞகர்மாதுஷ்டானிகளின்] ஹோமங்களும் (அர்ப்பணங்களும்) ஹவிஸ்களும் (அர்ப்பிக்கப்பட்ட த்ரவ்யங்களும்) தொகுக்கப்படும்.

இந்த ஹோமங்கள்,—தேவயஜ்ஞம் (உயிடு), ஈஸ்வரார்ப்பணயஜ்ஞம் (உயிடு), இந்த்ரிய நிக்ரஹம் (உயிசு), விஷயாதுபவ நியமம் (உயிசு), ஆத்ம ஸம்யம யஜ்ஞம் (உயிஎ), த்ரவ்ய யஜ்ஞம் (உயிஅ), தபோயஜ்ஞம் (உயிஅ), தவர்தவ ஸமத்வ யஜ்ஞம் (உயிஅ), ஆத்ம விசாரம் (உயிஅ), ப்ராணாயாமம் (உயிசு), நியதாஹார யஜ்ஞம் (உயிசு), என்றவையாம்.

உயிடு. சில கர்மாதுஷ்டானிகள் தேவயஜ்ஞத்தையே செய்கின்றனர். (1). சிலர் (அந்த) யஜ்ஞத்தோடு (கூடிய) கர்த்தநிவ்ருத்ததைப் ப்ராஹ்மாக்ஷியில் ஹோமிக்கின்றனர். (2)

(1) கர்த்தநிவ்ருத்த புத்தியோடு சிலர் தேவர்களை ஆராதித்து, அவ்வாராதனைக்குரிய ஸ்வர்க்காதி பலன்களைப் பெறுகின்றார்கள்.

யஜ்ஞம்=பஜித்தல், பூஜித்தல்.

க்ருஹஸ்தனுக்குத் தன் பஞ்ச ஸூனா நிவ்ருத்திக்காக பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்கள் ஏற்பட்டன (மது, ஈ. ௬. ௬௮-௭௩). வறு

மையால் மாதுடயஜ்ஞம் செய்யக் கூடாதுபோனால், ப்ராஹ்ம யஜ்ஞமும் தேவயஜ்ஞமும் இடைவிடாமல் செய்யவேண்டும் (மது. ஈ. ௭௩). இவற்றைக் க்ரமமாகச் செய்கின்றவனுக்கு சித்த ஸூத்தி மெல்லமெல்ல அமையுமென்றும், ஹோமங்களைப் பெற்ற ஸ்வாமி அநேக விஷய ஸுகங்களைக் கொடுப்பாரென்றும், அக்னிமய ஸூரியபகவான் மழையை அதுக்ரஹிப்பாரென்றும், இதனால் ஸ்தாவர ஜங்கமங்களுக்கு வந்த வருத்தியின் பயன் யஜமானனுக்குக் கிடைக்குமென்றும், த்ரம ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

(2) ஹோமிக்கின்றனர்=அர்ப்பணம் செய்கின்றனர், ஓப்புக்கொடுக்கின்றனர்.

தேவ ஆராதனையைச் செய்யும்பொழுது நான் ஆராதிகின்றேன் என்ற அஹம்பாவ சிந்தனையை நீக்கிச், செய்யப்பட்ட க்ருத்யத்தையும் அதன் பலனையும் ப்ராமேஸ்வரனிடம் ஒப்புக் கொடுத்தலே ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜை. இந்த நைஷ்கர்மிய யஜ்ஞம் ஞானத்துக்கு (அகண்டாகாச பரிஸூத்த அறிவுக்கு) அவஸ்யமான ஸாதனம்.

உயிசு. சிலர் சேவி முதலான இந்த்ரியங்களை ஸம்யமம் (ஒடுக்கம்) என்ற அக்ஷிகளில் ஹோமிக்கின்றனர் (1). சிலர் இந்த்ரியங்கள் என்ற அக்ஷியில் ஸப்தம் முதலான விஷயங்களை ஹோமிக்கின்றனர். (2)

(1) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற கருவிகளை மெய்யொடுக்கம், வாயொடுக்கம், கண்ணொடுக்கம், மூக்கொடுக்கம், செவியொடுக்கம், என்ற அக்ஷிகள் வாயிலாக மகேஸ்வரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றனர்.

ஞானேந்த்ரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களாகிய ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை என்றவற்றிற் செல்லவிடாமல் நிறுத்துதல் (அடக்குதல்) “ஸம்யமம்” என்ற ஒடுக்கம். இது இந்த்ரிய நிக்ரஹம் என்றும் கூறப்படும். இந்த்ரிய நிக்ரஹங்கள் ஆத்ம தர்ஸனத்திற்கு நேர்வழியாதலானும், தேவர்களுக்கு ஹவிஸைச் செலுத்தும் அக்னி என்ற ப்ராஹ்மஸக்தி இந்த்ரிய நிக்ரஹ ஸக்தி

திகளாக விரிந்ததாலும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி ஒடுக் கங்களை அக்கினிகள் என்றார்.

ஹோமாக்கினியில் ஹோமிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் வேதத் தில் நியமிக்கப்பட்டவையாதலால், இங்கு கூறப்பட்ட இந்த் ரிய விஷயபோகங்கள் விஷயாநுபவ நியமம் எனப் பொருள் படும்.

இந்த்ரியங்களை அடக்க வலிமையுள்ள யஜ்ஞவித்(ச.நய.), என்னென்ன ஸத்விஷயங்களை எந்தெந்தக் காலத்தில் எவ்வள வுக்குப் போகிக்க வேண்டும் என்று நியமித்து, அந்த நியமப்படி தெய்வத்தை மறவாது வாழ்வான். இவ்விதமான புண்ய நியமங் களுக்குட்பட்ட இந்த்ரியங்களை “அக்னி” என்றும், அவை ஒப்புக்கொள்ளும் ஸத்விஷயங்களை “ஹவிஸ்” என்றும், உபதே சிக்கின்றார்.

உய். சிலர் ஸகல இந்த்ரிய கர்மங்களையும் (1) ப்ராணாதிகர்மங் களையும் (2) ஞானத்தால் ப்ரகாரிப்பிக்கப்பட்ட (3) ஆத்ம ஸம்யம யோகம் (4) என்ற அக்னியில் (5) ஹோமிக்கின்றனர். (6)

(1) ஞானேந்த்ரியங்களின் தொழில்களாகிய பார்த்தல், கேட்டல், மணத்தல், ருசித்தல், ஸ்பர்சித்தல் என்றவற்றையும், கர்மேந்த்ரியங்களின் தொழில்களாகிய பேசுதல் பாடுதல், கொடுக்கல் வாங்கல், நடத்தல் ஓடுதல் முதலியவற்றையும்.

(2) ப்ராணவாயுவின் தொழிலாகிய உச்ச்வாஸ கதியையும், அபானவாயுவின் தொழிலாகிய நிஸ்வாஸ கதியையும்.

ஸ்வாஸம்=மூச்சு. உச்ச்வாஸ கதி=வெளியே செல்லும் மூச்சு. நிஸ்வாஸ கதி=உள்ளே செல்லும் மூச்சு.

(3) அகண்ட புத்தியால் வ்யாபிக்கப்பட்ட அஃதாவது, தெளிவான விஸால புத்தி தோன்றி விளக்கம் செய்கின்ற.

(4) மன ஆத்ம அடக்க அப்யாஸம், மனோநிக்ரஹப் பழக் கம்.

ஆறாம் அத்யாயத்தில் இந்த மனாத்தம் ஸம்யம யோகத் தின் லக்ஷணத்தையும் ப்ரயோஜனத்தையும் பகவான் உபதே சிக்கின்றார்.

(5) ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு இந்த்ரியாதி ப்ராணாதி கர் மங்களை மிகைபடவிடாமல் சுருக்கவேண்டுமென்று ப்ரயாஸப்படுகின்றவனுடைய மனோ நிக்ரஹ அநுஷ்டானம் ப்ரக்ருதி ப்ர தங்களைத் தவிர்த்து, மலஸூத்தி செய்வதால் “அக்னி” என்றார்.

(6) கண் செவி முதலிய ஞானேந்த்ரியங்களும், வாக்குக்கை முதலிய கர்மேந்த்ரியங்களும் பரிஸூத்திக்குத் தடையானவிஷ யங்களைப் பற்றாதிருக்கவேண்டும் என்றும், வெளி மூச்சையும் உள் மூச்சையும் நிதானமாகவும் ம்ருதுவாகவும் செலுத்தவேண் டும் என்றும், எண்ணி, இந்த்ரியங்களுக்கு ஆதாரமான மனஸை வீண்முயற்சிகளிற் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்துக் கொண் டேயிருப்பார்கள். இப்படி அடக்கம் பெற்ற மனலில் அநாத்ம் கர்மங்கள் நாஸமாகும் என்பதுபற்றி, “இந்த்ரிய...ப்ராணாதிகர் மங்களை...ஆத்ம ஸம்யம...அக்னியில் ஹோமிக்கின்றனர்” என் றார்.

உய். உறுதியான வ்ரதமுடைய யதிகள் (1) சிலர் த்ரவ்யத்தை யும் (2), சிலர் தபஸையும் (3), சிலர் [ஸமத்வபுந்தி] யோகத்தையும் (4), சிலர் வேதாத்த்மயனத்தையும் (5), சிலர் ஆத்ம விசாரத்தையும் (6), யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர்கள் (7).

(1) நியமங்களை அதுஸரிக்கும் அடக்கமுள்ளோர்.

வ்ரதம் (தாது “வ்ரத்,” கொள்ளுதல்)=நியமம்

யதி (தாது, “யம்,” ஒடுங்குதல்)=மனம் வாக்கு காயம் என்ற த்ரிகரணங்களை அடக்கி வாழ்கின்றவன்.

(2) “த்ரவ்யத்தை யஜ்ஞமாகக் கொண்டவர்கள்”=பூமி, தனம், தான்யம் முதலிய ஸம்பத்தை தர்மவழியில்நின்று தேடி, தேவர்கள், பித்ருக்கள், ஸாதுக்கள், சுற்றத்தார் என்பவர்களு க்கு அன்புடன் படைத்து, எஞ்சினதைத் தாம் அநுபவிக்கவே ண்டும் என்ற வ்ரதத்தை ஸாதிக்கின்றவர்களும் ப்ரஹ்மயஜ்ஞத் தைக் கைக்கொண்டவர்கள்.

(3) ஸாத்விக தபஸை.

அத். யௌ, மந். யச தொட்டு யௌ வரையில் தபஸின் விஸே

ஷ லக்ஷணங்கள் விரிக்கப்பட்டன.

தபஸ் ஸரீரத்தாலும், வாக்காலும், மனஸாலும் செய்யப்படுவதால், ஸரீர தபஸ் என்றும், வாங்கமய தபஸ் என்றும், மானஸ தபஸ் என்றும் கூறப்படும்.

ஸரீர தபஸாவது கை கால்களால் ஹிம்ஸை செய்யாமை, தேகஸூத்தி, நேராக நிமிர்ந்து இருத்தல் நிற்கல் ("ஆர்ஜவம்"), தேவர்களையும் குருமாரையும் த்விஜர்களையும் புத்திமான்களையும் வழிபடுதல்.

வாங்கமய தபஸாவது ஆத்மஸாஸ்த்ர படனம், கோபம் பொருமை முதலிய உத்வேகங்களை உண்டுபடுத்தாத சொற்களைப் பேசுதல், ஸத்ய வாக்கு, இனிய வசனம்.

மானஸ தபஸாவது மன அடக்கம், மனத் தெளிவு, சித்த ஸூத்தி, ஸௌம்யகுணம்.

இவ்வித தபஸ்கள் எந்த எண்ணத்தோடு செய்யப்படுமோ, அந்த எண்ணப்படி மூன்று வகையாகும்.

தபஸின் பலனை விரும்பாமல் ஈஸ்வர ஸ்ரத்தையோடு செய்தால், ஸாத்விக தபஸாகும். யௌ, யௌ.

பலனை விரும்பி டம்பத்துக்காகச் செய்தால், ராஜஸ தபஸாகும். யௌ, யௌ.

தன்னை வருத்தி, அல்லது பிறரை வருத்துதற்காகச், செய்தால், தாமஸ தபஸாகும். யௌ, யௌ.

இவற்றில், ஸாத்விக தபஸை அதுஸரிக்கின்றவர்கள் மாத்ரம் ப்ராஹ்ம யஜ்ஞத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள் என்பது பகவானது கருத்து.

(4) புத்தியால் விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த்வங்களை ஸமத்வம் செய்துகொண்டு வாழ்கின்றவர்களும் ப்ராஹ்மயஜ்ஞத்தைக் கைக்கொண்டவர்கள்.

(5) "ஸ்வாத்யாய" (ஸ்வ+அத்யாய, தான் என்ற ஆத்மாவுக்குரிய அத்யயனம்) வேதம் ஒதுதல்.

(6) "ஞாந" = ஆத்ம அனுத்ம விசாரணை; ஆத்மா எது, ஆத்மாவுக்கு அன்யமான வஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதி எது, என்ற

ஆராய்ச்சி.

(7) ப்ராஹ்மார்ப்பணம் என்ற யஜ்ஞத்தை அதுஸரிக்கின்றனர்.

உலக. சிலர் அபானஸில் ப்ராணையும், அவ்விதமே பிராணஸில் அபானையும், ஹோமீக்கின்றனர் (1). சிலர் பிராணகதியையும் அபானகதியையும் தடுத்துப் ப்ராணயாமத்தையே மேலாகக் கொள்வார்கள்.

(1) நடராஜப் ப்ராபு என்ற மஹேஸ்வரனுடைய ஸக்தியாகிய ராஜராஜேஸ்வரியின் ப்ரவாகத்தை நடனம் என்று பெரியோர் கூறுவார்கள். இந்த நடன ஸக்தியிலின்று ப்ராணன் ரயி என்ற மிதுன ஸக்திகள் தோன்றின. ப்ராணன் ஸூர்யனாகவும், ரயி சந்த்ரனாகவும் பிறந்து, இவற்றின் ரேகைகளால் ஸகல ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று ப்ராஸ்ட்ரோபரிஷத்தில் விளக்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு ஸூக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் இருபது தத்வங்களில் பிராண அபான வாயுக்கள் இரண்டு. இவற்றுள், ப்ராணன் க்ரஹம் என்றும், அபானன் அதிக்ரஹம் என்றும், அதிக்ரஹமாகிய அபானனால் ப்ராணன் பிடிக்கப்பட்டு, அபானனால் க்ரானோந் த்ரியம் கந்தங்களை மணக்கும் என்றும், ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிஷத் ௩, ௨, ௩. இல் உபதேஸிக்கப்பட்டது. இதன் தாற்பர்யம், ப்ராணகதியும் அபானகதியும் க்ராஹ்ய க்ராஹ ஸம்பந்தத்தால் நடைபெற்றுவரும் உச்சவாஸ (மேல்மூச்சு) நிஸ்வாஸ (கீழ்மூச்சு) க்க்ரியைகளால் தோன்றுகின்றன என்றும், அபானகதியற்றால் க்ரானோந் த்ரியம் கந்தங்களை மணக்கா என்றும் அறிக.

ப்ராண அபான ஸம்பந்தத்தை இவ்விதம் அறிந்தால், உலகம் மந்த்ரத்திலுள்ள பதங்களின் அர்த்தம் விளங்கும்.

ப்ராணவாயு ஹ்ருதய ஸ்தானத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட அங்கங்கள் தோறும் அதோமுகமாக ஒடுவதை நிஸ்வாஸம் என்றும், மறுபடி ஊர்தவ முகமாகச் சென்று நாலிவழியால் ஒடுவதை உச்சவாஸம் என்றும், கூறப்படும். இந்த இரண்டு கதிகளும் (ஒட்ட

ங்களும்) தேகஸம்ரசஷணைக்காகவே இயல்பில் நடைபெற்று வருகின்றன.

இந்தக்கதிகளைப் பரயத்தன விசேஷத்தால் தடுத்து,ப்ராணனையும் அபானனையும், வலித்தி முத்திகளுக்காக, ஐக்யப்படுத்துதல் (ஒன்றாக்குதல்) ப்ராணாயாமம் என்றும், ஹடயோகம் என்றும், அழைக்கப்படும்.

“ப்ராண ஆயாமம்” என்பது ப்ராணனைத் தடுத்தல் என்றும், “ஹ” என்பது ஸூரியன் அல்லது ப்ராணன் என்றும், “ட” என்பது சந்த்ரன் அல்லது அபானன் என்றும், “ஹடயோகம்” என்பது ப்ராண அபான ஐக்யம் என்றும், ஹடயோக ப்ரதிபிகை யில் கூறப்பட்டது.

உள்ளிருக்கும் வாயுவை ப்ராணனால் வெளியில் மெல்ல மெல்ல விடுதல் ரேசக ப்ராணாயாமமாகும். வெளியிலுள்ள வாயுவைப் ப்ராணன் (அபானனாற்) பிடிக்கப்பட்டு உள்ளே மெல்ல மெல்ல நாவலித்துவாரத்தால் இழுத்து, நாடிகள்தோறும் பூரித்தல் (நிரம்பச் செய்தல்) பூரக ப்ராணாயாமமாகும். பூரித்த வாயுவை விதிப்படி ஜாலந்தரமுதலிய பந்த பூர்வகமாக ப்ராணனை (கும்பத்தில் நிறைத்த ஜலம் போலத்) தரித்தல் (நிறுத்தல்) கும்பக ப்ராணாயாமமாகும். கும்பித்த வாயுவைத் திரும்பவும் மெல்ல மெல்ல வெளிவிடவேண்டியது. இவ்வித அப்ப்யாஸங்களை ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் என்றும் சுருக்கிச் சொல்வார்கள்.

ப்ராணாயாமங்களைச் செவ்வையாகத் தினமும் செய்து வந்தால், படிப்படியாக அன்னஜீரணமும், தேகவலிமையும், மனோதைர்யமும், சித்தஸூத்தியும் அடக்கமும், தளராமுயற்சியும், நரை திரையின்மையும், நீண்ட ஆயுளும், வேறு அநேகவலித்திகளும், உண்டாகும்.

ப்ரவலித்திபெற்ற ப்ராணாயாமத்தின் லக்ஷணத்தை அறிந்த ஹடயோகிகள் சித்பர நிலையாகிய ஜீவன்முத்தியைக் கருதி வாழ்வதால், அவர்களுடைய அப்ப்யாஸங்களை ஞானயோகத்தில் பகவான் அடக்கிச், சிலர் ப்ராணனை அதன் அதிக்ரஹமாகிய அபானனில் ஹோமித்து (ஒப்புக்கொடுத்து), அபானனை அதன்

க்ரஹமாகிய ப்ராணனில் ஹோமிக்கின்றனர் என்றார். அஃதாவது, ஹடயோகம் வலித்திக்கும் பொருட்டு, சிலர் பூரக ரேசக ப்ராணாயாமங்களை அதுஸரிக்கின்றனர் என்பதே.

(2) வேறு சிலர் பூரக ரேசக ப்ராணாயாமங்களுக்கு மேற்பட்ட கும்பகப்பழக்கத்தை அப்ப்யாஸம் செய்து வருகின்றனர். இந்தப் பழக்கத்தால் ப்ராணன் என்ற க்ரஹமும் அபானன் என்ற அதிக்ரஹமும் ஐக்யமாகின்றன.

நய-நயக. சிலர் நியமம்பெற்ற ஆஹாரமுடையவர்களாய், (1) ப்ராணதிகளை (2) ப்ராணதிகளில் ஹோமிக்கின்றனர். (3) ஓ துருஸந்தம், (4) யஜ்ஞவித்திகளாகிய (5) முன்கூறப்பட்ட இவர்கள் எல்லாம் (6) யஜ்ஞத்தால் [மனஸிலுள்ள] கல்மஷத்தைப் போக்கினவர்களாய், (7) ஸநாதன ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனர்.

யஜ்ஞம் செய்யாதவனுக்கு இந்த லோகம் [ப்ரயோஜனப்பட] இல்லை. (8) வேறு எங்கிருந்து [புனியகர்மபலங்களைப் பெறலாம்.]

(1) தங்கள் ஜடராக்னி லெகுவில் ஜீரணிக்கத்தக்க ஆஹாரத்தை மாத்தரம் சிறுக உண்டு.

(2) ப்ராணதிகளாவன: ப்ராண அபான ஸமான வ்யான உதான வாயுக்கள்.

ப்ராணன், தனக்குரிய ஸ்தானமாகிய ஹ்ருதயத்தைப் பற்றி, நாவலிவழியால் வெளியிலுள்ள ஸ்தூலவாயுவை நாடிகள் தோறும் இழுத்துக்கொண்டுபோய், அங்கங்களைச் சுத்திசெய்து, மீளவும் நாவலிவழியால் வெளியில் விடும்.

அபானன், குதத்தைப் பற்றிநின்று, குடலிலும் இரைப்பையிலும் சென்று ஜடராக்னியை வளர்த்து அன்னபானாதிகளை ஜீரணிக்கச் செய்யும்.

ஸமானன், நாபிஸ்தானத்தில் நின்று, அன்னரஸமாகிய ரக்தத்தை ஸகலநாடிகள் தோறும் செலுத்திவைக்கும்.

வ்யானன், ஸர்வாங்கமும் வ்யாபித்திருப்பதால், ஒவ்வொரு அங்கத்துக்குரிய நாடிகளிற் செல்லும் பஞ்சபூதங்களை மற்ற அங்கங்களுக்குரிய நாடிகளிற் செல்லும் பஞ்சபூதங்களோடு

ஸம்பந்தப்படுத்தி இயங்கச்செய்யும். உச்சவாஸ நிஸ்வாஸக் க்ரியைகள் தடைபெற்ற காலங்களில் ஆபத் வராமற் பொறுத்து, தேகத்தைக் காக்கும். (சாந்தோக்ய உபநிஷத், க.ந. ௩—௫)

உதானன், கண்டஸ்தானத்தைப்பற்றி, மனஸுக்கு வலிமையைக் கொடுத்தும், தூக்கத்திற் சென்ற இந்த்ரியங்களை எழுந்திருக்கச் செய்தும், தடுமாறி விழுந்தேகத்தை நிமிர்ந்த நிலையில் நிறுத்தியும், மரணவாதனையில் ஸுகிஷ்டம் தத்வங்களை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே சென்று பரலோகங்களிற் ப்ரவேசிக்கும்.

(3) இவ்விதம் ஸம்பந்தப்பட்ட ப்ராணாதி வாயுக்களில், ஒன்றை அதற்கு ஸகாயமாயிருக்கும் வேறொன்றில் ஏகாக்ர சித்தத்தால் காய வலித்திகளுக்காக ஒப்புவிக்கின்றார்கள்.

(4) குரு வம்ஸத்தாரில் மிகச் சிறந்தவனே.

(5) ஸ்வாமியை யஜிக்கும் வகைகளை அறிந்த மஹான்களாகிய.

(6) ஸ்வாமிக்கு ஹோமித்து -(படைத்து), ஸ்ரத்தையால் அவருக்குத் த்ருப்தி செய்தபின், அவர் பார்வையிட்டு எஞ்சின ("ஸிஷ்ட") ப்ரஸாதத்தை.

ப்ராணாதம் என்றது பூஜிக்கப்பட்ட தெய்வத்தின் தெளிவு, ஸாந்தி, தேஜஸ், அதுக்ரஹம். அவர் மனமகழ்ந்து அருளினது எதுவோ, அது ப்ரஸாதம். இதை "அம்ருதம்" என்றார், ஏனெனில் ஞானயோகங்கள் சாவாநிலையாகிய ப்ராஹ்மீ ஸ்திதிக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால்.

(7) கூறப்பட்ட ஞான யஜ்ஞங்கள் எவ்விதம் ப்ராஹ்மீ ஸ்திதிபை உண்டாக்கும் என்றால், சித்தத்திலுள்ள கல்மஷங்கள் (மலங்கள்) முற்றாக விட்ட பின்பே உண்டாகும் என்று உபதேசிக்கின்றார். "சித்த மலமறுவித்துச் சிவமாக்கி என் னையாண்ட அத்தன்" என்று மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி சொன்னதும் அவ்வாறே.

(8) பூலோகத்தில் மாத்ரம் கர்மானுஷ்டானத்தின் பலன் சீக்ரம் வலித்திக்கின்ற படியால், இங்கு செய்யவேண்டிய யஜ்ஞம்

தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்யாதுபோனால், மானுடப் பிறவியின் ப்ரயோஜனங்களாகிய ஸ்வர்க்காதி போகங்களும் கல்மஷநீக்கமும் மோக்ஷமும் உண்டாகா.

ந.உஉ. இப்படிப்பட்ட பலவித யஜ்ஞங்கள் ப்ராஹ்ம முகத்தில் விரிந்தன. (1) அவை எல்லாம் [புண்ய] கர்மங்களிலின்று பிறந்தவையாக அறி. (2) இவ்விதம் அறிந்து, [உன்னை வாதிக்கின்ற துக்க பய கல்மஷங்களிலின்று] நீ விலக்கப்படுவாய் (3)

(1) குறிக்கப்பட்ட ஞான யஜ்ஞங்கள் தேவாத்மஸக்தியின் காரணமாக ரூபங்கள்.

(2) இந்த ஞான யஜ்ஞங்கள் புண்ணிய கர்மங்களைப்பற்றி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. அவை ஆரால் அதுசரிக்கத்தக்கவை? பூர்வீகத்தில் புண்யகர்மங்களைச் செய்து அவற்றின் பலன்களுக்குேற்புபடி பெற்ற சரீரங்களையுடையவர்களால் என்றறிக.

ஞான யஜ்ஞங்களுக்கு அதிகாரிகள் புண்யாத்மாக்கள் என்பது கருத்து.

(3) இந்த உண்மையை நன்றாய் உணர்ந்து, ஞான யஜ்ஞங்களில் ஒன்றைக் கர்மமாகவும் ஸ்ரத்தையோடும் நீ ஸாதித்துவந்தால், உன்னுடைய ஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமை நீங்கி, துக்க பய ஸோகங்களிலின்று முக்திபெறுவாய்.

ந.உ௩. பரந்தப, தீரவ்ய யஜ்ஞத்தைப்பார்க்கிலும் ஞான யஜ்ஞம் மிகச்சிறந்தது (1) ஒ பார்த்த, ஸகல [புண்ய] கர்மங்களும் (2) ஞானத்தில் ஸமாப்தியை அடைகின்றன. (3)

(1) தற்காலத்தில் அரசர்களும் ஏனையோரும் இக் பரலோக ஸுகங்களைக் கருதி அன்னம் வஸ்த்ரம் ஸ்வர்ணம் (பொன்) முதலிய த்ரவ்யங்களாற் செய்யப்பட்ட தான பூஜைகளிலும், சித்தஸூத்தியைக் கொடுக்கும் ஈஸ்வரார்ப்பண தானங்கள், ஞானத்துக்கு நேர்வழியாயிருப்பதால், மிகவும் மேலானவை.

ச. உயிஅ இல் கூறினபடி த்ரவ்ய யஜ்ஞம் ப்ரஹ்ம யஜ்ஞக் களில் ஒன்றாயிருந்தும், அது ஞானத்தைப் பயப்பதற்கு ஒரு வன் சுஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு த்ரவ்யதானத்தைச் செய்ய வேண்டும். ஆதலால், சுஸ்வரார்ப்பண புத்தியற்ற த்ரவ்யதானத் திலும் ஞானோபாய சுஸ்வரார்ப்பணதானம் மிகச்சிறந்தது என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கினார்.

(2) ஹிம்ஸையற்ற ஸுகல ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங் களும்.

(3) அகண்டாகார அறிவில் முடிவுபெறுகின்றன.

கர்மாதுஷ்டானம் என்ற பாதை ஞானம் என்ற அந்தத்து க்கே பரமேஸ்வரனால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டது.

பாப கர்மங்களை நீக்கி யஞ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற புண்ய கர்மங்களை ஒவ்வொரு நாளும் அன்புடன் செய்துவரு கின்றவனுக்குச் சித்தஸூத்தி அமையும். அதனால் ஆத்ம அனா த்ம விவேகம் உண்டாகி அகண்டாகார அறிவை முறையாகப் பெறுவான்.

நயச, நயநி. எதனை (1) அறிந்து நீ இப்பொழுது கொண்டாற் போல மறுபடியும் மோஹத்தை (2) அடையமாட்டாயோ, எதனால் (3) எல்லாப் ப்ராணிகளை என்னில் (4) தோன்றிப் பின் என்னிடத்து [ஓடு ங்துகின்றனவென்று] அறிவாயோ, அதனை (5) நமஸ்காரத்தாலும் (6) வினாவினாலும் (7) ஸேவையாலும் (8) அறி. தத்வதர்ஸிகளான (9) ஞா னிகள் உனக்கு ஞானத்தை (10) உபதேசிப்பார்கள்.

(1) எந்த ப்ரஹ்மத்தை.

(2) பய துக்க ஸோகங்களை.

(3) எந்த அகண்டாகார அறிவால்.

(4) “பூதாநி ஆத்மநி”=ப்ராணிகளை ஆத்மாவில், அஃதா வது, மஹேஸ்வரனாகிய என்னில். அத். கூ. மந். கந, கநி.

(5) அந்தப் ப்ரஹ்மத்தை.

(6) வாக்காலும் மனஸாலும் துதித்தும்.

(7) அதன் லக்ஷணத்தை விசாரித்தும்.

(8) ஞான யஜ்ஞங்களால் பூஜித்தும்.

(9) தத்பொருளாகிய நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தையும் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தையும் அதுபவ முறையாக அறிந்த.

(10) அத்ருந்யமாய் தன்னந்தனியாய் எக்காலமுமுள்ள சித்பொருளின் லக்ஷணத்தைப்பற்றியும், அதை யதார்த்தமாக அறியக்கூடிய உபாயங்களைப் பற்றியும்.

இந்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவன்முக்தனே தக்க ஞானதேஸிகன் என்றும், ஞானமயமான வஸ்துவை தர்ஸித்தால், பயதுக்க ஸோகங்கள் தீருமென்றும், விளக்கப்பட்டது.

நயச. எல்லாப் பாபிகளிலும் நீ மிகுந்த பாபம் செய்தவனாக இருந்தாலும், ஞானத் தேப்பந்தாலேயே எல்லாப் பாபத்தையும் கடப்பாய். (1)

(1) பிறவிகள் தோறும் காணப்பட்ட பய துக்க ஸோக அலை களால் அடிபட்ட ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டி, ஸ்திரமான மோக்ஷ த்தை, அடைவதற்குத் தக்க மிதப்பு (“ப்லவ”) ஞானமே (மெய் யறிவே).

நயநி. அர்ஜுன, ஜீவலிக்கின்ற நெருப்பு எவ்விதம் விறகுகளைச் சாம்பலாகச் செய்கின்றதோ, அவ்விதம் ஞானுகள் (1) எல்லாக் கர் மங்களையும் சாம்பலாகச் செய்கின்றது. (2)

(1) ஞானம் என்ற அக்னி. ச. கக (2).

(2) கர்ம பந்தங்களையும், அஃதாவது, கர்த்ருத்வ போகத்ருத்வ ஸங்கல்பங்களையும், அவற்றின் ஸுகதுக்க பலன்களையும்.

நான் கர்த்தா, நான் போக்தா என்ற சிந்தனையற்றுச் செய் யப்பட்ட கர்மங்கள் அகர்மங்களாகும்.

நயஅ. இவ்விடத்தில் (1) ஞானத்துக்கு ஸமானமான பவித்ரம் (2) இல்லை. [கர்ம] யோகத்தின் ஸம்ஸித்தி (3) [ஆகிய அகண்ட ஞானத் தைப் பக்வ] காலத்திற் பெற்று, (4) ஸ்வயமான தத்பொருளைத் (5) தனக்குள் அடைகின்றான். (6)

(1) இந்த ப்ரஹ்மாண்டத்தில்.

(2) பரிஸூத்தியெய்யும் வஸ்து; ஜீவாத்மாவிலுள்ள மலங் களைத் தீர்க்கும் பொருள்.

(3) சிறந்த பலன், பேறு

(4) அகண்ட ஞானத்தை=விஸால் அறிவை.

(5) “ஸ்வயம் தத்”=ஸ்வயமான தத்பொருள்; ஒருவராலும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படாததும் ஒருபொழுதும் அழிவற்றதுமாகிய சித்தொருபம்.

(6) “ஆத்மநி விந்ததி”=ஜீவாத்மாவுக்குள் [வீற்றிருக்கும் பரமாத்மாவை] அறிகின்றான்.

உயக. ஸ்ரத்தை (1) பேற்றவனும், தத்பரணவனும் (2). இந்த ரீயங்களை மிக நிகரஹம் செய்தவனும், ஆகியவன் ஞானத்தை (3) பேறுகிறன். ஞானத்தைப்பேற்று, பரம ஸாந்தியை (4) ரீகரம் அடைகின்றன்.

(1) ஸாஸ்தரங்களிலும் குருவிலும் உள்ள அன்பு ஸ்ரத்தை எனக் கூறப்படும்.

(2) தத்பரன்=தத்பொருளாகிய ப்ரஹ்மத்தை மேலாக (பரமாக)க் கொண்டவன்.

(3) நானாவித நாமரூபங்களை அறியும் புத்திக்கு மேற்பட்ட அகண்டாகார அறிவை.

(4) யாவற்றிற்கும் உயர்ந்த (பரம) கைவல்ய நிலையாகிய மோக்ஷத்தை.

சய. ஸ்ரத்தையற்றவனும் ஸம்ஸய (1) மனஸுள்ளவனுமாகிய அவிவேகி (2) நாஸந்தை (3) அடைகின்றன். ஸம்ஸயத்தை மனஸிப் கொண்டவனுக்கு இந்த லோகழமில்லை (4), வேறு லோகழமில்லை (5), சுகழமில்லை. (6)

(1) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெறுத.

(2) ஆத்ம அனாதம் விவேகமற்றவன்.

(3) பிறந்தும் பிறவியின் ப்ரயோஜனமில்லாமையை. (நாஸம்=இல்லாமை)

(4) முற்பிறவியின் பலன் இப்பிறவியில் மானுடதேகத்தைக் கொடுத்தும், அந்தத்தேகத்தாற் செய்யவேண்டிய கர்மாதுஷ்டா

னங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்யாதுபோனால், இந்த லோகம் ப்ரயோஜனப்படாது என்பது பற்றி, இந்தலோகமில்லை என்றார்.

(1) இந்தப் பூலோகத்தில் விதிக்கப்பட்ட ஆத்மோபாய கர்மாதுஷ்டானங்களைச் செய்யாதுபோனால், அதன் ப்ரயோஜனமாகிய வேறு புண்ய லோகங்கள் இல்லை.

(6) சக அதுபவங்கள் இல்லாமல், துக்கம் பெருகும்.

சயக. தனஜ்ஜய, யோக ஸந்த்யஸ்த கர்மாவும், (1) ஞானத்தால் ஸம்ஸயத்தை முறித்தவனும், ஆகிய ஆத்மவானைக் (2) கர்மங்கள் பந்தப்படுத்தா (3).

(1) யோக ஸந்த்யஸ்த கர்மா=கர்ம ஸந்த்யாஸ யோகத்தை அதுஷ்டிக்கின்றவன் தனக்குரிய கர்மங்களை ஈஸ்வரனுடைய கர்மங்கள் என்றெண்ணிப் பற்றில்லாமல் அவற்றைச் செய்கின்றவன்.

இவ்விதம் ஈஸ்வரனிடம் ஒப்புக்கொடுத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மம் ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம், என்றும் ஸந்த்யாஸம் என்றும் கூறப்படும். ஐந்தாவது அத்தியாயத்தைப் பார்த்தறிக.

(2) ஆத்மாவே நான், தேகமன்று நான், என்று வாழ்பவனை.

(3) கர்மாதுஷ்டான தோஷங்களாகிய கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் அவனுடைய அறிவை (ஆத்மாவை)ச் சுருக்க மாட்டா.

சய2. ஆதலால், பார்த்த, அஞ்ஞானத்திலின்று பிறந்ததும் புத்தியிலிருக்கின்றதும் ஆகிய இந்த ஸம்ஸயத்தை (1) [உன்] சொந்த ஞானவானால் வெட்டி (2) [கர்ம ஸந்த்யாஸ] யோகத்தைஅதுசரி. (3) [புத்தித்துக்கு] எழுந்திரு (4)

(1) இதுவோ அதுவோ, இதுசரியோ அதுசரியோ, என்று புத்தியைச் சலனப்படுத்தும் அஞ்ஞானசொரூபத்தை.

(2) தர்மஸாஸ்த்ரார்த்த அறியாமையால் (க்ருதராஷ்டர மைந்தர்களோடு புத்தம் செய்வது தர்மமோ அல்லது அதர்மமோ என்று) புத்தியில் தோன்றின ஸம்ஸயங்களை மெய்யறிவு என்ற வாளால் வெட்டி நீக்கி.

(3) புத்தத்தை ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு செய்.

(4) பய துக்க ஸோகங்களை விட்டு மெய்ஞ்ஞான தீரத்தோடு எழுந்திருந்து பாணங்களை ஏவு.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும் யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்கிருஷ்ணர்ஜுன ஸம் வாதத்தில் ப்ரவித்தபெற்ற ஞானயோகம் என்ற நான்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அத்யாயம்.

கர்ம ஸந்தந்யாஸ யோகம்.

[அஃதாவது மஹேஸ்வரனே ஸர்வ லோகங்களுக்குங் கர் த்தா என்றும், அவரே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் ஸுஹ்ருதன் என்றும், அவரே ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபவ அறுக் ரக கர்மங்களை நடத்தி வருகிறார் என்றும் நிர்ஸயித்து, ஒருவன் தனக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை அவரிடம் ஸந்நயஸித்து (ஒப்பு வித்து), லோகோபகாரத்துக்காகச் செய்தால், அக் கர்மங்கள் ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மங்கள் எனப்படும் என்ற உபதேசத்தை அர் ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஐந்தாம் பாடம்.

முதல் அத்யாயத்தில், அர்ஜுனன் பய துக்க ஸோகங்க ளைப் பெற்றான் என்றும், இரண்டாவதில், காம க்ரோத பய துக்கங்களை நீக்கத் தக்கது மெய்யறிவு என்ற ஸாங்க்யம் மாத் ரமே என்றும், மூன்றாவதில், மெய்யறிவை அடைவதற்கு த்வந் த்வ ஸமத்வ புத்தி அவஸ்யம் என்றும், அந்த ஸமத்வ புத்தி யால் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ தோஷங்களற்ற நைஷ்கர்ம்யம் என்ற கர்மயோசம் வித்திக்கும் என்றும், நான்காவதில், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்கள் ஸகுண சொரூப அர்ப்பணங்கள் (அல்லது ஹோமங்கள்) என்றும், அவற்றை அக ண்டாகார அறிவென்னும் ஞானத்தையும் பரம ஸாந்தியையும் பெறலாம் என்றும், விளக்கி, ஐந்தாவதில், கர்த்ருத்வ போக்த்ரு த்வதோஷங்களற்ற கர்மானுஷ்டானமாகிய கர்மயோகத்துக்குப் பரமேஸ்வர நிர்ஸயத்தாலும் அவர்மேலுள்ள பக்தியாலும் செய் யப்பட்ட ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம் என்னும் கர்ம ஸந்நயாஸம் மிக அதுகூலமாயிருக்கும் என்று போதிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் அத்யாயத்தில் முப்பதாவது மந்தரத்தில், “எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ந்யாஸம் செய்து,” அஹ்நை அஹ்நை மமதையற்றுச் செய்ய வேண்டும் என்று கூறி, நாலாம் அத்யாயத்தில் நாற்பத்தோராம் மந்தரத்தில் “யோகஸந்யஸ்த கர்மாவாகிய ஆத்மவாணைக் கர்மங்கள் பந்தப்படுத்தா” என்ற உண்மையை ஸ்திரப்படுத்தி, இந்த ஐந்தாம் அத்யாயத்தில் அர்ஜுனனுடைய ஸம்ஸயத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, கர்மயோகத்துக்கும் கர்மஸந்யாஸத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை உபதேசிக்கின்றார்.

அர்ஜுனன் கூறினான்,—

க. கீருஷ்ண, கர்மங்களின் ஸந்யாஸத்தையும், மறுபடி (கர்மங்களின்) யோகத்தையும் கூறுகின்றாய் (1). இவைகளில், எது மேலானதோ, அந்த ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்லு (2).

(1) கர்ம ஸந்யாஸத்தைப் பகவான் ௩-௩௫ இலும், அதற்குப்பின் கூறப்பட்ட மந்தரங்களிலும், குறித்தார். கர்மயோகத்தைப்பற்றி மூன்றாம் அத்யாயத்திலும் நான்காம் அத்யாயத்திலும் விஸ்தாரமாக விளக்கினார்.

(2) அத். ௩ மந். ௨ இல், ஸம்ஸய வினாக்களைக் கேட்டவாறு, இங்கும் பகவானுடைய லக்ஷ்பார்த்தத்தைக் க்ரஹிக்காமல், கர்மயோகமும் கர்மஸந்யாஸமும் விரோதம்பெற்றவை என்றெண்ணி மயங்கி “ஒன்றை உறுதியாகச் சொல்லு” என்றான் அர்ஜுனன்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்,—

௩. மஹாபாஹு, எவன் வேறுக்கிறவிலையோ, எவன் விரும்புகிறவிலையோ (1), எவன் த்வந்த்வமற்றவனோ (2), அவன் நீத்ய ஸந்யாஸி என்று அறியத்தக்கவன் (3); பந்தத்திலின்று ஸுகமாக விடுபடுகின்றபடியால் (4).

(1) கர்ம ஸந்யாஸம் என்றது கர்மத்தை வெறுத்த நிலையுமன்று. விரும்பின நிலையுமன்று, என்பது கருத்து. விருப்பு வெ

றுப்புள்ள ஸந்யாஸத்தை மித்யாசார ஸந்யாஸம் என்று ௩.௬ இல் கண்டித்தார்.

(2) ஸதாசார கர்ம ஸந்யாஸத்துக்கு தவந்த்வ ஸமத்வம் அவஸ்யம் என்பது கருத்து. ௩.௭.

(3) இப்படி ராக த்வேஷமற்று ஸமத்வ புத்தியோடு தனக் கேற்பட்ட கர்மங்களை நித்யம் அதுஷ்டிக்கின்றவன் ஸதாகாலமும் கர்மங்களை மஹேஸ்வரனிடம் ந்யாகம் (ந்யாஸம், அர்ப்பணம், கொடை) செய்துகொண்டே இருப்பான்.

(4) இந்த நித்ய ஸந்யாஸிக்கு (ஸ்வரார்ப்பண கர்மதுஷ்டானிக்கு) ஓயாத ஸுகமுண்டு; ஏனெனில், கர்த்தருத்வ போக்தருத்வ பந்தங்கள் அவனுக்கு இல்லாதபடியால்.

அஹ்நை மமதையற்று கர்மதுஷ்டானியே நித்ய ஸந்யாஸி என்று போதித்து, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் இவனை ஸாங்க்யன் (மெய்யறிவாளி) என்று சுட்டினார். இயல்பிலே நிராசை என்ற ஸத்வகுணம் உள்ளவனுக்கு உரியது ஸாங்க்யம் (௩. ௩) என்னும் மெய்ஞ்ஞானம். (யஅ. கூ.) ஆதலால், ஸாங்க்யம் ஸாத்விக ஸந்யாஸம் என்று பெரியோரால் கூறப்படும்.

௪. ஸாங்க்யத்தையும் (1) யோகத்தையும் (2) வெவ்வேறென்று சிற்றறிவாளிகள் (3) கூறுகின்றனர். பண்டிதர் (4) கூறர் (5). அவற்றுள் ஒன்றைச் சேவ்வையாகப் பற்றினவன் (6) இரண்டின் பலனையும் பெறுகின்றான் (7).

(1) உ. ௩௫௬ க்குரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(2) அஷ்டாங்க யோகிகளுக்கு உரியது கர்மயோகம் (௩. ௩.)

(3) “பாலா:” = (அறிவில்) பாலர் = முதிர்ந்த அறிவில்லாதவர்கள், சிற்றறிவாளிகள்.

(4) பேரறிவாளிகள், ஞானவான்கள்.

(5) ஸாங்க்யர்களும் கர்மயோகிகளும் ஸமத்வபுத்தியில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று மோகஷமே பரமஸுகம் என்று ஸாதிப்பதால், ஸாங்க்யத்தையும் கர்மயோகத்தையும் வெவ்வேறு மதம் என்று

சொல்லார். எங்ஙனம் புறம்புபோலத் தோற்றுமெனில், நிராசையை ஜன்பகுணமாகப்பெற்ற ஸாங்க்யர், “நினைப்பு மறப்பற்று நில” என்ற உபதேஸப்படி, நினைவுகளை நேதிகளைந்து அஞ்ஞான ஸுஷுப்தியை விலக்கி, நிஷ்டைகூடுவார்கள்; யோகிகள், தங்கள் இயல்புக்குத் தக்கபடி வகுக்கப்பட்ட யமம் நியமம் ஆஸனம், ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாசம், தாரணை, ஸனிகல்ப ஸமாதி என்ற அஷ்டாப்ப்யாஸங்களை வலிந்து அதுசரிப்பார்கள்.

(6) ஸாங்க்யருக்கு உரிய நேதிகளை தலையாவது யோகிகருக்கு உரிய அஷ்டாங்க அதுஷ்டானங்களை யாவது ஒருவன் தன் ஸக்திக்கேற்றபடி ஒழுங்காகப் பொருந்தினால்.

(7) இரண்டுக்கும் பொதுவான பலனாகிய மோக்ஷத்தை அடைவான்.

௫. ஸாங்க்யர்களால்⁽¹⁾ எந்த ஸ்தானம்⁽²⁾ பெறப்படுகின்றதோ, அது யோகிகளாலும்⁽³⁾ அடையப்படுகின்றது. ஸாங்க்யத்தையும் யோகத்தையும் ஒன்றாக எவன் அறிகின்றனோ, அவன் அறிகின்றான்⁽⁴⁾.

(1) ஸாத்திக ஸந்நயாவிகளால்.

(2) எந்தப் பரம ஸாந்தி, மோக்ஷம்.

(3) அஷ்டாங்க யோகத்தை அநுஸரிக்கின்றவர்களாலும்.

(4) வெவ்வேறல்ல என்று எவன் நிர்ஸயிக்கின்றனோ, அவன் அந்தப் பரம ஸாந்தியை அநுபோகிக்கின்றான்.

௬. மஹாபாஹு, யோகமில்லாமல் ஸந்நயாஸம் பெறுவது வருத்தம்⁽¹⁾. யோகபுத்த⁽²⁾ முனி⁽³⁾ ப்ராஹ்மத்தை ஸீக்ரம் அடைகின்றான்.

(1) நேதி களைதலால் மாத்ரம் ஸாங்கியர் ஸர்வத் த்யாகமாகிய ஸந்நயாஸத்தைப் பெறுதல் வருத்தம். யோகத்துக்குரிய அஷ்டாங்கங்களை முறையாக அப்பயவலித்துவந்தால், நேதி களைதல் லகுவாய் வலித்திக்கும்.

“நேதி” = “ந” + “இதி” (இது அல்ல), நேதி களைதல் = இது (“இதி”) அல்ல (“ந”) என்று விட்டுவிடுதல்.

நினையாமற் சும்மாவிருந்து ஸுகநிஷ்டையைப் பொருந்தும் படியத்தனித்தவனுடைய மனவிலி ஒருநினைவு தோன்றினால் அவன் “நான் அறிய வேண்டிய நிர்க்குண வஸ்து இந்த ஸருண வஸ்து அல்ல” என்று தோன்றின நினைவைப் பற்றாமற் சும்மாவிருப்பான், த்யாகஞ் செய்திருப்பான். ஸுகநிஷ்டை கூடுவதற்கு இவ்விதம் த்யாகித்த நினைவுகளை நேதி களைதல் என்றும், ஸந்நயாஸம் செய்தல், என்றும் ஞானவான்கள் கூறுவார்கள்.

இந்த ஸாங்க்ய ஸுகநிஷ்டையைப் பெறுவதற்கு முயலுங் காலத்தில் தாயுமான ஸ்வாமி வெகு கஷ்டப்பட்டார் என்று பலமுறை தன்பாடலில் குறித்தார்.

பரிபூரணந்தம், ச-வதில்

“கண்டனவெல்லாம் அல்லவென்று கண்டனைசெய்து,

சருவி கரணங்கள் ஓயக்

கண்மூடி ஒருகணம் இருக்கவென்றால், பாழ்த்த

கர்மங்கள் போராடுதே,—”

என்றும், பாயப்புகி, நயுக வதில்

“சும்மாவிருக்கச் சுகம் சுகம் என்று

சருதி எல்லாம்,

அம்மா, நிரந்தரம் சொல்லவுங் கேட்டு,

அறிவின்றியே

பெம்மான் மவுனி மொழியையுந் தப்பி,

என்பதைமையால்

வெம் மாயைக் காட்டில் அலைந்தேன்,

அந்தோ, என்விதிவசமே,—”

என்றும் ஓலமிட்டு, உபஸாந்த நிலைக்கு நேர்விரோதமான “வெம் மாயை” என்ற லோக விஷயங்களைப் பற்றிய நினைவுகளை ஒடுக்கும் பொருட்டு “வறிய செங்காயேனும், உதிர் சருகு கந்தமூலங்களேனும்” புசித்தார் என்றும், ப்ராணாயாமப் பழக்கங்களை அதுசரித்தார் என்றும் பலபாக்களிற் கூறினார்.

மோக்ஷத்தை மேலாகக் கருதினவர்களுக்கு அநேக தடைகள் இருப்பதால், ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் இந்த சூம் ஸ்லோகத்தில், ஸாங்க்யர்க்குரிய ஸந்ந்யாஸம் நினைவு களைதல் என்றும், அந்த மனோலய அபிப்பாஸத்துக்கு ப்ராணலயத்தை விசேஷமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க யோகம் அநுகூலமாகவிருக்கும் என்றும், உபதேசித்தார்.

(2) அஷ்டாங்க யோகத்தைப் பொருந்தின. (இந்த யோகம் கர்மயோகம் என்றும் கூறப்படும்.)

(3) நிராஸி ஆசைகளால் தோன்றும் நினைவுகளை அகற்றினவன். ௩. ௩௩. (3)

௭. யோகயுக்தனும் (1), சுத்தமான அந்தஃகரணம் பெற்றவனும் (2), இந்த்ரியங்களை ஜயித்தவனும் (3), சரீரத்தில் விநாசமில்லாதவனும் (4), எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவையுடையவனும் (5), ஆகியவன் [கர்மங்களைச்] செய்கின்றவனுலும், பந்திக்கப்படுகின்றவன் (6).

(1) அஷ்டாங்க யோகத்தைச் செவ்வையாகப் பொருந்தினவனும்.

(2) சித்த ஸூத்திபெற்றவனும்.

(3) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற இந்த்ரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களில் விதியற்றுச் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றவனும்.

(4) ஸ்தூல தேகம் நிலையற்றதென்றும், துன்பங்களுக்கு அது இருப்பிடமென்றும் அறிந்து, அதில் மனனை ஸங்கம் கொள்ளவிடாதவனும் தேகப்பற்றில்லாதவனும்.

(5) “ஸர்வபூத ஆத்மபூத ஆத்மா”=ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கின்ற ஆத்மாவையுடையவன். அறிவுக்கறிவாக ப்ராணிக்கும் அகண்ட ஸச்சிதானந்த ஆத்மசொருபத்தைப் பெற்றவன், அஃதாவது, ஜீவன்முக்தன்.

(6) தனக்குரிய ஸகல கர்மங்களை அதுஷ்டித்துவந்தாலும், அவன் அகர்த்தாவாதலால், அக்கர்மங்கள் அவனை வாதிக்கமாட்டா. இப்படிப்பட்டவனே கர்ம ஸந்ந்யாஸி.

அ. ௧. பார்க்கின்றவனுயிருந்தாலும் கேட்கின்றவனுயிருந்தாலும் நோக்கிறவனுயிருந்தாலும் மணக்கிறவனுயிருந்தாலும் உண்ணுகிறவனுயிருந்தாலும் (1), நடக்கிறவனுயிருந்தாலும் பேசுகிறவனுயிருந்தாலும் விலர்க்கம் செய்கிறவனுயிருந்தாலும் [கையால்] ஏங்கின்றவனுயிருந்தாலும் (2), ஸ்வாஸிக்கிறவனுயிருந்தாலும் (3) [கண் இமையைச்] சிமிட்டிகிறவனுயிருந்தாலும் சிமிட்டாதவனுயிருந்தாலும் (4), உறங்குகிறவனுயிருந்தாலும் (5) யுக்தன் என்ற தத்வவித் (6), இந்த்ரியங்கள் இந்த்ரியார்த்தங்களில் இருக்கின்றன என்று எண்ணி (7), ஒன்றையும் நான் செய்யவே இல்லை (8) என்று நினைப்பான்.

(1) கண் செவி மெய் மூக்கு வாய் என்ற ஞானேந்த்ரியங்கள் தத்தம் கர்மங்களாகிய பார்த்தல் கேட்டல் தொடுத்தல் மணத்தல் நுகித்தல் என்பனவற்றைச் செய்யும்பொழுது, தாம் ஸாக்ஷியாககின்று அவற்றை எல்லாம் அறிந்தாலும்.

(2) பாதம் வாக்கு பாயு பாணி முதலிய கர்மேந்த்ரியங்கள் தத்தம் கர்மங்களாகிய நடத்தல் பேசுதல் மலங்கழித்தல் கொடுத்தல்வாங்கல் என்றவற்றைச் செய்யும்பொழுது, தாம் ஸாக்ஷியாக அவற்றை எல்லாம் அறிந்தாலும்.

(3) ப்ராணன் அபானன் என்ற வாயுக்கள் உச்சவாஸ நிஸ்வாஸ கர்மங்களைச் செய்தாலும்.

(4) கூர்மன் என்ற வாயு கண்ணிமையை ஒருபொழுது சிமிட்டியும் இன்னொருபொழுது சிமிட்டாமலும் இருந்தாலும்.

(5) ஞானேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் ஸூஷூப்தி (நித்திரை) அவஸ்தையில் ஒடுக்கத்தைப் பெற்றிருந்தாலும்.

(6) கர்ம போகம் என்ற நைஷ்கர்மயத்தில் விரித்திபெற்று மெய்ப்பொருளாகிய தத் சொருபத்தை அறிந்த ஜீவன்முக்தன்.

“தத்வவித்”=தத் என்ற பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன்.

(7) ஞானேந்த்ரியங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் ஸூக்ஷ்ம வாயுக்களும் தத்தம் கர்மங்களைப்பற்றியே ஜீவிக்கின்றன என்று நிர்ஸயித்து.

இந்த்ரியார்த்தம்=இந்த்ரியங்களுடைய அர்த்தம் (பொருள்), அஃதாவது, தொழில் செய்தல், கர்மத்தில் செல்லுதல்.

(8) நானாகிய ஆத்மா அகர்த்தா.

ஜீவன் முக்தன் தன்னுடைய இந்த்ரியங்களாகிய அந்தஃ கரணங்கள் ஞானேந்த்ரியங்கள் கர்மேந்த்ரியங்கள் டஞ்சலாயுக் கள் என்றவை எல்லாம் ப்ரக்ருதி சொரூபங்களாதலால், தன க்கு அன்யங்கள் என்றும், அவற்றின் தொழில்கள் தனசல்ல என்றும் அறிந்து அழிவற்ற ஸுகத்தோடு வாழ்வான்.

௨. எவன் ஸங்கத் த்யாகம் செய்து (1), ப்ரஹ்மத்தீவிடம் கர்பங் களை வைத்து (2) செய்கின்றனோ, அவன் ஜலத்தால் [தாமரை] இழி [பிற்ப்படாதது] போலப் (3), பாபத்தால் தீண்டப்படுகிறவிலை (4).

(1) எவன் தன் இந்த்ரியங்களோடுள்ள ஒற்றுமையை விட்டு ஸங்கம்=சேர்க்கை, ஸம்பந்தம், ஒற்றுமை.

ஸங்கத் த்யாகம்=இந்த்ரியங்களின் ஸம்பந்தம் தன் முக் திக்காகவே மஹேஸ்வரன் இயற்றினார் என்றறிந்து, முக்திதஸையில் அந்த ஸம்பந்தத்திலின்று விலகி, அவரால் அருளப்பட்ட இந்த்ரியங்களை அவரிடம் கொடுத்தல்.

(2) இந்த்ரியங்கள் செய்யும் கர்மங்களைப் ப்ரமேஸ்வரனது ஸந்நிதியில் நைவேத்யமாக வைத்து.

“ப்ரஹ்மணி ஆதாய கர்மணி”=ப்ரஹ்மத்தினிடம் கர்மங் களை வைத்து.

ப்ரஹ்ம ஆதானம்=ப்ரஹ்மாதானம், ப்ரஹ்மார்ப்பணம், மதர்ப்பணம் (௨௧-௨௨).

(3) தாமரை இலையில் ஏறின தண்ணீர்த் திவலை அந்த இலையைத் தீண்டாதது போல.

(4) மனம் வாக்கு காயங்களின் தவறுதலால் வரும் பாப பலன்களால் தீண்டப்படான்.

௨௧. யோகிகள் [இந்த்ரிய] ஸங்கத்தை நீக்கி, சிந்தஸூத்திக் காக (1), கேவல (2) மனஸாலும் புத்தியாலும் இந்த்ரியங்களாலும் (3) கர்மத்தைச் செய்கின்றார்கள்.

(1) புண்ய கர்மங்களின் அவர் (கிழான்) பலன்களாகிய ஸ்வர்க்க பூலோக சிற்றின்பங்களைக் கருதாமல், கர்மதுஷ்டா.

னத்தின் உத்க்ருஷ்ட (மேலான) பலனாகிய சித்தஸூத்திக்காக.

சித்த ஸூத்தி=சித்தத்திலிருக்கும் காம க்ரோத லோப மோஹங்கள் என்ற மலங்களை ஒழித்திருத்தல்.

(2) கைவல்யம் (தனிமை) பெற்ற. அஃதாவது, விருப்பு வெறுப்பு என்ற துக்கத்தில்நின்றும், க்ரோதம் லோபம் என்ப னைவகளிலின்று, விலக்கப்பட்ட.

(3) ஸூத்தமனஸால் கர்மங்களைக் க்ரஹித்து, துல்ய புத்தி யால் கர்மதுஷ்டானம் எவ்விதம் கசடறச் செய்யவேண்டு மெ ன்று விசாரித்து, தர்மவழியில் நிறுத்தப்பட்ட கர்மேந்த்ரியங் களால் கர்மங்களை நடத்திவருவார்கள்.

௨௨. [கர்மயோக] யுக்தன் (1) கர்மபலத்தைவிட்டு, நிஷ்டை யில் (2) ப்ரஹ்மநிதியைப் (3) பெறுகின்றன். [கர்மயோக] அயுக்தன் (4) காமநிதி (5) வல்லமையால் [கர்ம] பலத்தில் ஸங்கம் பெற்று பந்திக்கப்படுகிறான் (6).

(1) உத்க்ருஷ்ட கர்மநுஷ்டானம் என்ற கர்மயோகத் தைப்பொருத்தினவன்.

(2) இந்த நிஷ்காம புத்தியின் நிலையில், ௨, பக்கம் எய்ரு.

(3) ௨. ஈயசு, எயு, எயசு, எயு.

(4) கர்மயோகம் என்ற நிஷ்காம கர்மநுஷ்டானத்தைப் பொருந்தாதவன். அஃதாவது ஸகாம புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவன்.

(5) விருப்பு வெறுப்பின்.

(6) ஜனனமாண துன்பங்களைக் கொடுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் வைக்கப்படுவான்.

௨௩. [இந்த்ரியங்களை] தன்வஸம் ஆக்கினவன் (1). ஸகல கர்மங் களையும் மனஸால் ஸந்த்யஸித்து [அவற்றை] ச்செய்யாமலும் (2) செய்விக்காமலும் (3) ஒன்பதுவாயிலுள்ள ஸாரம் என்ற பட்டணத் தில் (4) ஸுகமாயிருக்கிறான் (5).

(1) “வஸி”=வஸம். (அடிமை) உடையவன். ஈண்டு இந்த்ரி ௨௩ 177

யங்களை அடிமைகொண்டவன், இந்திரியங்களை ஜயித்தவன், ஜிதேந்திரியன்.

(2) “நான்” ஆகிய ஆத்மா கர்மங்களைச் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுமலும்.

(3) “நான்” ஆகிய ஆத்மா கர்மங்களைக் கர்மேந்திரியங்களால் செய்கின்றேன் என்று எண்ணுமலும்.

நான் கர்மங்களைச் செய்கின்றேனென்றதும் செய்கின்றேனென்றதும் கர்த்துத்தவ தோஷங்கள். இவற்றை நீக்கவேண்டியது.

(4) நவ த்வாரக்கோட்டை என்ற ஸ்தூலதேகத்தில்.

(5) சலனமற்ற ஆனந்தசொருபியா யிருக்கிறான்.

ஜீவன்முக்தன் இந்திரியங்களை அடிமைகொண்டதுபோலப் பரமேஸ்வரன், ப்ரக்ருதியையும் ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களையும் அடிமைகொண்டு, அவற்றின் ஸ்வபாவ குணங்களை முதற்காரணமாக வைத்துத் தன் சச்சிதானந்த ஸக்திகளை நிமித்தகாரணமாக்கி, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களால் சிறப்புப்பெற்ற கர்மசக்தித் தை ப்ரதிஷ்டித்து, ஜீவன் பத்தனை ஜீவன் முக்தனைச் செய்தாரென்பது மேல்வரும் ஸ்லோகங்களில் உபதேசிக்கப்படும்.

கசு. ப்ரபு (1) லோகத்துக்கு (2) கர்த்துத்தவத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை (3) [அதற்குக்] கர்மங்களை உட்கர்மபலச் சேர்க்கையையும் [ஸ்ருஷ்டிக்கவில்லை] (4) ஆனால் ஸ்வபாவம் ப்ரவர்த்திக்கின்றது (5).

(1) ப்ரபு (ப்ர+பு)=உயர்வு பெற்றவன். ப்ரக்ருதிக்கு மேலான சச்சிதானந்த (சத்+சித்+ஆனந்த) ப்ரஹ்மம்.

(2) ப்ரக்ருதி ஜன்யங்களுக்கு. ப்ரக்ருதியில் நின்று தோன்றின தத்துவங்களுக்கு.

௨௩. சு ல் ப்ரக்ருதியையும் ப்ரக்ருதியில் உற்பத்தியானவையையும் சேஷத்திரங்கள் (விகாரம்பெற்ற தேகசொருபங்கள்) என்றும், நிர்விகாரவஸ்துவை சேஷத்ராஜஞன் அல்லது புருஷன் என்றும், எ, ச, டு ல் சேஷத்ரங்களை ப்ர ப்ரக்ருதியாகவும் அபர ப்ரக்ருதியாகவும் வகுத்து ப்ர ப்ரக்ருதிகள் ஜீவசொருபங்கள்

என்றும், அபர ப்ரக்ருதிகள் அஹங்காரம் புத்தி ஸகேஷம் பூதங்களென்றும், அநுகிதையில் சேஷத்ராஜஞன் நிர்க்குணப் பரமாத்மா என்றும் உபதேசிக்கின்றது.

இவ்வினக்கப்படி “லோகத்துக்கு” என்ற பதம், ஜீவசொருபங்களுக்கும் அவற்றின் அஹங்காரம் புத்தி முதலிய அந்தஸ்கரணங்களுக்கும், புறக்கரணங்களாகிய ஞானேந்திரியங்களுக்கும், கர்மேந்திரியங்களுக்கும் என்று அர்த்தமாகும்.

(3) ப்ரக்ருதி சொருப ஜீவர்களுக்கும், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட இந்திரியங்களுக்கும் “நான் செய்கின்றேன்” என்றதன்மையைப் பரமேஸ்வரன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேயில்லை. ஏனெனில் இந்தப் ப்ரக்ருதி சொருபங்களுக்கு அஹங்கரித்துக்கொண்டிருக்குந் தன்மை இயல்பிலேயே உள்ளதால் என்க.

(4) இந்தப் ப்ரக்ருதி சொருபங்கள், ரஜஸ் குணஜன்யங்களாதலால், அவை தொழில் மயமே. அஃதாவது எப்பொழுதும் சலன் துடின கோலங்களோடிருக்கும். தொழில் செய்வதும் அத்தொழிலில் நின்று பிறந்த கார்யத்தைப் பற்றுவதும் அவை கட்டு இயல்பு. ப்ரக்ருதி சொருபங்களின் கர்மங்களையும் கர்ம பல ஸங்கத்தையும் பரமேஸ்வரன் நூதனமாகப் படைக்கவில்லை.

(5) நான் செய்கின்றேனென்ற தன்மையும் (கர்த்துத்தவமும்) செயலும் (கர்மமும்) செயலின் பலனோடு பொருந்தலும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவ நடை என அறிக.

ஸ்வபாவம்=தன்னையே மேன்மேலும் பாவனைசெய்தால் முதற்பாவனை காரணமாய்த் தோன்றிக் கார்யமான இரண்டாம் பாவனையைப்பற்றி யழியும். இப்படிச் காரணம் கார்யமாவது ப்ரக்ருதி லக்ஷணம்.

இப் ப்ரக்ருதி குணங்களின் லக்ஷணத்தை அறிந்த ப்ரபு ஜீவ சொருபமடைந்த ஆத்மாக்களின் சேஷடைகளையும் ஆறுதலில் லாக் கோலங்களையும் மாற்றி, உபஸார்த நிலையாகிய மோக்ஷத்தை அருளும்பொருட்டு ப்ரக்ருதி குணங்களை வியாபகஞ்செய்து, அவற்றை முதற்காரணமாகவும், தன்ஸக்திகளை நிமித்தகாரணமாகவும் கொண்டு, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபாவ அது

க்ரஹ க்ருத்தியங்களை அகர்த்தாவாக நடைபெறச் செய்தார்.

ஸ்ருஷ்டிமுதலிய கர்மங்களை உபவிஷத்களும் வேதாகமங் களும் மதுஸ்மருதியும் புராணங்களும் இதிகாஸங்களும் ஞான சாரியர்களால் கூறப்பட்ட தத்வப்ரகரணங்களும் விளக்கும்.

பகவத்கிதையில் ௫-௨௪ இல் கூறப்பட்ட பதங்களின் ஆர் த்தத்தை யறியாதவர்கள் பரமேஸ்வரன் விதிவிலக்கான புண்ய பாப கர்மங்களை ஏற்படுத்தவில்லையென்றும், புண்ய பாபகர்மங் களுக்குரிய ஸுகதுக்க பலன்களை ஜீவாத்மாக்களுக்கு அதன தன் கர்மத்திற் கேற்றபடி (அவர்) கூட்டிவைக்கவில்லை யென் றும், ஜீவர்கள் பரமேஸ்வரனை வழிபடவேண்டியதில்லை யென்றும், “நானே நற்கர்மங்களைச் செய்கிறேன்” “நானே கர்த்தா” என்ற புத்தியோடு வாழ்ந்து மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டு மென்றும் இருப்பார்கள்.

பகவான் கூ. கூ இல் நான் ஸ்ருஷ்டிக்கின்றேன் என்றும், ௨. ௨ இல் எல்லாம் என்னிடமிருந்து ப்ரவ்ருத்திக்கின்றன என் றும், கூ. ௨ இல் எல்லாஜகத்துக்கும் நானே ப்ரபவன் (தோற்று விக்கின்றவன்) நானே ப்ரலயன் (ஒடுக்குகின்றவன்) என்றும், அ. அ. ௨ இல் யாவற்றுக்கும் தாதாவும் தண்டனைசெய்கின்ற வனும் பரம புருஷனையென்றும், ௨. ௩ இல் லோகங்களுக்கு நான் மஹேஸ்வரன் என்றும், ௩. ௨௨ இல் [பஞ்சக்ருத்யம் என்ற] கர்மத்திலேயே நான் இருக்கிறேனென்றும், ௩. ௨௩ இல் ஆத்மோபாய கர்மங்கள் ப்ரஹ்மத்தில் நின்று பிறந்தன என் றும், கூ. ௨ இல் சராசரத்துக்குக் காரணன் நான் என்றும், ௨. ௩௨ இல் நானன்றி சரம் அசரம் என்றபூதம் இல்லையென்றும், ௨. ௨௪ இல் ஜீவர்களுக்குப் புத்தி, பிறத்தல், இறத்தல், இன்பதன் பம், த்ருப்தி, கிர்த்தி, ஸத்யம், தபஸ், இந்த்ரிய நிக்கிரஹம், ஞா னம் முதலியவை என்னிடம் இருந்தே பிறக்கின்றன என்றும், ௨. ௨௬ இல் நான் அந்தஸ்கரணத்துக்குள் இருந்துகொண்டு அதிலுள்ள தமனை அழிக்கின்றேன் என்றும், ௩. ௨. ௬௬ இல் ஸ்ருஷ்டிக்கு ந்யாயம் என்னவென்றும், கூ. அ இல் ஸ்ருஷ்டிக்கு முதற்காரணம் ப்ரக்ருதி என்றும், கூ. ௩. இல் தனது தேவாத்ம

ஸக்தியால் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகர்மங்கள் நடத்தப்பட்டன என் றும் உறுதியாக உபதேசித்திருக்கின்றார்.

பரமேஸ்வரன் சராசரங்களோடுகூடி உயிர்க்குயிராகவும் அறிவுக்கறிவாகவும் நின்று ஸதாகாலமும் ஜீவாத்மாக்களைக் காத்தாலும் அவர் பரிஸுத்தன் என்றும், ஆத்மாக்கள் தங்களை ப்ரபற்றிய அஜ்ஞானத்தால் மோக் சொருபிகளானார்கள் என்றும் அடுத்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கப்பட்டது.

௨௫. [மஹேஸ்வரனென்னுள்] விபு (1) ஒருவனுடைய பாபத்தை யும் புண்யத்தையும் பெறுகிறவிலை. அஜ்ஞானத்தால் ஞானம் மறைக் கப்பட்டிருக்கின்றது (2). அதனால் ஜந்துக்கள் மோஹத்தை அடைகின் றன (3).

(1) “விபு”=வி+பு=பலவிதமாக இருக்கின்றவன்.

விஸ்வரூபன் (விஸ்வ=எல்லாம்) ஸகலஸம்ஸ்க்ரம ஸ்தூலரூப ங்கள்தோறும் அப்ரத்யக்ஷமாக உள்ளே இருந்து அவற்றை அ டக்கி ஆனும் ஸக்திமான். அந்தர்யாமி=ஈஸ்வரன்.

ஸுத்தமெய்ப்பொருளாகிய நிர்க்குணப்ரஹ்மத்தில் அடங் கிநின்ற பராஸக்தி உதயமாகி அதனை வ்யாபித்தபொழுது நிர்க் குணப்ரஹ்மம் சச்சிதானந்த ப்ரஹ்மம் என்றும், ஸதாஸிவம் என்றும் அழைக்கப்படும்.

இது ஞானமும் க்ரியையும் ஸம்பப்பட்ட அவஸரம். இதற்கு மூலமந்தரம் ஈஸானம். க்ருத்யம் அதுக்ரஹம்.

ஞானத்துக்குமேல் க்ரியை அதிகரித்த அவஸரம் மஹேஸ் வரன் என்றும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும் கூறப்படும். இத ற்கு மந்தரம் தத்புருஷம். க்ருத்யம் திரோபாவம்.

திரோபாவம் யாதெனில், மஹேஸ்வரன் ஒருவனுக்கு அவி த்யாவைத் தீர்க்கும்பொருட்டு அவன் செய்த புண்ய பாவ கர் மங்களின் பலன்களாகிய ஸ்வர்க்காதி நரகாதி போக்யப் பொ ருள்களை, போதகர்கள் மூலமாக அறிவித்து, அறிந்ததை இச் சிக்கவும், இச்சித்ததை வலிந்து தேடவும் ஸக்தியை அருளி, ஸகாமபுத்தியோடு அதுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் கர்மாதுஷ்டானிபைச் செலுத்தி ஜனன மரண

துன்பங்களைக் கொடுப்பதால் அந்த மார்க்கத்தை விட்டுத் தப்பவேண்டும் என்றெண்ணிய பரிபக்வத்தை மெல்ல மறைவாக விளைவிப்பதே அவரது திரோபவக்ருத்யம் என்று அறிக.

பரிபக்வகாலம் வந்தபின் “நானே கர்த்தா” “நானே போக்தா” என்ற புத்தியின் ரஜோகுணப்பிரவருத்தி குறைந்து ஸத்வகுணங்கள் பரபலப்படும். இப்படிப் பரமேஸ்வரன் மஹேஸ்வரனாய் நின்று ஜீவாத்மாவை, அடக்கி அடிமைகொண்டு ஞானமும் க்ரியையும் ஸம்பட்ட அவஸரத்தில் ஸதாஸிவராய் நின்று நிஷ்காமபுத்தியையும் முமுக்ஷுத்வத்தையும் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு நிவருத்தி மார்க்கத்தில் அழிவற்ற உபஸாந்தம் என்ற மோக்ஷத்தை அதுக்ரஹம் செய்வார்.

தனக்குளிருக்கும் பராஸக்தி *விஜ்ஞம்பித்தபின் நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மம் ஸதாஸிவ அவஸரத்தில் அதுக்ரஹ க்ருத்யத்தையும், மஹேஸ்வர அவஸரத்தில் த்ரோபாவ க்ருத்யத்தையும் செய்வதுபோல ருத்ரனாய் நின்று ஸம்ஹார க்ருத்யத்தைச் செய்வார் (தோன்றியவைகளை ஒடுக்குவார்). விஷ்ணுவாய் நின்று ஸ்திதி க்ருத்யத்தைச் செய்வார் (தோன்றினவைகளைத் தத்தம் நிலைகளில் நிறுத்துவார்). ப்ரஹ்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டிப்பார் (ஒடுங்கினவைகளைப் பிறக்கச்செய்வார்).

பரமேஸ்வரனது பஞ்ச க்ருத்யங்களாகிய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோபாவ அதுக்ரஹங்கள் ஒரேபராஸக்தியின் வினிதநிலைகளால் நடைபெறுகின்றன.

(2) ஜீவாத்மாக்கள் அவித்யா என்ற காரணஸரீரத்திற் சிக்குண்டு அந்தச்சரீரத்தின் தன்மையாகிய இருளில் மூழ்கியிருப்பதால் தங்களுடைய நிஜசொருபத்தை அறியமாட்டார்கள்.

(3) இப்படி இருளில் ஜனித்தவர்கள் “ஸரீரமே நான்” என்ற மூடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றவர்கள்.

யசு. எவர்களுடைய அந்த அஜ்ஞானம்⁽¹⁾ ஆத்மஜ்ஞானத்தால்⁽²⁾ அழிக்கப்பட்டதோ, அவர்களது ஜ்ஞானம்⁽³⁾ தத்பரத்தை⁽⁴⁾ ஆதித்யன்போலப் ப்ரகாசிப்பிக்கின்றது⁽⁵⁾.

* விஜ்ஞம்பித்தல்-விநிதல்.

(1) தேகமே நான் என்ற பொய்யறிவு.

(2) ஆத்மாவே நான் என்ற மெய்யறிவால்.

(3) அவர்களுடைய தெளிந்த அறிவு (விவேகம்).

(4) ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட தத்பொருளாகிய நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தை.

(5) ஒருவனுக்கு எப்படி ஸூரியன் லோகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை ப்ரத்யக்ஷமாக்குவானோ அதுபோல மோஹத்தில் நின்று விடுபட்ட அறிவு ஆத்மவானுக்கு நிர்க்குணப் ப்ரஹ்மத்தை ஸ்வாநுபவமாகத் தர்ஸிக்கும்பொருட்டு உற்ற கருவியாயிருக்கும்.

யசு. தத் புத்திமான்களாய்⁽¹⁾ ததாத்மாக்களாய்⁽²⁾ தத்திஷ்டரீகளாய்⁽³⁾ தத் பராயணர்களாய்⁽⁴⁾ மலங்களை ஞானத்தால் களைந்தவர்கள்⁽⁵⁾ புநராவ்ருத்தி⁽⁶⁾ யைப் பெறமாட்டார்கள்.

(1) தத்பொருளை (நிர்க்குணவஸ்துவை) ப்ரபற்றின புத்தி உடையவர்களாய்.

(2) தத்பொருளில் சித்தத்தைவைத்து அன்புபெற்றவர்களாய். ததாத்மாக்கள்=தத்தில் சித்தம்வைத்தவர்கள்.

(3) அந்த அழிவற்றவஸ்துவில் ஸதாகாலமும் ப்ரதிஷ்டை பெற்றவர்களாய்.

(4) அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று அதுவே மேலானவழி (“பர-அயந”) என்று நிர்ஸயங்கொண்டவர்களாய். “தத் பராயணர்”=தத்பொருளை மேலான கதியாக (பிரமாணமாக)க் கொண்டவர்கள்.

இவ்வாறு தத்பொருளைப் ப்ரபற்றி அதன்மேல் அன்புகொண்டு அன்புப்பெருக்கால் அதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்று அதுவே மேலானவழி (“பர-அயந”) என்று நிர்ஸயங்கொண்டவர்கள்.

(5) அறிவைக்கெடுக்கும் அஹந்தை மமதை முதலிய கர்மலங்களை மெஞ்ஞானத்தால் நீக்கினவர்கள்.

(6) புநராவ்ருத்தி=மீண்டும் (“புநர்”), திரும்புதல் (“ஆவ்ருத்தி”).

கர்ம பூமியாகிய பூலோகத்தில் ஸகாம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் பலன்கள், பூலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் நாகலோகத்திலும் பரமேஸ்வரனது ஆக்ஷைப்படி அதுபவிக்கப்படுமாதலால், ஸகாம புத்திமான்களுக்கு இந்தத் துரிலோக ஸஞ்சாரம் உண்டு. விருப்பு வெறுப்புடன் கர்மங்களை யதுஷ்டிக்கின்ற ஜீவாத்மாக்கள் பூலோகத்தில் தரித்த ஸ்தூல தேகத்தை இழந்து வேறொரு தேகத்தைப் பெறுவார்கள். நிஷ்காமபுத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள் பூலோகத்திலேயே ஜீவன் முக்தர்களாகி, பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தைப் பெறுவார்கள். இந்த மோக்ஷத்தை இங்கேபெறாத நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானிகள், ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு மேற்பட்ட மஹ ஜன தப ஸத்யலோகங்களுள் ஒன்றிற்சென்று மறுபடி பூலோகத்திற்குத் திரும்பமாட்டார்கள்.

எனவே “புநராவ்ருத்தி” பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவருதல் என்றும் “அபுநராவ்ருத்தி” பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவராமை யென்றும் விதித்திடுகின்றது.

௨௮. பண்டிதர்⁽¹⁾ நாயினிடத்திலுட் நாயை உண்பவனிடத்திலும் யானையினிடத்திலுட் பசுவினிடத்திலும்⁽²⁾ வித்யாவினில் வணக்கம் என்ற ஸம்பந்தைப்பெற்ற ப்ராஹ்மணனிடத்திலும்⁽³⁾ ஸமதரீயிகள்⁽⁴⁾. [என்று அறி.]

(1) ஆத்மஞானமுள்ளவர்கள்.

(2) மாணுடரால் வெறுக்கப்பட்ட நாயிலும் நாயிறைச்சி தின்பவனிடத்திலும், விரும்பப்பட்ட யானையிலும் பசவிலும்.

(3) வித்யாவினைய ஸம்பன்னே ப்ராஹ்மணே=ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றதால் ஜனங்களின் வணக்கத்தைப்பெற்ற ப்ராஹ்மணனிலும். அஃதாவது கல்வியால் கீர்த்திபெற்ற ப்ராஹ்மணனிலும்.

(4) ஸமத்வபார்வை உள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்.

ஆத்ம ஞானமுள்ளவனுக்கு ஆத்ம ஞானமில்லாத தேவிகள் எல்லாம் ஸமமாய்த் தோன்றும் என்பது கருத்து.

தேகமே நான் என்றிருக்கின்ற தேஹவான்சன் தேஹங்களைத் தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக் கேற்றபடி பலவாறு மதிப்பார்கள். சிலர் நாயத்தேஹத்தையும் நாயிறைச்சிதின்னுந் தேஹத்தையும் இகழுவார்கள். சிலர் யானைத்தேஹத்தையும் பசுத்தேஹத்தையும் புகழுவார்கள். சிலர் கல்வியாலாவது செல்வத்தாலாவது சிறப்புப்பெற்ற தேஹத்தை வணங்குவார்கள்.

ஆத்மவான் ஸ்தூல தேஹங்களில் அபேக்ஷ உபேக்ஷ இல்லாதவனுப் ஆத்மலக்ஷணங்களையே கவனிப்பன். கல்வி அந் தலக்ஷண ஜன்யமாதலாலும், “கற்றதனாலாயபயனென் கொல்வாலறிவன் நற்றூள் தொழாரெனின்” என்று தத்திஷ்டைபெறாத கல்விமான்களைக் கண்டனை செய்திருப்பதாலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானே எ-வது அத்யாயத்தில் யசு. யெ. யெ-வது மந்த்ரங்களில் சிற்றின்பங்களைத் துக்கமென்று வெறுத்தவர்களும், நிவிர்த்திமார்க்கத்தை விரும்பினவர்களும், அதில் முயன்றவர்களும், அதிர்சித்திபெற்ற ஞானவான்களும், ஆத்மகோடிகளில் மஹான்கள் (“உதாரா:”) என்றும், இந்தநான்கு வகுப்பினருள் ஞானவான் தன்னில் ப்ரியமுள்ளவனென்றும், தான் ஞானவானில் ப்ரியமுள்ளவனென்றும், ஞானியுந் தானும் ஒன்றேயென்றும் உபதேசித்திருப்பதாலும், கற்றும் மெய்ப்பொருளை அறியாத தேஹவான்களை ப்ராஹ்மணராயிருந்தாலும் நாய் பசு யானை முதலிய தேஹங்களுக்கு ஸமம் என்றும், மெய்ப்பொருளில் ப்ரீதி கொண்ட துறவிகளையும், மெய்ப்பொருளை உள்ளபடி அறிந்த ஞானிகளையும் மற்றும் சகல ஆத்மாக்களுக்கு மேற்பட்டவர்களேயென்றும் ஆத்மவான்கள் நிர்ஸயிப்பார்கள்.

ஞாபகஸக்தி வலிமையால் ஸாஹித்யம் (இலக்கியம்) வ்யாகரணம் (இலக்கணம்) அலங்காரம் தர்க்கம் என்றவற்றையும் வேதாந்த வித்தாந்த ஸாஸ்த்ரங்களையும் கற்று அவற்றின் பரம் பொருளை அறியாதவர்கள் மதயானைபோல அஹந்தை மமதை பற்றித் திரிவார்களென்று தாயுமானஸ்வாமி தம்முன்னிலையாக வைத்து வர்ணித்திருக்கின்றார்.

எவ்விதமெனில்:—

“கல்லாதபேர்களை நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்

கற்றுமறிவில்லாதவென்

கர்மத்தையென் சொல்வேன், மதியையென் சொல்வேன்

கைவல்யஞான நீதி

நல்லோருரைக்கிலோ கர்மமுகியமென்று

நாட்டுவேன் கர்மமொருவன்

நாட்டினுலோபழைய ஞானமுகியமென்று

நவிலுவேன் வடமொழியிலே

வல்லானொருத்தன் வரவுந் த்ராவிடத்திலே

வந்ததா விவகரிப்பேன்

வல்லதமிழறிஞர்வரி னங்கனே வடமொழியின்

வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்

வேல்லாம லெவரையு மருட்டிவிடவகைவந்த

வித்தையென் முத்திதருமோ

வேதார்த சித்தார்தசமர நன்னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர்கணமே.”

வேல்லாமல் எவரையும் மருட்டிவிடும் வித்தையால் தத்
நிஷ்டையில்லாத கல்விமான்கள் பாமர (ப்ரமானமற்ற) ஜனங்
களின் வணக்கத்தைப் பெற்றாலும், ஞானவான்களுடைய மதிப்
பைப் பெறுர்கள் என்பதுபற்றிப் பகவான் “நாயினிடத்திலும்
யானையினிடத்திலும் பசுவினிடத்திலும் வித்யாவினால் வணக்
கம் என்ற சம்பத்தைப் பெற்ற ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் பண்டி
தர் ஸமதர்ஸிகள்” என்று கூறினார்.

ஆகவே “வித்யாவினால் வணக்கம் என்ற ஸம்பத்தைப் பெ
ற்ற ப்ராஹ்மணன்” என்ற வாக்யத்தின் அர்த்தம் மெய்யறிவ
ற்ற கல்விமான்களின் ஸாமர்த்யத்தில் மோஹங்கொண்டவர்க
ளது வணக்கத்தைப் பெற்ற ப்ராஹ்மணன் என்பதே.

யக எவர்களுடைய மனம் சாமியத்தில் (1) நீங்கின்றதோ, அவ
ர்கடால் இவ்வடத்தலேயே ஸர்க்கம் (ஜனனம்) ஜயிக்கப்பட்டது (2).
ப்ராஹ்ம தோஷபற்றதுப் சமமுமாதலால் (3) அவர்கள் ப்ராஹ்மத்தின்
டப் நீங்கின்றனர் (4).

(1) ஸமதர்ஸனத்தில்.

நானுவிதமாய்த் தோற்றும் தேஹங்களையாவும் ப்ரக்ருதி
சொருபங்களாதலால் உயர்வு தாழ்வு, பெருமை சிறுமை, முது
விய த்வர்த்வ தோஷங்களைப் பெற்றிருப்பது இவற்றிற்கு இயல்
பென்றறிந்து, அவ்வித தோஷங்களைச் சமப்படுத்தி அறிவைக்
காப்பாற்றுவதல் ஆத்மவானுடைய லக்ஷணம் என்பதுபற்றி, மனம்
ஸாம்யத்தில் நிற்கவேண்டுமென்று குறித்தார்.

(2) இப்படிப்பட்ட ஸாம்ய புத்திமான்களால் பூலோகத்தி
லே ஜனனமரண துன்பங்கள் ஒழிக்கப்படும். எப்படியெனில் முழு
கூடங்களாகிய சிலர் இந்த ஜனனத்திலேயே ஜீவன் முக்தர்கள்
வார்கள். சிலர் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மேல் லோ
கங்கள் ஒன்றிற் சென்று அங்கேயே ஜீவன் முக்தர்களாவார்கள்.

(3) நிர்க்குணப் ப்ராஹ்மம் த்வர்த்வ தோஷங்களற்ற ஏகாத்
த பரிபூர்ண வஸ்துவாதலால்.

(4) ஸமதர்ஸனத்தைத் தரித்த புத்திமான்கள் நிர்க்குணப்
ப்ராஹ்மத்தில் ப்ராதிஷ்டைபெற்று வாழ்கின்றனர்.

உய. ஸ்தீர புத்தியுள்ளவனும் (1) மோகமற்றவனும் (2) ப்ராஹ்
மத்தினிடம் ப்ராதிஷ்டைபெற்றவனும் ஆகிய ப்ராஹ்மவித் (3) ப்ரியத்
தையடைந்து ஸந்தோஷிக்கான் (4) அப்ரியத்தைப் பெற்றுத் துக்கம
டையான் (5).

(1) நிர்சலனபுத்திமானும்; மாறிலின்று மயக்கமும் வஞ்சப்
புலன்களால் இழுபடாத புத்திமானும்.

(2) த்வர்த்வங்களால் வாதிக்கப்படாதவனும்.

(3) நிர்க்குண ப்ராஹ்மத்தை அறிந்தவன். சிவதர்ஸனம்
பெற்றவன்.

(4) தன் ப்ரக்ருதிக்கு ஹிதமானவைகளைப் பெற்றுப் பாரா
ட்டிச் சந்தோஷிக்கமாட்டான்.

(5) தன் ப்ரக்ருதிக்கு அஹிதமானவைகளைப் பெற்றுப்
பெருக்கித் துக்கமடையான்.

உயக. எவன் பாஹ்ய [இந்த்ரிய] ஸ்பர்ஸங்களில் சேராதவ

ஹய் (1) ஆத்மாவில் ஸுகந்தைப்பெறுகின்றனோ (2) ப்ரஹ்மயோகத்தை (3) ப்ரபேற்ற அவன் அழிவற்ற ஸுகந்தை (4) அடைகின்றான்.

(1) எவன் புறக்கரண இந்த்ரியங்களைத் தன்மனம்பற்றா மற் காக்கின்றவனாய்,

(2) இவ்வாறு நிக்ரஹிக்க (அடக்க) ப்பட்ட மனஸை ஆத்மாவோடு சேர்த்து ஸார்தமாயிருக்கின்றனோ.

(3) நிரக்குணப் ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தை.

(4) துக்கவியோகம் என்ற மோக்ஷத்தை.

இனி ஸுகதுக்க போகங்களின் உற்பத்தியையும் தன்மைபையும் குறித்து அவையெல்லாம் துக்கசொருபங்களையென்று கூறி, அவைகளில் புத்திமான்கள் விருப்பு வெறுப்பு அற்று இருப்பார்களென்று அடுத்த மந்த்ரத்தில் உபதேசிக்கின்றார்.

உலஉ. ஓ கோத்தேய [மாத்ரா] ஸ்பர்ஸங்களின்னிய பிறந்தவைகளும் (1) ஆதிஅந்தம் பெற்றவைகளும் (2) ஆகிய போகங்கள் (3) துக்கயோகிகாகவே இருப்பதால் (4) அவைகளில் புத்திமான் மனஸைச் செலுத்தான்.

(1) உ. டிச. க்ருரிய. உ. வது உரையைப் பார்த்தறிச.

(2) தோன்றி அழியுந் தன்மையைப் பெற்றவைகளும்; அநித்யமானவைகளும்.

(3) சுக துக்க அநுபவங்கள்.

(4) துக்கத்திற்குப் பிறப்பிடமாயிருப்பதால்.

ஆத்மா ஸாக்ஷியாதலால், தன்மனவரில் தோன்றின ஸுகதுக்க கோலங்களை அறியும். தான்வேறு தன் மனம்வேறு, தன் மனவரில் ஏறின தன் மாத்ராக்களும் விருப்பு வெறுப்புக்களும் வெவ்வேறு, என்று அறியாத ஆத்மா, தன்மாத்ராஸ்பர்ஸங்களோடு விருப்பு வெறுப்புக்கள்கூடி மனதில் ஜனித்த ஸுகதுக்கங்களைத் தன் சொந்தச் சுகதுக்கங்கள் என்று பாராட்டிச் சலனப்பட்டு நிற்கும். இந்த மூடபுத்தி இல்லாத ஆத்மா தன் மனவரில் ஜனித்த சுகதுக்கங்களைத் தனதல்லவென்று அவைகளால் வாட்டப்படாமல் கைவல்யமாய் (தனிமையாய்) நிற்கும்.

இப்படி ப்பட்ட ஆத்மவானுக்குப் பாமரஜனங்கள் கொண்டாடும் ஸுகங்கள் எல்லாம் அரித்ய வஸ்துக்களைப் பற்றியிருப்பதால் துக்கசொருபங்களே யென்றும் நன்றாய் விளங்கும்.

அரித்ய வஸ்துக்களை மனம் பற்றி நித்யவஸ்துக்கள் என்று மோஹித்து இவற்றால் வரும் ஸுகத்திற்கு மேலானஸுகம் இல்லையென்ற தேகவான்களுடைய ஸுகம் தாங்கள் பற்றின அரித்யவஸ்துக்கள் அழிந்தவுடனே துக்கமாய் மாறும். ஆதலால் சிற்றின்பங்கள் யாவும் துக்கங்களென்பதற்கு ஐயமில்லை.

மனஸை ஆத்மாவுக்கு அடிமைப்படுத்தி நித்யவஸ்துக்களில் ப்ரதிஷ்டைசெய்தால் ஆத்மாவுக்குரிய நித்யஸுகம் மனவரில் ப்ரதிபலித்து மனஸை ஸதாகாலமும் ஸந்தோஷிப்பிக்கும்.

உலஉ. இவ்விடத்திலேயே எவன் சரீரத்தை விவேகத்தினால் (1) காமப் க்ரோதம் என்றவைகளில் நின்றுபிறந்த வேகத்தை (2) ப்ரபோதுக்க வல்லவனோ அந்த மனுஷன் யோகி (3) அவன் ஸுகி (4).

(1) பூலோகத்திற் பிறந்து மரணகாலம் வருமுன்.

(2) மண்ணைச் பொண்ணைச் பெண்ணைச் என்ற ஈஷணத்ரயங்களில் உன்னத ஸக்தியையும், அவற்றைத் தடுத்தவர்கள் மேல் உண்டாகும் கோபஸக்தியையும்.

(3) ஸமத்வபுத்தியோடு பொருந்தப் பெற்றவன்.

(4) மோக்ஷத்திற்குரியவன்.

உலச. எவன் உட்குகம் (1) பெற்றவனோ, உட்கீடையுடையவனோ (2), அவ்வழியாக எவன் அந்தர்ஜயோதி (3) யைப் பெற்றவனோ அந்தயோகி (4) ப்ரஹ்மமயமாகி (5) ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை (6) யடைகின்றான்.

(1) ஸமத்வபுத்தியில் பிறந்த ஸுகம். இது வெளியிலுள்ள விஷயங்களைப்பற்றாமல் ஹ்ருதயத்திலுள்ள ஆத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால் உட்குகம் ("அந்தஸ் ஸுகம்") என்றார்.

(2) மனம் ஐம்பொறிகளோடும் ஐம்புலன்களோடும் சேராமல் ஆத்மாவைப்பற்றியே நின்று அதில் த்யானம் ("அந்தர் ஆராம:"=உட்கீடையுடைய த்யானம்) பெற்றவனோ.

(3) உள்ளே ப்ரகாஸிக்கும் ஞானதீபம்.

(4) ஸமத்வபுத்திமூலமாக அந்தஸஸ்கத்தையும் அந்தர் ஆராமத்தையும் அந்தர்ஜ யோதியையும் பொருந்தினவன்.

(5) நிர்க்குணாவானாகி.

(6) நிர்க்குண ஸ்திதிக்குரிய பிறவா இறவா நிலையை.

உயௌ. கல்மஷமற்றவர்களும் (1) த்வந்த்வந்தை முறித்தவர்களும் (2) மனஸை ஒடுக்கினவர்களும் (3) ஸ்கல ப்ராணிகளுக்கும் ஹித தீதைச் செய்வதில் விரிப்பமுள்ளவர்களும் (4) மாகிய இருஷ்கள் (5) ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை அடைகின்றார்கள்.

(1) சித்தஸூத்தி பெற்றவர்களும்.

(2) த்வந்த்வ ஸமத்வத்தை யடைந்தவர்களும்.

(3) மனஸை ஐம்பொறிகளோடு சேர்ந்து ப்ரக்ருதிவிஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கி ஆத்மவிஷயங்களிற் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறவர்களும்.

(4) ஜீவகாருண்யத்தைப் பெற்றவர்களும்.

(5) இருஷி என்றபதம் இர் (அறிதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து மோக்ஷபாதையை அறிந்தவர்களென்றும் அகண்ட அறிவைப் பெற்றவர்களென்றும் பொருள்படும்.

ஈண்டு ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் என்னும் பிறவா இறவா நிலையைப் பெறத்தக்க இருஷிகள் சித்தஸூத்தியோடும் த்வந்த்வஸமத்வத்தோடும் மனோநிக்ரஹத்தோடும் ஜீவகாருண்யத்தோடும் கூடி இருப்பார்களென்று குறித்தார்.

இந்த மந்த்ரத்தில் சாங்கியர்களுக்குரிய மனோஸய யோகம் விஸேஷிக்கப்பட்டது. உயௌ. உயஅ இல் அஷ்டாங்க யோகிகளுக்குரிய ஹடயோகம் விஸேஷிக்கப்படும்.

உயசு. காமம் க்ரோதம் என்றவைகளின்று நீக்கப்பட்டவர்களும் அந்தஸ்கரணத்தை அடக்கினவர்களும் (1) ஆத்மாவைத் தர்ஸித்தவர்களும் (2) சிகிய யதிகளுக்கு (3) ப்ரஹ்மநிர்வாணம் இரண்டு இடங்களிலும் (4) இருக்கின்றது.

(1) மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற உட்கருவிகளின் தொழில்களை முற்றாக ஒடுக்கினவர்களும்.

(2) அந்தஸ்கரண ஒடுக்கத்தில் தூர்யம் என்னும் மெய்ஞ்ஞான அவஸ்தையில் உதையமாகும் ஸச்சிதானந்த ஆத்மாவை அறிந்தவர்களும்.

கைவல்யதஸையில் தன்னைத்தானே தர்ஸித்தல் ஆத்மதர்ஸனம் எனப்படும்.

(3) அடக்கம்பெற்றவர்களுக்கு. தாது “யம்”=அடக்கம்.

(4) ஸதேஹ விதேஹ நிலைகளிலும்.

தன்நையறிய விடாமற்றடுத்து மயக்கும் மலங்களாகிய அவித்யாவில் நின்று விலகுதல் மோக்ஷம் எனப்படும். இது பரிபக்வகாலத்தில் இந்த லோகத்தில் இப்பிறவியிலேயே பெறலாம். இப்பிறவியிலே பெற்றமுத்தியை ஸதேஹமுத்தியென்று கூறுவார்கள். ப்ராரத்வகன்மங்கள் ஒழிந்தவுடன் தேஹம் நமூஷம். நமூஷ ஸதேஹ முத்தனாயிருந்த ஜீவன்முத்தன் விதேஹமுத்தியிருப்பான். எனவே முத்தி ஸதேஹதஸையிலும் விதேஹதஸையிலும் உண்டு. இதுபற்றியே இரண்டு இடத்திலும் என்றார். பூலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திற் கப்பாற்பட்ட மேல் லோகங்களிலும் முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸதேஹமுத்தியுண்டு. விதேஹமுத்தி இடங்களைப்பற்றி நில்லாது.

உயௌ. உயஅ. பாஹ்ய [இந்த்ரிய] ஸ்பர்ஸங்களை [மனஸூக்த] புறம்பாக்கி (1) புருஷமந்தியில் நேத்ரத்தைவைத்து (2) இரண்டு நாசிகளின்வழியாகச் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணனையும் அபான்னையும் ஸமமாகச் செய்து (3) எவன் இந்த்ரியங்களையும் மனஸையும் புத்தியையும் ஒடுக்கி இச்சை பயம் கோபம் என்றவைகளை நீக்கி மோக்ஷத்தையே மேலானவழியாகக் கொண்டழனியோ (4) அவனே ஸதாமுக்தன் (5).

(1) ஐம்பொறிகளுக்கு விஷயமான புலன்களை மனம் தீண்டவிடாமல் அப்பாற்படுத்தி.

(2) சக்ஷு என்ற ஒரேஸூக்ஷ்மக்கண் (நேத்ரம்) இரண்டு ஸ்தூல விழிகளில் நின்று பார்க்கும். யோகசாதனையில் இரண்டு

ஸ்தானங்களில் நின்று பார்க்கும் கண்ணைப் புருவமத்தியில் நிறுத்துதல் அவஸ்யமாதலால் “புருவமத்தியில் நேத்ரத்தையை த்து” என்றார்.

(3) ப்ராணவாயு, வலநாலியாலும் அபானவாயு இடநாலியாலும் உச்சவாஸ நிஸ்வாஸ க்ரியைகளைச் செய்துகொண்டுதிரியும். இந்த இரண்டு வாயுக்களையும் கும்பகம் செய்து ஸுஷூம் நானாடியில் ஒன்றுக்கி ஏற்றுவது ஹடயோக லித்திக்கு அவஸ்யம் என்பதுபற்றி “ப்ராணனையும் அபானனையும் ஸமமாகச்செய்து” என்றார்.

(4) கிருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்த்வங்களையும் வெளிவிஷயங்களையும் அவற்றால்வரும் ஸுஹதுக்க கிந்தனைகளையும் நீக்கினவனே.

(5) ஸதாகாலமும் துக்கத்திலின்று விடுபட்டவன்.

சு-ந-ல் இதற்குக் கீழ்நிலையில் நிற்கின்றவனாகிய யோதாரு ஸூவையும் யோகருடனையும் முனியென்றார்.

உயௌ. யஜ்ஞம் தபஸ் [என்றகர்மங்] கஞக்துப் போக்தாவாயும் (1) ஸர்வலோகங்களுக்கு மஹேஸ்வரனுயிப் (2); ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ப்ரதி உபகாரத்தை அபேகஷிக்காமல் உபகாரஞ் செய்கின்றவனுயிப், என்னையறிந்து ஸாந்தியை (3) அடைகின்றான்

(1) ஜீவர்கள் செய்யும் ஸத்கர்மங்களை நானேயறிந்து ஒப்புக்கொள்ளுகிறவனென்றும்.

(2) அண்டாண்டகோடிகள் தோறும் இருக்கின்ற ப்ரக்ருதி ஆத்மசொரூபங்கள் யாவற்றையும் நானே அடக்கி ஆளுகிறவனென்றும்.

(3) ஒழிவை, ஏகாந்தநிலையை, கைவல்யத்தை, இப்பதங்கள் ப்ரக்ருதிக்குரிய சலன துக்க கோலங்களை மறுத்து அழிவற்ற ஸச்சிதானந்த ஆத்மபூரணத்தைக் குறிக்கின்றன.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ராஹ்மனித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கிதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸூத்ருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ரவரித்திபெற்ற கர்மஸந்தாஸ்யோகம் என்ற பஞ்சம அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஆறாவது அத்யாயம்.

ஆத்மஸம்யம யோகம்.

அஹிதாவது, மனஸ் என்ற ஆத்மாவை முற்றாக அடக்கஞ் செய்வதைப்பற்றிய உபநேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஆறும்பாடம்.

சென்ற அத்யாயங்களில் துக்க பய விஷாதங்களை நிவ்ருத்தி செய்வதற்கு யஜ்ஞம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மாதஷ்டானமும் அவற்றிற்குரிய பலன்களைக்கருதாத ஸைந்தகர்மம் என்ற கர்மயோகமும், ப்ராணயாமமும், (௫. உயௌ), மனோஸயயோகமும் (ச. உயௌ. ௫. உயௌ) அவஸ்யம் எனலுகறி, இரத்தப்பாடத்தில் மனோஸயயோகத்தை “ஆத்மஸம்யமம்” என்று விரிக்கின்றார்.

ஆத்மஸம்யமம் எவ்விதம் மன ஆத்மஸம்யமம் எனப் பொருள்படும் எனில், ஆத்மா என்றபதம் ஸம்யமம் என்ற பதத்தோடு கூடும் நிலையாகிய ஸமாஸத்தில் அர்த்தப்படாததால், வாச்யார்த்தத்தைவிடக்கி அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட லக்ஷியார்த்தத்தையே க்ரஹிக்கவேண்டியிருப்பதால்.

ஆத்மாவை வெட்டவும் முறிக்கவும் நீசைக்கவும் எரிக்கவும் கூடாதென்றும், ஸ்திரமானதும் விகாரமற்றதும் இந்த்ரியங்களுக்கும் மனஸுக்கும் அதிதமானதென்றும் பகவான் (உ. உயௌ, உயௌ, உயௌ இல்) உபநேஸித்திருக்கின்றார். இவ்வாந்மாவை ஸம்யமம் (அடக்கம்) செய்யலாமென்பது ஒவ்வாது. ஒவ்வாதெனில், ஆத்மஸம்யமம் என்ற ஸமாஸபதத்தின் லக்ஷியார்த்தம் ப்ரக்ருதிதத்துவங்களில் ஒன்றென்று லிபித்திக்கின்றது. ச. உயௌ லும், ௫. உயௌ லும், இந்த கூவது அத்யாயந்திலும் உள்ள மந்த்ரங்களிற் சுட்டியபடி அந்த ப்ரக்ருதிதத்வம் மனஸ் என்றே விளங்கும். சு. யௌ இல் மனஸுக்கி ஏகாந்தத்தன்மை உள்ளதென்றும், சு. யௌ இல் மனஸையே ஸம்யமம் செய்யவேண்டுமென்றும், சு. உயௌ இல் புத்தியால் மனஸை ஆத்மாவின்

விடம் ப்ரதிஷ்டை செய்து ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது” என்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பகவான் கூறியிருப்பதால், “ஆத்ம ஸம்பம்” என்ற ஸமாஸ பதத்தின் வகையார்த்தம் “மனஸ் ஸம்பம்” என்றே அறியவேண்டியது.

ப்ரக்ருதி தத்வங்கள்தோறும் ஆத்மா வற்றிருப்பதால் பெரியோரிற்சிலர் அந்தத் தத்வங்களின் நாமங்களை ஆத்மா என்ற பதத்தோடு கூட்டிச் சிறப்பிப்பார்கள். சிலர் ப்ரக்ருதி தத்வங்களின் நாமங்களைச் சொல்லாமல் ஆத்மா என்றபதத்தையே ப்ரயோகித்து, பக்வாலகை அஸைதத்துக்குத்தக்க வகையார்த்தங்களை அறிபயசெய்வார்கள். சு. 16, சு.

மனோஸம் அல்லது மனஸ் ஸம்பம் என்பது மனஸை வயிக்க (ஒடுக்கச்) செய்தலாம். இதனை ஸைவவித்தார்த தூல்கள் நினைப்புமறப்பு அத்துயிற்றில் என்றுகூறும். நினைவுகளை மனம் இயற்றாமலும் தூக்கம் என்ற மறப்பில் அகப்படாமலும் ஒய்ந்திருப்பதால் “ஆடாமல் ஒய்ந்திட்ட பம்பரம்போல” அறிவாகிய ஆத்மாவிற்கண் வீழ்ந்து ஒடுங்கும். இந்த மானஸ அவஸ்தையை ஒழிவிலொடுக்கம் என்பார்கள்.

மிகுந்தவகையான கூற்று.

க. எவன் கர்மபலத்தை விரும்பாமல் ஸையவேண்டிய கர்மத்தைச் சொல்கின்றனோ அவனே ஸ்வாஸ்யம் யோக்யம்⁽¹⁾ [ஆகிறன்.] அகன் அற்றவனுமல்ல கரியை அற்றவனுமல்ல⁽²⁾.

(1) லோகத்தில் முடர்க்கும் நபடர்க்கும் ஸ்வாவஸியின் தும் யோகியினதும் கோலங்கைய காவியஸ்தரம் ஜடை ருத்ராசூத்ரம் விபூதிமுதலியவற்றைத் தரித்துக்கொண்டு ஜீவனோபாய கர்மங்களையும் ஆத்மோபாய கர்மங்களையும் விட்டுத் திரிவார்கள். இதைக் கண்டிக்கும்பொருட்டு ஒவ்வொருவனுக்கும் உரிய ஜீவனோபாய ஆத்மோபாய கர்மங்களை நிஷ்காமபுத்தியோடு அதுஷ்டிக்கின்றவனை ஸ்வாவஸி அல்லது யோகின்னார்.

(2) ஒருவன் செய்யவேண்டிய ஜீவனோபாய கர்மங்களையும் யத்கும் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களையும் நிஷ்

காப்புத்தியோடு செய்கின்றவனுக்கே ஸ்வாஸம் விரித்திக்கும். இந்த நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானத்தை விட்டவன் ஸ்வாவஸியுமல்லன் யோகியுமல்லன்.

உ. பாண்டவ⁽¹⁾ ஸங்கல்பத்தை⁽²⁾ ஸத்யாஸம்⁽³⁾ சேய்யாத ஒருவன் யோகி ஆகாதபடியால் எதன்⁽⁴⁾ ஸத்யாஸம் என்று கூறுகின்றானோ அதன் யோகம் என்று அறி⁽⁵⁾.

(1) பாண்டவின் புத்ராகிய அர்ஜுன.

(2) நான் செய்கிறேனென்ற கர்த்தருத்வ சிந்தனையை.

(3) த்யாகம்.

(4) எந்த ஸங்கல்பத்தை எந்த கர்த்தருத்வ புத்தியை.

(5) கர்மயோகமாகிய ரைஷ்கர்மம் அல்லது கர்மபலத்யாகமும் கர்த்தருத்வம் அற்ற கர்மாதுஷ்டானமாகிய ஸ்வாஸமும் ஒன்றையென்பது இந்த மந்தரத்தின் கருத்து.

க. யோகாருக்ய⁽¹⁾ ஆசிய முஷிக்து⁽²⁾ க் கர்மக் காரணமாகக் கூறப்படுகின்றது⁽³⁾. யோகாருக்ய⁽⁴⁾ அவனாகவே⁽⁵⁾ ஸமம்⁽⁶⁾. காரணமென்று கூறப்படுகின்றது.

(1) கர்மயோகத்தில் ப்ரவேசித்து அதன்படிசனில் ஏற விரும்புபவர்கொண்டவன் “யோக” + “ஆருக்ய” = “யோகாருக்ய” = “யோகத்தை ஏற விரும்புகின்றவன்.

“யோக்தும்” + “க்ய” (சாப்பிட இச்சிக்கிறவன்) “புபு க்ய” என்று திரிபு பெற்றதுபோலவும், “மோக்தும்” + “க்ய” (விடவிரும்புகின்றவன்) “முமுச்ய” என்று திரிபுபெற்றதுபோலவும், “ஆரோம” + “க்ய” (ஏற விரும்புகின்றவன்) “ஆருக்ய” என்று திரிபுபெற்றது.

(2) க. உயௌ. உயஅ-ற்குரிய ச-வது உரையைப்பார்த்திக.

(3) தர்மவழியில் நின்று சாதிக்கப்பட்ட ஆத்மோபாய கர்மாதுஷ்டானமே ஒருவனுக்கு ரைஷ்கர்மம் என்ற கர்மயோகத்தில் விருப்பத்தை யுண்டிபெற்று மாதலால் அந்த யோகத்தில் ஏற விரும்புபவர்கொண்ட முனிக்கு கர்மம் காரணம் என்றார்.

அழிவுள்ள லோகவிஷயங்களில் விருப்பங்கொண்ட மனம் ஆத்மவிஷயங்களில் எவ்விதம் விருப்பங்கொள்ளுமெனில் தெய்வத்தைப்பற்றிய ஞானாதிகர்மங்களைத் தவிரவும் அன்போடு அதுசரித்துவர, சித்தஸூத்தி விளையும். அதுவிளைய, தோன்றியழியுஞ் சுகங்களுக்கிய சிற்றின்பங்களிற் பற்றநீங்கி மனம் கர்மபலன்களை இரக்காமல் தனக்குரிய கர்மங்களைத் தெய்வப் பீர்திக்காகவே செய்யும். இப்படி அனாதம் விஷயங்களை நீக்கி ஆத்மவிஷயங்களைப் பெறுதல் கர்மநஷ்டானத்தின் முக்யப் பாயோஜனம் என்றற்கு.

(4) “யோகாருடன்” = “யோக” + “ஆருடன்” = கர்மயோகத்தில் வாழினவன். அஃதாவது, கர்மயோகத்தில் விருப்பங்கொண்டபின் அதனை கர்மமாகச் சாதிக்கின்றவன்.

(5) அந்த முனிக்கே.

(6) மஹேசுவரனும், உட்கரண அடக்கம்.

(7) கர்மயோகத்தில் ப்ரவேசித்தவனுக்கு நைஷ்கர்மியஸித்தி ஸமம் முதலிய ஷட்கஸம்பத்தி (ஆறு பேறு)கள் அன்றிக் கிட்டாதபடியால் யோக ஆருடனுக்கு ஸமம் காரணமென்றார்.

கர்மாதிகாரி கர்மநஷ்டானத்தால் பெறக்கூடிய பலன் சித்தஸூத்தி. இது மெல்ல மெல்ல அமைப ஞானாதிகாரியாவான். இந்த ஞானாதிகாரி ஸாதன சதுஷ்டயஸம்பன்னன்.

ஸாதன சதுஷ்டய (ஞானத்துக்கு ஸாதனமாகிய நான்கு) ஸம்பத்தகள் ஆவன:—

1. நீத்ப அபிநயவஸ்து விவேகம் = எது அழிவற்ற வஸ்து என்றும், எது அழிவுள்ளவஸ்து என்றும் அறியத்தக்க மேலானபுத்தி.

2. விஷயபோகவிராகம் = இந்தலோகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் அநுபவிக்கக்கூடிய அநீத்ப சுகங்களில் வெறுப்பு. “கி” + “ராகம்” = இச்சையின்மை.

3. ஸமாதி ஷட்கஸம்பத்தி = மனப்பு மறப்பு அற்ற நிலையாகிய ஸமாதிக்கு வேண்டிய ஆறு (“ஷட்க”) ஸம்பத்தகள்.

4. முமுக்ஷுத்வம்.

இவற்றுள், “ஸமாதி ஷட்கஸம்பத்திகள்” ஆவன:—

1. ஸமம் (உட்கரண அடக்கம்) அஃதாவது, மனனை மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களால் இழுபட்டுத் திரியவிடாமல் அடக்கிவைத்தல்.

2. தமம் = (புறக்கரண அடக்கம்) அஃதாவது, ஐம்பொறிகளைத் தத்தம் விஷயங்களில் விதி விலக்கற்றுச் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்தல்.

3. உபரதி = ஸ்வரண மனன கர்மங்களால் அறிக்த விஷயங்களுக்கு விரோதமான விஷயங்களை மனம்பற்றாமல் ஆறிரிற்றல்.

4. திதீக்ஷா = ஸீதோஷணம், ஜயம் அபஜயம், செல்வம் வறுமை, சுகம் துக்கம் முதலிய த்வந்த்வங்களை ஸஹிக்கும் (பொறுக்கும்) தன்மை.

5. ஸமாநானம் = அனாதம் விஷயங்களிலின்று நீக்கப்பட்ட மனனை ஆத்மவிஷயங்களில் ஸந்தோஷங்கொள்ளும்படி நிறுத்துதல்.

6. ஸ்ரந்தை = தெய்வந்திலும் குருவிலும் வேதாகமங்களிலும் அன்புவைத்தல், விரவவிரித்தல்.

ஞானாதிகாரி நைஷ்கர்மியம் என்ற கர்மயோகத்தில் பீர்தி பெற்று அதில் ப்ரவேசித்திருப்பதால் அவனை யோகாருடன் என்றார். இந்த யோகாருடனிலே ஸமாதிஷட்க ஸம்பத்தி இல்லாமல் உண்டாகாதபடியால் யோகாருடனுக்கு ஸமம் காரணமென்றார்.

இனி அடுத்தமந்தரத்தில் ஒருவனுக்கு யோகாருடதஸை விரித்திக்கும் காலத்தைக் கூறுவார்.

சு. அக்காலம் எவன் இந்தீரியார்த்தங்களிலும் (1) கர்மங்களிலும் (2) அநுலங்கத்தைப் (3) பேறவில்லையோ (4) அவன் அக்காலம் ஸர்வ ஸங்கல்பலந்தீயாஸியாய் (5) யோகாருடன் என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) இந்தீரியங்களின் விஷயங்களாகிய ஸப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸ கந்தங்களிலும்.

(2) ஜீவனோபாய கர்மங்களிலும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்

என்ற ஆத்மோபாய கர்மங்களிலும்.

(3) நெருங்கிய சேர்க்கையை, மிகப் பற்றுவைத்த நிலையை.

(4) ஸப்த ஸ்பரிஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களைத் தத்தம் ஞானேந்திரியங்கள் பற்றும்பொழுது மனஸை அவற்றோடு சேரவிடாமலும் வாட் பானிபாதம் பாயு உபஸ்தம் என்ற கர்மேந்திரியங்களின் கர்மங்களை ஆத்மகர்மங்கள் (தன்கர்மங்கள்) என்று எண்ணாமலும் கர்மருத்வம் அற்று எவன் இருப்பானோ.

(5) நான் பார்த்துக்கொண்டேன் நான் செய்கின்றேனென்ற பல கர்மருத்வ சிந்தனைகளைத் த்யாகம் செய்கின்றவனாய்.

யோகாருருக்ஷம் எப்பொழுது யோகாருடனாவானெனில் அனாத்மவிஷயங்களிலும் தான்செய்யுங் கர்மானுஷ்டானங்களிலும் தன்மனம் போலஹம்பெருமல் ஈஸ்வரபீதிபாகச் செய்யவேண்டியவைகள் செய்யப்படுகின்றன என்ற புத்திசிறந்தகாலத்தில் என்று அறிக.

௫. [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவே [ஜீவன் என்ற] சித்மாவுக்திப்பந்து (1) வாய்நுப்பதாலும் [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவே [ஜீவன் என்ற] சித்மாவுக்து ஸத்ரு (2) வாய்நுப்பதாலும் [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவைக் கேடுக்கக்கூடாது (3) [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவிலுல் [ஜீவன் என்ற] சித்மாவை உத்தாரணஞ் செய்யவேண்டும் (4).

(1) அவித்யாவில் விழ்ந்து துக்கஸாகரத்தில் அவதிப்படும் ஜீவாத்மாவைத் துக்கி வித்யா என்னும் ஸ்திரபூமியில் வைக்கும் பொருட்டுப் பரமேஸ்வரன் அருளின ஸலக்ஷ்ம தத்வங்களில் அந்தஸ்கரணங்களை ஜீவாத்மாவுக்கு உற்றதுணையாக இருப்பதால் மனஸைப் பந்து (மிதான்) என்றார். கண்டு அந்தஸ்கரணங்களில் மனஸைமாத்திரங் குறித்தது பாதுகாரணம் எனில், அந்தஸ்கரணம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்று பஞ்சதத்வங்கள் ஏகஜாதியாத்வால்.

(2) மனம் ஜீவாத்மாவின் உன்னைப்பற்றிலில்லாமல் காம ஜன்பங்கஷாக்ஷிப விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தால் “கல்வாதகலவியும் கேளாதகேள்வியும் கருணைகிறிதேது மில்லாத் காட்சியும் பொல்லாத பொய்மொழியும்” புருஷார்த்

தங்கள் என்று எண்ணி; மென்மேலும் கம்மலங்களில் அழுந்துமாதலால் அதற்கு ஸத்துருவாகவும் வரும்.

(3) மனஸை ஆத்மவழியில்லிட்டுப் பழுதுபடுத்தக்கூடாது. விதிவிலக்குகளையறிந்து விதிகளை அன்போடும் செவ்வையாகவும் பற்றி த்யானிக்கும்படி மனஸைச் செய்யவேண்டும். இவ்விதம் தர்மத்தையே அதசரிக்கின்றமனம் ஆத்மாவுக்கு எக்காலமும் பந்துவாயிருக்கும்.

(4) மலங்களில் நின்று உயர்த்தவேண்டும்.

ஜீவனோபாய கர்மங்களைச் செய்யும்பொழுது ஓருவருக்கும் திமை துன்பம்முதலிய தோஷங்களைச் செய்யாமலும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்மோபாயகர்மங்களைக் க்ரமமாகச்செய்தும் ஸுத்திபெற்ற அந்தஸ்கரணங்கள் ஜீவாத்மாவை அவித்யாவில் கின்றுகொண்ட ஆத்ம அனாத்மவிஷயங்களைப் பிரித்துக்காட்டும். காட்டினதை ஸாஷியான ஜீவாத்மா அறிந்து தன்னைப்பற்றின மலங்களில்நின்று கைவல்யம் (தரிமை) பெறும்.

கூ. எந்த [மனஸ் என்ற] சித்மாவனல் [இந்திரியம் என்ற] ஆத்மா ஜயிக்கப்பட்டதோ (1) அந்த [மனஸ் என்ற] ஆத்மாவுக்து [இந்திரியமென்ற] சித்மா பந்து (2) ஸத்ருத்வத்தில் (3) [இந்திரியம் என்ற] சித்மா (4) அனாத்மாவுக்து (5) ஸத்ருபோல (6) இருக்கும்.

(1) எவனுடைமனஸ் இந்திரியங்களோடு இழுபட்டுப் பாரமுதமாகத் திரியாமல் (உ. நய.அ.) இந்திரியங்களை உள்வாங்கியடக்குமோ.

(2) இப்படிப்பட்ட ஜீவேந்திரியனுக்கு (இந்திரியங்களை ஜயித்தவனுக்கு) இந்திரியங்கள் ஆத்மவிசாரணைக்கு உற்றதுணை.

(3) இந்திரியங்கள் தத்தம்விஷயங்களை விதிவிஷயமற்றுப் பற்றாத அவஸ்தையில்.

பஞ்சேந்திரியங்கள் ஸலக்ஷ்மஸாராதிகள் லர் கொத்து. அல்லதுக்ராமம் (கூட்டம்) ஆதலால் பன்மையாகக்கூறாமல் ஓருமையாகப் பாவித்தார். ய.உ. ச இல் இந்திரியங்களை இந்திரியக்ராமம் என்றார். பூங்கொத்துப்போலிருக்கும்.

(4) இந்திரியக்கூட்டம் என்ற ஆத்மா.

(5) பரக்ருதிவிஷயங்களாகிய ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ தத்வங்களுக்கு.

(6) வெறுப்புப்பெற்றதுபோல்.

இந்திரியங்களுக்கும் இந்திரியவிஷயங்களுக்கும் கடும்கிறே கம் இயல்பிலிருப்பதாலும், ஸூத்தப்பட்ட மனவரின் வலிமை யால் விஷயங்களில் நின்று இந்திரியங்கள் பிரிக்கப்பட்டதாலும் இந்திரியங்கள் தத்தம்விஷயங்களிற் பாயாமல் அடிமைகொண் டமனவரின் ஏவலைப்பார்த்து இருப்பதாலும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களுக்கு ஸத்துருபோல இருக்கும்.

எ. ஜ்யைக்கப்பட்ட இந்திரியம் என்ற ஆத்மாவுக்கும் பரஸாத் தி (1) பெற்ற [மன] ஸூக்தம் பரமான (2) [புத்தி என்ற] ஆத்மா ஸீ தோஷணம் ஸூகதுக்கம் மானுபமானம் (3) என்றவைகளில் ஸம மாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது (4).

(1) மிகுந்தஸாந்தி இந்திரியச்சேஷ்டையால் சலனப்படா மல் ஓய்ந்துநிற்கும் நிலை.

(2) மேற்பட்ட உயர்வான இந்திரியத்திற்கு மேற்பட்டது மனஸ். மனவரிற்கு மேற்பட்டது புத்தி என்று ந. சமீஉ. சமீஉ இல் கூறப்பட்டது.

(3) தன்னைமதித்துப் பிறர்நடத்தல் மானமாகும். தன்னை மதியாது இருத்தல் அபமானமாகும்.

(4) இப்படிப்பட்ட தவர்த்தங்கள் பரக்ருதியின் இயல்பா ன தோஷங்கள் என்று விசாரித்து, இவற்றால் இழுபடாமல், தன்புத்தி துல்யமாக (துலாம், தராசுபோல) நிற்கும்.

அ. ஜீதேந்திரியனும் (1) ஒடு கல் தங்கம் என்றவைகளில் ஸம பார்வைபெற்றவனும் (2) ஓரணம் விஜ்ஞானம் என்றவைகளால் தீருப் பீதிபெற்ற ஆத்மாவையுடையவனும் (3) கூடல்தனுமாகிய யோகி (4) யுத்தன் (5) என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) இந்திரியங்களை ஜயித்த மனமுடையவனும்.

(2) மண்ணாலும் செம்புமுதலிய லோகங்களாலும் செய்

யப்பட்ட பதார்த்தங்களின் உடைபட்ட ஓட்டையும் கல்லையும் கல்லிலுற்பத்தியான ரத்னங்களையும் தங்கத்தையும் பரக்ருதி சொருபங்களையென்று ஏகபாவனைசெய்யும் புத்தியுடையவ னும்.

(3) அகண்டமாயிருக்கும் ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்யாவி லும், கண்டிதமாயும் நானுவிதமாயும் உள்ள பரக்ருதியைப்பற் றிய வித்யாவிடும், பூரணப்ரீதிபெற்ற விவேகமுடையவனும்.

(4) பரக்ருதித்தவங்களுக்கு மேற்பட்டுத் தன்னந்தனியே நிற்கும் ஆத்மவான் யோகி.

“கூடஸ்த” என்ற ஸமாஸபதம் “கூட” (பர்வதஸிகரம்) “ஸ்த” (அசையாத) என்ற விக்ரஹபதங்கள்சேர்ந்து தோன் றிற்று. இந்த ஸமாஸபதம் மலையின் ஸிகரம்போல் மேலான நிலையையும் தனித்தநிலையையும் பெற்ற ஆத்மா என்று பொருள் படும். உ. ச. மந்த்ரங்களில் எவர்கள் இந்திரியக் க்ராமத்தை முற்றாக அடக்கி யாவற்றிலும் ஸமத்வபுத்தி பெற்றவர்களாய், அழிவற்றவனும் காலதேஸதிக்கற்றவனும் அவ்யத்தனும் ஸர்வ வ்யாபகனும் மன்ஸுக்கு எட்டாதவனும் அசைவற்றவனும் நித்யனுமாகிய கூடஸ்தனை உபாலித்தின்றார்களோ, அவர்கள் பரமாத்மாவாகிய என்னையே அடைகின்றார்கள் என்று போதித் திருப்பதாலும், எ-வது அத். நு-வது மந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மாவை பரக்ருதி சொருபங்களில் பரப்ரக்ருதி என்று போதித்திருப்ப தாலும், மலங்களால் பந்தப்பட்டவனை ஜீவன்பத்தன் என்றும், மலங்களில் நின்று விடுபட்டவனை ஜீவன்முத்தனென்றும் வேதா ந்திகள் கூறுவதாலும், தன்னந்தனியனாய் நிற்கும் கூடஸ்தனை ஜீவன்முத்தன் என்று அறியவேண்டியது. மேலும், ஜீவன்முத்தி யான கூடஸ்தநிலையில் திருஷ்டிவைத்து வாழும் உபாஸகர்கள் பரமாத்மாவை அடைவார்களென்றும் அறியவேண்டியது.

இந்தக்கருத்து அமைத்தே மாணிக்கவாசகஸ்வாமி சைவ வரித்தார்தவிளக்கப்படி “முர்க்கொடு முயல்வேனைச் (முயல் வின்ற என்னை) சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி” என்றுபாடினார்.

மலத்தில் வீழ்ந்த ஆத்மா முர்க்கொடுக்கின்றான் என்பது

பற்றியும், மூர்க்கனுடைய சித்தத்தில் இலகும் மலம் அறுபட்ட
வுடனே மூர்க்கனாயிருந்தவன் ஸாந்தப்பட்டு சச்சிதானந்த சொ
ரூபி ஆகின்றான் என்பதுபற்றியும் “என்னைச் சிவமாக்கி” என்
றார்.

இப்படியே ஸ்ரீக்ருஷ்ணபகவான் கூ-வது அத். அ-வது
மந்த்ரத்தில் மலஸஹிதன் மலாஹிதனுனால் கூடஸ்தனுவானே
ன்றும் ஐ-வது அத். கூ. ச- மந்த்ரங்களில் கூடஸ்தனுவாயில்
பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்படுவானேன்றும் உபதேஸித்தார்.

(5) பரமாத்மாவோடு முற்றாக ஐக்யப்பட்டவன்.

கர்மயோகத்தில் விருப்பங்கொண்ட யோகாருருஷு அந்
த யோகத்தில் முயன்று அதற்குரிய ஸாதனைகளாகிய இந்த்ரிய
நிக்ரஹத்தையும் மனோநிக்ரஹத்தையும் ஸமத்வபுத்தியையும்
நித்ய அநித்ய விவேகத்தையும் ப்ராணாயாமத்தையும் ஸாதித்து
யோகாருடன் என்று பெரியோரால் அழைக்கப்பட்டு இந்த
நிவ்ருத்திமார்க்கம் அல்லது முக்திகெறி முடிவில் விளங்கும் கூட
ஸ்த நிலையைப்பெற்றவன் பரமாத்மாவை (பரஸிவத்தை) அடை
தலால் யுக்தன் என்று போற்றப்படுவன்.

யோகிஎன்றபதம் யோகாருருஷுவுக்கும் யோகாருட
னுக்கும் பொருந்தி யுக்தனில் முடிவுபெறும்.

கூ. ஸ-ஹிர் (1) மீதான் ஸதீந் உதாஸினன் (2) மத்யஸ்தன் (3)
தீவேஷ்யன் (4) பந்து (5) ஸாதுக்கன் (6) பாபிகள் (7) என்ற இவர்
களிடத்தில் ஸமபுத்தியுள்ளவன் மேன்மையை (8) ப் பேறுகின்றன்.

(1) ப்ரதியுபகாரத்தைக் கோராமல் உபகாரஞ் செய்கின்ற
வன்.

(2) வாதி ப்ரதிவாதி என்றவர்களில் கட்சியைப் பெருத
வன்; ஒருவிதமான பாரபக்சமும் இல்லாதவன்.

(3) ஹிரோதம்பெற்ற இருவர்களின் ஹிதத்தைக் கோருகி
ன்றவன்.

(4) தீவேஷத்தை (வெறுப்பை) அதுஸரிக்கின்றவன்.

(5) ஜனன விவாகவழியால்வந்த உறவினர்.

(6) நல்லவர்கள்; புண்யகர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள்.

(7) பாபகர்மங்களைச் செய்கின்றவர்கள்.

(8) உத்க்ருஷ்ட நிலையாகிய கூடஸ்தவத்தை.

ம. தனித்தவனும் (1) சித்தவ்ருத்தியை ஒடுக்கினவனும் (2) தன்
ப்ரக்ருதியின் ஹிதத்தை அதுஸரிக்காதவனும் (3) பரீக்ரஹம்ந்ரவனும்
(4) ஆகியயோக ரஹஸ்யத்திலிருந்து (5) ஸ்தாகாலமும் (6) [மனஸ்
என்ற] ஆத்மாவை [பரமாத்மாவோடு] சேர்க்கவேண்டும் (7).

(1) ஜனஸங்கத்தில் விருப்பமில்லாதவனும்.

(2) மனஸில் வீண்ஸங்கல்பங்களை யொழித்தவனும்.

(3) தன் காரணதேஹமாகிய அவித்யாவின் காமங்களையும்
அவை ப்ரியப்பட்ட விஷயங்களையும் வெறுத்த புத்தியுள்ளவ
னும்.

(4) ஒருவனிடம் கைநீட்டிவாங்குதல் என்றதன்மை அற்ற
வனும். வாங்குதலைட்டு கொடுத்தலே (தானமே) நன்றென்று
வாழுகின்றவன். ப்ரிக்ரஹம் அற்றவன்.

(5) பிறர் ஸஞ்சரிக்காத இடத்திலிருந்து.

(6) ஒவ்வொருநாளும் நியமித்தகாலங்களில்.

(7) நினைவுகளையொடுக்கி நினைக்கும் கருவியாகிய மனஸை
ஆத்மாவில் லயிக்கச்செய்யவேண்டும்.

மனோலயயோகத்தை ப்ரஹ்மநிஷ்டை கூடுதல் என்றும்
சொல்வார்கள்; ஏனெனில் நினைவுகளை மெல்லமெல்ல விலக்கி ப்ர
ஹ்மத்தில் மனஸை நிறுத்தி ஒடுக்குவதால்.

மக. மெ. ப்ரஸுந்தஸ்தலத்தில் அதிக உயர்விலாததும் அதிக
தாழ்விலாததும் தர்ப்பை மான் தோல் வஸ்திரம் என்றவைகளை
மேற்கொண்டதும் ஆகிய தனது ஆஸனத்தை ஸ்திரமாகஸ்தாபித்து
அவ்வாஸனத்தி லுட்கார்த்து மனஸ் இந்ந்ரியங்கள் எழுவைகளின்
தோழில்களை ஒடுக்கினவனும் மனஸை ஏகாக்ரஹ்செய்து (1) ஆத்மசுத்
திக்காக (2) [மனோலய] யோகத்தைச் செய்யவேண்டும்.

(1) பலவித விஷயங்களைப்பற்றிப் பிரிந்துகிற்கும் மனனை மெல்லமெல்ல ஒடுக்கி மலையின் சிகரம்போல ஓர் துனிபெறச் செய்து.

“ஏகாக்ரமனஸ்” ஒரு (“ஏக”) துனி (“அக்ர”) பெற்ற மனஸ்.

அஃதாவது, மனோலய யோகஸாதனையில் பஞ்சேந்தரியச் சேஷ்டைகளையொடுக்கி மனனை லௌகிகவிஷயங்களினின்று பிரித்து ஆத்மிகவிஷயங்களில் செலுத்தி அதன்மேல் பரஞ்சோதியாகிய பரஸிவம் என்ற நினைவுமாத் திரத்தோடு நிற்றலே.

இந்த ஏகாக்ரநிலையை மாணிக்கவாசகஸ்வாமி திருவாசகத்தில் கோயிற்றிருப்பதிகத்தில் எ-வது மந்தரத்தில் “ஒன்றும்” அல்லது ஓர்முனைபெற்ற மனஸாம் என்று விளக்கினார்:—

“உள்ளத்து எழுதின்ற ஞாயிறேபோன்று நின்றநின்றன்மை, நினைப்பற, நினைந்தேன், நீயலால் பிறிது மற்றின்மை நினைப்பற (நினைந்தேன்) ஒன்றும்” என்ற ஏகாக்ர (ஓர்முனை) மனஸால் நினைத்தேனென்று கூறி, அந்த ஏகாக்ரநினைவும் ஒழிந்த அவசரத்தில் அதுக்ரஹஸக்தியோடு எல்லையற்ற சிதாகாசத்தில் ப்ரஸன்னமாகும்வஸ்துவைத் “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” யென்று துதித்து, “ஒன்றும் நீயல்ல” உன்னையன்றி ஒன்றும் இல்லையென்று அதன் நிர்க்குண ஆதார லக்ஷணத்தை ஸ்வாதுபவப்படி உபதேசித்து, “ஆருன்னை யறியகிற்பார்” என்ற வினாவால் கூடஸ்தன் ஆகிய ஜீவன்முகத்தனே அறிவானென்று குறித்தார்.

அடுத்தமந்தரத்தில் யுக்தனுடைய நிலையை மீளவுங் கூறுகின்றார்:—

௨௩. ௨௪. அக்ரமற்றவனுய் (1) ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதத்தைச் சாதிக்கின்றவனுய் (2) உடல் தலை கழுத்து என்றவைகளை நேராக அசைவ மத் தரிக்கின்றவனுய் (3) இந்த்ரியநிலையில் ஸ்திரானுய் (4) தீக்குகளைக் கவனிக்காதவனுய் (5) நாஸ்துனியை நோக்கி (6) மனனை ஸம்யஸித்து (7) ஸாந்திபெற்ற புத்தியுடையவனுய் (8) மதிச்சித்தனுய் (9) மத் பரனுய் (10) இருப்பவன் யுக்தன்.

(1) மனோலய அப்யாசங்களைப்பற்றிப் பயமில்லாதவனுய்.

(2) ப்ரஹ்மத்தை நான் அடையவேண்டுமென்ற நியமத்தைப் புத்தியில் ஸதாகாலமுங் கொண்டவனுய்.

பாலப்பர்வந்தொட்டு வயோதிகம் வரையில் ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதம் புண்யாத்மாக்களுக்கு உரியதென்றும், இந்த வ்ரதத்தைச் சாதிக்கும் புத்திக்கு நான்கு ஆஸ்ரமங்கள் உள்ளன என்றும், இவற்றுள் எ. வயஸு-தொட்டு ௩௦. வயஸுவரைக்கும் ஒருவன் வேதாகமங்களையும் தர்மஸாஸ்த்ரங்களையும் புராண இதிகாஸங்களையும் குருகுலவாசியிருந்து வாழும் ஆஸ்ரமத்துக்கு ப்ரஹ்மசர்யம் என்ற விசேஷநாமம் அமைக்கப்பட்டது என்றும் ௩௦. வயஸுக்கப்பால் ப்ரஹ்மத்தை யடையவேண்டுமென்ற புத்தியால் ஒருகன்னிகையை விவாகம்பண்ணி கார்ஹஸ்கம் (கார்ஹஸ்த்தனுடைய நிலை) இவ்வாழ்வு என்ற ஆஸ்ரமத்தில் வாழ்ந்து அதிலேயே கைஷ்கர்ப்ப வழியால் மோக்ஷத்தைப் பெறலாமென்றும், அப்படிப் பெறாதபடித்தில் தன் பத்னிஸகிதமாக வனத்திற்சென்று ப்ரஹ்மத்தைப் பெறலாமென்றும், இதிலும் பெறாதபடித்தில் அவன் ஸம்யாஸி ஆஸ்ரமத்திற்சென்று ப்ரஹ்மத்தைப் பெறலாமென்றும் பெரியோர் கூறுகின்றார்கள். ஆகவே, ப்ரஹ்மசர்யவ்ரதம் சதுர் ஆஸ்ரமங்களுக்கும் ஸாதாரணகர்மம் (பொதுவிதி) என்று அதிக.

(3) பத்மாஸனம் முதலிய ஆஸனங்களிலொன்றுவழித்து, முதுகெலும்பும் கழுத்தெலும்பும் பொருந்திய வீணாதண்டத்தை நேராக்கி அதனோடு சிரஸையும் நிமிர்த்திவைக்கின்றவனுய்.

(4) நிமிர்த்திவைத்தபின் சிரசையும் வீணாதண்டத்தையும் சாயாமலும் கூனாமலும் இருக்கும்படி செய்கின்றவனுய்.

(5) கண்ணலாவது காதாலாவது மனஸாலாவது அஷ்டதிக் குளில் நடைபெற்றுவரும் விஷயங்களைக் க்ரஹிக்காதவனுய்.

(6) கண்களை நேரேபார்க்கவிடாமல் மேல்மடல்களைத் தாழ்த்தி அவற்றிற்கும் கீழ்மடல்களுக்கும் இடையில் உள்ள சிறு இடைவெளியால் மூக்கின் துனியைப் பார்த்துக்கொண்டு.

(7) மனவின் நினைவுகளை மெல்ல மெல்ல ஒழித்து.

(8) சலனமற்ற புத்தியின் ப்ரகாஸத்தைப் பெற்றவனாய்.

(9) என்னில் சித்தமவைக்கின்றவனாய்.

“மதித்த” என்ற ஸமாஸபதம் “மயி” (என்னில்) “சித்தம்” (சித்தமுடையவன்) என்ற பதங்கள் கூடினதால் தோன்றிற்று. மயி என்றது “அஹம்” (நான்) என்ற பதத்தின் எழாம் வேற்றுமை.

“மயி” (என்னில்) என்றது மஹேஸ்வரனில் என்று பொருள்படும்.

(10) நான் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான மஹேஸ்வரன் என்று எண்ணமுள்ளவனாய்.

“மத்பர:” என்ற ஸமாஸபதம் “அஹம்” (நான்) “பர:” (மேலானவன்) என்றபதங்கள் கூடினதால் தோன்றிற்று.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் மனோலயயோகத்தின் ப்ரயோஜனத்தைக் கூறுகின்றார்.

யநு. இவ்வாறு மனஸை ஒடுக்கி எக்காலமும் சித்தத்தை [என்னிடம்] சேர்க்கும்போகி நிர்வாணத்தை ⁽¹⁾ பரமபலனாகக்கொண்டதும் என் சொருபத்தை ⁽²⁾ ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் ஆகிய ஸாந்தியைப் பெறுகின்றான்.

(1) போக்கு வரவு அற்ற பூரணத்வத்தை.

கிஞ்சித்துத்வம் என்ற சிற்றறிவோடு இருந்து ஆத்மா பிறப்பு இறப்புக்களைப் பெற்ற ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்தில் அலைந்து அதன் அதுபவங்களையாவும் துன்பமென்று நிதானித்து துக்க விமோசனத்தைத்தரும் நிவ்ருத்திமார்க்கத்திற் சென்று அநண்டஞானம் (பேரறிவு) என்ற பூரணத்வத்தையடைந்து பிறப்பு இறப்பு என்ற அவஸ்தைகளைப் பெறுதிருத்தலே நிர்வாணம்.

(2) சச்சிதானந்தமாகிய ஸுந்தப்ப்ரஹ்மசொருபத்தை.

இனி மனோலயயோக அப்யாஸிக்குரிய ஆஹாரமும் நித்யையும் நியமத்தோடு இருக்கவேண்டுமென்று போதிக்கப்படும்.

யசு. அர்ஜுன, அதிகம் உண்பவனுக்கு ⁽¹⁾ [மனோலய] யோ

கம் இல்லை. ஒருவேளையாவது உண்ணாதவனுக்கும் ⁽²⁾ இல்லை. அதிகம் நித்ராஸிலனுக்கும் ⁽³⁾ இல்லை. அதிக ஜாக்ரதையாய்நிப்பவனுக்கும் ⁽⁴⁾ இல்லை.

(1) தாமஸராஜஸ் ஸாத்விசு குணவான்களுக்கு வெவ்வேறு உணவுகள் உரியன என்று பகவான் யசு. அத். அ, சு, ய மந்த்ரங்களில் கூறியிருக்கின்றார். சண்டு ஸத்வகுணம் மேலிட்டயோகிகளுக்கு ஆகாரம் நியமமாக இருக்கவேண்டுமென்றார். அஸ்தாவது, இரைப்பையில் இரண்டேங்கு அன்னமும் ஒருபங்கு ஜலமும் செலுத்தி நாலாம்பங்கை வாயுஸஞ்சாரத்துக்காக விடவேண்டியது.

(2) ஜடராக்னிவேதனையை ஒவ்வொருநாளும் ஒவ்வொரு வேளையாவது அன்னபானுதிகளால் ஸார்த்தப்படுத்தாதவனுக்கு. இப்படிச்செய்யாதவனை ஜடராக்னி பசியினால் கொல்லும். செய்வதவனுக்கு அன்னத்தை ஜீரணிக்கப்பண்ணி அதன் ஸாரமாகிய ரத்தத்தை ஸமானவாயுமூலமாக தேஹத்துக்குக் கொடுத்து ரணிக்கும்.

(3) அதிக தூக்கத்தில் ஸுகங்கொண்டாடினவனுக்கும்.

யநு நாழிகைக்கு மேற்பட்ட நித்ரை யோகிக்குத் தடையாகவிருக்கும் பகலில் தூங்கவேகூடாது. இரவில் 10 மணிக்குப் படுக்கையறையிற்சென்று 4 மணிக்கு எழுந்திருக்கவேண்டும்.

(4) ஜாக்ரத அவஸ்தையில் நெடுநேரமிருந்தவனுக்கும்.

ஸ்வபந ஸுஷுப்தி அவஸ்தைகளில் யநு நாழிகை (சுமணி நேரம்) கூறினபடிசென்றால் சயநு நாழிகை ஜாக்ரத அவஸ்தைக்குரியதாகும். இதில் கவனத்தைக் கார்யங்களில் எப்பொழுதும் செலுத்தாமல் இடையிடையே ஒப்பந்திருப்பது நன்று. ஓயாமல் சயநு நாழிகைதோறும் கர்மங்களில் ப்ரவேசிப்பது அதிஜாக்ரதையாகி யோகிக்கு ஸுகத்தைக் குறைக்கும்.

யசு. ஒழுங்கான ஜீஹாரவிஹாரங்களை ⁽¹⁾ யுடையவனும் கர்மங்களிலே ஒழுங்கான ப்ரவ்ருத்தி ⁽²⁾ யுடையவனும் உறக்கத்தையும் விழிப்பையும் ஒழுங்காகக்கொண்டவனுமாகிய அவனது [மனோலய] யோகம் துக்கத்தைத் தோலைக்கின்றது.

(1) ஆஹாரம் = அன்னபானாதி. விஹாரம் = கால்நடை, உலாவுதல்.

(2) தனக்குரிய ஜீவனோபாய ஆக்மோபாய கர்மங்களைக் காமமாகச் செய்துவருதல்.

௨௮. எப்போது ஒடுக்கப்பட்டவனுடைய சித்தம் ஆத்மாவிலேயே நிிற்கின்றதோ அப்போது அவன் சகலகர்மங்களிலும் பற்றா யுக்தன் (1) என்று கூறப்படுகின்றான்.

(1) விருப்பு வெறுப்புருக்கேற்றபடி விரியும் சித்தத்தை ஒடுக்கி அதை ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைசெய்தால் ஸகலகர்மங்களும் நிஷ்கர்மங்களாகும். இந்த மலாஹிதசித்தத்தை யுடையவன் யுக்தன். இதுபற்றியே “சித்தமஸ்மதுவித்துச் சிவமாக்கி” என்று திருவாசகத்தில் கூறப்பட்டது.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் மனோலய யோகவித்தியைப் பெறுகின்றவனுடைய புத்திக்கும் அசைவற்ற தீபத்துக்கும் உவமை கூறுகின்றார்.

௨௯. எவ்விதம் காற்றில்லாத இடத்திலிருக்கின்ற தீபம் அசைகின்றதில்லையோ இந்த உவமை (1) சித்தத்தை அடக்கவனும் (2) மனோலயபோகத்தைப் போருத்திகின்றவனும் (3) கிய யோகியின் (4) சித்தமாவுக்கு (5) கூறப்பட்டது.

(1) இந்த அசலதீபத்ருஷ்டார்த்தம்.

(2) சவனஸக்தி உள்ள காற்றைப்போல அடிக்கொண்டிருக்கும் மனஸை ஓயப்பண்ணினவனும்.

(3) நினைவுகள் ஓயும் ஸமயத்தில் மனோலயயோகத்தில் வித்திபெறுகின்றவனும்.

(4) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திமானுடைய.

(5) சூச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான ஆத்மாவுக்கு.

இனி அடுத்தநானு ஸ்லோகங்களில் யுக்தன் என்ற ஜீவன் முக்தன் யோகமார்க்கத்தால் பெற்றது பாம்பலனாகிய துக்க சிவருத்தி என்று உபதேசிக்கின்றார்.

௨௮. யோகஸேவையால் (1) சித்தம் தடுக்கப்பட்டு (2) எதில் ஒடுங்கின்றதோ (3), ஆத்மாவால் ஆத்மாவை எப்போது அறிகின்றவனும் (4) ஆத்மாவில் ஸ்தோஷிக்கின்றனோ (5),

௨௮௯. புத்தியால் க்ரஹிக்கத்தக்கதும், (6) இத்தீர்யங்களுக்கித அத்தமானதும் (7) அழிவற்றதும் ஆகிய அந்தஸூகத்தை எதில் அறிகின்றனோ (8) எதில் ப்ரதிஷ்டைபெற்றவனும் தத் பொருளிலின்றோ (9) விவகவிலையோ,

௨௮௨. எதனைப் (10) பெற்று வேறு லாபத்தை (11) அதனிலும் அதிகமாக எண்ணுகின்றான் இல்லையோ, எதனிடத்து நிிற்கின்றவனும், பெருத்துக்கத்தாலும் அசைக்கப்படுகின்ற இல்லையோ,

௨௮௩. அந்த [துக்க ஸம்யோக] வியோகம் (12) யோகம் (13) என்று பெயர் பெற்றதாக அறியவேண்டியது. நிர்வேதத்தில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற (14) சோதஸை (15) உடையவனால் அந்தயோகம் (16) நிஸ்ரயமாகப் போருத்தக்கடும்.

(1) ப்ராணஸய மனோலய அப்பாஸங்களால்.

(2) மனஸின் தன்மையாகிய நினைத்தல் நிக்ரஹிக்கப்பட்டு.

(3) எந்த ஆத்மாவில் ஓய்ந்து நிிற்கின்றதோ.

(4) ஆத்மாவுக்குக் கருவிகளாயிருக்கும் அந்தஸூகரணங்களையும் புறக்கரணங்களையும் நீக்கின அவஸரத்தில் தன்னந்தனியாய் நிிற்கின்ற தன்னால் தன்னை எக்காலத்தில் அறிகின்றவனும்.

“ஆத்மநா ஆத்மாநம் பஸ்யந்” = தன்னைத் தன்னால் அறிகின்றவன்.

(5) ப்ரக்ருதியிலும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களிலும் ஸந்தோஷங்கொள்ளாமல் தனி முதலாகிய தன்னிலும் தன்னைப்பற்றிய ப்ராபாஸிலும் ப்ராஸக்தியிலும் ஆரந்தம் கொள்ளுகின்றனோ.

(6) விசாரணையால் புத்தி நிதானிக்கக்கூடியதும்.

ஆத்மா “அவாங் மனஸ கோசரம்” (வாக்குக்கும் மனஸுக்கும் விஷயமாகாத பொருள்) ஆதலாலும், மனஸைப்போல புத்தி ப்ரக்ருதிஜன்யமாதலாலும், புத்தி ஆத்மாவைநேரே அறிய மாட்டாது. புத்திக்கு ஆத்மா ப்ரந்யாஷமாகாது போனாலும்

அதுமானப்படும் என்பதுபற்றி “புத்தியால் க்ரஹிக்கத்தக்கது” என்றார். க்ரஹிக்கத்தக்கதும்=அதுமானிக்கத்தக்கதும்.

(7) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செனி என்ற புறக்கருவிகளுக்கு எட்டாததும்.

(8) பாமஸூர்தியை.

(9) எர்த நிர்த்துண வஸ்துவில்.

(10) எர்த நிர்த்துண வஸ்துவை.

(11) பேரை.

(12) துக்க ஸம்போக வியோகம்=துக்க ஸம்பந்த விமோசனம். அஃதாவது, துக்கத்தோடுகூடி ஜீவிக்கும் அவஸ்தை யில் நின்று விடுபடுதல்.

(13) உ. நயக இவ் த்வர்த்வ ஸமத்வத்தை யோகம் என்று கூறி, சுண்டு, துக்க நிவ்ருத்தியை யோகம் என்றார். ஏனெனில், துக்க நிவ்ருத்திக்குக் காரணமாக த்வர்த்வ ஸமத்வம் இருப்பதால்.

புத்தி பூர்வகமாக ஸீதம் உஷ்ணம், வெற்றி தோல்வி, உயர்வு தாழ்வு, இன்பம் துன்பம், முதலிய த்வர்த்வங்கள் ஒன்று பட்ட நிலையை ஆத்மா பொருந்தல், “யோகம்” எனப்படும். இந்த த்வர்த்வ ஸமத்வத்திலின்று அநேக வேற்றுமை உள்ள ப்ரக்ருதிஸ்வரூபங்கள் யாவும் ஒன்றே என்று அறிந்து ஆத்மா ஸமதர்ஸன நிலையைப் பொருந்தலும் யோகம் எனப்படும். ஸமதர்ஸனநிலையிலின்று துக்கத்தைவிட்டு ஆத்மா பாமஸூர்தியைப் பொருந்தலும் யோகம் எனப்படும்.

(14) “நிர்விண்ண”=நிர்வேதத்தைப்பெற்ற. உ. நயஉ. (கி); வேதவாக்யங்கள் வர்ணிக்கக்கூடாத வஸ்துவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற.

(15) மனஸை.

(16) மேற்குறித்த துக்க ஸம்போக வியோகம்.

உயச. ஸங்கல்பம் வெளிவிட்ட (1) ஸர்வ கர்மங்களை சேஷ மில்லாமல் (2) த்யாகம்செய்து (3) மனஸோடுகூடவே, இத்திரியக் காமத்தை முற்றாக ஒடுக்கி (4).

உயசு. மெல்ல மெல்ல உபாத்யைப் (5) பெறவேண்டும். தைரயத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்ட (6) புத்தியால் மனஸை ஆத்மாவிலிடம் ப்ரதிஷ்டைசெய்து (7) ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது (8).

(1) “ஸங்கல்ப ப்ரபவ”=ஸங்கல்பம் ப்ரத்யக்ஷமாக்கின. அஃதாவது, நினைத்த ஸமயத்தில் தோன்றின.

ஸங்கல்பம் என்றது மானஸ கர்மம்; மனஸின் தொழிலாகிய நினைத்தல்.

அப்ரத்யக்ஷமான காமம் (ஆசை) மனஸ்நினைத்தபொழுதே மனஸில் ஏறி ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகும், என்பதுபற்றி, “ஸங்கல்ப ப்ரபவ காமம்” (ஸங்கல்பம் வெளிவிட்ட காமம்) என்றார்.

“ப்ரபவ”=வெளியிட்ட, பிறக்கச்செய்த, தோற்றுவித்த.

ஆசையில் விழ்ந்து தன் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தையாவது ஆனாதின் மன ஸ்வரூபத்தையாவது அறியமாட்டாத ஜீவாத்மாவுக்குப் ப்ரபவமாவான் மனஸ் முதலிய அதிஸூகீர்த்த கரணங்களை அருளினார். மனம் நினைக்க அந்த நினைவுவாயிலாக ஆஸை வெளிவந்து ஜீவாத்மாவுக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகின்றது. அப்பொழுது “எனக்கு ஓர் ஆசை உண்டு” என்று அவன் சொல்லுவான். மனஸற்றவன் ஆஸையை அறியான்.

(2) எச்சமின்றி; சொச்சமில்லாமல், முற்றாக.

(3) எனதல்ல என்று விட்டு.

(4) மனஸையும் இர்திரியக் கூட்டத்தையும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்யவிடாமல் மெல்ல மெல்ல ஸம்பூர்ணமாக அடக்கி.

(5) ஸூர்தியை; ஒழிவை.

(6) தைரயத்தால் நிறைந்த. தைரயம் என்றது தீரனுடைய தன்மை. தீரன் என்றது திட புத்திமான். எனவே, தைரயத்தால் க்ரஹிக்கப்பட்ட புத்தியால் என்ற வாக்யம் ஸ்திரபுத்தியால் என்று பொருள்படும்.

(7) மனம் நினைக்கும். நினைக்கப்பட்ட நினைவுகள் யாவற்றையும் புத்தி விசாரிக்கும். விசாரிக்கும்பொழுது புத்தி சலன

ப்பட்டிருந்தால், காற்றால் அடிபட்ட தீபம்போல, அதன் ப்ரகாசம் குன்றி விசாரிக்கும் ஸக்தியும் குன்றும். த்வர்த்தவங்க ளால் இழுபடாமல் ஸ்திரமாக நிற்கும் புத்தி மனஸை மூன் னிட்டே, இந்திரியங்களோடு சென்று, ப்ரக்ருதி விஷயங்களைப் பற்றவிடாமல், உன்முசமாகத்திருப்பி, ஆத்மாவைப்பற்றி நிற் கச்செய்யவேண்டும் என்பதுபற்றி, ஸ்திரப்பட்ட “மனஸை ஆத்மாவின்மீடம் ப்ரதிஷ்டைசெய்து” என்றார்.

(8) “கஞ்சிதாபிந சிந்தயேத்”=ஒன்றையும் சிந்திக்கக்கூடா து; மனஸ் ஒன்றையும் நினையாமல் நிற்கவேண்டும்.

நினையாமல் நிற்கவேண்டியது. இது “மன ஆத்ம ஸம்ய மம்” என்று (ஆறாம் அத்யாயத்தின் பெயர் ஆயிற்று.) இதனை யே இராஜயோகம் என்பார்கள்.

உயசு. சக்திசலபுடையதும் ஸ்திரமில்லாததும் ஆகிய மனஸ் எநேதால் (1) ஸௌயில் சேல்லுகின்றதோ (2) அதிலதில் நின்று (3) இதனை ஒடுக்கி (4) ஆத்மாவிலேயே வஸத்தைப் (5) பேறச்செய்ய வேண்டும்.

(1) எந்த எந்த விஷய வழியால்.

(2) ப்ராமுசமாகத் திரிந்து.

(3) அந்த அந்த விஷயத்திலின்று.

(4) மனஸைத் தடுத்துத் திருப்பி. அஃதாவது, ப்ரத்யா ஹாரம் செய்து.

(5) அடிமைத்தன்மையைப்.

இந்த மந்த்ரத்தில் கூறினபடி, மனஸை உன்முசமாகத் திருப்பி, ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை செய்தவனுக்கு உத்தம ஸுக மாகிய யோகமும் லித்திக்குமென்று அடுத்த மந்த்ரத்தில் உப தேஸிக்கின்றார்.

உயௌ. ப்ராஸாந்த (1) மன்ஸைப்பெற்றவனும் ஸாந்தமான ரஜஸை (2) புடையவனும் கல்மஷம் (3) அற்றவனும் ப்ராஹ்மமயமா ன்வனும் (4) ஆகிய இந்த யோகியை உத்தம (5) ஸுகம் அடைகி ன்றது.

(1) விஷயங்களிலின்று மிகஒழிவுபெற்ற. கூ. எ.

(2) ஸத்வகுணம் மேலிட்ட ரஜஸ் குணத்தை.

(3) விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வர்த்தவ மலம்.

(4) ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவத்தைத் தீர்த்ததால், ரஜமயம் ஆன வனும்.

(5) ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களுக்கு மிகமேலான.

உயசு. கல்மஷம் அற்ற யோகி எக்காலங்களிலும் இவ்விதம் ஆத்மயுத்தனும் (1) ப்ராஹ்ம ஸ்பர்ஸமுள்ளதாயும் (2) அத்யந்தமா யும் (3) ஆகிய ஸுகத்தை, ஸுகமாக (4) அடைகின்றன்.

(1) ஆத்மாவைப் பொருந்துகின்றவனும்.

கூ. யசு இல் ஆத்மாவைப் பொருந்தினவனை “யுத்தன்” என் றார். சன்டி, ஆத்மாவைப் பொருந்துகின்றவனுக்கு நிகழ்காலத் தைத் குறிக்கும் “யுஞ்சன்” என்ற பதத்தை அமைத்தார்.

(2) ப்ராஹ்மத்தைப் பற்றினதாயும்.

(3) முடிவை அதிக்ரமித்ததும், முடிவற்றதும்.

(4) ஸுகமாக.

உயசு. யோகயுக்தாத்மாவாயும் (1) யாவற்றிலும் (2) ஸமதர் ஸனம் (3) பேற்றவனும் ஆகிய அவன் ஆத்மாவை ஸகல பூதங்களில் இருக்கின்றதாகவும், (4) ஸகலபூதங்களை ஆத்மாவில் [இருக்கின்றவை களாகவும்] (5) அறிக்கின்றான்.

(1) கூ. கூ இல் நைஷ்கர்மமயம் என்ற யோகத்தில் ஏறனிரும் புகின்றவன் “யோகாருருக்ஷ” என்றும், கூ. கூ. ச இல் அதில் ஏறினவன் “யோகாருடன்” என்றும், கூ. அ இல் அதில் ஏறிக் கூடஸ்தரினையை அடைந்தவன் “யுத்தன்” என்றும் கூறி, இந்த மந்த்ரத்தில் யுத்தனை யோகயுக்தாத்மா என்று ஸ்பஷ்டமாக அழைத்தார்.

(2) கூ. எ இல் கூறப்பட்ட, ஸீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்கம் மாண்பமானம் என்ற த்வர்த்தவங்களிலும், கூ. அ இல் கூறப்பட்ட ஓமி கல் தங்கம் முதலிய பதார்த்தங்களிலும், கூ. கூ இல் கூறப்

பட்ட ஸஹ்ருத், மித்ரன், ஸத்ரு, மத்யஸ்தன், பந்து என்று ஸங்கல்பித்த யாவர்களிலும்.

(3) ஸம்பார்வை, ஓப்புரவு.

(4) தானடைந்து பரமாத்மாவை ஸகல ஜீவர்களிலும் இருக்கின்றதாகவும்.

(5) ஸகல ஜீவர்களையும் பரமாத்மாவில் இருக்கின்றதாகவும்.

ஸகல ஜீவர்களிலும் பரமாத்மா இரண்டறக் கலந்து இருப்பதாலும், மலத்தில்லின்று நீக்கப்பட்ட ஜீவர்கள் பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பெறுவதாலும், ஓர்ஜீவனுக்கும் மற்றும் ஸகல ஜீவர்களுக்கும் ஆத்மத்வத்தால் உவமை ஏற்பட்டது. இது பற்றி, சு. கூ. 12 இல் “ஆத்ம உபமை” என்ற வாக்யம் பிறந்தது.

கூ. எவன் என்ன யாவற்றிலும் பார்க்கின்றனோ (1), [எவன்] என்னிடம் யாவற்றையும் பார்க்கின்றனோ (2) அவனுக்கு (3) நான் (4) நாஸத்தை அடையேன் (5) அவனும் எனக்கு நாஸத்தை அடையான் (6).

(1) உ. உயக இல் கூறினபடி.

(2) உ. உயக இல் கூறினபடி. பரமாத்மாவும் ஜீவாத்மாவும் சித்பொருள்களாதலால், ஆதார ஆதேய பாவ ஸம்பந்தம் உண்டு. அந்த ஸம்பந்தம் இருந்தும், மலதோஷமுள்ள ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்மாவை அறியமாட்டார்கள். மலவிமோசனமானவுடனே, அறிவார்கள்.

(3) இந்த ஆதார ஆதேய பாவ ஸம்பந்தத்தை நிச்சயித்தவனுக்கு.

(4) பரமேஸ்வரனாகிய நான்.

(5) இல்லாமற்போகேன். அஃதாவது, பாத்யக்ஷமாகுவேன்.

(6) ஜீவாத்மாவும் எனக்கில்லாமற் போகான். அஃதாவது, யோகாருருஷ்யையும், யோகாருடனையும் என் கருபை பற்றி அவர்களுக்கு என் தர்ஸனத்தை அருளுவேன்.

யோகயுக்தனாகிய தத்வஞானியை எ. டி. 12 இல் நானே

என்றார்.

கூ. எவன் ஏகத்வத்தில் (1) இருந்துகொண்டு என்னை எல்லாப் புத்தங்களிலும் நிற்கின்றவனுக்கே சோவிக்கின்றனோ அந்தயோகி எவ்விதமிருந்தாலும் (2) என்னிடம் (3) இருக்கின்றன்.

(1) தானும் மற்றஜீவர்களும் கானாதி தேஹங்களையும் மனஸ்களையும் பெற்றிருந்தாலும் ஆத்மத்வத்தில் ஒன்றே என்ற புத்தி நிலையில்.

இந்த ஏகத்வபுத்தியிலேயே ஸமதர்ஸனநிலை.

(2) எந்த ஜீவனோபாய கர்மாதுஷ்டானியா யிருந்தாலும் எந்த வர்ணத்திலாவது, எந்த ஆஸ்ரமத்திலாவது வாழ்ந்தாலும்.

(3) பரமாத்ம ஸம்பந்தமாக.

கூ. 12. அர்ஜுன, எவன் ஆத்ம உபமையால் (1) ஸர்வஜீவர்களிலும் ஸமமாக ஸுகத்தை அல்லது துக்கத்தை அறிகின்றனோ (2) அவன் பரமயோகி (3) என்று மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) “ஆத்ம ஒளபம்பேன” = ஆத்ம ஒற்றுமையால்; தன் துருஷ்டார்த்தத்தால்.

தானும், மற்றும் ஸகலஜீவர்களும் சித்பொருட்கள் என்றும், தன்னிலும் பிறரிலும் பரமாத்மா வீற்றிருப்பதால், தானும் அவர்களும் ஒன்று என்றும் நிச்சயித்தாலன்றி ஜீவர்களுக்கு ஏகத்வபுத்தி ஏற்படாது.

வலிஹ்மம், யானை, கரடி, பாம்பு, மனுஷ்யன் என்ற ஸ்தூல தேஹங்களைப்பற்றியாவது அவற்றை ஆட்டுவிக்கும் ஸலக்ஷ்ம தேஹங்களைப்பற்றியாவது ஜீவர்களுக்கு உவமைகூறல் ஆகாது. மனுஷ்ய தேஹங்களையும் அந்தேஹங்களில் உள்ள மனஸ்களையும் ஒத்துப்பார்க்கில், மிகவேற்றமை பெற்றவைகளாகத் கொள்ளும். ஆதலால், ப்ரக்ருதியில்லின்று ஜனித்த தேஹத்தாலும் மனஸாலும் ஜீவர்களுக்கு ஒற்றுமை கூறவே கூடாது. ஒற்றுமை ஆத்மத்வத்தாலேயே வலித்திக்கும் என்பதுபற்றி, “ஆத்ம உபமையால்” என்றார்.

(2) ஸகலஜீவர்களின் மனவலி ஜன்யமான ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் தன் மனவலி ஜனிக்கும் ஸுகத்துக்கும் துக்கத்துக்கும் ஸமம் என்று அறிகின்றனோ.

ஸுகமும் துக்கமும் பரக்ருதிஜன்பங்கள் இவை பரக்ருதி ஜன்யமான மனவலி என்றும். எறினஸமயத்தில் ஜீவாத்மா ஸாக்ஷியாகியிருந்து அறியும். இவ்வாறு அறிதலை அதுபவம் அல்லது அநுபோகம் என்பார்கள். ஸுகதுக்கபோகங்கள் ஆகமத்வத்தையே பற்றியிருப்பதால், பிறருக்கு ஸம்பனித்த ஸுக துக்கங்களைத் தன்னுடைய ஸுக துக்கங்கள்போல அறியலாம் என்பதுபற்றி, “ஸர்வஜீவர்களிலும் ஸமமாக ஸுகத்தை அல்லது துக்கத்தை அறிகின்றனோ” என்றார்.

(3) உத்தமபோகி, பரமேஸ்வரனோடும் ஸர்வ ஆத்மாக்களோடும் ஒன்றுபட்டவன்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

நமோ. மதுஸூதன (1), எந்தயோகம் (2) உன்னால் ஸம்யக்தால் (3) கூறப்பட்டதோ, அதன் ஸத்ரமான ஸத்தியை [மனஸ்] சத் சலமாதலால் (4) நான் அறிகின்றேன் இல்லை.

(1) மதுஎன்ற அஸுரனைக்கொன்ற பகவானே.

(2) எந்த ஏகத்வயோகம். அஃதாவது, ஸர்வ ஜீவர்களோடும் பரமேஸ்வரனோடும் ஒன்றுபட்ட நிலை.

(3) ஸமதிருஷ்டி உபாயத்தால்; ஆத்மாவைப்பற்றிய உவமையால்.

(4) என் மனஸ் ஓர் நிலையில் நிற்காமல் பல அர்த்தங்களைப் பற்றிப் பிடிப்பதால்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் அர்ஜுனன் தன் மனவலின் கோலத்தை இன்னும் விரிவாகக் குறிக்கின்றான்.

நமசி, க்ருஷ்ண, சத்சலப்படீம், கடைப்படீம் (1), பல முள்ளதும் (2), கடினமாயும் (3) மனஸ் இருப்பதால், அதன் நிக்ரஹத்தை அதிக் துஷ்கரமான (4) வாயுவின் நிக்ரஹத்தைப்போல என்னுட்கின்றேன்.

(1) மத்து தயிரைக் கடைவதுபோல, ஐம்பெயறிகள் மனஸைச் சிதறச்செய்யும். என்பதுபற்றி, “கடைபட்டீம்” என்றான்.

(2) ஆஸையால் ஏவப்பட்ட மனஸ் சிந்தித்துத் தளராமல் கர்மேந்தரியங்களைக்கொண்டு வேண்டிய வேலைகளை முயற்சியோடு செய்யும் என்பதுபற்றி, “பலமுள்ளது” என்றான்.

(3) புத்திமான்கள் சொன்னதைக்கேட்டீம் அதற்குத்தக்க படி நிற்காமலும், தான் ஸங்கல்பித்த வழியில்லின்று பற்றினதை விடாமலும், யாதொன்றாலும் அடக்கப்படாமலும் ஒரு நினைவுக்குமேல் இன்னொருநினைவை எற்றி ரூபித்துக்கொண்டே இருக்கும் என்பதுபற்றி, “கடினமாயும்” என்றான்.

(4) செய்தற்கு அரிதான.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

க.யி.ந. மஹாபாஹு, மனஸ் சலனமுள்ளதும் நிக்ரஹிக்க வந்த துமானதும் [என்றதில்] ஸம்ஸயம் இல்லை (1) அனல், (2) கௌத்தேய, [அது] அப்யாஸத்தாலும் (3) வைராக்யத்தாலும் (4) க்ரஹிக்கப்படுகின்றது (5).

(1) அஞ்ஞானிகளின் மனஸ் ஒன்றைவிட்டு வேறொன்றைப் பற்றியே திரியுந் தன்மையோடிருப்பதால், அது, ஒரே வஸ்துவை நெடுநேரம் த்யானிக்கவுமாட்டாது என்பதற்கும், ஓர் வஸ்துவையும் பற்றாமற் ரொழிலின்று நில்லாது என்பதற்கும் ஆகேதபணியில்லை. ந. க.யி.ந.

(2) இந்தச் சலனநிலை ஆஸையால் ஏவப்பட்ட மனஸுக்கே என்று அறி. ஏனெனில்,

(3) ப்ராணாயாம, ப்ரத்யாஹார, த்யான, தாரண அப்யாஸங்களாலும்.

(4) நிராசை [நிராகம்] என்ற ஸாங்க்ய அநுஷ்டானத்தாலும்.

(5) பிடித்துவிடுத்தலாம்.

தேஜோமயாதந்தமென்ற பதிகத்தில், “தாயுமானஸ்வரம்

அநேக வரித்திகளைப்பெறக் கூடுமானாலும் மனனை அடக்கிச் சம்மாரிநுத்தல் அதிதூர்ப்பம்” என்றுகூறி, பரிபூரணந்தம் என்ற பதிகத்தில் “ஒரு ஸாதனம் மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம் வாலாயமாகவும் பழையறியேன்” என்றார். ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் மனோவயத்துக்கு உபாயங்கள் ப்ராணாயாமாதி கர்மங்களும் நிராணை அநுஷ்டானமும் என்று இந்த மந்தரத்தில் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கூறிக. அஸம்ய [மன] ஆத்மாவையுடையவனால் யோகம் தூர் லபம் என்பது என்னுடைய மதிப்பு. (1) ஆனால், யத்தனித்து உபாயத் தால் வஸப்பட்ட மன ஆத்மாவை உடையவனால் [அதைப்] பெறுவ தந்தக்கூடும்.

(1) அடங்காத மனனையுடையவன், ஏகத்தவயோகத்தைப் பெறுதல் மிக வருத்தம் என்பது நிச்சயம்.

[அஸம்ய] அடக்கமில்லாத. விருப்பு வெறுப்புகளாலும் கோபம் பயம் முதலிய நோஷங்களாலும் ஏவப்பட்ட மனஸ் அடங்காத மனஸ்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

கூறிக. க்ருஷ்ண, யோகத்தில்நின்று சலித்த மனனையுடையவ னும் யத்தனமில்லாதவனும், ஸ்ரத்தையுள்ளவனும், ஆகிய [ஒரு] வன் யோகத்தின் ஸம்ஸித்தியைப் பெறமல் என்ன கதியை அடைகின் றான் (1).

(1) யோகத்தில் அன்பிருந்தும் முயற்சியில்லாதபடியால் யோகஸாதனையில்லின்று வழுவினவன் யோகத்தின் ப்ரயோசன மாகிய துக்கவிமோசனத்தைப் பெறுதுபோனால் அவன் என்ன கதியைப் பெறுவான்.

கூறிக. மஹாபாஹு, ப்ரதிஷ்டையற்றவனும் (1) ப்ரஹ்மமார் க்கத்தில் விழுந்தும் (2), இரண்டிலும் (3) நீன்று நழுவினவனும் ஆகிய இவன், சிதறப்பட்ட மேகம்போல (4), நாஸத்தை அடைகின்றது இல் லையா (5).

(1) ப்ரமாத்மாவில் ஸ்திரமாக நிறுத்தப்படாத புத்தியை யுடையவனும்.

(2) ப்ரஹ்ம மார்க்கமே ஜீவாத்மாவுக்குத் தக்கமார்க்கம் என்ற உண்மையை மறந்தவனும்.

(3) வைராக்யத்திலும், யோகாப்யாஸங்களிலும்.

(4) காற்றினால் அடிபட்டு அழிந்த மேகம்போல.

(5) இல்லாமற் போகின்றது, அல்லது இருக்கின்றது.

கூறிக. உள்ளிலும் அன்யன் (1) இந்த ஸம்ஸயத்தைத் தீர்க்கமா ட்டான் [அதிலால்] இந்த எளது ஸம்ஸயத்தை முற்றிலும் தீர்க்க உரியவ னாகின்றான்.

(1) உன்னைவிட வேறுகுரு.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

கூறிக. தாத (1), கல்யாணக்ருத்யன் (2) ஒருவனும் துர்க்கதியை அடையமாட்டான் அதிலால், பார்த்த, இலாபத்திலும், பார்த்திலும் (3) அவனுக்கு நாஸம் இல்லை (4).

(1) அப்பனை. தகப்பனுடைய அம்ஸமே மகனாயிருப்ப தால் அப்பா என்ற பதம் தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் பொருந் தும்.

தமிழில் வரும் வாதே ஸமஸ்க்ருதத்தில் தகப்பன் தன் புத்ரனைப்பார்த்து “தாத”, என்று கூறுவது வழமை.

(2) மங்களகர்மங்களைச் செய்கின்றவன்.

(3) இந்த லோகத்திலாவது மேல் லோகங்களிலாவது.

(4) அழிவும் இல்லை. இழிவும் இல்லை.

சூறிக. யோகப்ரஷ்டன் (1) புண்யகர்மாக்களுடைய லோகங் களைப்பெற்று (2) [அவற்றில்] அநேக வருஷங்கள் வஸித்து ஸௌச முள்ள (3) ஸ்ரீமான்களுடைய வீட்டில் (4) பிறக்கின்றான்.

(1) யோகத்தில்நின்று வழுவினவன்.

(2) புண்யவான்களுக்குரிய பிதிர்லோகத்தையும் ஸ்வர்க்க

லோகத்தையும் பெற்றா.

(3) தேகஸுத்தி சித்தஸுத்தி உள்ள.

(4) இந்தப் பூலோகத்தில் ஸம்ஸரிஸாசம்பெற்ற குலத்தின்.

சுஉ. அல்லது புத்திமான்களான யோகிகளின் குலத்திலேயே பிறக்கின்றன. இனம், இவ்வித ஜன்மம் (1) லோகத்தில் மிக அரிது.

(1) யோகிகளின் குலத்தில் பிறத்தல்.

சுஉ. முன் தேவத்தில் ஏற்பட்ட அந்தப் புத்தி ஸம்யோகத்தை (1) இதில் அடைகின்றன (2) குருந்தன, மறுபடியும் (3) ஸம்ஸரித்திக்காக யத்தனிக்கின்றன (4).

(1) முற்பிறப்பில் சஸ்வரனல் அருளப்பட்ட யோகஸம்பந்த புத்தியை.

(2) இந்தப் பிறப்பில் அடைகின்றன.

(3) இந்தப் பிறப்பில் யோகஸம்பந்தமான புத்தியைப் பெற்று.

(4) மோகப்பலனுக்கே ப்ரயத்தனம் செய்கின்றன.

சுயச. அவன் ஸமாஸாதவனாயிருந்தாலும் (1) அந்தப்பூர்வ அபியாஸத்தாலேயே (2) கொண்டுபோகப்படுகிற (3). [நைஷ்கர்மிய] யோகஜிஜ்ஞாஸுவம் (4) ஸந்தபாஷ்மத்தை அதிகரிக்கின்றன (5).

(1) அவனுடைய மனஸும் புத்தியும் ப்ரமாத்மாவுக்கு முற்றாக அடிமைப்படாமல் இருந்தாலும்.

(2) முற்பிறப்பில் உண்டான ஸ்ரத்தையாலும் வைராக்யத்தாலும் ப்ராணாயாம முதலிய அப்யாஸங்களாலுமேயே.

(3) பெருந்துறையாகிய மோகத்துக்குக் காற்றினால் எவப்பட்ட தோணிபோலக் கொண்டுபோகப்படுவான்.

(4) யோகத்தை அறிய விருப்பமுள்ளவனும். அஃதாவது, யோகாருருக்ஷாவும்.

(5) ஸக்ஷண ப்ரஹ்மத்துக்கு அப்பாற்பட்டு நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை அடைகின்றான்.

சுயரு. இனம், (1) ப்ரயத்தனத்தால் யத்தனிக்கின்றவனும், கபடில்லாதவனும் அகிய [ஜிஜ்ஞாஸு என்ற] யோகி அநேக ஜன்மங்களில் ஸம்ஸரித்தியைப் பெற்று மேலானகதியைப் பெறுகின்றான் (2).

(1) இந்த நிர்க்குண ஸ்திதியாகிய ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தை யோகஜிஜ்ஞாஸு ஒரே பிறப்பில் பெறமாட்டான்.

(2) சித்தஸுத்தி அதிகரித்தவனுக்கு யோகத்தில் ஏற விருப்பம் வரும். அவனுக்குப் ப்ரமேஸ்வரன் வைராக்யத்தையும் யோகஸாதனைக்குரிய ப்ரயத்தனத்தையும் அருளுவார். இந்த ஸத்திகளைக்கொண்டு யோகாருருக்ஷு யோகாருடனாகி வாழும் காலத்தில், தடைகள் வந்து ஸம்பவிக்கும். அப்போழுது அவன் யோகத்திலின்று வழுவக்கடும் இப்படித் தளர்ந்தவனைப் ப்ரமேஸ்வரன் கைவிடாமல் இன்னொரு பிறப்பைக் கொடுத்துத் தாங்குவார். இவ்வாறே, இன்னும் அநேக பிறப்புகளைக்கொடுத்து, முக்திரெறியில் வளர்த்து, இனிப்பிறவாத பிறப்பில் ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தைக் கொடுப்பார்.

சுயசு. யோகி (1) கர்மங்களும் அதிகன் (2) யோகி தபஸ்விகளிலும் அதிகன் (3) [ஸாஸ்த்ர] ஞானிகளிலும் அதிகன் (4). என்று மதிக்கப்பட்டான். ஆதலால், நீ யோகியாய் இரு (5).

(1) ஸமதிருஷ்டி உபாயத்தால் ஏகத்தவம் என்ற உத்தம நிலையைப்பெற்ற யோகயுக்தன். அஃதாவது, ஜீவன்முக்தன்.

(2) யஜ்ஞ கர்மங்களையும் தான கர்மங்களையும் நிதிக்கப்பட்ட அவஸரங்களில் செய்கின்றவனுக்கும் மேலானவன்.

(3) இந்த ஜீவன்முக்தன் காயத்தாலும் வாக்காலும் மனஸாலும் செய்யப்பட்ட தபஸ் கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவனுக்கும் மேலானவன்.

(4) வேதார்த்தம் முதலிய ஸாஸ்த்ரங்களை நன்றாகக் கற்றும் அவற்றின் உட்பொருளாகிய ப்ரமாத்மாவை ஸ்வாதுபவமாக அறியாத வித்வான்களுக்கும் மேற்பட்டவன்.

(5) யோகயுக்தனை ஜீவன்முக்தன் துக்கநிலைநுத்தியாகிய மோகத்தை ஏகபாவணைசெய்தே பெற்றிருப்பதால், நீ அந்த

உபாயத்தை அநுஸரிக்கவேண்டும்.

யுத்தகளத்தில் நிற்கின்ற தேஹங்களைக்கருதி, துக்கத்தை யும் சோர்வையும் அடைந்த அர்ஜுனனுக்கு உபதேஸித்தது என்னவென்றால், கர்மபலத்தை விரும்பாமல் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்கின்றவனை பரமாத்மாவோடு ஐக்யத்தைப் பெறுதற்குத் தக்கயோகி என்றும், இந்தயோக ஸாதனைக்கு ஆத்மலக்ஷணத்தை அறிதல் அவச்யம் என்றும், தேஹங்கள் ஜீவர்களுக்கு ஸ்வல்பகாலம் தங்குமிடமென்றும், தேஹங்களை யாவது மனஸ்களையாவது ஜீவர்களாக அறிவது மூடமென்றும், வெவ்வேறு தேஹங்களைப்பற்றியாவது, மனஸ்களைப்பற்றியாவது, ஜீவர்கள் ஏகபாவனை செய்யக்கூடாதென்றும், அவர்கள் வரின் ஆத்மத்தன்மையாலன்றி ஏகத்வம் வலித்திக்காதென்றும், ஏகத்வவலித்தியில்லாமல், யோகாருருஷு யோகயுக்தனாகமாட்டானென்றும், பகவானது கர்மசக்தம் இயற்றியிருப்பதால், அர்ஜுனன் ஏகத்வயோகத்தை விரும்புகின்ற யோகாருருஷு வாகி மெல்ல, மெல்ல ஆத்மஉபமையால் யோகயுக்தனாகவேண்டும் என்பதே.

சுயெ. எவன் ஸாதீதையுடையவனுய் (1), என்னை அடைந்த அந் துக்கரணத்தால் (2) என்னை ஸேவிக்கின்றனோ (3) அவன் ஸர்வயோகிகளுக்கும் (4) மேலான யுக்தன் (5) என்று என்னால் மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) என்மேல் அன்புகொண்டவனுய்.

(2) என்னில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற மனஸ் புத்தி சித்தம் என்ற அகக்கருவிகளால்.

(3) என்னை யாவற்றிலும் மேலானபொருள் என்றெண்ணிப் பூஜிக்கின்றனோ.

(4) எந்தெந்த தேவர்களை உத்தேஸித்துச் செய்யப்பட்ட உபாஸனா சர்மாதுஷ்டானிகளுக்குள்ளும் பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யம்பெற விரும்புகின்ற யோகாருருஷுகளுக்குள்ளும் அந்த யோகத்தை ஸாதிக்கின்ற யோகாருடர்களுக்குள்ளும்.

(5) “யுக்தம:”=மேலானயுக்தன்; யோகயுக்தனாகிய ஜீவன் முக்தன்.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட பூரிக்குஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ரவித்திபெற்ற ஆத்மஸம்யம யோகம் என்ற ஸஷ்ட அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஏழாவது அத்யாயம்.

விஞ்ஞான யோகம்.

அஃதாவது, ப்ரக்ருதியுட் புகுந்த அகண்டாகார வஸ்து வின் விசேஷ நிலைகளை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று கூறும் ஏழாவதுபாடம்.

க. அ. இல், ஞானம் விஞ்ஞானம் என்றவைகளால் த்ருப்திபெற்ற ஆத்மவான் என்ற திருவாக்கை விளக்கும்பொருட்டு, ஏழாம் அத்யாயம் விரிக்கப்பட்டது.

ஞானம் என்றது பேரறிவு; குணம் குறி அற்ற அகண்ட பரிபூர்ண வஸ்துவை ஸ்வாதூபவமாக அறிதல். விஞ்ஞானம் என்றது, அப்படி அறியப்படும் சச்சிதானந்த வஸ்து எவ்விதம் குணம் குறியோடுள்ள ப்ரக்ருதியில் ப்ரவேசித்து நானாவிதரூபமாய்த் தோன்றும் என்று அறிதல். இந்த விஜ்ஞானத்தை எ. உ. இல் “ஞான ஸவிஜ்ஞானம்” [விஞ்ஞான ஸஹித, ஞானம் க. க.] என்றார்.

மூபகவான் கூறினார்:

க. பார்த்த, என்விடம் மிகஸங்கம்பெற்ற (1) மனம் உடைய வனும் [நைஷ்கர்மிய] யோகத்தைப் பொருத்துகின்றவனும் (2), என்னை ஆஸ்ரயமாகக் (3) கொண்டவனும் ஆகிய நீ ஸ்ரேஷ்டமாகிய (4) என்னை எவ்விதம் ஸம்ஸ்யமில்லாமல் அறிவாமோ (5) அதைக் கேள் (6).

(1) அதிக அன்புபெற்ற.

(2) “யோக யுஞ்ஜன்” (க. அத். 10, 100.) = யோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும். அஃதாவது, நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மாதூஷ்டானமென்னும் நைஷ்கர்மிய யோகத்தைப் பொருந்துகின்றவனும்.

(3) நானே உனக்கு ஸரணம் என்ற நிச்சயத்தைச்.

(4) “ஸமக்ரம் + மாம்” = யாவற்றிற்கும் துணி, (“அக்ரம்”) அல்லது தலையாகிய என்னை; பரமேஸ்வரனை.

(5) சிற்றறிவாவியாயிருந்தும் எவ்விதம் பேரறிவாகிய பரமேஸ்வரனை ஸ்ரவணத்தாலும், மனனத்தாலும் அறியக்கூடுமோ.

(6) அந்த உபதேஸத்தை ஸ்ரவணம்செய்து மனனி.

2. எதை அறிந்து (1), பின் அறியவேண்டிய வேறு [பொருள்] இங்கு ஸேஷமாக (2) வில்லையோ இந்த விஜ்ஞானத்தோடு கூடின ஞானத்தை (3) உனக்கு ஸேஷமற்று (4) கூறப்போகின்றேன்.

(1) குணம் குறி அற்ற எந்த அகண்டஹார வஸ்துவை அறிந்து.

(2) எஞ்சி நிற்க.

ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவையெல்லாம் ஸம்ஹாரகாலத்தில் அழிய, பாமாத்மாவே (பரஸிவமே) சேடித்து நிற்கும். இந்த நிற்குண ஸேஷப்பொருளை மனோஸயயோகம் என்றும் ஸம்ஹாரநிலையில் தர்ப்பிக்கலாம். இவ்வாறு ஸ்வாதூபவமாக அறிந்தபின் வேறொருபொருள் இல்லாதபடியால் அறிவு ஆறுதலைப்பெற்று ஸதாகாலமும் ஆனந்தமயமாய் இருக்கும். என்பதுபற்றி, “எதை அறிந்து பின் அறியவேண்டிய வேறு பொருள் இங்கு ஸேஷமாக வில்லையோ” என்றார்.

இந்த மந்த்ரத்தில் எல்லாம் அழிந்தும் பரமாத்மா அழியாத ஸேஷம் என்கூறி, வரும் மந்த்ரங்களில் இந்த மந்த்ரத்தின் விசேஷ லக்ஷணங்களை (விஞ்ஞான ஞானங்களை விளக்குவார்.)

(3) (“ஸவிஞ்ஞானம்”) = விஞ்ஞான ஸஹிதஞானம், (க. க.) = விஞ்ஞானத்தோடு கூடின ஞானம்.

அகண்டவஸ்துவில் நின்றனாகொண்டு புத்தி சகண்டவஸ்து வாகிய ப்ரக்ருதியை அறிதல் விஞ்ஞான ஞானம் எனப்படும். இதை சுண்டு “ஸவிஞ்ஞானம்” என்றார்.

(4) ஒன்றும் மிஞ்சாமல்; ஸம்பூர்ணமாக.

க. அனேக ஆயிரம் மனுஷ்யர்களில் ஒருவன் [விஜ்ஞான ஸஹித]

ஞான] ஸித்திக்காக யத்தனிக்கின்றான் (1). யத்தனிக்கின்ற ஸித்தர்கள்
லும் ஒருவன் என்னைத் தத்வமாக அறிகின்றான் (2).

(1) இந்த ஸ்லோகத்தில் அனாத்மவிஷயங்களை மெய்யென்றெ
ண்ணி உண்பதும், உடுப்பதும், சிரித்து விளையாடுவதுமே போ
துமான நெறி என்று கோடிக்கணக்கில் மானுடர்கள் அறிவின்
றித் திரிவார்கள். வேறுசிலர் பூர்விக புண்யத்தால் ஆத்ம அன
த்ம விவேகம் என்ற ஸம்பந்தைப் பெற்று தத்வ விசாரணையில்
ஸ்ரத்தையோடு ப்ரவேஸிப்பார்கள், என்பதுபற்றி, “அநேக
ஆயிரம் மனுஷ்யர்களில் ஒருவன் விஜ்ஞானஸஹித ஞான விக்
திக்காக யத்தனிக்கின்றான்” என்றார்.

(2) ஆத்ம அனாத்ம விவேகவித்திபெற்ற அபூர்வ ஆத்மாக்
களில் ஒருவன் தத்வ தர்ஸி (ஜீவன்முக்தன்) ஆகின்றான்.

இந்த மந்த்ரத்தில் விஜ்ஞான ஞானத்துக்கு அதிகாரியின்
அருமையைக்கூறி, அதன் பலன் கோடிஜனங்களில் ஒருவன்
பெறத்தக்கது பரமாத்ம தர்ஸனமே என்று சுட்டினார்.

ச. ஆகாஸம், வாயு, அனல், ஜலம், பூமி, மனஸ், புத்தி, அஹங்
காரம் என்று எனது ப்ரக்ருதி (1) எட்டுவித வேற்றமைகள் பெற்றிருக்
கின்றது (2).

(1) பரமேஸ்வரனது பஞ்சக்ருத்யங்களுக்கு ப்ரக்ருதி முத
ற்கரணமாகக் கொள்ளப்பட்டு உற்ற துணையாயிருப்பதால்
“எனது ப்ரக்ருதி” என்று அன்போடு அழைக்கப்பட்டது.

(2) ப்ரக்ருதி அதிர்ஸியப்பொருள். அஃதாவது, அதன்
கார்யங்களால் அறியலாமன்றிக் காரணரூபமாய் அறியக்கூடா
து. வேதாந்த, ஸைவலித்தாந்த, ஸாங்க்யதர்ம, ஸாஸ்த்ரங்
கள் ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களைப் பலவிதமாகக் கூறும். ஈண்டு,
பகவான் இவற்றை ஞாபகத்தில் ஸ்திரமாகயிருக்கும்படி எண்
வகை என்றார். அவையாவன, பஞ்சதன்மாத்தரைகள் (ஸூக்ஷ்ம
பூதங்கள்) ஆகிய ஆகாஸம் வாயு அக்ரி அபஸ் ப்ருதினியும்,
அந்தஃகரணங்களாகிய மனஸ் புத்தி அஹங்காரமும், என்றார்.

ஐம்பொறிகளால் அறியக்கூடிய எண்ணிறந்த ஸ்தூல ஸரீ
ரங்கள் ஸ்தூல பூதங்களிலின்று தோன்றின என்றும், மனஸா

லும் புத்தியாலும் நிதானிக்கக்கூடிய ஸூக்ஷ்ம ஸரீரங்கள் தன்
மாத்தரையில் நின்று தோன்றின என்றும், தத்வஸாஸ்த்ரங்
கள் கூறும். பகவான் தன்மாத்தரைகள் ஐந்தோடு ஸூக்ஷ்ம ஸரீ
ரங்களுக்கு ப்ரதான ஞான ஸாதன தத்வங்களாகிய மனஸ்,
புத்தி அஹங்காரத்தையும் சேர்த்து எட்டுவிதமாகும் ப்ரக்ருதி
என்றார்.

இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட விஜ்ஞானஞானம் யாதெ
னில், பரமாத்மா வேறு அவரது ப்ரக்ருதி வேறு என்பதும்
இந்த ப்ரக்ருதி அஷ்டாம்ஸங்களைப் பெற்று இருக்கும் என்ப
துமே.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் இவை எட்டும் தனது கீழான
(அபர) ப்ரக்ருதியென்றும் இவைக்கு மேற்பட்டது தனது ஜீவ
ஞான ப்ரக்ருதியென்றும் உபதேசிக்கின்றார்.

ந. மஹாபாவூ, இது அபரம் (1). இதில் வேறெனும் (2) ஐகத்
வத் (3) தரிக்கின்றதும் ஆகிய எனது ப்ரக்ருதியை ஜீவஞான (4)
பரம் (5) என்று அறி.

(1) இந்த, வின், கால், அனல், நீர், மண் என்ற தன்மாத்
ரைகளும் (ஸூக்ஷ்ம பூதங்களும்) மனஸ், புத்தி அஹங்காரம்
என்ற அந்தஃகரணங்களும் ஜீவாத்மாவுக்குக் கருவிகளாயிருப்
பதால் ஜீவாத்மாவுக்குக் கீழானவையே. இவை எவ்விதம் ஜீவா
த்மாவுக்குக் கருவியெனில், அவனுக்கு இவை ஸூக்ஷ்ம ஸரீர
மாயும் ஸ்தூல ஸரீரமாயும் இருப்பதால் என்றறிக.

வேதாந்த தத்வ ஸாஸ்த்ரப்படி உள்ளம், மனஸ், புத்தி,
சித்தம், அஹங்காரம் என்ற ஐந்து அந்தஃகரணங்களும் மெய்
வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களும் ப்ராண,
அபாண, வ்யான, ஸமான, உதான வாயுக்களும் வாக்கு பாணி
பாயு பாதம் உபஸ்த்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும் கூடி
ஜீவாத்மாவுக்கு ஓர் ஸூக்ஷ்ம ஸரீரம் ஆயிற்று. இனி பஞ்ச தன்
மாத்தரையிலின்று ஸ்தூல பூதங்கள் தோன்றின. ஸ்தூல
பூதங்களிலின்று ஸ்தூல ஸரீர தத்வங்கள் தோன்றின. அவற்

நிலின்று ஸ்தூலஸரீரங்கள் தோன்றின.

(2) இந்தக் கருவிகளுக்கு அன்யம் உள்ளத்தில் நினைவுகள் ஒடுங்கி வாஸனாபங்களாய் இருக்கும். மனஸ்நினைக்கும். புத்தி விசாரிக்கும். சித்தம்நிர்மானிக்கும். அஹங்காரம் நான் என்று எழுந்து அந்தந்த அவஸரத்துக்குத் தக்கபடி அகம்பாவம் செய்யும். ஆனால், இவை நத்தம் க்ருத்யங்களைச் செய்துவந்தாலும் நங்களை அறியமாட்டார்கள். ஆதலால், இக்கருவிகளைப் பெரியோர் “ஸதஸத்” என்பார்கள். அஃதாவது, அஸத் ஆயுள் ப்ரக்ருதியில் ஸத் ஆகிய நேவாத்ம ஸக்தி ப்ரவேசித்து மனோ தர்மங்களைச் செய்விப்பதால் அக்கருவிகள் ஸத்துமல்ல அஸத் துமல்ல ஸதஸத்தேயாம்.

எனவே, “இதில் வேருனது” என்ற பதம் இந்த ஸதஸத்தில் வேருன ஸத்பொருள் என்று அர்த்தமாகும்.

(3) “ஜகத்” என்ற பதத்தின் தாது அர்த்தம் பிறந்து, இறக்கும் பொருள் என்பதே. சுண்டு, ஸுசுஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணுக.

(4) “ஜீவபூத”=ஜீவனா; பஸ்மயமன. அஃதாவது, பாஸம் என்ற மலபந்தத்தால் கட்டுப்பட்டவனா.

“மாத்ரு பூதேஸ்வர” (மாத்ரு+பூத+ஸ்வர=மாதா ஆன ஸ்வரன்) “மாத்ரு பூதேஸ்வர” என்றது மாதாவான ஸ்வரன் என்று பொருள் பட்டதுபோல, “ஜீவபூத” என்ற பதம் ஜீவனா ஆத்மா என்று பொருள்பண்ணவேண்டியது.

“சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி எணையாண்ட அத்தன்” என்ற மந்த்ரப்படி பகவான் “ஜீவபூத” என்ற பதத்தால் சச்சி தாநந்தப் பொருளாகிய ஆத்மா அவித்யோபாதியால் தன்னை மறந்து ஜீவப்ரக்ருதியானான் என்று விளக்கினார். இவன் அபரப்ரக்ருதியைப்போன்ற ஸதஸத் அல்லன். ஸத்பொருளானவன் அவித்யோபாதியில் விழ்ந்து ஜீவனானான் என்று தெளிவாகக் கூறினார் யநு, அ. இல் ஜீவனை ஸ்வரன் என்று அழைத்தார்.

(5) இவன் ப்ரக்ருதிசொருப அவித்யோபாதியில் இருக்கும்வரையில் ப்ரப்ரக்ருதி என்று அழைக்கப்படுவான். அந்த

அவித்யோபாதியிலின்று விலக்கப்பட்ட ஸமயத்தில் சச்சி தாநந்தஸொருபமாய் விளங்குவான்.

௭. எல்லாப்பூதங்களும் (1) இவைகளை (2) யோனிகளாகக் கொண்டவைகள் என்று அறி. (3) நான் ஸர்வஜகத்துக்கும் (4) ப்ரவன் (5) அவ்விதமே ப்ரலயன் (6).

(1) ஸ்தூல ஸரீரங்களும்.

(2) ஜீவர்களான ப்ரப்ரக்ருதிகளையும் இவைக்குவேருனான அஷ்ட அபரப்ரக்ருதிகளையும்.

(3) “யோனி” என்ற பதம் “பூ” (கலத்தல்) மிஸ்ரம்செய்தல். என்ற தாதுவில் ஜனித்து ஸுக்லமும் ஸ்ரோணிதமும் கலக்கப்படுமிடம் என்று பொருள்படும். எனவே, “யோனி”=ஜனன ஸ்தானம்; பிறப்பிடம்.

ஐம்பொறிகளால் அறியப்படும் ஸ்தூலதேஹங்கள் யாவும் எங்கிருந்து பிறந்தன எனில், ஜீவர்களும், ஆகாஸம், வாயு, அனல், ஜலம், மண் என்ற தன்மாத்தரைகளும் (ஸுசுஷ்மபூதங்களும்), மனஸ் புத்தி அஹங்காரம் என்ற அந்தஃகரணங்களும் சேர்ந்த அவஸ்த்தையில் தோன்றின என்று அறியவேண்டியது.

(4) ஸுசுஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களுக்கும் (எ. அ. த. ௫-மந்).

(5) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா; பிறப்புக்குக் காரணன்.

(6) ஸம்ஹார கர்த்தா; இறப்புக்குக் காரணன்.

இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேசிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானம் ஆவது, ஜீவர்கள் அஷ்டாம்ஸ ப்ரக்ருதியோடுகூடி. ஸ்தூலதேஹங்களைப் பெற்றார்களென்பதும், இவர்களுடைய ஸுசுஷ்ம ஸ்தூலதேஹங்களுக்குப் ப்ரமேஸ்வரனே “ப்ரபவனும் ப்ரலயனும்” என்பதுமே.

௭. தனஜ்ஜய, என்னிலும் (1) மேலான வேறென்றும் இல்லை. நாலில் ரத்னக்கூட்டங்களைப்போல என்னிடம் (2) எடுதல்லாம் (3) கோக்கப்பட்டது (4).

(1) ப்ரமேஸ்வரனிலும்.

(2) அந்தர்யாமியான பரமேஸ்வரனிடம்.

“அந்தர்யாமி” ப்ரக்ருதி அணுக்கள் ஒவ்வொன்றுக்குள்
நும் இருந்து, அடக்கி ஆளுகின்றவன்.

(3) நீ இப்பொழுது காணும் ரூபங்கள் எல்லாம்.

(4) நவரத்னமணிகள் எவ்விதம் மாலை மாலையாக நூல்க
ளில் கோக்கப்பட்டு முறை பிரளாமல் நிற்குமோ, அவ்விதம்
ஸகல ப்ரக்ருதி ஜன்யங்கள் பரமேஸ்வரனது நானாவித ஸக்திக
ளால் ஊடுருவப்பட்டு ஒழுங்கு தவறாமல் நிற்கின்றன.

இந்த மந்தரத்தில் விளக்கப்பட்ட விஞ்ஞானஞானமாவது,
பரமேஸ்வரனுக்கு மேற்பட்ட ஸக்திமான் இல்லையென்பதும்,
ப்ரக்ருதியிலின்று விரிக்கப்பட்ட ஸகல ஸைக்ஷம் ஸ்தூலரூபங்
களின் ஸ்திதிகள் தேவாத்மஸக்திகளால் நிறுத்தப்பட்டன என்
பதுமே.

இனி அ. வது மந்தரம் தொட்டு, யச-வது மந்தரம்வரை
யில் பரமேஸ்வரனது ஆத்மஸக்தி ப்ரக்ருதியில் புகுந்து நானாவி
தமாய் ப்ரகாஸிக்குமென்றும், அந்த ஆத்ம ஸக்திகள் அனாத்ம
ப்ரக்ருதிசூனங்களுக்கு அன்யமென்றும் விளக்கும்பொருட்டு,
சில விசேஷ ஆத்மஸக்திகளை விவரிக்கின்றார். ய-வது அத்யாயத்
தில் இவற்றை இன்னும் விரித்து தனது “விபூதிகள்” என்றார்.

“என்னிடம் சதெல்லாம் கோக்கப்பட்டது” என்று எ-வது
மந்தரத்தில் கூறின திருவாக்குக்கு அவது மந்தரம் தொட்டு
ய-வது வரையில் கூறப்பட்ட, ஜலம், சந்த்ரன், ஸூர்யன்,
வேதம், ஆகாஸம், முதலிய ப்ரக்ருதி கார்யங்களை உதாரணமா
கக் காட்டி அவையெல்லாம் தனது ஸக்திகளால் ப்ரவேஸிக்கப்
பட்டு சிறப்புப் பெற்றன என்று உபதேஸிக்கின்றார்.

அ. கேளந்தேய, ஜலத்தில் ரஸம்நான் (1). சந்த்ர ஸூர்யர்க
ளில் ப்ரகாஸம்நான் (2) எல்லா வேதங்களிலும் ப்ரணவம்நான் (3).
ஆகாஸத்தில் ஸப்தம்நான் (4). மானுடர்களில் புருஷத்வம் நான் (5).

(1) கூ-வது மந்தரத்தில் தன்னை “ப்ரபவன்” (பிறவிக்குக்
காரணன்) என்று கூறியிருப்பதால், ஜலத்திலேயே ஸ்தூலதே

ஹங்கள் உத்பவிக்கின்றபடியாலும் இந்த மந்தரத்தில் ஜலத்தை
முதல் எடுத்தார்.

ஜலதத்வத்தில் அடங்கிய ஸப்த, ஸ்பர்ஸ, ரூப, ரஸ தன்
மாத்திரைகளில் ரஸமே ப்ரபல்யமாகி ஜீவாத்மக்கு உன்னும் புற
ம்பும் உபயோகமாகின்றது. எவ்வாறெனில், அன்னபானாதி
போக்யப் பொருள்களில் ரஸம் போகத்துக்கு ஸாதனமாக
இருக்கின்றது. வாயிலுள்ள ஜலதத்வ அமிர்த்தத்திலின்று இல
கும் ரஸ தன்மாத்திரையால் அன்னபானாதிகளின் ருசி அறியப்படு
கின்றது. இந்த ரஸம் அறிதலுக்கு (அதுபவத்துக்கு) ஸாதன
மாகத் தன்னால் அருளப்பட்டது என்றும், இந்த ஸாதனம் தன்
னுடைய ஸித்ஸக்தி என்றும் அர்த்தமாகும்படி, “ஜலத்தில் ரஸம்
நான்” என்றார்.

(2) சந்த்ரன் ஸூர்யன் என்ற தேவர்களுடைய லோகங்
கள் ப்ரக்ருதி தத்வங்களால் இயற்றப்பட்டாலும் சந்த்ர லோக
த்துக்குரிய ஜலஜோதியும், ஸூர்யலோகத்துக்குரிய அக்நிஜோ
தியும் எனது திவ்ய ஸக்திகளே.

(3) வேத மந்த்ரங்களுக்குப் பிஜமாயிருக்கின்ற ப்ரணவம்
எனது திவ்ய ஸக்தி.

(4) ஆகாஸ தத்வத்துக்குரிய விரிவுரூபம் ப்ரக்ருதிசூனம்.
ஆனால், அதற்கு அருளப்பட்ட ஸப்தம் எனது திவ்யஸக்தியே.

சூனம் குறியற்ற ப்ரஹ்மம் ப்ரணவமாகி, ஆகாஸதத்வத்
தில் சென்று வேதமந்த்ரங்களும் மற்றும் ஸகல ஸுகதொனி
களும் ஆயின என்பதுபற்றி, “ஆகாஸத்தில் ஸப்தம் நான்” என்
றார்.

(5) மானுடர்களின் ஸைக்ஷம் ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ப்ரக்ருதி
ஜன்யங்கள். ஆனால், தர்ம, அர்த்த, காம. மோக்ஷ என்ற நாலு
புருஷார்த்தங்களைக் கருதிநிற்கும் புருஷத்வம் எனது திவ்ய
ஸக்தி.

கூ. பூமியில் புண்யகந்தம் நான் (1). அக்நியில் தேஜஸும்
நான் (2). எல்லா ப்ரானிகளிலும் ஜீவனம் நான் (3). தபஸ்விகளில்
தபஸும் நான் (4).

(1) ப்ருதிவி தத்வத்தின் கடினக்குணமும் துர்வாஸனையும் ப்ருதிவியின் இயல்பு. ஆனால், ப்ருதிவியினால் இயற்றப்பட்ட வில்வம், சந்தனம், கற்பூரம், மல்லிகை முதலிய வஸ்துக்களில் விளங்கும் ஸுகவாஸனை எனது திவ்யஸக்தி.

(2) அக்ரிதத்வத்தின் உஷ்ணம், ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், அதன் ஜ்யோதி எனது திவ்யஸக்தி..

(3) ஜீவர்களின் தேஹங்கள் ப்ரக்ருதி ஸொருபங்கள். ஆனால், அவர்களது தேஹ ஸம்ரக்ஷணபுத்தி எனது திவ்யஸக்தி.

“தேஹஸம்ரக்ஷணபுத்தி”=தேஹத்துக்கு ஆபத்வராமல் காப்பாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அறிவு; நான் ஜீவித்துக் கொண்டிருக்கவேணும் என்ற புத்தி.

(4) தபவலில் ப்ரீதிபெற்றவர்களில் காயிக, வாங்கமய, மா னஸ, தபோ கர்மங்கள் எனது திவ்யஸக்தி. அத். யெ, மந், யசு, யெ, யசு.

ய. பார்த்த, எக்காலங்களிலும் இருக்கின்ற என்னை எல்லாப் பூதங்களுக்கும் பீஜமாக அறி (1) புத்தியுள்ளவர்களின் புத்தி நான் (2) தேஜஸ் உள்ளவர்களின் தேஜஸ் நான் (3).

(1) அழிவற்ற நானே ஸகல ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களுக்குக் காரணன்.

குடாதிகளுக்குக் குயவன் நிமித்தகாரணன். குயவனு டைய தண்டு துணைக்காரணம். மண் உபாதானகாரணம். அது போல, பரமேஸ்வரன் ஸரீரங்களுக்கு நிமித்தகாரணன். பரா ஸக்தி துணைக்காரணம். ப்ரக்ருதி உபாதான காரணம்.

“பீஜம்”=விதை; வித், தோன்றுமிடம், காரணம்.

(2) விசாரிக்கும்புத்தி ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், நன்முயற்சி களில் ப்ரவேஸித்துப் புண்யவழியில் நிற்கும் புத்திமான்களின் விசாரணைகள் எனது திவ்யஸக்தி.

(3) புத்திமான்களின் புத்தி ப்ரகாஸமும் கிர்த்தியும் எனது திவ்யஸக்தி.

யக. பலவாஸிகளின் காமராகம் அற்ற பலம் நான் (1) பாத ரிஷப, ப்ராணிகளில் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமம் நான் (2).

(1) பாபகர்மங்களில் செல்லுகின்ற வல்லபம் ப்ரக்ருதியின் குணம். ஆனால், புண்யகர்மங்களில் ப்ரீதிக்கொண்ட பலவான்க ளின் வல்லபம் எனது திவ்யஸக்தி.

“காமராகம்”=ஆஸையின் உத்வேகம்.

(2) அதர்மவழியில்நிற்கும் ஆஸை ப்ரக்ருதிகுணம். ஆனால், தர்மவழியை நாடியே செல்லும் ஆஸை எனது திவ்யஸக்தி.

ய௨. எந்த ஸ்வபாவங்கள் ஸாத்விகங்களோ, எவை ராஜஸங்க ளோ, எவை தாமஸங்களோ, அவை என்னிடமிருந்தே [வந்தன] என்று அறி (1). அவற்றினிடம் நான் இல்லை (2). என்னிடம் அவை (3).

(1) மிகக் கலப்புற்று மோஹரூபமாய் இருக்கின்ற ப்ரக் ருதி, எனது ஸக்தியால் த்ரிவித குணவிபாகத்தைப்பெற்று, ஸத் வகுணங்களாகவும் ராஜஸ் குணங்களாகவும் தாமஸ குணங்களா கவும் தோன்றிற்று என்று அறிவாயாக.

“பாவா:”=ஸ்வபாவங்கள் (நு. யச.); தன்னையே மேன்மே ழும் பாவனைசெய்துவரும் ப்ரக்ருதித்வங்கள்.

(2) இவ்வாறு பிரிக்கப்பட்ட குணங்களுக்கு நான் அடி மைப்படாமல் தனித்து நிற்கின்றேன்.

(3) ஆனால், அக்குணங்கள் என்வஸப்பட்டே நிற்கின்றன.

ய௩. இந்த ழுவிததன்மைய ஸ்வபாவங்களால் ஜகத் (1) எல் லாம் மோஹத்தையடைவிக்கப்பட்டு (2) இவைகளுக்கு (3) மேலான வனும் அழிவில்லாதவனும் ஆகிய என்னை அறிகின்றார்கள இல்லை (4).

(1) ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல தேஹங்களில் ப்ரதானமான மன ஸும் புத்தியும்.

(2) மனஸும் புத்தியும் த்ரிசுணங்களால் மயக்கப்பட்டு.

(3) த்ரிசுணங்களுக்கு.

(4) முக்குணங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் குணத்தி தனாகிய என்னை அறியமாட்டார்கள்.

நான் நல்லவன் அல்லது கெட்டவன், நான் ஸமர்த்தன் அல்லது சோம்பேறி, நான் ஸுகி அல்லது துக்கி என்ற குணங்களைப் பாராட்டி வரும் ப்ராக்ருதன் (ப்ராக்ருதிஸோருபி) தேஹவான் ஆத்மதர்ஸனத்துக்கு அதிகாரியல்லன் என்றது இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

யசு. தீவ்ய துணமயமான (1) எனது (2) மாயையைக் (3) கடக்க வந்தமாயிருப்பதால் (4), என்னையே எவர்கள் அடைகின்றீர்களோ (5), அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகின்றனர் (6).

(1) ஒளியுள்ள (ப்ரகாஸிக்கின்ற); ஸத்வாம்ஸமான.

ப்ராக்ருதியின் ஸத்வகுணம் ஸுகவடிவமாயும், வித்யாவடிவமாயும், இருப்பதால் “தீவ்யம்”, என்றார்.

(2) ச. வது மந்த்ரத்தில் ப்ராக்ருதியை எனது என்றபடி ஈண்டு, அதன் ஸத்வகுணத்தை அன்பாகப் பாராட்டுகின்றார்.

(3) தமோகுணத்துக்கும் ரஜோகுணத்துக்கும் மேற்பட்ட ஸத்வகுணம் மனாகாஸமாய் அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் நின்று ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஸுகத்திலும் கல்வியிலும் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணும்.

(4) விஷயஸுக ஸங்கத்திலும் வித்யாபிமானத்திலும் வெறுப்பு உதயமாகும்வரைக்கும் மாயையைக் கடக்க முடியாதிருப்பதால்.

(5) விஷயஸுகப் பற்றையும் லோகபதார்த்தக் கல்விப்பற்றையும் அறுக்கின்ற மெய்ப்பொருளாகிய என்னையே ஸரணமென்று ஏகாக்ர சித்தத்தோடு இருக்கின்றீர்களோ.

(6) அவர்கள் இந்தப் பொய்ப்பொருளாகிய மாயைக்கு அப்பாற்பட்டு என்னோடு வாழ்வார்கள்.

தாமஸகுணத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தெப்பம் ராஜஸகுணமென்பதும், ராஜஸகுணத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தெப்பம் ஸாத்விககுணமாகிய மாயை என்பதும், மாயையைத் தாண்டுவதற்குத் தெப்பம் பரமாத்மாவே என்பதும் இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

௨௫. மாயையால் அபஹரிக்கப்பட்ட புத்தியுடையவர்களும் (1) அஸுரத்தன்மையை அண்டினவர்களும் (2) துஷ்டகர்மங்களை யுடையவர்களும் (3) மோஹமடைந்தவர்களும் (4) ஆகிய [நாஸ்தவித] அதம மானுடிகள் (5) என்னை அடைகின்றீர்கள் இல்லை (6).

(1) விஷயஸுகமும் கல்வியும் போதுமென்ற புத்தியுடையவர்களும்.

கல்வியின் முக்ய ப்ரயோஜனம் வேண்டும் வேண்டாமை என்ற த்வந்த்வபுத்தி அற்ற மோக்ஷநிலையாதலால் பகவான் திருவள்ளுவர் “கற்றதனலாய பயன் என்கொல் வாலறிவன் நற்றூள் தொழார் எனின்” என்றார். மோக்ஷத்தைத் தரும் நல்லதிருவடியைக் கருதிக் கல்வியைக் கற்றவர்கள் கரையேறுவார்கள் என்பதுபற்றி, “மாயையால் அபஹரிக்கப்பட்ட புத்தியுடையவர்கள்.....என்னை அடைகின்றீர்கள் இல்லை” என்றார்.

(2) அன்பு என்ற அமிர்தத்தை (ஸுராவை) தினந்தோறும் பானிக்காதவர்களும்.

இந்த அன்பற்ற (அஸுர) ஜீவர்களுடைய புத்தியில் தங்க ளோடிணங்காதவர்களை அடிக்கவேண்டும், உதைக்கவேண்டும், கொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணங்கள் தோன்றிக்கொண்டே யிருக்கும் என்று உபதேசிக்கப்பட்டது.

இவ்வஸுர குணவான்களுக்கு ஆத்மதர்ஸனம் இல்லை.

(3) துஷ்டபுத்திகளுக்கு ஏற்றபடி துஷ்டச்செய்கைகளைச் செய்கின்றவர்களும்.

(4) ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் இல்லாமையால் விஷயஸுக மே பெரிய ஸுகமென்றும், தோன்றியழியும் பொருள்களே மெய்ப்பொருள்கள் என்றும், அஹந்தை மமதையே லோகவாழ்வின் ஸிரோமணிகள் என்றும் மூடபுத்தியோடு திரிகின்றவர்களும்.

(5) அறிவிற்கீழானவர்கள், அவிவேகிகள்.

(6) பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்படமாட்டார்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானமாவது, பரமேஸ்வரனில் ஸ்ரத்தையற்ற தாமஸ, ராஜஸ, ஸாத்விக

குணங்களைப் பொருந்திய மானுடர்கள் எளியபிறவிகள். (அதமஜாதிகள்) என்பதும், இந்த அஸுபகர்மஜனங்கள் நான்கு வகையினர் என்பதும், இவர்களால் ஆத்மதர்ஸனம் பெறப்படாததும் என்பதே ரு. மெய் அதன் உரையும் பார்த்தறிக.

மக. அர்ஜுன, [விஷயஸுகந்திலும் கல்வித்திறந்திலும்] ஆர்த்தபெற்றவன் (1) ஜிஜ்ஞாஸு (2) [மெய்] அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின்றவன் (3) ஞானி (4) என்ற நான்குவித ஸுகர்மஜனங்கள் (5) [பிரகந்திக்] மேற்பட்ட என்னைப் பஜிக்கின்றனர் (6). பரதரிஷப.

(1) ("ஆர்த்.") ஆர்தி (துக்கம்) பெற்றவன்.

ஸத்வகுணபர்த்தங்களாகிய விஷயஸுக விருப்பங்களையும் அனாத்மகல்வி அபிமானத்தையும் துக்கஸ்வரூபங்கள் என்று நிர்ஸயித்தவன், இவையெல்லாம் துக்கத்துக்கு ஹேதுவென்று அறிந்து வெறுத்தவனை ஆர்திபெற்றவன் என்றார்.

(2) அறியவிரும்புகின்றவன்.

க. சமசு இல் இவனை "யோகஜிஜ்ஞாஸு" என்றார். லோகத்தாரால் மதிக்கப்பட்ட சிற்றின்பங்களும் சிற்றறிவுகளும் துக்கத்துக்கு ஹேதுவென்று நிதானித்தவன், அவற்றிற்கு மேற்பட்ட ஸுகங்களும் அறிவுகளும் உண்டோ இல்லையோ என்று அறிய விரும்புவான். இப்படிப்பட்ட பக்வசாலிக்குப் பேரின்பமும் பேரறிவும் உண்டென்றும், இவற்றை ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையாலும் ப்ரானலய மனோலய அப்யாஸங்களாலும் பெறலாம் என்று உபதேஸமாரும். இந்த உபதேஸத்துக்கு உரியவன் "யோகஜிஜ்ஞாஸு", அல்லது "யோகாருருக்ஷு" என்றறிக.

(3) அர்தார்தி (அர்த்த + அர்த்தி) மெய் அர்த்தத்தை (மெய்ப்பொருளை) அர்த்திக்கின்றவன் (அறிய ப்ரயாஸப்படுகின்றவன்.) அஃதாவது, ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையிலும் ப்ரானலய மனோலய அப்யாஸங்களிலும் ப்ரவேஸித்தவன்.

(4) மெய்ப்பொருளாகிய பரமாத்மாவை அறிந்தவன், மெய் ஞானி; ஸிவரூபுதிமான், தத்வதர்ஸி; ஜீவன் முக்தன்.

(5) மோக்ஷமென்ற பேரின்பத்துக்குரிய கர்மங்களை அதுஷ்டிக்கின்றவர்கள்.

(6) அண்டுகின்றார்கள், அணுகின்றார்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானம் ஆவது, மானுடர்களில் உத்தமஜாதிகள் ஞானவான்களும், ஆத்மவிசாரத்தையும் ப்ரானலய, மனோலய யோகாப்யாஸங்களையும் அதுஷ்டிக்கின்றவர்களும், இந்த அப்யாஸங்களில் விருப்பங்கொண்டவர்களும், சிற்றின்பத்தையும், அனாத்ம கல்வியபிமானத்தையும் கல்மஷங்களென்று நிர்ஸயித்தவர்களும், என்பதுமே. ஏன் இவர்கள் உத்தமஜாதிமான்கள் எனில், ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்ட பரமாத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால் என்று அறிக.

இந்த மந்த்ரத்தோடு ரு. உயரு. ம் மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டிருவிகளை ஒத்துப்பார்க்க.

மௌ. ஞானிக் த நான் மிகப்பிரியனுதாலும் (1) அவனும் எனக்கு மிகப்பிரியனுதாலும் (2) நிய்ய யுக்தனும் (3) ஏகபத்தியுள்ளவனுமான (4) ஞானி [மேற்கூறிய] அவர்களுக்குள் (5) விஸேஷம் பெறுகிறன்.

(1) ஞானவான் என்னை மிக அரிய பொருளென்று அறிந்து என்னோடு கூடியிருப்பதாலும்.

(2) ஞானவானை நானும் மிக அரியபொருளென்று அறிந்து அவனுக்கு ஸதாகாலமும் பிரத்யக்ஷமாக விருப்பதாலும்.

(3) இப்படி ஸதாகாலமும் என்னோடு கூடியே நிற்கின்றவனும். அஃதாவது, ஞானவானுடைய ஆத்மா பரிஸுத்தப்பட்டதால் பரமாத்மாவோடு ஐக்யப்பட்டு நிற்கும். அவனுடைய மனமும் புத்தியும் பரமாத்மாவைப்பற்றியே நின்று ஜீவகாருண்ய கர்மங்களை நடத்திவரும்.

(4) பரமாத்மாவே மேலானவஸ்துவென்று அனன்ய பக்தியோடு இருக்கின்றவனுமாவன். (அ. உயரு.).

(5) நான்கு உத்தமஜாதி ஜனங்களுக்குள்.

மௌ. [என்னோடு] சேர்க்கப்பட்ட மனமுடையவன் உத்தம கதியான (1) என்னையே அண்டினவனுதலால் [ஸுகர்ம ஜனங்களாகிய] இவர்கள் எல்லாம் மேலோராயினும் ஞானி நானே (2) என்று எனது தீர்மானம்.

(1) முடிவான; அந்தப்பொருளான.

(2) என்னை அறிந்த ஞானி என்னைப்போலச் சச்சிதநந்த ஸ்வரூபமே.

யௌ. வது மந்தரத்திலும் இந்த மந்தரத்திலும் உபதேஸிக் கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞானமாவது மோக்ஷத்துக்குரிய கர்மங் களை அதுஷ்டிக்கின்ற உத்தமஜாதிமான்களான ஞானி ஸ்ரேஷ்டன் என்பதும், பரமாத்மாவைப்போலச் சச்சிதநந்த ஸ்வரூபி என்பதுமே.

மக. வேத ஜன்மங்களின் முடிவில் (1) எல்லாம் வாஸுதே வன் (2) என்ற ஞானம் பெற்றவன் (3) என்னை அடைகின்றான். அந்த மஹாத்மா (4) மிக அரிது.

(1) இனிப் பிறவாத பிறனியில்.

(2) ஸகல வஸ்துக்களிலும் வலித்து, ப்ரகாஸிக்கின்றவன். விஷ்ணுபுராணம் சு. டி.

“எல்லாம் வாஸுதேவன்”=தோற்றப்பட்ட ப்ரக்ருதி ஸொ ரூபங்கள் யாவும் சச்சிதநந்த மகேஸ்வரனுக்கு இருப்பிடமே.

“ஞானம்பெற்றவன்”=புத்திபெற்றவன். அஃதாவது, ப்ரக் ருதியால் இயற்றப்பட்டுத் தனித்தனியாய்த் தோன்றும் ஸகல ஸ்தூலஸரீரங்கள் அந்தர்யாமி ஸஸ்வரனது ஸமஷ்டி ஸ்தூல ஸரீ ரம் என்றும், ஸகல ஸுக்ஷ்மஸரீரங்கள் அந்தர்யாமி ஸஸ்வரனது ஸமஷ்டி ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமென்றும் புத்தியால் நிதானித்தவன்.

(4) இப்படிப்பட்ட பேரறிவாளி, விசால புத்திமான்.

இந்த மந்தரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான ஞான மாவது, உத்தமஜாதிமான்கள் ஆகிய ஆர்திபெற்றவர்களும், யோகஜிஜ்ஞாஸுக்களும், மெய் அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின்ற வர்களும் ஸமத்வ புத்தியால் நானாவித நாமரூபங்களை ஏகபா வனைசெய்து ஜீவன்முக்தர்களாவார்கள் என்பதே.

உய. அந்தந்தக் காமங்களால் புத்தி கொண்டுபோகப்பட்டுத் (1) தங்களைச் சார்ந்த ப்ரக்ருதியால் சேலுத்தப்பட்டவர்களாய், அந்தந்த ந்யமத்தை அண்டி (2) வேறு தேவதைகளை அடைகின்ற னர் (3).

(1) எந்தெந்தக் காமங்கள் மனவில் உதயமாயினவோ, அந்தந்தக் காமங்களால் புத்தி அபஹரிக்கப்பட்டு.

(2) எந்தெந்த ப்ரக்ருதி குணங்கள் ஆத்மாவில் ப்ரபலப் பட்டுப் புத்தியை ஏவுமோ அந்தந்த ந்யமங்களைப் புத்தி வகுத்து.

(3) ப்ரக்ருதி குணங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட என்னை அறி யாமல் அதமஜனங்கள் வேறு தேவதைகளை உபாவிக்கின்றனர்.

உத்தம புருஷர்கள் உபாவிக்கும் பரமேஸ்வரனை யாது காரணத்தால் அதம புருஷர்கள் உபாவிக்கின்றார்கள் இல்லை எனில், அவர்களது புத்தி த்வந்தவ மோஹங்களுக்கு அடிமைப் பட்டிருப்பதால் என்று விளக்கப்பட்டது.

இந்த மந்தரத்தின் விஞ்ஞான ஞானமாவது, தோன்றியழி யும் விஷயங்களைப்பற்றிய விருப்பு வெறுப்புக்களில் புத்திசென் றால் அது த்வந்தவப்பட்டு அவ்வாஸைகள் நிறைவேறும்பொரு ட்டு, பரமேஸ்வரனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட மூர்த்திகளை வழிபடும் என்பதே.

உயக. எந்தெந்த பக்தன் எந்தெந்த நுபத்தை ஸ்ரத்தையால் அர்த்திக்க விரும்புகின்றனோ, அவனவனது ஸ்ரத்தையையே நான் ல்திரப்படுத்துகின்றேன் (1).

(1) எவன் தனது ப்ரக்ருதியால் ஏவப்பட்டு, எந்த மூர் த்தியில் பக்தி விஸ்வாஸத்தை வைக்கின்றனோ, அந்தப் பக்தி விஸ்வாஸத்துக்கு அந்தர்யாமி ஸஸ்வரனை வலிமையைக் கொடுக் கின்றார் என்பது இந்த மந்தரத்தின் விஞ்ஞான ஞானம்.

தேவர்களில் வைக்கப்பட்ட பக்தி விஸ்வாஸத்தின் முக்ய பலன் சித்தஸூத்தி என்றும், சித்தத்தில் நின்றிலுக்கும் மலங் கள் மெல்ல மெல்ல நீங்க ஆத்ம அனாதம் விவேகம் உண்டுபடு மென்றும், இந்த விவேகத்தால் விஷயஸூகத்தில் வெறுப்புண் டாகுமென்றும் முன் அத்யாயங்களில் உபதேஸித்து, இந்த அத்யாயத்தில் இவ்வித வைராகிகள் (விராகம்பெற்றவர்கள்) படிப்படியாக ஆர்திபெற்றவர்களாயும், யோகஜிஜ்ஞாஸுக்களாயும், அர்த்தத்தை அர்த்திக்கின்றவர்களாயும், ஞானிகளாயும்

வருவார்களென்று விளக்கினார். இந்த உத்தமஜாதிமான்களுக்குக் காரணமாகத் தேவ உபாஸனையைப் பரமேஸ்வரன் தன் கர்மசகரத்தில் ஸ்ருஷ்டித்திருப்பதால், அவரோ தேவர்களில் வைக்கப்பட்ட பக்தி விஸ்வாஸத்தைச் சித்தஸூத்திக்காக ஸ்திராப்படுத்துவார்.

உய௨. அவன் அந்த ஸ்ராத்ந்தையோடுகூடி, அதன் உபாஸனையைச் செய்ய முயலுகின்றான் (¹). பிறகு என்னுலையே ஏற்படுத்தப்பட்ட இஷ்டகாம்யார்த்தங்களைப் பெறுகின்றான் (²).

(1) அந்தர்யாமி ஸ்ஸ்வரன் ஸ்திராப்படுத்தின பக்தி விஸ்வாஸத்தோடு கருதப்பட்ட மூர்த்தியை ஆரதிக்க யத்தனிக்கின்றான்.

(2) அந்த மூர்த்தியை ஆரதித்து அதன் வழியால் அந்தர்யாமி ஸ்ஸ்வரனே ந்யமித்த பலன்களைப் பெறுகின்றான்.

“ஹிதான் காமாம்ஸ”=இஷ்டகாம்யார்த்தங்களை; ஸுகமென்று விரும்பப்பட்ட பொருளை.

இந்த மந்த்ரத்தின் விஞ்ஞான ஞானமாவது, எந்தத் தேவதையை எந்தத் தேஸத்தில் எவன் இஷ்டகாம்யங்களை உத்தேசித்து, உபாஸித்தாலும் அந்தந்த தேவதைகளின் ஆத்மாவிலிருந்து தன்னால் வசூலிக்கப்பட்ட பலன்களை அருள்கின்றார் என்பதே.

இவ்வாறே, சிவஞானபோதத்தின் உ. வது சூத்ரத்தை விரிகின்ற சிவஞானசித்தியாலும் (உ. உய௩.) காண்க.

“யாதொருதெய்வங் கொண்டார் அத்தெய்வமாகி ஆங்கே மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர் மற்றத் தெய்வங்கள் வேதனைப்படும் இறக்கும் பிறக்கும் மேல்வினையுஞ் செய்யும் ஆதலால் இவை இலாதான் அறிந்து அருள் செய்வன் அன்றே.

உய௩. அப்ப அறிவாளிக்கு (¹) அழிவுள்ள பயன் (²) உண்டாகின்றது (³). தேவர்களை யஜித்தவர்கள் தேவர்களை அடைகின்றனர் (⁴). எனது பக்தர்கள் என்னை (⁵) அடைகின்றனர் (⁶).

(1) தோன்றியழியும் விஷயங்களை மதித்துக் கர்மங்களைச் செய்யும் சிற்றறிவாளிக்கு.

(2) ஸ்வர்க்கத்திலும் பூலோகத்திலும் தோன்றியழியும் பலன்.

(3) காம்யகர்மத்துக்கேற்றபடி கொடுக்கப்படுகின்றது.

(4) எந்தெந்தத் தேவதையை ஒருவன் பூஜிக்கின்றானோ, அந்தந்தத் தேவதையின் அன்பைப் பெறுகின்றான்.

(5) தேவாதிதேவனாகிய பரமேஸ்வரனை; அழிவற்ற ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

உய௪. அழிவற்றதும் நிகரில்லாததும் ஆகிய மேலான எனது நிலையை அறியாமல் அறிவினர்கள் (¹) என்னைப் (²) பிறந்தவனாகவும் (³) ப்ரகாஸமற்றவனாகவும் (⁴) நீனக்கின்றனர்.

(1) துர்யோதனைப் போன்றவர்கள்.

(2) அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானைப்.

(3) பிறப்பு இறப்பு என்ற தவற்தவங்களுக்கு அடிமைப்பட்டவனாகவும்.

(4) மண்ணை, பொண்ணை, பெண்ணைகளால் அறிவு கெட்டவனாகவும்.

உய௫. யான் யாவர்க்கும் ப்ரகாசன் அல்லன் (¹). மாயாயோகத்தால் மறைக்கப்பட்டு (²) இந்த ழுடலோகம் (³) என்னைப் பிறப்பற்றவனாகவும் அழிவற்றவனாகவும் அறிகின்றதில்லை (⁴).

(1) சிற்றறிவாளிகள் என்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியமாட்டார்கள். விஷயஸுகம் துன்பமென்று நிச்சயித்த புத்திமான்களுக்கு எனது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபம் விளங்கும்.

(2) பொய்ப்பொருளை மெய் என்று நினைக்கும் மனமாகிய மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் அறிவின் ப்ரகாஸம் கெட்டு.

(3) இந்த யுத்தகளத்தில் கூடிச் சந்துருக்களாய் நிற்கும் மூடர்கள்.

(4) பிறப்பும், இறப்பும் அற்ற ஞானியென்றும் அறியமாட்ட

டார்கள், அவதாரபுருஷனென்றும் அறியமாட்டார்கள்.

உலக. அர்ஜுன, சென்ற பூதங்களையும், நிகழ் பூதங்களையும், வரும் பூதங்களையும் நான் அறிகின்றேன் (1). என்னையோ ஓடுவனும் அறிகிறேன் இல்லை (2).

(1) த்ரிகாலத்திலும் ஜீவாத்மாக்கள் எடுக்குந் தேகங்களை யும் அவற்றின் சரித்தரங்களையும் நான் அறிவேன்.

(2) க்ஷத்திரியர்களின் அதர்மங்களை அடக்கும்பொருட்டு, அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனே அவதாரபுருஷனாக ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் என்ற றழைக்கப்பட்ட இந்த ரூபத்தில் ப்ரகாஸிக்கின்றார் என்ற சரித்ரத்தை, ஒரு மூடனும் அறியமாட்டான். அடுத்த மந்த்ரத்தில் மூடர்கள் ஞானவான்களை அறியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் யாதென்று கூறப்படும்.

உலக. பாரத, இச்சை த்வேஷம் என்றவைகளிலின்று பிறந்த த்வந்த்வ மோஹத்தால் (1), பரந்தப, எல்லாப் பூதங்களும் (2) உற்பத்திகாலத்தில் (3) ஸம்மோஹத்தை (4) அடைகின்றன.

(1) உ. நுயஉ. க்ருரிய ந. ம் உரையைப் பார்த்தற்கு.

(2) ஸ்தூலதேஹத்தைத் தரிக்கும்படிவந்த ஸமிக்ஷாஸரீர ஸகித ஜீவர்களும்.

(3) மாதாவின் கர்ப்பத்தில் தோன்றின காலத்தில்.

(4) கடும் மூடத்தை (ந. உலக.)

இந்த மந்த்ரத்தில் அடங்கிய விஞ்ஞான ஞானமாவது, ஒரு தேஹத்தில் உள்ள ஆத்மாவை அந்த ஆத்மாவாவது வேறொரு தேஹத்தில் உள்ள ஆத்மாவாவது அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் மலம் (உ. உ.) அல்லது கலிலம் (உ. நுயஉ.) என்ற, அதிஸூக்ஷ்ம கெடுதிப்பொருள் என்பதும், அதன் அதிர்ஸிய ரூபம் ஆஸை என்பதும், அவ்வாஸை மனவலில் ஏறினவுடனே விருப்பாகவும், வெறுப்பாகவும் தோன்றுமென்பதும், இந்த விருப்பு வெறுப்பு த்வந்த்வகாரணம் அல்லது த்வந்த்வமோஹம் அல்லது அறிவைப்பேதிக்கின்ற மூடம் என்றழைக்கப்படும் என்

பதும், இந்தக் காரண மூடத்தால் ஸ்தூலதேஹத்தைத் தரிக்க வந்த ஜீவர்கள் ஸம்மோஹமென்று கூறப்பட்ட கார்ப்பமூடத்தைப் பொருந்துகின்றார்களென்பதும், பிறந்தபின், இந்த ஸ்தூலதேஹ ஸம்பந்த மோஹத்தால் மனம் பற்றின விஷயங்களெல்லாம் இஷ்டம் அதுஷ்டமாயும், ஸுகதுக்கமாயும், நன்று தீதாயும் தோற்றுமென்பதுமே.

உலக. புணியகர்மம்பெற்ற எந்த ஜனங்களின் பாபம் நாஸமடைந்ததோ (1) அவர்கள் த்வந்த்வமோஹத்தால் விடப்பட்டு (2) உறுதியான வ்ரதங்கோண்டவர்களாய் (3) என்னை அடைகின்றனர் (4).

(1) நிஷ்காமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட உத்க்ருஷ்டகர்மங்களால் எவர்கள் பாபபலன்களிலின்று விடுகுவார்களோ.

(2) அவர்கள் விருப்பு வெறுப்பு என்ற த்வந்த்வங்களுக்குரிய ஸுகதுக்கம், ஸீதோஷ்ணம் முதலிய மூடபந்தனங்களில் இன்று தப்பி.

(3) சலனமற்ற புத்திமாள்களாய் ப்ரதிஷ்டைபெற்று.

(4) க்ராமமாகச் சச்சிதநந்த ஸ்வரூபிகளாகிடுங்கள்.

உலக. ஜரை மரணம் என்றவைகளின் நிவ்ருத்திக்காக (1) எவர்கள் என்னை அண்டி முயல்கின்றார்களோ, அவர்கள் எல்லா அத்யாத்மத்தையும் (2) எல்லாக் கர்மத்தையும் (3) தத் ப்ரஹ்மமாக (4) அறிகின்றனர்.

(1) ஸரீரத்தின் தளர்ச்சியையும் அவித்யாவையும் விடுவதற்காக.

“ஜரை”=ஜீரணத்தன்மை; ஸரீரத்தளர்ச்சி; ஸரீரத்தோறுமுள்ள நாடி நரம்புகளின்கட்டு அவிழ்ந்த நிலை.

“மரணம்” மரணத்தின் ஸாதாரண அர்த்தம் தேஹவியோகம்; ஸமிக்ஷாஸரீர ஸம்பந்தமாக இருக்கின்ற ஜீவாத்மா ஸ்தூல ஸரீரத்திலின்று பிரிதல். ஆனால், இங்கு அந்த அர்த்தம் பொருந்தாது. ஏனெனில், தேஹத்தோடு வாழும் ஜீவன்முக்தன் தானும் ப்ராத்வ கர்மமுடிவில் ஸ்தூலதேஹத்தையும் ஸமிக்ஷ

மதேஹத்தையும் விட்டு விதேகமுத்தியை அடைவதால், ஈண்டு, மரணம் என்றது அவித்யாவே; தன்னையறியாத அவஸ்தையே.

ஆத்மதர்ஸனம்பெறுதற்கு ப்ராணலயயோகமும் மனோலய யோகமும் பழகி வருகின்றவர்களுக்கு ஜரையுமுமில்லை அறியாமை என்ற மூடமுமில்லை.

(2) ப்ரக்ருதிக்ஷோபம் முழுவதையும். அஃதாவது, ஐம் பொறிகளால் அறியப்படும் எண்ணிறந்த ஸப்த ஸபர்ஸ ரூப ரஸ கந்த கோலங்கள் அனைத்தும்.

“அத்யாத்ம” (அதி=இல்+ஆத்ம=ஆத்மா.) என்ற பதம் ஆத்மாவில்உள்ளது என்று பொருள்பட்டு ப்ரக்ருதியைக்குறிக்கும். ஏனெனில் ப்ரக்ருதி ஆத்மாவுக்கு அப்பாற்படாத பொருள் ஆதலால்.

“அத்யாத்ம க்ருத்ஸ்ரம்”=ப்ரக்ருதி முழுவதையும்.

(3) ப்ரக்ருதிசுணங்குகளில்நின்று பிறந்ததொழில்கள் யாவற்றையும். அஃதாவது, தோன்றல், அசைதல், இருத்தல், நிறல், விழுதல், மறைதல், வீசுதல், உண்ணுதல், உறங்குதல் முதலிய தொழில்களையும் புண்யகர்மங்களையும் என்றறிக. எ. டிக-இல் “பலவான்களின் காமராகம் அற்ற பலம்நான்” என்றும், “ப்ராணிகளில் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமம்நான்” என்றும் உபதேஸித்திருப்பதால் ஈண்டு, பாபகர்மங்களை ப்ரஹ்மமாக அறியக்கூடாது.

(4) “தத்ப்ரஹ்மம்”=தத்பொருளாகிய ப்ரஹ்மம்.

அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதியும் மிக விரிவுபெற்றிருப்பதால் அதனையும் பெரியோர் ப்ரஹ்மமென்று கூறியிருக்கின்றனர். (10ச-ந.) ஈண்டு, ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அதத்ப்ரஹ்மத்தை தத்ப்ரஹ்மவாக்யம், நிஷேதிக்கின்றது.

எல்லா அத்யாத்மமும் எல்லாக் கர்மமும் “தத் ப்ரஹ்மம்” என்று நிர்ஸயிப்பர், என்ற பதங்கள் அனாத்ம ப்ரக்ருதியும் பரமாத்மாவும் ஒன்றே என்ற பொருளைப் பெற. மலரூபமாகிய ப்ரக்ருதியின் கர்மங்களும் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனது அமலரூப பஞ்சக்ருத்யங்களும் அபேதமே என்ற பொருளையும் பெற.

யதார்த்தம் எவ்வாறெனில், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனே கூறப்பட்ட ப்ரக்ருதியையும் அதன் தொழில்களையும் விரித்து நடத்திவைக்கின்றார் என்பதே. இந்த மந்த்ரத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்டது உபநிஷத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்ட மஹாவாக்கியமாகிய “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” என்றதே.

“ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம”=இது எல்லாம் ப்ரஹ்மம் அல்லவா.

மனஸால் நினைக்கப்பட்டவையும் ஐம்பொறிகளால் க்ரஹிக்கப்பட்டவையும் ப்ரஹ்மமல்லவா என்று கூறினால், கன், சாராயம், தேஹத்துக்குரிய மலசக்திகள் நூற்றம்பெற்ற விஸர்க்கவஸ்துக்கள் முதலியவையெல்லாம் ப்ரஹ்மமென்று முடியும். இதற்கு ஞானஸாஸ்த்ரங்கள் இடங்கொடா. ஏனெனில், “நேதி, நேதி, (இதல்ல, இதல்ல) என்ற வேதவாக்யம் இருப்பதால். இதுபற்றியே, பக்வான் “தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமம் நான்” என்ற முதலிய உபதேஸங்களை அருளினார்.

நாடு. அதிபுதஸஹிதனாகவும் (1), அதிதைவஸக்தனாகவும் (2) அதியஜ்ஞஸஹிதனாகவும் (3) என்னை எவர்கள் அறிகிறார்களோ (4), அந்த ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்திமான்கள் (5) என்னை ப்ரயானாகாலந்திலும் (6) அறிகின்றார்கள்.

(1) ஸகல ஸைக்ஷம் ஸ்தூலஸரீரங்களோடு கூடினவனாகவும்.

“அதிபுதஸஹிதன்”=அதிபுதத்தோடு கூடினவன்.

“அதி” (இல்) என்ற பதமும், “புத” (தன்மாத்தை அல்லது ஸைக்ஷமபூதம்) என்ற பதமும் சேர்ந்து “அதிபுதம்” ஆயிற்று. தன்மாத்தையளவில் உள்ளது என்று பொருள்பட்டு, தன்மாத்தையளவில் உற்பத்தியான ஸைக்ஷமஸரீர, ஸ்தூலஸரீரங்களைக் குறிக்கும். (அ. ச.).

(2) ஸகல ஜீவாத்மாக்களோடு கூடினவனாகவும்.

“அதில்” (இல்) என்ற பதமும் “தைவம்” (ஈஸ்வரனைச் சார்ந்தது) என்ற பதமும் கூடி “அதிதைவம்” ஆயிற்று. இது

சுஸ்வரனைச் சார்ந்த ஜீவன் என்று பொருள்படும். (௩. அ. இல்) ஜீவனை சுஸ்வரன் என்றார். அ. ச. இல் அதிதைவம் என்றதை தேஹத்திலுள்ள “புருஷன்” என்றார்.

(3) மகேஸ்வரனோடு கூடினவனாகவும்.

“அதி” (இல்) என்ற பதமும் “யஜ்ஞம்” (யாகம், பூஜை) என்ற பதமும் சேர்ந்து “அதியஜ்ஞம்” ஆயிற்று. இது யாகத்தில் உள்ளது என்று பொருள்பட்டு, ஸகல யஜ்ஞங்களையும் அதுஸரிக்கின்ற மகேஸ்வரனைக் குறிக்கும். (அ. ச.).

உயகம் மந்த்ரத்தில் வரும் அத்யாத்ம என்ற பதம் எவ்விதம் அதி என்ற பதத்தோடும் ஆத்மா என்ற பதத்தோடும் கூடிப் பிறந்ததோ, அவ்விதமே அதிபூதம், அதிதைவம், அதியஜ்ஞம் என்ற பதங்கள் அதி என்ற பதத்தோடு பூதம், தைவம், யஜ்ஞம் என்ற பதங்கள் கூடிப் பிறந்தன.

(4) பரமாத்மாவாகிய என்னை ஸ்வாதுபவமாக அறிகின்றார்களோ.

(5) “தேயுத்த சேதஸ.”=அந்தப்புத்தியோடு வாழ்கின்ற யுக்தர்கள் (சு. டி.அ, உயக).

(6) விதேகமுத்தி தஸையிலும்

ஸதேகமுத்தி தஸையில் ஞானிகள் பரமாத்மாவை தர்ஸித்துக்கொண்டிருப்பதுபோல, விதேகமுத்தியிலும் தர்ஸித்துக்கொண்டிருப்பார்கள் என்பதுபற்றி, “பரயானகாலத்திலும் என்னை அறிகிறார்கள்” என்றார்.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ராஹ்மவித்தை என்றும், யோக சாஸ்திரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜன ஸம்வாதத்தில் பிரதித்திபெற்ற விஞ்ஞானயோகம் என்ற சப்தாத்யாயம் முற்றிற்று.

எட்டாவது அத்யாயம்.

அக்ஷர பரப்ராஹ்ம யேரகம்.

அஃதாவது, ப்ரக்ருதிக்கும் ப்ரக்ருதிஜன்யங்களுக்கும் மேற்பட்ட வஸ்து அழிவற்ற பரப்ராஹ்மம் அல்லது பரமாத்மா என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் எட்டாவது பாடம்.

அர்ஜுனன் கூறினான்.

க. புருஷோத்தம (1) தத்ப்ராஹ்மம் யாது (2) அத்யாத்மம் யாது (3) கர்மம் யாது (4) அதிபூதம் யாது (5) அதிதைவம் யாது (6) என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) உத்தமபுருஷனே, அறிவாளிகளில் மிகமேன்மை பெற்றவனே.

(2) எ. உயக (3).

(3) எ. உயஅ (2); அ. ஈ.

(4) எ. உயக (4); அ. ஈ.

(5) எ. ஈய (1); அ. ச.

(6) எ. ஈய (2); அ. ச.

உ. இந்தத் தேஹத்தில் அதியஜ்ஞன் யார் (1). இதில் எப்படி [இருக்கின்றான்]. மதுஸூதன, மனஸை ஒடுக்கினவர்களால் (2) ப்ரயானகாலத்திலும் எவ்விதம் நீ அறியப்படுகின்றாய் (3).

(1) எ. ஈய (3); அ. ச.

(2) “நியதாத்மா”=நியத ஆத்மாவை உடையவர்களால், ஒடுக்கப்பட்ட மனஸை உடையவர்களால், மனஸை ஒடுக்கினவர்களால்.

(3) எ. நய இல் “பாயாணதாலத்திலும் என்னை அறிகிறார்கள்,” என்று பகவான் கூறினதால், ஈண்டு, எப்படி உன்னை அறிவார்கள் என்று அர்ஜுனன் வினாவினான்.

அர்ஜுனன் கேட்ட வினாக்களுக்கு வரும் மந்த்ரங்களில் பகவான் உத்தரங்களை அருளுவார்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்.

ந. ப்ரஹ்மம் அக்ஷரமாயும் பரமழமாயும் [உள்ளது] (1). ஸ்வபாவம் அத்யாத்மம் (2) என்று கூறப்படுகின்றது. பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம் கர்மம் (3) என்று பெயர்பெற்றது.

(1) எது அழிவற்ற வஸ்துவோ, எது அழிவுள்ள வஸ்துக்களுக்கு மேலானதுவோ, அதனை ப்ரஹ்மம் என்று அழி.

„ப்ரஹ்ம”, என்ற பதம் “ப்ருஹ்” (வ்ருத்தி) என்ற தாதுவில் ஜனித்து மிக விரிவுபெற்ற வஸ்து என்று பொருள்படும். எ. உயுக க்ஞரிய ச. ம் உரையைப் பார்த்ததிக.

மெய்ப்பொருளாகிய “தத்ப்ரஹ்மம்” எக்காலமும் உள்ள வஸ்துவாதலால் “ஸத்” என்றும், பேரறிவு சொருபமாதலால் “சித்” என்றும், தூக்க நிவ்ருத்திபெற்றிருப்பதால் ஆநந்தம் என்றும் கூறப்படும். இம் மூன்று தன்மைகளும் அந்த ஒரே பொருளில் விளங்குவதால், சச்சிதானந்தமென்ற ஸமாஸ பதத்தால் குறிக்கப்படும். இந்த அகண்ட பரிபூரணவஸ்துவில் கோடாகோடி மலாஹித ஸக்திகள் உண்டு. ஆதலால், இந்தப் பரமாத்மாவை ஸக்திமான் என்று அறிவாளிகள் போற்றுவார்கள்.

“அக்ஷரம்”, என்ற பதம் “அ” (இல்லை), “க்ஷர” (அழியும் பொருள்) என்ற பதங்கள் கூடித் தோன்றிற்று. அழிவற்ற வஸ்து என்று பொருள்படும்.

“பரமம்” (மேலானவஸ்து). எதற்கு மேலானதெனில், ப்ரக்ருதிக்கும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களுக்கும் மேலானது என்று அறியவேண்டியது.

(2) அத்யாத்மம் (எ. உயுக) உ இல் ப்ரக்ருதி என்று விளக்

கப்பட்டது. இது தன்னையே பாவனை செய்துகொண்டிருப்பதால் “ஸ்வபாவம்” என்று அழைக்கப்படும்.

“ஸ்வபாவம்”, என்ற ஸமாஸபதம் “ஸ்வ” (தன்னை) “பாவ” (பாவனை) என்ற பதமும் கூடித் தோன்றிற்று.

ப்ரக்ருதி தன்னையே பாவனைசெய்யும் என்பதற்கு தேஹமே உதாகரணம். ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட ஐம்பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களை க்ரஹித்துக்கொண்டேயிருக்கும். மனஸும் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். கர்மேந்த்ரியங்களும் தத்தம் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்கும். செய்யப்பட்ட கர்மங்களையும் மனஸில் தோன்றின நினைவுகளையும் ஐம்பொறிகளால் கண்ட விஷயங்களையும் வாக்குப் பேசிக்கொண்டேயிருக்கும். நல்லாடைகளைத் தரித்த ஸமயத்தில் மற்றவர்கள் பார்க்கும்படி தேஹம் நெளித்து நிற்கும். இவை முதலிய பாவனைகள் யாவும் ஸ்வபாவங்கள்.

ப்ரஹ்மம் என்ற ஆத்மா மெய்ப்பொருள். அனாத்மாவாகிய ப்ரக்ருதி போய்ப்பொருள். இந்த ப்ரக்ருதிக்குத் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உண்டு. தோற்றத்தைப் பெற்றகாலத்தில் மெய்ப்போல நின்றலை “இருத்தல்” என்று கூறுவார்கள். ஆனால், இந்தப் பதம் அதற்குப் பொருந்தாது. ஏனெனில், காணப்படும் அவஸ்தையில் அது வளர்தல், தேய்தல், மாறுதல், என்ற விஹாரங்களைப் பெற்றே நிற்குமாதலால். ஒடுக்கத்தில் காணும்போதும், எனவே, ப்ரக்ருதி ஷட்பாகங்களாகிய பொய்யான இருத்தலையும், பிறத்தலையும், வளர்தலையும், தேய்தலையும், மாறுதலையும், அழிதலையும் உடையது. இவையெல்லாம் க்ஷரகோலங்கள்; (அழிவுள்ள பாவனைகள்). இவற்றைப் பெருத வஸ்து அக்ஷர (அழிவற்ற) ஆத்மா. இந்த ஆத்மா ப்ரக்ருதிக்கு அன்யமான சித்பொருள். இதனை ந. சய உ இல் “ஞானேந்த்ரியங்களுக்கும் மனஸுக்கும் புத்திக்கும் பரமமான வஸ்து” என்றார்.

(3) “கர்மம்” என்றது பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம்.

“கர்மம்” என்ற பதம் “க்ரு” (செய்தல்) என்ற தாதுவில்

ஜனித்து அவித்யாவில் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாவுக்கு ஸ்தூல தேஹங்களைக் கொடுத்து புனனங்களில் வெளிவிடும் செயலாகிய விஸர்க்கம் என்ற விஸேஷ அர்த்தத்தைப் பெற்று நிற்கும்.

“கர்மம்” என்ற பதம் அனாத்ம சேஷ்டைகளாகிய கண் இமைத்தல், தலையசைதல், கைதட்டுதல், உலாவுதல், சிரித்தல் முதலியவற்றைக் குறிக்காது. ஜீவாத்மாக்களின் மலநீக்கத்துக் காகப் பரமேஸ்வரன் வகுத்த யஞ்சும், தானம், தபஸ் என்ற செயல்களை கர்மமாகும்.

கர்மங்களுக்கு (மாறானவை, விபரீதமானவை, விரோதமானவை) ச. யெ இல் “விகர்மங்கள்” என்று கூறப்பட்டன.

இந்த மந்த்ரத்தில் ஸகாமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட யஞ்சும், தானம் தபஸ் என்ற தொழில்கள் ஸ்தூலதேஹ ப்ரவிருத்திகளைத் தருவதால், அவற்றைக் கர்மங்களென்றும், (ஸ்தூல தேஹ) விஸர்க்கங்களென்றும் கூறினர். நிஷ்காமபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம், தானம், தபஸ் என்ற தொழில்கள் நிவ்ருத்திகளைத் தருவதால் அவற்றை “அகர்மம்” என்று ச. யெ இல் குறித்தார்.

“விஸர்க்கம்” (வெளிவிடுதல்) என்ற பதம் “ஸ்ருஜ” (வெளிவிடுதல், வெளியேதள்ளுதல்) என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்தது. பாணிநி தன் தாதுபாடத்தில் “ஸருஜவிஸர்க்கே” என்று கூறினதால், விஸர்க்கமும், ஸ்ருஷ்டியும், வெளியே விடுதலும் அபேதமென்று அறிக.

ந. யெ இல் கர்மகர்த்தாக்களாகிய கர்மேந்த்ரியங்களைப் பார்த்து ப்ரஹ்மதேவன் நீங்கள் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்து அவித்யாவில் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாவை வெளிவிடுங்கள் என்று கூறினாரென்று பகவான் உபதேஸித்திருக்கின்றார். அந்த ஸமயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட வார்த்தை “அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம்”—இதனால் ப்ரஸவியுங்கள் என்பதே.

“ப்ரஸவம்” (வெளிவிடுதல்) “ஷு” என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்தது. “ஷு ப்ராணிகர்ப விமோசனே”—ஷு என்ற தாது ப்ராணியைக் கர்ப்பத்தில் நின்று வெளிவிடுதல் என்ற பொருளைக்

குறிக்கும் என்று விளக்கினார். ந. யெ க்ருரிய சு. ம் உரையைப் பார்த்துத் தெளிக.

இனி விஸர்க்கம் என்றபதம் மேற்கூறிய அர்த்தத்தைப் பொருந்தும்படி “பூதபாவங்களின் உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம்” என்று பகவான் அருளினார்.

கர்மம் எப்படிப்பட்ட விஸர்க்கம் எனில், “பூதபாவ உத்பவகர விஸர்க்கமே” (ஸ்தூல தத்வ ஜன்ய ஸ்தூலஸரீரப் பிறப்பைச் செய்யும் விஸர்க்கமே) என்று பகவான் ஸ்பஷ்டமாக விளக்கினார்.

மலமூத்திராதி கழிதலுக்கும் விஸர்க்கம் என்ற பதம் அமையுமாதலால், ஸ்தூலஸரீர உத்பவத்தைச் செய்யும் விஸர்க்கம் மாத்ரம் கர்மம் என்றார். “பூதபாவ உத்பவகர”—ஸ்தூல தத்வங்களிலின்று ஜனித்த ஸ்தூலஸரீரங்களின் பிறப்பைச் செய்யும், என்பதே.

சுண்டு, கர்மம் என்றது ஸாதாரணசெயல் அன்று என்றும், ஸ்தூலஸரீர உத்பவத்தைச் செய்யும் (“உத்பவகர”) செயல் என்றும் விஸேஷிக்கப்பட்டது.

ஸ்தூல தத்வங்களாவன:—“மஜ்ஜா” (மூளை) “ஹஸ்தி” (எலும்பு) “மாம்ஸம்” (இறைச்சி) “ருதிரம்” (இரத்தம்) “மேதஸ்” (கொழுப்பு) “சர்ம” (தோல்). இவற்றிலின்று உற்பத்தி யானது ஸ்தூலதேஹம்.

ச. தேஹத்தைத் தரித்தவர்களில் சிறந்தவனே (1) க்ஷரபாவம் என்றது அதிபூதம் (2) புருஷன் என்றது அதிதைவம் (3). இந்தத் தேஹத்தில் (4) அதியஜ்ஞன் (5) நானே.

(1) பூர்விக புண்ய கர்மத்தால் மிக்க பலத்தையும், கந்தார ரூபத்தையும் பெற்ற தேஹவானே.

(2) அதிபூதம் என்றது அழியும்வஸ்துக்களாகிய ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் எ. ந. யெ. (1).

(3) அதிதைவம் என்றது ஆத்மா. எ. ந. யெ க்ருரிய உவது இரையில் அதிதைவம் விளக்கப்பட்டது. தேஹத்தில் ஸயனம்

செய்கின்றவன் ("சாய்ந்திருக்கின்றவன்"). "புருஷன்" என்று உபநிஷத்களில் கூறியிருக்கின்றது. "புருஷன்" = தேஹி:

(4) இந்தத் தேஹத்தில் என்ற பதம் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானுடைய தேஹத்தில் என்று பொருள் பண்ணவேண்டியது. அதில் ஜீவபுருஷன் இல்லை. அவதாரபுருஷனாகிய மகேஸ்வரன் உண்டு என்பதுபற்றி, இந்தத் தேஹத்தில் நானே "அதி யஜ்ஞன்" என்றார்.

(5) எ:ஈ:ய (ச) க்ருரிய உரையைப்பார்க்க.

௫. அந்திய காலத்திலும் (1) என்னையே நினைத்துக் (2) சரீரத்தைக் களைந்து எவன் செல்லுகின்றனோ, அவன் மத்பாவத்தைப் (3) பெறுகின்றன். இதில் ஸம்ஸ்யமில்லை.

(1) ஜீவனகாலத்தில் பழகின் பழக்கப்படி தேஹம் நழுவுகிறகாலத்திலும்.

(2) பரமேஸ்வரனில் மனஸை ஒடுக்கி.

(3) எனது சச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தைப்.

க. கேஸந்தேய, எந்த வஸ்துவை (1) ஸ்தாகாலமும் பாவனை செய்து முடிவுகாலத்திலும் அதையே நினைத்துக்கொண்டு சரீரத்தை விடுகின்றவன் [மறுஜன்மத்தில்] அதையே பெறுகின்றன் (2).

(1) மஹேஸ்வர உபாஸனைக்குக் கீழ்ப்பட்ட எந்த மூர்த்தியை.

(2) அந்த மூர்த்தியின் உபாஸனையையே அதுஷ்டித்து வாழ்வான்.

எ. சூதலால் (1) எல்லாக் காலங்களிலும் மனஸையும் புத்தியையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் (2) செய்து என்னை ஸ்மரி (3) யுத்தந்தையும் செய் (4). என்னையே நீ அடைவாய் ஸம்ஸ்யமே இல்லை.

(1) உபாஸனைக்ரமம் இவ்வாறு வகுத்திருப்பதால்.

(2) த்யாகம்.

(3) என்னை நீ பரமகுருவென்று நிச்சயித்திருப்பதால் என்

னையே த்யானி ("ஸ்மரி") த்யானித்து, உன் உடல், பொருள், ஆன் மூன்றையும் என்னிடம் ஒப்புக்கொடுப்பாயாக.

(4) சுஸ்வரார்ப்பண த்யானம் செய்வதுமன்றி யுத்தந்தையும் சுஸ்வரார்ப்பணமாகவே செய்.

அ, கூ, ய. பார்த்த, [ப்ராணுயாம] அப்யாஸம் [கர்ம] யோகம் என்றவைகளைச் சேர்ந்ததும் வேறென்றில் செல்லாததுமாகிய மனஸால் தீவ்ய பரமபுருஷனைச் சிந்தித்துக்கொண்டு எவன் [தேஹத்தில்நின்று] புறப்படுகின்றனோ, எவன் ஸர்வஜ்ஞனும் (1), புராணனும் (2) தண்டிக்கின்றவனும் (3) அனுவினும் அனியானும் (4) யாவற்றிற்கும் தாதாவும் (5) நினைவுக்கு எட்டாதவனும் (6) ஆதித்யவர்ணனும் (7) நமஸுக்கு மேலானவனும் (8) ஆகியவனைத் தொடர்ந்து சிந்திப்பானோ, அவன் யோகபலத்தாலேயே (9) ப்ரயாணகாலத்திலுபி அசுல மனஸ் (அசுல) பக்தி (10) என்றவைகளோடு கூடிப், புருவமத்தியில் ப்ராணனைச் சொவ்வையாக ப்ரவேஸிக்கச் செய்து (11) தீவ்ய பரமபுருஷனைப் பெறுகின்றான் (12).

(1) எல்லாம் அறிகின்றவனும், ஸர்வசாக்ஷியும்.

(2) பழையவனும், அனாதிவஸ்துவும்.

(3) யாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகின்றவனும்.

(4) ஒடுக்கத்தில் அனுவினும் சிறியவனும், விரிவில் மஹத்தினும் பெரியவனும்.

(5) ரகசுதனும், போஷிக்கின்றவனும், வளர்க்கின்றவனும்.

(6) மனஸால் அறியக்கூடாதவனும்.

(7) பரஞ்சோதியானவனும்.

(8) இருளாகிய அவித்யாவின் உபாதிக்கும், ஸனியாகிய மாயையின் உபாதிக்கும் அதீதன் ஆனவனும்.

(9) தனது ப்ராணஸை, மனோஸை, யோகஸ்த்தியாலேயே.

(10) அசைவற்ற மனஸோடும், ப்ரதிஷ்டைபெற்ற அன்போடும்.

(11) புருவங்களின் மத்தியிலுள்ள ஸ்ரீரடஸ்தான வழியால் ப்ராணவாயுவை ப்ரஹ்மரந்தரத்தில் ரொலுத்தி.

(12) தேவாதி தேவனாகிய பரமாத்மாவை அடைகின்றான்.

மக. எதை வேதவித்துக்கள் (1) அக்ஷரமென்று (2) கூறுகின்றனரோ, எதை ராகமற்ற (3) யதிகள் (4) போயிச் சேர்கின்றனரோ, எதைவிரும்பிப் பரஹ்மசாரியத்தை (5) அநுஷ்டிக்கின்றனரோ அந்தப் பதத்தை (6) உனக்குச் சுருக்கமாகக் கூறப்போகின்றேன்.

- (1) வேதத்தின் பொருளை அறிந்தவர்கள்.
- (2) அழிவற்ற வஸ்துவென்று.
- (3) விருப்பு வெறுப்பு அற்ற.
- (4) இந்திரிய நிக்ரஹிகள்.
- (5) நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை.
- (6) அந்த அக்ஷர பரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

யௌ. மரு. எல்லா தீவராங்களையும் அடைத்து (1) ஹ்ருதயத்தில் மனஸைத்தடுத்து (2), தனது ப்ராணனை உச்சியிலைவத்து (3), யோக தாரணைபெற்று (4) ஓம் என்ற ஏகாக்ஷர ப்ராஹ்மத்தை ஜபித்து (5) [அதன் பொருளாகிய] என்னை நினைத்துக்கொண்டு (6), எவன் சரீரத்தைவிட்டுச் செல்லுகின்றனோ, அவன் ப்ராஹ்மகதியைப் (7) பெறுகின்றான்.

(1) பஞ்சப்புவன்கள் வழிகளாகிய பொறிகளை அடைத்து. பஞ்ச விஷயங்களைப்பற்றும், மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவி என்ற இந்திரியங்களை “தீவராங்கள்” என்றார். இவற்றை மாணிக்கவாசகஸ்வாமி “புலன்வழி” என்றார். “மாறிலின்றென்னை மயக்கமும் வஞ்சப்புவனைந்தின் வழியடைத்த அமுதே” என்ற மந்த்ரத்தில் காண்க.

ஐம்பொறிகள் தத்தம் தீவராங்களில் நின்று தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றிவிடாமல் உள்ளேயிழுத்து மனஸோடு கண்டஸ்தானத்தில் வைப்பதே ஐம்பொறியடக்கம்; ஞானேந்திரிய நிக்ரஹம்.

(2) கண்டஸ்தானத்தில் வீற்றிருக்கும் மனஸை ஹ்ருதயஸ்தானத்திலுள்ள புத்தியோடு ஸம்பந்தப்படுத்தி, அதன் சொற்படியே நிறுத்தி.

(3) ப்ராணவாயுவை இடை, பிங்கலை நாடிகளில் சஞ்சரிக் கவிடாமல், லலாடஸ்தானவழியால் உச்சியில் உள்ள ப்ராஹ்ம

மந்த்ரத்தில் செலுத்தி.

“மூர்த்த”=உச்சி.

(4) அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஓர் அங்கமாகிய தாரணை என்ற அவஸ்தையில் மனஸையும் புத்தியையும் ப்ரதிஷ்டை செய்து.

(5) ஓர் சொல்லாகிய ப்ராணவ மந்த்ரத்தைத் தன் காதுதேளாமல் ஜபித்து.

“ஏகாக்ஷர ப்ராஹ்மம்”=ஒரு அக்ஷர (ஓம்) (“ஓம்”) வடிவமாகித் தொனிக்கும் ஸகுண ப்ராஹ்மம்.

(6) வாக்கென்ற கருவி ஓம் என்ற ப்ராணவத்தை ஜபிக்கும் பொழுது மனஸ் என்ற கருவி அங்கிங்கு ஓடாமல், ஓம் என்ற பதத்தின் பொருளாகிய சச்சிதானந்தத்தை த்யானித்து.

(7) முடிவான ப்ராஹ்மநிர்வாணத்தைப்.

யௌ. வேறென்றில் மனஸை வைக்காமல் எக்காலங்களிலும் நியமனாகிய என்னை எவன் நினைக்கின்றனோ, அந்த நிய யுக்தனான யோகியால் நான் லதவாகப் பெறக்கூடியவன் (1).

(1) அக்ஷரவஸ்துவாகிய நிர்க்குண ப்ராஹ்மத்தைப் பெறத் தக்கவனுடைய லக்ஷணம் இந்த மந்த்ரத்தில் கூறப்பட்டது.

எவன் அழிவுள்ள வஸ்துக்களைப் பற்றிப்பிடிக்காமல் அழிவற்ற வஸ்துவாகிய சச்சிதானந்த பரமேஸ்வரனே பரம்பொருளென்று பற்றிப்பிடித்து, அதனையே எவ்விதமுயற்சியிலும் தர்ஸித்து அதனோடே எக்காலமும் ஸம்பந்தப்பட்டு வாழ்வானோ, அவன் ப்ராஹ்ம நிர்வாணத்துக்கு உரியவன். இவனுக்கு நிர்க்குண ப்ராஹ்மம் ஸமீபம், ஏனையோர்க்குத் தூரம்.

யௌ. பரம ஸம்ஸித்தி (1) பெற்ற மஹாத்மாக்கள் (2) என்னை அடைந்து, அஸாவதமான (3) துக்க ஆலயமாயிருக்கின்ற (4) புனர்ஜன்மத்தை (5) அடைகின்றார்கள் இல்லை.

(1) ஸகல வித்திகளிலும் மேலான வித்தியாகிய நித்ய யுக்தத்வம், ஸகஜநிஷ்டை.

(2) பேரறிவாளிகள். அழிவுள்ள கிஞ்சித் கார்யங்களைப் பற்றாமல் பரமாத்மாவையே பற்றிநிற்கின்ற ஞானவான்கள்.

(3) எக்காலமும் உன்ன.

(4) துக்கத்துக்கு இருப்பிடமாயிருக்கின்ற.

அழிவுள்ள கார்யங்களைப் பற்றியிருக்கும் மனஸுக்கு உரியது சிற்றின்பமும் துக்கமும். சிற்றின்பம் தோன்றியழிவதாலும், அழியுங்காலத்தில் துன்பரூபமாய் ப்ரத்யக்ஷப்படுவதாலும், அவ்வின்பம் துன்பமே என்று நிம்சயிக்கவேண்டியது. தேஹத்தோடு கூடியிருக்கும் காலமெல்லாம் துக்கம் சிற்றின்பமாயும், நேர்துக்கமாயும் அநுபவிக்கப்படும் என்பதுபற்றி, ஜன்மத்தை (எடுத்த தேஹத்தை)த் “துக்காலயம்” என்றார்.

(5) வேறு தேஹத்தை, இன்னொரு பிறவியை.

௨௬, ௧௭. துத்திபுத்ரனாகிய அர்ஜுந, இரவு பகல் அறிகின்ற ஜனங்கள் (1) ப்ரஹ்மாவுடைய பகலை (2) சகஸ்ரயுக பர்யந்தமாகவும் (3) இரவை (4) சகஸ்ரயுக அந்தமாகவும் (5) அறிகின்றபடியால் ப்ரஹ்மலோகத்தோடு உள்ள லோகங்கள் (6) [எல்லாம்] புத்ராவர்த்தனம் (7) பெற்றவைகள். ஆனால், உன்னைப்பெற்றல் புனர்ஜன்மம் (8) இல்லை.

(1) இரவு பகல் வடிவமான காலத்தின் நிர்ணயத்தை அறிந்த பெரியோர்கள்.

(2) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ரஹ்மதேவனுடைய பகலை.

“பகலை”=ஜாக்ரதஸையை.

(3) ஆயிரம் தேவயுகங்களை எல்லையாகக் கொண்டதென்றும்.

(4) ஸுஷுப்தி தஸையை; ஸ்ருஷ்டி கர்மங்களை ஒழித்து, துக்கத்தில்செல்லும் காலத்தை.

(5) ஆயிரம் தேவயுகங்களை எல்லையாகக் கொண்டதென்றும்.

“அந்தம்”=பர்யந்தம்; எல்லை.

(6) இவை ௨௬, லோகங்கள் ஆகிய ப்ரஹ்ம அல்லது,

(ஸ்த்ய) தப, ஜன, மஹ, ஸ்வர், புஷர், பூலோகங்களும், கிழ்லோகங்களாகிய எழு பாதாளங்களும் ஆகிய இந்தப் பதினாறு லோகங்களும் ஓர் ப்ரஹ்மாண்டத்தில் உள்ளன.

(7) இறந்தபின் பிறத்தையும், பிறந்தபின் இறத்தையும்.

(8) மறுபிறப்பு.

இறப்புப் பிறப்பற்ற நிலையாகிய நிர்வாணத்தைப் பெறுவார்கள்.

௨௮. பகலின் வரவில் (1) எல்லா வ்யக்திகளும் (2) அவ்யக்தத்தில் நின்று (3) பிறக்கின்றன. ராத்திரியின் வரவில் (4) அந்த அவ்யக்தம் என்ற பெயர்பெற்றதிலேயே ஒடுங்குகின்றன (5).

(1) ப்ரஹ்மதேவன் ஜாக்ரதஸையில் நின்று ஸ்ருஷ்டி கர்மங்களை நடத்திவரும் ஓர் பகற்காலத்தில்.

ப்ரஹ்மதேவனுடைய ஓர்பகல் மனுஷ்யருடைய சதுர்யுகமாகும். அத்யாயம் கூமந்திரம் எ-க்கு உரிய க-வது உரையைப் பார்க்க.

(2) ஸர்வ தேஹங்களும்; எல்லா ஸைக்ஷம் ஸ்தூலப்பிற்விகளும்.

(3) தோன்றாத மூலப்ரக்ருதியிலின்று; ஒடுக்கப்பட்ட நிலையிலின்று.

(4) அவருடைய ஸ்ருஷ்டி கர்மங்களை ஒழித்து உறங்கும் காலத்தில்.

ப்ரஹ்மாவின் ஓர் ராத்திரியும் மனுஷ்யருடைய சதுர்யுகமாகும். (கூ-எ-க பார்க்க.)

(5) தோன்றாமை என்ற தஸையில் அடங்குகின்றன. அஃ தாவது, மூலப்ரக்ருதியில் என்றறிக.

௨௯. பார்த்த, பூதக்ராமம் அதுவே (1). அவஸமான (2) இது (3) தோன்றித் தோன்றி மறைகின்றது (4). பகலின் வரவில் (5) பிறக்கின்றது. இரவின் வரவில் (6) ஒடுங்குகின்றது.

(1) வ்யக்தங்கள் என்று கூறப்பட்ட தோற்றமும் வஸ்துக்களெல்லாம், அவ்யக்தம் என்று கூறப்பட்ட வஸ்துவின் அம்ஸமே.

எ. சு இல் ஜீவனையும் தன்மாத்தைகளாகிய ஆகாஸம், வாயு, அக்ரி, ஜலம், ப்ருதிவியையும், மனம் புத்தி அஹங்காரம் என்ற அந்தஸ்கரணங்களையும் சார்ந்தே “பூதங்கள்” (தோற்றங்கள்) தோன்றின என்று கூறி, இந்த மந்தரத்தில் வ்யக்தங்கள் (ப்ரத்யக்ஷமானவைகள்) என்றும் பூதக்ராமங்கள் என்றும், இந்தப் பூதக்ராமம் அவ்யக்த மூலப்ரக்ருதியின் கார்யமே என்றும் விளக்கினார்.

(2) ஸ்வாதீனமற்ற, ஒருநிலையில் நிற்காத, துடினக் கோலங்களை இயல்பாக உடைய.

(3) இந்தப் பூதக்கூட்டம்.

(4) இறப்பையும் பிறப்பையும் அநேகமுறை பெற்றே வருகின்றது.

(5) ப்ரஹ்மாவின் பகலாகிய சதுர்யுக ஆரம்பத்தில்.

(6) ப்ரஹ்மாவின் ராத்திரியாகிய சதுர்யுக ஆரம்பத்தில்.

பிறவி அல்லது ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணகர்த்தா ப்ரஹ்மா. இறப்பு அல்லது வயத்துக்குக் காரணகர்த்தா ருத்ரன். ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்க, ருத்ரன் பூதங்களை ஸம்ஹரிப்பார்.

உடு. அந்த [அவஸமான] அவ்யக்தத்தில் நின்று (1) வேறையும், அவ்யக்தமாயும், ஸநாதனமாயும், பரீமமாயும் எந்த லஸ்து உள்ளதோ, அது, பூதங்கள் எல்லாம் நாஸத்தை அடையும்போதும், நாஸத்தை அடைகின்றநிலை (2).

(1) அ. யஅ, (3).

(2) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் மூலப்ரக்ருதியில் அடங்குமென்றும், அந்த மூலப்ரக்ருதிக்கு வேறான வஸ்து பரமாத்மாவென்றும், ஸர்வ ஸம்ஹார காலத்துக்கு அப்பால் இந்தப் பரமாத்மா ஸேஷமாயும் ஸநாதனமாயும் நிற்குமென்றும் இந்த மந்தரத்தில் உபதேசித்தார்.

உடுக. அவ்யக்தம் அக்ஷரம் என்று கூறப்பட்ட அதை பரமகதி என்று கூறுகின்றனர். (1) எதைப் பெற்று [ஜீவர்கள்] நிவர்த்தனத்தை (2) அடைகின்றார்கள் இல்லையோ, அது எனது மேலான ஸ்தானம் (3).

(1) பரமாத்மாவே பரமகதி. அஃதாவது, ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான பதம்.

(2) திரும்புதலை; இறந்த அவஸ்த்தையில் நின்று பிறந்த அவஸ்த்தையை.

(3) இனிப்பிறவா இறவாநிலையே ஸகல நிலைகளிலும் உயர்ந்த நிலை.

உடுஉ. பூதங்கள் எவனுள் நிற்கின்றனவோ (1), எவனுல் ஈதேவ் லாப வ்யாபிக்கப்பட்டதோ (2), அந்தப் பரமபுருஷன் அனன்ய பக்தியால் பேறத்தக்கவன் (3).

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் யாவும் பரமாத்மாவைத் தீண்டாமல் அதனிடத்து இருக்கின்றன என்று குறித்தார்.

(2) அவற்றை (ப்ரக்ருதி கார்யங்களை) பரமாத்மா பற்றாது வ்யாபித்து நிற்கின்றது என்று குறித்தார்.

(3) ஒவ்வொன்றிலும் ப்ரவேசித்திருக்கும் பரமாத்மாவை எவ்விதம் ஒருவன் தர்ஸிப்பானோ (அறிவானோ) வென்றால், பரமாத்மாவுக்கு அன்யமாயிருக்கும் ப்ரக்ருதிகார்யங்களில் பக்தி (ஸ்ரத்தை) வைக்காமல் பரமாத்மாவிலேயே பக்தியைச் செலுத்துதலால் என்றறிக.

“அனன்யபக்தி”=அன்யபக்தி இல்லாமை; மற்றுப் பற்று இன்மை. அஃதாவது, தோன்றியழியும் வஸ்துக்களைப் பற்ற விடாமல், மனத்தை திருப்பியும், அழிவற்ற வஸ்துவாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றி நிற்கவும் செய்கின்ற பெரும் ஸ்ரத்தை அல்லது பேரன்பு.

“மற்றுப்பற்று எனக்கின்றி நின்றிருப்பாதமே

மனம் பாவித்தேன்

.....இனிப்பிறவாத தன்மை

வந்தெய்தினேன்.”

என்று ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் நமச்சிவாயப் பீதிகத்தில் பாடினது அனன்ய பக்தியையே.

இதைப் பக்தியோகமென்று வேதாந்திகள் கூறுவார்கள்.

இதை ஸ்ரீ மாணிக்கவாசகஸ்வாமிகள் “பத்திரெறி” என்றும், இதுவே முக்திக்கு அத்யாவஸ்யமென்றும் அச்சோப்பதிகத்தில் மேல்வருமாறு உபதேசித்திருக்கின்றார்:

“முத்திரெறி யறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப்
பத்திரெறி யறிவித்து
.....சுவமாக்கி வணையாண்ட
அத்தன்.....”

இந்தப் பக்திமார்க்கம் ஞானயோகத்துக்கும் அஷ்டாங்க யோகத்துக்கும் வேறன்று. சிலர் இம்மூன்றும் வெவ்வேறென்று ஸங்கிப்பார்கள்.

இந்தப் பக்தியை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான் ச. நயகூ இல் “ஸ்ரத்தை”, என்றும், ஸ்ரத்தையால் ஒருவன் ஆத்மாவை மே லான வஸ்து என்று அறிகின்றபடியால், “தத்பரன்” என்று அழைக்கப்படுவானென்றும், ஸ்ரத்தையோடு இந்தரிய நிக்ரஹ முங் கூடினால் ஞானம் (அகண்டஅறிவு) உதயமாகும் என் றும், இந்த அகண்ட அறிவால் பரமஸார்தியாகிய மோகூத் தைப் பெறுவானென்றும் விளக்கியிருக்கின்றார். மேலும், ச. சய இல் ஆத்மா உண்டோ இல்லையோ என்ற ஸம்ஸயம் பெற்ற வனுக்கு ஸ்ரத்தை (பக்தி) வராதென்றும், ஸம்ஸயம் அஞ்ஞான த்தில்பின்று பிறந்தது என்றும், ஸ்ரத்தையற்ற அவிவேகி நாஸ த்தை அடைகின்றான் என்றும், ஸம்ஸய மனைஸக் கொண்டவ னுக்கு இந்த லோகத்திலும் மேல்லோகத்திலும் ஸுகம் இல்லை யென்றும் விளக்கப்பட்டது.

எனவே, “பரமபுருஷன் அனன்ய பக்தியால் பெறத்தக் கவன்” என்ற வாக்யம் வேறொரு பற்றில்லாத ஸ்ரத்தையுள்ள வன் ஞானமயமாகிப் ப்ரமாந்மாணைப் பெறுவான் என்று பொருள்படும்.

மேலும், ந. ந இல் ப்ரஹ்மநிஷ்டை இருவிதப்படும் என் றும், ஸாக்ஷர்களுக்குரிய ஞானயோகம் ஆகவும் கர்மாதுஷ்டா னிகளுக்குரிய அஷ்டாங்கயோகம் ஆகவும் இருக்குமென்றும், ச. ந இல் ஞானயோகமும் அஷ்டாங்கயோகமும் ஸமத்வபுத்தி

யை ஆதாரமாகக் கொண்டும், ஒரே பலனாகிய மோகூத்தைக் கருதியும் இருப்பதால் வேறல்ல என்றும், கூறியிருக்கின்றார். ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையும் ஞானயோக அப்யாஸங்களும் கர் மாதுஷ்டானங்களும் அஷ்டாங்கயோக அப்யாஸங்களும் பக்தி யில் வேருன்றி நின்றால் மாத்ரம் வளர்ந்து, ப்ரயோஜனத்தை ஸீக்ரமாகக் கொடுக்கும். ஆகலால், பக்தியோகத்தையும் அஷ்ட ாங்கயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையும் பேதித்துப் பேசுவ தற்கு ந்யாயமில்லை.

துக்க நிவ்ருத்தி என்ற மோகூதம், ஞானயோகத்துக்கு ஸா கூதாப்பலனாகவும், பக்தியோகத்துக்கும் அஷ்டாங்கயோகத் துக்கும் பரம்பராபலன் ஆகவும் இருக்கின்றது.

இவ்வாறு அகண்டாஹார ஸாயுஜ்ய மோகூதபதவியைக் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் இதற்கு அதுகூலமான அனுவ்ருத்தி யையும் ப்ரதிகூலமான ஆவ்ருத்தியையும் விளக்கி, அதன்மேல் அனுவ்ருத்தி மார்க்கத்தை ஸுகலகதி என்றும் ஆவ்ருத்திமார்க் கத்தை க்ருஷ்ணகதி என்றும், இந்த இரண்டு கதிகளும் பூலோ கத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஸாய்ஸவதமாக ந்யமிக்கப்பட்டன என் றும், இவற்றின் லக்ஷணங்களை அறியாத கர்மாதுஷ்டானி ஸகல பதவிகளுக்கும் பரமமான மோகூத்தைப் பெறமாட்டானெ ன்றும் பகவான் உயசு, உய௨, உயஅம் மந்த்ரங்களில் அருளிணர்.

உய௨. யோகிகள் (1) எந்தக்காலத்தில் (2) புறப்பட்டு (3) அனுவ்ருத்தியையும் (4) ஆவ்ருத்தியையும் (5) பெறுகின்றார்களோ, அந்தக் காலத்தைக் (6) கூறப்போகின்றேன்.

(1) ஸகாமபுத்தியான்களும் நிஷ்காமபுத்தியான்களும் ஆ கிய இருபகூத கர்மானுஷ்டானிகள்.

(2) கதியில், மார்க்கத்தில்.

(3) தன்னுடைய ஸ்தூலதேஹம் நுழவினபின் சென்று.

(4) இந்த லோகத்துக்குத் திரும்பாமல் மகர்லோகம், ஜன லோகம், தபலோகம், ஸத்யலோகம் என்ற மேல் லோகங்களுக் குச் செல்லுதலையும்.

“அனவ்ருத்தி”=திரும்பிவருதல் இல்லாமை.

(5) பித்ரு லோகத்தையும் ஸ்வர்க்க லோகத்தையும் பெற்றபின் இந்தப் பூலோகத்துக்குத் திரும்பிவருதலையும்.

“ஆவ்ருத்தி”=திரும்பிவருதல்.

(6) அந்த ஸூக்ல சதியையும், க்ருஷ்ண சதியையும்.

உயசு. ப்ராஹ்மவித் ஜனங்கள் (1) புறப்பட்டு, அக்நி, ஜ்யோதிஸ், அஹஸ், ஸூக்லம், ஆறுமாத உத்தராயணம் என்றவைகளில் ப்ராஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனர் (2).

(1) ப்ராஹ்மத்தை அறியவிரும்புகின்ற ஜீவாத்மாக்கள். அஃதாவது, நிஷ்காம கர்மானுஷ்டானிகள்.

(2) இதில் கூறிய விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில், ஐவது அத்யாயம் ஐவது கண்டம் முதல், இரண்டு மந்த்ரங்களில் மேல் வருமாறு விரித்து உரைக்கப்பட்டது:

“எவர்கள் ஸ்ரத்தையே தபஸ் என்று வனத்தில் உபாலிசுகின்றனரோ, அவர்கள் அர்ச்சினை அடைகின்றனர். அர்ச்சிவலில் (அக்நியில்) நின்று அஹஸை, அஹவலில் (புகலில்) நின்று பூர்ணபக்ஷத்தை, பூர்ணபக்ஷத்தில் (ஸூக்லபக்ஷத்தில்) நின்று உத்தராயணத்தை, உத்தராயணத்தில் (வடபயணத்தில்) நின்று ஸம்வத்ஸரத்தை, ஸம்வத்ஸரத்தில் (யௌ மாசுகதியில்) நின்று ஆதித்யனை, ஆதித்யனில் நின்று சந்த்ரனை, சந்த்ரனில் நின்று வித்யுத்தை, வித்யுத்தில் (மின்னலில்) நின்று இந்தத் தேவயானம் (திவ்யமார்க்கம்) பெறச்செய்கின்றது.”

உயடு. தாமம் ராநீர் அவ்விதமே க்ருஷ்ணம் ஆறுமாத தக்ஷிணயனம் என்றவைகளில் புறப்பட்டு யோக சந்த்ரனைச் சார்ந்த ஜ்யோதிஸைப் பெற்றுத் திரும்புகின்றான் (1).

(1) இதிற்குறித்த விஷயம் சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஐவது அத்யாயம் ஐவது கண்டம் 15, ‘சு மந்த்ரங்களில் மேல் வருமாறு விளக்கப்பட்டது:—

“எவர்கள் தங்கள் க்ராமத்தில் இஷ்டம் (யாகம்), பூர்த்தம் (வாபி, கூப தடாகாதிகள்) தானங்களையும் தபஸ் என்று உபா

வலிக்கின்றனரோ, அவர்கள் தூமத்தை (புகையை) அடைகின்றனர். தூமத்தில் நின்று ராத்ரியை, ராத்ரியில் நின்று அபரபக்ஷத்தை (அஃதாவது க்ருஷ்ணபக்ஷத்தை), அதில் நின்று தக்ஷிணயணத்தை (தென்பயணத்தை)ப் பெறுகின்றனர். இவர்கள் ஸம்வத்ஸரத்தை அடையமாட்டார்கள்.

“தக்ஷிணயணத்தில் நின்று பித்ருலோகம், பித்ருலோகத்தில் நின்று ஆகாஸம், ஆகாஸத்தில்நின்று சந்த்ரனைப் [பெறுகின்றனர்.]”

“இந்த ஸோமராஜா தேவர்களுக்கு அன்னம். அவனைத் தேவர்கள் பக்ஷிக்கின்றனர். அதில் [கர்மபலன்] அழியும்வரையில் வலித்து இந்த வழியே மறுபடியும் திரும்புகின்றனர். எப்படியெனில், ஆகாஸத்தைப் பெறுகின்றான். ஆகாஸத்தில்நின்று வாயுவைப் பெறுகின்றான். வாயுவாகி, தாமமாகின்றான். தாமமாகி, மேஹமாகின்றான். மேஹமாகி, வருஷிக்கின்றான். இவ்விடத்தில் இவர்கள் நெல்லு, யவை, ஓஷதி (புல்லு, பூண்டு) விருஷம், எள்ளு, உழுந்து என்றெல்லாமாகப் பிறக்கின்றனர். எவன் அன்னத்தைப் பக்ஷிக்கின்றானோ, எவன் ரேதஸை (விரியத்தை)த் தெளிக்கின்றானோ, அது மறுபடியும் உண்டாகின்றது.”

“ஸம்வத்ஸரமே ப்ராஜாபதி. அதனுடைய அபனங்கள் தக்ஷிணம், உத்தரம். எவர்கள் இதில் இஷ்டாபூர்த்தங்களை உபாலிசுகின்றனரோ, அவர்கள் சந்த்ரனுடைய லோகத்தை ஜயிக்கின்றனர். அவர்களே திரும்பி ஆவர்த்திக்கின்றனர். ஆதலால், இந்த ருஷிகள் (பலனைக் கருதி இஷ்டாபூர்த்தங்களைச் செய்யும் க்ருஹஸ்தர்கள்) ப்ராஜா காமர்களாய்த் தக்ஷிணத்தைப் பெறுகின்றனர். இது பித்ருயானம். உத்தரமாக தபவிலுமும், ப்ராஹ்மசர்யத்தாலும், ஸ்ரத்தையாலும், வித்தையாலும், ஆத்மாவைத் தேடி ஆதித்யனை ஜயிக்கின்றனர். இதுதான் புராணங்களின் இருப்பிடம். இது அம்ருதம். இதுவே அப்யம். இதுவே பராயணம். இதில் நின்று புநர் ஆவர்த்தியைப் பெறமாட்டார்கள். இது, புந்ராவ்ருத்தி நிரோதம்.”

உயசு. இந்த ஸூக்ல கிருஷ்ண என்ற கதிகள் (1) லோகத்தா ருக்கு (2) ஸாய்வதம் (3) என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டன (4). ஒன் றினால் (5) அனுந்ருத்தியைப் பெறுகின்றன் (6). மற்றொன்றினால் (7) ஆவ்ருத்திக்கின்றன் (8).

- (1) இந்த தேவயானமும், பித்ருபானமும்.
 - (2) பூலோகத்தில் வாழ்கின்றவர்களுக்கு.
 - (3) எக்காலமும் உள்ளன; ஸந்தானவிதிகள்.
 - (4) த்ரிகால உணர்ச்சியுள்ள மஹான்கள் அறிவார்கள்.
 - (5) தேவயானத்தால்.
 - (6) மகர்லோக முதலிய மேல் லோகங்களிற் சென்று, பூலோகத்துக்குத் திரும்பாமல் ஜீவன்முகத்தன் ஆகின்றான்.
 - (7) பித்ருபானத்தால்.
 - (8) பித்ரு லோகத்துக்கும் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கும் செ ன்று, விஷயஸூகங்களை அதுபவித்து மீளவும் பூலோகத்தில் வந்து பிறக்கின்றான்.
- தேவயானம், பித்ருபானம் என்ற ஸூக்ல, க்ருஷ்ணகதிக னைப்பற்றி ப்ரகதாரண்யக உபநிஷத்தும் சு. உ இலும், ப்ரஸ்னோ பநிஷத்தும் க. சு இலும் பேசும்.

உயௌ. பார்த்த, இந்த இரண்டு வழிகளையும் அறிகின்றவன் யோகி (1). எவனும் மோஹத்தை அடைக்கின்றன் இல்லை. ஆதலால், அர்ஜுன, எல்லாக் காலங்களிலும் யோகம் பெற்றவனாய் இரு (2).

(1) ஸகாம புத்தியோடு கர்மாநுஷ்டானங்களைச் சாதிக்கி ன்றவன் க்ருஷ்ணகதியால் த்ரிலோக ஸம்ஸாரத்தில் உழன்று, துக்கத்தையே அதுபவிப்பானென்றும், நிஷ்காம புத்தியோடு கர்மாநுஷ்டானங்களை நடத்துகின்றவன் ஸூக்லகதியால் மகர் முதலிய மேல் லோகங்களிற்சென்று, துக்கநிவ்ருத்தி பெறுவா னென்றும், இந்தப் பூலோகத்திலும் நிஷ்காம புத்திமான்னுக்கு துக்கநிவ்ருத்தி உண்டென்றும் அறிந்து தனக்குரிய கர்மங்களை நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யவேண்டுமென்று ஜாக்ரதையாக ஜீவிக்கின்றவன் “யோகி” என்று அழைக்கத்தக்கவன். மற்ற

வர்களெல்லாம் தங்களுடைய நன்மைகளை அறியாமல் தட்டழி ர்து போகுகளாயும் ரோகிகளாயும் திரிவார்கள்.

(2) நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானியாய் உனக்குரிய கஷ்டநிய தர்மங்களை விருப்பு வெறுப்பு அற்றும், பயழ் ஸந்தோஷம் அற் றும், செய்.

உயஅ. யஜ்ஞங்களிலும் தபஸ்களிலும் தானங்களிலும் எந்தப் புண்ய பலன் (1) வேதங்களில் காண்பிக்கப்பட்டதோ, அதனையெல் லாம் யோகியானவன் (2), இதனை அறிந்து (3), கடக்கின்றன் (4). சித்த்ய மும் (5) பரமமாகிய (6) ஸ்தானத்தையும் (7) பெறுகின்றன்.

- (1) அழிவுள்ள இக பர ஸூகங்கள்.
- (2) நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானி.
- (3) ஸூக்ல கதியின் நன்மையையும், க்ருஷ்ணகதியின் தீமையையும், அறிந்து.
- (4) ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைத் தாண்டுகின்றான்.
- (5) அநாதியும்; இறப்புப் பிறப்பு அற்றதும்.
- (6) ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் யாவுக்கும் மேலானதும் ஆகிய.
- (7) ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை; மோகஷத்தை.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த் ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுன ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற அக்ஷரபரப்ரஹ்மயோகம் என்ற எட் டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது அத்தியாயம்.

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம்.

[அஃதாவது, ஸகல கல்விக்களிலும் மிக மேலான கல்வியையும், ஸகல ரஹஸ்யங்களிலும் அதிசூட்சு ரஹஸ்யத்தையும், அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் ஒன்பதாம் பாடம்.

ப்ரக்ருதி மல ஸ்வரூபமாயிருப்பதால், ப்ரக்ருதிகாரியங்களைப்பற்றிய கல்வி மலநீக்கத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்காது. ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வியே மலநீக்கத்தைத் தருவதாலும், ஸகல வித்தைகளுக்கும் ப்ரஹ்மவித்தை மருடமாயிருப்பதாலும், ஆத்மவித்தையை “ராஜவித்தை” என்றார்.

ப்ரக்ருதியிலின்று ஜனித்த ஸைக்ஷம் ஸ்தூல தேஹங்கள் ஆத்மாவை மறைத்து நிற்பதால், அந்தப் போர்வைகளைக் கிழித்து அவற்றிற்கப்பால் விளங்கும் ஆத்மாவைக் காண்பிக்கும் வித்தை மிகக் காம்பிரமாய் (ஆழமாய்) இருப்பதாலும், அபகவிகளுக்கு எட்டாத தூரத்தில் இருப்பதாலும், அந்த மறைவான வித்தையை “ராஜகுஹ்யம்” என்றார்.

“குஹ்யம்” என்பது உள்ளறை, மறைவான இடம். அவ்விடத்தில் மறைவாக இருக்கும் பொருளையும் இந்தப்பதம் குறிக்கும்.

“ராஜகுஹ்யம்” என்பது மறைவான பொருள்களில் அதிசூட்சு அறிவால் ப்ரயாஸப்பட்டு அறியத்தக்கபொருள்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. எந்த விஞ்ஞான ஸஹித ஞானத்தை (1) அறிந்து அஸுப்பத்தில் (2) நின்று விடுவோவோ, அந்த மிக்க ரஹஸ்யத்தைப் பொறுமையற்ற (3) உனக்குக் கூறப்போகின்றேன்.

265

உ.]

அத்யாயம், கூ.

(1) எ. உ, (கூ). மெய்ப்பொருளாகிய சச்சிதானந்தமே ஸகல ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபங்களுக்கு ஆதாரமாய் இருக்கின்றது என்ற அறிவுடன் அறியும் அறிவு “விஞ்ஞானஸஹித ஞானம்” ஆகும்.

பரமாத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தம் உண்டென்பதை அறியாதவர்கள், ப்ரக்ருதியை மெய்ப்பொருளென்று பாராட்டி, தேஹத்தையும் தேஹஸூக்ங்களையும்ன்றி வேறு ஸூகங்கள் இல்லையென்று நிர்ஸயித்து, வாழ்நாளே வீழ்நாளாக்கித் துன்பப்படுவார்கள்.

(2) துன்பத்தில்; துக்க பய ஸோகங்களில்.

(3) பொறுமையால் சிறப்புப்பெற்ற; வரும் துக்க பய ஸோகங்களின் காரணங்களை விசாரித்துத் தெளியத்தக்க புத்தியுடைய.

உ. இது (1) ராஜ வித்தை(2), ராஜ ரஹஸ்யம்(3), பவித்ரம்(4), உத்தமம், (5) இது அநபவழறையாக அறியத்தக்கது (6), கர்மகௌஸலத்துக்குரியது (7), ஸூலபம், (8) மாறாதது (9).

(1) இந்த விஞ்ஞானஸஹித ஞானமாகிய மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய ப்ராக்ருத வித்தை.

(2) அடிமைகளுக்கு ஆண்டவன் எவ்வளவு ஸ்ரேஷ்டனோ, அவ்வளவு ப்ரக்ருதி வித்தைகளுக்கு பரமாத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற ஜீவப் ப்ரக்ருதி பூதப் ப்ரக்ருதி கல்வி ஸ்ரேஷ்டம்.

(3) பரமாத்மாவைப்பற்றிய அறிவில் விளங்கும் உண்மைகள்; அதிமேலான, மிக அந்தரங்கமான, ஹ்ருதயகுஹ்யத்தில் அறியத்தக்க பொருள்கள்; பரமார்த்தங்கள்.

(4) பரிஸுத்தப்படுத்தும் வஸ்து; அந்தஃகரணங்களிலும் ஜீவாத்மாக்களிலும் உள்ள மலங்களை நீக்கத்தக்க வஸ்து.

(5) ஸர்வ வித்தைகளிலும் உச்சிதம்; மிக்க உயர்வுபெற்றது.

(6) காதாற் கேட்டு மாத்ரமாவது, மனஸால் உருபிகரம் செய்து மாத்ரமாவது, அறியத்தக்கதல்ல. ஸாத்ராத்ரமாவது அறியவேண்டியது.

267

ஸ்ராவணமும் மனனமும் ஆனபின், ஆத்மா வேறு ப்ரக்ருதி வேறு என்று நிர்ஸயித்து, ஆத்மா ப்ரக்ருதி தத்வங்கலில் நின்று நீங்கித் தனித்த அவஸரத்தில் தன்னை தர்ஸிக்கவேண்டும் என்று முயன்று, அந்த ஆத்மதர்ஸனத்துக்குரிய ப்ராணலய மனோலய அப்யாஸங்களை ஸ்ரத்தையோடு அது ஸரித்தால், கைவல்யதஸையில் ஸாக்ஷியாக ஆத்மா விளங்கும்.

இந்த ஸ்வாறுபவிக்ே விஞ்ஞானஸஹித ஞானத்தின் உண்மைகள் பூர்த்தியாகத் தெரியும் என்பதுபற்றி “இது அது பவமுறையாக அறியத்தக்கது” என்றார்.

(7) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மாறுஷ்டானங்களைப் பூர்த்திசெய்யத்தக்கது.

கௌஸலம்=குஸலனுடைய தன்மை, ஸாமர்த்யம், லித்தி. உ. நுய, (உ).

“கர்மகௌஸலம்”=கர்மாறுஷ்டானலித்தி; ஆத்மலக்ஷணங்களை விரித்து, ஆத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் உள்ள ஆதார ஆதேய நிலைகளை விளக்கும் ஞான ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்றால், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் சாதூர்யமாக நிறைவேற்றலாம் என்பதுபற்றியும், அவற்றின் ஸ்வர்க்காகதி பலன்களிற் றுக்காமல் லகுனில் நிஷ்கர்மாவாகலாம் என்பதுபற்றியும், ப்ரஹ்மவித்தையை “கர்ம கௌஸலத்துக்குரியது” என்றார்.

(8) பக்விக்கு லகுவாயிருக்கும், அபக்விக்குப் பாரமாயிருக்கும்.

(9) ப்ரக்ருதி ஸ்வரூபங்களாகிய தேஹங்கள் கால தேச திக்குகளுக்கு ஏற்றபடி மாறிமாரியே வரும். ஆனால், ப்ரஹ்ம வித்தை மாறுதலஸ்துவாகிய ஆத்மாவைப் பற்றியிருப்பதால், ஸதாகாலமும் வேறுபாடின்றி இருக்கும். இதுபற்றி, கல்வி பூர்வபக்ஷம் என்றும், லித்தாந்தபக்ஷம் என்றும் இருவகைப்படும். பூர்வபக்ஷக் கல்வி ப்ரக்ருதியைச் சார்ந்த கல்வி, அழிவுள்ள வஸ்துக்களைப்பற்றிய வித்தை. லித்தாந்தபக்ஷக் கல்வி நிலையுள்ள ஆத்மாவைப்பற்றிய ஸநாதனவித்தை.

கூ. பரந்தப, இந்த தர்மத்தில் (1) ஸ்ரத்தையிலலாத புருஷர்

கர் என்னைப் பெறமல் ம்ருத்யுவோடு (2) கூடின ஸம்ஸாரவழியில் (3) இருக்கின்றனர்.

(1) விஞ்ஞான ஞான அறுஷ்டானத்தில்; பரமாத்மாவை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஸைக்ஷம் ஸ்தூலதேஹங்களைப் பற்றிய விசாரணையில்.

(2) மரணத்தோடு.

(3) புனர் ஆவ்ருத்தி மார்க்கத்தில்; பூ, புவர், ஸ்வர் என்ற த்ரிலோக ஸஞ்சாரவாழ்வில்.

சு. அவ்யக்த (1) மூர்த்தியான (2) என்னால் இந்தலோகம் எல்லாம் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எல்லாப் பூதங்களும் (3) என்னிடம் ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றன (4). நான் அவற்றில் ப்ரதிஷ்டை பெறவில்லை (5).

(1) ஐம்பொறிகளுக்கும் அந்தஸ்கரணங்களுக்கும் எட்டாத.

(2) ஸ்வரூபியான.

மூர்த்தி=ரூபத்தை உடையவன்.

அவ்யக்தமூர்த்தி=கண் மனஸ் முதலிய கருவிகளால் அறியக்கூடாத அமூர்த்தியாகிய மஹேஸ்வரன்; ஆத்ம ஸ்வரூபி.

(3) ஸைக்ஷம் ஸ்தூலதேஹங்களும்.

(4) என்னையே ஆதாரமாகக் கொண்டும், எனது பராஸக்தியாலேயே நானா வருத்திகளைப் பெற்றும், நிற்கின்றன.

(5) பரமாத்மாவாகிய நான் ப்ரக்ருதியால் இயற்றப்பட்ட சரீரங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு இருக்கவில்லை.

நூ. பூதங்கள் என்னிடத்து நிற்கின்றனவ அல்ல (1). ஐஸ்வர யோகத்தைப் பார் (2). எனது ஆத்மா (3) பூதங்களைச் சுமக்கின்றதாயிருந்தாலும், பூதங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றதாயிருந்தாலும், பூதங்களில் ஸங்கம் (4) பெற்று இருக்கவில்லை.

(1) ப்ரக்ருதி சொரூபங்கள் ப்ரக்ருதி வஸ்துவாகிய மாயா விரிவில் தோன்றி அழிகின்றன. இவை எனக்கு அவ்யம். என்னில் இருக்கின்றவையல்ல. மாயா ஆகாஸத்தில் உள்ளன,

(2) ஐஸ்வரயோகம்=ஈஸ்வரனும் ப்ரக்ருதியும் கூடி நிற்
கின்ற நிலை.

“ஐஸ்வரயோகத்தைப் பார்”=பரமேஸ்வரன் எவ்விதம் ஜீவர்
களோடும் ஜகத்தோடும் கூடியிருக்கின்றார் என்று யோசித்து
அறி.

ஜீவாத்மாக்களைப் பரிஸுத்தப்படுத்தும் பொருட்டு, ஸ்ரு
ஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் திரோபவம் அநுகரஹம் என்ற பஞ்ச
க்ருத்யங்களை நடத்தும் பரமாத்மா எவ்விதம் ப்ரக்ருதியுட்
புகுந்து மஹேஸ்வரனானார் என்ற வினோத அவஸ்த்தையை உன
க்கு அறிவிக்கின்றேன்; அதை உற்றுக் கேட்பாயாக.

இந்த ஐஸ்வரயோகத்தில் பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியைப்
பற்றியும் பற்றாமலும் இருப்பார்.

(3) எனது தேவாத்ம ஸக்தி.

ஸக்திமானாகிய பரமாத்மாவுள் அடங்கியிருக்கும் பராஸக்
தியைத் தனது “ஆத்மா” (தேவாத்மஸக்தி) என்றார்.

(4) பிரிக்கக்கூடாத சேர்க்கை; கடும்பற்று.

கூ. எங்கும் ஸஞ்சரிக்கின்ற வலிய வாயு நித்யம் எவ்விதம் ஆகா
ஸத்தில் [அதனை ஸ்பர்ஸிக்காமல் இருக்கின்றதோ], அவ்விதம் எல்லாப்
பூதங்களும் எவ்விடம் இருக்கின்றன (1) என்று அறி.

(1) பரமாத்மாவாகிய என்னை ப்ரக்ருதி மாயாவஸ்துக்கள்
ஒன்றும் திண்டவுமாட்டாது, வாதனைசெய்யவுமாட்டாது.

எ. கௌந்தேய, கல்பகால (1) முடிவில் எல்லாப் பூதங்களும்
என்னுடைய ப்ரக்ருதியை அடைகின்றன (2). அவைகளை மறுபடி
யும் கல்ப்பத்தின் ஆதியில் நான் விஸர்க்கம் செய்கின்றேன் (3).

(1) ஆத்மகோடிகளை மலத்தினின்று உத்தாரணம் செய்வ
தற்காக மஹேஸ்வரன் பரமாமூவாகிய மூலப்ரக்ருதியிலின்று
விகாரசொருபுமான ப்ரக்ருதியை விரித்து, கால தேச திக்
என்ற பரிஸ்சின்னங்களை வகுத்து, ப்ராஹ்மாவை உண்டுபடுத்தி
ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக ந்யமித்தார். இவருக்கு விதிக்கப்பட்ட

ஒரு பகற்காலம் “கல்பம்” எனப்படும். இவருடைய நூறு
வயசும் எகதேஸத்தில் “கல்பம்” எனப்படும்.

இந்தக் கல்பத்தின் எல்லை அதிக விஸ்தாரமாயிருப்பதால்,
அதைப் படிப்படியாக ப்ரயாஸப்பட்டே க்ரஹிக்கவேண்டும்.

பூலோகத்தில் வசிக்கும் மானுடர்களுக்குரிய வருஷங்களை
ஆதாரமாகக்கொண்டு, புவர் ஸ்வர் மகர் ஜன தப லோகங்களில்
வசிக்கும் தேவர்களுக்குரிய வருஷங்களை நிதானித்து, அவ்வுல
கங்கட்கு மேற்பட்ட ஸத்யலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் ஈஸ்வர
னாகிய ப்ராஹ்மாவுக்குரிய ப்ராஹ்ம காலமாகிய கல்பத்தைக்
கணக்கிடவேண்டும்.

மானுடருக்கு நூறுவயது விதிக்கப்பட்டதுபோல, தேவர்
களுக்கும், அவர்களை ஸ்ருஷ்டித்த ப்ராஹ்மாவுக்கும், நூறுவயது
விதிக்கப்பட்டது. ஆனால், மானுடரின் காலாந்தரமும் தேவர்
களின் காலாந்தரமும் ப்ராஹ்மாவின் காலாந்தரமும் வெவ்வேறு
அளவை பெற்றிருக்கும். (அந்தரம்=இரண்டு எல்லைகட்கு உட்
பட்ட விஸ்தாரம்.)

ஆங்கிலேய பாஷையில் ‘எர்த்’ (Earth) என்று கூறப்பட்ட
ஜம்பு தீவீபத்தில் வாழும் மானுடர்களுக்கு ஸூர்யனது உதயத்
தாலும் அஸ்தமனத்தாலும் அறுபது நாழிகைகொண்ட ஒரு
தினம் ஏற்படுகின்றது. இப்படி 360 நாள் கொண்டது ஒருவரு
ஷமாகும். ஜம்பு தீவீபத்திற்கு அதிகதூரத்திலிருக்கும் ஸ்வர்க்
காதி லோகங்களில் வசிக்கும் தேவர்களுக்கு ஸூர்யனது உத்த
ராயனம் ஓர் பகலாகியும் தக்ஷிணாயனம் ஓர் இரவாகியும் இருப்
பதால், மானுடர்களின் வருஷம் ஒன்று தேவர்களின் நாள்
ஒன்றாகும்.

அநேகநேக வருஷங்கள் கொண்டது ஒரு யுகமாகும்.
ஸூர்ய சந்த்ராத்ரி நவக்ரஹங்களின் விஸேஷ சேர்க்கைகளால்
யுகங்கள் பிரிக்கப்பட்டன. இந்த நக்ஷத்ரங்கள், சக்ரம் செல்
வதுபோல, க்ரமமாகக் காலத்திற்குக்காலம் விஸேஷ ஸம்பந்தங்
களைப் பெற்று நிற்கும். இவ்வித விஸேஷ ஸம்பந்தங்களைப்
பற்றி யுகங்களின் காலாந்தரங்கள் கணக்கிடப்பட்டன.

கலியுகத்தின் காலாந்தரம் 432,000 மானுட வருஷங்கள்.
த்வாப்ரயுக காலாந்தரம் 864,000 மானுட வருஷங்கள்.
த்ரேதாயுக காலாந்தரம் 1,296,000 மானுட வருஷங்கள்.
க்ருதயுக காலாந்தரம் 1,728,000 மானுட வருஷங்கள்.

இந்த சதுர்யுக சக்ரத்தை “மஹாயுகம்” என்பர் பெரியோர்.
இதற்குத் தொகுதி, மனுஷ்யகாலக் கணக்கின்படி, 4,320,000
வருஷங்கள்; தேவகாலக் கணக்கின்படி 12,000 வருஷங்கள்.

இப்படி ஆயிரச் சதுர்யுகங்கள் கொண்ட 4,320,000,000
மானுடவருஷங்கள் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஒரு பகலாம். இப்படியே
அவருக்கு 4,320,000,000 மானுடவருஷங்கள் ஓர் இரவாம்.
ஆகவே, இவருக்கு ஒருநாள் 8,640,000,000 மானுட வருஷங்
கள் கொண்டதாகும்.

இவருடைய 360 நாளாகிய ஒருவருஷம் 3,110,400,000,000
மானுட வருஷங்கள் கொள்ளும்.

இவருடைய ஜீவிய காலமாகிய நூறு ப்ராஹ்ம வருஷங்
கள் 311,040,000,000,000 மானுட வருஷங்களாம். இப்படி
இருப்பதால் ப்ரஹ்மானுடைய ஒரு (second) நொடிப்
பொழுது 100,000 மானுட வருஷத்திற்கு ஸமமாகும்.

எழு கிழலோகங்களையும் எழு மேல்லோகங்களையும் உள்
ளடக்கிற்கும் ப்ரஹ்மாண்டத்தில் வாழும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவா
கிய ப்ரஹ்மாவுக்கு மஹேஸ்வரன் கல்பித்த பகலே ப்ரஹ்
மாண்டத்தில் மிக நீடிய பகலாயிருப்பதால், அக்காலத்தைக்
“கல்பம்” என்று பெரியோர் கூறுவர்.

எனவே, கல்பம் என்ற பதம் ப்ரஹ்மாவுக்குக் கற்பித்த
ஒரு பகல் என்று ஸாதாரண பொருள்படும். ஏகதேஸத்தில்
அவருடைய நூறு வயசையும் குறிக்கும்.

(2) மஹேஸ்வரன் ப்ரஹ்மாவுக்கு ஆஞ்ஞாபித்த ஒரு பக
லாகிய 4,320,000,000 மானுட வருடங்கள் முடியுங்காலத்
தில், நைமித்திக ப்ரலயம் உண்டுபடும்.

ப்ரலயம் என்றது தோன்றினவை அழிதல், ஒடுங்குதல்.
இது நித்யம் நைமித்திகம் ப்ராக்ருதம் என மூவகைப்படும்.

தோன்றிய வஸ்துக்களின் அணுக்கள் வளர்தல் குன்றுதல்
அழிதல் என்ற வேற்றுமைகளை இடையின்றிப் பெற்றிருப்ப
தால், இந்த நிமிஷாந்தர மாறுதலை “நித்யப் ப்ரலயம்” என்பார்
கள்.

ப்ரஹ்மாவின் பகலாகிய கல்பகால முடிவில் ஸம்பவிக்கும்
அழிவு “நைமித்திக ப்ரலயம்” எனப்படும். இவருடைய ஜீவ
கால முடிவில் ஸம்பவிக்கும் அழிவு “ப்ராக்ருத்திக ப்ரலயம்”
எனப்படும்.

விஷ்ணுபுராணம் சு. ௩ இல், பராஸரமுனிவர் ப்ரலயங்க
ளைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது, ப்ரஹ்மாவுடைய ஒரு பகற்கால்
மாகிய கல்பமுடிவில் பூமியின் ப்ரஸவஸக்திக்குறைவினால் ஜனங்
கள் பலகிண்ப்பட்டு இறப்பார்கள் என்றும், அதன்பின், ருத்
ரன் ஸூர்ய ரேகைகளிற் சென்று, எங்கு நீர் உண்டோ அதை
யெல்லாம் உறுஞ்சி, கிழேழு லோகங்களையும் பூ புவர் ஸ்வர்
லோகங்களையும் அக்கினியால் தவிர்த்து, மேகங்களை ஓயாமல்
இடி முழக்கத்தோடு அநேக வருஷகாலம் வர்ஷிக்கச்செய்து,
அந்த தஸலோகங்கள் தோறும் எரிந்துகொண்டிருந்த அக்னி
யை அணைத்து, எல்லையற்ற ஸமுத்ரத்தைப் பாதாலந்தொட்டு
ஸவர்க்கலோக முடிவிலுள்ள ஸப்தருஷி லோகங்கள் வரையில்
விரிப்பார் என்றும், அதன்பின், ப்ரஹ்மா வாயுக்களால் மேகங்
களைச் சிதறச்செய்து, ஆதிஸேஷ ஸர்பமீது ஸயனம் செய்வார்
என்றும், அவர் ஸயனம் செய்கின்ற காலத்திலே தஸ லோகங்
கள் இருந்த இடமெல்லாம் இருளால் மூடப்பட்டிருக்கும் என்
றும், அவரது ராத்ரி முடிந்தபின் அவர் விஜயமாகி தஸலோகங்
களை மீளவும் ஸ்ருஷ்டிப்பார் என்றும், தஸலோகங்களுக்கு
மேற்பட்ட மஹர் ஜன தப ஸத்ய லோகங்கள் இவரது ஸுஷு
ப்தி காலத்தில் அழியாமல் தனது நூறு வருஷமுடிவு காலத்தி
லே அழியும் என்றும், விளக்கினார்.

ப்ரஹ்மாவின் அந்தியகாலத்தில்—அஃதாவது, தான் பிற
ந்து 311,040,000,000,000 வருஷங்கள் சென்றபின்—“ப்ராக்
ருத்திக ப்ரலயம்” ஸம்பவிக்கும். இதில் மஹர் ஜன தப ஸத்ய

லோகங்களும், அவற்றிலுள்ள ஸகல ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூலதேஹங்களும் ஸம்ஹாரகர்த்தாவாகிய ருத்ரானால் தவிர்த்தப்படும். அதன்மேல், பஞ்ச தன்மாத்ரைகள் என்னும் ஸூக்ஷ்மப்ருதிவியும், ஸூக்ஷ்மஅபஸும், ஸூக்ஷ்மஅக்ரியும், ஸூக்ஷ்மவாயுவும் க்ரமமாய் ஒன்றுக்குள் ஒன்று அடக்கப்பட்டு, கடையில் நின்ற ஸூக்ஷ்ம ஆகாஸமும் பரம அணுவாகிய மூலப்ரக்ருதியில் செலுத்தப்பட்டு ஒடுங்கும்.

“என்னுடைய ப்ரக்ருதி”=என்னுடைய பஞ்சக்ருத்யத்திற்கு உபயோகிக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதி.

, ஈண்டு “ப்ரக்ருதி” என்றது அதன் முக்குண ஸாம்ய அவஸ்தையை.

(3) “விஸர்க்கம்”=வெனியே விடுதல், ஸ்ருஷ்டி த்தல்.

அ. எனது ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக்கொண்டு (1) அந்த ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்பட்டதால் ஸ்வதந்தரத்தன்மையற்ற (2) இந்தப் பூதக்ராமம் (3) யாவற்றையும் மேலுமேலும் நான் விஸர்க்கம் செய்கின்றேன்.

(1) “ப்ரக்ருதிம் அவஷ்டப்ய:”=ப்ரக்ருதியை அவஷ்டம்பமாக ஏற்படுத்தி=ப்ரக்ருதியை முக்ய காரணமாகக் கொண்டு.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்ய காரணம் (முதற்காரணம்) ப்ரக்ருதி; உபாதான காரணம் (துணைக்காரணம்) தேவாத்ம ஸக்தி; நிமித்த காரணம் மஹேஸ்வரன்.

(2) ஸகல ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்கள் ப்ரக்ருதியின் தாமஸராஜஸ ஸாத்விக குணங்களால் ஏவப்பட்டும் பந்திக்கப்பட்டும் இருப்பதால், அச்சரீரங்களுக்கு ஸ்வதந்தரம் (தாமாகவே இயங்கும் வலிமை) இல்லாத.

(3) ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரக்கூட்டம்; சர அசர ரூபமாயிருக்கும் ஜகத்; ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள்.

க்ராமம்=கூட்டம்.

கூ. தன்ஞ்சேய, அந்தக் கர்மங்களில் (1) உதாஸன்னப்போல (2) ஸங்கமற்று இருக்கின்றவனாகிய என்னை அந்தக் கர்மங்கள் பந்திக்கின்றவையல்ல (3).

(1) அந்த விஸர்க்க ஸம்ஹார க்ருத்யங்களில்.

(2) விலகி நிற்கின்றவன்போல, அன்யன்போல.

“உத்”+“ஆஸ்” (விலகி இருத்தல்) என்ற தாதுக்களினின்று ஜனித்த ப்தம் “உதாவஸின்”.

(3) என்னுடைய பஞ்சக்ருத்யங்களால் எனக்கு ஸுததுக்க வேதனைகளில்லை.

ய. நாயகனாகிய (1) என்னல் ப்ரக்ருதி [என்றவஸ்து] சரம் (2) அசரம் (3) என்றவைகளோடு கூடிய [ஜகத்] தை ப்ரஸவிக் கின்றது (4). கேளத்தேய, இந்தக் காரணத்தால் (5) ஜகத் மேலுமேலும் தோன்றுகின்றது (6).

(1) அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனாகிய; ஜகந்நாதனாகிய.

(2) ஜங்கமங்கள்; ஊர்வன நடப்பன பறப்பன முதலியவை.

(3) ஸ்தாவரங்கள்; இயக்கமற்ற பாவத வ்ருக்ஷாதிகள்.

(4) வெளிப்படுத்துகின்றது, பிறக்கச் செய்கின்றது.

(5) நான் நாயகனாக நின்று என் ஸக்தியை ப்ரக்ருதியிற் செலுத்தி, அதனை, ப்ரஸவஞ் செய்யும்படி ஆஞ்ஞாபித்தலால்.

(6) எவ்வெப்போது நான் ப்ரக்ருதியோடு கூடினேனோ, அவ்வப்போது ப்ரக்ருதி ஜகத்தைப் பெற்றுவிட்டாள்.

யக-கஉ. பயனற்ற (1) ஆசை யுடையவர்களும், பயனற்ற கர்மத்தைப் பொருந்தினவர்களும் (2), பயனற்ற கல்வி பெற்றவர்களும் (3), விபரீதபுத்தி யுள்ளவர்களும் (4) ஆகிய அஸூர ராக்ஷஸ மோகி ப்ரக்ருதியை அநுசரித்த ழடர்கள் (5) ப்ராணிகளுக்கெல்லாம் மஹேஸ்வரனான எனது மேலான நிலையை (6) அறியாமல், என்னை மானுட ஸரீரத்தைப் பெற்றவனாக எண்ணி (7), இகழ்கின்றனர் (8).

(1) மோக்ஷ பலனைக் கருதாத.

(2) ஸகாம புத்தியோடு கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கின்றவர்களும்.

(3) தோன்றி அழியும் வஸ்துக்களை நித்ய வஸ்துக்களென்றெண்ணி, அவற்றைப் பெறும்பொருட்டு அவற்றைப்பற்றிய வித்தைகளைக் கற்றுக்கொள்ளுகின்றவர்களும்.

(4) இதுதான் ஸரியோ அதுதான் ஸரியோ என்று ஸம்ஸயப்பட்டு ஒரு நல்லவழியிலும் ப்ரதிஷ்டைபெறாத புத்தியோடு காலத்தைப் போக்குகின்றவர்களும்.

(5) முன்கூறிய நான்கு வகையாரையும் மூடத்தைப் பொருந்தினவர் என்று குறித்து, அந்த மூடத்திற்குக் காரணம் அஸுர ராக்ஷஸ் ப்ரக்ருதியும் மோஹினி ப்ரக்ருதியும் என்று உபதேசிக்கின்றார்.

ஈண்டு “அஸுர ராக்ஷஸ் ப்ரக்ருதி” என்று கூறினதை பதினாறாவது அத்யாயத்தில் “அஸுரஸம்பத்” என்று கூறி, அதன் லக்ஷணங்கள் டம்பம், செருக்கு, அதியபிமானம், கோபம், அகோரவசனம், அவிவேகம், விஷயபோகம், அனசாரம், அஸத்யம், என்று விளங்கினார்.

“மோஹினி ப்ரக்ருதி” என்றது மோஹத்தை உண்டுபடுத்துங்குணம்.

(6) மேலான அவதாரபுருஷ நிலையை.

(7) தங்களைப் போலவே மானுடஸரீரம் தரித்ததால் நான் அவதார புருஷன் அல்லன் என்று நினைத்து.

(8) அவதாரபுருஷனைப்பற்றி மூடர்களுடைய எண்ணம் எவ்விதமிருந்தாலும், அறிவாளிகளுக்கு அப்புருஷனுடைய உண்மைலக்ஷணம் விளங்கும். துஷ்ட நிக்கிரஹத்திற்கும் வலிஷ்டபரிபாலனத்திற்குமே மஹேஸ்வரன் லோகங்கள்தோறும் அவ்வவ் அவஸரத்திற்கேற்றபடி திருக்கோலங் கொள்ளுவார். தேவகைவும், நரவலிம்ஹமாகவும், நரகைவும், விலங்குரூபமாகவும் வந்திருக்கின்றார். ஸத்வகுணம் பொருந்தின ஜனங்கள் அவருடைய திருக்கோலத்தின் குணதீர்மானங்களைக் கண்டு, அவரை வழிபட்டே நிற்பார்கள்.

யிங். பார்த்த, தேவ ப்ரக்ருதியை (1) அண்டின மஹாத்மாகள் (2) என்னைப் பூதங்களுக்குக் காரணன் (3) ஆகவும் அழிவற்றவகைவும் உறிந்து, அநன்ய சித்தர்களாய் (4), [என்னியே] உபாஸிக்கிறார்கள் (5).

(1) பதினாறாம் அத்யாயத்தில் தேவப்ரக்ருதியை “தேவ

ஸம்பத்” என்றார். இதன் லக்ஷணங்கள் சித்தஸூத்தி, நேர்நடத்தை, ஸத்யவாக்கு, அந்தஸ்கரண அடக்கம், ம்ருதுவான தன்மை, பொறுமை, தைர்யம், வேதாத்யயனம் முதலிய குணங்களென்று ஆங்கு விளக்கப்பட்டன.

(2) விஸாலபுத்தி பெற்றவர்கள்.

(3) நிமித்தகாரணன்.

குடத்துக்கு மண் முக்யகாரணமும், குயவ்னது தண்டசக்கரங்கள் துணைக்காரணமும், குயவன் நிமித்தகாரணனும் ஆவதுபோல, ஜகத்துக்கு ப்ரக்ருதி முக்யகாரணம், ஈஸ்வரனது ஸக்தி துணைக்காரணம், ஈஸ்வரன் நிமித்தகாரணன் என்று அறியவேண்டியது.

(4) பரமாத்மாவுக்கு அன்யமான ப்ரக்ருதி கார்பங்களில் மனஸை வீணாகச் செல்லவிடாமல், ஆத்மவிசாரணையிலும் நைஷ்கர்மிய அதுஷ்டானத்திலும் ஸமாதிபழக்கங்களிலும் விஸேஷ நோக்கமுள்ளவர்களாய்.

(5) குணதோஷங்களைப் பெற்ற தேவதைகளை அண்டாமல், சிதாகாஸ சொரூபியான என்னிலேயே ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருக்கின்றார்கள்.

“சென்று நாம் சிறுதெய்வம்சேர்வோமல்லோம், சிவனடியே சந்திக்கப் பெற்றோம்” என்று திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகளும் திருவாய்மலர்த்தருளினார்.

யிச. எக்காலமும் என்னைத் துதித்தும் (1) நமஸ்கரித்தும் (2) த்ருட வரதங் கொண்டும் (3) முயன்றுவருகின்ற நித்ய யுக்தர்கள் (4) என்னைப் பக்த்யால் உபாஸிக்கின்றனர் (5).

(1) வாக்கால் ஸ்தோத்ரம் செய்தும்.

(2) மனஸாலும் புத்தியாலும் ஸேவைசெய்தும், பணிந்தும்.

(3) என்னையே சாரவேண்டும் என்ற உறுதியான சித்தத்தைப் பெற்றும். (கூ, உயிடு).

(4) ஓயாது என்னைப் பொருந்தினவர்கள்; ஸஹஜ நிஷ்டர்கள்.

(5) இந்த மந்த்ரத்தில் பக்திமார்க்கத்தின் ஸக்ஷணம் கூறப் பட்டது. எவன் ஓயாமுயற்சியுடன் பகவானை வாயால் போற்றியும் மனஸாலும் புத்தியாலும் “அவரே பரம்பொருள், அவருக்கே நான் அடிமை” என்று பணிந்தும், “அவர் திருவடியையே நான் சாரவேண்டும்” என்ற தீர்மானத்தோடு உபதேஸிக்கப்பட்ட அப்யாஸங்களைச் சாதித்து வருகின்றானே, அவன் பக்தி நெறியில் நிற்பவன்.

யரு. விஸ்வதோமுகன (1) என்னை ஞான யஜ்ஞத்தால் (2) பஜிக்கும் சிலர் (3) ஏகத்வத்தால் (4) உபாஸிக்கின்றனர். [சிலர்] ப்ரதக்த்வத்தால் (5) [உபாஸிக்கின்றனர்], [சிலர்] பஹுத்வத்தால் (6) [உபாஸிக்கின்றனர்].

(1) விஸ்வதோமுகன்=எங்கும் (“விஸ்வதோ”) முகமுற்றவன், ஸகல ரூபங்களிலும் ப்ரவேசித்து நிற்பதால். (“விஸ்”=ப்ரவேசித்தல்; “விஸ்வதஸ்”=எல்லாவிடங்களிலும்.)

மஹேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து, அதைக்கொண்டு நானாவித ஸக்ஷணம் ஸ்தூல ரூபங்களை உண்டுபடுத்தித், தான் அவற்றை விற்றிருப்பதால், அந்த ரூபங்கள் யாவும் அவரது “முகங்கள்” எனக் கூறப்படும்.

மஹேஸ்வரன் தரித்திருக்கின்ற கோடாகோடி ரூபங்களை அவரது “முகங்கள்” என்று கூறினும், அந்தர்யாமியாகிய அவரை அந்த முகங்களுக்கு அன்யமென்றே அறியவேண்டியது.

(2) ச. உயச-நயஉ இல், யஜ்ஞம் பலவிதம் என்று விளக்கி, ச. நயச-நயரு இல், ஞானயஜ்ஞங்களை மஹேஸ்வரசேவை என்றார்.

(3) “ஞானயஜ்ஞத்தால் பஜிக்கும் சிலர்” என்ற பதங்களை ஞானயஜ்ஞத்தால் மஹேஸ்வரனை பஜிக்கின்றவர்களில் சிலர், என்று பொருள் பண்ணுக. எனவே, இந்த மந்த்ரம், ஞானயஜ்ஞத்தால் என்னை பஜிக்கின்றவர்களில் சிலர் ஏகத்வத்தாலும், சிலர் ப்ரதக்த்வத்தாலும், சிலர் பஹுத்வத்தாலும் என்னை உபாஸிக்கின்றனர், என்று வரும்.

(4) ஏகத்வம்=ஒன்று என்ற புத்தி.

அந்தர்யாமி ஸ்வரனும் ப்ரக்ருதி சொரூபங்களும் பிரிக் கப்படாவென்று எண்ணி மஹேஸ்வரனை சில பக்திமார்கள் உபாஸிக்கின்றனர்.

(5) ப்ரதக்த்வம்=வெவ்வேறு என்ற புத்தி.

அமலவஸ்துவாகிய பரமாத்மா மலவஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து, அதைச் சுத்தப்படுத்தித் தன் பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்துவதால், அந்தர்யாமி ஸ்வரன் வேறு, ப்ரக்ருதி வேறு என்றெண்ணி, மகேஸ்வரனைச் சில பக்திமார்கள் உபாஸிக்கின்றனர்.

(6) பஹுத்வம்=வெகுவிதமானது என்ற புத்தி.

ஒன்றாயிருக்கும் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியுட் புகுந்த அவஸரத்தில் பலரூபங்களோடு தோற்றுவதால், அவற்றில் ஒன்றைத் த்யானிக்கலாம் என்றெண்ணி, சில பக்திமார்கள் அவரை வழிபடுவார்கள்.

மஹேஸ்வர பூஜைக்காரரின் மதம் இப்படி மூவகைப்பட்டிருக்கும். பரமாத்மாவைப்பற்றி வேதம் “க்ருதஸ்நம் ப்ரஹ்ம” (முழுப்பொருளாம் ப்ரஹ்மம்) என்றும், “ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம” (இதெல்லாம் ப்ரஹ்மம்) என்றும் கூறியிருக்கின்றது. இந்த வாக்யங்களுக்கு மஹேஸ்வர உபாஸகர் மூவித அர்த்தம் பண்ணுகின்றார்கள் என்றும், அவ்வர்த்தங்களும் அவற்றில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற அதுஷ்டானங்களும் தன்னையே பற்றி நிற்பதால், அவையெல்லாம் ஞானயஜ்ஞங்கள் என்றும், அவையாவும் மஹேஸ்வரனுக்குச் ஸம்மதமென்றும் இந்த மந்த்ரத்தால் விளக்கப்பட்டது.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் ஞானயஜ்ஞம் விதித்திருக்கும் பொருட்டு பலவாய்த் தோன்றும் வஸ்துக்களில் சிலவற்றை ஆத்மபாவனை செய்கின்றார்.

யசு. க்ரதுவும் நானே (1), யஜ்ஞமும் நானே (2); ஸ்வதாவும் நானே (3), ஓளஷதமும் நானே (4), மந்த்ரமும் நானே (5), பசுவிந் நேய்யும் நானே (6), அக்நியும் நானே (7), ஹுதமும் நானே (8).

(1) ஸ்ரௌத கர்மங்களும் (அஃதாவது, ஸ்ருதியில் கூறப் பட்ட யாகாதி கர்மங்களும்) எனது ஸக்தியே.

(2) ஸ்மார்த்த கர்மங்களும் (அஃதாவது, வேத விதிவிலக் குக்களை விளக்கும் நூல்களாகிய ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட ஜாதக ஓளபாஸன முதலிய கர்மங்களும்) எனது ஸக்தியே.

(3) பிதர்களுக்கு எள்ளும் தண்ணீரும் விட்டுத் தர்ப் பணம் (திருப்தி) செய்யும்பொழுது “ஸ்வதா” என்ற பதத்தை உச்சரிப்பார்கள். பிதர்க்குநயத்திற்கு ஜீவனயுள்ள இந்த மந்த்ரம் எனது ஸக்தியே.

(4) நெல் முதலிய தானியாதி ரூபங்களிலும், புல் பூடு வ்ருக்சம் முதலிய ரூபங்களிலும் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

ஓஷதி (கொடி செடி) யில் பிறந்தது ஓளஷதம் (மருந்து) “ஓஷம்” (தாது “உஷ”=எரிதல்) என்பது சூடி; “ஜீ” என்பது குடித்தல். எனவே, “ஓஷதி” என்ற பதம் உஷணத்தை வாங் கும் வஸ்து என்று பொருள்படும். ஓஷதி=கொடி செடி மரம்.

(5) மந்த்ரங்களின் தொகுதியாகிய வேதமும் நானே; வேதவாக்கிய ரூபங்களாய்த் தோன்றினவையெல்லாம் எனது ஸக்தியே.

(6) யாகாதி கர்மங்களுக்குரிய பசுவின் நெய்யில் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

(7) தீப ரூபமாய் ப்ரகாவிக்கின்ற வஸ்துவில் உள்ள ஸுக்ஷ்மபலமும் எனது ஸக்தியே.

(8) மந்த்ரபூர்வமாக அக்ஷியில் ஸமித் நெய் முதலிய பதார் தங்களை இடுதல், “ஹுதம்” அல்லது “ஹோமம்.” இந்தத் தான கர்மத்திலுள்ள ஸுக்ஷ்மபலம் எனது ஸக்தியே.

௨௭. இவ்வுலகத்திற்குத் தந்தையும் நானே⁽¹⁾ தாயும் நானே⁽²⁾, தாதாவும் நானே⁽³⁾, பாட்டனும் நானே⁽⁴⁾, அறியத் தக்கதும் நானே⁽⁵⁾, பவீத்ரமும் நானே⁽⁶⁾, ஓங்காரமும் நானே⁽⁷⁾, ருக்மம் நானே⁽⁸⁾, ஸாமழம் நானே⁽⁹⁾, யஜுநம் நானே⁽¹⁰⁾.

(1) ஜகத்துக்கும் அதில் உள்ள ஸகல ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல ரூபங்களுக்கும் நிமித்தகாரணன் நானே.

(2) தோன்றினவைகளை அன்போடு வளர்க்கின்றவனும் நானே.

(3) லோகத்தாருக்கு ஸகல நன்மைகளையும் கொடுக்கின்ற வனும் நானே.

(4) ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய ப்ரஹ்மாவைப் படைத்தவ னும் நானே.

ஆதலால், ஜனங்களுக்குத் தான் பாட்டனாகின்றார்.

(5) ஸகலஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் மேலான வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தத்தின் பொருளும் நானே; ப்ர ஹ்ம வித்தைக்குரிய ஸ்ரேஷ்டப் பொருளும் நானே.

“வேத்யம்”=அறியத்தக்க பொருள்; அவஸ்யமாக அறிய வேண்டிய பொருள்.

(6) மலரஹித வஸ்துவும் நானே; பரிஸுத்தமும் நானே.

(7) ப்ரணவ நாதமும் நானே.

(8) வேதத்தின் ருக் நடையும் எனது ஸக்தியே.

(9) வேதத்தின் ஸாம நடையும் எனது ஸக்தியே.

(10) வேதத்தின் யஜுர் நடையும் எனது ஸக்தியே.

௨௮. கத்யும் நானே⁽¹⁾, பரீத்தாவும் நானே⁽²⁾, ப்ரபுவும் நானே⁽³⁾, ஸாக்ஷியும் நானே⁽⁴⁾, நிவாஸமும் நானே⁽⁵⁾, ஸாணமும் நானே⁽⁶⁾, ஸுஹீர்த்தம் நானே⁽⁷⁾, ப்ர்பவனும் நானே⁽⁸⁾, ப்ரலய னும் நானே⁽⁹⁾, ஸ்தானமும் நானே⁽¹⁰⁾, நிதானமும் நானே⁽¹¹⁾, அவ் யயமான பீஜமும்⁽¹²⁾ நானே.

(1) விஷய ஸுகத்தை விரும்பினவர்கள் அநுஸரிக்கின்ற ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமும், விஷய ஸுகத்தை வெறுத்து மோக்ஷ ஸுகத்தை விரும்பினவர்கள் அநுஸரிக்கின்ற நிவ்ருத்தி மார்க் கமும், எனது ஸக்தியே.

“கம்” (செல்லுதல்) என்ற தாதுவிலின்று பிறந்த “கதி” என்ற பதம், வழி, மார்க்கம், என்று பொருள்படும்.

(2) சராசரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றவனும் நானே, ஸர்வ ஜீவாத்மாக்களையும் உத்தாரணஞ் செய்கின்றவனும் நானே.

(3) ஸகல வஸ்துக்களையும் அடக்கி ஆளுகின்றவனும் நானே.

(4) ஸங்கமற்று ஸர்வத்தையும் அறிகின்றவனும் நானே. தன்னை விட வேறொருவனுக்கு ஸர்வ ஸாக்ஷித்வம் இல்லை, என்பது கருத்து.

(5) சராசரங்களுக்கு இருப்பிடம் நானே.

(6) துன்பங்களை நீக்குகின்றவனும் நானே.

(7) ப்ரத்யுபகாரத்தை விரும்பாமல் உபகாரஞ் செய்கின்றவனும் நானே.

(8) ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணனும் நானே.

(9) லயத்துக்குக் காரணனும் நானே.

(10) ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தக்க ஸ்தானமும் நானே.

(11) சராசரப்பொருள்களில் புனையல்போல மறைவாக இருக்கும் நிதி நானே.

(12) வித்தானது நிலத்தில் வீழ்ந்து வ்ருக்ஷமாவது போல என்னுடைய திவ்யஸக்தியே ப்ரக்ருதியுட்புகுந்து நானாவித ஸுக தோற்றங்களுக்குக் காரணமாயிருக்கின்றது.

அவ்யய பீஜம்=மாறுதலற்ற வித்து. அஃதாவது, பேரறிவிலும் பேரன்பிலும் நின்று ஒருபொழுதும் விலகாத தனது ஸக்தி.

மக. அர்ஜுன, நான் தபிக்கின்றேன் (1), நான் மழையை விடவும் நிறுத்தவும் செய்கின்றேன். நானே அம்ருதமும் மீருத்யுவும் (2) ஸதஸத்தும் (3).

(1) என்னுடைய ஸக்தியே, ஜனங்களின் கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி, உஷ்ணத்தால் வாட்டுகின்றது.

(2) நானே ஜனங்களுக்கு சாவாமையையும் சாதலையும் கொடுக்கின்றேன்.

(3) அகண்ட மனுகாஸமாகிய மாயையும் கண்டித மனுகி அந்தஃகரணங்களும் எனது ஸக்திகளே.

ஸதஸத்=ஸத் (உள்ளது) + அஸத் (இல்லது). எந்த இல்லாத வஸ்து உள்ள வஸ்துப்போல் தோன்றிநிற்குமோ, அது ஸதஸத். மானவதர்ம ஸாஸ்த்ரத்தில் (2-14) 'ஸதஸத்' மனஸ் என்று விளக்கப்பட்டது. மனுகாஸம் என்ற மாயையும் ஸதஸத்.

உம. ஸோமபருகரும் (1) பாபம் நீங்கினவரும் (2) ஆகிய த்ரிவேதங்களின் [கர்ம கான்டங்களைக்] கற்றவர்கள் (3) என்னைக் கர்ம யஜ்ஞங்களால் பூஜித்து ஸ்வர்க்க கமனத்தைப் பிரார்த்திக்கின்றனர் (4). அவர்கள் புண்யநப ஸ்ரோந்தா (5) லோகத்தை அடைந்து ஸ்வர்க்கத்தில் சிறந்த தேவபோகங்களை அநுபவிக்கின்றனர்.

(1) யாகக்ருத்யங்களைச் செய்து ஸோமக்கொடி ரஸத்தைப் பானம் செய்கின்றவர்களும்.

(2) பாபகர்மங்களை அஞ்சிப் புண்யவழியில் நிற்கின்றவர்களும்.

(3) ருக் ஸாம் யஜுர் வேதங்களைக்கற்று அவற்றில் கூறிய யாகாதி புண்யகர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்து வருகின்றவர்கள்.

(4) மஹேஸ்வர உபாஸகர் ஞானயஜ்ஞத்தால் பூஜித்து ஞானசொருபிகளாவதுபோல, கர்மயஜ்ஞத்தால் என்னை உபாஸிக்கின்றவர்கள் போகசொருபிகளாய் ஸ்வர்க்காதி லோகப்ராப்தியைப் பெறுகின்றனர்.

(5) தேவேந்தர.

உமக. அவர்கள் விஸாலமான ஸ்வர்க்கலோகத்தை அநுபவித்துப் புண்யம் நஸித்தபின் மானுடலோகத்தைப் பெறுகின்றார்கள். இவ்வதம் த்ரயீதர்மத்தை (1) அடைந்த காமகர்மிகள் (2) பிறப்பிறப்பைப் பெறுகின்றனர்.

(1) ருக் ஸாம் யாஜுர் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்ட யாகாதி கர்மங்களை.

(2) விஷயஸூக சாமிகள், புண்யகர்மபலனை இச்சிக்கின் றவர்கள்.

உய௨. எந்த ஜனங்கள் அநன்யர்களாக (1) என்னைச் சிந்தித்து உபாஸிக்கின்றனரோ; நித்யம் முயற்சிபெற்ற (2) அவர்களின் யோகத் தையும் (3) கேஷமந்தையும் (4) நான் வலிக்கின்றேன் (5).

- (1) வேறொன்றிலும் பற்றில்லாதவர்களாக.
- (2) அநன்யபக்தியில் ஓயாமுயற்சிகொண்ட.
- (3) யோகம்=இதுவரையிலும் பெருததைப் பெறுதல்.
- (4) கேஷமம்=பெற்றதைக் காத்தல்.
- (5) பொறுப்பெடுக்கின்றேன்.

மஹேஸ்வரனே பரம்பொருளென்றும், அவரே லோகக்ருத் யங்களை நடத்திவைக்கின்றார் என்றும், “எனக்கேது ஸக்தி, அவரே ஸக்திமான், சிந்திக்கும் மனமும், விசாரிக்கும் புத்தி யும், தீர்மானிக்கும் சித்தமும், கர்மங்களைச் செய்யும் இந்த்ரி யங்களும் அவருடையவையே” யென்றும், “நான் அவர் ஸமீப மாயிருந்தால் போதும், அவர் பார்த்துக் கொடுத்ததே எனக் குப் பெரும்பாக்யம்” என்றும் வாழ்கின்றவனுடைய யோககேஷ மத்தை அவரே கூட்டிவைப்பார் என்பது இந்த மந்த்ரத்தின் கருத்து.

உய௩. கௌந்தேய, எவர்கள் இதரதேவர்களிடம் பகிழ்பெற்ற வர்களாய் [அவர்களை] ஸ்ரத்தையுடன் பூஜிக்கின்றனரோ அவர்களும் நேர்வழியை முன்னிடாமல் என்னையே பூஜிக்கின்றார்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் குறிக்கப்பட்டன எவன் எந்த பூஜை செய்தாலும் அன்போடு செய்யவேண்டுமென்பதும், எந்தெந்த தேவதையை எந்தெந்தத் தேசத்தில் எந்தெந்தப் பாஷையில் உபாஸித்தாலும் மஹேஸ்வரனே அந்தத் தேவதைக்குள்ளிருந் து அருளத்தக்க பலனைக் கொடுப்பார் என்பதுமாம்.

உய௪. நானே ஸர்வ யஜ்ஞங்களுக்கும் போக்தா (1), ப்ரபு, என்று என்னை உள்ளவாறு அறியாதபடியால், அவர்கள் இதனில் (2) நின்றும் நழுவுகின்றனர்.

(1) ஸகல உபாஸனைகளுக்கும் நானே ஸாக்ஷி.

‘போக்தா’ என்ற பதம் ‘புஜ்’ (உண்ணுதல், அறிதல்) என்ற தாதுவினின்றும் ஜனித்து, அறிகின்றவர், ஸாக்ஷி, என்று பொருள்படும். ஆனால், மஹேஸ்வரன் ஸாக்ஷிமாத்ரமோ? அன் று. “ஸுஹிர்த்தும் நானே” என்று 18 வது மந்த்ரத்தில் உப தேவிக்கப்பட்டது. நிறைந்த அறிவாளியானவன், ஒருவனு டைய இஷ்டகாமயங்களை அறிந்த மாத்ரத்தில், அவனுடைய குணகுணங்களுக்குத் தக்கபடியும் தன்னுடைய வல்லபத்திற்கு ஏற்றபடியும் உபகரிப்பான். நல்ல மானுட்களுடைய ஸாக்ஷித் வம் நற்க்ரிபையோடு ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கும். இந்த இயல்பு ஸ்வரனது அனுகூலத்தால் பெறப்பட்டது. அறித லும் அருட்டொழிலும் பிரிவற்றிருப்பது ஸ்வர ஸ்வபாவம்.

(2) நேர்வழியான மஹேஸ்வர அநன்ய உபாஸனையில்.

உய௫. தேவவ்ரதம் (1) பெற்றவர்கள் தேவர்களை அடைகின்ற னர் (2). பித்ரு வ்ரதம் பெற்றவர்கள் பித்ருக்களை அடைகின்றனர் (3) பூதங்களைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் பூதங்களை அடைகின்றனர் (4). என் னைப் பூஜிக்கின்றவர்கள் என்னை அடைகின்றனர் (5).

(1) ‘வ்ரதம்’ என்ற பதம் “வ்ரஞ்” (வரித்தல், கட்டுதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, கட்டுப்பாடு, ந்யமம் என்று பொருள் படும்.

தேவவ்ரதம்=தேவபந்தனம். ஒருதேவதையை ஒருவன் நினைந்து வழிபட்டால் அதனோடு அவன் பந்தப்படுகிறான். இந்த உபாஸனா ஸம்பந்தமே வ்ரதம்.

(2) எந்தெந்தத்தேவன் உபாஸிக்கப்பட்டானோ அந்தத் தேவனோடு ஸம்பந்தப்பட்டு அவனிருக்கும் ஸ்தானத்தை அடை வார்கள். இப்படிச் கூடிவசிக்கலைச் ‘சாலோகபதவி’ என்பர்.

(3) ஸ்ரத்தம் முதலிய கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய் கின்றவர்கள் பிதூர்த்தேவதைகளின் லோகங்களை அடைந்து அவற்றிற்குரிய போகங்களை அனுபவிப்பார்கள்.

(4) பூத ப்ரேத பிஸாச டாகிளி மோகினி முதலியவை

ளில் யாதொன்றை, எவன் உபாவிக்கின்றானோ, அவன் அதற் குரிய லோகத்தைச் சார்வான்.

பதினேழாம் அத்யாயம் நான்காவது மந்தரத்தில் ஸத்வகு ணம் பெற்றவர்கள் தெவர்களை உபாவிப்பார்களென்றும், ரஜ ஸ்குணம் பெற்றவர்கள் யசுடர்களையும் ராகுஸர்களையும் உபா விப்பார்களென்றும், தமஸ்குணம் பெற்றவர்கள் பூதங்களையும் ப்ரேதங்களையும் உபாவிப்பார்களென்றும் விளக்கப்பட்டுள் ளது.

(5) எங்கும் நிறைந்துள்ள பரமேஸ்வரனாகிய என்னை உபா விக்கின்றவர்கள் அங்குக் கொடுதபடி அகண்டாகாரமாயுள்ள ஸாயுஜ்யபதவி யென்னும் மோகூத்தை அடைவார்கள்.

உயக. எவன் எனக்கு இலையையாவது புஷ்பந்தையாவது பழந்தையாவது ஜலந்தையாவது அன்புடன் கோடுக்கின்றனோ, ஸாந் திபெற்ற மனமுடைய அவனது பக்தியால் கோடுக்கப்பட்ட அதை நான் பேறுகின்றேன் (1).

(1) புஷ்பம், பத்ரம், பழம், தீர்த்தம் முதலியவை மஹே ஸ்வர ஸ்தூல பூஜைக்குரியன. மானஸபூஜையில் ஒருவனது அன்பு அபிஷேகநீராகவும், உயிர் நைவேத்யமாகவும், ப்ராண வாயு தூபமாகவும், மனஸும் புத்தியும் தீபமாகவும் ஒப்பு விக்கப்படும்.

மஹேஸ்வர ஸ்தூலபூஜை ஸ்வார்த்தம் பரார்த்தம் என இருவகைப்படும். ஸ்வார்த்த பூஜையாவது தன் நன்மைக் காகவே செய்யப்படுகிற திபூஜை. பரார்த்த பூஜையாவது பிறர் நன்மைக்காக ஸிவாலயங்கள்தோறும் பூஜைகளால் செய் யப்படுவது. இந்த ஸ்வார்த்த பரார்த்த பூஜைக்குரிய மூர்த்தி மஹாலிங்கம், ஸோமாஸ்கந்த சந்த்ரஸேகர நடராஜா முதலிய மஹேஸ்வர வடிவங்கள்.

‘லிங்கம்’ என்ற பதம் ‘லிம்’ (ஸ்ருஷ்டி) ‘க’ (லயம்) என்ற தாதுக்களினின்று ஜனித்து, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார திரோ பவ அநுக்ரஹ க்ருத்யங்களை உடைய மஹேஸ்வரன் என்று

அர்த்தப்படும். அவர் எல்லையற்ற மூர்த்தியாதலால் அந்த லிங்கம், மஹாலிங்கம் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.

ஜீவாத்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு மஹேஸ்வரன் ஒவ்வொரு ப்ரஹ்மாண்டத்திலும் ருத்ர விஷ்ணு ப்ரஹ்மாவாக அமைந் தார். ப்ரஹ்மா படைத்ததை (விரித்ததை) விஷ்ணு காப்பார், ருத்ரன் அழிப்பார் (ஒடுக்குவார்)

ப்ரஹ்மாண்டம் என்றது மிக விரிவுபெற்ற அண்டம். ‘ப்ரஹ்ம’ என்ற பேர் பரமாத்மாவுக்கும் ப்ரக்ருதிக்கும் பொ ருந்தும், ஏனெனில் இரண்டுமேஸ்துவும் மிக விரிவுபெற்றிருப் பதால்.

ப்ரஹ்மாண்டத்தின் ஒவ்வொருவிடமும் ருத்ரன் விஷ்ணு ப்ரஹ்மா ஸூக்ச்மமாக இருப்பினும்; ஸ்தூலரூபமாகக் கை லாஸத்தில் ருத்ரன் இருப்பார், வைகுண்டத்தில் விஷ்ணு இருப் பார், ஸத்யலோகத்தில் ப்ரஹ்மா இருப்பார்.

ஒரு மாங்கனியானது வருகூத்திலிருந்து காம்பு வழி யால் வருவதுபோல, மஹேஸ்வரனது ஒரு ரேகையிலிருந்து ருத்ராத் திரிமூர்த்திகள் ஸூக்ச்மமாகத் தோன்றினபின், ப்ர ஹ்மாண்டங்கள் உண்டாயின.

ஆகவே, மஹேஸ்வரன் த்ரிமூர்த்திகளைத் தன்னில் நின்று தோற்றுவித்த அவஸரமே “மஹாலிங்கம்” எனப்படும். இந்த எல்லையற்ற ஸூக்ச்ம மாஹாலிங்கம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம் ஹார திரோபவ அநுக்ரஹங்களை ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஜெகத் தில் செய்து வருவதால், அதைச் சிறிய ஸ்தூலவடிவமாகப் பாவனைசெய்து வேதாசம மந்த்ரயுக்தமாக ஸிவாலயங்களில் ப்ரதிஷ்டைசெய்து பூஜிப்பார்கள்.

இந்த அகண்டாகார அவ்யக்த மஹாலிங்கத்தின் நின்றும் புராணகாலத்தில் ஜனித்த உமாபதி ஸோமாஸ்கந்த முதலிய வ்யக்த மூர்த்திகளையும் பாவனைசெய்து பக்தர்கள் பூஜிப்பார் கள்.

ஸ்தூலபூஜையில் அபிஷேகம் நைவேத்யம் தீபாராதனை என்ற உபசாரகர்மங்களை அன்புடன் நிறைவேற்றிப் பிரார்த்திப்

பார்கள்.

மானஸபூஜையில் இக்கர்மங்களெல்லாம் அந்தர் த்ரவ்யத் தால் முடிக்கப்படும்.

ஸ்தூல மானஸ பூஜைகளுக்கு மேற்பட்ட நிரிகரண அடக்கப் பூஜையாகிய மௌனத்தில் ஆத்மதர்ஸனம் வலித்தித்துப் ப்ரஹ்மநிர்வாணத்தில் ஸதாகாலமும் வாழலாம்.

இந்த மூவித பூஜைகளுக்கும் தான் போக்தா, தான் ஸுஹிர்த் என்பதுபற்றி, அவற்றை “நான் பெறுகின்றேன்” என்றார்.

உயௌ. கேளந்தேய, எதைச் செய்கின்றயோ, எதை உண்ணுகின்றயோ, எதை ஹோமிக்கின்றயோ, எதைக் கொடுக்கின்றயோ, எதைக்குறித்துத் தவம்புரிகின்றயோ, அதை மதர்ப்பணமாகச் (1) செய்.

(1) நீ செய்யவேண்டிய கர்மங்களெல்லாம் மஹேஸ்வரனுடைய க்ருத்யங்களென்று எண்ணி அவற்றைச் செய்வதே, அர்ஜுன, உத்கிருஷ்ட (அதிமேன்மைப்பட்ட) கர்மாதஷ்டானம் என்றறி.

ஒருவன் தனது கர்மத்தை ஸ்வகர்மமாகக்கொள்ள, சித்த ஸுத்தியையும் ஸ்வரபக்தியையும் ஆத்மஞானத்தையும் பெறுவான்; அதுவுமன்றி, பாபபுண்ய கர்மபலங்களினின்றும் விடுபடுவான். இதுபற்றி, “மதர்ப்பணமாகச் செய்” என்றார்.

‘மதர்ப்பணம்’ (மத+அர்ப்பணம்) = என்னிடத்தில் அர்ப்பணம், எனக்குக் கொடுத்தல், மஹேஸ்வரனுக்கு ஒப்புவித்தல்.

உயௌ. ஸூபம் அஸூபம் என்றவைகளைப் (1) பலனுகக்கொண்ட கர்மபந்தங்களினின்றும் (2) இவ்விதம் (3) நீ விடப்படுவாய்; விடப்பட்டு ஸன்யாஸயோகத்தோடு கூடின புத்தி பெற்றவனாகி (4) நீ என்னையே அடைவாய் (5).

(1) விஷயஸுகத்தையும் துக்கத்தையும்.

(2) வித்து விருஷமாகிப் பழங்களைக் கொடுப்பதுபோல, பாபபுண்ணியங்கள் பாபபீஜத்தையும் புண்யபீஜத்தையும் உண்

டாக்கி, அவற்றினின்றும் ஸ்வராஞ்ஞையால் ஸுகதுக்க பலங்களைக் கொடுக்கும். இந்த இன்பமும் துன்பமும் அறிவைப் பந்தித்து அற்பமாகும்.

எனவே, கர்மபந்தம் = கர்மத்தினின்று ஜனித்து அறிவைச் சுருக்கி மயக்கும் ஸுகதுக்க அதுபவங்கள்.

(3) ஸ்வரார்ப்பண வழியால்.

(4) நான் செய்யவேண்டிய கர்மம் எனதல்ல, மஹேஸ்வரனதே என்று எண்ணி, அதைச் செய்து வருகின்றவனுடைய புத்தியில் மேலான ஸ்திதியாகிய ஸந்யாஸத்வம் விளையும்.

ஸந்யாஸம் = அகந்தை மமதை என்ற மலதோஷங்களைத் தியாகஞ் செய்தல், விடுதல்.

(5) அகந்தை மமதையை நீ முற்றும் விட்டகாலத்தில் ப்ரமாத்மதர்ஸனம் வலித்திக்கும்.

உயௌ. நான் எல்லாப் பூதங்களிடமும் ஸமனயிருக்கின்றேன் (1). எனக்கு [ஒருவனும்] அபிரியனும்மில்லை பிரியனும்மில்லை (2). ஆனால், எவர்கள் என்னை பக்தியால் பஜிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் என்னில், நான் அவர்களில் (3).

(1) ஸகல ப்ராணிகளிலும் பாரபகஷமின்றி அவர்களுக்குரிய ஸக்திகளையும் அதுபோகங்களையும் அருளிக்கொண்டே இருக்கின்றேன்.

(2) எனக்கு ஒருவனும் ஸத்ருவுமல்லன் மித்ரனுமல்லன்.

(3) ஆனால், பக்திமார்க்கத்தை அறிந்து எவர்கள் என்னை வழிபடுகின்றார்களோ, அவர்களுக்கு நான் ஸமீபமாகிப் பரிபக் வகாலத்தில் அவர்களும் நானும் ஒன்றுவோம்.

இனிப் பின்வரும் இரண்டு மந்த்ரங்களில் தேஹஸௌசமே முக்கியமென்றும், அதை அவமதிக்கின்றவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்தியும் மோக்ஷஸுகமும் இல்லை என்றும் ஸங்கல்பிக்கும் மூடத்தைக் கண்டிக்கின்றார்.

உய. அத்தூராசாரம் பெற்றவனுயிருந்தாலும் (1) [எனக்கு] அந் யமான பொருளைப் பஜிக்காமல் (2) என்னை எவன் பஜிக்கின்றனோ (3)

அவன் ஸாது என்றே எண்ணத்தக்கவன்⁽¹⁾, அவன் உண்மையான நிர்வாகம் பெற்றிருப்பதால்.

(1) ஒருவன் எந்த ஹிஜாதிபிற் பிறந்து அந்த ஜாதிபின் சிறப்பற்ற நடையுடையவனாகவே அதுஸரித்தாலும்.

(2) எனக்குப் புறம்பான அநாத்ம விஷயங்களில் மனனைச் செலுத்தாமல்.

(3) நானே பரம்பொருள், நானே அறியத்தக்க வஸ்து, என்ற ஸ்திர புத்தியோடு வாழ்கின்றவன் எனவே.

(4) அவனை ஸதாசாரன் என்றே மதிக்க வேண்டும்.

பெரியபுராணத்தில் கண்ணப்பநாயனார் திருநாளைப்போவார் முதலியோரது சரித்திரங்களைப் பார்த்ததிக.

ஸத்புருஷனுடைய (மெய்ப்பொருளை லக்ஷ்யமாகக் கொண்டவனுடைய) ஆசாரம் பெற்றவன், ஸதாசாரன்.

நடக. கேள்வியே, [துராசாரனாயிருந்தாலும்] ஸீக்ரமாகத் தர்மாத்மாவாகின்றான்⁽¹⁾; எக்காலங்களிலும் ஸாந்தியைப் பெறுகின்றான்⁽²⁾. எனது பக்தன் கேடான்⁽³⁾ என்று உறுதியாக நம்பு.

(1) அன்பிலும் அறிவிலும் பூர்ணத்வம் பெறுகின்றான்.

(2) ப்ரக்ருதியின் சலனகுணத்தினின்றும் ஒழிவுபெற்று நிற்பான்; அதாவது, கைவல்யதஸையில் வாழ்வான்.

(3) லோகத்தாருக்கு அனாசாரனென்று தோன்றினும், அவன் கெட்டவனல்லன். அநாத்ம விஷயத்தை வெறுத்து, ஸச்சிதானந்த சொரூபியாகிய என்னைப் பற்றிப் பிடித்திருக்கின்றதால், அவன் மலத்தில் மாளான்; மோக்ஷஸுகத்தைப் பெறுவான்.

நடஉ. பார்த்த, பாபயோனிகளான ஸ்தீரீகளும் வஸ்யர்களும் அவ்விதமே ஸூத்ரர்களும் என்னை அண்டி மேலான கதியைப் பெறுகின்றனர்⁽¹⁾.

(1) பாபகர்மகாரணத்தால் ஸ்தீரீதேஹம் பெற்ற ஜீவாத்மாக்களும், வஸ்யகுலத்திலும் ஸூத்ரகுலத்திலும் பிறந்த ஜீவாத்

மாக்களும், மஹேஸ்வர உபாஸனையால் மோக்ஷஸுகத்தைப் பெறுகின்றனர்.

ப்ராஹ்மணகுலத்தில் பிறந்தவர்களிலும் கூத்தரியகுலத்தில் பிறந்தவர்களிலும் அநேகர் தேஹமே நானென்றும் தேஹசௌசமே முக்ய ஆசாரமென்றும் எண்ணி, ஸ்தீரீகளையும் வஸ்ய ஸூத்ர குலங்களிற் பிறந்தவர்களையும், இக்காலத்திற் போலவே, தம்காலத்திலும் அமைதித்து அஹம்பாவமாக நடந்ததைக் கண்ட பகவான், அவர்களது அறியாமையை நீக்கும்பொருட்டு, நடிகவது மந்த்ரத்தையும் இந்தமந்த்ரத்தையும் உபதேசித்தார். எப்படியெனில் தேஹசௌசம் மாத்ரம் ஸ்வர்க்கலோக ப்ராப்திக்காவது மோக்ஷவித்திக்காவது போதாதென்றும், சித்தசௌசமும் அன்பும் முக்யமென்றும், அதுனுடன் ஸஸ்வரபக்தி கூடினால், தேஹஸௌசம் எப்படிக்கு குறைவுபட்டிருந்தாலும், மோக்ஷஸுகம் அருளப்படும் என்றும் விளக்கினார்.

ஆடவர்களுக்குப் போலப் பெண்களுக்குச் சில ப்ரதான ஸக்திகளும் அதுபோகக்களும் அமையாததற்குக் காரணம் பூர்வீகத்தில் செய்யப்பட்ட பாபகர்மம் என்பதுபற்றிப் பெண்களைப் “பாபயோனிகள்” என்றார். ஒருபெண் தனக்குரிய வீட்டை விட்டுத் தனியே சென்றால், அவளை அபகரிக்கத் துஷ்டர்கள் முயலுவார்கள். புருஷர் அல்லது வளர்ந்த புத்ரர் இல்லாவிடத்து, தன்வீட்டில் வேலைக்காரர்களை அடக்கியாளுதலும், பந்துமித்ரர்களால் தனக்கு ஒரு தாழ்வும் வராதபடி காத்துக் கொள்ளுதலும் அவளுக்குத் தூர்லபம். வேளாண்மை வர்த்தகம் ராஜஸேவை முதலிய உத்யோகங்கள் அவளுக்கு ஓர்வா. செல்வம் கீர்த்தி முதலிய ஸம்பத்துக்களைப் ப்ரயாஸப்பட்டுத் தேடுவதற்கும் இடமில்லை. பூப்பு, ப்ரஸவம் முதலிய காலங்களில் விலக்கப்பட்டிருப்பான். தன் மானத்தையும் ஸுகத்தையும் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்படி தனக்கு நெருங்கிய ஆண்பந்துக்களில் ஒருவன் பின்னே நிற்பான். இப்படிச் சில ப்ரதான ஸக்திகளிலும் அதுபவங்களிலும் பெண்கள் மிகக்குறைவு பெற்றவர்கள். இந்தத் தாழ்வான நிலை பாபகர்மங்களால் அமைக்கப்பட்டது.

பாபகர்ம காரணத்தால் பெண்தேஹம் அமையப்பெற்றாலும், அவர்களில் சிலர்க்குப் புத்தியும் அன்பும் விசாலமாயும் ஸ்வரணிடத்தில் ஸ்ரத்தை அதிகமாயும் இருக்கும். இவற்றால் ஞானாதிகாரிகளாகி மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

இனி, க்ருஷி வர்த்தகம் கோரக்ஷணை என்ற தொழில் களை ஜீவனோபாயமாக நடத்திவருகின்ற பூ வைய்ய கோ வைஸ்ய தன வைய்ய குலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கும் பாபகர்மங்கள் பலவழியாலும் ஸம்பவிக்கும். கலப்பையால் உழும்பொழுது அநேக ஜெந்துக்கள் நெரிபட்டிற் கும் கலப்பையிற் கட்டப் பட்ட மாடுகளை அடித்துத் துன்பப்படுத்தவும் நேரிடும். தான் யாதி பீஜங்களைக் குத்துவதாலும் அரைப்பதாலும் அவற்றிலுள்ள ஜீவர்கள் நாஸப்படுவார்கள். மற்றும் வர்த்தக வ்ருத்திக் காகத் தர்மத்துக்கு விரோதமான நீனைவுகளையும் வார்த்தைகளையும் செயல்களையும் அதுஷ்டிக்கும்படி வரும். மேலும் ஆடு மாடுகளை விற்றுப் பொருள் தேடாமலிருப்பதும் கஷ்டம். இவ்வாறு வைய்யகுலத்தினர்க்குரிய ஜீவனோபாயங்கள் பாபத்தை விளைவிப்பதால், அவர்களும் “பாபயோனிகள்.”

இப்படி ஜீவனோபாய விஷயத்தில் பாபகர்மங்களைத் தெரிந்தார் தெரியாமலும் செய்தாலும், அவர்களில் சிலர்க்குப் புத்தியும் அன்பும் விசாலமாயும் ஸ்வரணிடத்தில் ஸ்ரத்தை அதிகமாயும் இருக்கும். இவற்றால் முமுக்ஷுக்களாகி, முக்தி பெறுவார்கள்.

ஸேவகஞ் செய்து பிழைக்கும் ஸூத்ரா குலத்திற் பிறந்தவன் வறுமையால் ஸ்வதந்த்ரஹீனனும், தன் எஜமானன் எனிய வேலைகளை, எப்படியிருக்கினும், செய்வான். செய்யாதிருந்தால் எஜமானனுக்கஞ்சிப் பொய் சொல்லுவான். இந்த நிலையைப் பொருந்தின ஸூத்ரர்கள் பாபயோனிகளை எனினும், ஸூத்ரகுலத்திற் பிறந்தவர்களிலுஞ் சிலர் விசால புத்தியையும் அன்பையும் ஸ்வர ஸ்ரத்தை யையும் பெற்றிருப்பதால் மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

பெண்களையும் வைய்ய ஸூத்ரா குலங்களிற் பிறந்தவர்களையும் தாழ்வான நிலைமையை உடைபவர்களென்று சிலர் எண்ணி

னாலும், மேற்குறித்த மூவகையாரில் விசால அறிவையும் அன்பையும் ஸ்வர ஸ்ரத்தையையும் பெற்றவர் அநேகர் உண்டு. இவர்கட்கு மஹேஸ்வரபூஜை விதித்தித்து மோக்ஷப்ரஸாதம் அருளப்படும்.

நயந புண்ய கர்மத்தைச் செய்கின்றவர்களும் [என்னில்] பக்தி பெற்றவர்களும் ஆகிய ப்ராஹ்மணர்களும் ⁽¹⁾ க்ஷத்ரிய ருஷிகளும் ⁽²⁾ அவ்விதமே [மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்களென்று] மீளவும் [விரித்துரைப்பதால் பயன்] என்ன ⁽³⁾. அநீத்யமும் அஸுகமமான இந்த லோகத்தைப் பெற்று, [அதில் பற்றுவைக்காமல்] என்னை அடைவார்கள்.

(1) ப்ராஹ்மண குலத்திற் பிறந்தவர்களில், அகம்பாவ மற்ற அதுஷ்டானத்தாலும் ஸ்வரபக்தியாலும் சிறப்புப்பெற்ற ப்ராஹ்மண புத்திமான்களும்.

(2) அப்படியே க்ஷத்ரிய குலத்திற் பிறந்தவர்களில், சிறப்புப்பெற்ற க்ஷத்ரிய புத்திமான்களும்.

(3) அன்பாலும் ஸ்வர பக்தியாலும் பெண்களும் வைய்ய ஸூத்ரா குலத்தாரும் மோக்ஷ ஸுகத்தைப் பெறுவார்கள் எனில், அக்குணங்களைப் பொருந்தின ப்ராஹ்மணர்களும் க்ஷத்ரியர்களும் அந்த மேலான ஸுகத்தைப் பெறுவார்கள் என்பதற்கு ஐயம் என்ன?

நயச. என்னில் மனாழடையவனாகவும், எனது பக்தனாகவும், என்னைப் பூஜிக்கின்றவனாகவும் இரு. என்னையே நமஸ்கரி. இவ்விதம் என்னையே மேலான வழியாகக்கொண்டு, உன் சித்தத்தை [என்னோடு] சேர்த்து என்னையே அடைவாயாக ⁽¹⁾.

(1) உனது அந்தஸ்காரணத்தாலும் கர்மேந்தரியங்களாலும் பரமாத்மாவாகிய என்னைத் தழுவி அந்நயபக்தியோடிரு என பது கருத்து.

இந்த ஒன்பதாம் அத்யாயத்தில் உந்தமக்கல்வி “ராஜவித்யா” என்றும், பரமரஹஸ்யம் “ராஜகுஹ்யம்” என்றும், கூறப்பட்ட வித்யையில் அடங்கிய உண்மைகளைத் தெளிவாக

அறியும்பொருட்டு, ஒவ்வொரு மந்தரத்தின் ஸாரத்தையும் ஸபஷ்டமாகத் தருகின்றும்,—

1. பயதுக்க விஷாத நிவ்ருத்திக்கு விஞ்ஞானஸஹிதஞானம் அவஸ்யம்.

2. விஞ்ஞானஸஹிதஞானத்தைக் கற்றாலன்றிக் கர்மகௌஸலம் விரித்திக்காது. இது உத்தம புருஷர்களுக்கே விளங்கும். ஏனையோர்க்கு மிக ரஹஸ்யமாய் இருக்கும்.

3. இந்த ரஹஸ்யத்தை அறியத்தகாதவர்கள் ஜனன மரண ஸம்ஸாரத்திற்கே ஆளாவார்கள்.

4. லோகங்கள் யாவற்றிலும் பரமேஸ்வரன் வ்யாபித்திருப்பார். ஆனால், ஐம்பொறிகள் அவரைக்காண.

5. பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியைப் பற்றியும் பற்றாமலும் இருக்கின்ற நிலை “ஐஸ்வரயோகம்” என்று கூறப்படும்.

6. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் வாயு எவ்விதம் ஆகாசத்தைப் பற்றாதோ, அவ்விதமே பரமேஸ்வரனைத் திண்டாமல் ப்ரக்ருதி தேஹங்கள் அவரில் இருக்கும்.

7. ப்ரக்ருதிருபங்களை ப்ரக்ருதியில் நின்று விரிக்கின்றவரும் ஒடுக்குகின்றவரும் பரமேஸ்வரனே.

8. ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்யகாரணம் ப்ரக்ருதி. ஒடுங்கினதை மீளவும் தோற்றுவிப்பார். தோற்றுவித்ததை மீளவும் ஒடுக்குவார்.

9. பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்தும்பொழுது பரமேஸ்வரனுக்கு அவற்றால் ஸுகதுக்க வாதனைகள் வாரா.

10. ஜகத்தின் தோற்றத்திற்குக் காரணம் பரமேஸ்வரன் நாயகனாக நின்று ப்ரக்ருதியோடு சேருதலே.

11—12. பரமேஸ்வரன் அவதாரபுருஷனாக, ப்ரக்ருதியாஸிவற்றப்பட்டதும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் என்று அழைக்கப்பட்டது மான மானுட தேஹத்தைத் தரித்தார். மூடர்கள் அந்த மானுடதேஹம் திருமேனி என்று அறியாது, அதை அவமதிக்கின்றனர்.

13. பரமாத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதி அர்யமென்று நிதானித்து, அறிவாளிகள் பரமாத்வையே பற்றி நிற்பர்.

14. பரமாத்மாவில் அநர்யபக்திக்கு லக்ஷணம் அதனில் த்ருட்வரதமும், அதற்கு அளவில்லாத ஸேவையும், அதனை ஸ்தோதரஞ் செய்தலும்.

15. மஹேஸ்வர உபாஸனையை பக்தர்கள் ஏகத்வ புத்தியோடாவது, ப்ரதக்த்வ புத்தியோடாவது, பஹுத்வ புத்தியோடாவது செய்வார்கள். இவையெல்லாம் ஞான யஜ்ஞமாகும். இவற்றிற்கு ஆதாரம் அநர்யபக்தியாதலால், மஹேஸ்வரன் இவற்றை ஸமமாக ஏற்றுக்கொள்ளுவார்.

16—19 ம் ஸ்லோகங்களில் வேத்ய (அவஸ்யமாக அறியத்தக்க)ப் பொருளாகிய பரமாத்மாவின் லக்ஷணங்களும், அதனை அடைவதற்குக் கதிகளான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணங்களும் குறிக்கப்பட்டன.

பரமாத்மாவைப்பற்றிக் குறிக்கப்பட்ட லக்ஷணங்கள் பின்வருமாறு:—

a. பவித்ரம் (யௌ)—மலரஹிதப்பொருள்.

b. ஓங்காரம் (யௌ)—ப்ரணவநாத சொருபமாகி வெளிப்படும் பொருள்.

c. தாதா (யௌ) — போகங்களைக் கொடுக்கின்றவர்.

d. பிதாமஹன் (யௌ) — தமது ஸ்ருஷ்டி கர்மத்தை நடத்திவரும் ப்ரஹ்மாவைத் தாம் ஸ்ருஷ்டித்ததால், அவர்க்குப் பிதாவாகவும், அவர் படைத்த தேவர் மானுடர் முதலியோருக்குப் பாட்டனாராகவும் இருப்பார்.

e. பிதா (யௌ) — ப்ரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணன்.

f. மாதா (யௌ)—தோன்றியவைகளை அன்போடு வளர்க்கின்றவன்.

g. நிதானம் (யௌ)—சராசரப் பொருள்களில் புதையல் (“நிதி”) போல மறைந்து நிற்கும் அரிய பொருள்.

h. அவ்யயபீஜம் (யௌ)—ஒருக்காலும் மாறாத மூலப்பொருள். வித்தில் நின்றும் வருஷம் வந்ததுபோல, இதனில் நின்றும் ப்ரபஞ்சம் விரிந்தது.

i. ஸாக்ஷி (யௌ)—ஸர்வத்தையும் ஒரேமுறையில் அறியும் பொருள்.

j. ப்ரபு (யசு) — ஸகல வஸ்துக்களையும் அடக்கியானுகின்ற பரமேஸ்வரன்.

k. ஸுஹீர்த் (யசு) — ப்ரதியுபகாரத்தை விரும்பாமல் ஜீவாத்மாக்களுக்கு இன்பங்களைக் கொடுக்கின்றவன்.

l. ஸரணம் (யசு) — ஜீவாத்மாக்களுடைய துன்பங்களை நீக்குகின்றவன்.

m. ஸ்தானம் (யசு) — பேரறிவாலும் போன்பாலும் சிறப்பிக்கப்பட்ட அதிமேலான பதம்.

n. நிவாஸம் (யசு) — சராசரங்களுக்கு நல்ல இருப்பிடம்.

o. பர்த்தா (யசு) — சராசரங்களைத் தாங்கிக்கொண்டிருப்பவர்.

p. ப்ரபவன் (யசு) — ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா.

q. ப்ரலயன் (யசு) — தோன்றியவைகளை ஒடுக்குகின்றவன்; ஸம்ஹாரகர்த்தா.

r. அம்ருதம் (யசு) — அழியாதபொருள்.

s. உஷ்ணத்தால் வாட்டுகின்றவன் (யசு) — ஜீவாத்மாக்களின் கர்மத்திற் கேற்றபடி உஷ்ணத்தால் பஞ்சம் முதலிய வாதனைகளை உண்டுபடுத்துகின்றவன்.

t. மழையை விடவும் நிறுத்தவும் செய்கின்றவன் (யசு) — ஜீவர்களின் கர்மத்திற்கேற்றபடி அதிவ்ருஷ்டி அநாவ்ருஷ்டிகளைக் கொடுத்தும் தடுத்தும் வருகின்றவர்.

இனிப் பரமாத்மாவை அடைதற்குக் கதி (வழி) களான ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களைப் பற்றி யசு-யசு மந்த்ரங்களிலும் குறிக்கப்பட்ட தேவாத்ம ஸக்திகள் பின்வருமாறு:—

(1) மந்த்ரம் (யசு) — ஈஸ்வராதி தேவர்களின் க்ருபையைப் பெறும்படி வேதங்களில் இயற்றப்பட்ட உபாஸனாவாயங்கள்.

(2—4) ருக், ஸாம, யஜுர் (யசு) — வேதங்களின் ருக், ஸாம யஜுர் நடைகள்.

(5) அக்நி (யசு) — கர்மாநுஷ்டானத்துக்குரிய அக்நி.

(6) ஹுதம் (யசு) — அக்னியால் ஹோமித்தல்.

7. க்ரது (யசு) — ஸ்ரௌத கர்மம்.

8. யஜ்ஞம் (யசு) — ஸ்மார்த்த கர்மம்.

9. ஸ்வதா (யசு) — பித்ரு கர்ம மந்த்ரம்.

10. ஆஜ்யம் (யசு) — அக்நிகார்யத்திற்குரிய பசுவெய்.

11. ஒளஷதம் (யசு) — தானயாதிகள்.

12. ம்ருத்யு (யசு) — ஐம்புல வெறுப்புக்குக் காரணமாகிய வியாதி.

13. ஸதஸத் (யசு) — மாயையும் மனஸும்.

20. ஸ்வர்க்க லோக ப்ரரப்திக்கு வேதங்களின் கர்ம காண்டங்களிற் கூறப்பட்ட க்ரியைகள் அவஸ்யம்.

21. தேவலோக அதுபவங்கள் தீர்த்தால் ஸகாம புத்தி மான்கள் பூலோகத்தில் பிறப்பார்கள்.

22. அநன்யபக்தியோடு விஷய ஸுகங்களை மறுத்துப் பரமேஸ்வரனை ஸகல லௌகிக வைதிக கர்மானுஷ்டானங்களிலும் த்யானிக்கின்றவர்களுடைய யோகசேஷமங்களைப் பரமேஸ்வரனே நடத்திவைப்பார்.

23. யாதொரு தெய்வத்தைப் பூஜித்தாலும் பரமேஸ்வரனே அதனுள்ளின்று அதுக்ரஹிப்பார்.

24. இந்த உண்மையை அறியாதபடியால், தேவாதிதேவனைக் க்ரஹியாது அவருக்கடிமைப்பட்ட தேவர்களைப் பலர் உபாஸிக்கின்றனர்.

25. தேவ பித்ரு பூத உபாஸனைகளாற் பெறப்பட்ட போகங்கள் வெவ்வேறு. பரமேஸ்வர உபாஸனையாற் பெறப்பட்டது அகண்டாகார மோக்ஷம்.

26. பக்தியோடு செய்யப்பட்ட பூஜையையே மஹேஸ்வரன் அங்கீகரிப்பார். ஸ்ரத்தையற்ற பூஜைக்குப் பலனில்லை.

27. லௌகிக கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்தலே மஹேஸ்வர உபாஸனை.

28. ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜைக்குப் பலன் கர்மபந்த நிவாரணையும் ப்ரஹ்ம நிர்வாணமும்.

29. யாவாக்கும் பொதுவானதெய்வமாய் பரமேஸ்வரன்

இருந்தாலும், பக்தியால் மாத்ரம் அவரை ஸம்பித்து அவரோடு ஐக்கியப்படலாம்.

30—31. தேஹாசாரம் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அனாத்ம விஷயத்தை மறுத்த அநன்யபக்தியால் பரமேஸ்வரனைப் பெறலாம்.

32. மஹேஸ்வரபூஜையும் அதன் பலனாகிய மோகூழமும் நிஷ்காமபுத்தியுள்ள ஸ்திரீகளுக்கும் வைஸ்ய ஸ்திரீ குலங்களிற் பிறந்தவர்களுக்கும் உரியன.

33. அப்படியே அந்த ஸ்திரீ புண்யகர்மங்களையும் ஈஸ்வர பக்தியையும் ஸாதிக்கின்ற ப்ராஹ்மணகுலத்தாருக்கும் சூத்தரிய குலத்தாருக்கும் உண்டு.

34. ஒருவன் அந்தஸ்கரணங்களாலும் கர்மேந்த்ரியங்களாலும் தனக்குத் தோன்றிய ஞானகுருவைத் தழுவி அநன்ய பக்தியோடிருக்கவேண்டும்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ராஹ்மவித்தை என்றும் யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜான ஸம்வாதத்தில் ப்ராஸித்திபெற்ற ராஜவித்யா ராஜதஹ்யயோகம் என்ற ஒன்பதாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பத்தாவது அத்யாயம்.

விபூதியோகம்.

[அஸ்தாவது, பரமாத்மா ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து மஹேஸ்வரனைத், தனது தேவாத்ம ஸக்தியால் ப்ரக்ருதியை விரித்துக், கோடாகோடி ரூபங்களை உண்டாக்கினரென்றும், அவற்றில் விஸேஷம்பெற்ற ரூபங்கள் “விபூதிகள்” எனப்படுமென்றும், அவ்விபூதிகளில் பகவான் கூறின சிலவற்றை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்றும், விளக்கும் பத்தாம் பாடம்.

பரமேஸ்வரனுடைய விஸேஷ ஸக்தி ரூபங்களாகிய விபூதிகளை மேலும் விரிக்கவேண்டுமென்று அர்ஜுநன் (யசு, யசு ம் ஸ்லோகங்களில்) ப்ரார்த்தித்ததால், இந்த அத்யாயம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. தமது விபூதிகளில் சிலவற்றை பகவான் கருணையோடு கூறி, சயுதம் மந்த்ரத்தில் இந்த விபூதிகளெல்லாம் தம் முடைய ஒரு ஷச்சிதாநந்த ரேகையில் உள்ளன என்றும், அவற்றை முற்றும் ஸ்ரவணஞ் செய்தாலும் அர்ஜுநனுடைய பய துக்க விஷாதங்கள் தீராவென்றும் விளக்கினார்.]

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

க. மஹாபாஹு, அன்புள்ள உனக்கு ஹிதத்தை (1) விரும்பி எதனைக் கூறப்போகின்றேனோ, அந்தப் பரம வசனத்தை (2) மறுபடியும் (3) கேள்.

(1) உனது பய துக்க விஷாத நீக்கத்தை.

(2) பரம வஸ்துவைப் பற்றிய வசனம் “பரம வசனம்.”

(3) முன்கூறிய அத்யாயங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பரமவசனங்கள் நிறைந்திருக்கின்றபடியால், “மறுபடியும்” என்று இந்த அத்யாயத்தைத் தொடங்கினார்.

உ. நான் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் எல்லா மஹர்ஷிகளுக்கும்

ஆதியானதால் (1), தேவக்கூட்டங்களும் மஹர்ஷிகளும் எனது ப்ரப வத்தை (2) அறிக்கிறார்களில்லை.

(1) ப்ரஹ்மாவின் ஓர்பகலாகிய கல்பகாலம் கூ. எக் குரிய உரையில் விளக்கப்பட்டது. இந்தக் கல்பகாலமாகிய 4,320, 000,000 மானுடவருஷங்களில் பதினான்கு மனுச்சகரவர்த்திகள் பிறந்து இறப்பார்கள். ஒவ்வொரு மனு அரசுசெய்யுங் காலமாகிய 308,571,428½ மானுட வருஷங்கள் ஒரு மன்வந்தரம் எனப்படும். ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்துக்கு ஒரு ராஜேந்தரனும் ஒரு ஸப்தரிஷிக்கூட்டமும் அநேககோடி தேவர்களும் உளர். ஸப்தரிஷிகளை ("மஹர்ஷிகள்" "மஹாருஷிகள்") என்றும் சொல்லுவார்கள். இப்போது நடைபெற்றுவரும் ஏழாவது மன்வந்தரமாகிய வைவஸ்வத மன்வந்தரத்திற்குரிய ஸப்தருஷிகள் வலிஷ்டர் கஸ்யபர் அத்ரி ஜமதாக்கி கௌதமர் விஸ்வாமித்ரர் பரத்வாஜர் என்பவர்களாம்.

"தேவர்கள்" என்றது ப்ரஹ்மா இந்தரன் முதலான தேவர்களை.

ப்ரஹ்மாதி தேவர்களாவது மஹர்ஷிகளாவது மஹேஸ்வரனுடைய ப்ரபவத்தை கேள்வியாலன்றி நேரே அறியார்கள். எனெனில், இவர்கள் தோன்றுவதற்கு முன்னரே அவர் இருந்ததால்.

ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்களில் ஒருவராகிய ப்ருகு மஹர்ஷியால் உரைக்கப்பட்ட பார்க்கவ புராணத்தில் ப்ரஹ்மாவுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் தங்கள் உற்பத்தியின் காரணம் தெரியாமையால் அவர்கள் த்யானத்தில் இருந்தார்களென்றும், பரமாத்மா விக்னேஸ்வர ரூபந்தரித்து அவர்களுக்கு மாயா விஸ்வரூப தர்ஸனம் அருளி ஸம்ஸயங்களைத் தீர்த்தார் என்றும், கூறியிருக்கின்றது.

"ஆதியானதால்" = காரணமாதலால்.

"ப்ரபவத்தை" = ப்ரபுத்தன்மைகளில் உற்பத்தி காரணத்வத்தை. அஃதாவது, மஹேஸ்வரனே ஸகல ஜீவாத்மாக்களின் பிறப்புக்கு (தேகமெடுத்தலுக்கு) காரணனாயிருக்குந் தன்மையை,

ந. எவன் என்னைப் (1), பிறப்பற்றவனாகவும் (2) அநாதியாகவும் (3), லோகங்களுக்கு மஹேஸ்வரனாகவும் (4) அறிகின்றனோ, மாறுடர்களுக்குள் அவன் மோகமற்றவனாய் (5) எல்லாப் பாபங்களினாலும் விடப்படுகின்றான் (6).

(1) பரமாத்மாவாகிய என்னை.

(2) தேவர்கள் மஹர்ஷிகள் முதலியவைகளைப்போல, ஒரு காலத்திலும் பிறப்பில்லாதவனாகவும்; ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டவனாகவும்.

(3) என்னை ஓர் காரணம் இல்லாதவனாகவும்; என்னை வேறொரு ஸக்திமான் உண்டுபடுத்தாதவனாகவும்.

(4) ஜீவகாருண்யத்தால் எனது ஸக்தியின் ஒரு ரேகையைப் ப்ரக்ருதியிற் செலுத்தி, அதனை விரித்துச் சிதறவிடாமல் அடக்கி, லோகங்களைக் க்ரமமாக ஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவர்களுக்கு ஸுகதுக்க போகங்களை ஊட்டி, அறிவை வ்ருத்திசெய்து, மோகத்வஸ்திதியை அருளும் அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனாகவும்.

இந்த மந்தரத்தில் பரமாத்மாவுக்கும் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரனுக்கும் உள்ள விசேஷ நிலைகள் விளக்கப்பட்டன. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் பரமாத்மா ப்ரக்ருதியை உபயோகிக்காமலே நின்றது. அந்த அவஸரத்தில் பிறப்பு இறப்பு என்ற சொற்கள் பரமாத்மாவுக்கு ஒவ்வா. அதன் ஸக்தியின் ஓர் அம்ஸத்தை எப்பொழுது ப்ரக்ருதியிற் புகுவித்துச் சராசர ப்ரபஞ்சத்தை (விரிவை) இயற்றிற்றோ, அப்பொழுது அந்தர்யாமிக்கு (உள்ளின்று அடக்குகின்றவனுக்கு) நானாவித ரூபங்கொண்ட ஜகத் ஸமஷ்டி தேஹமாயிற்று.

ஜீவகோடிகளுக்குத் தனித்தனி வ்யஷ்டி தேஹங்களுண்டு.

ஸகல ஜீவர்களுடைய வ்யஷ்டி தேஹங்களும் மற்றுமுள்ள ரூபங்களும் மஹேஸ்வரனுக்கு ஸமஷ்டி தேஹமாகும்.

ஜீவர்கள் பிறந்தார்கள் என்ற வசனம் அவர்கள் தத்தம் வ்யஷ்டி தேஹத்தைத் தரித்தார்கள் என்று பொருள்படும்; அவர்கள் இறந்தார்கள் என்ற வசனம் வ்யஷ்டி தேஹத்தை விட்டார்களென்று பொருள்படும்.

இப்படியே, மஹேஸ்வரன் ஸமஷ்டி தேஹத்தைத் தரிப்பது அவருக்குப் பிறப்பெனலாம்; ஸமஷ்டி தேஹத்தை விடுவது அவருக்கு இறப்பெனலாம். ஆனால், பரமாத்மாவுக்குப் பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை இல்லை.

(5) ஆத்மா எது, அனாத்மா எது, ஸதஸத் எது, என்ற விசாரணைகளைப்பற்றி ஸம்ஸ்யமில்லாதவனாகத் தனது கர்மங்களை ஸம்வரார்ப்பண புத்தியோடு செய்கின்றவனாய்.

(6) துக்க காரணமான அதர்ம வழியினின்று நீங்குகின்றான்.

இனி, ஜீவர்களுக்கு மஹேஸ்வரனால் அருளப்பட்ட சில விசேஷ மனோதர்மங்களும் தேஹநிலைகளும் ச வது நு வது மந்த்ரங்களில் கூறப்படும்.

ச. ஜீவபூதங்களுக்கு புத்தி⁽¹⁾, ஞானம்⁽²⁾, அஸம்மோஹம்⁽³⁾, கஷமா⁽⁴⁾, ஸத்யம்⁽⁵⁾, தமம்⁽⁶⁾, ஸமம்⁽⁷⁾, ஸுகம், துக்கம், பவம்⁽⁸⁾, அபாவம்⁽⁹⁾, பயம், அபயம்,

௮. அஹிம்ஸை⁽¹⁰⁾, ஸமதா⁽¹¹⁾, துஷ்டி⁽¹²⁾, தபஸ்⁽¹³⁾, தானம்⁽¹⁴⁾, யஸஸ்⁽¹⁵⁾, அயஸஸ்⁽¹⁶⁾, என்ற பற்பலவித பாவங்கள்⁽¹⁾ என்னிடம் இருந்தே பிறக்கின்றன⁽¹⁸⁾.

(1) லோகவிவேகம், அஃதாவது, லோக விஷயங்களைப் பகுத்தறியும் அறிவு.

(2) ஆத்ம அனாத்ம விவேகம்.

(3) மோஹமில்லாமை (ஸம்போஹம்=மோஹம், அ=இல்லாமை).

ஒன்றனிடத்தில் இல்லாத பிறிதொரு தன்மையை அதனிடத்து உள்ளதாக அறிதல் மோகம். பாம்புத்தன்மையற்ற பழுதை (கயிறு) பாம்புத்தன்மை பெற்றது என்றறிதல் மோஹம்.

“அமோஹம்” அல்லது “அஸம்மோஹம்”=எத்தன்மையை ஒருவன் பெற்று நிற்கின்றதோ, அது அத்தன்மையைப் பெற்றதென்ற புத்தி.

(4) ஸஹித்திருத்தல். இழுக்கப்பட்டாலும் அடிக்கப்பட்டாலும் விகாரமற்ற மனஸூடன் இருத்தல்.

(5) கண்டதைக் கண்டபடியும், கேட்டதைக் கேட்டபடியும், நினைத்ததை நினைத்தபடியும், கூறுதல், இது ஸத்யவாக்கு.

(6) பாஹ்யேந்த்ரிய நிக்ரஹம், புறக்கரண ஒடுக்கம்.

(7) அந்தர் இந்த்ரிய நிக்ரஹம்.

(8) பிறப்பு, தோற்றம்.

(9) மறைதல்.

(10) ப்ராணிகளை உபதரஞ் செய்யாதிருத்தல்.

(11) ஸுகதுக்கங்களில் ஸமமான மனம் பெற்றிருத்தல்.

(12) த்ருப்தி, போதும் என்ற புத்தி.

(13) இந்த்ரியங்களை ஒடுக்கி ஸரீரத்தை வாட்டுதல்.

(14) தனது வல்லபத்துக்கேற்றபடி பிறருக்குக் கொடுத்தல்.

(15) தர்மத்தினால் பிறந்த கிர்த்தி.

கிர்த்தி=சொல்லுதலைக், கூறுதலைச், செய்விக்குங் குணம்.

(16) அதர்மத்தினால் வந்த அபகிர்த்தி.

(17) பாவனைகள், நற்குணங்கள்.

(18) அவனவன் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி நான் கொடுக்கிறேன்.

சு. லோகத்திலுள்ள ப்ராணைகள் எவர்களுடையனவோ⁽¹⁾, [அந்த] என் சொநபம்⁽²⁾ பெற்றவர்களாகிய ஏழ் மஹர்ஷிகளும்⁽³⁾, அப்படியே பூர்வ நான்த மனுக்களும்⁽⁴⁾, மானஸர்களாகப் பிறந்தவர்கள்⁽⁵⁾.

(1) லோகங்கள் தோறும் வாழ்கின்ற ஜீவர்களுடைய தேஹங்கள் எந்தப் ப்ராஜாபதிகளுடைய பொருட்களோ.

(2) என் ஸச்சிதானந்தசொரூபம்.

(3) ௮. உ. (1).

ப்ராஜாபதி=ப்ராணைகளுக்குப் பதி.

ப்ராணை=ஜனனம் பெற்றவர்கள், தேகத்தைத் தரித்தவர்.

கள். பதி=கர்த்தர்.

ஜகத்திலுள்ள தேகங்கள் எல்லாம் ப்ராஜாபதிகளால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன.

ப்ராஜாபதிகள் ப்ரஹ்மாவின் த்யானத்தால் அவரது சொரூபங்கொண்டு தோன்றி, ப்ரஹ்மாக்கள் என்றும், ப்ரஹ்மமானஸ புத்ரர்கள் என்றும், ப்ரஹ்மருஷிகள் என்றும், மஹர்ஷிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இவர்களுடைய நாமங்கள் மரீசி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, அங்கிரஸ், அத்ரி, வலிஷ்டர் என்பனவாம்.

தேவ அஸூர மானுட தேகங்களுக்கு இவர்கள் ப்ராஜாபதியானதால் இவர்களுடைய பிதாவாகிய ப்ரஹ்மா ப்ராஜைகளுக்கு பிதாமஹன் (பாட்டா) ஆனார்.

(4) இப்பொழுது நடைபெற்று வரும் மன்வந்தரத்திற்குரிய வைவஸ்வதமனு ஏழாவது மனு. இந்த ஏழு மனுக்களில் முதல் நால்வருமாகிய ஸ்வயம்புவ, ஸ்வாரோசிஸ், ஒளத்தமி, தாமஸ மனுக்கள் சண்டுக் குறிக்கப்பட்டார்கள்.

(5) ஸப்த ப்ராஜாபதிகளும் முதல்நான்கு மனுக்களும் ஸுக்ஷ்ம ரூபிகள். தங்களிஷ்டப்படி ஸ்தூலதேஹத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் தரித்துக்கொள்ளவும் ஏனையோர்க்கு அருளவும் வல்லபமுண்டு.

எ. இந்த எனது விபுதியையும் (1) [ஐஸ்வர்] யோகத்தையும் (2) உள்ளபடி எவன் அறிகின்றனோ, அவன் (3) அசைவற்ற [ஞான] யோகத்தோடு சேர்கின்றான் (4). இதில் ஸம்ஸயம் இல்லை (5).

(1) ஒன்றானது பலவாகிய தன்மையையும், பலவாய்த் தோன்றினவற்றில் மஹாவிஸேஷ குணங்களோடு ப்ரகாவிக் கின்ற வைகனையும்.

(2) இந்த விபுதிகளும் வேறு நானாவித தோற்றங்களும் பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியோடு சேர்ந்ததால் வந்தனவென்ற உண்மையையும், அந்தச் சேர்க்கை பற்றாமற்பற்றிநிற்கும் சேர்க்கை என்ற உண்மையையும்.

(3) அந்த ஞானவான்.

(4) அந்தச் சலனமற்றிருக்கும் பற்றற்ற நிலையைப் பெறுகின்றான்.

(5) இப்படிப் பரமேஸ்வரனது மோக்ஷ ஸ்திதியை இவன் பெறுவான் என்பது நிச்சயம்.

அ. நான் ஸர்வத்தின் பிறப்புக்குக் காரணமேன்றும், ஸர்வமும் என்னால் ப்ரவ்ருத்திக்கிறதென்றும், எண்ணி அறிவாளிகள் தங்கள் மனோபாவனகளால் என்னையே பின்பற்றி அண்ணாவார்கள் (1).

(1) பரமேஸ்வரனே பஞ்சக்ருத்யன் என்றறிந்த ஞானி அவனையே பற்றிநிற்பான். மனுஷர்களில் சக்ரவர்த்தியையும் பற்றிநில்லான்.

சு. என்னிடம் சித்தத்தை வைத்தவர்களும் (1), என்னிடம் ப்ராணைகளை வைத்தவர்களும் (2), [மெய்ப்பொருளாகிய என்னை] அறிவிக்கின்றவர்களும் (3), ஒருவரோடொருவர் என்னைப்பற்றி நித்யம் ஸம்வாதிக்கின்றவர்களும் (4), ஸந்தோஷத்தைப் பெறுகின்றனர் (5). [பெற்று, மேன்மேலும் என்னில்] ரமிக்கின்றனர் (6).

(1) என்னைப் பெறுதற்குரிய ஸாதனைகளாகிய ஸ்வரார்ப்பணத்தையும் மனோவய யோகத்தையும் அப்யாவிக்கின்றவர்களும்.

(2) அப்படியே ப்ராணாயாம யோகத்தை அதுஷ்டிக்கின்றவர்களும்.

இந்த யோகம் வலித்திக்கும்பொருட்டு ப்ராண அபானவாயுக்கள் தடுக்கப்படுவதால், “ப்ராணைகள்” என்றார்.

(3) ஆத்ம அநாதம் விஷயங்களைப் பிரித்துக்காட்டி மெய்ப்பொருளைப்பற்றிப் போதனை செய்கின்றவர்களும்.

(4) ஸ்ரவணஞ் செய்த ஞானபாடங்களை ஒருவரோடொருவர் தினமும் ஸம்பாஷித்து, அவற்றைப்பற்றி உதயமாகும் ஸம்ஸயங்களை வெளிப்படுத்தி, ஸமாதானம்பெற முயலுகின்ற மாணுக்கர்களும்.

(5) சலனமற்ற மனஸைப் பெற்று ஸாந்தமாயிருக்கின்றனர்.

(6) அந்த ஸாந்தத்திலேயே நின்று மேன்மேலும் ஆனந்திப்பார்கள்.

௨. ஸதாகாலழம் என்னைப் பொருத்தினவர்களும் ⁽¹⁾, பீரீதியோடு என்னைச் சேவிக்கின்றவர்களும் ⁽²⁾, அகிய அவர்களுக்கு எதனால் ⁽³⁾ அவர்கள் என்னைப் பெறுகின்றனரோ, அந்தப் புத்தி யோகத்தைக் ⁽⁴⁾கொடுக்கின்றேன்.

(1) நானே பரம்பொருள் என்று நினைத்து, எக்காலமும் மனசை என்னில் வைத்திருக்கின்றவர்களும்.

(2) ஸ்ரத்தையோடு தங்கள் கர்மங்களை எனது கர்மங்கள் என்று செய்கின்றவர்களும்.

(3) எந்த ஸமத்வத்தால்.

(4) அந்த ஸமத்வபுத்தி யோகமென்னும் விருப்புவெறுப்பு ஸமரஸ சேர்க்கையை.

ஈஸ்வரார்ப்பணத்திற்கும் ப்ராணயாமத்திற்கும் மனோலயத்திற்கும் ஆதாரமும் உற்றதுணையுமானது ஸமத்வபுத்தி. இது பெருகப்பெருக, அவை லகுவாய் லித்திக்கும்.

௨௧. அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகவே அஞ்ஞானத்தால் பிறந்த துமலை ⁽¹⁾, ப்ரகாஸிக்கின்ற ஞானதீபத்தால், நான் அந்தஃகரணத்தில் இருந்துகொண்டு ⁽²⁾ கெடுக்கின்றேன்.

(1) அறியாமையில்லின்று தோன்றின துக்கம் பயம் மோஹம் முதலிய தாமஸ குணங்களை.

(2) நான் உள்ளம் என்ற அந்தஃகரணத்தில் விஜயமாகி.

ப்ரக்ருதி சொருபங்கள் தோறும் பரமேஸ்வரன் இருந்தாலும், அவருடைய அதுக்ரஹ ஸக்தி தேவ மானுட தேகங்களைப் பெற்ற ஜீவாத்மாக்களுக்கு உதவும். இடம் உள்ளம் என்ற அந்தஃகரணமே.

பரமேஸ்வரனது அன்பைப் பெறுத ஜீவாத்மாவின் மலம் உள்ளத்தில் ஏறி, மனஸைக் க்ரஹித்து, கர்மேந்த்ரியங்களால் பாபகர்மங்களைச் செய்யும். ஆனால், அவர் தமது அன்பைப் பெற்ற ஜீவாத்மாவின் மலம் உள்ளத்தில் ஏறின மாத்ரத்தில்

அதை, மனலிற் சென்று வாதனைசெய்ய விடாமல், உள்ளத்திலேயே நாஸமாக்குவார்.

அர்ஜுனன் கூறினான்:

௨௨—௨௩. [என்னில்] ப்ரகாஸிக்கின்ற நீ பரம ஓளியும் பரம பவித்ரமுமாகிய ⁽¹⁾ பரப்ராஹ்மம் [என்றது நிச்சயம்]. எல்லா [மானிட] நுஷிகளும் தேவநுஷியான நாரதரும் அவ்வீதமே அஸித்தே வலநம் ⁽²⁾ வ்யாஸநம் உன்னை ஸாஸ்வத புருஷனாகவும் தீவ்விய னாகவும் சித்தேவனாகவும் அஜனாகவும் ⁽³⁾ விபுவாகவும் ⁽⁴⁾ கூறுகின்றனர். [ப்ரத்யக்ஷமாகவே] நீயும் கூறுகின்றாய்.

(1) பரிசுத்தமுமாகிய.

(2) அஸித்தேவலன் நாரதரோடு ஸம்வாதஞ்செய்தவன். கருமை நிறம்பொருந்திய ஓர் வித்வ ப்ராஹ்மணன். அவனைப் பற்றி மஹாபாரத ஸாந்திபர்வத்திற் காண்க.

(3) பிறப்பற்றவன்.

(4) வ்யாபகன்.

௨௪. ஓ பகவன், தேவர்களும் தானவர்களும் ⁽¹⁾ உனது [மஹேஸ்வர] ஸ்வரூபத்தை அறியார்கள். என்னிடம் எதைக் கூறுகின்றயோ அதையெல்லாம் உண்மையாக எண்ணுகின்றேன், ஓ கேஸவ.

(1) “தேவர்கள்” ப்ரஹ்மாவின் புத்ரர்களிலொருவராகிய மரீசியின் புத்ரனாகிய கார்யபருக்குத் தக்ஷன்மகள் அதிதி வயிற்றிற் பிறந்தோர். “தானவர்” கார்யபருக்குத் ததுவினி டத்துப் பிறந்த புத்ரர்.

௨௫. பூதபாவன ⁽¹⁾, பூதேஸா ⁽²⁾, தேவதேவா ⁽³⁾, ஜகத் பதே ⁽⁴⁾, புருஷோத்தமா ⁽⁵⁾, நீ ஸ்வதந்த்ராத்ராலேயே உன்னை உன்தான் அறிகின்றாய் ⁽⁶⁾.

(1) ஜீவாத்மாக்களைப் பிறப்பிக்கின்றவனே.

(2) அவைகளை அடக்கி ஆளுகின்றவனே.

(3) தேவர்களால் போற்றப்படும் தேவா.

(4) ஸர்வலோகங்களையும் ரக்ஷிக்கும் பதியே.

(5) உத்தம புருஷனே.

(6) “ஸ்வயமேவ ஆத்மநா ஆத்மானம் வேத:”=ஸ்வதந்த் ரத்தாலேயே ஆத்மாவைக் கொண்டு ஆத்மாவை அறிகின்றாய்=வேறொருவர் உனக்குச் சொல்லாமல், நீயே உன்னை உன்னால் தர்ஸிக்கின்றாய்.

ஸுத்தாத்மாவை அறிவதற்குப் பரக்ருதி தத்வங்கள் யாவற் றையும் நீக்கி, ஆத்மா ஸ்வரூபமாக (தன்னந்தனியாக) நின்றே, தன்னை அறியவேண்டும் என்பதுபற்றி, “நீயே உன்னை உன்னால் அறிகின்றாய்” என்றான் அர்ஜுநன்.

யசு. இவ்வுலகங்களை நீ வ்யாபித்து எந்த விபூதிகளால் நிர்க் கியோ, உனது அந்த விபூதிகள் சிறந்தவைகள் ஆனதால், அவைகளை நீ முற்றுங் கூறவேண்டும் (1).

(1) சிறந்த விபூதிகளை ஸ்ரவணம் செய்தால், அவைகளை மனம் த்யானித்து வேறு விஷயங்களைப் பற்றாது நிற்கும். இவ் வித மனோபாவனை ஈஸ்வரோபாஸனையாகும். “நினைப்பு மறப் பற்று நில” என்ற உபதேஸத்தை அதுஸரிக்கத் தகாதவர்களு க்கு இந்த மனோபாவனை விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒடுக்கும், அந் தலீகரணங்களை ஸுத்திசெய்யும், அறிவைப் விஸாலமாக்கும்.

யசு. யோகியே, எக்காலங்களிலும் எவ்விதம் உன்னை நினைந்து அறிவேன் (1)? பகவான், எந்தெந்த வஸ்துக்களில் என்னால் நீ நினைக் கத் தக்கவனுயிருக்கின்றாய்?

(1) விருப்பு வெறுப்புக்களால் வாதிக்கப்படாத மனோவைய யோகிகளாகிய ஸாங்க்யர்கள் நினையாமலும் நித்திரையிற் சிக் காமலும் அறிவு (ஆத்ம) மயமாய் நின்று, பரமாத்மாவை அறி வார்கள் என்றும், லோகப்பற்றுக்கள் உள்ள தனக்குக் கர்ம யோகமே உரியது என்றும், கர்மதேக வலித்திக்கு ஈஸ்வரனைப் பற்றி மனஸ் ஏராளமாக நினைக்கவேண்டும் என்றும், நிஸ்சயத் தைப் பெற்ற அர்ஜுநன் “எவ்விதம் உன்னை நினைந்து அறி வேன்” என்றான்.

யசு. உனது அம்ருதம் போன்ற வாக்கைக் கேட்கின்ற எனக்கு, போதும் என்ற புத்தியில்லாததால், ஐநார்த்தன, ஆத்மயோகத்தை யும் (1) ஆத்ம விபூதியையும் (2) மறுபடியும் விரிவாகக் கூறு.

(1) பரமாத்மா பரக்ருதியோடு சேர்ந்து நிற்கும் நிலையை யும்.

(2) இந்த ஐஸ்வர யோகத்தில் தோன்றிநிற்கும் நானாவித விஸேஷ கோலங்களையும்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறுகின்றார்:

யசு. ஸந்தோஷம், தரு ஸ்ரேஷ்ட (1). ஆத்ம விபூதிகள் தீவ்யங் களாய் இருப்பதால் (2), [அவைகளுள்] ப்ரதானங்களைக் கூறப்போ கின்றேன். எனது [விபூதிகளின்] விஸ்தாரத்திற்கு முடிவில்லை.

(1) உனது ஸ்தோத்ரத்தைக் கேட்டு மகிட்சி பெற்றேன், குரு வம்ஸத்தில் மேன்மை அடைந்த அர்ஜுநா.

(2) மிகப் ப்ரவித்தி பெற்றவைகளா யிருப்பதால்.

உய. தடாகேஸ, எல்லாப் பூதங்களின் ஆஸ்யமாய் (1) இருக் கின்ற ஆத்மாவும் நானே. பூதங்களின் ஆதியும் மத்யமும் அந்தமும் நானே (2).

(1) ஆஸ்யம்=ஸயனிக்குமிடம், நித்ரையில் ஒடுங்குமிடம்.

(2) ஜீவர்களின் ஸ்தூல ஸரீரங்களின் அத்ரிஸ்ய ஆரம்ப மும், த்ரிஸ்ய ஸ்திதியும், அத்ரிஸ்ய அழிவும் எனது ஸக்தி கோலங்களே.

உயசு. ஆதித்யர்களுக்குள் விஷ்ணு [என்ற ஆதித்யன்] நானே (1). ஜ்யோதிப் பொருள்களுக்குள் கிரணங்கள் பெற்ற ஸூரியனும் நானே (2). மருத் [தேவதை] களுக்குள் மரீசி [என்ற மருத்தும்] நானே (3). நகைத்ரங்களுக்குள் [அவர்கள் நாயகனாகிய] சந்திரனும் நானே (4).

(1) “ஆதிதி” என்ற தேவியின் புத்ரர்கள் “ஆதித்யர்”. இவர்களின் பேர் விஷ்ணு, ஸகரன் (இந்த்ரன்), ஆர்யமன், தாத்ரி,

தவஷ்த்தரி, பூஷன், விவஸ்வத் (ஸூர்யன்), ஸூரித்ரி, மித்ரன், வருணன், அம்ஸன், பகன், என்பனவாம்.

இவர்களில் விஷ்ணு என்பவர் ஆக இளையவராயினும் மற்றவர்களிலும் குணத்தின் என்று மகாபாரதத்திலும் புராணங்களிலும் கூறி இருக்கின்றது.

அதிதி என்றதேனி, ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய மரீசியின் புத்ரனாகிய கஸ்யபரை விவர்கம்செய்து, ஆதித்தியர்களைப் பெற்றான்.

(2) வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கும் சோதிசொருபங்களில் ஸத்தசுரணங்களையுடைய ஸூர்யலோகமும் எனது ஸக்தியே.

“ஸூர்ய” என்ற பதம் ஸூர்ய பகவானையும் ஸூர்ய லோகத்தையும் குறிக்கும்.

ஸூர்யபகவானுக்குப் பர்யாய நாமம் விவஸ்வத். இவர் ஆதித்தியர்களில் ஒருவர். இவருக்கு ஏழுவித கிரணங்கள் உண்டு. அவை ஸுஷும்நா, ஹரிசேஸ, விஸ்வகர்மன், விஸ்வகார்யன், ஸம்பத்வஸு, அர்வவஸு, ஸ்வராஜன் என்பனவாம். ப்ரலயகாலத்தில் இந்தக் கிரணங்கள் ஏழு ஸூர்யர்களாகி லோகங்களை வாட்டி எரிக்கும்.

ஸூர்ய பகவானுடைய குணவிசேஷங்கள் ஸூரியலோகத்திற்கும் அமைந்தன. ஸூர்ய பகவானை மானுடர் காணாதிருந்தாலும், அவருடைய லோகத்தைத் தினமும் கண்டு அநேக நன்மைகளைப் பெறுகின்றனர்.

இந்தலோகம் அவரது “ரதம்” என்றும், இந்த ரதம் காயத்ரி ப்ருஹதி உஷ்ணீ ஜகதீ த்ருஷ்டிப் அதுஷ்டிப் பங்தி என்ற வேதமாத்ரா அஸ்வங்களால் இழுக்கப்பட்டு உத்தராயண தக்ஷிணபன மார்க்கங்களில் செல்லுகின்றது என்றும், இந்த ரதத்தில் ஒருவருஷத்துக்குரிய ஒவ்வொருமாசமும் வெவ்வேறு ஆதித்தியர்களும் ருஷிகளும் கந்தர்வர்களும் க்ராமணிகளும் நாகர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உத்யோகம் செய்வார்கள் என்றும், ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன.

ஸூர்ய லோகம் நவக் க்ரஹங்களில் முக்கியமானது. இத

ன் தேஜஸ் ஸகல தேஜஸ்களுக்குள்ளும் விசேஷமாதலால், “ஸூர்யனும் நானே” என்றார்.

ஸிவாலயங்களில் ஆகமவிதிப்படி ஸூர்ய பகவானை “கஸோ ல்காய ஸிவஸூர்ய மூர்த்தி” என்று அழைத்து, “ஸிவயாகம் வலித்திக்கும்பொருட்டு அந்தகாரத்தை (அஞ்ஞான இருளை) நிரோதிப்பாயாக” என்று வேண்டி, நித்ய உத்ஸவக் க்ரமத்தில் முதற் பூஜை செய்வார்கள்.

(3) மருத் தேவதைகளே, கஸ்யபர், திதி என்ற தேவிபோடு சேர்ந்து, புத்ரர்களாகப் பெற்றார். இவர்கள் நாற்பத்தொன்பது பேரும் தேவர்களுக்கு அரசனாகிய இந்திரனுக்கு அடிமைப்பட்டு, அவருடைய மின்னல் இடி மழை மேகங்கள் என்ற கணங்களோடு சேர்ந்து, வாயுருபங்களாய்ச் சஞ்சரிப்பார்கள். மருத்களில் ப்ரதான ஸக்திபெற்றவர் மரீசி.

(4) சந்த்ரனுக்குப் பர்யாயநாமம் ஸோமன். இவர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய அத்ரி என்பவரின் புத்ரன். இவருக்கு உரிய இடம் சந்திர லோகம். அஸ்வினி பரணி கார்த்திகை முதலிய உள நக்ஷத்ரங்களோடு கூடி ஒவ்வொருமாசமும் அநேக சுகங்களைக் கொடுப்பார். இவர் அஷ்ட லோகபாலர்களில் ஒருவர். மற்ற லோகபாலர்கள் இந்த்ரன் யமன் வருணன் குபேரன் விவஸ்வத் (ஸூர்யன்) அக்நி வாயு என்பவர்களாம்.

உலக. வேதங்களுக்குள் ஸாமவேதமும் நானே (1). தேவர்களுக்குள் வாலவனும் (2) நானே. இந்த்ரியங்களுக்குள் மனஸும் நானே (3). ப்ராணிகளின் சேதனையும் (4) நானே.

(1) ஆதியில் ஒன்றும் இருந்த வேதத்தை த்வாபர யுக அந்தத்தில் வ்யாஸ பகவான் நான்கு பாகமாகப் பிரித்தார்.

அத்வர்யு ஒதுவார் ஒதும் ப்ரார்த்தனைகளை “யஜுஸ்” என்றும், ஹோத்ரி ஒதுவார் ஒதும் ப்ரார்த்தனைகளை “ரிசஸ்” என்றும், உத்காத்ரி ஒதும் ஸ்தோத்ரங்களை “ஸாமன்” என்றும், ப்ராஹ்மணம் ஒதுவார் ஒதும் மந்த்ரங்களை “அத்ர்வண” என்றும், வேதம் பிரிக்கப்பட்டது.

வியாஸருடைய சிஷ்யன் பைலமுனிவர் ருக்வேதத்தையும், வைஸம்பாயனர் யஜுர் வேதத்தையும், ஜைமினி ஸாம வேதத்தையும், ஸுமந்து அதர்வண வேதத்தையும், தங்கள் தங்கள் சிஷ்யர்களுக்கு ஒதுவித்தார்கள்.

ஸாமவேதம் மிக இனிமையான நடையைப் பெற்று தேவ பக்தியை உண்டுபடுத்துவதால், “ஸாமவேதமும் நானே” என்றார்.

(2) வேதங்கள் போற்றும் தேவர்களில், தேவராஜனாகிய இந்த்ரனுக்குப் பர்யாய நாமம் வாஸவன்.

(3) தேவர்களைப் பற்றிப்பிடித்து த்யானிக்கும் கருவி மனஸ் ஆதலாலும், அது பரமேஸ்வரனால் ஜீவர்களை உத்தரணம் செய்யும்பொருட்டு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாலும், அது அவரது ஸக்தியே என்று விசேஷிக்கப்பட்டது.

(4) ஜீவாத்மாக்களின் புத்தியும் எனது ஸக்தியே.

உயர். ருத்ரர்களுக்குள் ஸங்கரனும் நானே (1). யக்ஷர் ராக்ஷஸர்களுக்குள் வித்தேஸனும் (2) நானே. வஸுக்களுக்குள் பாவகனும் நானே (3). மலைகளுக்குள் மேருவும் (4) நானே.

(1) தனது ஸ்ருஷ்டி கர்மத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக ப்ரஹ்மா பரமேஸ்வரனை த்யானித்தபோது, ப்ரஹ்மாவின் நெற்றியிலிருந்து ஏகாதஸ (10) ருத்ரர்கள் தோன்றினார்கள். இவர்களை மகாதேவன் ஹரன் ருத்ரன் ஸங்கரன் நீலலோகிதன் ஈஸானன் விஜயன் பீமன் தேவதேவன் பவோத்பவன் கபாலீஸன் என்று சரிவாகமங்கள் கூறும்.

சரிவாலயங்களில் ஸத்துரு ஜயத்துக்கும் ரோக நிவாரணக்கும் மற்றும் இஷ்ட காம்ய விரித்திகளுக்கும் ஏகாதஸ ருத்ரர்களைப் பக்தர் அபிஷேகாதி உபஸரணைகளால் வழிபடுவார்கள். இவர்களில் விசேஷ ஸக்தி பெற்றவர் ஸங்கரன்.

(2) ப்ரஹ்மாவின் தமோகுண ப்ரவிருத்தியில் நின்று தோன்றினவர்கள் யக்ஷரும் ராக்ஷஸரும். பசியினால் மெலிவுபெற்றும் பயங்கரரூபிகளாயும் இருப்பர்.

ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய புலஸ்த்யரில் நின்றும் யக்ஷர்களும் ராக்ஷஸர்களும் பிறந்தார்கள்.

இவருடைய புத்ரனாகிய விஸ்ரவஸ் பரத்வாஜ ருஷியின் மகனாகிய தேவவ்ரணியை மணந்து அநேக ஸத்வகுணம் பொருந்திய வைஸ்ரவணனைப் பெற்றார். வைஸ்ரவணன் ஜன பரிபாலனத்தை விரும்பித் தபஸ்செய்து அஷ்டபாலகர்களில் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டு, நிகரற்ற தனவானாகி, அங்க பங்கத்தைக் குறிக்கும் “குபேரன்” என்ற காரணப்பெயருடன், யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அரசனாகி லங்காபுரியில் வெகுதூரம் வாழ்ந்தார்.

இவருடைய பிதாவாகிய விஸ்ரவஸ், கேவலியை மணந்து, ராவணனையும் விபீஷணனையும் பெற்றார். ராவணன் லங்காபுரி தனக்குரியதென்று பாராட்டித் தனக்கு அதைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டபடியால், குபேரன் திருக்கைலாஸ கிரியில் அளகாபுரி என்ற பட்டணத்தை அடைந்து தமது திக்பாலக உத்யோகத்தை வடதிக்கில் நடத்திவருகின்றார்.

கஸ்யபர், கஸா என்ற பெண்ணை மணந்து, வேறு யக்ஷரையும் ராக்ஷஸரையும் பெற்றார்.

“வித்தேஸன்”=நிதிக்கு ஈஸன். இவரே குபேரன்.

(3) ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய தருமர், தக்ஷனுடைய மகனாகிய வஸு தேவியை மணந்து, அஷ்ட வஸுக்களைப் பெற்றார். இவர்களின் நாமங்கள் தான் த்ருவன் ஸோமன் ஆபன் அனலன் அனிலன் ப்ரத்யுஷ் ப்ரபாஸன் என்பனவாம்.

சரிவாலயங்களில் இவர்களுக்கு நித்ய உத்ஸவத்தில் இருவேளை பலி கொடுக்கப்படும்.

வஸுக்களில் விசேஷ குணவான் அனலன். இவரைப் “பாவகன்” என்றும் சொல்வார்கள்.

(4) பொன்மயமாகிய மேரு ஸுமேரு மஹாமேரு ஸுராலயம் ரத்னஸாது ஹைமாத்ரி என்றும் கூறப்படும்.

இதன் சிகரங்களில் த்ரிமூர்த்திகளும் இந்த்ராதி லோகபாலர் முதலிய தேவர்களும் இருக்கின்றனர். ஆகாஸ கமனம்

செய்கின்ற வலித்த புருஷர்களும் ருஷிகளும் வேதாகம ஸாஸ்த்ர விசாரணைகளைப்பற்றி அங்கு ஸபைகூடி ஸம்வாதனை செய்வார்கள்.

ஸாதாரண மனுஷர்களுக்கு இந்தமலை புலப்படாது. ஸவர்க்க லோகத்தைப்போல வாயு தத்வ ப்ரபலத்தால் இயற்றப்பட்டது. ஆதலால், ப்ருதுவி தத்வம் மிகுந்த ஐனங்கள்; அதைக் காணவும் தொடவும் மாட்டார்கள்.

புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் மஹாமேரு பாதாளந்தொட்டு புவர் ஸவர் லோகங்கள்வரையிற் செல்லுகின்றதென்றும், பூலோகத்தில் “ஏர்த்” (earth) என்று அங்குலேயரால் கூறப்பட்ட ஜம்பு த்வீபத்தில் இலாவுருத தேச மத்தியில் உள்ளதென்றும், அந்த இலாவுருத தேசம் ஹிமாலயமலைக்கு அப்பாற்பட்ட கிம்புருஷ தேசத்துக்கும் ஹரிவர்ஷத்துக்கும் வடக்கே உள்ளதென்றும், உத்தராகுரு தேசத்துக்கும் ரம்யக தேசத்துக்கும் தெற்கே உள்ளதென்றும், கூறியிருக்கின்றது. மேலும், இந்த மஹாமேரு நீல மலையை வடக்கிலும், கந்தமாதன மலையைக் கிழக்கிலும், மால்யவத் மலையை மேற்கிலும் எல்லையாகக் கொண்டதென்று கூறியிருக்கின்றது.

இப்படிக்கூறப்பட்ட தேசங்களின் இருப்பிடமும் மலைகளின் இருப்பிடமும் நிதானித்தாலன்றி, மஹாமேருவின் இருப்பிடம் அறிதல் அஸாத்தியம்.

இப்பொழுது நடைபெறும் மன்வந்த்ர ஆரம்பத்திலுள்ள குலபர்வதங்களைப் புராணங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. எந்த மலைக்குமுன் எந்த மலை என்றும், எந்த மலைக்குப் பின் எந்த மலை என்றும், எந்த மலை வரிசைகளின் இடையில் எந்தத் தேசம் என்றும், விளக்கியிருக்கின்றது. இக்காலத்தில் ஜாதிபாஷை வேற்றுமைகள் எப்படியிருப்பினும், குல மலைகளும் இவற்றைப்பற்றிய நிலங்களும் ஆதியில் இருந்தவாறே இன்றும் ஏறக்குறைய உள்ளன என்று தோற்றுகின்றது.

ஆஷியா (Asia) க் காண்டத்தில் உள்ள இந்தியா (India) வுக்கும் ஸைபீரியா (Siberia) வுக்கும் இடையிலுள்ள பர்வதங்

களை ஆராயின், இந்தியாவின் வடபாக எல்லையிலுள்ள ஹிமாலய பர்வதத்துக்கு வடக்கே சீனபாஷையில் “குவான் லுன்” என்று கூறப்பட்ட ஒரு நெடிய பர்வதம் உண்டு. இதுவே ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் ஹேமகூடம் என்று கூறப்படும்.

ஹிமாலயத்துக்கும் ஹேமகூடத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசத்தை இக்காலத்தில் டிபெற் (Tibet) என்பார்கள். ஆதிகாலத்தில் அது கிம்புருஷவர்ஷம் எனப்படும். மேற்குக் கிழக்காகச் சென்று நிற்கும் ஹேமகூட பர்வதத்துக்கு வடக்கே நிஷதம் என்ற பர்வதமும் மேற்குக் கிழக்காக ஓடி நிற்கின்றது. இதைச் சீனர்கள் “தியான் ஷன்” மலை என்பார்கள்.

ஹேமகூட பர்வதத்துக்கும் நிஷத பர்வதத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசம் ஹரிவர்ஷம் எனப்படும். இந்தத் தேசம், பாபகர்ம மிகுதியால் வெகுகாலம் மணற்காடாகி, கோபி (Desert of Gobi) எனப்படும்.

தியான்ஷன் என்ற நிஷத பர்வதத்துக்கு வடக்கே, மேற்குக் கிழக்காகச் சென்று, நீல பர்வதம் நிற்கின்றது. இதை இக்காலத்தில் “ஆல்ப்ரே” (Altai) மலை என்பார்கள்.

நிஷத பர்வதத்துக்கும் நீல பர்வதத்துக்கும் இடையிலுள்ள தேசம் இலாவுருதம் எனப்படும்.

இந்த இலாவுருதத்தின் மத்தியில் மஹாமேரு, பூமியைப் பீறி, ஸூர்ய சந்த்ர நட்சத்திரங்களுக்கு உரிய புவர்லோகத்தையும் பீறி, ஸவர்க்கலோகப் பரப்பிலுள்ள த்ருவ லோகம் வரையில் நிற்கின்றதென்று ஸாஸ்திரங்கள் கூறும். த்ருவ லோகம் ஆங்குலேய பாஷையில் “போல் ஸ்டார்” (Pole Star) எனப்படும்.

மஹாமேரு பாதாளம் தொட்டு த்ருவலோகம்வரைக்கும் நிற்பதால், அதன் உயர்வை கணக்கிடுதல் அரிது. புராணங்களில் கூறப்பட்ட யோஜனைக்கணக்கு உள்ளபடியான கணக்கன்று. உள்ளபடி கணக்கை விரிக்கின், மனசுக்கு எட்டாமற்போகும். அங்குக் கூறப்பட்ட யோஜனைதூரக் கணக்குக்கள் ஸாம்ய ஸம்பந்தக் கணக்கென்றே அறியவேண்டும்.

மேருவின் அடி 16,000 யோஜனையுள்ள விஸ்தாரமானால், அதன் முடி 32,000 யோஜனை உள்ள விஸ்தாரமாகுமென்று நிதானிக்கப்பட்டது. செந்தாமரைக்காய் (pericarp of the pink lotus) போன்ற இவ்வித ரூபம்—அடிப் பரப்பு ஒடுங்கி, முடிப் பரப்பு விரிந்த ரூபம்—மானுடர்களாற் காணப்பட்ட மலைகள் ஒன்றுக்கும் அமையவே இல்லை. த்ரிலோகமும் பீறிநிற்கும் தன்மையும் வேறொரு மலைக்கு உரியதாமன்று.

இந்த அதிவினோத மலையின் மேகலைகளில் அநேக சேஷத் தங்கள் உள்ளன. மத்ய மேகலையில் சிவபெருமான் எழுந்தருளிய திருக்கைலாஸமும் திக்பாலகர் வலிக்கும் நகரங்களும் இருக்கின்றன.

த்ராவிடதேசங்களில் ஆகமப்படி நடத்தப்பட்ட சிவாலயங்களில் ரீத்ய உத்ஸவம் கைலாஸ பாவனையே.

மஹாமேரு புவர்லோகத்திற்கு மேலுள்ள ஸ்வர்க்க லோகம்வரையிற் சென்று நிற்கும். ஸ்வர்க்கலோகத்தைச் சார்ந்த ஸப்தருஷி மண்டலமும், த்ருவன் வலிக்கும் த்ருவலோகமும், மேருவின் உச்சி மேகலைப் பாங்கில் இருக்கும்.

அண்டத்தில் எவ்விதம் மேரு த்ரிலோகங்களிலுள்ள சராசரங்களின் பரிபாலனத்துக்கு இயற்றப்பட்டதோ, அவ்விதமே பிண்டத்திலும் மேரு வீணாதண்ட (vertebra) ரூபமாக இருக்கின்றது. அண்டத்தில் மஹாமேருவைக் கண்ட பெரியோர் பிண்டத்திலுள்ள வீணாதண்டத்தையும் மஹாமேரு என்று கூறினார்கள்.

ஸ்தூல தேகத்திலுள்ள வீணாதண்டமும் தாமரைக்காய் போன்ற எலும்புகளால் இயற்றப்பட்டு, ஆறு மேகலைகளால் சிறப்புப்பெற்றது. அவற்றில் மூலாதாரம் ஸ்வாதிஷ்டானம் மணியூரகம் அநாகதம் விஸுத்தி ஆக்ஷை என்ற சக்த்ரங்கள், நகரங்கள்போல, விரிந்தன. மூலாதாரத்தில் விக்னேஸ்வரனும், ஸ்வாதிஷ்டானத்தில் ப்ரஹ்மாவும், மணியூரகத்தில் விஷ்ணுவும், அநாகதத்தில் ருத்ரனும், விஸுத்தியில் மஹேஸ்வரனும், ஆக்ஷையில் சதாசிவனும் வீற்றிருப்பார்.

பிண்டத்திலுள்ள மேருவை ஸாதாரண ஜனங்கள் அறியார்கள். பிண்ட மேருவிலுள்ள ஆறுதாரங்களையும், அவற்றில் வலிக்கும் தேவர்களையும், கல்விமான் கள்தாமும் அறியார்கள். ஞானாதிகாரியே இவற்றைப் பிண்டத்தில் அறிவதுபோல, ப்ரஹ்மான்டத்திலுள்ள மஹாமேருவைத் தக்க வலித்திபெற்றவர்களே அறிவார்கள்.

உயச. பார்த்த, புரோஹிதர்களுக்குள் (1) முக்கியன ப்ரஹ்மபதி (2) என்று என்ன அறி (3). ஸேனபதிகளுக்குள் ஸ்கந்தனும் நானே (4). ஜலமுள்ளவைகளுக்குள் ஸழத்ரமும் நானே.

(1) “புரஹ்” (முன்), “ஹித:” (வைக்கப்பட்டவன்) என்ற பதங்கள்கூடி “புரோஹித:” (முன்வைக்கப்பட்டவன்) என்றாகி, வழிகாட்டுவோன் என்று பொருள்படும். விதி விலக்குக்களை அறிந்து, செல்லவேண்டிய மார்க்கம் இதுவே என்று உறுதியாகக் கூறுகின்றவன் “புரோஹிதன்”.

இவனே “ஆசார்யன்”. “ஆ” (சுற்றிலும்), “சார்ய:” (செல்லக்கூடியவன்) என்ற பதங்கள் கூடி, “ஆசார்ய” என்ற ஸமாஸம் சூழ்ந்த பார்வைபெற்ற புத்திமான் என்று அர்த்தப்படும். எனவே, புரோஹிதனும் ஆசார்யனும் ஏகார்த்த பதங்களாம்.

(2) தேவகுருவாகிய வ்யாழ பகவான். இவர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய அங்கிரஸ் மஹர்ஷியின் புத்ரன்.

(3) என்றவரும் நானே.

(4) அரசைக் காக்கும் ஸேனாபதிகளில், தேவ ஸேனாபதியாகிய ஸ்கந்தனும் எனது ப்ரதான ஸக்தியே.

ஸ்கந்த ஸ்வாமியை ஸரவணபவன் என்றும், கார்த்திகேயன் என்றும், ஸுப்ரஹ்மண்யம் என்றும் கூறுவார்கள்.

அநேக கல்ப காலங்களுக்கு முன் அஸுரர்களின் வாதனைபைப் பொறுக்கக்கூடாத தேவர்களை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு, ஸிவபெருமான் தமது ப்ரஹ்ம ஸக்திகளாகிய ப்ரணவம் ஈஸானம் தத்புருஷம் அகோரம் வாமதேவம் ஸத்யோஜாதம் என்ற வற்றில் நின்று நிகரற்ற வெப்பமுடைய அக்ரிப் பொறிகளைப்

ப்ரயோகித்து, அந்த ஆறு பொறிகளையும் கைலாஸ கிரிப் பாங்கில நானற் புல்லாற் குழப்பட்ட வானியாகிய ஸரவணத்திற் செலுத்தினர். ("ஸர" = நானற் புல், "வன" = நீர்).

விஸாக நஷத்ரத்தில் ஸரவணப் பொய்கையில் வைக்கப்பட்ட ஷட் ஜ்யோதிகள், ஸுப்ரஹ்ம லக்ஷணத்தோடு, ஆறு சிறு குழந்தைகளாகச் செந்தாமரை மலரின்மீது வீற்றிருந்தார்கள். இவர்களைக் கண்ட கார்த்திகை நஷத்ர மகஸிர் அறுவரும் மிக மகிழ்ந்து, ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு புதல்வனாக எடுத்துத் தங்கள் முலைப்பால் ஊட்டி வளர்த்தனர். அக்காலத்தில் கைலாஸபதியும் உயாதேவியும் அங்குச் செல்ல, பேரன் போடு உமாதேவி தமது ஷட் குமாரர்களையும் இரு கரங்களாலும் சேர்த்தெடுத்துத் தழுவினர். உடனே ஷண் (ஆறு) முகங்களும் பன்னிரு கரங்களும் உடைய ஒரு திருமேனியாயிற்று. இப்படிக்கூட்டி எடுக்கப்பட்ட குமர (முருக)க் கடவுள் "ஸ்கந்தன்" ("ஸ்கந்த" = சேர்க்கப்பட்டவன்) எனவும், "ஷண்முகன்" எனவும் அழைக்கப்பட்டார்.

பரமேஸ்வரன் பெருங் கருணையோடு தமது இடப்பக்கத்தில் ஸ்கந்தனையும் உமாதேவியையும் இருத்தி யருளினர். இம் மூவரும் ஒன்றுகூடி அமர்ந்த மூர்த்தம் "ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தி" எனப்பட்டது. ("ஸஹ" = கூட, "உமா" = பார்வதி, "ஸ்கந்த" = குமாரச்வாமி). உமையாளோடும் ஸ்கந்தனோடும் கூடித் தர்ஸனை கொடுக்கின்ற மூர்த்தி எவரோ, அவர் ஸோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாகிய மஹாதேவர்.

கார்த்திகைப் பெண்களின் விசேஷ புண்ய கர்மத்தை லோகத்தார் பாராட்டும்பொருட்டு, ஸிவபெருமான் ஸ்கந்தனுக்குக் "கார்த்திகேயன்" என்ற பெயரிட்டார். மேலும், கார்த்திகை நஷத்திரத்தில் ஸ்கந்தஸ்வாமியை ஸ்ரத்தையோடு உபாலிசுகின்றவர்கள் போகத்தையும் ஞானத்தையும் பெறுவார்கள் என்று விதித்தருளப்பட்டது.

வலித்தி முத்திகள் என்ற நன்மைகளை அருளும் ப்ரஹ்மாம் ஸங்களோடு பிறந்ததால், ஷண்முகன் "ஸுப்ரஹ்மண்யன்"

என்ற திருநாமத்தைப் பெற்றார். "ஸு" (நல்ல) + "ப்ரஹ்மன்" = விரிவுள்ள வஸ்து.

௨௦௫. மஹர்ஷிகளுக்குள் ப்ருதவும்⁽¹⁾ நானே. ஸப்தங்களுக்குள் [ஓம் என்ற] ஏகாக்ஷரமும் நானே⁽²⁾. யஜ்ஞங்களுக்குள் ஜப யஜ்ஞமும்⁽³⁾ நானே. அசைவற்றவைகளுக்குள் ஹிமாலயமும்⁽⁴⁾ நானே.

(1) ப்ருகு என்பவர் ப்ரஹ்மானின் மானஸ புத்ரர்களில் அதிவைராக்கியம் பெற்றவர். பார்க்கவ புராணம் இவரற் சொல்லப்பட்டது.

(2) ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ஓரெழுத்தாற் குறிக்கப்பட்ட ப்ரணவ நாதமும் எனது விசேஷ ஸக்தியே.

நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தில் நின்று தோன்றினது பராஸக்தி. அதனிலின்று ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரசக்திகளாகிய அகார உகார மகாரங்கள் தோன்றி "ஓம்" என்ற ப்ரணவ நாதமாயிற்று. (அ உ ம் = ஓம்.) இதிலின்று மற்றைய ஸகல அக்ஷரங்களும் உபதேஸங்களும் ஸாஸ்த்ரங்களும் தோன்றின. எனவே, ஏகாக்ஷரம் பகவானது விசேஷ ஸக்தியே.

(3) ஜப மந்த்ர உபாஸனையும் பீஜாக்ஷரங்களோடு கூடிய ஜபமந்த்ர உச்சாரணையும் ப்ரஹ்ம ஸக்தியே.

ஈண்டு "யஜ்ஞங்களுக்குள்" என்றது கர்ம யோகிகளுக்குரிய அதுஷ்டானங்களில் என்று பொருள்பண்ணவேண்டியது. ஏனெனில், ஸாங்க்யர்கள் (நிராசை மிகுந்தவர்கள்) ஆகிய ஞான நிஷ்டர்களுக்கு நினைப்பற நிற்பல் உரியதாதலாலும், ஜப க்ருத்யம் உரியதன்றாதலாலும் ஜபம் அவர்களால் அதுஸரிக்கப்பட்டாலும், அவர்களது வாக்கில் நின்று தானே நழுவும்.

ஜபமந்த்ரங்களைக் காலையிலும் மாலை யிலும் க்ரமமாக உச்சரித்து வருகின்ற அதிகாரியில் உபாலிக்கப்பட்ட மூர்த்தியின் அதுக்ரஹம் (அருள்) உதயமாகும். இந்த உண்மையை "உருவேறத் திருவேறும்" என்ற மணி வாக்குக் குறிக்கின்றது. ("உரு" = ரூபிகரம்; "திரு" = அருள்.)

(4) இந்த மலை மஹா உன்னத தீர்க்க விஸாலத் த்வங்களைப்

பெற்றும், தேவ கங்கா நதிக்குப் பூலோகத்தில் அவதார ஸ்தா
னமாயிருந்தும், விசேஷ புண்ய பூமியாகிய பாத தேசத்தை
வடபாகத்திற் காத்தும், அதன் பாரிஸங்களில் அநேக யோகி
ஸ்வரர்களும் வலித்த புருஷர்களும் வலித்த முத்திக்குரிய மூலி
களும் வலிக்கத் தக்க இடங்களை உடையதாயும் இருப்பதால்,
ஐகத்தில் பர்வத ராஜன் என்று அழைக்கப்பட்டது. அதன்
பாரிஸங்களில் புண்ய பலன்களைப் பெறுதற்காக ப்ரஹ்மா
தக்ஷப் ப்ராஜாபதி இந்தரன் முதலிய தேவர்கள் முற்காலத்
தில் யாகாதி கர்மங்களைச் செய்தனர்.

இவ்வாறு ப்ரஸித்திபெற்ற மலையை உடையவர் ஹிமய
ராஜன். இவரையும் பர்வத ராஜன் என்பார்கள். இவர் தவத்
தாற் பெற்ற புத்ரி பார்வதி.

தக்ஷனுடைய யாகத்தில் உமாதேவியாகத் தோன்றின
பராஸக்தியே பின்னொருகாலத்தில் பார்வதியாக, இமய பர்வ
தத்திலுள்ள ஓர் தடாகத்தில் தாமரைப் புஷ்பத்தில், துலங்கி
ஹிமய ராஜனால் எடுக்கப்பட்டார்.

௨௦௬. எல்லா வருஷங்களுக்கும் அஸ்வத்தமும் ⁽¹⁾ நானே.
தேவ ருஷிகளுக்குள் நாரதரும் ⁽²⁾ நானே. கந்தர்வர்களுக்குள் ⁽³⁾ சித்ரா
ரதனும் நானே. சித்தர்களுக்குள் கபிலமுனியும் நானே ⁽⁴⁾.

(1) ஆலமரம். *Ficus indica* (Indian fig.)

ஆலமரத்தின் பால் விழுது பட்டை இலை புஷ்பம் பழம்
விதை அநேக ரோகங்களைத் தீர்க்கும். இதன் நிழல் போகிகட்
கும் யோகிகட்கும் தக்க சுகத்தைக் கொடுக்கும். இதனில்
ஸிவபெருமானும் திருமாலும் அபிமானம். அத். ௨௫, மந். ௧ இல்
ஸகுண ப்ரஹ்மம் அஸ்வத்த வருஷம்போல விரிந்து நிற்கின்
றது என்று கூறப்பட்டது.

(2) இவர் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரரில் ஒருவர். தர்மஸாஸ்தரத்
திலும், வீணை வாவித்தலிலும், வாக்கு வல்லபத்திலும், தூது
போவதிலும் மிகச் சிறந்தவர். ராமாயண சரித்ரத்தை இவர்
வால்மீகி ருஷிக்கு உரைத்தார்.

(3) காஸியபர், தக்ஷப் ப்ராஜாபதியின் மகளாகிய ப்ராதை
யை மணந்து, கந்தருவரைப் பெற்றார். தேச சஞ்சாரத்திலும்
சித்ரமான நடை உடை பாவனைகளிலும் ஆடல் பாடலிலும்
கந்தருவர் மிகப் ப்ரீதிபெற்றவர்கள். இவர்களுக்குரிய விவா
கம் எதிர்ப்பட்டு ஒருவரை ஒருவர் அவாவிக் கூடுதலே. இது
கந்தர்வ விவாகம் எனப்படும். இவர்களுக்கு அரசன் சித்ராத்தன்.

(4) ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனாகிய கர்த்தம ப்ராஜாபதி, மதுவின்
புத்ரியாகிய தேவஹுதியை விவாகஞ்செய்து, கபிலமுனியைப்
பெற்றார். இவர் ஸாங்க்யம் என்ற வேதாந்தக் கட்டளைகளைத்
தமது மாதாவுக்கும் தம்மை அண்டின ஏனையோர்க்கும் உபதே
சித்தருளினார்.

ஆகாஸ தத்வ ப்ரபலத்தால் உண்டான வலித்த லோகத்
தில் நவகோடி வலித்த புருஷர்கள் வீற்றிருக்கின்றனர். வேறு
லோகங்களிலும் விசேஷ வலித்திகளைப் பெற்றவர்கள் வாழ்கின்
றனர். ஞானம் பெற்ற வலித்தர்கள் ஞானவலித்தர் எனப்படுவார்
கள்.

வலித்த கணங்களைத் தாயுமான சுவாமி தமது வலித்தகணப்
பதிகத்தில் பாடியிருக்கின்றார்.

தமிழ் நாட்டில் பதினெண் வலித்தர்கள் திருவாய் மலர்ந்
தருளிய நாடி முதலிய ஸாஸ்த்ரங்கள் வழங்கி வருகின்றன.
இவர்கள் பெயர்,—அகஸ்த்யர், தன்வந்தரி, வ்யாஸர், திருமூ
லர், ஸிவவாக்யர், யுகமுனி, தேரையர், புண்ணுக்கீஸர், ஸூத
முனி, வால்மீகர், மத்ஸ்யமுனி, புலிப்பாணி, சட்டமுனி,
போகருஷி, வாரருஷி, ராமதேவர், இடைக்காடர், கொங்
கணர்,—எனவாம்.

௨௦௭. துதிகைகளுக்குள் அம்ருதத்தோடு பிறந்த ⁽¹⁾ உக்ஸைஸ்ர
வஸ் ⁽²⁾ ஆக என்ன அறி. யானைகளுக்குள் ஐராவதமாக ⁽³⁾ அறி.
மனுஷ்யர்களுக்குள் அரசனாக ⁽⁴⁾ அறி.

(1) தைத்யராலும் தானவராலும் வாதிக்கப்பட்ட இந்த்
ராதி தேவர்கள் விஷ்ணுபகவானிடம் தங்கள் வலிமைக் குறை

வை நிறைவாக்கி ஸத்ரு ஜயத்தைத் தந்தருள வேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்தனர். தேவர்களின் ஸக்தியை வ்ருத்திசெய்யும்பொருட்டு, மந்தர கிரியை மத்தாகவும், வாஸுகி நாகத்தைக் கயிறு கவுங்கொண்டு, தமது திருப்பாற்கடலைக் கடைவது அவஸ்யம் என்றும், திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து அதனில் தோன்றும் அம்ருதத்தைத் தேவர்கள் பானஞ்செய்தால் அவர்கட்கு திட புத்தியும் தேக வலிமையும் சாவாமையும் வ்ரித்திக்கும் என்றும், தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் எவ்விதமும் தேவர்கள் வஸப் படுத்தித் திருப்பாற்கடலைக் கடைதற்குக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றும், திருப்பாற் கடலைக் கடையும்பொழுது வாஸுகி யின் தலைப்பக்கத்தைத் தைத்யரும் தானவரும், வர்ப்பக்கத் தைத் தேவர்களும், பிடிக்க வேண்டும் என்றும், ஆக்ஞாபித்தார்.

அவ்வாறே திருப்பாற் கடலைக் கடைய, வாஸுகியின் வாயினால் வந்த விஷ வாயு தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் வாட்டி அவர்களுடைய ஸக்திகளைக் குன்றப் பண்ணினது. அந்தச் சமயத்தில் ஸகல இஷ்டகாம்யங்களைக் கொடுக்கத் தக்க ஸுரபி என்ற பசுவும் (காமதேனுவும்), பாரிஜாதம் என்ற வ்ருக்ஷமும், ஸ்ரீ என்ற லக்ஷ்மியும், ஐராவதம் என்ற வெள்ளை யானையும், உச்சைஸ்ரவஸ் என்ற அதிவேகமுடைய குதிரையும், வைத்யேஸ்வராம்ஸமான தன்வந்தரியும், அவரால் ஏந்தப் பட்ட கமண்டலத்தில் அம்ருதமும் திருப்பாற்கடலின்மீது தோன்றின.

அம்ருதத்தைக் கண்டவுடனே தைத்யர்கள் அதைத் தன் வந்தரியின் கையிலின்று அபகரித்தார்கள். ஆனால் திருமாலின் திருவிளையாடலால் அதை இந்த்ராதி தேவர்களே பாணஞ்செ ய்து, மிக்க வலிமையைப் பெற்று, தங்களோடு போர்புரியும் தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் ஜயித்துத் துரத்திவிட்டார்கள்.

“ஸுர” என்ற அம்ருதத்தை உண்ட தேவர்கள் “ஸுரர்” என்றும், அதை உண்ணாத தைத்யர்களும் தானவர்களும் “அஸுரர்” என்றும், அழைக்கப்பட்டனர்.

(2) நிமிர்ந்த காதையுடைய குதிரை “உச்சைஸ்ரவஸ்”. கதியிலும் தைர்யத்திலும் நிகரற்றது. இது இந்த்ரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

(3) பாற்கடலில் தோற்றின வெள்ளையானை. “இரா” (இன்பம்), “வத்” (உடையது, கொடுக்கத்தக்கது) என்ற பதங்கள் கூடி “ஐராவதம்” என்றாயிற்று. இது இந்த்ரனது பட்டத்து யானை.

(4) மனுஷர்களுக்குள் எவன் ஸர்வ ஆளுகையை ஒரு தேசத்தில் பெற்று வாழ்கின்றானோ, அவனது ஸக்தி எனது ஸக்தியே.

உ௨௮. ஆயுதங்களுக்குள் வஜ்ரமும் (1) நானே. தேனுகளுக்குள் காமதேனுவும் நானே (2). [ஸ்திரீபுருஷர்களில் அன்பைப்] பிறப்பிக்கும் கந்தர்ப்பனும் (3) நானே. ஸர்ப்பங்களுக்குள் வாஸுகியும் (4) நானே.

(1) ஒரு கிருதயுகத்தில் தானவர்களால் வாதிக்கப்பட்ட தேவர்கள் பிரமாவினிடம் சென்று முறையிட, அவர் மஹா தபஸ்வியாகிய ததிகியின் பராக்கிரமங்களையும் பரோபகாரத் தையுங் கூறி, அந்தத் தர்மவானுடைய எலும்புகளாற் செய்யப்படும் வஜ்ராயுதமே தானவர்களையும் அவர்கள் தலைவனாகிய வ்ருத்ரனையும் சம்ஹாரஞ் செய்யத்தக்கதென்று சூழ்ச்சிசொன்னார். இதைக்கேட்ட இந்த்ராதிகேவர்கள் நாராயணமூர்த்தி யோடு சரஸ்வதிநதிதீரத்திலுள்ள வனந்தராஸ்ரமத்தில் வாழும் ததிகியோகிஸ்வரனிடம் போய் ப்ரஹ்மாவின் உத்தேஸத்தைச் சொன்னவுடனே அப்படியே யாகட்டுமென்று தம்மேகத்தைத் த்ரிலோக சம்ரசுஷணக்காகத் தானம்செய்து முத்தியடைந்தார்.

அவருடைய எலும்புகளை எடுத்துத் தேவதர்சனாகிய துவ ஷ்ட்ரியிடம் இந்த்ரன் கொடுக்க, அவற்றால் ஆறுபாரிசம்பெற்ற வஜ்ராயுதத்தை அவன் இயற்றிக்கொடுத்தான். இதனால் வ்ருத் ராஸுரனும் அக்காலத்துத் தானவர்களும் அழிக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த ஒப்பற்ற பரோபகார விஷயம் திருக்குறளில்
“அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குஉரியர் அன்புஉடையார்
என்பும்உரியர்பிறர்க்கு”

என்று குறிக்கப்பட்டது.

(2) பசுக்களுக்குள் இஷ்ட காமங்களைக் கொடுக்கின்ற
பசுவும் (காமதேனுவும்) நானே.

(3) மன்மதனும்.

(4) கல்யப ப்ராஜாபதி தக்ஷ ப்ராஜாபதியின் புத்ரியாகிய
கத்ருவை விவாகஞ்செய்து பல சிசுள்ள சர்ப்பங்களாகிய
ஸேஷன், வாஸுகி, தக்ஷகன், ஸங்கன், ஸ்வேதன், மஹாபத்
மன், கற்கோடகன் முதலிய நாகங்களைப் பெற்றார்.

ரஸாதல பாதாளத்தில் போகவதி என்ற நகரத்தில்
வாஸுகி வாழ்கின்றான் என்று புராணங்கள் கூறும்.

உலக. நாகங்களுக்குள் அனந்தனும் (1) நானே. ஜலதேவதை
களுக்குள் வருணனும் நானே (2). பித்ருகளுக்குள் அர்யமாவும் நா
னே (3). தண்டிக்கிறவர்களுக்குள் யமனும் நானே (4).

(1) ஆதிசேஷனும்.

பாதாளங்கள் ஏழுக்கும் அப்பால் இருந்து பூலோகத்தை
யும் மற்றைய மேல் லோகங்களையும் சுமந்துகொண்டிருக்கின்
றார் என்றும், அவர் ஸ்வஸ்திகா முத்ரையையுடைய ஆயிரம்
தலைகளும் உழுபடையாகிய ஏரும் உலக்கையும் தரித்த
இரண்டு திருக்கரங்களும் பெற்றுப் பிறிதொரு கைலாஸ் கிரி
பையும் அதிலிருந்து விழுகின்ற கங்கா நதியையும் போன்ற
திருமேனியுடையவர் என்றும், ஜ்யோதிஷ ஸாஸ்த்ரங்களில்
அதிபாண்டித்யம் பெற்றவர் என்றும், தேவர்களாலும் சித்தர்
களாலும் கந்தர்வர்களாலும் போற்றப்பட்டவர் என்றும், கல்ப
கால முடிவில் அவருடைய வாய்களினின்று தோன்றும் விஷாக்
நியால் த்ரிலோகங்களும் தஹிக்கப்படும் என்றும், விஷ்ணு
புராணத்தில் கூறப்பட்டது.

(2) வருணன் திக்பாலகர்களில் ஒருவர். இவருக்கு உரிய

திசை மேற்கு. ஸமுத்ரங்களுக்கும் நதிகளுக்கும் அரசன். புண்
யாகமுதலிய நைமித்திக கர்மாறுஷ்டானங்களில் விக்ரேஸ்வர
ருக்குப் பூஜையாகி இவருக்குப் பூஜையாகும்.

(3) பித்ருக்கள் என்றது பிதாக்கள்.

ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்தோடு வாழ்கின்ற ஸர்த்ய தேவர்களுக்கு
ஸோமஸத்துக்கள் என்ற வைராஜர்கள் பித்ருக்கள்.

போதன ஸரீரத்தோடு வாழ்கின்ற தேவர்களுக்கு அக்நிஷ்
வாத்நர்கள் பித்ருக்கள். தைத்யர் தானவர்யக்ஷர் ராக்ஷஸர்
கந்தர்வர் முதலியவர்களுக்குப் ப்ரஹிஷதிகள் பித்ருக்கள்.

மாதுடர்களில் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஸோமபர் என்ற
உஷ்மபர் பித்ருக்கள். க்ஷத்ரியர்களுக்கு ஹவிர்பூஜ என்ற
ஹவிஷ்மத்துக்கள் பித்ருக்கள். வைஸ்யர்களுக்கு அஜ்யபர்பித்
துருக்கள். ஸுத்ரர்களுக்கு ஸுகாலிகர் பித்ருக்கள்.

இந்த ஆதி பித்ரு கணங்களின் குணங்களைப் பற்றியும்,
இவர்களது க்ருபையினால் ஒருவன் தன் பிதா மாதா முதலிய
லேபபாகி பித்துருகளுக்கு உபகரிக்கத்தக்க பலன்களைப் பற்றி
யும் அத் ௩, ம், ௮ உக்குரிய உரையிற் காண்க.

அர்யமாவை நானே என்று விசேஷித்தார். ஏனெனில்,
பரோபகார புத்தி மிகுதியால் பித்ருக்களை இவர் எப்பொழு
தும் ஸந்தோஷிப்பிக்கின்ற படியால்.

(4) விவஸ்வத் என்ற ஸுர்யபகவான், ஸஞ்ஞாவை விவா
கம் பண்ணி, யமனைப் பெற்றார். இவர் பித்ருக்களுக்கும் நரக
லோகங்களுக்கும் தலைவர். லோக பாலகர்களில் இவர் தென்
திக்கைப் பரிபாலிக்கின்றவர். ப்ராஜைகளின் புண்யபாபங்களை
அறிந்து நீதி வழுவாது தண்டஞ் செய்கின்றபடியால், இவருக்
குப் பெயர் தர்ம ராஜன்.

௩௮. தைத்யர்களுக்குள் ப்ராஹ்மாதனும் (1) நானே. காலத்தைக்
கணக்கிடுவோர்களின் காலவகுப்பும் நானே (2). ம்ருகங்களுக்குள் ம்ரு
கேந்தானும் (3) நானே. பக்ஷிகளுக்குள் வைநதேயனும் (4) நானே.

(1) தைத்யர் என்பவர் கால்யபருக்கும் திதிக்கும் பிறந்த

பிள்ளைகளாகிய ஹிரண்யாக்ஷன் ஹிரண்யகஸிபு என்பவரின் சந்ததியார். இவர்களுள் ஹிரண்யகஸிபன் மகன் ப்ரஹ்லாதன். இவன் மிகப் ப்ரவிர்த்திபெற்ற விஷ்ணுபக்தன். இவனை ஹிம் வலித்த ஹிரண்யகஸிபன் நரலிம்ஹ அவதாரத்தால் நாஸமடைந்தான்.

(2) சுண்டு ஜனங்கள் உபயோகித்துவரும் காலப்பிரிவுபாடுகள் தனது ஸக்திருபங்கீளே என்று கூறி, ந.ய.க. வது மந்த்ரத்தில் பிரிவுபாடில்லாத அகண்டகாலமும் தனது ஸக்திருபமே என்றார்.

(3) லிம்ஹமும்.

(4) தக்ஷப் ப்ராஜபதியின் மகள் வினதா கஸ்யப் ப்ராஜபதியை விவாகம் செய்து பக்ஷிகளுக்கு அரசனாகிய கருடனைப் பெற்றாள். இவளுடைய அருளுடைமையும் அன்புடைமையும் ஒழுக்கமுடைமையும் உலியுடைமையும் கண்ட ஸ்ரீ விஷ்ணுமூர்த்தி இவரைத் தனக்கு வாஹனமாகவும் த்வஜஸிகரமாகவும் கொண்டார்.

ந.ய.க. ஸுத்தப்படுத்திகின்றவைகளுக்குள் 'பவனமும்' (1) நானே. ஆயுததாரிகளுக்குள் ராமமும் (2) நானே. மத்யஸங்களுக்குள் மகரமும் (3) நானே. நதிகளுக்குள் ஜாஹ்நவியும் (4) நானே.

(1) வாயுவும்.

சுண்டு ப்ராண அபான வாயுக்களையும் ஸ்தூலபூத வாயுவையும் ஒன்றுகூட்டி நானே என்று விசேஷித்தார். ஏனெனில், ஸரீரங்கள் தோறும் நின்று ஸஞ்சரிக்கின்ற ப்ராண அபான வாயுக்கள் வெளியில் நின்ற பூதவாயுவை உச்சவாஸ நிஸ்வாஸ க்ரியைகளால் உள்வாங்கியும் வெளிவிடுத்தும் அந்த ஸரீரங்களைச் ஸுத்தப்படுத்துவதால்.

(2) ராவணனை ஸம்ஹரித்த அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ ராமமூர்த்தியும்.

(3) மக்ரம் ஓர் வினோதமான மீன். இக்காலத்தில் உள்ள தன்று. ஸிலப் ஸாஸ்த்ரங்களில் இதைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(4) ஜஹ்நு ராஜனிடம் பிறப்புப்பெற்ற கங்காநதியும்.

சந்த்ரபகவானுடைய புத்ரனாகிய புதன் புருரவஸ் என்ற பிள்ளையைப் பெற்றார். இவனுடைய ஐந்தாம் தலைமுறையில் பிறந்த ஜஹ்நு என்ற மஹா தபஸ்வீ யாகஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது கைலாஸமார்க்கமாகப் ப்ரீரதனால் கொண்டு வரப்பட்ட கங்காநதி தனது யாகபூமியில் ப்ரவேசித்து யாகத்தை அழித்தவுடனே, அவளுடைய அஹந்தையை அடக்கும் பொருட்டு அவளுடைய ஜலதேஹம் முழுவதையும் உட்கொண்டு நாஸமாக்கினார். மஹருஷிகளும் தேவர்களும் அவரிடம் வந்து கங்காதேவியை மன்னிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தித்ததால், அவளைத் தன்காது வழியால் மீளவும் பிறக்கச் செய்தார். இதுபற்றி அவளுக்கு "ஜாஹ்நவி" என்ற பெயர் வந்தது.

த்ருவ சக்கரத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஸத்ய லோகத்திலிருந்து த்ருவனும் ஸப்தருஷிகளாலும் உபசரிக்கப்பட்டுச், சந்த்ரமண்டலத்தைச் சிறப்பித்து, மஹாமேரு வழியால் இறங்கி, ஜம்புதீபத்தில் அஷ்டதிக்குகளிலுமுள்ள நதிகளுக்கும் ஆதாரமாகி, இமயபர்வதத்தைச் சார்ந்து, ஹரித்வார மார்க்கமாக அநேக புண்யக்ஷேத்ரங்களின் அருகிற் சென்று, ஸமுத்ரத்தில் வீழ்ந்து, பாதாளங்கள் தோறும் சென்று, ப்ராஜைகளுக்கு நற்பலன்களை ஸதாகாலமும் கொடுத்தே நிற்பாளென்றும், அவள் பெருமையைக் கேட்டவர்களுக்கும் சிந்தித்தவர்களுக்கும் போற்றினவர்களுக்கும், அவளைக் கண்டவர்களுக்கும் ஸ்பர்ஸித்தவர்களுக்கும், அவளிடத்தில் நீராடினவர்களுக்குப் பாபநிவாரணையும் ஸாந்தியும் உண்டாகுமென்றும், வேதாகம புராண இதிகாசங்கள் கூறுகின்றன. பரததேஸத்தில் புதன் வம்ஸத்தில் மஹா புண்யாத்மாவாகிய ஜஹ்நுவின் ஸ்ரோத்ர்வழியாற் பிறந்து, ஸ்ரௌதகர்மங்கள் தனது இருபாரிசங்களிலும் செய்யப்பெற்று, ஸ்வர்க்காதி போகங்களுக்கும் முத்திகளுக்கும் ஹேதுவாயிருப்பதால், "ஜாஹ்நவி நானே" என்றார்.

ந.ய.க. அர்ஜுந, ஸ்ருஷ்டிகளின் (1) ஆதீயும் மத்யமும் அந்தமும் நானே. வீத்தைகளுக்குள் அத்யாத்ம வீத்தையும் (2) நானே. நன்ன

டைபெற்ற வா தழம் நானே (3).

- (1) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சராசரங்களின்.
- (2) ஆத்மாவைப்பற்றிய வித்தையும்; விஞ்ஞான ஸஹித ஞானமும்.
- (3) விகல்பமின்றி ஸமத்வபுத்தியோடு பேசப்பட்ட வார்த்தைகளும் எனது ஸக்தி ரூபங்களே.

நயந. அக்ஷரங்களுக்குள் அகாரமும் நானே (1). ஸமாஸக்கூட்டத்துள் த்வந்தவமும் நானே (2). அழிவிலாத காலமும் நானே. விஸ்வதோழகளு (3) தாதாவும் நானே.

(1) உயிர்மெய் யெழுத்துக்களுக்கு ஆதாரமான அகாரமும் எனது ஸக்திரூபமே.

(2) பலபதங்களை ஒர்பதமாக்கும் உபாயங்களில் த்வந்த்வ ஸமாஸம் எனது ஸக்திரூபமே.

ஸமாஸமாவது அநேக பதங்களை ஒருபதமாக்குதல். உதாரணம், ராஜ்ஞ: + புருஷ: "ராஜபுருஷ:": என்று வரும். இது தத்புருஷ ஸமாஸக்கூட்டத்தில் ஓர் பிரிவு. இப்படியே இன்னும் ஐந்துவித ஸமாஸங்கள் உண்டு. இவற்றுள் த்வந்த்வ ஸமாஸம் விசேஷம். உதாரணம், ராமஸ்ச + க்ருஷ்ணஸ்ச என்ற சொற்கள் "ராமகிருஷ்ணை" என்றாகும்.

ஒவ்வொருவித ஸமாஸத்திற்கும் அநேக உட்பிரிவுகளிருப்பதால், "ஸமாஸக்கூட்டத்தினுள்" என்றார்.

(3) ஸகல ரூபங்களிலும் ப்ரஸன்னமாயிருக்கின்ற.

நயந. ஸர்வ ஹரணை ம்ருத்யுவும் (1) நானே. ஏற்படப்போகின்றவைகளுக்குள் உதயமாகின்றதும் நானே (2). மானுட ஸ்தீரிகளின் கீர்த்தியும், ஸ்ரீயும் (3), [மதுர] வாக்கும், ஸ்ம்ருதியும், (4), தைர்யமும், போலுமையும் நானே.

(1) ப்ரஹ்மாவால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ம்ருத்யு தேவி ப்ராத்வ முடிவுகாலத்தில் வியாதியாய்த் தோன்றி ஜந்துக்களைக் கொல்லுவாள் என்று மஹாபாரதம் ஸாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மத்தில் விளக்கியிருக்கின்றது.

"ஸர்வஹரணை" = ஸர்வ ஜந்துக்களையும் ஒடுக்குகின்ற.

(2) இனிவரப்போகின்ற கர்மபலன்களுக்குள் உதயமாகும் பலன் எதுவோ, அதுவும் எனது ஸக்திரூபமே.

(3) லக்ஷ்மிகரமும்.

(4) தர்ம சிந்தனையும்.

(5) ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியும்.

நயந. ஸாமவேதங்களுக்குள் ப்ருஷத் ஸாமமும் நானே. சந்தஸ்களுக்குள் காயத்ரியும் நானே (1). மாஸங்களுக்குள் மாரீகழியும் நானே (2). ருதுக்களுக்குள் வலந்த ருதுவும் (3) நானே.

(1) "சந்தஸ்" என்பது ருக்வேத பாராயணத்துக்குரிய அக்ஷர ஸங்க்யையும் (ஒலிவடிவக்கூட்டமும்), அநேக விதமாயிருக்கும் வேத ஒலிவடிவங்களைப் போதிக்கும் ஸாஸ்த்ரமுமாம். வேதத்தைப்பற்றிய ஆறு அங்கங்களில் இந்த சந்தஸ் ஒன்று.

"சந்தஸ்களுக்குள்" = சந்தஸ்களை உடைய (அக்ஷர ஸங்க்யையைப்பெற்ற) வேத ருக்குகளுக்குள்.

"காயத்ரி" என்ற மந்த்ரம் ரிக்வேதத்தில் 62.10 இல் உள்ள ஓர் ப்ரார்த்தனை. அதன் அர்த்தமாவது: எவன் நமக்கு புத்தி தத்வத்தை அருள்கின்றானோ, அந்தக் காரணத்தேவனுடைய சிறந்த தேஜஸை த்யானஞ் செய்கின்றோம், என்பதே.

இந்த ப்ரார்த்தனையில் அடக்கப்பட்ட பரம ரஹஸ்யங்களாவன: பரமேஸ்வரனே ஜீவாத்மாக்களுக்குப் புத்தி முதலிய அந்தஸ்கரணங்களைக் கொடுத்தாரென்பதும், புத்தியின் ஸமத்வ ப்ரகாஸத்தாலேயே எது ஆத்மா எது அனாத்மா என்ற விசாரணையில் வலித்திபெறலாமென்பதும், இந்த ஆத்மனாத்ம விவேக ஸம்பத்தை உபகரித்த மூர்த்தியை நன்றியறிவோடு உபாவித்து அநந்யபக்தியோடு வாழக்கடவோம், என்பனவாம்.

எந்தத் தேவர்களை உபாவிக்கின்றவனாயிருந்தாலும், ஒருவன் இந்த ப்ரஹ்ம காயத்ரி மந்த்ரத்தைப் பலமுறையும் ஜெபித்துப் பரமேஸ்வரனை ஸந்திகாலங்களில் வந்தனஞ் செய்யவேண்டும்.

(2) ஸூர்ய பகவான் தை மாஸந்தொட்டு ஆனி மாஸம் வரையில் வடமுகமாகச் செல்வதை உத்தராயணம் என்றும், ஆடி மாஸம் தொட்டு மார்கழி மாஸம் வரையில் தென்முகமாகச் செல்வதை தக்ஷிணாயணம் என்றும் கூறுப. இவற்றுள், முதல் ஆறு மாஸங்கள் தேவர்களுக்கு ஒருபகலாகும். மற்ற ஆறுமாஸங்கள் ஓர் இரவாகும். மார்கழிமாஸம் தேவர்களுக்கு விடியுங்காலம் அல்லது ப்ராதக்காலம் ஆதலால், அவர்கள் எழுந்திருந்து ஸ்நானஞ்செய்து ப்ரஹ்ம யஜ்ஞங்களை முடிப்பார்கள்.

தேவர்களை வழிபட்டு வாழும் மாஸுடர் தேவர்களோடு சேர்ந்து ஸ்வாமியைப் பூஜித்தல் உத்தமம் என்று நிச்சயித்து, மார்கழி மாஸத்து ப்ராதக்காலங்களில் தங்கள் பூஜைகளைச் செய்வார்கள்.

(3) “ருது” என்றது ஆடி மாஸமுதலாக இவ்விரண்டு மாஸங்களாக வரும் பருவகாலம். இது கார் கூதிர் முன்புனி பின்புனி இளவேனில் முதுவேனில் என ஆறாம்.

இவற்றுள் வஸந்த ருது என்பது சித்திரை வைகாசி மாஸங்கள்.

நயசு. மாயாவித்தைக்காரர்களின் லீலையும் ஆகின்றேன் (1). தேஜஸ் (2) பெற்றவர்களின் தேஜஸும் நான். [வேற்றி பெற்றவர்களின்] வேற்றியுமாகிறேன். [முயற்சிபெற்றவர்களின்] முயற்சியுமாகிறேன்- ஸத்வதனம் பெற்றவர்களின் ஸத்வதனம் நான்.

(1) “த்யூதம் சலயதாம்” = மாயா வித்தைக்காரர்களின் லீலை.

“த்யூதம்”=விளையாட்டு, ஆட்டம், லீலை.

“த்யூதம் சலயதாம்” என்றதை “கபடர்களின் சூதாட்டம்” என்று சிலர் பொருள் பண்ணுவார்கள். இது பரமேஸ்வரனது பரிஸுத்த பரோபகார லக்ஷணத்துக்கு ஒவ்வாது.

ப்ரக்ருதி எக்காலமும் மாறிமாறிக்கொண்டே தோற்றுவதால் நிலையற்ற வஸ்து, அல்லது மித்யா வஸ்து, எனப்படும். மெய்ப்போலத் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். இந்த பொய்ப்பொ

ருளாகிய மாயை பரமேஸ்வரனால் தனது பஞ்ச க்ருத்யங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டு வருதலால் அவரை மஹா மாயானி (மாயா வித்தைக்காரன்) என்று மஹான்கள் போற்றுவார்கள்.

தேவ உபாஸனையால் இந்த்ராஜால் வித்தைகளில் வலித்தி பெற்று ஜனங்களை ஆஸ்வரயப்படுத்துவோரும் மாயாவித்தைக்காரர் எனப்படுவர்.

“லீலை” என்றது அபாரமாக (லக்ஷ்வாக)ச் செய்யப்பட்ட அரிய விநோத வேலை.

(2) தேஹஸுந்தரம் மனோஸுந்தரம் கிர்த்தி முதலியவற்றால் வரும் ப்ரகாசம்.

நயசு. வருஷங்களுக்கும் வாஸுதேவனுருக்கின்றேன் (1), பாண்டவர்களுக்கும் தனஞ்ஜயனுருக்கின்றேன் (2). முனிகளுக்கும் வியாஸனும் நான். கவிகளுக்கும் உஸானஸ் (3) கவியும் நான்.

(1) வருஷணி வம்ஸத்திற் பிறந்தவர்களுக்குள் வாஸுதேவனென்னும் அரசனுடைய புத்ரனும் எனது ஸக்தி ரூபமே.

யாதவர்களும், அந்தகர்களும் வருஷணிகளும் போஜர்களும் யதுராஜனுடைய பரம்பரையினின்று பிறந்தவர்கள். யதுராஜனை “வருஷணி” என்றுங் கூறுவார்கள்.

ஈண்டு, வாஸுதேவன் என்றது, வசுதேவனுடைய புத்திரனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை.

ஸமஷ்டி (எல்லாம் ஒன்றுகூடின) ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம தேகவடிவத்தோடு நின்று விஸ்வரூபதர்ஸனையைக் கொடுக்கின்ற மஹேஸ்வரன், வியஷ்டி (வெவ்வேறு) ரூபமாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனைத் தனது விபூதிகளில் ஒன்றாகப் பாராட்டி, “வருஷணிகளுக்குள் வாஸுதேவனுய் இருக்கின்றேன்” என்றார்.

(2) அர்ஜுனன் நான்.

(3) ஸுக்ரன். இவர் அஸுரர்களுக்கு குரு; ஸப்த ருஷிகளில் ஒருவராகிய ப்ருகுஷின் பெளத்ரன்.

நயசு. தண்டிக்கின்றவர்களின் தண்டமாயிருக்கின்றேன் (1). வேற்றிபெற விரும்பும் பெற்றவர்களின் நீதியாயிருக்கின்றேன் (2). துஹ்யங்

களுக்கும் மேளமாயிருக்கின்றேன்⁽³⁾. ஓளம் பெற்றவர்களின் ஓளம் நான்.

(1) தண்டஸக்தியும் நானே.

(2) விதி விலக்குகளை ஒருபொழுதும் மறவாது ஜயத்தைப் பெறுகின்றவர்களின் தர்ம நிலையும் நான்.

அதர்ம நிலையாற் பெற்ற விஜயம் தனக்கு அன்யம் என்பது கருத்து.

(3) ரஹஸ்யங்களுக்குள் நிகரண அடக்கமுமாயிருக்கின்றேன்.

நீர் கரணம்=காயம் வாக்கு மனம்.

நயக. அர்ஜுந, சரம் அசரம் என்ற பூதம் நானன்றி இல்லாததால், ஸர்வ பூதங்களுடைய பீஜம் எதுவோ, அந்த பீஜம் நான்⁽¹⁾.

(1) சராசரங்களாகிய தேஹக்கூட்டங்களைத் தோற்றுவிக்கும் காரணமாகிய ஸக்தி நான்.

சய. பார்த்தப, தீவ்யங்களான எனது விபூதிகளுக்கு முடிவில்லை. இந்த விபூதியின் விலதாம் என்னால் கருக்கமாகக் கூறப்பட்டது.

சயக. எந்தேந்த ஸத்வம்⁽¹⁾ விபூதி, ஸ்ரீ, உத்ஸாகம் என்ற இவைகளைப் பெற்றிருக்கின்றதோ, அதை எனது தேஜாம்ஸத்தி⁽²⁾ நின்று பிறந்ததாகவே அறி.

(1) ப்ராணி, ஜீவாத்மா.

(2) ப்ரகாவலிக்கின்ற தேவாத்ம ஸக்தியில்.

சய௨. ஆனால், அர்ஜுந, இந்த அனேக [விபூதிகளைப்பற்றிய] ஓளந்தால் உனக்கு என்ன [பலன்]⁽¹⁾? இந்த ஜகத்தை யெல்லாம் ஓர் அம்ஸத்தில் நிறுத்தி நான் நிற்கின்றேன்.

(1) நீ கேட்டபடி சில விபூதிகளை உனக்குச் சொன்னேன். இதை ஸ்ரவணஞ்செய்தால் உன்னுடைய துக்க பய விஸாதங்கள் தீருமா? ஸகல விபூதிகளும் மற்றுமுள்ள சராசரங்களுமாகிய ஜகத் எல்லாம் என்னுடைய ஒரு ஸக்திதாந்த ரோகையில்

தோன்றி அழிகின்றன.

இந்த மந்த்ரத்தின் லக்ஷ்யார்த்தம் என்னவெனில், துக்க பய விஷாதங்களைத் தீர்ப்பது ஸ்ரவார்ப்பண கர்மானுஷ்டானத்தால் பெறப்பட்ட கைவல்யமே என்பதாம்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ராஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ராஸித்திபெற்ற விபூதி யோகம் என்ற பத்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேராம் அத்யாயம்.

விஸ்வரூப தர்ஸன யோகம்.

[அஃதாவது, மஹேஸ்வரனது ஸர்வ வ்யாபகமாயிருக்கும் ஸாந்த அகோர ரூபங்களை அர்ஜுநன் கண்டான் என்பதை விளக்கும் பதினேராம் பாடம்.

பத்தாம் அத்யாயத்தில் விளக்கப்பட்ட மஹேஸ்வர விபூதி களையும் அவரது ஜஸ்வரயோகமாகிய ப்ரக்ருதி முழுவதிலும் வ்யாபித்திருத்தலையும் கேட்ட அர்ஜுநன் தனக்கு அந்த விஸ்வ ரூபத்தைக் காட்டியருளவேண்டுமென்று யுக, ஈ.இல் ப்ரார்தித்தான். ஐம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய ஊனக் கண்ணால் இந்த ஸ்வரூபத்தை அறியக்கூடாததால், பகவான் அர்ஜுநனுக்கு ஒரு திவ்யக்கண் என்ற விசேஷ ஸக்தியை அருளி அக்காட்சியைப் பெறச்செய்தார்.

ஆரம்பத்தில் குறிக்கப்பட்ட தமது ஸாந்த விஸ்வரூபத்தைக் காட்டின மாத்திரத்தில், அர்ஜுநன் பரமானந்தத்தோடு பகவானைப் போற்றினான். அந்த ஸமயத்திலேயே குறிக்கப்பட்ட தமது அகோர விஸ்வரூபந் தோன்ற, அவன் மிகப் பயந்து ரகிக்கவேண்டுமென்று ஒலமிட்டான். உடனே தமக் குரிய தேவ ஸரீரத்தைக் காட்டினார். அதனையும் கண்டு பயப்பட, மானுட ஸரீரத்தில் ப்ரஸன்னமானார். (யுக, சயுக-நிய.)

தமது மாயா சொரூபங்களை அவன் தர்ஸித்தபின், அந்த மாயாரூப தர்ஸனைகளால் அவனுக்குப் பய துக்க விஷாதங்கள் தீராதென்றும், மாயைக்கு அப்பாற்பட்ட நிர்க்குண ப்ரஹ்ம தர்ஸனையாலேயே தீருமென்றும், உபதேசித்தார்.

ஆனால், அர்ஜுநனுக்கு அருளப்பட்ட மாயா விஸ்வரூப தர்ஸனம் அவன் மனலில் யுத்தத்தைப் பற்றி உதயமான ஸம்ஸயங்கள் யாவற்றையும் ஒழித்தது. இனி நடக்கப்போகின்ற யுத்தத்தின் முடிவையும் துர்யோதனாதிகள் ஸம்ஹாரத்தையும்

க-அ.]

அத்யாயம், யுக.

பகவானே நடத்தி வைக்கின்றார் என்றும், தான் இந்த யுத்தத்தில் ஓர் நிமித்தகாரணன் என்றும் ப்ரத்யக்ஷமாகக் கண்டபடியால், அவன் செய்யவேண்டிய யுத்த கர்மங்களை ஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்யத் துணிந்தான்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:—

க. என்னை அநீகரஹிக்கிறதற்காக பரமழம் தஹ்யழம் அத்யாந்ம வித்மா⁽¹⁾ என்ற பெயருடையதும் ஆகிய எந்த வசனம் உன்னால் கூறப்பட்டதோ, அதனால் எனது மோஹம் சென்றுவிட்டது.

(1) ய, ஈயஉ.

உ. கமலபத்ராஷு,⁽¹⁾ பூதங்களின் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் [உன்னுடைய] மாறுதலில்லாத மஹாத்மியமும்⁽²⁾ உன்னிடமிருந்து என்னால் விவாகக் கேட்கப்பட்டன.

(2) தாமரைமலர்போன்ற கண்ணை உடையவனே.

(2) மஹாத்மாவின் தன்மையையும்; பேரறிவின் அகண்ட ஸக்தியையும்.

ஈ. பரமேஸ்வர, எவ்விதம் நீ உன்னைப்பற்றிக் கூறுகின்றயோ, இவ்விதம் இது⁽¹⁾. புருஷோத்தம, உனது ஜஸ்வர⁽²⁾ யோகத்தைப் பார்க்க⁽³⁾ விரும்புகின்றேன்.

(1) கூறப்பட்டபடியே இது இருக்கின்றது.

எல்லாம் உண்மையே என்றது கருத்து.

(2) நீ ப்ரக்ருதியில் வ்யாபித்து அதனோடு கூடியிருக்கும் நிலையை.

(3) கண்ணால் காண.

ஈ. ப்ராபு, என்னால் அதைப் பார்க்கக்கூடும் என்று எண்ணுகின்றயாகில், யோகீஸ்வர, அழிவற்ற ஆத்மாவை⁽¹⁾ எனக்குக் காண்பி.

(1) மஹேஸ்வர ஸ்வரூபத்தை.

௫. பார்த்த, நூற்றுக்கணக்காயும் ஆயிரக்கணக்காயும் நானு வர் ணமும் அங்க அமைப்பும் பெற்றவைகளும் (1) [இன்னும்] நானு வித ங்களுமாகிய எனது சிறந்த நுபங்களைப் பார்.

(1) “நானாவர்ணக்குதி”=பலவர்ணத்தையும் அவயவ ஸம ஸ்தானங்களையும் பெற்றவைகள்.

௬. பார்த்த, ஆத்திரங்களையும் (1) வஸுக்களையும் (2) ருத்ரங் களையும் (3) அஸ்வினிகளையும் (4) மருத்துக்களையும் (5) பார். அவ் விதமே முன் காணப்பட்டாத அநேக ஆஸ்சர்யங்களையும் பார்.

(1) மீ, உயெக (1).

(2) மீ, உயெக (3).

(3) மீ, உயெக (1).

(4) ஓர் அவஸரத்தில் ஸூர்யபகவான் ஆண் அஸ்வரூபந் தரித்து, பெண் அஸ்வரூபந்தரித்துக் கொண்டிருந்த தனது பத்னியாகிய ஸம்ஞாவை மணந்த ஸமையத்தில், அவரது நாவியில் நின்று புறப்பட்ட உச்சவாஸங்கள் அதிஸுந்தரமான இரு தேவ குமாரர்களாகத் தோன்றின. இவர்களுக்கு அமைக்கப் பட்ட காரணப்பெயர் அஸ்வினிகள். இவர்களுடைய மூத்த ஸகோதரர்கள் வைவஸ்த மனுவும் யம தர்மராஜனும்.

தேவர்களைப் பிதாமாதாக்களாகக் கொண்டு, தேவ சரீரங் களோடு பிறந்தும் தேவர்களுக்கு வைத்யர்களாக ஸூர்ய பக வானால் நியமிக்கப்பட்டும், அவர்களுடைய கர்மங்களால், மற்ற முக்ய தேவர்களைப்போல, யஜ்ஞ தானங்களைப் பெறத் தகாத வர்கள் என்று வெகுகாலம் நீக்கப்பட்டனர். மருத்வத் தொழில் களை நடத்தும்பொருட்டு வரையறையற்றுத் தேச ஸஞ்சாரம் பண்ணுவதாலும், பலபண்டங்களையுந் தேஹங்களையும் ஸ்பர் ஸிப்பதாலும், தங்களுக்குரிய கர்மமாகிய யஜ்ஞ தானங்களை வாங்க யோக்யதையற்றவர்கள் என்று தேவராஜனாகிய இந்த் ரன் ஆக்ஞாபித்தான்.

ஆனால், இந்த அவமானம் ப்ருகுமஹ ருஷியின் புத்திர னாகிய ச்யவந ருஷியால் விலக்கப்பட்டது. இவருடைய வயோ

திகத்தையும் அவலக்ஷண ரூபத்தையும் அஸ்வினி தேவர்கள் நீக்கினபடியால், அந்த ச்யவநருஷி ஓர் யாகஞ்செய்து அஸ் வினிகளுக்குத் தானங் கொடுக்கும்பொழுது இந்த்ரன் கோ பித்து வஜ்ராயுதத்தை ப்ரயோகஞ் செய்ய யத்தனித்த ஸம யத்தில் அந்த ருஷியின் வல்லமையினால் இந்த்ரனுடைய கை பாவனையற்றுச் சோர்ந்தது. இதனால் இந்த்ரன் நடுங்கி, ச்யவந ருஷியிடம் ஸார்த வார்த்தைகளைக் கூறி, அஸ்வினிகளது மருத்வத்தால் ஸ்பர்ஸ தோஷம் விலக்கப்பட்ட நான்முதல் அஸ்வினிகளை மற்றும் முக்யதேவர்களோடு ஸமமாகும்படி செய்தான்.

(5) மீ, உயெக (3).

௭. துடாகேஸு, சராசரங்களோடு கூடிய ஜகத்தை எல்லாம் இந்த எனது [மாயா] தேகத்தில் ஓர் பாகத்தில் நிற்கின்றதாக இப் பொழுது பார். வேறு எதைப் (1) பார்க்க விரும்புகிறயோ, [அதை யும் பார்.]

(1) யுத்தத்தில் வெற்றியடைவாயோ தோல்வியடைவா யோ என்பதை.

௮. இந்த உனது கண்ணினால் என்னைப் பார்ப்பதற்கு வல்லவ னுகாய். உனக்குத் தீவ்யக் கண்ணைக் (1) கொடுக்கின்றேன். எனது ஐஸ்வரியோகத்தைப் பார்.

(1) “திவ்யக்கண்”=ப்ரகாஸம் பெற்ற கண். அஃதாவது, ஸூக்ஷ்ம காட்சிகளை அறியத்தக்க விசேஷ ஸக்தி.

ஸாக்ஷித்வமுடைய ஆத்மாவுக்கு, ப்ரக்ருதி கார்யங்களை அறியும்பொருட்டு பரமேஸ்வரன் அந்தஸ்காணங்களையும் ஞா னேந்திரியங்களையும் அருளினார். ஞானேந்திரியங்களில் ஒன்று அத்ருஸ்யமான கண் என்ற பொறி, “சகஷு”. இது ஸிரஸுக் குள் இருக்கும் ஒரு நாடியில் நின்று, இருவிழிகள் (ஊனக்க ண்கள்) வழிகளால் புறத்திலுள்ள பிம்பங்களை எதிர் நோக்கின மாத்ரத்தில், அந்த பிம்பங்கள் தனக்குள் ப்ரதிபிம்பங்களா

கும். இப் ப்ரதிபிம்பங்களை மனஸ் கவனித்தால், அவை மானஸ விக்ரஹங்களாக (நினைவு ரூபங்களாக) மாறும். கண் முதலிய பொறிகளாலும் மனஸ் முதலிய அந்தஸ்கரணங்களாலும் சே விக்கப்பட்ட ஜீவாத்மா வெளியிலுள்ள விஷயங்களையும் அவற்றின் ப்ரதிபிம்ப மானஸ ரூபங்களையும் அறியும், “பார்க்கும்” “தர்ஸிக்கும்”.

இவ்விதம் அறிகின்ற ஆத்மாவைப் பெரியோர்கள் “ஸாக்ஷி” (காண்பவன்) என்பார்கள். கண்ணுள்ளவனே ஸாக்ஷியாகலாம் என்பது போல், அறியும் ஸக்திபெற்ற ஆத்மாவுக்கு “கண்” (“சக்ஷு”) உண்டு என்பார்கள்.

எனவே, “சக்ஷு” (“கண்”) என்ற பதத்துக்கு ஸாதாரண (பொது) அர்த்தம் ஐம்பொறிகளில் ஒன்றாகிய சக்ஷு என்றும், விசேஷ (சிறப்பு) அர்த்தம் அறியும் ஸக்தி என்றும் விதித்திருக்கின்றது.

பலருக்கும் அறியும் ஸக்தி உண்டு. இந்த ஸக்தியால் புறத்திலுள்ள விஷயங்களையும் அவற்றின் மானஸ ரூபங்களையும் அறிவார்கள்.

ஆனால், அர்ஜுனனுக்கு இந்த அவஸரத்தில் அருளப்பட்டது ஒரு விசேஷ ஸக்தி. இதை “திவ்ய சக்ஷு” (ப்ரகாஸம் பெற்ற கண்) என்றும் பகவான். இந்தக் கண் ஐம்பொறிகளால் க்ரஹிக்கப்பட்ட விஷயங்களையாவது மனஸால் ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட அவற்றின் மானஸ ரூபங்களையாவது அறியும்படி கொடுக்கப்படவில்லை. பகவானது மஹா அற்புத விஸ்வரூபத்தை அறியும்படியே கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த மாயா (அதாவது, மானஸ) விஸ்வரூபத்தை அர்ஜுனன் புறத்தில் காணவில்லை. கண்டிருந்தால், யுத்தகளத்திலிருந்து மற்றவர்களும் தங்கள் கண்ணால் அதைக் கண்டிருப்பார்கள். அப்படி ஒருவரும் காணாதபடியால், அவன் மனஸிலும் புத்தியிலும் பகவான் ஆரோபித்ததை (தோற்றுவித்ததை) அவனுடைய ஜீவாத்மா கண்டதென்று நிச்சயிக்கவே வேண்டும்.

“என்னுடைய ஐஸ்வரியோகத்தைப்பார்” என்றும், “ஆதித்

யர்களையும் வஸுக்களையும் ருத்ரர்களையும் அஸ்வினிகளையும் மருத்துக்களையும் பார்” என்றும் பகவான் கூறி, அர்ஜுனனுக்கு அந்நேரத்தில் அவனுடைய மனஸிலும் புத்தியிலும் அநேகவித விநோதக் காட்சிகளை ஆரோபித்து விரித்தமாத்ரத்தில், அவன் தனக்கருவிய விசேஷ ஸக்தியால் அவற்றையெல்லாம் கண்டான்.

ஸத்ஜயன் கூறினான்⁽¹⁾.—

கூ, மீ, மீக. ராஜனே⁽²⁾, இவ்விதம் சொல்லி, பிறகு, மஹா யோகேஸ்வரனான⁽³⁾ ஹரி, அநேக வாய்களையும் நேத்ரங்களையும் பெற்றதும், அநேக அற்புத தர்ஸனங்களை உடையதும், அநேக திவ்ய ஜீபாணங்களைப் பெற்றதும், உயர ஏந்தப்பட்ட அநேக திவ்ய ஜியுதங்களை உடையதும், சிறந்த மாலையையும் வஸ்திரங்களையும் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்றதும், திவ்ய கந்தங்களையும் பூசிக்கொண்டிருக்கின்றதும், யாவர்க்கும் உபசரீயத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டிருக்கின்றதும், முடிவில்லாததும், விஸ்வதோ முகங்களையுடையதும் சீக்ய மேலான ஐஸ்வர ரூபத்தைக் காண்பித்தார்.

(1) அர்ஜுனன் தனக்குள் கண்ட மாயா தர்ஸனத்தை ஸத்ஜயன் எவ்விதமறிந்தான் என்பதை வ்யாஸ ருஷி தாம் பாடின மஹாபாரதத்தில் விளக்கியிருக்கின்றார். முகவுரை எ-ம் பக்கத்தைப் பார்த்தறிக.

(2) த்ருதராஷ்டிரனே.

(3) அளவிடப்படாத யோகஸக்திகளை உடையவனான.

(4) ஈஸ்வரத்வம் பெற்ற; ஸகல வஸ்துக்களையும் தனக்குள் அடக்கி ஆளுகின்ற.

மீக. ஆகாஸத்தில் ஆயிரம் ஸூரியனுடைய காந்தி ஏக காலத்தில் உண்டாதமாதில் அக்காந்தி மஹாத்மாவாகிய அவனது⁽¹⁾ காந்திக்கு ஸமானமாதும்.⁽²⁾

(1) ஸூர் க்ருஷ்ணபகவானுடைய.

(2) ஆயிரம் ஸூரியர் ஒரேகாலத்தில் உதயமுகாதபடியால், நிகர் ஒன்றும் இல்லை என்பது கருத்து.

மீக. தேவதேவனுடைய⁽¹⁾ அந்த [மாயா] ஸரீரத்தில் அநேக

பிரகாசமாக வகுக்கப்பட்டதும், ஓர் பாகத்தில் (2) இருக்கின்றதும், ஆகிய எல்லா ஜகத்தையும் பாண்டவன் (3) அந்த வேளையில் பார்த்தான்.

(1) தேவர் அஸூரர் மானுடர் முதலியவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மஹாதேவனுடைய, அநாவது, மஹேஸ்வரனுடைய.

(2) ஒருபக்கத்தில் (ய, சயௌ இல் சொன்னபடி)

(3) அர்ஜுநன்.

யௌ. பிறகு ஆஸ்சர்யத்தால் வியாபிக்கப்பட்டவனும் ஸந்தோஷம்பெற்ற ரோமங்களுகே கூடியவனும் ஆகிய அந்த தனஞ்ஜயன் பிரஸினால் வணங்கி அஞ்சலிசெய்து தேவனிடங் கூறினான்.

அர்ஜுநன் கூறினான்,—

யௌ. தேவ, உனது ஸரீரத்தில் எல்லாத் தேவர்களையும், அவ்விதமே பூதவிசேஷக் கூட்டங்களையும், ஈசனும் கமலாசனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவனும் ஆகிய ப்ரஹ்மாவையும், எல்லா ருஷிகளையும், தீவிய ஸரீரங்களையும் பார்க்கின்றேன் (1).

(1) ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ள தேவர்களையும், கைலாஸத்திலுள்ள பூதகணங்களையும், ஸத்யலோகத்திலுள்ள ப்ரஹ்மாவையும், தபோலோகத்திலுள்ள முனிகளையும், பாதாளலோகத்திலுள்ள ஆதிஸேஷன் வாஸுகி முதலிய நாகங்களையும் காண்கின்றேன்.

யௌ. விஸ்வேஸ்வர, (1) விஸ்வரூப, (2) பற்பல கைகள் உதரங்கள் முகங்கள் நேத்ரங்களோடு கூடியவனும், முடிவில்லாத நுபங்கள் பெற்றவனும் ஆகிய உன்னை எல்லாவிடத்திலும் பார்க்கின்றேன். உனது ஆதியையும் மத்யத்தையும் அந்தந்தையும் காணவில்லை (3).

(1) ஜகதீஸா. (“விஸ்வம்”—லோகம், எல்லாம்.)

(2) எல்லா ரூபங்களையும் தரித்தவனே.

(3) அடி முடிகளைக் காணவில்லை, ஆதலால் நடுவையும் நிதானிக்க முடியவில்லை. ஒருபாகத்தை மாதிரி காண்கின்றேன் என்பது கருத்து.

யௌ. கிரீடம் பெற்றவனும், கதாயுதம் பெற்றவனும், சக்கரம் பெற்றவனும் (1), எல்லாவிடத்திலும் விளங்குகின்ற தேஜஸ்மயமானவனும், [கண்கொண்டு] பார்க்க முடியாதவனும், சுற்றிலும் பிரகாஸிக்கின்ற அகநி ஸூர்யன் என்பவர்களுடைய ஒளிபோன்ற ஒளியை உடையவனும், நிர்ணயிக்க முடியாதவனும் ஆகிய உன்னைப் பார்க்கின்றேன்.

(1) மஹேஸ்வர அகோரரூபத்திலும் விஷ்ணுவின் ஆயுதங்களாகிய கதாயுதமும் சக்ரமும் தோன்றின.

யௌ. அழிவற்றதும், மேலானதும், அறிதந்திரியதும் நீ; இந்த லோகத்திற்கு மேலான இருப்பிடமும் நீ; ஸாஸ்வத தர்மத்தைக் காக்கும் அவ்யயனும் நீ, (1) ஸதாகால புருஷனும் நீ. [என்று] என்னால் ஸம்மதிக்கப்பட்டவன்.

(1) ஜீவர்களை ஸன்மார்க்கத்தில் செலுத்தும்படி அடிக்கடி உண்டாகின்ற விதிவிசேஷ ரூபமான ஸம்ருதியை, அவர்கள் மறக்க மறக்க, அதை மீண்டு மீண்டும் ஸ்தாபிக்கின்ற மாறுதலற்ற புருஷனும் நீ.

அவ்யயன் நீ=தர்மம் மறைந்தாலும் தோன்றினாலும், நீ மாறுதலற்று நிற்கின்றாய்.

யௌ. இதீமத்யம் அந்தம் அற்றவனும், முடிவில்லா வீர்யம் பெற்றவனும், (1) கணக்கில்லாத கரங்களை யுடையவனும், சந்திர ஸூர்யரை நேத்ரங்களாகக் கொண்டவனும், பிரகாஸிக்கின்ற அகநியை வாயிற்கொண்டவனும், தனது தேஜஸினால் இவ்வுலகத்தைத் தாபிக்கின்றவனுமாகிய உன்னைப் பார்க்கின்றேன்.

(1) ஸத்ருபயமின்னாதவனும். யௌ, சய (2).

உயி. மஹாத்மன். ஸூர்யமண்டலத்துக்கும் மேகமண்டலத்துக்கும் உடைய (1) இந்த அந்தரமும் (2) எல்லாத்திக்குதரும் ஒருவனாகிய உன்னால் வியாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உக்ரமும் அந்முதமுமாகிய உனது இந்த நுபத்தைப் பார்த்து முவுலகமும் நடுங்குகின்றன.

(1) “த்யாவாப்ருதிவியோ”=த்யோவுடையதும், ப்ருதிவியுடையதும். “த்யோ” அல்லது “திவ்”=ஸூர்யமண்டலம். “ப்ரு

தினி”=பூமி.

(2) அந்தரம்=இடை. ஸூர்யமண்டலத்துக்கும் பூலோக மேகமண்டலத்துக்கும் இடையிலே உள்ள ஆகாசத்துக்குப் பெயர் “அந்தரிசுஷ” என்று ஸங்கராசார்ய ஸ்வாமி பாஷ்ய ஹ்ருதயத்தில் விளக்கியிருக்கிறார்.

ப்ரஹ்மா ப்ரஹ்மாண்டத்தை இரண்டு பாகமாகப் பிரித்து மேற்பாகத்துக்கு “திவ்” என்றும் கீழ்பாகத்துக்கு “பூமி” என்றும் பெயரிட்டு, இவ்விரண்டுக்குமிடையிலே வ்யோமத்தை வைத்தார் என்று மறு ஸ்ம்ருதியில் கூறப்பட்டது. இந்த இடையிலுள்ள வ்யோமம் (ஆகாசம்) “அந்தரிசுஷ”.

உயக. இந்த (1) ஸூர ஸங்கங்கள் (2) உன்னை ப்ரவேசிக்கின்றன (3). [அவைகளில்] சிலர் பயத்துடன் கை கூப்பித் துதிக்கின்றனர் (4). மஹர்ஷி ஸித்த ஸங்கங்கள் ‘ஸ்வஸ்தி’ (5) என்று கூறி, புஷ் கல ஸ்துதிகளினால் (6) உன்னைத் துதிக்கின்றனர்.

(1) இதோ முன் நிற்கின்ற.

(2) தேவக்கூட்டங்கள். “ஸூர”=அம்ருதத்தை உண்ட.

(3) உன்னில் சென்று மறைகின்றன.

(4) சில தேவர்கள் அஹோர ரூபத்தைக், கண்டு பயந்து போற்றி நிற்கின்றனர்.

(5) “ஸூ”+“அஸ்தி”=நல்ல நிலை, அதுகாறா நிலை, வாழ் வைத்தரும்கிலை.

(6) (அன்பும் அர்த்தமும்) நிறைந்த ஸ்தோத்ரங்களினால்.

உயக. நுத்ரர்கள், ஆந்தியர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், விஸ்வதேவர்கள், அஸ்விதேவர்கள், மருத்துக்கள், பித்ருக்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், அஸுரர்கள், ஸித்தர்கள் என்பவர்களின் ஸங்கமேல்லாம் ஆஸ்சர்யத்துடன் உன்னைப் பார்க்கின்றனர்.

உயக. மஹாபாஹு, அநேக முகங்கள் அநேக நேத்ரங்கள் உடையதும், அநேக கைகள் தொடைகள் பாதங்கள் உடையதும், அநேக வயிறுகளை உடையதும், அநேக கோரப்பற்களால் பயத்தை உண்டாக்குவதுமாகிய உனது மஹத்ரூபத்தைக் (1) கண்டு ப்ரா

ணிகள் நடுங்குகின்றன. அவ்விதம் நானும் [நடுங்குகின்றேன்].

(1) விரிவுபெற்ற மஹேஸ்வரரூபம்

உயக. விஷ்ணு, (1) ஆகாசம் எங்குத் தோடுகின்றவனும், பாகாஸ்க்கின்றவனும், அநேக நிறங்களைப் பெற்றவனும், திறந்த வாய்களை உடையவனும், ஜோலிக்கின்ற விஸாவமான கண்களை உடையவனும், ஆகிய உன்னைப் பார்த்து உள்ளம் நடுங்கித் தைரியத்தையும் ஸாத்தியையும் பொருந்துகின்றேன் இல்லை.

(1) “விஷ்ணு” என்ற பதத்துக்கு ஸாதாரண அர்த்தம் வ்யாபக ஸ்திதி கர்த்தா. கண்டு, வ்யாபக ஸம்கார கர்த்தாவாகிய ருத்ராணை “விஷ்ணு” என்றார். ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் என்ற மும்மூர்த்திகள் மஹேஸ்வரனில் அடங்கியிருத்தலால்.

உயக. ஜகந்நிவாஸ (1), தேவேஸ (2), கோரப்பற்களினால் பயத்தைச் செய்யுகின்றவைகளும், காலாக்கித்து ஸமமானவைகளும் ஆகிய உனது முகங்களைக் கண்டு திக்குகளை அறியேன்; ஸுகீதத்தையும் அடையவில்லை. ப்ரஸாதத்தைச் செய்யும் (3).

(1) ஜகத்துக்கு இருப்பிடமானவனே.

(2) தேவர்களுக்கு சுஸனாவுள்ளவனே.

(3) என் அறிவைத் தெளியச் செய்யும், அல்லது, நீர் ஸாந்தலக்ஷணத்தைப் பொருந்தும்.

உயக. உயக. ராஜக்கூட்டங்களோடு த்ருதராஷ்டிரன் புத்ரர்களாகிய இவர்களெல்லாம் நம்மைச் சார்ந்த ப்ராதான யுத்த வீரர்களுடன், பிஷ்மரும் த்ரோணரும் ஸூதபுத்ரனும் (1), வீரப்பர்களினால் கிரானங்கள் உள்ளனவும் (2) பயத்தைச் செய்கின்றவைகளாகிய உனது வாய்களில் ப்ரவேசிக்கின்றனர். சிலர் பற்களின் இடைகளில் சிக்கித் தலை பொடிப்பட்டவர்களாய்க் காணப்படுகின்றனர்.

(1) கர்ணனும்.

(2) வக்ர தந்தங்களால் பல்வரி ஒழுங்கினமாயும்.
க்ராளங்கள்=மேடு பள்ளங்கள்.

உயி. எவ்விதம் நதிகளின் அநேக ஜலவேகங்கள் ஸழ்தாத்தி
லே நேர்முகமாகப் பரவேசிக்கின்றனவோ, அவ்விதம் இந்த நரலோக⁽¹⁾
வீரர்கள் ஜோலிக்கின்ற உனது வாய்களில் பரவேசிக்கின்றனர்.

(1) மாணிடலோக.

உயி. எவ்விதம் பதங்கங்கள் ⁽¹⁾ ஜோலிக்கின்ற நெடுப்பை
அதிவேகத்துடன் அழிவதற்காகப் பரவேசிக்கின்றனவோ, அவ்வித
மே லோகங்கள் அதிவேகத்துடன் உனது வாய்களில் அழிவதற்காக
பரவேசிக்கின்றன.

(1) விட்டில் பூச்சிகள்.

நய. விஷ்ணு ⁽¹⁾, லோகங்களை எல்லாம் ப்ரகாஸிக்கின்ற வாய்
களினால் ழற்றும் விழங்கும்போழ்தே நக்துகின்றும். உனது உக்ரகாந்தி
கள் [தங்கள்] தேஜஸ்களினால் ஸம்ஸ்த லோகங்களையும் நிரப்பித் தபி
க்கின்றன.

(1) வ்யாபகா.

நயக. தேவர்களிற் சிறந்தவனே, உக்ர நுபனா நீ யார் ⁽¹⁾, என
க்துச் சொல்வாயாக. உனக்கு நமஸ்காரம். ப்ரஸாதத்தை அருள்க.
ஆத்யனாகிய ⁽²⁾ உன்னை அறிய விரும்புகின்றேன். உனது ப்ரவ்ருத்தியை
யும் நான் அறியேன் ⁽³⁾.

(1) முன்னிலையாக நிற்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானே அர்ஜு
னன் தனது ஊனக்கண்களாற் காணவில்லை. திவ்யக் கண்ணா
ற்கண்ட விஸ்வரூபம் தனது இச்சைப்படியே அதுக்ரஹிக்கப்பட்
டதென்ற ஞாபகமும் இல்லாமற் போயிற்று. பயம் மேலிட்
டபடியால் காணப்பட்ட சொரூபம் யாரோ எவரோ என்று
தெரியாமல் மயங்கினான். பயத்துக்குக் காரணம், “உனது ப்ர
வ்ருத்தியையும் நான் அறியேன்” என்ற வாக்யத்திற்காண்க.

(2) ஆத்யன்=ஆதியில் உள்ளவன்.
(3) என்னையும் நீ விழங்கிவிடுவாயோ என்பது கருத்து.
ப்ரவ்ருத்தியையும்=ப்ரயத்தனத்தையும்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

நய. லோகத்துக்கு நான் செய்துகின்றதும், அதிகவளர்க்கி
பெற்றதுமாகிய காலம் ஆகின்றேன். இவ்விடத்தில் [கூடிநிற்கும்] லோ
கந்தாரை [எனக்குள்] ஸமாஹரிப்பதற்கு ⁽¹⁾ ப்ரவர்த்தித்தேன். ⁽²⁾
ப்ரதிபக்ஷ ⁽³⁾ ஸேனைகளில் நிற்கின்ற யுத்த வீரர்களெல்லாம் நீ இல்
லாதுபோனாலும் இறந்தேபோவார்கள்.

(1) கூட்டி எனக்குள் ஒடுக்குதற்கு.

(2) முயன்றேன். இதனால் தன் அவதார க்ருத்யமாகிய
துஷ்ட நிக்ரஹத்தைக் குறித்தார்.

(3) எதிரியான; ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான.

நய. ஆதலால், ஸ்வயஸாசி ⁽¹⁾, நீ எழுந்திரு. ஸத்ருக்களை
வேன்று கீர்த்தியைப் பெறு. எல்லாம் நிறைந்த ராஜ்யத்தை அநுபவி.
இவர்கள் முன்னமே [ஈஸ்வரனாகிய] என்னாலேயே கொல்லப்பட்டார்
கள். நீ நிமித்தமாய் மாத்ரம் இரு ⁽²⁾.

(1) இடதுகையால் ப்ரயோகிப்பதற்குரிய வல்லபத்தை
உடையவன். (“ஸ்வயம்”=இடதுகை.) வலதுகையால் பாணங்
களைச் சாதுர்யமாக ஏவுவது போல இடதுகையாலும் ஏவும்
ஸக்தி உடையவன்; இருகைவல்லபி.

(2) யுத்தத்திற்கும் ஸம்ஹாரத்திற்கும் நானே காரணன்.
இந்தக் காரணத்தவத்தில் நீ செய்யவேண்டியது பாணத்தை ஏவு
தல் மாத்திரமே. இஃதொன்றில்தான் நீ நிமித்தம். (நிமித்தம்=
காரணம்.)

நய. என்னால் கொல்லப்பட்ட த்ரோணையும் பிஷ்மனையும்,
ஜயத்ராதனையும், கர்ணனையும், அவ்விதமே மற்றப் போர்வீர
ர்களையும் நீ கொல்ல. துக்கத்தை அடையாதே. போர்புரி. போரில்
ஸத்ருக்களை வெல்லவாய்.

ஸத்ஜயன் கூறினான்:

நயக. கேஸவனுடைய இந்த வசனத்தைக் கேட்டு, கிரீடி (1) நடுங்கிக் கைகூப்பி வணங்கி மறுபடியும் பயந்து பயந்து நமஸ்கரித்து, [உரை] தமோறி, கிருஷ்ணன் டம் கூறுகின்றான்:

(1) இந்த்ரனிடம் கிரீடம் பெற்ற அர்ஜுனன்.

நயக. ஹ்ருஷிகேஸ (1), உனது புகழால் ஜகத் ஸந்தோஷிக்கின்றது (2). அநுராகத்தையும் (3) பெறுகின்றது. [ஓது] ஸ்ய. துர்தேவதைகள் (4) பயந்து திக்குக்களில் செல்லுகின்றன. எல்லா ஸித்த ஸங்கங்களுமும் வணங்குகின்றன.

(1) இந்த்ரியங்களை நடத்துவோனே.

(2) உனது புகழ்ச்சியைக் கேட்ட லோகத்தார் ஆனந்தம் கொள்ளுகின்றார்கள்.

(3) உள்ளன்பையும்.

(4) பூத, ப்ரேத, அஸுர, ராக்ஷஸர்கள்.

நயக. மஹாத்மன், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஆதி கர்த்தாவும், மிகப் பேரியவனும் ஆகிய உன்னை ஏன் வணங்கார்கள்? அனந்த (1), தேவேஸ (2), ஜகந்நிவாஸ (3), எது ஸதஸந்தோ (4), அதந்த மேலானதும் அழிவற்றதும் நீ (5).

(1) முடிவில்லாதவனே.

(2) தேவர்களுக்கு ஈஸனே.

(3) தோன்றி அழியும் லோகங்கள்தோறும் இருக்கின்றவனே.

(4) ஸதஸத்=மனஸ், அல்லது மாயை. மது ஸம்ருதி, க. யச; உமாபதி ஸிவாசார்யார், திருவருட்பயன், உ. எ.

(5) “த்வம் அக்ஷரம் ஸதஸத் தத்பரம் யத்” என்றதை “யத் ஸதஸத் தத்பரம் அக்ஷரம் த்வம்” என்று மாறுக.

நயக. ஆத்தேவனு (1) புராண புருஷன் (2) நீ. இந்த விஸ்வத்துக்கு (3) மேலான இருப்பிடம் நீ அறிகின்றவன் (4) நீ. அறிவதற்குரியதும் (5) நீ. பரமதேஜஸும் நீ.

(1) காரண தேவனு.

(2) தொன்றுதொட்டு இருக்கின்றவன்.

(3) ப்ரபஞ்சத்துக்கு.

(4) “வேத்தா”=அறிசின்றவன், ஞாதா, ஞா த்ரு.

(5) “வேத்யம்”=அறிவுக்கு லக்ஷியப்போருள்; ஞேயம்.

நயக. வாயுவும் யமனும் அக்நியும் வர்ணனும் ஸஸாங்கனும் (1) ப்ரஜாபதியும் ப்ரபிதாஹனும் (2) நீ. உனக்கு ஆயிரந்தரம் நமஸ்காரம், நமஸ்காரம் ஆகட்டும். இன்னும் மேன்மேலும் உனக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

(1) முயலை அடையாளமாகக் கொண்டவனும், அஃதாவது, சந்த்ரனும்.

(2) “பிதா”=தந்தை, ப்ரஜாபதிகள்.

“பிதாமஹன்”=தந்தையின் தந்தை; ப்ரஜாபதிகளுக்குத் தந்தையாகிய ப்ரஹ்மதேவன்.

எனவே, “ப்ரபிதாமஹ”=தந்தையின் தந்தையின் தந்தை; ப்ரஹ்மதேவனைக் தந்தித்த மஹேஸ்வரன்.

சய. ஸர்வ (1), உனக்கு முன்னுக்கும் நமஸ்காரம், பின்னுக்கும் நமஸ்காரம், எல்லாவிடத்தும் நமஸ்காரம். அளவற்ற வீர்யனும் (2), அளவிடக்கூடாத பராக்க்ரமமுடையவனும் (3) ஆகிய நீ யாவற்றையும் பூரணமாக வ்யாபித்திருக்கிறாய். ஆதலால், ஸர்வமுமாயிருக்கிறாய்.

(1) யாவற்றிலும் பூரணமாக வ்யாபித்திருக்கின்றவனே.

(2) “வீர்யம்”=வீரத்தன்மை பெற்றவன்.

“வீர”, “ஸூர” என்ற இரண்டு தாதுக்கள் ஸம்விரித்தி என்ற பொருளைக் குறிக்கும் என்று பாணிரி கூறியுள்ளார்.

“வீர்யம்” அல்லது “வீரம்”=சிறந்த விரித்தி.

எனவே, “அநந்த வீர்யன்”=எவ்வளவு ப்ரயத்னமோ, அவ்வளவிலும் பூர்ணவிரித்தி பெற்றவன்.

(3) “விக்ரமம்”=(வி+க்ரம=விவித பாத விசேஷம்=பல வித கால் வைத்தல்)=ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி தன் வலிமையை

ப்ரயோகித்தல்.

“அமித விக்ரம:”=ஸமயத்துக்குத் தக்கபடி தன் ஸக்தியை அளவிடக்கூடாத புத்தியோடு உபயோகிக்கின்றவன்.

சயக, சயஉ. தோழன் என்றெண்ணி “ஹே கிருஷ்ண, ஹே யாத வர, ஹேதோழா” (1) என்று வணக்கமின்றி உளது இந்த மஹத்வத்தை அறியாத என்னுல், மறதியினாலேயோ அல்லது ஸ்நேஹிதத்தினால் ஏற்பட்ட விஸ்வாஸத்தினாலேயோ (2), எது கூறப்பட்டதோ, அதையும் விஹாரம் (3) படுக்கை ஆஸனம் போஜனம் [என்ற ஸமயங்] கனில், பரிஹாஸத்திற்காக, அழிவற்றவனே, நீ [என்றோடு] தனித்தவனாய் [இருக்கும்போது] அல்லது மற்றவர்கள் முன்னிலையாக [இருக்கும்போது] ஸ்தக்கரிக்கப் (4) படாதவனாகின்றாய் என்றது எதுவோ, அதையும் (5) அளவிடமுடியாத என்னை மன்னிக்கும்படி கேட்கின்றேன் (6).

(1) “ஹே கிருஷ்ண” முதலிய விளிகளெல்லாம் உச்சரிப்பது வேற்றுமைகளால் உயர்வு தாழ்வைக்குறிக்கும். ஆதலால், “ப்ரஸம்” (உரமாக, வணக்கமற்று) என்றார்.

(2) “ப்ரஸ்யேந”=ஸ்நேகிதத்தினால் ஏற்பட்ட விஸ்வாஸத்தால்.

(3) விளையாட்டு.

(4) உபஸரிக்க.

(5) அந்த ஸத்தகாரமின்மையால் பிறந்த குற்றத்தையும்.

(6) (நான் தகாத வார்த்தைகளைப் பேசியிருந்தாலும், அபசார செய்கைகளைச் செய்திருந்தாலும்), உளது அளவற்ற கருணையால் என்னை நீ மன்னிக்கவேண்டும் என்பது வேண்டுகோள்.

சயந. நிகரில்லாத வல்லமை பெற்றவனே, சராசரமாகிய இவ்வுலகத்துக்குப் பிதாவாகவும் (1), பூஜிக்கத் தக்கவனாகவும் மிகப் பெரிய தருவாகவும் (2) இருக்கின்றாய். முவுலகத்திலும் உனக்கு ஒப்பானவன் இல்லை. மேற்பட்ட வேறெவன் எவ்விடமிருந்து [வருவன்]?

(1) பாலனஞ் செய்கின்றவனாகவும்.

(2) “கீரியான்”=ஒப்பற்ற ஆசார்யன்.

சயச. இதலால், நான் ஸரீரத்தைச் செவ்வையாக வைத்து

வணங்கி, ஈஸனும் ஸ்துதிக்கத்தக்கவனும் ஆகிய உன்னை ப்ரஸாதத்தைப் பெறும்படி செய்வேன் (1). ஓ தேவ, புத்ரனுடைய [தூற்றத்தைப்] பிதா போலும், மித்ரனுடைய [தூற்றத்தை] மித்ரன் போலும், ப்ரியையின் (2) [தூற்றத்தை] ப்ரியன் போலும், [என் தூற்றத்தைப்] போறுக்க [நீ] உரியவனாகின்றாய் (3).

(1) ஸாந்த ரூபத்தை யடைந்து என்னை ரக்ஷிப்பாயாக.

(2) அன்புள்ள ஸ்த்ரீயின்.

(3) கடமைப்பட்டிருக்கின்றாய்.

சயந. தேவ, தேவேஸ, ஜேகந்திவாஸ, முன்காணாத மாயா [விஸ்வ] ரூபத்தைக் கண்டு ஸந்துஷ்டனாகின்றேன் (1). எனது மனஸ் பயத்தினால் நடுங்குகின்றது. [இந்த அகோர ரூபத்தை நீக்கி] அந்த [ஸாந்த] தேவ ரூபத்தையே (2) காண்பிப்பாயாக. ப்ரஸாதத்தை அநுக.

(1) பயத்தைக் கொடுக்கின்ற ரூபமாயிருந்தாலும் ஆவலோடு காணவேண்டுமென்ற (மிக-ந, ச) காட்சியைக் காண்பித்தபடியால், என் மனஸ் த்ருப்தி பெற்றிருக்கின்றது.

(2) விஷ்ணுவினுடைய சதுர்புஜமும் வில் வான் ஸங்கு சக்ர கதாயுகங்களுங் கூடிய தேவ ஸரீரத்தை.

சயக. கிரீடம் பெற்றவனும், கதை (1) பெற்றவனும் சக்ரத்தைக் கையில்தரித்தவனும் ஆகிய உன்னை அவ்விதமே பார்க்க விரும்புகின்றேன். ஸஹஸ்ரபாஹு, விஸ்வழர்த்தி, சதுர்புஜமுள்ள அந்த [தேவ] ரூபத்துடனே (2) இருக்க.

(1) தடி. அவரது தண்டாயுதத்தின் பெயர் “கௌமோதகி”.

(2) ஸாந்தி தேவரூபத்துடனே.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

சயஎ. அர்ஜுந, தேஜோமயமும், எல்லையற்றதும், அத்தியமும் (1), எல்லாமும் (2) ஆகிய எனது எந்தநபம் உன்னிலும் வேறுவனனால் (3) முன் காணப்படவில்லையோ, இந்த மேலான ரூபம் ப்ரஸன்னனான (4) என்னால் உனக்கு அத்மயோகத்தால் (5) காண்பிக்கப்பட்டது.

(1) ஸகலத்துக்கும் காரணப் பொருளும்.

(2) “விஸ்வ”=ஸ்வம்.

(3) வேறொரு மனிதனால். தேவர்களில் நாரதருஷிக்கு விஸ்வரூபதர்ஸனம் கிடைத்ததென்று மஹாபாரதத்தில் கூறப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விதமே பார்க்கவாபுராணத்தில் ப்ரஹ்மாவிற்கும் விஷ்ணுவிற்கும் அருளப்பட்டதென்று கூறியிருக்கின்றது.

(4) ப்ரஸாதத்தை அருளினவன் ப்ரஸன்னன். “ப்ரஸாதம்”=தெளிவு. ப்ரார்த்தகனுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதில் அருளப்பட்ட தெளிவு, ஸாந்தி. ச. டிக (6).

(5) ஆத்மஸக்தி யோகத்தால். நீ திவ்யசக்சு என்றனது விசேஷ ஸக்தியைப் பொருந்தினதால்.

சுயஜ. தருவம்ஸத்திற் சிறந்த வீரனே, மனுஷ்யலோகத்தில் இவ்வித [மாயா விஸ்வ] ரூபம் பெற்ற நான் உன்னிலும் வேறானவனால் பார்க்கக் கூடாதவன். வேதாத்யயன⁽¹⁾ யஜ்ஞாத்யயன⁽²⁾ மார்க்கங்களுளும், தானங்களாலும், கீரியைகளாலும், உகீர தபஸ்களாலும் பார்க்கக்கூடாதவன்⁽³⁾.

(1) வேதாத்யயனம்=வேதங்களை ஓதுதல்.

(2) யாகத்தை விதிவழுவாமற் செய்தல்.

(3) மாயா விஸ்வரூபத்தையாவது, நிரக்குண ஸ்வரூபத்தையாவது வேதங்களை ஓதி அல்லது யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் முதலிய கர்மங்களை அதுஷ்டித்து நேரே அறியக்கூடாது. விஸ்வரூப தர்ஸனம் பகவானால் அருளப்படும் ஆத்ம ஸக்தியாலே பெறலாகும்.

சுயக. இந்த எனது கோர ரூபத்தைக்⁽¹⁾ கண்டு உனக்கு மன வருத்தம் வேண்டாம்; விழா பாவமும்⁽²⁾ வேண்டாம். பயமற்றுப் பீர்த்தி பெற்ற மனஸோடுகூடி, நீ எனது அந்த [ஸாந்த] ரூபத்தையே எதிரே பார்.

(1) பயங்கரமான வடிவத்தை.

மஹேஸ்வரனுடைய பஞ்ச க்ருத்ய ரூபங்களில் இச்சமயத்தில் வெளிப்பட்டிருந்தது ஸம்ஹார ரூபம்.

(3) விழாடத்தன்மை=மோஹம். புத்தி தடுமாறி வாய் குளறிற்று (டிக. டிக). “நீ யார், உன் ப்ரயத்தனம் என்ன” என்று (டிக. டிக) கேட்டான். மேலும், என் மனஸ் பயத்தினால் நடுங்குகின்றது, ஸாந்த தேவரூபத்தைக் காட்டி அருளுக (டிக. ச. டிக) என்று குறையிரந்தான். இவ்வாறு மனம் சலனப்பட்டதால், இந்தப் பயத்தையும் வெறுப்பையும் “விழாட பாவம்” என்றார்.

ஸஜ்ஜயன் கூறினான்:

ரும. மஹாத்மாவாகிய வாஸுதேவன்⁽¹⁾ அவ்விதங் கூறின அர்ஜுநனிடம் இவ்விதம் சோல்லித் தன்னுடைய [அவதாரதேவ] ரூபத்தைத்⁽²⁾ காண்பித்தார். [அதைக்கண்டு] மறுபடியும் பயந்தவனை, ஸௌம்ய⁽³⁾ [மானுட] ஸரீரம் பெற்றவராகி, மறுபடியும் ஸமாதானஞ் சேய்தார்.

(1) ஸர்வத்திலும் வலிக்கும் தேவன், அந்தர்யாமி ஸ்வரன்.

(2) அவதாரதேவ சொரூபத்துக்குச் சின்னங்கள் சதுர் புஜம், ஸ்ரீவத்ஸம் (மார்பில் ஓர்விதக்குறி), கௌஸ்துபம் (துளசிமாலை), பாஞ்சஜன்ய ஸங்கம், கௌமோதகி (கதாயுதம்), நந்தகம் (வாள்), ஸாரங்கம் (வில்) என்பவையாம்.

இவ்வித சின்னங்களோடு மதுராபுரியில் வாஸுதேவரார்ஜன் பத்னியாகிய தேவகியின் பிள்ளையாய் ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் பிறந்தார். பிறந்த ஸமயத்தில் இந்த தேவஸரீரத்தைக் கண்டவர்கள் பயந்தனர். தன் பிதாவின் ப்ரார்த்தனைப்படி, தேவஸரீரம் மறைந்து மானுட ஸரீரம் தோன்றிற்று.

இந்த அவஸரத்தில் அர்ஜுநனுக்குக் காட்டியது மறைத்துவைத்த அவதார சொரூபத்தையே.

(3) ஸோமனைப் போன்ற.

“ஸௌம்ய ஸரீரம்”=சந்த்ரனுடைய தன்மையாகிய ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கும் ஸரீரம்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:

ஐயசு. ஜநார்த்தன⁽¹⁾, ஸௌமீயமான உனது இந்த மானிட ரூபத் தைப் பார்த்து பரிக்ஷை பெற்றவனாகவும், ஸ்வபாவத்தைப் பெற்ற வனாகவும் இப்பொழுது சீக்கின்றேன்.

(1) ஜனங்களைக் கண்டித்து நல்ல பதவியைக் கொடுக்கின் றவர். அல்லது, ஜனங்களால் பார்த்திடுக்கப்படுகின்றவர்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

ஐயசு. அதிக அகோர நோற்றந்தோடு கூடிய⁽¹⁾ இந்த எனது ரூபத்தைப் பார்த்தவனாகின்றாய். இந்த ரூபத்தின் தர்ஸனத்தை தேவர் களும் பார்க்க விரும்புகின்றார்கள்.

(1) “ஸுதூர் தர்ஸம்”=அதிக கலக்கத்தை விளைவிக்கும் பார்வையுடைய.

ஐயசு. என்னை எவ்விதம் நீ பார்த்தாயோ⁽¹⁾, இவ்விதப்பட்ட நான் வேதங்களிலும் பார்ப்பதற்குரியவனில்லை; தபஸாலும் [பார்ப் பதற்குரியவன்] இல்லை; தானத்தாலும் யஜ்ஞத்தாலும் இல்லை⁽²⁾.

(1) மாயா விஸ்வரூபனாகக் கண்டாயோ.

(2) ஒருவன் வேதங்களைப் படித்தாலும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை அதுஷ்டித்தாலும் இந்த மாயா விஸ்வ ரூபத்தைக் காணமாட்டான்.

இந்த மந்த்ரத்தின் லக்ஷ்யார்த்தமென்ன வெனில், மஹே ஸ்வரனது மாயாசொரூபத்தைக் காண விரும்புகின்றவன் நிவ் ருத்தி மார்க்கத்தைப் பற்றியிருக்கும் முழுக்ஷுவல்ல என்ப தும், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தையே பற்றியிருக்கும் பக்தன் என் பதும், ஆத்ம அனாத்ம விவேகம் பெற்றவனுக்கு ஜஸ்வரயோகம் லோகவாழ்விலேயே விளங்குவதால் அவன் ப்ரபஞ்ச சொரூபி யாகிய மஹேஸ்வரனுக்கு அப்பாற்பட்ட பசுமாத்மாவிலேயே த்ருஷ்டி வைத்திருப்பான் என்பதுமே.

ஐயசு. ஆனால்⁽¹⁾ பரந்தபனான அர்ஜுந, இவ்விதப்பட்ட [மாயா ரூபங்களைத்தரித்த நான் அளந்யபக்தியால் [ஸதாநால்] தத்பொரு

ளாக⁽²⁾ விசாரிப்பதற்கும்⁽³⁾, [நேரே] தர்ஸிப்பதற்கும்⁽⁴⁾ என் னுள் ப்ரவேஸிப்பதற்கும்⁽⁵⁾ உரிய ஸக்திக்கு விஷயமாகவேன்⁽⁶⁾.

(1) ஆனால் (“து”) என்ற பதம் முன் சொல்லப்பட்டதற்கு வேறுபாடான பொருளைக் குறிக்கின்றது. “ஐயசு ஐயசு” மந் த்ரங்களில் தேவர்களும் வேதபாராயணர்களும் தபஸிகளும் தானம் யாகம் செய்கின்றவர்களும் தர்ஸிக்காத காட்சியை நீ கண்டாய் என்றார். ஐயசு வது மந்த்ரத்தில் அந்த மாயா விஸ்வ ரூபத்திற்கு மேலான தத்பொருளை, நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை, “அஹம்” (நான்) என்று சுட்டி, இதன் தர்ஸனத்தை அந்நய பக்தியால் எந்தப் பதவியும் பெறலாம் என்று உபதேசிக்கின் றார்.

(2) தத்பொருள்=நாம ரூபங்களால் குறிக்கப்படாத அந்த (“தத்”) நிர்க்குணப்பொருள்.

(3) “ஞாதம்”—தேடிப் பிடிப்பதற்கும்.

(4) “த்ரஷ்டம்”—கைவல்ய தஸையில் அறிவதற்கும்.

(5) “ப்ரவேஷ்டம்”—என்னோடு இரண்டறக் கலப்பதற்கும்.

(6) “அஹம் ஸக்ய:”—நான் ஸக்திக்கு விஷயன், அதாவது, அந்நயபக்தி என்ற மேலான, ஸக்தியுடையவர்களுக்கு நான் ஸாத்யன்.

ஐயசு. எவன் அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்றெண் ணித் தன் கர்மத்தைச் செய்கின்றனோ⁽¹⁾, [எவன்] அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸர்வத்திற்கும் மேலானதென்று எண்ணுகின்றனோ⁽²⁾, [எவன்] அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தியுள்ளவனோ⁽³⁾, [எவன்] தன் மனஸை இந்திரிய ஸங்கத்தினின்று நீங்கச்செய்தானோ⁽⁴⁾, [எவன்] ஸர்வ ப்ராணிகளிலும் விரோதமற்றவனோ⁽⁵⁾, அவன் என்னைப்⁽⁶⁾, பெறுகின்றான், பாண்டவ.

(1) “மத்கர்ம க்ருத்”—அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்று தன் கர்மத்தைச் செய்பவன்.

டிக. உயசு இல் “தத்க்ருஷ்ய மதர்ப்பணம்” என்றார். அதா வது, அதை என்னிடம் (ப்ரஹ்மத்தினிடம்) ஒப்புவித்ததாகச்

செய், என்பதே.

(2) “மத்பரமம்” = ப்ரஹ்மமே ஸர்வத்திற்கும் மேலான வஸ்து என்று நினைக்கின்றவன்.

(3) “மத்பக்தி” = அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தி உள்ளவன்.

(4) “ஸங்கவர்ஜித” = ஸங்கத்தினின்று நீக்கப்பட்டவன். அகந்தை மமதை என்ற ஜீவ பந்தங்களை விட்டவன்.

(“வர்ஜ” = நீக்குதல்.)

(5) “ஸர்வ பூதேஷு நிர்வைர” = ஸர்வ பூதங்களிலும் விரோதமற்றவன்; ஜீவகாருண்யமுள்ளவன்.

“நிர்வைர” = விராகமற்றவன், வெறுப்பற்றவன், பகையற்றவன்.

இந்தஸ்ஸோகத்தில் நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுவதற்கு உபாயங்கள் கூறப்பட்டன. அவையாவன: மத்பக்தத்வம், மத்கர்மத்வம், மத்பரமத்வம், ஸங்கவர்ஜிதத்வம், ஸர்வ பூத நிர்வைரத்வம் என்பவையாம். இவையெல்லாம் புத்தியின் நிலைகளாதலால், ஒன்றோடொன்று ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கும். வெவ்வேறு நிஷ்டைகள் என்று எண்ணலாகாது. அநந்யபக்தியாகிய மத்பக்தத்வத்தில் மற்றைய நான்கு நிஷ்டைகளும் உண்டு.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றுங், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்தபெற்ற விஸ்வரூப தர்ஸனயோகம் என்ற பதினோராம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்யாயம்.

பக்தி யோகம்.

[அஃதாவது, பரமேஸ்வரனில் அநந்ய பக்தியைச் செலுத்தி, அதனால் பெறப்படும் பலனை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பன்னிரண்டாவது பாடம்.

அத். ௧௧. ௧௩ இல் பரமாத்மாவை அறியத் தக்கவர்கள் “மத்கர்ம க்ருத்” தாம் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தின் கர்மம் என்றெண்ணித் தன் கர்மத்தைச் செய்கின்றவனும்), “மத்பரமம்” உம் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தை ஸர்வத்துக்கும் மேலானதென்று எண்ணுகின்றவனும்), “மத்பக்தம்” உம் (அதாவது, அஹம் என்ற ப்ரஹ்மத்தில் பக்தியுள்ளவனும்), “ஸங்கவர்ஜிதம்” உம் (அதாவது, தன் மனஸை இந்திரிய ஸங்கத்திலின்று நீங்கச் செய்தவனும்), “ஸர்வ பூதேஷு நிர்வைரம்” உம் (அதாவது, ஸர்வ ப்ராணிகளிலும் விரோதமற்றவனும்), பரமாத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறத்தக்கவர்கள் என்ற உபதேசத்தைக் கேட்ட அர்ஜுநன், அத். ௧௨. ௧௧ இல் இந்த ஐவகை “யோகவித் தமாஸி” களில் (அதாவது, யோகத்தை அறியும் உத்தமர்களில்) எந்த யோகவித் மிகச்சிறந்தவன் என்று வினாவினான்.

இந்த ப்ராஸனத்துக்கு உத்தரம் அத். ௧௨. ௧௨ இல் பகவானால் அளிக்கப்பட்டது. மத்பக்தர்களோடு கூறப்பட்ட மற்ற நான்குவித யோகவித் தமாஸ்களும் மத்பக்தர்களே என்றும், இவர்களில் எவனுடைய பக்தி ஒங்கி வளர்ந்து பூரணப்படுமோ அவனே “யுக்த தமாஸி” (அல்லது ஜீவன்முக்தன்) என்றும், ௧௨. ௧௩-௨௪ இல் விளக்கினார்.

இந்த அத்யாயத்தில் “பக்தி” என்று விரிக்கப்பட்டது எ. ௧௨ இல் “ஏக பக்தி” என்றும், அ. ௨௪ இலும் ௧௧. ௧௩ இலும் “அநந்ய பக்தி” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

௨௨. ௩, ௪ இல் இந்தப் பக்தி த்வர்தவ ஸமத்வத்தாலும் ஐம்பொறி அடக்கத்தாலும் ஸர்வ ஜீவர்களின் நன்மையை விரும்புதலாலும் ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனையாலும் பூரணப் படுமென்றும்; ௨௨. ௫ இல் தேகமே நான் என்றிருக்கின்றவனுக்கு இந்த ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனை விரித்திக்காதென்றும், ஆதலால் இவனுக்கு துக்க விமோசனம் பெறலாகாதென்றும், ௨௨. ௬-௮ இல் ப்ரஹ்மார்ப்பண கர்மாறுஷ்டானத்தால் மனனை ப்ரஹ்மத்தோடு சேர்த்து ஜீவாத்மாவைத் துக்க பய ஸோகங் களில்நின்று உத்தாரணஞ் செய்யலாமென்றும்; ௨௨. ௯ இல் மனோலயப் பழக்கத்தால் ப்ரஹ்ம கூடஸ்த உபாஸனை விரித்தி க்காதுபோனால், ப்ராணாயாம அப்யாஸம் செய்யவேண்டுமென் றும்; ௨௨. ௧௦, ௧௧ இல் ப்ராணலயம் ஒத்துக்கொள்ளாதுபோ னால், மத் கர்மயோகத்தை அல்லது கர்மபல த்யாகத்தை அது வ்ஷிக்க வேண்டுமென்றும்; ௨௨. ௧௨ இல் கர்மபல த்யாகத் தாலேயே ஸாரந்தி (துக்க பய ஸோக நிவாரணை) பெறலாமென் றும் உபதேசித்து, ௨௨. ௧௩-௨௪ இல் மத்பக்தர்களில் உத்தமன் ஜீவன்முகத்தனே என்று பாடத்தை முடித்தார்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:

க. இவ்விதம் ஸதாகால யோகம்பெற்ற (1) எந்த பக்தர்கள் (2) உன்னை உபாஸிக்கின்றனரோ, எவர்கள் [உன்னை] அக்ஷரமாகவும் அவ் யக்தமாகவும் [உபாஸிக்கின்றனரோ], அவர்களில் உத்தம யோக வித் துக்கள் (3) யார்.

(1) எப்பொழுதும் பரமேஸ்வரனில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற.

(2) அத். ௧௧. ௫௧ இல் கூறியபடி, மத்கர்ம யோகி, மத பரம யோகி, மத்பக்த யோகி, ஸங்கவர்ஜித யோகி, ஸர்வ பூதே ஷு நிர்வைரஹி என்ற அன்பர்கள்.

(3) பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யமாகும் வழிகளை அறிந்தவர்கள்.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:

௨. எவர்கள் என்னிடம் மனனை ப்ரவேஸிக்கச் செய்து நீத்ய யுக்தர்களாய் (1) என்னை உபாஸிக்கின்றனரோ, பரம ஸ்ரத்தையோடு கூடின அவர்கள் உத்தம யுக்தர்கள் என்று என்னால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டனர் (2).

(1) ஸதாகாலமும் என்னோடு கூடினவர்களாய்.

(2) இந்த மந்த்ரத்தின் ஸாரமாவது, — தன் கர்மத்தை பர மேஸ்வரனது கர்மமென்றெண்ணிச் செவ்வையாகச் செய்கின்ற வனுக்கும், பரமேஸ்வரனே ஸகல வஸ்துக்களிலும் மேலான வஸ்து என்ற சிந்தனையோடு இருக்கின்றவனுக்கும், பரமேஸ்வ ரனில் அன்பு பாராட்டிக்கொண்டு வாழ்கின்றவனுக்கும், மனனை இந்திரியங்களோடு கூடி வெளிமுகமாகச் செல்லவிடாமற் பிரி த்து உள்முகமாக அறிவில்நிறுத்துகின்றவனுக்கும், ஸர்வ ப்ரா னிகளிலும் விரோதமற்றவனுக்கும் பொது லக்ஷணம் அன்பு என்பதும், இவர்களில் அன்பு எவனிடம் பூரணப்படுமோ (பேரன்பாகுமோ), அவனே உத்தம யோகவித் என்பதுமே.

௩, ௪. எவர்கள் இந்திரிய கிராமத்தைச் (1) செவ்வையாக அட க்கி, ஸர்வத்திலும் ஸம்புத்திகளாய் (2), அக்ஷரனும் அநிர்த்தேஸ்ய னும் (3) அவ்யக்தனும் ஸர்வத்திலும் சென்றிருப்பவனும் மனஸூக்த எட்டாவனும் (4) அசைவற்றவனும் நீத்யனும் ஆகிய கூடஸ்தனை (5) உபாஸிக்கின்றார்களோ (6), எல்லாப் பூதங்களுடைய ஹிதத்தில் (7) அன்பு பெற்ற அவர்கள் ப்ரஹ்மத்தையே பெறுகின்றனர் (8).

(1) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற ஐம்பொறிக் கூட்டத்தை.

(2) ஸ்ரீதோஷணம், ஸுகதுக்கம், ஜயம் அபஜயம், பெரியது சிறியது, மானம் அவமானம் முதலிய த்வர்தவ புத்திகளற்று.

(3) அது இது என்று சுட்டிக் காட்டுவதற்கு உரித்தாகாத வனும்.

“நிர்த்தேஸ்ய” = சுட்டிக்காட்டுவதற்கு உரிய.

“அநிர்த்தேஸ்ய ஸர்வத்ரகம்” என்ற வேதவாக்குகளை தாயு மான ஸ்வாமிகள் “அங்கிங்கனாதபடி எங்கும் ப்ரகாஸமாய்”

என்று “திருவருள் விராசப் பரசிவ வணக்கம்” என்ற பதிகத் தில் அர்த்தம் செய்தார்கள்.

(4) ஆத்மாவால் மாத்திரம் அறியத்தக்கவனும்.

(5) சு. அ, (ச).

(6) நினைப்பு மறப்பு அற்று அறிகின்றார்களோ.

மைத்திராயன் உபநிஷத்தில் இந்தக் கூடஸ்த உபாஸனை என்ற ராஜயோகம் மேல்வருமாறு விளக்கப்பட்டது. “நித்தர நினைப்பு என்றவைகள் இல்லாமல், மனஸைச் சலனமற்றதாகச் செய்து எப்பொழுது மனவிலாசமையை அடைகின்றனோ, அப்பொழுது அதே பரமபதம்; இதுவே மோக்ஷம்”

(7) நன்மையில்.

(8) “மாம் ஏவ ப்ராப்துவந்தி”=என்னையே (ப்ரஹ்மத்தை யே) அடைகின்றனர்.

10. தேகவாங்கனால் (1) அவ்யக்த கதி (2) துக்கமாகப் (3) பெறப்படுகின்றபடியால், அவ்யக்தத்தில் பற்றில்லாத மனஸை (4) உடையவர்களுக்குத் துக்கம் மிக அதிகம்.

(1) தேஹமே நான் என்றும், தேஹத்துக்குரிய ஸுகங்களுக்கு மேற்பட்ட ஸுகம் இல்லை என்றும் இருக்கின்ற மூட, புத்தி பெற்றவர்களால்.

(2) மனஸுக்கு எட்டாத நிர்க்குண உபாஸன மார்க்கம்.

(3) வருத்தப்பட்ட.

தேஹவான்கள் மோக்ஷ ஸுகத்தின் பெருமையைக்கேட்டு, அதைப்பெற வேண்டுமென்று முயன்றால், பஞ்சப் பொறிகள் தத்தம் விஷயங்களைப் பற்றாமல் நில்லா; மனஸ், பஞ்சப்பொறிகளோடு இழுபட்டுத் திரிந்து, ஆத்ம விசாரணையை மேலாக எண்ணாது; புத்தியும் அகண்ட வஸ்துவாகிய தத்பொருளுக்குரிய ஸாஸனங்களை லகுனில் அறியாது. ஆதலால், மனஸுக்கும் ஐம்பொறிகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட மெய்ப் பொருளுக்கு இயற்றப்பட்ட அதிஸூக்தம் பாதை என்னும் “அவ்யக்த கதி” யைத் தேகவான் இச்சித்தாலும், அதில் ப்ரவேசித்து நின்றல்

அவனுக்கு மிகத் துன்பமாயிருக்கும் என்பது பற்றி, “தேஹவான்களால் அவ்யக்த கதி துக்கமாகப் பெறப்படுகின்றது” என்றார்.

தேஹவானுக்கு அவ்யக்தத்தில் துக்கபுத்தியும், வியக்த ஸம்ஸாரத்தில் ககபுத்தியும் உண்டு. ஆத்மவானுக்கு வியக்தமாகிய ஸம்ஸாரத்தில் துக்கபுத்தியும், அவ்யக்த ப்ரஹ்மத்தில் ஸுக புத்தியும் உண்டு.

(4) “அஸக்த சேதஸ்”=ஸங்கமற்ற மனஸ்.

அவ்யக்த பரமாத்மாவில் அபக்தியும் தேஹ போகங்களில் பற்றுங் கூடியிருந்தால், மோக்ஷப் ப்ராப்தி விரித்திக்கிறது அஸாத்யம்.

சு. எ. ஆனால், பார்த்த, எவர்கள் எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் ஸந்த்யஸித்து (1), மத்பராயம் (2), அநந்ய [பக்தி] யோகத்தாலேயே என்னை த்யானித்து (3) உபாஸிக்கின்றனரோ (4), [இவ்வாறு] என்னிடம் மனம் வைத்தவர்களை ம்ருத்யுவோடு கூட லம்ஸார ல்ழ த்ரத்திலின்று (5) நான் உயர்த்தாக்குகின்றவனாக ஸீக்ரமாவேன் (6).

(1) முற்றாக ஒப்புவித்து, அர்ப்பணம் செய்து.

(2) பரமாத்மா யாவற்றிலும் மேலான பொருள் என்று எண்ணி.

இப்படி எண்ணினால் போதுமோ? இப்படிச் சிந்தித்தால் மோக்ஷம் விரித்திக்குமோ? விரித்திக்காது என்பதுபற்றி, அடுத்தவரியில் அநந்ய பக்தியால் பரமேஸ்வரனை த்யானித்து உபாஸிக்க வேண்டும் என்றார்.

(3) மேன்மேலும் அளவிறந்த அன்போடும் விஸ்வாஸத்தோடும் அதைப் பாவனை செய்து.

(4) ஏகாக்ர சித்தனாகி (அத். சு. 10, 10), அதன்மேல் நினைப்பு மறப்பற்றுப் பேரறிவு சொருமமாகின்றனரோ.

(5) மரண ஸம்பந்தமான த்ரிலோக ஸஞ்சார வாழ்வில் நின்று.

(6) நான் ஸீக்ரமாகத் தூக்கி அந்த வாழ்வின் துக்கங்களை முற்றாகப் போக்குவேன்.

“உத்தர்தா”=மேலெடுக்கின்றவன்; மலத்திலின்று உத்தாரணம் செய்கின்றவன் (அத். சு. நு.)

அ. என்னிடமே மனஸை வை, என்னிடம் புத்தியைப் ப்ரவேசிக்கச்சேய் (1). இதன்மேல் என்னிடமே வஸிப்பாய் (2). ஸம்ஸய மில்லை (3).

(1) ப்ரஹ்ம நிஷ்டைபெற்ற மனஸும் புத்தியும் ப்ரஹ்மப் ப்ராப்திக்கு இன்றியமையாத கருவிகள், என்பது கருத்து.

(2) இப்படி மனஸையும் புத்தியையும் என்னிடம் வைத்த பின், ஆத்மா என்னை விட்டுப் ப்ரக்ருதியைச் சாராது.

(3) இந்த உண்மையை ஸகல ஜீவன்முத்தர்களும் ஸ்வாது பவமுறையாக அறிந்திருக்கின்றார்கள்.

சு. சினுல், தநஜ்ய, என்னிடம் சித்தத்தை ஸ்திரமாக வைப் பதந்த [நீ] வல்லமையற்றவனாகில் (1), அப்யாஸ யோகத்தால் (2) என்னைப் பேற விரும்பு (2).

(1) உன்னுடைய மனஸ் ப்ரமாத்மாவைப்பற்றி உறுதியாக நிற்காதுபோனால்.

(2) அஷ்டாங்கயோகத்துக்குரிய ப்ராணாயாம ப்ரத்யாகாரப் பழக்கங்களால்.

நிராஸையைப் பற்றி வாழும் ஸாங்கியர்கள் அதுஸரித்து வரும் புத்திநிலைகள் அங்கங்கள் என்று கூறப்படவில்லை.

பல ஆஸைகளாலும் விஷய ஸுகங்களாலும் வாதிக்கப்பட்டு, இவற்றை எல்லாம் கர்மானுஷ்டானங்களால் ஜயிக்க வேண்டுமென்று யத்தனிக்கின்ற தைர்யவான்களுக்குக் அஷ்டாங்கங்களால் சிறப்பிக்கப்பட்ட கர்மயோகம் கூறப்பட்டது.

இவற்றின் லக்ஷணங்கள் எ, எ, அம் பக்கங்களில் காணப்படும்.

அங்கு கூறப்பட்ட அஷ்டாங்கங்களில், யமம் தொட்டு ப்ரத்யாகாரம் ஈறாக உள்ளவை தேஹத்தையும், ப்ராண அபான வாயுக்களையும், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கும் பழக்கங்கள் (“அப்யாஸங்கள்”) ஆகும்.

தாரணையாவது, மனவரின் ஓர் அம்ஸமாகிய சித்தத்தை த்யேயத்தில் (த்யானிக்கப்பட்ட பொருளில்) ஸ்திரமாக நிறுத்துதல்.

த்யானமாவது, வேறொரு வருத்தியால் தடைப்படாத த்யேயாகார வருத்திப் ப்ரவாகம். (அதாவது, த்யானிக்கப்பட்ட பொருளுக்கு வேறான நினைவுகளை வரவிடாமல், அப்பொருளைப் பற்றிய நினைவுகளை பெருகுதல்.)

ஸமாதியாவது, த்யானம் த்யேய த்யாத்ரு என்ற த்ரிபுடிகள் அற்றுத் த்யானிக்கப்பட்ட ஆத்மாவாகவே நின்றல்.

(3) ப்ரமாதம் சொரூபமாகிய நிர்குண வஸ்துவாய் வர விரும்புவாயாக.

ம. அப்யாஸத்தாலும் நீ ஸமர்த்தனாகாத பக்ஷத்தில், மத்கர் மத்தை (1) மேலாகக்கொண்டவனாய் இரு. [இப்படிச்] கர்மங்களை மதர்த்தமாகவும் செய்கின்ற நீ ஸித்தியைப் (2) பெறுவாய்.

(1) அத். மக. நு.

(2) துக்க விமோசனம் என்ற ப்ரஹ்ம பதத்தை.

மக. மத் [கர்ம] யோகத்தை ஆஸ்ரயித்து அதனையும் (1) செய்ய அஸக்தனாயிருப்பாயாகில், ஆத்மாவை (2) யமம் செய்பவனாய் ஸர்வ கர்மபல த்யாகத்தைச் செய்.

(1) அந்த மத்கர்மத்தையும்.

(2) மனாத்மாவை.

மெ. அப்யாஸத்திலும் [விஜ்ஞான] ஞானம் சிறந்தது [என்பது] ப்ரஸித்தம் (1). [விஜ்ஞான] ஞானத்திலும் த்யானம் சிறந்தது (2). த்யானத்திலும் கர்மபலத் த்யாகம் சிறந்தது (3). த்யாகத்தின்பின் ஸாந்தி [சித்திக்கும்] (4).

(1) “ஸ்ரேயஸ் ஹி”=மேலானது அல்லவா? மேலான நிலை என்றதை ஜீவன்முத்தர் அறிவார்கள், என்பது கருத்து.

ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் என்ற கர்மானுஷ்டானம் சித்தஸூத்திக்கு ஹேதுவாயிருப்பதாலும், சித்தஸூத்தி உள்ள

வர்கள் ஞான ஸாஸ்த்ரங்களை லெகுவாய் அறியத்தக்கவர்களா தலாலும், “அப்யாஸங்களிலும் [விஜ்ஞான] ஞானம் மேலானது” என்றார்.

(2) ஞான ஸாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட ஆத்ம அனாத்மப் பொருள்களைக் குரு முன்னிலையாக ஸ்வரணம் மனனம்^௧ செய்தால் பரோக்ஷ (பிறர்கண்ணால், குரு ஸகாயத்தால் அறியப்பட்ட) ஞானம் (hear say knowledge regarding the soul) உண்டாகும். இந்தப் பரோக்ஷ ஞானம் தன்னைத் தன்னால் அறியும் நேர் ஞானம் (direct knowledge of the soul) ஆகிய ஸ்வானுபூதி அன்று. ஸ்வானுபூதிக்கு மிகத் தாழ்வாயிருந்தும், விஜ்ஞான ஞானமாகிய பரோக்ஷ ஞானம் ஈஸ்வர பக்தியை விளைவித்து, த்யானத்துக்கு ஸோபானமாய் (படியாய்) இருப்பதால், விஜ்ஞான ஞானத்திலும் த்யானம் மேலானது என்றார்.

(3) த்யானிக்கப்பட்ட வஸ்துவாகிய பரமேஸ்வரனுடைய லக்ஷணங்கள் வெள்ளம்போல த்யானதஸையில் மனவிலின்று பெருகும். இந்த த்யாயேயப் பெருக்கால் பக்தி விளைந்து நற்கர்மங்களுக்குரிய விஷயபோக பலன்களில் வெறுப்பை உண்டாக்கிப், “பரமேஸ்வரனே எனக்கு வேண்டும்” என்றும், “எனது கரணங்களும் அவருடைய ஸக்திகளே” என்றும், “அவற்றால் செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் அக்கர்மங்களிலின்று ஜன்மமாகும் ஸுபாஸுப பலன்களும் எனதல்ல” என்றும், வாழச் செய்யும். இப்படி ஆத்மாவிலுள்ள கர்மபல விருப்பு த்யானத்தால் நீங்குவதால், த்யானத்திலும் கர்மபலத் த்யாகம் சிறந்தது என்றார்.

(4) கர்மபலத்தில் ஆசை தீர்ந்த பகவிக்குத் துக்கபய ஸோகங்கள் கெடும்.

இந்த மந்த்ரத்தில், ஸாங்க்யம் என்ற ஞானயோகத்துக்கும், கர்மயோகம் என்ற அஷ்டாங்க யோகத்துக்கும் உள்ள ஸூக்ஷ்ம ஸம்பந்தம் விளக்கப்பட்டது.

தேவ மானுட ஜீவர்கள் விஷயபோகிகள் என்றும், யோகிகள் என்றும், ஸாங்க்யர் (அல்லது, மெய்யறிவாளிகள்) என்றும்

மூவகைப்படுவார்கள்.

விஷயபோகிகள் தோன்றி அழியும் சிற்றின்பத்தைத் துன்பம் என்று அறியாமல் ஜீவிப்பதால், அவர்களுடைய மோஹத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டு துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமாகிய த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் என்னும் பூலோக நரகலோக ஸ்வர்க்கலோகப் ப்ரபந்திகளை அருளி, மெல்ல மெல்ல விஷயஸுகங்களைப் பரமேஸ்வரன் வெறுக்கச் செய்வார்.

விஷய ஸுகங்களைத் துன்பம் என்று நிதானித்தவர்களில் அநேகர் கர்மயோகிகள் (அல்லது, “யோகிகள்”) ஆகவும், சிலர் ஞானயோகிகள் (அல்லது, “ஸாங்க்யர்”) ஆகவும், அவரவர்கள் இயல்பின்படி, பிரிந்தனர்.

கர்மயோகிகளுக்கும் ஞானயோகிகளுக்கும் இயற்றப்பட்டது துக்க நிவ்ருத்தி மார்க்கம். இது யமம் ந்யமம் என்ற நல்லொழுக்கங்களாயும் (ஸதாசாரங்களாயும்), ஆஸனம் என்ற தேக அடக்கமாயும், ப்ராணாயாமம் என்ற உச்ச்வாஸ நிஸ்வாஸ வாயு அடக்கமாயும், தாரணை என்ற ஏகாக்ர சித்தமாயும், ஸமத்வபுத்தியாயும், ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணையாயும், த்யானம் என்ற த்யாயேய சித்த வ்ருத்தியாயும், கர்மபலத் த்யாகமாயும், ஸமாதி என்ற நினைப்பு மறப்பற்ற கைவல்யம் (ஸாந்தி) ஆயும் இருக்கும்.

இவற்றுள், கர்மயோகிகளுக்கு யமம் ந்யமம் ஆஸனம் ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் தாரணை த்யானம் கர்மபலத் த்யாகம் ஸமாதி என்ற நிலைகள் உரியன. ஞானயோகிகளுக்கு ஸமத்வபுத்தி ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணை கர்மபலத்தாகம் ஸமாதி உரியன. பரிபக்வத்தில் ஞானயோகிகள் கர்மயோகிகளிலும் முதிர்ந்தவர்களாதலால், அவர்கட்கு யமம் ந்யமம் ஆஸனம் ப்ராணாயாமம் ப்ரத்யாகாரம் தாரணை என்றவை வலிய வலித்திருக்கும். ஏனெனில், முற்பிறவியில் அவற்றை நன்றாய் அதுஷ்டித்து ஒழித்ததால்.

எனவே, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் கர்மயோகம் கீழ்ப்பாகமாகவும், ஞானயோகம் மேற்பாகமாகவும், இருக்கின்றன.

கர்மயோகிக்குரிய த்யானம் எவ்விதம் அவனுக்கு ஸமாதி யைக் கொடுக்கும் என்ற வினாவுக்கு ௧௨ம் மந்தரத்தில் விடை அளிக்கப்பட்டது. த்யானம் சீர்த்தித்தால், அது விஷய ஸுகத் தில் உள்ள விருப்பையும் விஷய அஸுகத்தில் உள்ள வெறுப் பையும் அறுக்கும். அறுபடவே கர்மபலத் த்யாகம் உண்டா கும். அஃது உண்டாக ஆசைகளைப்பற்றி ஜீவிக்கின்ற நினைப்பு மறப்புக்கள் ஒழிந்து ஸமாதி விரித்திக்கும்.

௧௩, ௧௪. எனது பக்தனாகிய எந்த யோகி லகல ப்ராணிகளி லும் தீவேஷமற்றவனாயும் மீதானாயும், கருணைபெற்றவனாயும், மமதை யற்றவனாயும், அஹந்தையற்றவனாயும், ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும் ஒன்றுபோற் பார்க்கின்றவனாயும், போறுதியுள்ளவனாயும். எக்காலங்க ளிலும் தீர்ப்புபெற்றவனாயும், மனஸை ஒடுக்கினவனாயும், உறுதியான நிர்ஸய புத்தியுடையவனாயும், என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட மனமும் புத்தியும் உடையவனாயும் இருக்கின்றனோ, அவன் எனக்கு ப்ரியன் (1).

(1) இந்த இரண்டு மந்தரங்கள் தொட்டு ௧௬ம் மந்தரம் வரையில் ஜீவன்முக்தனுடைய லக்ஷணங்கள் கூறப்பட்டன.

பரமேஸ்வரனும் ஜீவன் முக்தனும் சச்சிதானந்த சொரூப மாதலால், இவர்கட்கு ஐக்ய பாவணையாகிய ப்ரஸ்பர ப்ரீதி உண்டு.

ஸத் சித் ஆனந்த லக்ஷணங்களில் இவர்கள் ஒன்றானாலும், ஸ்கந்தி விஷயத்தில் பரமேஸ்வரனுக்கு ஜீவன்முக்தர் நிகரல்லர். பரமேஸ்வரன் அளவிறந்த ஸக்திமாமானாயும், ஜீவன்முக்தர் ஸுகத்தர ஸக்தியற்றவர்களாயும் இருப்பார்கள்.

௧௫. எவ்விடமிருந்து லோகத்தார் நடுக்கத்தை (1) அடைகிறா கள் இல்லையோ, எவன் லோகத்தாரிடமிருந்து நடுக்கத்தை அடைகிற னில்லையோ, எவன் ஸந்தோஷம் கோபம் பயம் துக்கம் என்றவைக ளால் விடப்பட்டவனோ, அவன் (2) எனக்கு ப்ரியன்.

(1) “உத்விஜதே”=உத்வேகத்தைப் (பெறவில்லையோ.)

உத்வேகம் = “ஸம்ப்ரம” = ஒருவனுடைய அஹம்பாவணை

களைக் கண்டு ஜன்மமான நடுக்கம்.

(2) அந்த ஜீவன்முக்தன்.

௧௬. என் பக்தனாய் எவன் அபேகையற்றவனாயும் (1), ஸௌ சமர்வனாயும் (2), ஸமரீதனாயும் (3), உதாஸீனனாயும் (4), மனவே தீனயற்றவனாயும் (5), ஸர்வ கர்மாரம்பங்களை பரித்யாகம் செய்தவ னாயும் (6) இருக்கின்றனோ, அவன் (7) எனக்கு ப்ரியன்.

(1) அபேகை=இஃது எனக்குவேண்டும், இப்படி இது முடிய வேண்டும் என்ற முதலிய விருப்பங்களால் பந்திக்கப் பட்ட புத்தி. உபேகை=வெறுப்பால் பந்திக்கப்பட்ட புத்தி.

(2) ஸௌசம்=ஸூத்தி, சித்த ஸூத்தி, கபடி ஸ்லாமை.

(3) ஆத்ம கார்யங்களில் கௌஸலனும்.

(4) “உத்” (அப்பாற்பட்டு), “ஆஸன்” (இருப்பவன்) எ ன்ற பதங்கள் கூடி “உதாஸீனன்” ஆகி, தவந்தவங்களில் சிக்கா மல் விலகி நிற்கின்றவன் என்று பொருள்படும்.

(5) அசல மனஸை உடையவனாகியும்.

(6) எல்லாக் கர்ம அதுஷ்டானங்களும் பரமேஸ்வரனுடை ய பஞ்ச க்ருத்யங்கள் என்று ஸாக்ஷிருபமாயிருக்கின்றவனும்.

(7) அந்த ஜீவன்முக்தன்.

௧௭. பக்திமானாகிய எவன் [ஸம்பவித்ததில்] ஸந்தோஷம் அடைகிறனில்லையோ, எவன் தீவேஷத்தைப் பெறுகிறனில்லையோ எவன் துக்கத்தைப் பெறுகிறனில்லையோ, எவன் விரும்புகிறனில்லையோ, எவன் ஸூபத்தையும் அஸூபத்தையும் பரித்யாகம் செய்த வனோ, அவன் (1) எனக்கு ப்ரியன்.

(1) அந்த ஜீவன்முக்தன்.

௧௮. ௧௯. பக்திமானாகிய எவன் ஸத்ருவினிடமும் (1) மீதாவிட மும் ஸமனாயும், அவ்விதமே மானத்திலும் அபமானத்திலும் (2) ஸமனா யும், துளிர் துடு ஸுகம் துக்கம் என்றவைகளில் ஸமனாயும், விஷய ஸங்கத்தில் நின்று இத்தீரியங்களை முற்றாக நீக்கினவனாயும் (3); நித்தை ஸ்துதி என்றவைகளைத் துலியங்களாக்கிக் (4) கொண்டவனாயும், மேள

வியாயும்⁽⁵⁾, ஏதானாலும் அதில் தீர்ப்புபெற்றவனையும்⁽⁶⁾ நியதமான விடுதியில்லாதவனையும்⁽⁷⁾, ஸ்திர மதியுடையவனையும் இருக்கின்றனோ. அந்த மனுஷ்யன்⁽⁸⁾ எனக்கு பாயன்.

(1) தன்னோடு ஏதிரி பாராட்டுகின்றவனிடமும்.

(2) அன்பால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மானத்திலும், பகையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட அபமானத்திலும்.

மானமும் அபமானமும் அஹந்தை மமதையுள்ளவர்களின் கல்பிதம். “நான் யார், இப்பெயர்ப்பட்டவருடைய ஸந்ததியில் உதித்தவனல்லவா நான், எனக்கு இடம் பொருள் எவல் உண்டு” என்னும் முதலிய ஞாபகங்கள் உதயமாக, அஹங்காரம் தடித்து, தர்மவிஷயங்களிற் சென்றால், புண்ணியகர்மங்களுக்குக் காரணமாகும்; அதர்ம விஷயங்களிற் சென்றால், பாபகர்மங்களுக்குக் காரணமாகும்.

நல்ல அஹங்காரம் பெற்றவனை “மானி” என்றும், பொலவாத அஹங்காரம் பெற்றவனை “அபமானி” என்றும் கூறுவர்.

மானிகளால் மானம் வந்தாலும், அபமானிகளால் அபமானம் வந்தாலும், ஸம்புத்தியோடு சலனமற்று இருக்கவேண்டும்.

(3) “ஸங்கவிவரஜித:”=இந்திரியங்களைத் தத்தம் விஷயங்களிலின்று முற்றாக விலக்கினவன். உ. சுயுஉ; யக, 100 (4).

(4) தராசு (துலாம்) போல ஸமனாக்கி.

(5) மனஸ் வாக் காயம் என்ற த்ரிகரணங்களை அதர்ம விஷயங்களிற் செல்லவிடாமல் அடக்கிவைத்திருக்கின்றவனும்.

(6) எது ஸம்பவித்தாலும் அது போதும், எனது பூர்வ கர்மத்துக்குத் தக்கபடி பரமேஸ்வரனால் அது அருளப்பட்டதால், அது சரியே என்ற புத்தியுடையவனாயும்.

(7) பிறந்த வீட்டிலும் வளர்ந்த வீட்டிலும் நெடுநாள் உபஸரிக்கப்பட்ட வீட்டிலும் மோஹங் கொள்ளாமல், தங்கின இடம் எதுவோ அதுவே தனக்கு வீடு என்றவனாயும்.

(8) அந்த ஜீவன்முத்தன்.

உய். ஜனல்⁽¹⁾, தர்மத்தால் பேறக்கூடியதும் அமிர்தமுமாகிய இதை⁽²⁾ க் கூறினபடி எந்த பக்தர்கள் உபாஸிக்கின்றனரோ, ஸ்ரத்

தை பேற்றவர்களும் மத்பாமர்களும் ஆகிய அவர்கள்⁽⁴⁾ எனக்கு மிகப் பிரியர்கள்.

(1) எனக்குப் பிரியனாகிய ஜீவன்முத்தனுடைய லக்ஷணத்தை மிகவிரிவாகக் கூறவேண்டியதில்லை. இப்பொழுது கருக்கமாக நீ அறியவேண்டியது யாதெனில்.

(2) நிவ்ருத்தி மார்க்க விதிகளை அதுஷ்டித்துப் பெறக்கூடிய இறப்புப்பிறப்பற்ற இந்த யுக்த தமஸ்த்வம் (102. க.) ஆகிய ஜீவன்முத்தியை.

(3) மத்கர்ம க்ருத், மத்பாமன், மத்பக்தன், ஸங்கவரஜிதன், ஸர்வ ஜீவகாருண்யன் என்று 102.100 இல் கூறப்பட்ட அன்பர்கள்.

(4) இந்த ஐவித புருஷர்களுக்கும் பொது லக்ஷணம் பரமேஸ்வரனே யாவற்றிலும் மேலான பொருள் என்ற நிர்வசயமும் அவரிலே அந்நய அன்புமே.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற பக்தியோகம் என்ற பன்விரண்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதின்மூன்றாம் அத்யாயம்.

கேஷத்ரா கேஷத்ராஜ்ஞ விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, ஒரு முதலை எடுத்து விபாகம் (பிரித்தல்) செய்வது போல, “ஜீவேஸ்வராஜகத்” என்ற ப்ரபஞ்சத்தை ஒரு முதலாகக் கொண்டு, அது “கேஷத்ராஜ்ஞன்” “கேஷத்ரம்” என்று இருவகையாகப் பிரிக்கப்படும் என்றும்; இவற்றுள், மலத்துக்கு அடிமைப்பட்டுத் தான் யார் மலம் யாது என்று அறியாமல் ஜீவிக்கும் கிஞ்ஜிஜ்ஞன் (சிற்றறிவு) என்ற ஜீவாத்மாவும் அறிவற்ற ஜகத்தும் “கேஷத்ரம்” என்றும்; ஜீவர்களிலும், ஜகத்திலும் ப்ரவேசித்துப் பேரறிவும் பேரன்புமாயிருந்து பஞ்சக்ருத்யங்களை நடத்திவருகின்ற பரமாத்மா “கேஷத்ராஜ்ஞன்” என்றும்; கேஷத்ராஜ்ஞனுடைய லக்ஷணத்தையும் கேஷத்ராஜ்ஞனுக்கும் கேஷத்ரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தங்களையும் அறிதலை ஸத்யஞானம் (மெய்யறிவு) என்றும்; கேஷத்ராஜ்ஞனை விடுத்து கேஷத்ர லக்ஷணங்களை மாத்ரம் விசாரித்தல் துன்பங்களுக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால், அந்தவிசாரணை மித்யாஞானம் (பொய்யறிவு) என்றும்; தனது உத்தாரணத்தை விரும்புகின்ற ஜீவாத்மா அவஸ்யமாக அறியவேண்டிய பொருள் (“ஞேயம்”, “வேத்யம்”) பரமாத்மாவே என்றும், உபதேசித்ததை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதின்மூன்றாம் பாடம்.]

அர்ஜுநன் கூறினான்:

க. ஓ கேஸவ, கேஷத்ரம் ⁽¹⁾ என்ற ப்ரக்ருதியையும், கேஷத்ராஜ்ஞன் ⁽²⁾ என்ற புருஷனையும், ஞானத்தையும், ஜேயத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன்.

(1) “கேஷத்ரம்” என்ற பதம் “கூழி” (கெடுதல்) அல்லது “கேஷ” (அரைத்தல்) என்ற தாதுவினின்று ஜனித்து அழியும்

வஸ்துவாகிய ஸரீரங்கள், ரூபங்கள் என்று பொருள்படும். ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதி காரியங்களும் கேஷத்ரம். இது ப்ரப்ரக்ருதி கேஷத்ரம் என்றும் அப்ரப்ரக்ருதி கேஷத்ரம் என்றும் இருவகைப்படும். ப்ர ப்ரக்ருதி கேஷத்ரமாவது அஹங்கார மமகாரங்களுக்கு அடிமைப்பட்டு நல்லறிவு கெட்டு அலைந்து திரியும் ஆத்மா. அப்ர ப்ரக்ருதியாவது மஹத் என்ற ப்ரக்ருதியும், அஹங்காரம் புத்தி, பஞ்சதன்மாத்மைகள் (ஸைக்ஷ்ம பூதங்கள்) என்ற தத்வங்களும், இவற்றுள் இயற்றப்பட்ட ஸகல ஸைக்ஷ்ம ஸதூல ரூபங்களுமே.

(2) “கேஷத்ராஜ்ஞன்” என்றது கேஷத்ரமாகிய ப்ரக்ருதியையும் ப்ரக்ருதி காரியங்களையும் அறிகின்ற ஆத்மா.

மேல்வரும் உ, கூ ம் மந்த்ரங்களில் “கேஷத்ராஜ்ஞன்” என்ற பதம் பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவன்முத்தனுக்கும் உரியது என்று விளக்கப்பட்டது.

இந்த ஸ்லோகம் சில ப்ரதிகளில் காணப்படவில்லை.

உ. கேஷத்ரேய, இந்த ஸரீரம் கேஷத்ரம் என்று கூறப்படுகின்றது. இதை எவன் [தான் அன்று என்று] அறிகின்றனோ, அவனை கேஷத்ராஜ்ஞன் என்று தத்வித்துக்கொள் ⁽¹⁾ கூறுகின்றனர்.

(1) தத்பொருளை அறிந்தவர்கள், தத்வஞானிகள்.

ஸரீரம்வேறு நானென்ற ஆத்மா வேறு என்று உள்ளபடி அதுபவமுறையாக அறிந்த ஜீவன்முத்தர்கள்.

கூ. பாரத, என்னை எல்லாகேஷத்ரங்களிலும் இருக்கின்ற கேஷத்ராஜ்ஞனாகவும் அறி ⁽¹⁾. கேஷத்ரன் கேஷத்ராஜ்ஞன் என்றவைகளைப் பற்றிய ஞானம் எதுவோ, அது ஞானம் ⁽²⁾ என்று எனக்கு ஸம்மதம்.

(1) எவ்விதம் பூத ஆகாசம் அகண்டமாய் ஸ்தூல வடிவங்கள் தோறும் ப்ரவேசித்து நிற்குமோ, எவ்விதம் மனாகாசம் ஸைக்ஷ்ம வடிவங்கள் தோறும் அகண்டமாய் ப்ரவேசித்து நிற்குமோ, அவ்விதமே சிதாகாசமாகிய கேஷத்ராஜ்ஞன் அகண்டமாய் ஸர்வ ஸ்தூல ஸைக்ஷ்ம வடிவங்களிலும் ப்ரவேசித்து நிற்கின்றான்.

(2) சேஷத்ராஜஞ்ஞைய பரமாத்மாவைப்பற்றிநின்றே சேஷத்ராங்கள் தோன்றுகின்றன என்பதும், சேஷத்ராங்கள் நானாருபமாயிருந்தும் அவற்றுள் சேஷத்ராஜன் ஊடுருவிப் பஞ்சக்ருத்யங்களையும் நடத்தி வருகின்றான் என்பதும், சேஷத்ரம் தாமஸராஜஸ ஸாத்விக குணங்களால் எவப்பட்டுத் தோன்றியும் அழிந்தும் வருகின்றது என்பது முதலிய உண்மைகளை அறிதலே ஸத்யஞானம் எனப்படும். இதனையே கூ. க இல் விஞ்ஞானஸஹிதஞானமென்றார்.

பரமாத்மா இருக்கின்றாரோ இல்லையோ என்ற ஸம்ஸயத்தால் அவரைப் புத்தியினின்று நீக்கி, ப்ரக்ருதி சொருபங்கள் தங்கள் ஸக்திகளாலேயே தோன்றியும் அழிந்தும் வருகின்றன என்றும், அவற்றைத் தேஹ ஜீவனத்திற்கும் ஐம்பொறி விஷயஸுகத்திற்கும் உபயோகிக்க வேண்டும் என்றும், எண்ணி அவற்றின் தன்மைகளையும் ஸக்திகளையும் அறியும்படி முயல்கின்றவர்களின் கல்வி அஜ்ஞானமேயென்று மதிக்கவேண்டியது.

ஆத்மாவை மறந்து அனாத்மாவை விஷயஸுகத்துக்காக விசாரிக்கின்றவர்கள் அவித்யாவில் மூழ்கியிருப்பவர்கள். ஆத்மா மெய்ப்பொருள், ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதிகார்யங்களும் பொய்ப்பொருள், ஜீவாத்மகோடிகள் பொய்ப்பொருளில் அமிழ்ந்து இருப்பதால் எது ஆத்மா எது அனாத்மா என்று விசாரித்து பொய்ப்பொருளின் பந்தனங்களைத் தவிரக்கும் முறையையும் அறிந்து ஆனந்தசொருபிகளாக இருக்கவேண்டும் என்று நிர்ஸயித்த புத்திமான்கள் அவித்யாவினின்று தப்பி மோக்ஷம் பெறத்தக்கவர்கள்.

ச. அந்த சேஷத்ரம் எது, எவ்வீதம் ⁽¹⁾, என்ன விகாரங்களை உடையது ⁽²⁾, எதிலின்று எது ⁽³⁾, மேலும் எவன் எந்த ப்ரபாவத்தைப் பெற்றவன் ⁽⁴⁾; அதை [எல்லாம்] கருக்கமாய் எனது [வாக்யத்தால்] கேள்.

(1) சேஷத்ரத்தின் பிரிவுபாடுகள் என்ன? அவ்யக்த ப்ரக்ருதி ஒன்றும் விகார ப்ரக்ருதி டி.க.ம், ஆக டி.க., ப்ரக்ருதி

தத்வங்களை “சேஷத்ரம்” என்ற பதம் குறிக்கும். டி.க. கூ, எ, மந்த்ரங்களைப் பார்த்தறிக: ஸாங்க்ய விதிப்படி ப்ரக்ருதி க, ப்ரக்ருதி விக்ருதி எ, விக்ருதி டி.க., ஆக ப்ரக்ருதி தத்வங்கள் உயச ஆகும்.

(2) ப்ரக்ருதி என்னவிகாரங்களைப் பெற்றது என்ற வினாவுக்கு உத்தரம் டி.க. கூ, எ, இல் அளிக்கப்பட்டது.

(3) விகாரங்கள் தோன்றின வரிணைக் க்ரமம் என்ன.

“ப்ரபாவம்”=ப்ரபு ஸக்தி. டி.க., கூ, எ.

(4) சேஷத்ராஜன் என்றவன் எந்த அடக்கியாளும் மேலான ஸக்திகளை உடையவன்? டி.க. அ-யச இல் இதற்கு உத்தரம் அருளப்பட்டது.

டி. [சேஷத்ரம் சேஷத்ராஜன் என்றவற்றின் உண்மை] பல சந்தஸ்களாலும் ⁽¹⁾, ப்ரமானம் பெற்றவர்களும் ⁽²⁾ தத்வநிர்ஸயம் பெற்றவைகளும் ⁽³⁾ ஆகிய ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பதங்களாலும் ⁽⁴⁾, நுஷ்களால் ⁽⁵⁾ பலவீதமாகக் கூறப்பட்டது ⁽⁶⁾.

(1) வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய பல உபநிஷத்களாலும்.

“சந்தஸ்”=அக்ஷரம், மாத்ரா, ஸ்வரம் என்றவைகளைப்பற்றிய நியமம்.

(2) ஸ்ருதி, யுக்தி, அதுபவம் என்ற ஹேதுக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளும்.

(3) பரமாத்மாவைப்பற்றி உறுதியாகப் போதிக்கின்றவைகளும்.

(4) ப்ரஹ்மத்தை ஸூசிப்பிக்கின்ற (தெரிவிக்கின்ற) சொற்களினாலும்.

வியாஸருஷியால் அருளப்பட்ட ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள், ஸ்ருதி யுக்தி அதுபவங்களால் ப்ரஹ்மத்தை ஸாதிக்கின்றபடியால் “ப்ரமானம் பெற்ற ஸூத்ரபதங்கள்” எனப்பட்டன.

(5) பரமாத்ம தர்ஸனம் பெற்றவர்களால்.

(6) மாணக்கர்களுடைய க்ரஹண ஸக்திக்கேற்றபடியும்

தேசிகனுடைய வஸதிக்கேற்றபடியும் வெவ்வேறு விதமாகத் தத்வங்கள் கணக்கிடப்பட்டது.

சூகணந்தோறும் அழியாமல், யுகபர்யந்தம் இருக்கும் தத்வங்கள் தனித்தனியாக நில்லா. ஸம்பந்தப்பட்டே நிற்கும். ஆதலால், முன்பின்காவும், சுருக்கியும் விரித்தும் கூறத்தக்கவை. இதுபற்றியே தத்வக் கணக்குகள் வேறுபட்டன.

சு, எ. அவ்யக்தம்⁽¹⁾, புத்தி, அஹங்காரம், மஹா பூதங்கள்⁽²⁾, பதினேரு இந்த்ரியங்கள்⁽³⁾, ஐந்து இந்த்ரிய கோசங்கள்⁽⁴⁾, இச்சை⁽⁵⁾, நீவேஷம், ஸுகம், துக்கம், ஸங்காதம்⁽⁶⁾, சேதனை⁽⁷⁾ னைத்யம்⁽⁸⁾, இது [எல்லாம்] கேஷதீரம்⁽⁹⁾; விகாரத்தோடு கூடி⁽¹⁰⁾ சுருக்கமாக உரைக்கப்பட்டது.

(1) அத்ருஸ்ய மூல ப்ரக்ருதி.

(2) தன் மாத்திரங்களாகிய ஸப்த, ஸ்பர்ஸ, ரூப, ரஸ, தந்தங்கள். இவற்றின் ரூபங்கள் அதி ஸூக்ஷ்மங்களாக இருக்கும்.

(3) இவை மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஐந்து புத்தி இந்த்ரியங்களும்; வாக்கு பாணி பாதம் பாயுர் உபஸ்தம் என்ற ஐந்து கர்மேந்த்ரியங்களும்; மனஸும், ஆகப் பதினொன்று.

(4) மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புத்தியிந்த்ரியங்களுக்கு விஷயங்களாகிய ஸ்பர்ஸ ரஸ ரூப கந்த ஸப்தங்கள். கோசரம்=விஷயம்.

(5) ராகம், விருப்பு.

(6) ருதிரம் (ரக்தம்), மாம்ஸம், மேதஸ், அஸ்தி, மஜ்ஜா, ஸூக்லம், சர்மம் என்ற ஸப்த ஸ்தூல தத்வங்களின் கூட்டம். இக் கூட்டத்தால் (ஸங்காதத்தால், ஸமுகத்தால்) தோன்றினது ஸரீரம்.

(7) சைதன்ய ஆபாஸமாகிய ஜீவன். அஃதாவது அஹர்தை மமதை பெற்ற அறிவு. இந்த அறிவில் நின்று அஹர்தை மமதை நீக்கினவுடனே இது பேரறிவாகும். எனவே, சிற்றறிவு தான் ஜீவன், சேதனை. இது அறியாதவனுயிருந்தும் அறிந்தவன்போன்று திரிதலால், சைதன்ய ஆபாஸன் என்று அழைக்க

கப்படுகிறான்.

(8) தீரனுடைய தன்மை, ஸ்திரபுத்தித்வம்.

(9) முற்கூறிய டி.க.ம் ஸூத்த ஆத்மாவாகிய கேஷதீரஞ்ன் அல்லாததால், கேஷதீரஞ்னைப் பற்றிய கேஷத்ரம் என்றார். அஃதாவது, ஒருகாலத்தில் அழியும் ஸரீரமேயாம்.

ஸரீரம் மூலிதமாகும். அவையாவது, —காரண ஸரீரமாகிய மலமும் (ஸூக்ஷ்ம அனாத்மாவும்); ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமாகிய மனம் புத்தி முதலிய தத்வங்களும் (ஆத்ம அனாத்ம மிஸ்ரமும், கலப்பு); ஸ்தூல ஸரீரமாகிய ஜடமும் (ஸ்தூல அனாத்மாவும்) ஆம்.

(10) அவ்யக்தமான மூல ப்ரக்ருதி டி.க. விகாரங்களைப் பெற்று நிற்பதால் “விகாரத்தோடு கூடி” என்றார். எனவே, கேஷதீரஞ்ன் (ஆத்மா) நிர்விகாரி என்று வலித்திக்கின்றது.

அ—ஐ. அமானித்வம்⁽¹⁾, அதம்பித்வம்⁽²⁾, அஹிம்ஸா⁽³⁾, சுஷாந்தி⁽⁴⁾, ஆர்ஜவம்⁽⁵⁾, ஐசார்ய உபாஸனை⁽⁶⁾, ஸௌசம்⁽⁷⁾, ஸ்நைத்யம்⁽⁸⁾, மனோநீக்ரஹம்⁽⁹⁾, இந்த்ரியார்த்தங்களில் வைராக்யம்⁽¹⁰⁾, அஹங்காரமின்மை⁽¹¹⁾, ஜன்மத்தில் துக்கம்⁽¹²⁾, வ்யாதி ஜரை மரணம் என்ற தோஷங்களைச் சிந்தித்தல்⁽¹³⁾, ஸங்கமற்றிருத்தல்⁽¹⁴⁾, புத்ரன் தாரம் கீரஹம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமை⁽¹⁵⁾, இஷ்டங்கள் அல்லது அநிஷ்டங்கள் வந்தால் எப்போதும் ஸம்சித்தனாயிருத்தல்⁽¹⁶⁾; அதந்ய யோகத்தால்⁽¹⁷⁾ என்னிடம் வ்யபிசார மற்ற பக்தி⁽¹⁸⁾, தனித்த இடத்தை அண்டேதல், [அவிவேக] ஜனங்க ளின் ஸபையில் வேறுப்பு, அத்யாத்ம ஜானத்தில் நித்யவிசாரணை⁽¹⁹⁾, தத்வஜானத்தின் அர்த்தத்தை அறிதல்⁽²⁰⁾, இஃதேவல்லாம் ஜானம்⁽²¹⁾ என்று கூறப்பட்டது. இதிலும் எது வேறே, [அது] அஜ்ஞானம்⁽²²⁾ என்று கூறப்பட்டது.

(1) ஐ. டி.அ, (2).

(2) தன் தர்மங்களை டம்பமாய்ப் பேசாத தன்மை.

(3) ப்ராணிகளை வதைக்காதிருத்தல், இன்னு செய்யாமை.

(4) பொறுமை, ஒருவன் தனக்கு ஹிம்ஸை செய்தால் விகாரமற்றிருத்தல்.

(5) ஆர்ஜவம்=நேர்மை; கபடமற்ற சிந்தனையும் வார்த்த

தையும் செய்கையும்.

(6) குரு ஸேவையும் குரு ஸ்வணமும்.

(7) தேஹமும் மனமும் ஸுசியாய் (ஸுத்தமாய்) இருத்தல்.

(8) ஸ்திரபுத்தி, நல்விஷயங்களில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தி.

(9) மன அடக்கம். இந்திரியங்களோடு செல்லவிடாமலும் காம க்ரோத லோபங்களைப் பற்றவிடாமலும் நிறுத்தப்பட்ட மனம்.

(10) ஐம்பொறி விஷயங்களில் விருப்பில்லாத தன்மை. தத்தம் விஷயங்களைச் சேரவிடாமல் ஐம்பொறிகள் (அவற்றிற்கு ஸத்ருக்கள்போல) புத்தியோடு நின்றலே இந்திரியார்த்த வைராக் கியம்.

(11) நான் இதைச் செய்கின்றேன், என்னையன்றி இது முடியாது, இவன் என்னை இப்படித் தூஷிக்கவா, என்றின் னோரன்ன அஹந்தைகள் இல்லாதிருத்தல்.

(12) திருவருளை அறியாத பிறவிகளிடத்தில் துக்கம்.

அவித்யா என்ற துக்க ஸாகரத்தில் வீழ்ந்தவர்களைக் கரை ஏற்றும் பொருட்டே ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களைப் பகவான் இயற்றியிருப்பதால், அந்த ஸரீரங்கள் எனக்கு அமைந்து நிற்கின்றனவே என்று துக்கித்தல் மூடம். அந்தலீ கரணங்கள் ஐம் பொறிகள் செல்லும் வழிகளில் சென்றால் துக்கத்தை அடையும. அவ்வழிகளை அடைத்து மனஸைப் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்து, புத்தியை ஆத்மாவில் நிறுத்தினால், அது இன்ப ஸ்வரூபமாயும் அன்பு ஸ்வரூபமாயும் அறிவு ஸ்வரூபமாயும் வெளிப்படும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. இந்த ஆத்ம தர்ஸனத்திற்குப் பேருதவி ஞானகுருவின் கடாசுக்ஷமே. அந்தத் திருவருளைப் பெற்று, அதுவே பரம்பொருள் என்று நிர்ஸ்சயித்தவனுக்குப் பிறவி, துன்பமாகத் தோன்றுது. மாதா தேஹமென்ற பிறவியைப் பெற்று அதன் பயனாகிய திருவருளைத் தேடிப் பெறுதலுக்கு இப் பிறவியிலும், வரும்பிறவியிலும் துக்கபுத்தி யிருப்பது ந்யாயமே. சிற்றின்ப ஸுகங்களெல்லாம் துன்பங்களென்றும், சிற்றி

ன்பங்களுக்கு மேலான அழிவற்ற ஸுகங்களாகிய பேரின்பம் உண்டென்றும், அதனைப் பெறுவதற்கு ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும் ஸ்தூல ஸரீரமும் அவஸ்யமென்ற ஞானேபதேஸத்தைக் கேட்ட முமுகுஷ்ட தற்கொலைசெய்யாது தனக்கருளப்பட்ட தேஹத்தை யாத்ரைக்குரிய தோணியென்றெண்ணி அதை ஸம்ரக்ஷித் து, அதன் ஸஹாயத்தால் முக்தியென்ற பெருந்துறையை அடையப்பார்ப்பான். “இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ” என்று ஏங்குவான். அறிவாளிகளுக்கு இனிவரும் தேஹத்தில் துக்கபுத்தி உண்டு. மேலும் இப்பிறவியில் ஐம்புல அதுபவங்களிலும் துக்கபுத்தி உண்டு.

(13) அறிவீனர்கள் விஷயாதுபவங்களில் இழுபடும் பொழுது வ்யாதி ஜீரணம் மரணம் என்ற துன்பங்களைச் சிந்திக்க மாட்டார்கள். புத்திமான்கள் இத்துன்பங்கள் யாவும் பாபகர்மத்தின் பலன்களென்று விசாரித்தறிந்து பாபகர்மங்கள் ஒன்றையும் செய்யாது புண்ய கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகவே செய்வார்கள். இந்த அதுஷ்டானத்தால் அவர்களுக்குக் க்ரமமாகப் பேரறிவும் பேரின்பமும் லிபித்திக்கும்.

(14) பற்றியும் பற்றாதிருத்தல். அந்தலீகரணங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் தத்தம் கர்மங்களைச் செய்யும்போது, அக்கர்மங்களில் அமுந்தாமல் ஆசைகளை அடக்கி ஆத்மாவுக்கு ஆபத்வராமல் காத்தல்.

(15) ஈஷ்டு த்ரயங்களில் (தாரம், புத்ரன், வித்தம் என்ற மூன்று இச்சைகளில்) மனஸ் பந்தனமில்லாதிருத்தல். வித்தம் = பொருள்.

(16) எனது பூர்விக கர்மத்துக் கேற்றபடி பரமேஸ்வரன் பலன்களைக் கொடுப்பாரென்று அறிந்து, எந்தெந்த ஸுகதுக்க பலன்கள் வந்தாலும் அவற்றை ஸமத்வ புத்தியோடு அதுபவித்தல்.

(17) பரமேஸ்வரனே பரம்பொருளென்றும், அவரே எனக்கு உற்றதுணை என்றும், அவரைப் பிரிந்திருந்தால் எனக்குத் துன்பமுண்டாகும் என்றும், நிர்ஸ்சயித்த ஐக்யபுத்தியால் பிறந்த.

(18) வேறொரு பொருளிலும் செல்லாத ஸ்வத்தை.

(19) ஆத்மாவைப்பற்றிய ஞானத்தைத் தினமும் ஸ்வணம் செய்தல்.

(20) ஞான ஸாஸ்த்ரங்கள் கூறிய பொருளை மனனம்செய்து தெளிதல்.

(21) மெய்யறிவு.

(22) பொய்யறிவு, மித்யாஞானம்.

ஒருபொழுதும் ஒரேநிலையில் நில்லாது, மாறி மாறிக் கொண்டே நிற்கும் வஸ்துவாகிய ப்ரக்ருதியும், அதன் காரியங்களும், அதனைப்பற்றிய கல்னியும், பொய்ப்பொருளுென்றற்க.

மக. எது ஜேயமோ⁽¹⁾ அதைக் கூறப்போகின்றேன். எதை⁽²⁾ அறிந்து அம்ருதத்தைப்⁽³⁾ பேறுகிறோ [அந்த] அனாதியும்⁽⁴⁾ பரமமாகிய⁽⁵⁾ [நிர்க்ருண] ப்ரஹ்மம், ஸத் என்றுங் கூறப்படுகிறதில்லை அஸத் என்றுங் கூறப்படுகிறதில்லை⁽⁶⁾.

(1) ஜேயம்=அறியத்தக்க பொருள்; ஞானாதிகாரிகள் அவஸ்யமாக அறியவேண்டிய பொருள். இதை மக. மௌல் “வேத்யம்” என்றார்.

(2) எந்த பரமத்தை.

(3) சாவாமையை. அதாவது, இறப்புப்பிறப்பற்ற ப்ரஹ்ம நிர்வாணத்தை.

(4) ஆதியற்றதும், அஃதாவது, காரணமற்றதும்.

(5) மேலானதும்; பொய்ப்பொருளாகிய ப்ரக்ருதிக்கு மேலானதும்.

(6) நிர்க்ருண ப்ரஹ்மம் எல்லையற்றுக், குணங் குறி ரூபம் முதலிய வரம்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டிருத்தலால், அதற்கு உள்ளது (“ஸத்”) இல்லது (“அஸத்”) என்ற பதங்களும் பொருந்தா.

மச. [நிர்க்ருண ப்ரஹ்மமேன்ற] தத்⁽¹⁾ [ஸ்துணமாகி] எல்லாருடைய கைகளையும் காக்களையும் உடையது. எல்லாருடைய கண்களையும் ஸிரஸ்களையும் முகங்களையும் உடையது. எல்லாருடைய செவிகளையும் உடையது. உலகந்தீர் யாவற்றையும் பரவிநிற்கின்றது⁽²⁾.

(1) ம. மௌ.

(2) மெய்ப்பொருளாகிய பரமாத்ம ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து, அதை விளித்து, நாகரணிக ரூபங்களை ஸ்ருஷ்டித்து, அந்த ரூபங்கள்தோறும் ஊடுருவி இருப்பதால், அந்த ரூபங்கள் எல்லாம் அவருடையவை எனலாம். அவரே எனலாகாது. என்னுடைய தேகம் தான் ஆகுமா? அநாத்மாவை ஆத்மா என்று அறிதல் மூடம்.

“ஆவ்ருத்ய”=ஆவரணத்தைச் செய்து, அஃதாவது யாவற்றையும் நீக்கமறப்பரவி.

மக. [அது] ⁽¹⁾ ஸர்வ இத்தீர்யங்கொற்றதாயும் ⁽²⁾, [ஜினல்] இத்தீர்யங்களின் துணங்களை ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதாயும் ⁽³⁾, ஸங்கமற்றதாயும் ⁽⁴⁾, [அனல்] யாவற்றையுங் கமக்கின்றதாயும் ⁽⁵⁾, துணபோக்தாவாயும் ⁽⁶⁾ [அறியவேண்டியது] ⁽⁷⁾.

(1) மக. மச இல் நின்றுவருவித்தது.

(2) அதற்கு ஐம்பொறிகளில்லை, அந்தஸ்கரணங்களில்லை, ப்ராணவாயுக்களில்லை, காமேந்தீர்யங்களில்லையாயினும்.

(3) அந்த இத்தீர்யங்களைத் தன் ஸக்தியாலேயே நடத்தி வைக்கின்றதாயும்.

(4) பூதாகாஸத்தை த்ருஸ்யப்பொருள்கள் பற்றியிருந்தாலும் அது அவற்றைப் பற்றாததுபோலச், சிதாகாஸமாகிய பரமேஸ்வரனை பூதாகாஸம் முதலியவைகள் பற்றியிருந்தாலும் அது அவற்றைப் பற்றாததாயும்.

(5) பற்றிநின்று ஸகல பொருள்களுக்கும் ஆதாரமாகியும்.

(6) ப்ரக்ருதியின் தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விச குணங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும் அறிந்து, சலனப்படாமல் (தன்னிலை குலையாமல்), பஞ்ச க்ருத்யங்களை நடத்துவதாயும்.

(7) மக. மௌ இல் வரும் (ஜேயம், அறியவேண்டியது) என்பது ஈண்டுக் கூட்டப்பட்டது.

மச. அது பூதங்களின் உள்ளும் புறம்புமாயும் அசாமாயும் ஸுகக்ஷமாநாலால், அறிதந்த அரிதாயும். [அபர்விதி] தூரத்தில்த்

கின்றதாகவும், [பக்வித] ஸம்பந்தில் [நிற்கின்றதாகவும் அறியவேண்டியது] (1).

(1) டிக. டிஎ இல் வரும் டேயம் (அறியவேண்டியது) என்பது ஈண்டுக் கூட்டப்பட்டது.

யெ. கண்டிதநீ செய்யக்கூடாததாயும் (1) [ஆனால்] பூதங்களில் கண்டிக்கப்பட்டதுபோல நிற்கின்றதாயும் (2), புதங்களைப் பிறப்பிக்கின்ற ஸ்வபாவம் பெற்றதாயும் (3) சுமக்கின்றதாயும் (4), விழுங்குகின்ற ஸ்வபாவம் பெற்றதாயும் (5) அறியவேண்டியது.

(1) வெவ்வேறு துண்டுகளாகப் பிரிக்கக்கூடாததாயும்.

அஃதாவது, ஏகமான முழுப்பொருளானதும்.

(2) ஆனால் ஸரீரங்கள் (நாமரூபங்கள்) வெவ்வேறாயிருப்பதால், அதுவும் வெவ்வேறாயிருப்பதுபோலத் தோன்றுகின்றதாயும்.

(3) ஜீவர்களுக்குத் தேஹங்களைக் கொடுத்தருளும் ஈசனாயும்.

(4) ஆதேயங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றதாயும்.

(5) தனக்குள் ஸகலத்தையும் ஒடுக்கிக்கொள்ளும் ஸக்தி உடையதாயும்.

யஅ. அது ஜ்யோதிகளுக்கு ஜ்யோதியாயும் (1), தமஸுக்கு மேலானதாயும் (2) கூறப்படுகின்றது. ஓன சொநுபமாயும் (3), ஓனத்தால் அறியக்கூடியதாயும் (4), ஸ்வத்தின் ஹ்ருதயத்தில் இருக்கின்றதாயும் (5) அறியவேண்டியது (6).

(1) சந்திர ஸூர்ய அக்ஷி முதலிய ப்ரகாஸங்களுக்கு ப்ரகாஸந்தரும் ஜ்யோதியாயும்.

(2) ப்ரக்ருதியின் குணங்களாகிய ஸத்வமும் ரஜஸும் தின்ப்ரளயத்திலும் மஹா ப்ரளயத்திலும் ஒடுங்கும் ஸ்தானமாகிய, தமஸுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும்.

(3) பேரறிவு ரூபமாயும்.

(4) மலத்தினின்று ஸுத்தப்பட்ட அறிவென்ற ஆத்மாவா ஸ்மாத்தரம் அறியக்கூடியதாயும்.

(5) ஜட சித் பொருள்கள் யாவற்றிலும் வீற்றிருப்பதாயும்.

(6) “ஔயம்”.

யக. ஷேத்ரமும், அவ்விதமே ஓளமும் டேயமும், கருக்கமாக இவ்வாறு கூறப்பட்டது. எனது பக்தன் இதை அறிந்து, மத்பாவத்துக்கு (1) உரியவனாகிறான்.

(1) “ப்ரஹ்மாஸ்மி” என்ற நிலைக்கு.

ஷேத்ர ஷேத்ரஜ்ஞ ஞானம் “மத்பாவனை” க்குத் தக்க உபாயமாகும்.

“மத்பாவம்” என்பது “அஹம்” (நான்) என்ற ஆத்மாவே பரம்பொருளென்றும், அதன்மீதிலேயே பக்தி செலுத்த வேண்டுமென்றும், அதனிடமே எனக்குரிய கர்மங்களை ஒப்புவிக்கவேண்டுமென்றும், புத்தியோடிருந்து பரமேஸ்வரனோடு ஐக்யப்படுத்தல்.

எனவே, மத்பாவ யோகத்தில் மத்பரமயோகமும் மத்பக்த யோகமும் மத்கர்ம யோகமும் அடக்கப்பட்டன.

௨ய. ப்ரக்ருதி, புருஷன், என்ற இரண்டையும் அநாதிகளாக அறி (1). துணங்களையும் விகாரங்களையும் ப்ரக்ருதியின்று பிறந்தவைகளாக அறி (2).

(1) ஷேத்ரனும் ஷேத்ரஜ்ஞனும் யாதொரு காலத்தில் உண்டானவைகளென்று எண்ணுதே.

(2) அவை அகாரண வஸ்துக்கள்.

த்ரிசுணங்களுக்கும் த்ரிசுணகார்யங்களுக்கும் மூலம் ப்ரக்ருதி என்று அறி.

௨யக. கார்ய காரண [ஸம்பந்தம் பெற்ற] கர்த்தந்ரவ புத்தியில் (1) ப்ரக்ருதி காரணம் என்று கூறப்படுகின்றது (2). ஸுகதுக்கங்களைப் பற்றிய போக்த்ந்ரவ புத்தியில் (3) புருஷன் காரணம் (2) என்று கூறப்படுகிறான்.

(1) நான் கர்த்தா என்ற புத்தி தோன்றின இடங்களில் (ஸமயங்களில்).

(2) நான் இதைச் செய்தேன், உன்னால் எனக்கு இது ஸம் பவித்தது, அவனால் இந்த நன்மையைப் பெற்றேன் என்ற வசனங்களில் அடங்கிய காரண கார்யங்களைப்பற்றி நிற்கும் தேஹ அபிமான புத்தியாகிய கர்த்தருத்வம் எதனால் வந்ததென்று விசாரிக்கின், ஆத்மாவாகிய நான் ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்பட்டுத் தேஹமே நானென்று மயங்கினதால் வந்ததென்று அறியவேண்டியது. எனவே, கர்த்தருத்வத்திற்கு ஹேது ப்ரக்ருதி; “நான் கர்த்தா” என்ற புத்திக்குப் ப்ரதான காரணம் சேஷ்டையும் அறியாமையும் நிறைந்த ப்ரக்ருதி.

(3) நான் அனுபவிக்கின்றேன் என்ற புத்தி தோன்றின இடங்களில் (ஸமயங்களில்).

(4) நான் நன்றாய்ச் சாப்பிட்டேன், நான் ஸுகமாய்ப் படுத்தேன், எனக்குத் தலைவலி அதிகம், எனக்குத் துக்கமாயிருக்கின்றது, என்ற வசனங்களில் அடங்கிய ஸுகதுக்க அதுபவமாகிய போக்த்தருத்வம் எதனால் வந்ததென்று விசாரிக்கின், ப்ரக்ருதிக்கு வேறான ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்தால் வந்ததென்று அறியவேண்டியது. எனவே, போக்த்தருத்வத்திற்கு ஹேது புருஷன்; “நான் அனுபவிக்கின்றேன்” என்ற புத்திக்குப் ப்ரதான காரணம் அறிவாகிய ஆத்மா.

மஹேஸ்வரனாகிய பரமாத்மா அறிவித்தாலன்றி ஜீவாத்மா அறியாதபடியால் (௧. ௨௦௩), போக்த்தருத்வம் என்று கூறப்பட்ட அதுபவங்களுக்கு, (அறிதலுக்கு, ஸாக்ஷித்வத்துக்கு) பரமாத்மாவே காரணன். அதாவது, நிமித்தகாரணன். அத். கூ, மந். அ.

௨௦௨. ப்ரக்ருதியில் பிறந்த துணங்களை (1) புருஷன் (2) ப்ரக்ருதியில் நின்று (3) அனுபவிக்கின்றபடியால் (4), இவனுக்கு (5) ஸத்யோனி ஜன்மத்திலும் (6) அஸத்யோனி ஜன்மத்திலும் (7) துணஸங்கம் (8) காரணம்.

(1) ப்ரக்ருதி கார்யங்களான ஸுகதுக்கங்களை.

(2) ஆத்மா.

(3) மனஸோடு ஸம்பந்தப்பட்டு.

(4) அந்த ஸுகதுக்கங்களைத் தன் விருப்பு வெறுப்புக்கேற்றபடி நன்றென்றும் தீதென்றும் அறிதலால்.

(5) இந்த போக்த்தருத்வம் பெற்றவனுக்கு. அதாவது, இது எனக்கு ஸுகம் இது எனக்கு துக்கம் என்ற விபரீத அறிவோடு திரிகின்றவனுக்கு.

(6) மேலான தேவ மானுட தேகங்களைப் பெறுதலுக்கும்.

“ஸத்யோனி ஜன்மம்”=நல்ல கர்ப்பப்பையில் தரித்துப் பிறத்தல்.

(7) கீழான மிருகம் தாவர தேகங்களைப் பெறுதலுக்கும்.

“அஸத்யோனி ஜன்மம்”=கெட்ட கர்ப்பப்பையில் அகப்பட்டுப் பிறத்தல்.

(8) ப்ரக்ருதி குணங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டு, அவைவேறு நான் வேறு என்று தெரியாமல் இருப்பதே.

௨௦௩. இந்த தேகத்தில் பரம புருஷன் உபந்ரஷ்டா (1) என்றும், அனுமந்தா (2) என்றும், பரீந்தா (3) என்றும், போக்தா (4) என்றும், மஹேஸ்வரன் என்றும், பரமாத்மா என்றும், கூறப்பட்டான்.

(1) “உப” (ஸஹாயம் செய்யும்) “த்ரஷ்டா” (ஸாக்ஷி) என்ற ஸமாஸபதம் ஜீவர்களுக்கு அறிவிக்கும் அறிவு என்று பொருள்படும்.

(2) “அனு” (அதுகூலமாய்) “மந்தா” (விசாரிக்கின்றவன்) என்ற ஸமாஸபதம் புத்திக்குப் புத்தியாய் நின்று விசாரணைகளை நடத்துகின்றவன் என்று பொருள்படும்.

(3) “பரீந்தா”=பரணத்தை (சுமத்தலை)ச் செய்கின்றவன், யாவற்றையுஞ் சுமக்கின்றவன்.

(4) போக்தா”=புஜிக்கின்றவன், அனுபவிக்கின்றவன், அறிகின்றவன்.

௨௦௪. புருஷனையும் துணங்களோடு கூடப் ப்ரக்ருதியையும் எவன் இவ்வாறு அறிகின்றனோ (1), அவன் எவ்விதம் மிருத்தாலும் (2) மறுபடி பிறக்கின்றனில்லை (3).

(1) இது பரமாத்ம தர்ஸனம் பெற்ற ஞானியைக் குறிக்கின்றது. பரமாத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தவன் அதனை ஸச்சிதானந்தப் பொருள் என்றும் அதற்கு அந்யமான ப்ரக்ருதியின் லக்ஷணங்களை அந்ருதஜடதுக்கம் என்றும் அறிவான்.

(2) ஜீவோபாதியினின்று விலகி ஸச்சிதானந்த சொரூபமானவனில் ஜீவகாருண்யம் நிறைவு பெற்றிருப்பதால், அவன் ஜீவர்களுக்கு ஒருபோதும் ஒருவரிம்மையுஞ் செய்யான். ஆதலால், “எவ்விதம் இருந்தாலும்” என்ற பதங்கள் “ஹிம்ஸைகளை அல்லது பாபகர்மங்களைச் செய்தாலும்” என்று பொருள் படா. அந்தப் பதங்கள், “கர்மாதிகாரிக்கு அன்பையும் அறிவையும் பெருக்கும்படி அருளப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களை அது ஸரித்தாலும் அதுஸரிக்காதுபோனாலும்” என்றே பொருள் படும்.

(3) அந்த ஜீவன்முத்தனுக்குப் புநர்ஜன்மமில்லை. ப்ராரத்வ கர்ம முடிவில் தேஹம் நமூவின உடனே, விதேஹமுக்தி என்னும் ஸாயுஜ்ய பதனியை அடைவான்.

௨௦௫. சிலர் ஆத்மாவை த்யானத்தால் அந்தஃகாணத்தில் தர்ஸிக்கின்றனர் (1), [சிலர்] ஸாங்க்ய யோகத்தால் ஆத்மாவால் [தர்ஸிக்கின்றனர்] (2). சிலர் கர்மயோகத்தாலும் [தர்ஸிக்கின்றனர்] (3).

(1) இதில் ஸகுணப்ரஹ்ம தர்ஸனம் மனஸாலேயே த்யான அப்யாஸத்தில் வலித்திக்கும் என்று உபதேவிக்கப்பட்டது. மஹேஸ்வரனை த்யானஞ் செய்யும்பொழுது, அவரைப்பற்றிய லக்ஷணங்களை, வேறொரு ப்ரவ்ருத்தியில்லாமல், ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றை இடைவிடாது வருவித்துப் பாவனை செய்யவேண்டும். அப்போது மனஸும் புத்தியும் அந்த த்யேயாகாரமாகப் பெருகும். இவ்விதம் அத்னிதீய வஸ்துவில் புத்தியை மேன்மேலும் பெருகச் செய்தல் ஸ்வரா த்யானம். ௨௦. ௨௨. இந்த த்யானத்தை ஸகுணாத்ம தர்ஸனம் என்றார்.

(2) இதில் மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டர்களாகிய ஸாங்க்ய புத்திமான்கள், நினைவையும் நித்திரையையும் ஒழித்த ஸமயத்தில் பூரித்துத் தோன்றும் தமது ஆத்மாவால் நிர்க்குணப்ரஹ்மத்தை

தர்ஸிப்பார்கள் என்று விளக்கினார்.

(3) வேறுசிலர் நைஷ்டகர்மய அநுஷ்டானத்தால் தங்கள் கர்மங்களை ஸ்வரணுக்கு ஒப்புவித்து அவரோடு ஸம்பந்தப்பட்டு நிற்கின்றனர். இந்த ஸ்வரார்ப்பண கர்மநுஷ்டானத்தையும் ஆத்ம தர்ஸனம் என்றார்.

௨௦௬. இவ்விதம் [த்யானம், ஸாங்க்யயோகம், கர்மயோகம் என்றவைகளைப்] பழகி வராத வேறுசிலர் [ஞானஸாஸ்த்ர வாக்யங்களை] ஸ்ரவணஞ்சேய்து [அந்த ஸ்ரவணப்போருளை] உபாஸிக்கின்றனர். இந்த ஸ்ரவணத்தை மேலான வழியாகக் கோண்ட அவர்களும் மிருத்யுவை நிஸ்சயமாய்க் கடக்கின்றனர் (1).

(1) இதில், ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணைப்ரஹ்ம உபாஸனை என்றும், இவ்வித யஜ்ஞத்தை அதுஸரிக்கின்ற புண்யவான்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்திற்கு அப்பாற்பட்ட லோகங்களிற் சென்று, (அத். அ, ௨௦௪.) இறவாமை என்ற நிலையை நிஸ்சயமாகப் பெறுகின்றனர் என்றும், விளக்கப்பட்டது.

௨௦௭. பரநிஷேப, ஸ்தாவர ஜங்கமமான யாதோநு ப்ராணி பிறக்கின்றதோ, அதை க்ஷேத்ர க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்யோகத்தால் [பிறத்தது] என்றறி (1).

(1) இதில், பரமாத்மாவும் ப்ரக்ருதியுங் கூடினதால் ஜீவாத்மாக்களுக்குச் சர ஸரீரங்களும் அசர ஸரீரங்களும் கிடைத்தன என்று கூறப்பட்டது.

௨௦௮. எவன் பரமேஸ்வரனை ஸர்வபுதங்களில் ஸமமாக இருக்கிறவனாகவும், அவைகள் அழியும்பொழுது அழியாதவனாகவும், அறிக்கின்றனோ, அவன் [பரமேஸ்வரனை] தர்ஸிக்கின்றான் (1).

(1) மானுட மருக வ்ருக்ஷாதி தேகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பரமேஸ்வரன் ஸமனாக இருக்கிறார் என்றும், அந்த தேஹங்கள் இறந்த பின்னும் அவர் இறவாமல் இருக்கிறார் என்றும் நிஸ்சயித்த புத்திமானுக்கு பரமாத்ம தர்ஸனம் வலித்திக்கும், என்பது தருத்து.

௨௧௬. ஈஸ்வரனையாவற்றிலும் ஸ்ரீமாயிருக்கிறவனாக அறிபவ னுதலால், அவன் ஆத்மாவால் ⁽¹⁾ ஆத்மாவை ⁽²⁾ வாதிக்கமாட்டான். அதன்மேல் பரமகதி [பாகிய மோகஷத்தைப்] பெறுகின்றான் ⁽³⁾.

(1) கர்மேந்திரியங்களால்.

(2) ஜீவாத்மாக்களின் மனனையும் தேஹத்தையும்.

(3) ஸர்வ வ்யாபகத்தன்மை பரமேஸ்வரனுக்கு உள்ளதெ ன்று அறிந்த காலத்தில் ஜீவர்களில் அன்பு வளரும், அஹிம் னை என்ற வ்ரதம் திடமாகி, நிவ்ருத்திமார்க்கத்தின் பலனாகிய மோக்சம் வலித்திக்கும்.

௩௧௬. எவன் ஸர்வ கர்மங்களும் ப்ரக்ருதியினாலேயே செய்யப்படுகிறவைகளாக அறிகிறனோ, அவ்விதமே ஆத்மாவையும் அகர்த்தா வாக [எவன் அறிகிறனோ], அவன் [பரமேஸ்வரனை] தர்ஸிக்கின்றான் ⁽¹⁾.

(1) கர்மேந்திரியங்களே கர்மங்களைச் செய்கின்றன என் றும், ஆத்மா அவற்றிற்கு ஸாக்ஷிமாத்ரமே (கர்த்தா அன்று) என்றும், நிர்ஸயிக்கின்ற புத்திமானுக்கும் பரமாத்ம தர்ஸனம் படிப்படியாக வலித்திக்கும், என்பது கருத்து.

௩௧௭. பூதங்களின் ப்ரதக்பாவத்தை ⁽¹⁾ ஏகவஸ்துவில் ⁽²⁾ நிற் கின்றதாக எப்போழுது அறிகிறனோ, அதின்னறே, [பூத] விஸ்தாரத் தையும் அறிகிறனோ ⁽³⁾, அப்போழுது ⁽⁴⁾ ப்ரஹ்ம ஸம்பத்தைப் பெறு கின்றான்.

(1) ஸரீரங்கள் வெவ்வேறு யிருத்தலை.

(2) பிரிக்கப்படாத முழுப்பொருளாகிய பரமாத்மாவைப் பற்றியே.

(3) அந்தப் பரமாத்மாவைப் பற்றினின்றே ஸரீரங்களெல் லாம் தோன்றி விரிந்தன என்று நிர்ஸயிக்கின்றனோ.

(4) அந்தப் பக்வ காலத்தில்.

கண் மேகக் கூட்டங்களைப் பார்க்கும்பொழுது, அறிவா னின் புத்தி மேகங்களுக்கு பிறப்பிற் பிடிமமாகிய ஆகாஸத்திலி ருக்கும், அதுபோல, விஷயங்களை இந்திரியங்கள் வெவ்வேறுகப்

பார்க்கும்பொழுது அறிவானியின் புத்தி அவையெல்லாம் பா மாத்மாவில் ஜனித்து ஒடுங்கும் என்று நிர்ஸயிக்கும்.

௩௧௮. அநாதீதன்மையாலும் நிர்க்ருணத்தன்மையாலும் இந்த பரமாத்மா அவ்யயம் ⁽¹⁾. ஸரீரத்தில் நின்றலும், [கர்மத்தைப்] ரெ ய்கிறதும்ல்ல, [கர்மத்தால்] பந்திக்கப்படுகிறதும்ல்ல, கேளந்தேய.

(1) பரமாத்மா மாறுதலற்ற வஸ்து, ஏனெனில் அது த்ரி காலத்துக்கும் த்ரிருணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதால்.

௩௧௯. எவ்விதம் ஸர்வகதமான ⁽¹⁾ ஆகாஸம், ஸகக்ஷமாயிருப் பதால், [ஒன்றலும்] தோடப்படுகிறதில்லையோ, அவ்விதம் ஸகல தே ஹங்களிலும் நிர்க்ருண ஆத்மா [ஒன்றலும்] தோடப்படுகிறதில்லை ⁽²⁾.

(1) எங்கும் சென்றிருக்கின்ற.

(2) ஆகாஸம் மற்றைய பூதங்களாகிய வாயு அக்ஷி ஜலம் ப்ருதுவிகளில் வ்யாபித்து நின்றாலும் அதனை இவை ஸபர்ஸிக்க மாட்டா. அதுபோல, பரமாத்மா ஸகல தேகங்களிலும் வ்யா பித்து நின்றாலும், அதனை இவை பந்திக்கா.

௩௨௦. பராத. ஒரே ஸம்ஸார ஸோகமுழுவதையும் எவ்விதம் ப்ரகாஸிக்கும்படி செய்கின்றனோ, அவ்விதம் [ஒரே] கேஷதீர் ⁽¹⁾ எல் லா கேஷதீரங்களையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றான் ⁽²⁾.

(1) கேஷதீரத்தைத் தரித்தவன்; கேஷதீரஜனன்; தேஹி.

(2) தோற்றுவிக்கின்றான்.

௩௨௧. இவ்விதம் ஞானக்கண்ணில ⁽¹⁾ கேஷதீரன் கேஷதீரஜ னன் என்பவைகளின் பேதத்தையும், பூத ப்ரக்ருதியின் மோகஷத்தையும் ⁽²⁾ எவர்கள் அறிகின்றார்களோ, அவர்கள் பரத்தைப் ⁽³⁾ பெறு கின்றனர்.

(1) அகண்ட அறிவால்.

(2) ஆத்மாவின் ஸரீரம் நமுவும் தன்மையும்.

“மோக்சம்” என்ற பதம் வழக்கத்தில் ஆத்மாவைப் பற்றி

யே நிற்கும். ஈண்டு, அனாத்மாவைப் பற்றி நிற்கின்றது. ஆத்மா ப்ரக்ருதியினின்று விடைபெறும் என்று கூறாமல், தேஹம் ஆத்மாவின் விடைபெறும் என்றார்.

(3) ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்ட பரமாத்மாவைப்

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும், யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும், கூறப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்ஜுநஸ்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற கேஷத்ர கேஷத்ராஜ்ஞ விபாகயோகம் என்ற பதினாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

—○—

பதினான்காம் அத்யாயம்.

குண த்ரய விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, ப்ரக்ருதியில் நின்று தோன்றின மிகக் கலப்புள்ள குணங்களை மூன்று பிரிவாகப் பகவான் வகுத்து, அவற்றையும் அவற்றின் காரியங்களையும் ஜீவாத்மாக்களின் மலநீக்கத்துக்காக உபயோகித்தார் என்ற உபதேஸத்தை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினான்காம் பாடம்.]

“குணம்” என்ற பதம், “குண்” (ஆவ்ருத்தி, திருப்புதல், முறுக்குதல், பின்னுதல்) என்ற தாதுவில் ஜனித்து, கயிறுபோல ஆவ்ருத்தி பெற்று பந்தனத்தைச் செய்யும் வஸ்து என்று பொருள்படும்.

“குண த்ரயம்”=மூன்றுகுணம். ப்ரக்ருதியிலின்று பிறந்தவை. டெ. அ. நு; டெ. அ. ச. டெ.

“குண த்ரய விபாகம்”=மூக்குண வகுப்பு, பிரிவு.

பகவான் கூறினார்:—

க. இதிலின்று (1) எதை (2) அறிந்து எல்லா முனிகளும் (3) மேலான ஸித்தியைப் (4) பெற்றார்களோ, ஞானங்களுக்குள் (5) உத்தமமும் பரமமாகிய அந்த ஞானத்தை (6) இன்னும் கூறப்போகின்றேன்.

(1) டெ. ௩௮ இல் உபதேஸித்தவாறு, இந்த கேஷத்ர கேஷத்ராஜ்ஞ ஞானத்தில் நின்று; இந்த விஞ்ஞான ஸகித ஞானத்தால்.

(2) எந்தப் பரமாத்மாவை.

(3) த்ரிகரண அடக்க முள்ளவர்களும்.

(4) மோகஷப் ப்ரஸாதத்தை.

(5) கல்விகளுக்குள், வித்தைகளுக்குள்.

(6) அந்த ராஜ வித்தையை; ப்ரக்ருதி புருஷ ஞானத்தை. ஞானம் பரோக்ஷம் என்றும், அபரோக்ஷம் என்றும் இரு வகைப்படும்.

“பரோக்ஷம்”=புரருடைய அக்ஷத்தால் (அறிவால்) அறியப் பட்டது; ஸ்ரவண ஞானம் (hearsay knowledge).

“அபரோக்ஷம்”=ஸ்ரவண ஞானத்துக்கு மேற்பட்ட ஸ்வா துபவ ஞானம்.

பரோக்ஷ ஞானத்தை பாஹ்யம் என்றும், ஆப்யந்தரம் என்றும் கௌடபாதர் ஸாங்க்ய காரிகா பாஷ்யத்தில் (௨௩௩ வது காரிகைக்குரிய உரையில்) விளக்கினார்.

பாஹ்ய ஞானமாவது ஸிக்ஷா, கல்பம், வியாகரணம், நிரு த்தம், சந்தஸ், ஜ்யோதிஷம், என்ற கூ அங்கங்களோடு கூடின நான்கு வேதங்களும், புராணங்களும், நியாயமும், பூர்வ மீமாம் ஸாவும், தர்ம ஸாஸ்த்ரங்களும்.

ஆப்யந்தர ஞானமாவது ப்ரக்ருதி புருஷஞானம்.

௨. இந்த ஞானத்தை ஆஸ்ரயமாகக்கொண்டு (1) எனது ஸாத ர்மியத்தைப் பெற்றவர்கள் (2) ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் பிறக்கின்றர் களில்லை, ப்ரலயத்திலும் அழிவு பெறுகின்றர்களில்லை.

(1) இந்த ப்ரக்ருதி புருஷ வித்தையை ஜீவாத்மாவும் புத் தியும் இருப்பிடமாக (“ஆஸ்ரயமாக”)க் கொண்டு. அஃதாவது, அதன் லக்ஷணங்களைக் கசடக்கற்று.

இன்ப துன்பங்களில் ஸமத்வம் பெற்ற புத்தியோடு ஸம் பந்தப்பட்ட ஜீவாத்மா ஞான ஸாஸ்த்ரங்களில் மிகப் ப்ரீதி கொள்வதும், அவற்றை ஸ்ரவணம் மனனஞ் செய்வதும் இய ல்பு. இப்படி ஞான ஸாஸ்த்ரங்களைக் கற்று ப்ரக்ருதி எது புரு ஷன் எது என்று அறியாத ஜீவாத்மாவை மலத்தில் நின்று உத் தாரணஞ் செய்யவே கூடாதென்பது பற்றி, “இந்த ஞானத்தை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டு” என்றார்.

(2) ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபத்தைப் பெற்ற ஜீவன்முக்தர் கள்.

“எனது ஸாதர்மியம்” = [எனது தர்மத்தோடு] ஸமான

மான தர்மத்தைப் பெற்றுநிற்கின்ற தன்மை.

“ஸாதர்மியம்”=ஸாதர்மனுடைய தன்மை.

“ஸாதர்மன்”=இன்னொருவனுடைய தர்மத்தோடு ஸமான மான தர்மத்தைப் பொருந்தினவன்.

பரமாத்மாவும் ஜீவன்முக்தனும் ஸச்சிதானந்தத்திலும் அகர்த்ருத்வத்திலும் ஸாதர்மர். ஸக்தியில் ஜீவன்முக்தனுக்கு ஸாதர்மியம் இல்லை; ஏனெனில், பரமாத்மா மாத்திரமே ஸக்தி மானாதலால் ஜீவன்முக்தனுக்கும் பந்தப்பட்ட ஜீவனுக்கும் பரமேஸ்வரனே ஸக்திகளை அருள்கின்றார்.

இந்த மந்த்ரத்தில் பரமாத்மாவும் ஜீவன்முக்தனும் ஸ்ருஷ் டியிலும் லயத்திலும் ஸாதர்மர் என்று கூறப்பட்ட திருவாய்மொ ழி வேதாகமங்களின் ஞானகாண்டமாகிய ஸைவவிரித்தாரந்தத் தில் கூறப்பட்ட உபதேஸமே.

௩. பாரத, மஹத்வம்பெற்ற ப்ரஹ்மம் (1) [என்ற மூலப்ரக் ருதி] எனது யோனி (2). அதில் நான் [எனது] கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன் (3). அதில்தீண்டு ஸதல பூதங்களின் ஸம்பவம் உண்டாகின்றது (4).

(1) மிகப் பெருமை பெற்றதும். மிக விரிவுபெற்றதால், “ப்ரஹ்ம” என்றழைக்கப்பட்டதும்.

ஸ்ருஷ்டிக்கு முக்ய காரணமாக ப்ரக்ருதி எடுக்கப்பட்ட தாலும், அதனாலேயே ஞான ஸாதனங்களாகிய அந்தஸ்கரணங்களும் ஐம்பொறிகளும், கர்ம ஸாதனங்களாகிய ப்ராணாதி வாயுக்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும், புவனங்களுமாகிய பதினாலு லோகங்களும், அதுபவங்களாகிய ஸுகதுக்கங்களும் இயற் றப்பட்டதாலும், கஷ்டலரூப ப்ரக்ருதி பகவானது அதுகர ஹத்தால் மிகப்பெருமை பெற்று “மஹத்” என்று ஜீவன்முக்த ரால் அழைக்கப்பட்டது.

(2) யோனி=கர்ப்பப்பை.

“யோனி” என்ற பதம் “யு” (சேர்தல்) என்ற தாதுவினின் று ஜனித்து, விதைசேருமிடம் என்று பொருள்படும். எதில் வித் சேர்ந்ததோ, அது யோனி.

ப்ரக்ருதியின் தன்மை ப்ரஸவித்தல். அஃதாவது; ஒன்றுயி

ருந்தது இரண்டு மூன்று பலவாய்ப் பெருகுதல். இப்படி ப்ரஸ விக்கப்பட்ட கார்யங்களெல்லாம் அதன் அம்ஸமாகவே இருக்கும். ப்ரக்ருதியின் அம்ஸங்களாவன: ஜடத்வம் (corporeality), தோன்றுதல், மாறுதல், விரிதல், ஒடுங்குதல், தனக்கு அன்யமான ஆத்மப் பொருளைப் பற்றித் தன்மலசொருபமாக்குதல், தன்தொழில்களையாவது பிறர் நிலைகளையாவது அறியாதிருத்தல், என்பனவாம்.

(3) இந்த அம்ஸங்களைப்பெற்ற கர்ப்பப்பையில் எனது கருவாகிய ஸக்தியை தங்கச்செய்கின்றேன்.

அனாத்ம் அம்ஸங்களோடு இருக்கும் ப்ரக்ருதியை பரமேஸ்வரன் தனது பஞ்ச க்ருத்யங்களுக்கு ஸாதனமாகக்கொண்டு, தன் ஸக்தியை அதனுள் ப்ரயோகித்து, அதை மூலகையாக வரும்படி செய்தார். குணமூலமாகிய ப்ரக்ருதியை விபாகஞ் செய்தால், ஒவ்வொரு பாகத்திலும் மூலத்திலுள்ள அம்ஸங்களெல்லாம் இருக்கும். ஆனால், தேவாத்ம் ஸக்தியால் ஒருபாகத்தில் இருள், அல்லது அறியாமை, அல்லது ஜடத்வம், ப்ரபல்யமாகி அப்பாகம் தாமஸகுணம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. இரண்டாம் பாகத்தில் வேகம், வலிமை, விரும்புதல், செய்தல் என்றவை ப்ரபலமாகி, அந்தப் பாகம் ராஜஸ குணம் என்ற பெயரைப் பெற்றது. மூன்றாம் பாகத்தில் கல்வியிலும் ஸுகத்திலும் விருப்பம் ப்ரபலமாகி, அந்தப் பாகம் ஸத்வகுணம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

இந்த குணத்தரய விபாகத்தோடு கர்ம விபாகத்தையும் பரமேஸ்வரன் செய்து, இப்படி விரிக்கப்பட்ட குணங்களையும் கர்மங்களையும் கலந்து சதுர்வர்ணத்தை உண்டுபடுத்தி, புண்ய ஜீவாத்மாக்களை அவற்றில் அமைத்தார் என்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான் உபதேசித்திருக்கின்றார்.

(4) இந்தக் கர்ப்பப்பையில் எனது ஸக்தி சேர்ந்த மாத்ரத்தில், குணங்கள் விபாகப்பட்டு, அவற்றின் கார்யங்களாகிய ஸகல ஸலிஷ்ம ஸ்தூல ஸரீரங்களின் பிறப்பு உண்டாகின்றது.

மஹாபாரதத்தின் அஸ்வமேத பர்வத்தில் (அத். ௩௫௬, மந். 3-7) ப்ரக்ருதியின் ஸ்ரோதஸ்களை (ப்ரவாகங்களை) “நாடி

கள்” என்றும், குண சொரூப ப்ரவ்ருத்திகள் என்றும் கூறி, இவைகளுக்கு இயல்பான அவஸ்தைகளை “பஞ்ச தாதுக்கள்” என்றும், இவற்றின் பெயர்கள் “அன்யோன்ய மிதுனத்வம்” (ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து பிரியாது இரட்டித்திருத்தல்), “அன்யோன்ய அதுஜீவித்வம்” (ஒன்றோடொன்று கலந்து துணையாக ஜீவித்தல்), “அன்யோன்ய அபாஸ்ரயத்வம்” (ஒன்றோடொன்று அண்டியும் தன் ஸ்வபாவத்தில் நிற்றல்), “அன்யோன்ய அதுவர்த்தித்வம்” (பிரிவுபாடில்லாது ஒன்றின் பக்கத்தில் ஒன்று இருத்தல்), “அன்யோன்ய வ்யதிஷக்தத்வம்” (ஒன்றோடொன்று மிகக் கூடி இருத்தல்) என்றும்; அன்யோன்ய மிதுனத்வத்தில், தமஸுக்கு மிதுனம் ஸத்வம் என்றும், ஸத்வத்துக்கு மிதுனம் ரஜஸ் என்றும், ரஜஸுக்கு மிதுனம் ஸத்வம் என்றும், ஸத்வத்துக்கு மிதுனம் ரஜஸ் என்றும், விளக்கப்பட்டது.

சு. கேளந்தேய, எல்லா யோனிகளிலும் எந்த ழுர்த்திகள் பிறக்கின்றனவோ, அவைகட்கு மஹந்தான ப்ரஹ்மம் யோசி. நான் பிஷத்தைக் கோடுக்கின்ற பிதா (1).

(1) எந்தெந்த வ்யஷ்டி (தனித்தனியாகத் தோன்றும்) கர்ப்பப்பையில்லின்று எந்தெந்தஸரீரங்கள் பிறக்கின்றனவோ, அந்த வ்யஷ்டி ஸரீரங்கள் யாவற்றிற்கும் மாதா மூலப்ரக்ருதி; ஸச்சிதானந்தமாகிய நான் பிதா.

சு. மஹாபாஹு, ப்ரக்ருதியிலின்று பிறந்த ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்ற துணங்கள் மாறுதலற்ற தேஹியை தேஹத்தில் பந்திக்கின்றன (1).

(1) “நிபத்நந்தி”=பந்தனம்பெறச் செய்கின்றன.

“தேகத்தில் பந்திக்கின்றன”=தேகமே நான் என்று என்னைச் செய்து ஆத்மாவை மயக்கும்.

சு. அனக (1), அவைகளில் ஸத்வம், நிர்மலமாதலால் (2), ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதாயும் (3) அனுமயமாயும் (4) [நின்றுகொண்டு] ஸுகஸங்கீதாலும் (5) ஞானஸங்கீதாலும் பந்தனஞ் (6) செய்கின்றது.

- (1) பாபபுத்தியற்றவனே.
- (2) முக்குணங்களில் ஸத்வம் குறைவான மலத்தோடிருப்பதால்.
- (3) இருப்பற்றிய ஆத்மாவுக்கு நல்லறிவை ஊட்டுகின்றதாயும்.

(4) துக்க ரஹிதமாயும்.

(5) ஸுக ஸங்கம்=ஸுகத்திலும் அஸுகத்திலும் ஸங்கம். இது ஸுகம், இது அஸுகம், என்ற புத்தி ஸத்வகுண ஸம்பந்தத்தால் வரும்.

(6) ஞான ஸங்கம்=கல்வியில் ஸங்கம். நான் இதைப்பற்றி அறியவேண்டும் என்ற புத்தி எழுச்சிக்குக் காரணம் ஸத்வகுணப் ப்ரவாகம்.

தேஹ மானஸ ஸுகங்களிலும் கல்வியிலும் பலவித விசாரணைகளிலும் விருப்பத்தை உண்டுபண்ணி, ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தை (அறிவை) யும் ஸாந்தியையும் ஸத்வகுணம் கருக்கும்.

எனவே, ஸத்வ குணத்தின் லக்ஷணங்கள்; மலத்தில் அல்பத்வம், துக்கத்தில் அல்பத்வம், ஆத்மாவுக்கு மேலான போதனை செய்தல், கல்விமுதலிய விசாரணைகளில் விருப்பத்தை ஊட்டல், தேஹ மானஸ ஸுகங்களில் மோகஞ் செய்தல், என்பனவாம்.

எ. கேளந்தேய, ராகசோநப (1) ரஜஸை த்ருஷ்ண (2) ஸங்கத்துக்குக் காரணம் (3) என்று அறி. அது தேஹியை கர்மஸங்கத்தால் பந்திக்கின்றது (4).

(1) ராக த்வேஷ ரூபம்பெற்ற.

(2) ஆசை, காமம் (க. நயஎ), இச்சை (நி. உயஅ).

(3) த்ருஷ்ண ஸங்கம்=ஆசைகளில் ஸங்கம்.

மண்ணுசை பொன்னுசை பெண்ணுசை என்ற மூவித ஆசைகளை மனம் பற்றுகலுக்கு ரஜஸ் காரணம்.

(4) இப்படி த்ருஷ்ணங்களில் ரஜஸ்குணம் மனஸை ஏவி,

செயல்களில் ப்ரவேஷிக்கச் செய்து, மனஸின் சலனத்தால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் குறைக்கும்.

எனவே, ரஜஸ் குணத்தின் லக்ஷணங்கள்: இந்திரியங்களை விஷயங்களில் ஏவதலும், அவற்றைப் பெறுதற்குத் தொழில் களோடு கூட்டுவித்தலும், இவற்றால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் குன்றச்செய்தலுமாம்.

அ. பாரத, தமஸை அஞ்ஞான சோநபமாகப் பிறந்ததாகவும் (1) ஸகல ப்ராணிகளுக்கு மோஹத்தைச் செய்கின்றதாகவும் (2) அறி. அது ப்ரமாதம் (3), சோம்பல், நிதரா என்பவைகளினால் [தேஹியைப்] பந்திக்கின்றது (4).

(1) தமஸ் குணத்தின் சொரூபம் அறியாமையே.

(2) ஆதலால், ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸயத்தையும் விபீதத்தையும் உண்டுபண்ணி அதை மயக்கும்.

(3) ப்ரமாதம்=தவறுதல்; மனஸில் நிற்கவேண்டிய நினைவுகள் நழுவுதல்; அவதானமில்லாமை.

(4) மறதி சோம்பல் தூக்கங்களால் தமஸ்குணம் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் கெடுக்கும்.

எனவே, தமோகுணத்தின் லக்ஷணங்கள்: அறிவின்மை, மயங்கச் செய்தல், மறதி சோம்பல் தூக்கங்களால் ஆத்மாவின் ஸாக்ஷித்வத்தையும் ஸாந்தியையும் கெடுத்தல் என்பனவாம்.

க. பாரத, ஸத்வம் [தேஹிக்கு] ஸுகத்தில் ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது (1). ரஜஸ் கர்மத்தில் ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது (2). தமஸ் ஞானத்தை மறைத்து ப்ரமாதத்திலும் (3) ஸங்கத்தைச் செய்கின்றது (4).

(1) தேஹ ஸுகமும் ஐம்புல விஷயத்தைப்பற்றிய மானஸ ஸுகமும் நன்று, அவற்றை நான் தேடவேண்டும் அதுபவிக்க வேண்டும், என்ற புத்திகளுக்குக் காரணம் ஸத்வகுணம். இந்த அறித்ய ஸுகங்களில் புத்தி அழுந்தினால், ஆத்மா அவற்றில் ஸங்கமாகித் தனது நித்ய ஸுகமாகிய பேரின்பத்தை மறக்கும்;

(2) தொழில்களில் கொண்ட விருப்பத்திற்குக் காரணம் ரஜஸ் குணம்.

(3) ம் என்ற விசுதி நித்திரையையும் சோம்பலையும் ப்ரமா தத்தோடு (மறதியோடு) கூட்டுகின்றது.

(4) மேகம் ஸூரியனை மறைக்கின்றதுபோல, தமஸ்குணம் ஆத்மாவை மறதியாலும் சோம்பலாலும் தூக்கத்தாலும் மறைத் துக் கெடுக்கும்.

ம. பாரத, ஸத்வகுணம் ரஜஸையும் தமஸையும் அவமதி த்து (1) நீர்கின்றது (2). அவ்விதமே, தமஸ் ஸத்வத்தையும் ரஜஸையும் அவமதித்து நீர்கின்றது (3).

(1) “பரிபூய”=அவமதித்து, கீழாக்கி, தாழ்த்தி.

(2) முக்குணங்கள் ஒன்றோடொன்று இணங்காமல் இருப் பது அவற்றின் இயல்பு என்றும், ஸாஸ்த்ர ஆராய்ச்சியை மேலாகக்கொண்டு ஜனஸங்கம் இல்லாவிடத்து ஸூகாஸனத் தைப் பொருந்தி ஸாந்தியைப் பெறவேண்டுமென்ற ஸத்வ குண வான் விளையாட்டையும் த்ரவ்யந் தேதேலையும் வேறு ஜீவனோ பாய கர்மங்களையும் அவமதித்திருப்பான் என்றும், இதில் விளக் கப்பட்டது.

(3) தமஸ் குணப் ப்ரவ்ருத்தியால் மறதியிலும் சோம்பலி லும் தூக்கத்திலும் இருக்கின்ற ஆத்மாவுக்கு முயற்சியிலும் கர்மாநுஷ்டானங்களிலும் கல்னியிலும் விருப்பிராது என்பதுப ற்றி ஸத்வ குணத்தையும் ரஜஸ் குணத்தையும் தமஸ் “அவ மதிக்கும்” என்றார்.

எனவே, விபாகப்பட்ட குணங்கள் தத்தம் ப்ரபல்யத் தால் அடங்காமல், தாம் பற்றிப்பிடித்த ஆத்மாவைத் தமக்கு அடிமைப்படுத்தியே வைக்கும். இதை அறிந்த பரமேஸ்வரன் குண விபாக தந்த்ரத்தால் ஜீவாத்மாக்களை குண பந்தனங்களி னின்று விடுவிக்கின்றார்.

தாம்ஸகுணத்தை தமவலில் தமஸ் என்றும், தமவலில் ரஜஸ் என்றும், தமவலில் ஸத்வம் என்றும்; ராஜஸ் குணத்தை ரஜவலில் தமஸ் என்றும், ரஜவலில் ரஜஸ் என்றும், ரஜவலில்

ஸத்வம் என்றும்; ஸத்வகுணத்தை ஸத்வத்தில் தமஸ் என்று ம், ஸத்வத்தில் ரஜஸ் என்றும், ஸத்வத்தில் ஸத்வம் என்றும், குணங்களை ஒன்பதுவகையாகப் பிரித்து, ஜீவாத்மாக்களை ஜனனத்தில் அவரவர் கர்மத்துக்கேற்றபடி அவ்வொன்றில் அ மைத்து, ஜீனிய காலங்களில் மெல்ல மெல்ல அதற்கு உயர்வா னதில் ஏற்றி, குணரகித ஞானத்தைப் பெறச் செய்வார்.

மக. இந்த தேஹத்தில் எல்லா த்வாரங்களிலும் ஞானம் என்ற ப்ரகாஸம் எப்போழுது பிறக்கின்றதோ, அப்போழுது ஸத்வம் வ ளர்ச்சிபெற்றதென்று அறியவேண்டும் (1).

(1) ஸத்வகுண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள், ஞானஸாத னங்களாகிய ஐம்பொறிகளும் அந்தஸ்கரணங்களும் அனாதம் விஷயங்களை வெறுத்தலும், ஆத்ம ஸாஸ்த்ரங்களை மிக ஸரத் தையுடன் ஸ்ரவணம் மனனம் செய்தலுமாகும்.

ம2. பரதரிஷப, ரஜஸ் வளர்ச்சிபெற்றல் விருப்பம், ப்ரவ் ருத்தி, கர்மாரம்பம், லோபம், மனமடங்காமை என்றவை பிறக்கின் றன (1).

(1) ரஜஸ்குண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள்: ஒன்றில் விருப் பங்கொள்ளுதலும் அதைப்பற்றி நினைத்தலும், விசாரித்தலும், அதனால் பெற்ற ப்ரயோஜனங்களைப் பிறருக்குக் கொடாமல் தானே அதுபவித்தலும், போதும் என்ற புத்தி இல்லாமையும் ஆம்.

மக. துருந்தன (1), தமஸ் வளர்ச்சிபெற்றல் அப்ரகாஸம், அப் ரவ்ருத்தி, ப்ரமாதம், மோஹம் என்றவைகள் பிறக்கின்றன (2).

(1) குருவம்ஸத்தாரைச் சந்தோஷம் பெறச்செய்கின்றவ னே.

(2) தமஸ்குண வளர்ச்சிக்குச் சின்னங்கள்: புத்தியின் தெ ளிவுக்குறைவும், கர்மேந்த்ரியங்கள் தத்தங் கர்மங்களைச் செய்வ தில் சோம்பல்படுதலும், செய்யவேண்டியவைகளை மறத்த

ஹம், ஒருபொருளை அல்லது நிலையை வேறொன்றாகக் காண்ட ஹமாம்.

மிசு. தேஹந்தைச் சுமக்கின்றவன் (1) ஸத்வ துணம் வவரீச்சி பேற்ற யாதோரு காலத்தில் ப்ரலயத்தை அடைகிறனே, அப்பொழுது உத்தம வித்துக்களுடைய அமலலோகங்களை அடைகிறன் (2).

(1) தேஹி, ஜீவாத்மா.

(2) ஸத்வகுண வருத்தியில் ஒருவன் இறந்தால், அவன் மேலான அறிவாளிக்குரிய ஸுக லோகங்களைப் பெறுகிறான்.

அமல லோகம்=மமதை என்ற மலங்களை நிஷேதித்தவர்கள் வாழும் ஸுகலோகங்கள்.

அத். எ. மிசு, மிசு மந்த்ரங்களையும், அத். அ. உமிசு மந்த்ரத்தையும் சேர்த்தறிசு.

மிசு. ரஜஸில் ப்ரலயத்தைப் பேற்றுக் கர்ம ஸங்கழள்ளவர்க ளில் பிறக்கின்றன் (1). அவ்விதமே, தமஸில் ப்ரலயம் அடைந்தவன் மூடயோனிகளில் பிறக்கின்றன் (2).

(1) ரஜஸ் குணவருத்தியில் ஒருவன் இறந்தால், அவன் மறு பிறவியில் கர்மாதுஷ்டானங்களைப் ப்ரதான மென்று வாழ்கின்ற வர்களின் ஸுகதுக்கமிஸ்ர (இன்பமும் துன்பமும் கலந்த) லோகமாகிய பூமியில் பிறக்கின்றான்.

(2) தாமஸகுணவருத்தியில் இறக்கின்றவன் மூடகுணத் தைப் பெற்று கர்மாதுஷ்டானங்களை அவமதிக்கின்ற அதமஜா தி மானுடகைவும், அவனுடைய அறிவிலும் கீழான பசுமுத லிய ம்ருகங்களாகவும், அரசமுதலிய வருஷங்களாகவும் கர் மத்துக்கேற்றபடி பிறக்கின்றான்.

மிசு. நீர்மலமாகிய (1) ஸத்விகத்தை ஸுகிருத கர்மத்தின் பல னுகக் கூறுகின்றார்கள் (2). துக்கத்தை ரஜஸின் பலனுகக் கூறுகின்றா் கள் (3). அஞ்ஞானத்தை தமஸின் பலனுகக் கூறுகின்றார்கள் (4).

(1) மலதோஷம் குறைந்த. ஸத்வகுண கார்யங்களான ஜீவ

காருண்யம் பொறுமை முதலிய மனோதர்மங்கள் த்வேஷம் (பகை) அற்றதால், “நிர்மலம்” என்று சிறப்பிக்கப்பட்டன.

(2) பகவானால் விதிக்கப்பட்ட புண்யகர்மங்களைச் செய்தவ னுக்கு ஸத்வகுணம் கர்ப்பப்பையில் அமைக்கப்படும்.

“ஸுகிருத கர்மம்”=நற்கர்மம், ஹிதம் செய்தல்.

(2) ரஜோகுணத்துக் கடிமைப்பட்டுப் புண்யகர்மங்களை யும் பாபகர்மங்களையும் கலந்து செய்கின்றவனுக்கு சிற்றின்ப ங்களும் ஆதி வியாதி என்ற துன்பங்களும் அமையும்.

ரஜோ குணத்தை யார் பெறுவார்கள் என்ற வினாவிற்கு இந்தமந்த்ரத்தின் கருத்தைத் தழுவின விடையாவது, புண்ய கர்மங்களையும் பாபகர்மங்களையும் கலந்து செய்பவர்களை என் பதாம். ஜீவனோபாய கர்மங்களையாவது ஆத்மோபாய கர்மங்க ளையாவது செய்யும்பொழுது நன்றும் தீதும் கலந்து செய்து வருகின்றவர்களுக்கு ரஜோகுணம் அமைக்கப்பட்டு இந்த மிஸ்ரலோகம் உரியதாகும்.

(3) தாமஸகுணத்துக்கு அடிமைப்பட்டு மறநி சோம்பல் நித்ரைகளால் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்யாதவனுக்கு மேன்மேலும் அறியாமை விளையும். இந்த நல்விஷயத்தை அறி யவேண்டும், அதற்குரிய கர்மங்களை முயற்சியாகச் செய்யவே ண்டும் என்ற விருப்பம் இல்லாதவனுக்கு முன்னுள்ள தாமஸ குணம் (அவித்யா) நிலைபெற்றே வரும்.

அஞ்ஞானம்=அஞ்ஞானக்கூட்டம். மிசு. அ, மிசு.

தமஸின் பலன்=தமஸின் கார்யம்.

மிசு. ஸத்வத்தின்னு ஞானம் (1) பிறக்கின்றது, ரஜஸின்னு லோபம் (2) பிறக்கின்றது, தமஸின்னு ப்ரமாதம், மோஹம், அஞ் ஞானம் என்றவைகள் பிறக்கின்றன.

(1) அனாத்ம விஷயங்களில் வெறுப்பும், ஆத்ம விஷயங்க ளை அறியத்தக்க ஸக்தியும்.

(2) மிசு. மிசு.

மிசு. ஸத்வத்தில் நிற்கின்றவர்கள் உயரப் போகின்றார்கள் (1).

ரஜோதனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் நடுவில் நிர்கின்றார்கள்^(௨). தாழ்ந்த குணத்தின் வருத்தியில் நிர்கின்ற தமலைச் சார்ந்தவர்கள் கீழே போகின்றார்கள்^(௩).

(1) நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அடைந்து அதற்குரிய உயர்ந்த வாழ்வைப் பூலோகத்திலும் மேல் லோகங்களாகிய மஹ ஜன தப ஸத்ய லோகங்களிலும் பெறுகின்றனர்.

(2) மத்யம வாழ்வாகிய ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை அடைந்து த்ரிலோக (பூ, ஸ்வர், நரக) ஸஞ்சாரிகளாக இருக்கின்றனர்.

(3) மிருக விருஷப் பிறவிகளைப் பெறுகின்றனர்.

௨௯. எப்போது த்ராஷ்டா⁽¹⁾ துணங்களைத்தவிர வேறு போருளைக் கர்த்தாவாக அறிகுறில்லையோ⁽²⁾, துணங்களிலும் [தன்னை] வேறாக அறிகிறோ⁽³⁾, அவன் மத்பாவத்தைப்⁽⁴⁾ பெறுகின்றன்.

(1) ஸாக்ஷி, தேஹி.

(2) குணங்களே கர்மேந்த்ரியங்களை எவிக் கர்மங்களைச் செய்விக்கின்றதால் குணங்களே கர்மகர்த்தாக்கள் என்று அறிகிறோ.

(3) தான் என்ற ஆத்மா குணங்களுக்கு அன்யம் என்று அறிகின்றோ.

ஸச்சிதானந்த சொரூபத்தை.

௨௦. தேஹி, தேஹத்துக்குத் காரணங்களான இந்த மூன்று துணங்களைக் கடந்து, ஜன்மம் நரா மரணம் என்றவைகளால் ஏற்பட்ட துக்கங்களால் விடப்பட்டு அம்ருதத்தைப் பெறுகின்றன்⁽¹⁾.

(1) தேகத்தைத் தரித்த ஆத்மா, தான் குணத்ரயங்களுக்கு அடிமைப்பட்டதால் தனக்கு தேஹம் வந்ததென்று எண்ணி, குணத்ரயங்களின் பந்தங்களாகிய கர்த்தருதவத்தை எப்பொழுது விடுகின்றோ, அப்பொழுதே “நான் பிறந்து அநேக ஹிம்ஸைகளை அடைகின்றேன்” என்ற நினைவைப்பற்றியும், “எனக்கு வயோதிகம் வந்து வருத்தப்படுகின்றேன்” என்ற நினைவைப் பற்றியும், “நான் மரணத்துக்கு ஆளாகின்றேன்” என்ற நினைவைப்பற்றியும் தோன்றின துக்கங்களை விட்டு, ப்ரஹ்ம நிர்வா

ணத்தைப் பெறுகின்றான்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:

௨௧. ப்ராபு, இந்த தீர்துணைதன்⁽¹⁾ எந்த லக்ஷணங்களினால்⁽²⁾ அறியப்படுகின்றன். [அவன்] என்ன ஆசாரம் பெற்றவன்? இந்த மூன்று துணங்களையும் எவ்விதம் கடக்கின்றன்?

(1) முக்குணங்களையுங் கடந்தவன்; முக்குணங்களுக்கு அடிமைப் படாத ஆத்மா.

(2) அறிகுறிகளால் “லக்ஷணம்” என்ற பதம், “லிக்” (அறிவிக்கும் பொருள்) என்ற தாதுவில்லின்று ஜனித்து, அறிகுறி என்று பொருள்படும்.

மேல்வரும் டு ஸ்லோகங்களில் ஜீவன்முத்தனுடைய லக்ஷணங்கள் விரிக்கப்பட்டன.

௨௨. பாண்டவ, வந்தவைகளாகிய⁽¹⁾ ப்ரகாஸம், ப்ரவ்ருத்தி, மோஹம் என்பவைகளையும் வேறுக்கமாட்டான்⁽²⁾ போனவைகளை விருட்பான்⁽³⁾.

(1) “ப்ரவ்ருத்தாநி”=நடைபெற்றுவருகின்ற கார்யங்கள்.

(2) ஸத்வகுண ப்ரபலத்தைப் பெற்ற புத்திமான்களையாவது, ரஜஸ்குண ப்ரபலத்தைப் பெற்ற ஸமர்த்தர்களையாவது, தமஸ்குண ப்ரபலத்தைப்பெற்ற துஷ்டர்களையாவது, யானை நிஷபம் குதிரை முதலிய ஜந்துக்களையாவது (அவை தன் முன்வந்தால்), வெறுக்காமல் ஸமமாகப் பாவிப்பான்.

(3) “நிவ்ருத்தாநி”=சென்ற கார்யங்கள்.

இறந்துபோன ஜீவர்களைப்பற்றியாவது, பிரிந்துவிட்ட பொருள்களைப்பற்றியாவது நினைத்துச் சலனப்படமாட்டான்.

௨௩. எவன் உதாஸனன்⁽¹⁾ போலிருந்துகொண்டு துண்களினால் அசைக்கப்படுகிறனில்லையோ, எவன் துணிகள் [துணங்களில்] இருக்கின்றன⁽²⁾ என்றே [எண்ணி] இருக்கின்றோ, [அதலால் எவன்] அசையவில்லையோ;

௨௪. எவன் ஸுகதுக்க ஸமனயும்⁽³⁾, தன்னில் நிற்பவனாயு

ம்⁽⁴⁾, ஓட்டையும்⁽⁵⁾ கலையும்⁽⁶⁾ தங்கத்தையும்⁽⁷⁾ ஸமமாகக் கொண்டவனாயும், ப்ரிய அப்ரியங்களை துலயங்களாகக்⁽⁸⁾ கொண்டவனாயும், தீரனும்⁽⁹⁾, தன்னைப்பற்றிய பழிப்பையும் புகழையும் துலயங்களாகக் கொண்டவனாயும்;

உயிஞ. மான அபமானங்களில் துலயனாயும், மீதாஸத்ர பகஷிங்களில் துலயனாயும், ஸர்வாரம்பங்களையும் [ஸர்வானுகூப] பரித்யாகம் செய்தவனுமாய் மிருக்கின்றனோ, அவன் துணைதன் என்று கூறப்படுகின்றன்.

(1) உத் + ஆவீன = அப்பால் இருக்கின்றவன், விலகி இருக்கின்றவன், அன்யன்.

(2) குணங்கள் ஆத்மாவுக்கு அன்யமாகில், குணங்களின் காரியங்களாகிய ஸுகுஷ்ம ஸ்தூல பூதங்களும் அவற்றின் நானாவித தோற்றங்களும் எங்கிருக்கும் என்ற கேள்விக்கு இதில் பகவான் உத்தரமளித்தார். “குணங்கள் [குணங்களில்] இருக்கின்றன” என்ற வாக்கியம் குணங்களிலேயே குணகாரியங்கள் இருக்கின்றன என்று விரிக்கப்படும். எப்படி அலை திரை நுரை ஸமுத்ரநீரிலேயே இருக்கின்றனவோ, அப்படி குணகாரியங்கள் குணங்களிலேயே உள்ளன. ஸமுத்ரத்திற்கு ஆதாரமான பூமிக்கு நீரும் அதின் அலை நுரைகளும் அன்யமானது போல, ப்ரக்ருதிக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு ப்ரக்ருதியும் குணங்களும் குணகாரியங்களும் அன்யம்.

குணகாரியங்கள் குணங்களிலேயே தோன்றுமன்றி குணியாகிய ஆத்மாவில் தோன்று. இந்த உண்மை கைவல்யத்தில் வாழும் ஜீவன்முத்தனுக்கு ப்ரத்யக்ஷம்.

(3) ஸுகுத்தையும் துக்கத்தையும் ஸமமாகக்கொண்டவனாயும்.

(4) குணங்களிற் சிக்காமல் ஆத்மசொருபமாய் நிற்பவனும்.

(5) “லோஷ்டம்” = மட்பாத்தரத்தின் துண்டு, ஓடு.

(6) “அஸ்ம” = கற்றுண்டு.

(7) “காஞ்சநம்” = பொன்.

(8) “துலயம்” = துலாமுக்கு (தராஸுக்கு) உரியது, ஸமம்

(9) தீரன் = ஆத்மாவில் புத்தி (“தீ”)யை நிறுத்துகின்றவன். இவனே புத்திமான்.

உயிஞ—உயிள. அம்ருதமும்⁽¹⁾ அவ்யயமும்⁽²⁾ ஆகிய ப்ரஹ்மத்துக்கும்⁽³⁾, ஸாஸ்வதமான தர்மத்துக்கும்⁽⁴⁾, ஐகாந்தீக ஸுகத்துக்கும்⁽⁵⁾ நான் ப்ரதிஷ்டாஸ்தானமாதலால்⁽⁶⁾, எவன் என்னை வ்யபிசாரமற்ற⁽⁷⁾ பக்தி யோகத்தால் ஸேவிக்கிறனோ, அவன் இந்தக் துணங்களைக் கடந்து ப்ரஹ்மபூயத்துக்கு⁽⁸⁾ ஸமர்த்தனுகின்றன்.

(1) லயித்தபின் மீளவும் ஸ்ருஷ்டிக்கு வருவதால், முற்றாக அழியாததும்.

(2) அத்ருஸ்யமானதும்.

(3) ப்ரக்ருதிக்கும்.

(4) எக்காலத்துமுள்ள தர்மத்துக்கும்.

(5) ஏகாக்ர சித்தம் என்ற நிலையில் உதயமாகும் ஸுகத்துக்கும்.

(6) ப்ரமாத்மாவாகிய நான் ஆதாரவஸ்துவாதலால்.

(7) அநந்ய. “(வி + அபி + சாரம் = வேறு விஷயங்கள்மீது செல்லாமை.)

(8) ப்ரஹ்மநிர்வாண பதத்துக்கு.

உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸால்த்ரம் என்றும் பகவத்கதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற துணத்ரயவிபாகயோகம் என்ற பதினாடிகாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாம் அத்யாயம்.

புருஷோத்தமப் ப்ராப்தி யோகம்.

[அஃதாவது, பதினான்காம் அத்யாயத்திற் கூறப்பட்ட குணத் த்ரயத்தை தனக்கு வேறுகக் கண்டு, அவற்றில் நின்று ஒழிவுபெற்ற “திரிகுணாதீதன்” (யசு. உயௌ—உயௌ) உத்தம புருஷன் என்னும் பரமாத்மாவாகின்றான் என்றும், அப்படிச் சச்சிதானந்த மயமாகுதல் “புருஷோத்தமப் ப்ராப்தி” என்றும், இந்தப் புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியை ஸ்வாதுபவமாகப் பெற்ற வனே வேதங்கள் ப்ரயாஸப்பட்டு வர்ணிக்கின்ற நிர்குணப் பொருளை அறிந்தவனாகிய “வேதவித்” என்றும், ஒருவன் ஸப் தருப சதுர்வேதங்களை ஷடங்கத்துடன் கற்றதால் மாத்ரம் தான் ஏகவேதி த்விவேதி த்ரிவேதி சதுர்வேதி என்று நினைக்கின்றவன் “வேதவித்” அல்லன் என்றும், கர்மாதுஷ்டானிகளில் வேதங்களின் லக்ஷ்யார்த்தப் பொருளை உள்ளபடி அறிந்து வேதவித்தானவனே “க்ருத க்ருத்யன்” என்றும், உபதேஸித்ததை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினேந்தாம் பாடம்.]

இந்தப் பாடத்தின் முதல் நான்கு மந்திரங்களில் (கடோப நிஷத்தில் போதிக்கப்பட்டவாறே) நிர்குண வஸ்துவை ஸகல ஸகுண வஸ்துக்களுக்கும் மேலானது (“ஊர்த்வம்”) என்றும், யாவற்றிற்கும் அது ஆதாரம் (“மூலம்”) என்றும், அதனில் ப்ரதிஷ்டை பெற்றே ஸகுண ப்ரஹ்மம் நின்றோங்கி ஆல் (“அஸ்வத்தம்”) போல விரிந்தது என்றும், இந்த ஸகுண ப்ரஹ்மம் அழிவற்றது என்றும், இதனிலிருந்து வேதங்களும் வேதபாரா

க.]

அத்யாயம், ௨௫.

யணத்துக்குரிய அக்ஷர மாத்ரா ஸ்வர ந்யமங்களாகிய சந்தஸ் களும் பிறந்தன என்றும், எதற்காகப் பிறந்தனவெனில் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தையே பெறுதற்கு என்றும், ஆதலால் இவற்றை மூலஸ்தானப் பொருளென்று எண்ணுமல் மூலஸ்தானமாகிய நிர்குண ப்ரஹ்மத்துக்கு வழிகள் என்றே எண்ண வேண்டும் என்றும், ஞானகாண்டத்தில் கூறியபடி திருஷ்டி யெல்லாம் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் வைத்து கர்மகாண்டத்தில் கூறப்பட்ட ஸ்வர்க்காதி விஷய போகங்களையும் நானாவித வித்திகளையும் வெறுத்து (உ, சயௌ—சயௌ), அந்தப் புருஷோத்தம சொருபமானவனே கௌஸல கர்மாதுஷ்டானியும் வேதவித்தும் என்றும், போதிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:—

க. ஊர்த்வத்தை ⁽¹⁾ மூலமாகக்கொண்டதும் ⁽²⁾ கீழானவைகளை ⁽³⁾ ஸாகைகளாகக் கொண்டதும் ⁽⁴⁾ ஐகிய அஸ்வத்தத்தை ⁽⁵⁾ அவ்யயமாகக் ⁽⁶⁾ கூறுகின்றனர். எதற்குப் ⁽⁷⁾ ப்ராரங்குள் ⁽⁸⁾ சந்தஸ்களோ ⁽⁹⁾ அதை ⁽¹⁰⁾ எவன் அறிகின்றனோ ⁽¹¹⁾ அவன் வேதவித் ⁽¹²⁾.

(1) மேலான வஸ்துவாகிய நிர்குண வஸ்துவை.

“ஊர்த்வம்”=உயர்ந்த பொருள்; ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் மேலான புருஷோத்தமன் (உத்தம புருஷன்); பரமாத்மா.

(2) காரணமாக உடையதும்.

அத. யசு, மந். ச, உயசு, உயௌ இல் மஹத் அல்லது ப்ரஹ்மம் என்று அழைக்கப்பட்ட ப்ரக்ருதிக்கும் ஸாஸ்வத த்ரமத்துக்கும் ஐகாந்திக ஸுகத்துக்கும் ப்ரதிஷ்டா ஸ்தானம் ப்ரமாத்மா என்று கூறினபடி, ஈண்டு ஸகுண ப்ரஹ்மம் பரமாத்மாவை மூலமாகக்கொண்டது என்றார்.

(3) நிர்குண வஸ்துவுக்குக் கீழான அஸுத்த மாயா காரியங்களை.

பரமாத்மாவில்நின்று பராஸக்தி தோன்றி, பராஸக்தியில் நின்று பிந்து நாதம் ஸதாஸிவம் மஹேஸ்வரன் ருத்ரன் விஷ்ணு

ப்ரஹ்மா என்ற நவவடிவங்கள் தோன்றின.

பிந்துவை ஸுத்தமாயை என்பார்கள். இதன் அதோபாகம் (கீழ்ப்பக்கம்) அஸுத்தமாயை எனப்பட்டு, காலம் நியதி கலை வித்தை ராகம் மஹத் (ப்ரக்ருதி) என்ற அபித்ய கார்யங்களுக்கு தாயாகி நிற்பதால், இவையெல்லாம் நிர்க்குணத்துக்குக் கீழானவை ("அத:") என்றார்.

(4) கொம்புகளாக, நவர்களாக.

(5) ஆல வருஷத்தை.

"அஸ்வத்தம்" என்ற பதம் "அஸ்" (வ்யாபித்தல்), "த்த" (நிற்றல்) என்ற தாதுக்களில் ஜனித்து, வியாபித்து நிற்கின்ற மரம் என்று பொருள்படும்.

இந்த ஸகுணப்ரஹ்ம வருஷம் "ஜீவேஸ்வரஜகத்" என்றும், "ப்ரபஞ்சம்" என்றும் அழைக்கப்படும்.

"ஜீவேஸ்வரஜகத்" = ஜீவகோடிகளும், அண்டபிண்டப் பரப்பாகிய ஜகத்தும், இவற்றுள் வீற்றிருந்து இவற்றை அடக்கி ஆளும் மஹேஸ்வரனும்.

"ப்ரபஞ்சம்" = ஜீவர்கள் என்றும் ஜகத் என்றும் ஈஸ்வரன் என்றும் விரிந்து நிற்கின்ற பொருள். "பச்" அல்லது "பஞ்ச்" (விரிதல்) என்ற தாதுவில்லின்று ஜனித்த பதம்.

இந்த அஸ்வத்த வருஷத்துக்கு ஆதாரம் ("மூலம்") பரமாத்மா என்றும், இதன் வளர்ச்சிக்குக் காரணம் ப்ரக்ருதி குணங்கள் (௧௦. ௩) என்றும், இதன் கொம்புகள் மேலும் கீழும் பரவப்பட்ட ப்ரக்ருதி தத்வ சொரூபங்கள் என்றும், இவற்றில் தோன்றும் தனிர்கள் ("ப்ரவாளா:) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களாகிய விஷயங்கள் என்றும், இதன் விழுதுகள் ("மூலாநி") அஹந்தை மமதைகளாகி, மதுஷ்ய லோகத்தில் ப்ரஸ்தாபம்பெற்ற காரண கார்ய ஸம்பந்தமுடைய கர்மங்களும் கர்மபலன்களும் என்றும், முதல் இரண்டு ஸ்லோகங்களில் வர்ணித்து, இப்படி ஒங்கிவளர்ந்து நிற்கும் வருஷத்தை மெய் என்று அதனில் பற்றுவைத்து வாழ்கின்றவர்களுக்கு நிர்க்குண ப்ரஹ்மப் ப்ராப்தி வலித்திக்காதபடியால், பற்றில்லாமை

("அஸங்கம்") என்ற ஆயுதத்தால் அந்த அஸ்வத்தம் மீதுள்ள ஆசையை அறுக்கவேண்டும் என்று மூன்றாம் நாலாம் ஸ்லோகங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டது.

(6) அழிவற்றதாக.

மஹா ப்ரலயகாலத்தில் ப்ரக்ருதி கார்யங்கள் எல்லாம் ப்ரக்ருதியில் ஒடுங்கி, ப்ரக்ருதியும் ஜீவர்களும் மஹேஸ்வரனும் நிர்குண ப்ரஹ்மத்தில் ஒடுங்கி, மீளவும் ஸ்ருஷ்டிக்கு வருவதால், ஸகுண ப்ரஹ்ம அஸ்வத்தம் அழிவற்றதாம்.

(7) எந்த நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்துக்கு.

(8) இலைகள்.

(9) ௧௦. ௧௦ (1). ஈண்டு "சந்தஸ்" என்ற பதம் வேதங்களைக் குறிக்கின்றது.

(10) அந்த நிர்க்குண வஸ்துவை.

(11) ஸ்வாதுபவமுறையாகத் தர்ஸிக்கின்றனோ.

(12) வேத வாக்குகளின் லக்ஷியப்பொருளாகிய நிர்க்குண ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன்.

இந்த ஸ்லோகத்தின் பதங்கள் கடோபநிஷத்தில் உ. கூ. க இலும் மேல்வருமாறு உபயோகிக்கப்பட்டன:—

"ஊர்த்வ மூல: அவாக் ஸாக: ஏஷ: அஸ்வத்த: ஸநாதந: ததேவ ஸுக்ரம், தத் ப்ரஹ்ம, ததேவ அம்ருதம் உச்யதே. தஸ்மின் லோகா: ஸ்ரிதா: ஸரவே ததுநாத்யேதி கஸ்சந ஏதத் வைதத்."

இந்த ருக்கின் பதப்பொருளாவது:—

"இந்த அஸ்வத்தம் ஊர்த்வ மூலத்தைப் பெற்றது. குறுக்கே விரிந்த ஸாகைகளை உடையது, ஸநாதநம். அந்த [ஊர்த்வ] வஸ்துவே [இதற்கு] பீஜம் (ஸுக்ரம்)". அது [மஹத் என்ற ஸகுண] ப்ரஹ்மம் என்றும், அழிவற்றது என்றும், சொல்லப்பட்டது. அதை ஸர்வ லோகங்களும் அண்டியிருக்கின்றன. [அதனில் பற்றுவைத்தவன்] ஒருவனும் அதைக் கட்டிக்கின்றான் இல்லை. இதுவே (இந்த ஸகுண ப்ரஹ்மமே) அது (அந்த நிர்க்குண ப்ரஹ்மம்)"

௨. அதன் ஸாகைகள் (1) கீழும் மேலுமாய்ப் பரவியிருக்கின்றன (2), துணைக்கினால் வளர்ச்சிபெற்றவைகள் (3), விஷயங்களைத் தவிராகக் கொண்டவைகள் (4). கீழே விழுதுகள் அநுஸந்ததியைப் பெற்றவைகளாகவும் (5), மனுஷ்ய லோகத்தில் கர்மத்தை அநுஸந்திப்பிறந்தவைகளாகவும் இருக்கின்றன. (6)

(1) அந்த ஸகுணப் ப்ரஹ்ம அஸ்வத்தத்தின் கொம்புகளாகிய ப்ரக்ருதி தத்வங்கள்.

(2) த்வந்த லக்ஷணங்களைப் பொருந்தி, அண்ட பிண்ட ரூபங்களாகப் பரவப்பட்டிருக்கும்.

ஒவ்வொரு ஸக்ஷிமபூதப்ராபல்யத்தால் ஆகாஸ அண்டங்களென்றும், வாயு அண்டங்களென்றும், அக்ரி அண்டங்களென்றும், ஜல அண்டங்களென்றும், ப்ருதிவி அண்டங்களென்றும், அநேக கோடிகள் உண்டு. இவற்றுள் ப்ருதுவி அண்டம் பூபுவர்ஸ்வர் மஹர் ஜன தபஸ் ஸத்ய லோகங்கள் ஏழாயும், அதல விதல நிதல ரஸாதல மஹாதல ஸுதல பாதல லோகங்கள் ஏழாயும், தட்டுக்குமேல் தட்டாய் விரிந்து, நிற்கின்றது.

பிண்டமும் இவ்வாறு மேலுங் கீழுமாக விரிந்து நிற்கும். வித்தை நட்டால், அது மண்ணுக்கு மேல் முளையாகவும் மண்ணுக்குக்கீழ் வேராகவும் விரியும். புருஷர்களுடைய பிந்து கர்ப்பத்தில் தரித்துவளர்ந்தால், அந்த தேகத்தின் நாகிஸ்தானம் தொட்டு ரிரஸ் வரையில் மேற்பாகம் என்றும், பாதம் வரையில் கீழ்ப்பாகம் என்றும், கூறப்படும்.

அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் ப்ரக்ருதியின் ஸ்வபாவம் மேல் கீழாகவும் பக்கமாகவும் வ்யாபித்தலே.

ஆனால், மேல் கீழ் முதலிய த்வந்த லக்ஷணங்கள் நிரக்குண வஸ்துவுக்கு இல்லை; ஸகுணத்துக்கே இவை இயல்பு.

(3) மேல் கீழ் முதலிய வருத்திகள் எல்லாம் குணஸங்கத்தால் உண்டானவை.

“குணஸங்கம்”=குணக்கூட்டம், முக்குணங்களின் சேர்க்கை.

(4) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தம் என்ற விஷயங்களும்,

அவைகளைப் பற்றிவந்த ஸுக துக்கங்களும், அஸ்வத்த ஸாகைகளில் தனிர்போலப் ப்ரகாவலிக்கின்றன.

இவைகளைத் தனிர் என்றது ஏனெனில், பற்றின ஸமயத்தில் நொறுங்கி அழிவதால் என்க. விஷயங்களும் ஸுகதுக்கங்களும் அநித்யம் என்பது கருத்து.

(5) ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்கு ஸுரிய ஸ்வர் புவர் பூ லோகங்களிலும் பாதாலங்களிலும் ஜீவ அஹங்காரமும் அதனைச் சார்ந்த காமம் க்ரோதம் லோபம் முதலிய மோகங்களும், விழுதுகள் போல் இறங்கி, பாரம்பரையாகத் துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றவைகளாயும்.

“அநுஸந்தத:” [“அது”, தொட்டு, + “ஸம்”, செவ்வையாக, + “தத”, விரிந்தது] = தன்னைத் தொட்டு விரிவைப்பெற்றவைகள்.

அஃதாவது, க்ரமமாக வருகின்ற ஜனன மரண துன்பங்கள்.

(6) பூலோகத்தில் ஜீவாத்மாக்களின் கர்மபலத்துக்கு ஏற்றபடி பல வர்ண மனுஷர்களாய்ப் பிறந்து, பலவித கர்மாதுஷ்டானிகளாய், இருப்பார்கள்.

௩. இதன் நுபம் இவ்விடத்தில் அப்படி அறியப்படுகின்றதில்லை (1). [இந்த வ்ருக்ஷத்திற் குத்யுமில்லை, மத்யழமில்லை, அந்தழமில்லை (2). ஒங்கி வளர்ந்த விழுதுகளோடுகூடிய இந்த அஸ்வத்தத்தை அஸங்கம் (3) என்ற நீருடமான ஆயுதத்தால் பிளந்து (4),

௪. அதன்பின், எதில் (5) சேன்றவர்கள் மறுபடியுந் திரும்பார்களோ (6), எதனிடமிருந்தும் (7) புராணப் ப்ரவ்ருத்தி [மார்க்கம்] ஏற்பட்டதோ (8), அந்த ஆத்ய புருஷனையே (9) பெறுகிறேன் [என்றேண்ண] அந்தப் பதம் (10) தேடத்தக்கது.

(1) இந்த ஸகுணப்ரஹ்ம வ்ருக்ஷத்தின் லக்ஷணங்களை இப்பொழுது கூறினவாறு மனுஷ்ய லோகத்தில் ஜீவிக்கும் பாமர ஜனங்கள் அறியார்கள்.

அஃதாவது, நிரக்குணப் ப்ரஹ்மம் ஜீவகாருண்யத்தால்

தன் ப்ரஹ்ம ஸக்திகளை விஜ்ரிம்பிக்கச் செய்து, மோஹ ரூபமா ன ப்ரக்ருதியுட்சென்று அதன் குணங்களைத் தன் நியதி ஸக்தி களால் விபாகஞ்செய்து, அண்டபிண்டங்களை விரித்து, ஜீவா த்மாக்களைத் தனுக்ராஸங்களை அநேக புவனங்களில் வைத் து, ப்ரவ்ருத்தி ந்வ்ருத்தி மார்க்கங்கள் என்றும், புண்ய மிஸ்ர பாப கர்மங்கள் என்றும், அவைக்குரிய ஸுகதுக்க பலன்கள் என்றும் விதித்து, ப்ரக்ருதிப் பொருள் ஒவ்வொன்றோடும் ப்ரக் ருதி மயமாகவே (ஸுகுணாவடிவமாகவே) ப்ரமாத்மா நிற்கின்ற தென்று மூடர்கள் அறியமாட்டார்கள்.

(2) ஸகுண ப்ரஹ்ம விரிவுக்குக் கால தேச திக் என்ற நியமங்கள் கணக்குக்கு எட்டாதபடியால், ஆதி மத்யம் அந்தம் என்ற பதங்கள் அதைப் பொருந்தா.

ப்ரஹ்மாவின் காலவகுப்பையே மனஸ் பற்றுவது துர்லப மாயிருக்கின்றது. ஸகுண மஹேஸ்வரனுடைய காலம் அளவி டவேகூடாது.

இனி, ப்ரக்ருதி வடிவமாய் நிற்கின்ற ப்ரமாத்மாவை எவ்வி தம் ப்ரக்ருதியில்நின்று கழற்றி உள்ளபடி அறியலாம் என்ற வினாவுக்கு, “அஸங்கம்” (பற்றில்லாமை) என்ற வாரிணால் ப்ரக் ருதி குணங்களைத் தன்னில்நின்று பிரித்துத் தன்னை அறியவே ண்டும் என்று உத்தரம் அளிக்கப்படும்.

(3) பற்றில்லாமை, நிராசை.

விருப்பு வெறுப்பு ரூபமான ஆசை மனவிலும் புத்தியிலு ம் ஏறி, அவ்விந்த்ரியங்களையும் ஜீவாத்மாவையும் விஷயங்களில் அழுத்திப் பற்று அவ்வது பிடிமானம் செய்ய விடாதிருத்தலை “அஸங்கம்” என்றார்.

(4) ஆதி மத்யம் அந்தம் இல்லாத அஸ்வத்தத்தை அஸங் கம் பிளக்கும் என்றால் அர்த்தம் பொருந்தாது. அந்தப் பதங்க ளின் வாச்சியார்த்தத்தை நீக்கி, லக்ஷியார்த்தத்தைக் க்ரஹிக்க வேண்டும்.

ப்ரமாத்மாவை தர்ஸிக்க முயல்கின்ற கர்மாதுஷ்டானி பற்றில்லாமை (“அஸங்கம்”) என்ற பழக்கத்தை இடைவிடாது

அதுஸரித்தால், அவன் அஹந்தை மமதை முதலிய மல தோ ஷங்களால் உண்டான பந்தனங்களை அறுப்பான் என்பதே லக்ஷ்யார்த்தம்.

நிர்க்குண வஸ்துவாகிய ப்ரமாத்மா ஒவ்வொரு பொருளி லும் இருந்தாலும், அங்கிங்கு போய் அதனை அறியக்கூடாது. ஒருவன் தனக்குள் மாத்தரம் அதனை அறியலாமாதலால், தனது தேகத்திலுள்ள ஆத்மாவை ஐம்பொறிகளிலும் அந்தஸ்கரணங் களிலும் சோம்பல் நித்தரை பொருமை விஷயஸுகம் முதலிய அவித்யா கார்யங்களிலும்நின்று மெல்லக் கழற்றி, ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம காரண தேஹங்களின் பந்தனங்களை முற்றாக அறு க்கவேண்டும். இந்தக் கைவல்ய தஸையில் ஆத்ம தர்ஸனம் விதி திக்கும்.

“த்ருடமான ஆயுதம்” = வலிமைபொருந்திய பாணம், கருவி.

(4) எந்த நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில்.

(5) யோனி வாய்ப்பட்டு இன்னொரு பிறவிக்கு வராதவர்க ளோ.

(6) எந்த நிர்க்குண வஸ்துவில்நின்று.

(7) பழைய ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் உண்டானதோ.

(8) ஸர்வத்திற்கும் காரணமான அந்தப் புருஷோத்தமனை யே.

(9) நிர்க்குண ப்ரஹ்ம பதம்.

௫. மாணம் மோஹம் அற்றவர்களும், ஸங்க தோஷத்தை ஜயித் தவர்களும்⁽¹⁾, அத்யாத்மத்தில் நித்யர்களும்⁽²⁾, முற்றாகக் காமங்களின ன்று நீங்கினவர்களும், ஸுகதுக்கம் என்று பெயர்பெற்ற த்வந்த்வங்க ளால் விடப்பட்டவர்களும் ஆகிய அழடர்கள்⁽³⁾ அவ்யயமான அந்த [ப்ரஹ்மபூய] பதத்தைப் பெறுகின்றனர்⁽⁴⁾.

(1) கர்மாதுஷ்டானங்களின் பலாபலன்களில் சிக்காதிருப் பவர்களும்.

“ஸங்க தோஷம்” = ஸகாம புத்தி தோஷம்.

விருப்பு வெறுப்பு, ஸுகம் கஷ்டம், வித்தி அவித்தி

முதலிய ப்ரக்ருதி த்வந்தவங்களைக் கருதிச் செய்யப்பட்ட அல்லது விடப்பட்ட கர்மங்கள் ஸகாம புத்திதோஷத்தைப் பெற்றவை. தனக்குரிய கர்மங்களை ஸுக துக்க ஜய அபஜய காமங்களுக்கு அடிமைப்படாமல் செய்கின்றவனே நிஷ்காம கர்மாதுஷ்டானி.

(2) ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வியிலும் கர்மங்களிலும் இடைவிடாது உறுதியாக நிற்கின்றவர்களும்.

(3) விவேகிகள்.

(4) மோகஷ ஸம்பத்துக்கே ஜீவாத்மா லோகத்தில் வாழ வேண்டும் என்று இந்த ஸ்லோகத்தில் விளக்கி, அடுத்த ஸ்லோகத்தில் மோகஷம் ஸ்வயம் ஜ்யோதி ஸ்தானம் என்றும், ஸூர்ய சந்திர அக்ஷி ஜ்யோதிகள் பந்த தஸையில் நிற்கின்ற ஜீவாத்மாவை விமோசனம் செய்வதற்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்றும் போதிக்கின்றார்.

கூ. எதையடைந்து தீரும்பார்களோ (1), அந்த எனது மேலான ஸ்தானத்தை (2) ஸூர்ய சந்திராக்ஷிகள் பிரகாசிப்பிக்கின்றார்களிலை (3).

(1) எந்த லோகத்தைப் பெற்றுத் திரும்ப வரமாட்டார்களோ.

நிஷ்காம புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்கின்றவர்களுக்கு விஷய ஸுகங்களிற் பற்று இராது. இவர்களில் அநேகர் மேல் லோகங்களில் ஒன்றாகிய பூலோகத்தில் வாழ்ந்து, இறந்தபின் ஸ்வர்க்க லோகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட மஹர் முதலிய மேல் லோகங்களிற் சென்று, கௌமார திவ்ய ஸரீரத்தைப் பெற்று, அங்கிருந்தே வேறொரு பிறவியைப் பெறாமல் ஸத்த்கர்ம அதுஷ்டானங்களால் ஜீவன்முத்தியைப் பெறுவார்கள்.

சில நிஷ்காமபுத்திமான்கள், தாங்கள் பூர்வத்தில் ஸகாம புத்தியோடு செய்த புண்யகர்மங்களின் பலன்களைப் புசிக்கும் பொருட்டு, ஸ்வர்க்கலோகஞ் சென்று, அதன்பின் பூலோகத்துக்குவந்து, புண்ய யோனிவாய்ப்பட்டு மாதாட தேஹமெடு

த்து வாழும்பொழுது பூலோகத்திலேயே ஜீவன்முத்தியை அடைவார்கள்.

(2) என்னுடைய ப்ரஹ்ம நிர்வாண பதத்தை.

(3) ஜீவன்முத்தர்கள் வலிக்கின்ற, ப்ரஹ்ம நிர்வாணம் ஸ்வயம் ஜ்யோதிப் ப்ரகாஸத்தைப் பெற்றிருப்பதால், அதற்கு ஸூர்ய சந்திர அக்ஷிப் ப்ரகாஸங்கள் வேண்டியதில்லை. சந்திரன் ஸ்தூல தேஹ வ்ருத்திக்கு முக்ய காரணன். ஸூர்யனும் அக்ஷியும் ப்ராணன் புத்தி முதலிய ஸூக்ஷ்ம தேஹ தத்வங்களின் வ்ருத்திக்குக் காரணங்கள். ஜீவன்முத்தி தஸையில், ஆத்மா, காரண ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல தேகங்களைப் பற்றாமல், தனக்குரிய ப்ரகாஸத்தோடு வாழ்வதால், அந்த ப்ரஹ்ம நிர்வாண நிலையில் “ஸூர்ய சந்திராக்ஷிகள் ப்ரகாஸிக்கின்றார்களிலை” என்றார்.

எ. எனது ஸநாதன அம்ஸமே (1) ஜீவலோகத்தில் (2) ஜீவனாக்ஷி (3), ப்ரக்ருதியில் நிற்கின்றவைகளும் (4) மனஸை ஆறுவதாகக் கொண்டவைகளும் (5) ஆகிய இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது (6).

(1) ஸதாகாலமுமுள்ள எனது அன்பும் அறிவுமயமான ஒரு ரேகையே.

“அம்ஸம்”=கூறு, பகுதி, பங்கு, ரேகை, கதிர், கிரணம்.

(2) ஜீவர்கள் வலிக்கும் ஒவ்வொரு லோகத்திலும்.

(3) “ஜீவபூத:”=ஜீவனாக்ஷி; ஜீவாத்மாக்களாகி. அத். எ. ௫. (ச.) எண்ணரிய ரேகைகளில் ஒரு ரேகை அசைய, அதனில் ஒடுங்கி நின்ற ஜீவகோடிகள் அக்ஷிப் பொறிகள் போலத் தோன்றின என்று உபநிஷத்தில் கூறியிருக்கின்றது.

(4) ப்ரக்ருதி குணங்களிலின்று பிறந்தவைகளும்.

(5) ஆறும் இந்திரியமாகிய மனஸைப்பற்றியே ஜீவிக்கின்றவையாயும்.

(6) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்ற ஞானேந்திரியங்களை என்வஸம் இழுக்கின்றது.

“இந்திரியாநி கர்ஷதி”=இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது.

“கர்ஷதி”=கர்ஷணத்தை (இழுத்தலைச்) செய்கின்றது.

ஞானேந்திரியங்களை உள்முகமாக இழுத்து, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை மேலாகக்கொண்ட புத்தியோடு பரமாத்மாவின் திருவருள் (அதுகாஹ ஸக்தி) சேர்க்கும் என்பது பற்றி “எனது அம்ஸமே...இந்திரியங்களை இழுக்கின்றது” என்றார்.

தத்தம் விஷயங்களை ஐம்பொறிகள் க்ரஹிக்கும்பொழுது மனஸ் அவ்விந்திரியங்களோடு கூடி நில்லாதுபோனால், அவற்றின் க்ரஹணம் ப்ரயோஜனப்படாது. ஐம்பொறிகளை மனஸ் அடுத்து, ஒவ்வொன்றின் தன்மையைப் பெற்று, ஒவ்வொன்றுக்கும் ஸஹாயமாக நிற்பதால், “மனஸை ஆரூவதாகக் கொண்ட” இந்திரியங்கள் என்றார்.

ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தைப் பற்றிநிற்கும் நாட்களில் மனஸ் ஐம்பொறிகளால் இழுபட்டு, பஹிர் முகமாகவே அனாத்ம கார்யங்களைப் பாராட்டி வரும்.

அனாத்ம கார்யங்கள் அழிவுள்ளவை என்றும், அவற்றால் வரும் இன்பங்கள் தோன்றினவாறு அழிகின்றபடியால் துன்பத்துக்கு ஹேது என்றும், நிஸ்சயித்த புத்திமான் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை நாவோன். அந்த பக்வகாலத்தில் ப்ரபேஸ்வரன் பஞ்ச இந்திரியங்களை அந்தர்முகமாகத் திருப்பி, ஆத்மாவைத் தேடும் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்வார்.

ஜீவாத்மா தனக்கு ஸுகங்களை ஏற்படுத்தும் நற்கர்மங்களையும் தனக்குத் துக்கங்களை ஏற்படுத்தும் தீக்கர்மங்களையும், தானே செய்து வருகிறான் என்று நினைப்பான். ஆனால், உள்ள ஸங்கதி அப்படியன்று. ௧௮. ௧௪-௧௬ இல் கர்மத்துக்குக் காரணங்கள் ஸ்தூல ஸரீரமும், ஸூக்ஷ்ம ஸரீரமும், கர்த்தருதவபுத்தி தோஷமும், ரஜஸ் குணத்தின் எவ்வுமும்; மஹேஸ்வரனும் என்று விளக்கப்பட்டது. தீக்கர்மங்களுக்கு முக்ய காரணம் ரஜஸ் குண உத்வேகங்களாகிய துராசைகளே. துராசைகளில் சிக்குண்டவனுக்கு விதிவிலக்கு ரூபமான தர்மத்தால் நல்ல வழியைக் காட்டி, அவனுக்குள்ளிருந்து புண்ய கர்மங்களை அதுஸரிக்கும் படி செய்கின்றவன் அதுகாஹ கர்த்தாவாகிய மஹேஸ்வரன் என்பதுபற்றி, தனது ஸநாதன அம்ஸமே ஞானேந்திரியங்களை

உள்ளிழுத்தும், கர்மேந்திரியங்களை நற்கர்மங்களிற் ப்ரவேஸிக்கச் செய்தும், வருகின்றது என்று போதித்தார்.

வரும் ஸ்லோகத்தில் ஜீவாத்மாவின் இறப்பைப்பற்றி உபதேஸமாகும். இறப்பென்றது ஸ்தூல தேஹத்தை விடுதல்.

௮. ஈஸ்வரன் ⁽¹⁾ எப்பொழுது உத்கரம்க்கின்றனோ ⁽²⁾, எப்பொழுது [வேறோ] ஸரீரத்தைப் பெறுகின்றனோ ⁽³⁾, அப்பொழுது ⁽⁴⁾ இவைகளை க்ரகித்துக்கொண்டு செல்கின்றான் ⁽⁵⁾, வாயு [ஓடு] ஸ்தானத்தினின்று கந்தங்களை [க்ரஹித்துக்கொண்டு செல்வது] போல ⁽⁶⁾.

(1) மஹேஸ்வரன் அங்கு மாத்ரம் இங்கு மாத்ரம் இருக்கின்றார் எனாதபடி ப்ரக்ருதிப் பரப்பெங்கும் நாயகனாக (கூ. ௧) இருப்பார். அதுபோல, ஜீவாத்மா தனக்குரிய தேகமெங்கும் நாயகனாக இருப்பதாலும், அந்த ஜீவாத்மா பரமாத்ம அம்ஸமாதலாலும், ஈண்டு “ஈஸ்வரன்” என்ற பதம் ஜீவாத்மாவைக் குறிக்கின்றது. இது அன்பினால் வந்த உபசார வார்த்தை.

(2) ஜீவாத்மா ஸ்தூல ஸரீரத்தினின்று எப்பொழுது புறப்படுகின்றனோ.

உத்கரமித்தல் = [ஸ்தூல தேஹத்தை விட்டு] வெளியே செல்லுதல், புறப்படுதல்.

(3) மாண்காலத்தில் தன் ஸ்தூல தேஹத்தைவிட்டு ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தோடு ஜீவாத்மா புறப்படும் ஸமயத்தில், நரகத்துக்கு உரியவனாகில் நரகவேதனையைப் பொறுக்கத்தக்க யாதனா ஸரீரத்தைப் பெறுவான்; ஸ்வர்க்கத்துக்கு உரியவனாகில் ஸ்வர்க்க ஸுகங்களை அதுபவிக்கத்தக்க போதனா ஸரீரத்தைப் பெறுவான்.

நரக ஸ்வர்க்க அதுபவங்களைப் புசித்து மறுபடி பூலோகத்திற்குத் திரும்பும் பொழுது, வேறொரு ஸ்தூல தேஹத்தைத் தரிக்கின்றான்.

(4) நரகலோகத்துக்குரிய யாதனா ஸரீரத்தையாவது, ஸ்வர்க்க லோகத்துக்குரிய போதனா ஸரீரத்தையாவது, பூலோகத்துக்குரிய ஸ்தூலதேஹத்தையாவது பெறும்பொழுது.

(5) “இவைகளை” = முன் ஸ்லோகத்தில் கூறப்பட்ட ஞானே

ந்தரியங்களையும் அவற்றோடு ஸம்பந்தப்பட்ட அந்தஸ்கரணங்களையும், கர்மேந்தரியங்களையும், ப்ரணாதிவாயுக்களையும்.

இந்த தத்வங்கள் எல்லாங்கூடி ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு ஸைக்ஷ்ம ஸரீரமாகும்.

(6) இப்படி ஒரு ஸ்தூல ஸரீரத்திலிருந்து ஜீவாத்மாவும் ஸைக்ஷ்ம ஸரீரமும் வேறொரு ஸ்தூல ஸரீரத்துக்குச் செல்லும் பொழுது, பழைய ஸரீரத்தில் சேகரித்த வாஸனைகளை அது புதிய ஸரீரத்துக்குக் கொண்டுபோகும். எப்படியெனில், வாயு பரிமளங்களை ஒரு ஸ்தானத்திலிருந்து இன்னொரு ஸ்தானத்துக்குக் கொண்டு போவதுபோல.

கந்தங்கள்=வாஸனைகள்.

ஜீவாத்மாவுக்குரிய உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஸ்கரணங்களில், உள்ளம் என்ற அந்தஸ்கரணத்திலேயே ஸகல விஷயாநுபவங்களும் பிஜ ரூபமாக ஒடுங்கி வலிக்கும். இவற்றை “வாஸனை” (residues of experiences) என்பார்கள் பெரியோர். இந்த வாஸனைகளைக் கொண்டே ஜீவாத்மாவின் உத்தாரணம், பிறவிக்குப் பிறவி, நடைபெற்று வரும். கர்மபலப் புலிப்பாலேயே அதன் அறிவும் அன்பும் பிறவிகள் தோறும் வருத்திப்படும்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ஜீவாத்மா லோக விஷயங்களை நேரே அறியமாட்டான் என்றும், ஸைக்ஷ்ம ஸரீரத்தின் ஒரு பாகமாகிய ஞான ஸாதனங்களால் அவற்றை அறிவான் என்றும், விளக்கப்படும்.

கூ. இவன் (1), மெய் வாய் கண் முகத் தேவிகளையும் மனஸையும்திஷ்டாநமாகக் (2) கொண்டு, விஷயங்களை அநுபவிக்கின்றான் (3).

(1) ஜீவாத்மா.

(2) இருப்பிடமாகக்.

(3) ஸப்த ஸ்பர்ஸ ரூப ரஸ கந்தங்களை அறிகின்றான்.

ய. உத்கரம்க்கின்றவனாக, வஸிக்கின்றவனாக, அநுபவிக்கின்றவனாக, துணைகளோடு கூடியவனாக, அவிவேவிகள் [ஜீவாத்மாஸைத்]

தோடர்ந்து அறிகிறார்களில்லை (1). ஞானக்கண் பெற்றவர்கள் [அப்படி] அறிகிறார்கள் (2).

(1) பாமாஜனங்கள் (பாமாணமந்தவர்கள்) தேஹமே நானென்றெண்ணி, அதற்கு வேறாக ஜீவாத்மா என்ற வஸ்து இருக்கின்றதென்றும், அந்த ஜீவாத்மாவே மரணகாலத்தில் வெளிப்படுகின்றதென்றும், வேறொரு தேஹத்தில்போய் வாழுகின்றதென்றும், ஐம்பொறிகளாலும் அந்தஸ்கரணங்களாலும் விஷயங்களை அறிகின்றதென்றும், ஸத்வ ரஜஸ தமஸ் குணங்களைத் தரித்து நிற்கின்றதென்றும் அறியார்கள்.

அவிவேகிகள்=முடர்கள், தேஹவான்கள்.

(2) பரமேஸ்வரன் அநுக்ரஹத்தால் பெற்ற பேரறிவாலேயே இந்த உண்மைகளை அறிகின்றார்கள்.

“ஞான சக்ஷு”=ஞானக்கண்; ஆத்ம கார்யங்களை அனாத்ம கார்யங்களிலின்று பிரித்தறியும் ஸக்தி; பேரறிவு.

லோக விஷயங்களில் ஸங்க தோஷம் புத்திக்கு விருப்பு வெறுப்புக்களால் வந்தது. விருப்பு வெறுப்புக்கள் ஆஸையின் த்வந்த்வ மலங்கள் என்று நிர்ஸயித்த புத்தி அவற்றைத் தன் மேல் எறித் தன் விசாரணை ஸக்தியைக் கெடுக்கவிடாது. இந்த ஜாக்ர தஸையில் விருப்பையும் வெறுப்பையும் ஒன்று போல மதித்து, தன் விசாரணைகளில் சலனமற்றுப் ப்ரவேசித்து ஜீவாத்மாவுக்கு உற்ற துணையாக நிற்கும்.

த்வந்த் ஸமத்வம் பெற்ற புத்தியின் பார்வையும் விசாரணைத்வமும் அதிக விஸாலமாயும் ஆழமாயும் இருக்கும். ஐம்பொறிகளால் அறியப்பட்ட லோக விஷயங்களுக்கு மேலான ஆத்ம கார்யங்களையும் அறியும்.

பக்வகாலத்தில் பகவானால் அருளப்பட்ட இந்த மேலான அறிவு “ஞான சக்ஷு” (ஞானக்கண்) எனப்படும்.

இது மெல்ல மெல்லத் திறக்கப்படும். ஆரம்பத்தில் ஆத்ம அனாத்ம விஷயங்களை இருள் கலந்த ஒளியில் கண்டது போலச் சிறு அறியும். முற்றாகத் திறந்த பின், விவரமாகவும் நிர்ஸயமாகவும் அக்கார்யங்களை அறியும். ஸாதாரண புத்திக்கு மேற்

பட்ட விவேகத்தால் ஜீவாத்மா தன்னைப் பந்திக்கின்ற மலபந்தங்களை உபாயமாக அறிந்து, அவற்றையெல்லாம் அறுப்பதற்கு முயலும். இவை முற்றாக அறவே, சிற்றறிவு பேரறிவாகும்.

ஜீவன் முக்தனுடைய பேரறிவே (அகண்டாகார அறிவே) சரியான “ஞானசகஷு”. இந்த ஞானக்கண் பெற்ற ஜீவன் முக்தர்களே ஜீவாத்மா தேஹத்துக்கு வேறானவன் என்று ப்ரத்யக்ஷமாக அறிவார்கள்.

௧௧. (ஆத்ம ப்ராப்திக்கு) முயற்சி செய்கின்ற⁽¹⁾ யோகிகள் இவனை⁽²⁾ ஸரீரத்தில் [வேறும்] நீர்கின்றவனாக அறிகின்றார்கள். சித்தஸுத்தியற்ற⁽³⁾ அறிவீனர்கள் முயன்றலும்⁽⁴⁾ இவனை அறிகின்றர்களில்லை⁽⁵⁾.

(1) ஆத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறும்படி முயல்கின்ற.

(2) இந்த ஜீவாத்மாவை.

(3) விருப்பு வெறுப்பு கோபம் லோபம் முதலிய மலங்களால் வாதிக்கப்பட்ட.

(4) ப்ரயாஸப்பட்டு அறிய யத்தனித்தாலும்,

(5) இவன் ஸ்தூல ஸரீரத்துக்கும் ஸுக்ஷ்ம ஸரீரத்துக்கும் வேறானவன் என்று அறியார்கள்.

ஸ்மத்வ புத்தியை ஆதாரமாகக்கொண்ட அஷ்டாங்க யோகத்துக்குரிய ஸனிகல்ப ஸமாதியிற் சென்றவர்களே இந்த உண்மையை அறிவார்கள்.

ஸைவ வரித்தார்த ஸாஸ்த்ரங்களில் ஸனிகல்ப ஸமாதி ஜீவாத்ம தர்ஸனம் எனப்படும். இந்த தர்ஸனைபெற்றவனே ஜீவாத்மா ஸுக்ஷ்ம ஸ்தூல தேஹங்களுக்கு அந்யன் என்று உறுதியாக அறிவான்.

எ—௧௧. மந்த்ரங்களில் ஜீவ புருஷ லக்ஷணங்கள் விளக்கப்பட்டன. இனி, மேல் வரும் ௧௨—௧௩ மந்த்ரங்களில் உத்தம புருஷனாகிய ப்ரமாத்மாவின் லக்ஷணங்கள் உபதேசிக்கப்படும்.

௧௨. ஆதித்யனைச் சார்ந்த எந்த தேஜஸ் லோகத்தை எல்லாம் ப்ரகாஸிப்பிக்கின்றதோ, சந்த்ரனிடம் எந்த தேஜஸோ, அக்தியினிடம் எந்த தேஜஸோ, அந்த தேஜஸை எனதாக அறி⁽¹⁾.

(1) ப்ரமேஸ்வரனுடைய ப்ரகாஸமே ஸூர்யனிலும் சந்த்ரனிலும் அக்தியிலும் உள்ளது. ஞான சகஷுவின் தேஜஸும் அவருடைய அம்ஸம் என்று இதில் கூட்டினார்.

௧௩. எனது ஓஜஸால்⁽¹⁾ புய்யுட் புதந்து நான் பூதங்களைச் சுமக்கின்றேன்⁽²⁾. ஜலவடிவச் சந்த்ரனாகத் தோன்றி, ஓஷதிகளையும்⁽³⁾ வளர்க்கின்றேன்.

(1) வல்லபத்தால்; தேவாத்ம ஸக்தியால்.

(2) சராசரங்களுக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்றேன்.

(3) புல் பூண்டு செடி கொடி விருக்ஷங்களையும்.

௧௪. நான் வைஸ்வநானாகத் தோன்றி⁽¹⁾, ப்ராணிகளின் தேஹத்தை அண்டி, ப்ராணன் அபானன்களோடு கூடி, நான்துவித அன்னத்தைப்⁽²⁾ பக்த்வப்படுத்துகின்றேன்⁽³⁾.

(1) ஜடராக்கியாக வயிற்றில் நின்று; அன்னபானாதிகளை ஜீர்ணிக்கச் செய்யும் அக்தியாகத் தோன்றி.

“வைஸ்வநர”=ஸ்ர்வ (“விஸ்”) நரர்களிலும் (ப்ராணிகளிலும்) உள்ளது. அதாவது, ஜடராக்கி, “ஜடர” + “அக்தி”=வயிற்றினின்று ஜீர்ணிக்கும் அக்தி.

அர்ஜுநனுக்கு இன்னொருமுறை உபதேசிக்கப்பட்ட அநுகீதா, ௫. ௨௧௧-௨௧௪ இல், பகவான் பஞ்சவாயுக்களின் மத்தியில் வைஸ்வநர அக்தி எரிகின்றதென்றும், பஞ்ச ஞானேந்த்ரியங்களும் மனஸும் புத்தியும் அதன் ஸ்ப்த ஜிஹ்வாக்கள் (ஏழு நாக்குகள்) என்றும், இவைகட்கு விறகு பஞ்ச விஷயங்களும் நினைவுகளும் ஞேயங்களும் என்றும், கூறினார்.

(2) அன்னம் என்றது பக்ஷியம், தீன்பண்டம். இது ப்ருதிவி அப்பு தேயு வாயுவின் ப்ரபல்யத்தால் நான்குவகைப்பட்டு, பார்த்திவ அன்னமென்றும், ஆப்ய அன்னமென்றும், தைஜஸ

அன்னமென்றும், வாய்வய அன்னமென்றும் அழைக்கப்படும். மானுடர்க்குரியது பார்த்திவ அன்னம். சாதக பகலிக்கும் ஸ கோர பகலிக்கும் உரியது ஆப்யான்னம். வாலகிலிக்கு உரியது தைஜஸ அன்னம். ஸர்ப்பத்துக்கு உரியது வாய்வய அன்னம்.

(3) எந்தெந்தப் ப்ராணிகளுக்கு எந்தெந்த அன்னமோ, அந்த அன்னத்தை அவர்களில் ஜீர்ணிக்கப்பண்ணுகின்றேன்.

௨௫. நான் எல்லாநுடைய ஹ்ருதயத்திலும்⁽¹⁾ வீற்றிருக்கின்றேன். என்னிடமிருந்து வீதிநுபமாயும் விலக்த நுபமாயும் உன் ஸ்மிருதி⁽²⁾ [தோன்றிற்று]. ஸர்வ வேதங்களாலும் வேத்யன்⁽³⁾ நானே. வேதாத் தத்தைச் செய்தவனும் நானே⁽⁴⁾. வேதவித்தும் நானே⁽⁵⁾.

(1) புத்தி தத்வத்தில்.

(2) அக்ஷர மாத்ரா ஸ்வர ரூப வேதங்களை ஸ்ரவணஞ் செய்தே (காதால் கேட்டே) அறியவேண்டியதால், வேதங்கள் “ஸ்ருதி” என்ற பெயரைப் பெற்றன.

ஸ்ருதியைக் கற்றறிந்த மஹான்களின் மனவலிற் படிந்த வேதார்த்தங்கள் “ஸ்மரணங்கள்”, அல்லது “ஸ்மருதிகள்”, எனப்படும். இவையே தர்ம ஸாஸ்த்ரங்களாயின.

“மத்த: ஸ்மருதி ஞானம் அபோஹநஞ்ச” என்ற பதங்கள், “என்னிடமிருந்து ஞாபகமும் மெய்யறிவும் [இவை] இல்லாமையும் [தோன்றின]” என்றும், பொருள் பண்ணலாம்.

(3) அறியத்தக்கவன்.

(4) வேதங்களின் ஞானகாண்டமாகிய வேதார்த்தத்தை (உபநிஷத்களை) ருஷிகள் வாயால் பொழிந்தவனும் நானே.

(5) வேதவாக்கியங்கள் விளக்கும் மெய்ப்பொருளும் நானே; என்னை உள்ளபடி அறிகின்ற ஜீவன்முத்தனும் நானே.

௨௬. லோகத்தில்⁽¹⁾ க்ஷான்⁽²⁾ என்றும், அக்ஷான்⁽³⁾ என்றும், இரண்டு வகையான புருஷர்கள்⁽⁴⁾ [உண்டு]. ஸர்வ பூதங்கள்⁽⁵⁾ க்ஷா [புருஷர்] என்றும், கூடஸ்தர்⁽⁶⁾ அக்ஷா [புருஷர்] என்றும், கூறப்படுகின்றன.

௨௭. அழிவற்ற எந்த எஸ்வரன்⁽⁷⁾ முவுலகத்தையும் உட்புதந்து சுமக்கின்றனோ⁽⁸⁾, அந்த வேறன்⁽⁹⁾ உத்தம புருஷன்⁽¹⁰⁾ பரமாத்மா⁽¹¹⁾ என்று [வேதங்களில்] கூறப்பட்டான்.

(1) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாக.

(2) க்ஷர புருஷர்=அழிகின்ற புருஷர்.

(3) அக்ஷர புருஷர்=அழிவற்ற புருஷர்.

(4) “புருஷன்”=[தேஹத்தில்] உள்ளிருப்பவன்.

“த்வென புருஷென”=இரண்டு புருஷர்கள்=இருவகையான புருஷர்கள்.

ப்ரக்ருதிக்குள் வீற்றிருக்கும் புருஷர்களில், ஒருவகையார் ப்ரக்ருதி வேறு தாங்கள் வேறு என்ற உண்மையை அறியாத மூடர்கள். இவர்கள் “க்ஷர புருஷர்கள்” (அழியும் புருஷர்கள்), ஏனெனில், அந்ருத ஜட துக்கிகளாக இருக்கின்றவர்கள் ஒருகாலத்தில் நாஸமடைந்து ஸச்சிதானந்த சரிவ சொரூபிகளாதலால்.

இன்னொரு வகைப் புருஷர்கள், ப்ரக்ருதி வேறு தாங்கள் வேறு என்ற அறிவோடு, ப்ரக்ருதியிலிருந்தும் அதனைப்பற்றாமல், வாழும் ஞானிகள். இவர்கள் அந்தர்யாமியாகிய மஹேஸ்வரனும் ஜீவன்முத்தரும். இவர்கள் “அக்ஷர புருஷர்கள்” (அழியாத புருஷர்கள்), ஏனெனில், இவர்கள் ப்ரக்ருதியோடிருக்கும் காலமெல்லாம் ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபிகளாயிருப்பதால்.

(5) ஸகல ப்ராணிகள், ஜீவர்கள்.

(6) “கூட” (ஸிகரம்), “ஸ்த” (அசையாதுநின்றல்) என்ற தாதுக்கள் கூடி ஜனித்த பதமாகிய “கூடஸ்த”, மலையின் முடி போல மேலான தனித்த நிலையை உடைய வஸ்து என்று பொருள்படும். கூ. அ, (ச).

இந்த அக்ஷர புருஷர்களை பகவான் அத். கூ. அ இலும் ௨௨. ச இலும், கூடஸ்தர் என்று தெளிவாகச் சொன்னார்.

(7) ஸக்திமானாகிய நிர்க்குண ப்ரஹ்மம், ப்ரமாத்மா.

(8) பரமாத்மாவின் அனந்தகோடி ரேகைகளில் ஒரு ரேகை மஹேஸ்வரனாகி, பஞ்சக்ருத்யங்களைப் பூ புவர் ஸ்வர

முதலிய லோகங்கள் தோறும் நடத்தி வருகின்றது என்பது பற்றி, “மூவுலகத்தையும் உட்புகுந்து சுமக்கின்ற” பரமாத்மா என்றார்.

(9) மஹேஸ்வரனுக்கு அப்பாற்பட்ட.

(10) மிக மேலான புருஷன்.

(11) “பரம”=யாவற்றிற்கும் உயர்ந்த. “ஆத்மா”=மெய்ப் பொருள்.

யௌ. நான் [ப்ரக்ருதி புருஷர்களாகிய] க்ஷரத்துக்கும் அக்ஷரத் துக்கும் அப்பாற்பட்டவன். ஆதலால், லோகத்திலும் வேதத்திலும் புருஷோத்தமன் என்று ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கிறேன். (1)

(1) இந்த மூன்று (௨௮, ௨௯, ௨௯) மந்த்ரங்களில் ஆண் பெண் அலி ரூபமாய்த் தோன்றும் ப்ரக்ருதிக்குள் இருக்கும் புருஷர்கள் இருவகையார் என்றும், இவர்கட்கு அப்பாற் பட்ட வேறொரு புருஷன் இருக்கின்றான் என்றும், விளக்கப் பட்டது.

ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான புருஷர்களில், பலர், ப்ரக்ரு திக்கு அடிமைப்பட்டு ப்ரக்ருதி சொரூபமாகவே இருப்பதா லும், ப்ரக்ருதி அழிவதுபோலத் தங்கள் மூடத்வம் அழிவதா லும், ஜீவப்ரக்ருதிகள் (அத். எ. ச. ௫.) எனவும், க்ஷர புரு ஷர்கள் எனவும், அழைக்கப்படுவார்கள்.

வேறு சிலர், ப்ரக்ருதிக்கு அடிமைப்படாமல், ஸ்தேஹ தஸையிலும் விதேஹ தஸையிலும் அஸங்கமாக, அந்தர்யாமி ஈஸ்வரன் என்றும் ஜீவன்முக்தர் என்றும் போற்றப்பட்டு ஸச் சிதானந்த ஸ்வரூபிகளாக எக்காலமும் வாழ்வதால், அக்ஷர புருஷர்கள் என்றும், கூடஸ்தர் என்றும், அழைக்கப்படுவார்கள்.

ஜீவகோடிகளுக்கும், ஜீவன்முக்தர்களுக்கும், அந்தர்யாமி ஈஸ்வரனுக்கும் மேற்பட்ட புருஷன் புருஷோத்தமன், அல் லது பரமாத்மா.

யௌ. பாரத, எவன் மோஹமற்று என்னை இவ்விதம் புருஷோ த்தமனாக அறிகின்றனோ, அவன் ஸர்வ வித்தாகி (1), என்னை ஸர்வ பாவனையால் (2) ஸேவிக்கின்றான் (3).

(1) குணங்குறியற்றதும், பிரிக்கக்கூடாததும், ஸகல வஸ்துக்களிலும் ப்ரவேசரித்து நிற்கின்றதும், ஆகிய மெய்ப்பொரு ளை அறிகின்றவனாகி.

“வித்”=அறிகின்றவன். “ஸர்வ வித்”=எல்லாமானதை அறி கின்றவன்.

(2) விபாகஞ்செய்யாத அகண்ட பாவனையால்.

வெவ்வேறாக இருக்கும் ரூபங்களைக் கவனித்தல் வ்யஷ்டி பாவனை.

ஸகல ரூபங்களும் சிதாகாஸமாய் நிற்கும் பரமாத்மாவில் தோன்றி மறைவதால், அவற்றை எல்லாம் பொய்ப்பொருள் என்று விட்டு, சிதாகாஸத்தையே கவனித்தல் ஸர்வ பாவனை.

(3) வணங்குகின்றான்; அதுவே பரம்பொருள் என்றும் அதனையே வழிபடவேண்டும் என்றும் நிர்ஸயித்து, ஆனந்த சொரூபியாய் வாழ்கிறான்.

௨௦. பாபமற்ற (1) பாரத, மிக ஊழலமான இந்த [புருஷோ த்தமப் ப்ராப்தி] ஸாஸ்த்ரம் என்னால் கூறப்பட்டது. இதை புத்தி மான் அறிந்து க்ருத க்ருத்யனாவான் (2).

(1) பழிக்கு அஞ்சின.

(2) “க்ருத க்ருத்யன்”=செய்யவேண்டிய கர்மங்களை கௌ ஸலமாகச் செய்கின்றவன்; க்ருதார்த்தன்.

உபநிஷத்களென்றும் ப்ரஹ்மவித்தைகள் என்றும் யோகஸாஸ் த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற புருஷோத்தமப் ப்ராப்தியோகம் என்ற பதினத்தாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினாறாம் அத்யாயம்.

தைவாஸூர ஸம்பத் விபாக யோகம்.

[அஸ்தாவது, ஜீவாத்மாக்களில் சிலருக்கு தைவ குணப் பேறும், பலருக்கு ஆஸூர குணப்பேறும், அவர்களின் பக்வத் துக்குத் தக்கபடி, உற்பத்திகாலத்திலேயே பரமேஸ்வரன் அருள்வார் என்றும்; இந்த இரண்டு பேற்றில், தைவ ஸம்பத்தே பதினைந்தாம் அத்யாயத்தில் கூறப்பட்ட புருஷோத்தமப்ராப்திக்கு அதுகூலப்படும் என்றும்; ஆஸூர ஸம்பத்தைப் பெற்றவர்கள் ஞான ஸாஸ்த்ரத்தையும் தர்ம ஸாஸ்த்ரத்தையும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளாமலும், அவற்றில் போதிக்கப்பட்டப்ராப்தி விவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் ஸக்ஷணங்களையும் அறிய விரும்பாமலும், காமகாரத்தால் விஷய போதங்களைக் கருதி ஸாஸ்த்ர விதிகளை விட்டு, அத்யாயமாகப் பணம் வீடு தோட்டம் நகை முதலிய பொருட்களைப் பெற முயல்வார்கள் என்றும்; இவர்களுடைய காமக்ரோத லோபங்கள் மனஸைக் கெட்டுத்து இவர்களை நரகத்தில் தள்ளும் என்றும், உபதேஸித்த வாக்குக்களை அர்ஜுனன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினாறாம் பாடம்.

அறிவிலும் ஸுகத்திலும் மேன்மை பெற்ற ஸத்வகுணத் தைச் சார்ந்த ஜீவர்கள் மூடத்தை விட்டுப் ப்ரகாஸத்தைப் பொருந்துவார்கள். இந்த ஸத்வ குணப் ப்ரகாஸம் “தைவ குணம்” எனப்படும். (“தைவ” என்றது “தேவ” என்னும் பெயர்ச்சொல்லடியாக வந்த சொல்.)

“தைவ ஸம்பத்”=ஸத்வ குண ப்ரகாஸப்பேறு(“ஸம்பத்”).

இந்தத் தைவ ஸம்பத் பூலோகத்தில் ஸ்வல்பமாகவும் ஸ்வ

க—ந.]

அத்யாயம், டிகு.

ர்த்தலோகத்தில் அதிகமாகவும் இருப்பதால், ஸ்வர்க்கலோக வாஸிகள் “தேவர்கள்” என்று ப்ரவரித்தி பெற்றார்கள்.

“தேவ” (தேவன்) என்ற பதம், “திவ்” (ப்ரகாஸித்தல்) என்ற தானுலிஸின்று ஜனித்து, ப்ரகாஸம் பெற்றவன் என்று பொருள்படும்.

இந்த ப்ரகாஸத்தையுடைய ஸத்வகுணத்துக்குப் ப்ரயாய நாமம் “ஸூர ஸம்பத்” (“ஸூ”=ஸுகம், “ர”=சுதல்), ஸுகத் தைக் கொடுக்கும் பேறு.

எனவே, “அஸூர ஸம்பத்” என்ற பதங்கள் ஸுகத்தைக் கொடாத பேறு என்று அர்த்தப்படும். இதுவே “ஆஸூரம்” எனப்படும். (“அஸூர” என்ற பெயர்ச்சொல்லடியாக வந்த சொல் “ஆஸூர”.) ரஜஸ்குணத்துக்கும் தமஸ்குணத்துக்கும் உரியவை சலனமும் துக்கமும்.

ஜ்யோதிஷ ஸாஸ்த்ரத்தில், பூலோகத்தில் பிறந்து வாழும் மானுடர்களில் சிலர் “தேவ கணம்” என்றும், சிலர் “ராக்ஷஸ (அதாவது, அஸூர) கணம்” என்றும், சிலர் “மனுஷ்ய கணம்” என்றும் மூவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால், விருப்பங்களுக்கு அதுகூலமான ஸமயங்களில் ஆனந்தமும் அன்பும், ப்ரதிகூலமான ஸமயங்களில் பொருமையும் கோபமும், தமக்குள் ஜனிப்பதைக் கண்டவர்கள் ஆஸூர ஸம்பத் தைப் பெற்றவர்களாதலால், பகவான் டிகு. அ இல் உபதேஸித்தவாறு, மானுடருக்கு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ஸம்பத்கள் தைவ மும் ஆஸூரமும் என்ற இரண்டே என்று அறியவேண்டியது.]

ஸ்ரீ பக்வான் கூறினார்:—

க—ந. பாரத, தைவ ஸம்பத்தைப் (1) பேற்றுப் பிறந்தவ லுக்கு (2) அபயம் (3), ஸத்வஸூத்தி (4), ஞானம் யோகம் என்றவை களில் நிற்பல் (5), தானம் (6), தமம் (7), யஜ்ஞம் (8), வேதாத்யயனம், தபஸ் (9), சூர்ஜவம் (10), அஹிம்ஸை (11), ஸத்யம் (12), அக்ரோ தம் (13), த்யாகம் (14), ஸாந்தி (15), அபைஸூநம் (16), ப்ராணி களில் தயவு (17), அலோலுத்வம் (18), மிருதுத்வம் (19), க்ராம்ய தர் மத்திப் உபேகை (20), அசாபல்யம் (21), தேஜஸ் (22), பொறு

தி⁽²³⁾, தைர்யம்⁽²⁴⁾, ஸௌசம்⁽²⁵⁾, த்ரோகம்⁽²⁶⁾ அதி
மானம்⁽²⁷⁾ [என்ற துணைகள்] அமைகின்றன.

(1) திவ்யகுணப்பேற்றை; ப்ரகாஸிக்கின்ற ஸத்வகுணப்
பேற்றை.

(2) பிறந்தவனுக்கு=கர்ப்பத்தில்நின்று தோன்றினவனுக்கு.

“பிறத்தல்” (birth) என்பது மாதாவின் தேஹத்தினின்று
ஒரு தேஹத்தோடு வெளிவருதல்.

ஸத்வகுணமானது பிறந்தபின் அருளப்படவில்லை என்
பதுபற்றியும், கர்ப்பப்பையில் கரு தரித்தபின் அமைக்கப்பட்
டது என்பதுபற்றியும், “தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்றுப் பிறந்த
வனுக்கு” என்றார்.

(3) பயப்படாத தன்மை; ஆபத்தில் அஞ்சாமை.

தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்றவன் தன் தேஹத்தைப்பற்றி
வரும் ஆபத்களுக்குப் பயப்படான். மற்றவர்களுக்கு ஆபத்
வந்து, அவர்கள் பயப்படும் பொழுது, பயப்படாதே என்று
தைர்யம் கூறுவான்.

(4) சித்தத்தில் கபடின்மை.

(5) ஆத்ம விசாரணையிலும் ப்ராணயாம மனோய யோக
ங்களிலும் புத்தி ப்ரதிஷ்டை பெற்றிருத்தல்.

(6) சகை, பரோபகாரம்.

(7) பாஹ்ய இந்த்ரிய நிக்ரஹம்; ஐம்பொறி அடக்கம்.

(8) தேவ உபாஸனை.

(9) உற்றநேரையே ஸமாதானமாகப் பொருந்தி, மனஸ் வா
க்கு காயங்களால் ஹிதம் செய்தல்.

(10) நேர்மை; தர்மத்தை அருஸரித்தே நடத்தல்.

(11) இன்னுசெய்யாமை; மற்றவர்களுக்கு துன்பம் செ
ய்யாதிருத்தல்.

(12) வாய்மை; உள்ளதைப் பேசுதல்.

(13) சினமின்மை.

(14) துறவு; அஹந்தை மமதையை விடுதல்.

(15) எது ஸம்பவித்தாலும் நல்லது என்று ஒழிவாக இரு

த்தல்.

(16) பிறருக்கு எப்பொழுது கேடு வருமென்று எதிர்பார்
த்திராத தன்மை.

பிஸுநனுடைய குணம் “பைஸுநம்.”

பிஸுநம்=பிறர் குற்றங் குறைகளை ஆராய்ந்தும் பேசியும்
திரிகின்றவன். இவன் பொருமையினால் பிறர்நாஸத்தை விரும்
புவான். இவனுடைய தன்மைகள் “பைஸுநம்” ஆகும்.

(17) ஜீவகாருண்யம்.

(18) வீண் சிந்தனைகளை உண்பெண்ணி, அவற்றைப் பெரு
க்கி, உழல்கின்ற மனவின் தன்மை இல்லாமை.

(19) பார்வையிலும் பேச்சிலும் செய்கையிலும் மென்மை,
மருதுவான தன்மை.

(20) “ஹ்ரீஹ்”=ப்ராக்ருத (நாகரீகமற்ற) நடையுடை பா
வனைகளில் வெறுப்பு; அல்ப க்ராம வாவிகளின் பழக்கத்தில்
அப்ரீதி.

(21) ஸ்திர சித்தம்.

“அசாபல்யம்”=சித்த சபலம் இல்லாமை. “சபலம்”=ஸஞ்
சலம், தீர்மானமற்ற தன்மை.

(22) புத்திப்ரகாஸம், முகக்களை.

(23) தனக்கு நேரிடும் தடைகளையும் துன்பங்களையும்
பொறுத்துக்கொள்ளல்.

(24) திடபுத்தி.

(25) தேஹ மானஸ ஸுத்தி.

(26) மாறுபாடின்மை, பகையின்மை.

(27) மிக அபிமானம் இல்லாமை.

மேற்கூறிய உயிசு ஸத்வ குணங்களும் ஜீவர்களின் “தைவ
ஸம்பத்கள்”. அதாவது, ஜீவர்களின் இருளை நீக்கிப் ப்ரகாஸத்
தைக் கொடுக்கும் திவ்ய குணங்கள்.

அடுத்த மந்த்ரத்தில் ஆஸுர ஸம்பத்கள் எவ்வித குணங்
கள் எனக் கூறப்படும். இவை முடத்தோடு மிகக் கலப்புப்
பெற்றவை.

பிறனிகள் தோறும் ஜீவனோபாய கர்மங்களை அதுஷ்டிக்
கும்பொழுது ஜீவர்கள், பலவகையால் தண்டிக்கப்பட்டு, தங்

களுடைய தீய குணங்களை (அதாவது, தங்களுக்கு வகுத்துவிட்ட ஆஸூர ஸம்பத்தை) அவமதிப்பார்கள். அந்தப் பக்வகாலத்தில் இறந்து, மறுபிறவிகளில் தைவ ஸம்பத்களைப் பெறுவார்கள்.

சு. பார்த்த, ஆஸூர ஸம்பத்தைப் பெற்றுப் பிறந்தவனுக்கு தம்பம் ⁽¹⁾, தர்பம் ⁽²⁾, அரிமானம் ⁽³⁾, கோபம், கோரேவசனம், அறியாமை ⁽⁴⁾ [என்ற குணங்கள் ஏற்படுகின்றன].

(1) தான் செய்யும் கர்மங்களை வெளியிடுதல்.

(2) கல்வி தனம் ஸ்வஜனம் முதலியவைகளால் வரும் செருக்கு.

(3) பிறர்மதிப்பில் அதிக விருப்பம் அவமதிப்பில் கோபமும்.

(4) புத்தித்தெளிவு இல்லாமை.

ரு. பாண்டவ, தைவ ஸம்பத் மோக்ஷத்துக்கும், ஆஸூர ஸம்பத் பந்தனத்துக்கும் [உரியது] என்று எண்ணப்பட்டது ⁽¹⁾. தைவ ஸம்பத்தைப் பற்றி [நீ] பிறந்திருக்கிறாய். துக்கப்பட்டாதே ⁽²⁾.

(1) மேற்கூறிய தைவ ஸம்பத்தை (திவ்யகுணங்களை) உடையவன் துக்கநிவ்ருத்தியாகிய மோக்ஷத்தை வருத்தமில்லாமல் பெறுவான்.

ஆஸூர ஸம்பத்தை பெற்றவன் நரகாதி துன்பங்களை அனுபவிப்பான்.

(2) உனக்கு அமைக்கப்பட்டது தைவ ஸம்பத்தே. ஆனால் இப்பொழுது உன்னைத் துக்க பய விஷாதங்கள் வாதிக்கின்றன. அவற்றில் நின்று விலகு.

இனி ௬ தொட்டு வரும் ௧௮-ம் ஸ்லோகம் வரையில் ஆஸூர குணங்களை விரிப்பார்.

சு. இவ்வுலகத்தில் ⁽¹⁾ தைவம் என்றும், ஆஸூரம் என்றும், இரண்டு பூத ஸர்க்கங்கள் ⁽²⁾ [உண்டு]. தைவம் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. பார்த்த, ஆஸூரத்தை என்னிடம் கேள்.

(1) இந்த பூலோகத்தில்.

(2) ஜீவ குண ஸ்ருஷ்டிகள்.

“ஸர்க்கங்கள்”=விஸர்க்கங்கள், ஸ்ருஷ்டிகள். அத்.அ.நு.(3).

பூலோகத்தில் தைவ ஸம்பத்தைப் பெற்ற புண்யவான்கள் ஸாமான்ய மனுஷ்யர்களுக்கு மேற்பட்டவர்கள். இவர்களில் ஏகதேஸம் காமம் க்ரோதம் மோஹம் என்ற மலதோஷங்கள் ப்ரபலப்பட்டால், சீக்கரத்தில் அடங்கி ஒழியும். ஆதலால், “இவ்வுலகத்தில் தைவம் என்றும் ஆஸூரம் என்றும் இரண்டு பூத ஸர்க்கங்கள் உண்டு” என்றார்.

எ. ஆஸூர ஜனங்கள் ப்ரவ்ருத்தியையும் நிவ்ருத்தியையும் அறியார்கள் ⁽¹⁾. அவர்களிடம் ஸோசமும் இல்லை ⁽²⁾, ஆசாரமும் இல்லை ⁽³⁾. ஸத்யமும் இல்லை ⁽⁴⁾.

(1) ஆஸூர குணத்தைப் பெற்றவர்கள் உண்ணாதலும் உடுத்தலும் சிற்றின்ப ஸுகங்களை துகர்தலும் உறங்குதலுமே போந்த நெறி என்றிருப்பதால், அவர்கள் பகவானது கர்ம சக்ரத்தில் அமைக்கப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி மார்க்கங்களின் லக்ஷணங்களை அறியத்தக்கவர்களல்லர்.

இம்மார்க்கங்களின் லக்ஷணம் மஹாபாரதத்தில் அது ஸாஸன பர்வத்தில் (அத். ஈசயக, எயுரு, அயுந) கீழ்வருமாறு கூறப்பட்டன:—

“ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷண தர்மம் க்ருஹஸ்தனுக்கு விதிக்கப்படுகின்றது. ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் இது ஹிதத்தையும் ஸுபத்தையுஞ் செய்யும். தன் ஸக்திக்கேற்றபடி க்ருஹஸ்தன் தானமும் யாகமும் அடிக்கடி செய்யவேண்டும். பூதியை (ஐஸ்வர்யத்தை) விரும்புகின்றவன், புஷ்டி கர்மத்தை (போஷண கர்மத்தை)ச் செய்யவேண்டும். தர்ம வழியில் நின்று பொருள் ஸம்பாதிக்கவேண்டும். தர்மத்தால் பெற்ற தனத்தை மூன்று பங்காகப் பிரித்து, ஒருபங்கை தர்மார்த்தமாகச் செலவிட வேண்டும், ஒருபங்கை இஷ்டகாமங்களில் செலவிடவேண்டும், மற்றப் பங்கை வளர்க்கவேண்டும்.

“நிவ்ருத்தி லக்ஷண தர்மம் மோக்ஷ விரித்துக்காக இருக்

கின்றது. மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவர்களுக்கு தர்மம் ஸர்வ ஜீவர்களில் தயவு, வானப்பரஸ்த ஸந்நியாஸ ஆஸ்ரமங்களில் சென்றிருந்தால் ஒரு க்ராமத்தில் ஒருநாளைக்கு மேற்பட்டு வாஸஞ்செய்யாமை, ஆஸாபாஸத்தின் நீக்கம், யோகத்திலும் ஸாங்க்யத்திலும் புத்தி”.

நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தின் ஸைக்ஷம் கதி அத். யெ, மந். யெ. க்ருரிய நான்காம் உரையில் கூறப்பட்டது. ஆங்கு காண்க.

(2) தேஹ ஸூத்தியும் க்ருஹ (வீடு) ஸூத்தியும் இல்லை.

(3) ஆத்மாவை லக்ஷ்யப்பொருளாகக்கொண்டு அதை அடையும் பொருட்டு அதுஷ்டிக்க வேண்டிய நல்லொழுக்கங்களும் இல்லை.

(4) கண்டதைக் கேட்டதை மனலில் தோன்றியதை உள்ளபடி உரைப்பதும் இல்லை.

அ. அவர்கள் (1) ஜகத்தை அஸ்தீயமாகவும் (2), ப்ரதிஷ்டை இல்லாததாகவும் (3), ஈஸ்வரவாழ்ந்ததாகவும் (4), ஒன்றோடொன்று கூடிப் பிறந்ததாகவும் (5), காமத்தைக் காரணமாகக் கொண்டதாகவும் (6) கூறுகின்றனர். வேறென்ன [காரணம் ஜகத்துக்கு என்பர்.]

க. இந்த தீருஷ்டியைக்கொண்டு (7) மனஸைக் கேடுத்தவர்களும் (8), அல்ப புத்தியுள்ளவர்களும் (9), உகிர காமத்தைக் கொண்டவர்களும் (10) ஆகிய அஹிநீர்கள் (11) லோகத்தாரின் அழிவுக்கு வல்லவர்களாகின்றனர் (12).

(1) ஆஸுர ஜனங்கள்.

(2) ஐம்பொறிகளுக்குத் தோற்றும் சொருபங்களெல்லாம் மாறுதலைப் (மாறிமாறிக்கொண்டே இருக்கும் தன்மையைப்) பெற்றவை என்றும்.

(3) அவற்றிற்கு மேலான பொருள் ஒன்றிலும் நிலைபெற்றவையல்ல என்றும்.

(4) ஒருவனாலும் தோற்றலையும் காத்தலையும் அடக்குதலையும் பெறவில்லை என்றும்.

(5) ஸைக்ஷம் பூதங்கள், ஒன்றோடொன்று கூடி, ஸ்தூல

ரூபங்களைத் தோற்றுவித்தன என்றும்.

(6) ஆஸை இல்லாது போனால் ஜகத்தோற்றங்களும் இரா என்று யோசித்து, ஜகத் என்ற ப்ரபஞ்சத்துக்கு (பெரும் விரிவுக்கு)க் காரணம் ஆசையே என்றும்.

(7) இந்த நிர்ஸ்வர நாஸ்திக மதத்தை அதுஷ்டித்து.

(8) ஆத்மாவைப் பற்றவேண்டிய மனஸை அனாதம் விஷயங்களில் செலுத்தி, அதன் பலத்தையும் ஸூத்தத்தையும் பாழாக்கினவர்களும்.

(9) மோஹத்தால் மிகச் சுருக்கப்பட்ட அறிவை உடையவர்களும்.

(10) அன்பற்ற தொழில்களில் ப்ரவேசிக்கின்றவர்களும்.

(11) துன்பத்தை விளைவிக்கின்றவர்கள்.

(12) லோகத்தாரைத் தங்கள் நடத்தையாலும் போதனையாலும் கெட்ட வழியிலிழுத்து நாஸமாக்குதலுக்கு ஸமர்த்தர்.

இந்த இரண்டு மந்த்ரங்களில் லோகாயத மதம் கண்டிக்கப்பட்டது.

“லோகாயத” என்ற பதம், “லோக” + “ஆயத்” என்றவை கூடி, லோகத்தைப் பற்றி நிற்பவர்கள் என்று பொருள் படும். இவர்கள் “சார்வாகர்” என்றும், “பாஷண்டர்” என்றும், “நாஸ்திகர்” என்றும், “நிர்ஸ்வரர்” என்றும் அழைக்கப்படுவார்கள்.

“சார்வாக” என்ற பதம், “சாரு” + “வாக” என்றவை கூடி, அழகான வாக்கு உடையவன் என்று பொருள் படும். சார்வாகன் விஷயஸுகமே புருஷார்த்தம் என்றவன். இவன் மதம் பாமரஜனங்களுக்கு அழகாயிருக்கும்.

“பாஷண்டன்”, அல்லது “பாகண்டன்”, என்றது வேத ப்ரமாணத்தால் கண்டிக்கப்பட்டவன் என்று பொருள் படும். (“பா” = ப்ரமாணத்தால், “கண்ட” = கண்டிக்கப்பட்டவன்.)

ட. தீருப்தி பண்ணக்கூடாத காமத்தை அண்டி (1), தம்பம் அபிமானம் மதம் என்றவைகளோடு கூடி, மோஹத்தால் அஸத் க்ராஹ்யங்களைக் (2) கற்று, அஸூசியான விரதங்களை (3) உடையவர்களாய்ப் ப்ரவர்த்திக்கின்றனர் (4).

(1) போதும் என்ற புத்திக்கு இடங்கொடாத ஆஸையை பெரும்பொருள் என்றெண்ணி.

(2) பொய்க் கொள்கைகளை.

(3) கெட்ட நயமங்களை.

(4) பாடுபடுகின்றனர்.

மக—மஉ. கணக்கிட முடியாததும், மாணத்தை எல்லையாகக் கொண்டதுமாகிய நினைவுகளைப் பெற்றவர்களும் (1), காமபோகத்தை மேலாகக் கொண்டவர்களும் (2), இவ்வளவுதான் [வாழ்வு] என்ற நிச்சயம் பெற்றவர்களும் (3), அநேக நூறு ஆஸாபாஸங்களினால் கட்டப்பட்டவர்களும் (4), காமம் கோபம் என்றவைகளைப் பரம அயனமாகக் கொண்டவர்களும் (5), விஷய போகத்திற்காக அந்யாயமாக அரித்த ஸஞ்சயங்களைக் கருதி, முயற்சிக்கின்றனர் (6).

(1) நித்யரயிலிருந்து விழித்த காலந்தொட்டு மீண்டும் நித்யரயில் ப்ரவேசிக்கும் வரைக்கும் ஓயாமல் ஜீவபர்யந்தம் லோகவிஷயங்களைப் பற்றி நினைவுகளை உண்டுபண்ணிக்கொண்டேயிருக்கும் மனஸைப் பெற்றவர்களும்.

(2) மனஸில் உதித்த ஆஸைகளை எல்லாம் ல்ருத்திசெய்து நிறைவேற்றுவதே தக்க வாழ்வு என்றிருப்பவர்களும்.

(3) இதற்கு மேலான நெறி இல்லை என்ற தீர்மானத்தோடு திரிகின்றவர்களும்.

(4) ஆயிரக்கணக்குப்பெற்ற அநேகநேக ஆஸைகளின் பந்தனத்தால் தங்கள் அறிவும் அன்பும் சுருக்கப்பட்டவர்களும்.

“ஆஸாபாஸம்”=ஆஸை என்ற கயிறு.

ஆஸைகளால் சுருக்கப்பட்ட அறிவே “சிற்றறிவு” எனப்படும். அறிவும் அன்பும் விஸாலமாகிப் பூர்ணத்தைப் பெறவேண்டுமெனில், அஸுத்த (அனாதம்) விஷயங்களைப் பற்றும் ஆஸைகளினின்று மனஸை ஒழித்து, அதைப் ப்ரோபகார முயற்சிகளிலும், கர்மபல்த்யாகத்திலும், ஆத்ம விசாரணையிலும், யோகரீப்யாஸத்திலும் செலுத்தவேண்டும்.

(5) விஷயங்களில் ஆஸை கொள்வதும், ஆஸையை மறுத்தவர்களில் கோபங் கொள்வதுமே மேலான வாழ்வு என்ற நிச்சயம்.

சயம் பெற்றவர்களும்.

(6) தோன்றி அழியும் விஷய ஸுகங்களுக்காக தர்மவிதி விலக்குக்களைக் கவனியாமல், தாங்கள் இச்சித்தபடி ஸமயம் வாய்த்தால் தந்த்ரமாக நிலம், வீடு, பணம், நகை, வீட்டுக்குரிய சோடினைகள் முதலிய பொருள் வகைகளை வலிந்து தேடுகின்றார்கள்.

“அரித்த ஸஞ்சயங்கள்”=பொருட்கூட்டங்கள்.

மஉ—மசு. இப்போது இது என்னுல் பெறப்பட்டது (1), இந்த மனோரதத்தைப் பெறப்போகின்றேன் (2), இந்தத் தனம் இருக்கின்றது, இவ் இந்தத் தனமும் வரப்போகின்றது (3), இந்த ஸந்த்ரு என்னுல் அழிக்கப்பட்டான். மற்றவர்களையும் அழிப்பேன் (4). நான் ஈஸ்வரன் (5), நான் போகி (6), நான் ஸித்தன் (7), நான் பலம்பெற்றவன் (8), நான் ஸுகி (9),

மரு. நான் பணக்காரன் (10), நான் சிறந்த வம்சத்தான் (11), எனக்கு ஸமாவன் வேறு யார், யாகஜ் செய்வேன் (12), கோடுப்பேன் (13), ஸந்தோஷிப்பேன் (14) என்ற மோஹத்தை அஞ்ஞானத்தால் பெற்றவர்களும் (15),

மசு. [இவ்வித] அநேக நினைவுகளால் ப்ராந்தி பெற்றவர்களும், மோஹ வலையினால் முற்றாகச் சூழப்பட்டவர்களும் (17), காமபோகங்களில் மிக்க ஸங்கம் பெற்றவர்களும் (18), அஸுசியான நாகத்திலே விழ்கின்றனர் (19).

(1) நான் இச்சித்த காரியம் இன்றைக்குப் பெற்றேன்.

(2) நானேக்கு, ரதம்போன்ற உயர்வையுஞ் சிறப்பையும் பெற்ற, ஆஸை நிறைவேறும்.

“மனோரதம்”=மானஸ ரதம், மனஸால் இயற்றப்பட்ட ரதம். ஒரு அல்ப ஆஸை மனஸில் ஏற, மனஸ் அந்த ஆஸையைப் பெருப்பித்தும் சிறப்பித்தும் காட்டும். இப்படி மனஸால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆஸையை “ரதம்” என்றார்.

(3) எனக்கு இதுவரையில் இவ்வளவு பொருள் இருக்கிறது, அடுத்த மாஸத்தில், அல்லது அடுத்த வருஷத்தில், இன்னும் பொருள் வரும், நான் அதிக பணக்காரனாகவேண்டும்,

பணமிருந்தால் யாவரையும் அடக்கி ஆளலாம்.

(4) ஒரு ஸத்ருவை ஜயித்து, அவன் குடியைக் கெடுத்து விட்டேன். மற்ற விரோதிகளையும் பாழாக்குவேன்.

(5) எல்லாரையும் அடக்க எனக்குத் தெரியும்.

(6) ஸகல அநுபவங்களும் எனக்கு உண்டு.

(7) நான் வேண்டியதெல்லாம் முடித்துக்கொள்வேன்.

(8) நான் வல்லபி.

(9) எனக்குள்ள ஸுகங்கள் ஆருக்குண்டு.

(10) என்னிலும் பெரிய பணக்காரன் யார்.

(11) என்னுடைய வம்ஸம் மற்றவர்கள் வம்ஸத்திலும் உயர்ந்தது.

(12) இன்னும் ஜனங்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசும்படி யாகத்தைச் செய்விப்பேன்.

(13) அன்னதானம் ஸ்வர்ணதானம் முதலியவற்றைச் செய்வேன்.

(14) எனது கிர்த்தியை நினைத்து ஆகந்தங் கொள்வேன்.

(15) விமூட புத்திகளை அகந்தை மமதைபால் பெற்றவர்களும்.

(16) லோககாரியங்களையே பற்றி மிக நினைத்ததால், மனவலில் மயக்கத்தைப் பெற்றவர்களும்.

(17) ஆனாதமானை ஆத்மா என்றும், துக்கத்தை ஸுகமென்றும், அநித்யங்களை நித்யங்கள் என்றும், தகாதவைகளைத் தகுந்தவை என்றும், கூறுகின்ற மோஹவலைக்குள் அகப்பட்டவர்களும்.

(18) விஷய ஸுகங்களில் மிக்கப்பற்றிருக்கின்றவர்களும்.

(19) அஸுத்த சித்தங்களுக்கு அடிமைப்பட்டதே துன்பங்களை அநுபவிக்கின்றனர்.

“அஸுகியான நரகம்”=அஸுகி என்ற நரகம். இது சித்தஸுத்தி இல்லாதவர்களுக்குரிய நரகம்.

“நரகம்”=துன்பம் நிறைந்த லோகம்.

மாநாட லோகம் இன்ப துன்ப லோகம் எனப்படும், மிஸ்ர கர்ம பூமியாதலால் (அதாவது, புண்யகர்மமும் பாபகர்மமும்

கலந்து செய்பவர்களுக்கு உரிய ஸ்தானமாதலால்).

மௌ—மௌ. தங்களால் புகழப்பட்டவர்களும் (1), ஸ்தப்தர்களும் (2), தளத்தாலுண்டான அபிமானமும் சொந்தம் கொண்டவர்களும் (3), அஹங்காரத்தையும் பலத்தையும் இறுமாப்பையும் காமத்தையும் கிரோதத்தையும் அண்டினவர்களும் (4), தன் தேஹத்திலும் பிறர் தேஹத்திலும் [உள்ள] என்னைப் பகைக்கின்றவர்களும் (5) அஸூயை கொண்டவர்களும் (6) ஆகியவர்கள், விதியை முன்னிடாமல், தம்பமாக நாம யஜ்ஞங்களால் [என்னைப்] பூஜிக்கின்றனர் (7).

(1) தங்கள் பெருமையைத் தாங்களே பேசிக்கொள்ளுகிறவர்களும்.

(2) ஸ்தூல அறிவைப் பெற்ற தடியர்களும்.

இவர்கள் உரல்போன்ற தேஹத்தைப் பெற்று, தங்கள் ஸுகத்தையும் பெருமையையும் விரும்பி, பிறரை உபஸரிக் காமலும், சொன்னதைக் க்ரஹிக்காமலும், தங்கள் அபிப்ராயங்களையே கூறிக்கொண்டும், பெரும் போஜனத்திலும் தூக்கத்திலும் மிகப்பீதி வைத்தும் இருப்பார்கள்.

(3) நான் பணக்காரன் ஆதலால் என்னை யாவரும் மதிக்கவேண்டும் என்ற புத்தியையும், நான் ஒருவனையும் மதிக்கவேண்டியதில்லை என்ற செருக்கையும் உடையவர்களும்.

(4) அகந்தை மமதையையும், கடினத்தையும், கர்வத்தையும், வாஞ்சையையும், கொடுங் கோபத்தையும் பெற்றவர்களும்.

(5) தேஹத்துக்குரிய விருப்பு வெறுப்புக்களை அநுஸரித்தும், ஆத்மாவின் நன்மையை அநுஸரிக்காமலும், நடக்கின்றவர்கள் பரமேஸ்வரனில் ஸ்ரத்தை இல்லாதவர்கள் என்பது பற்றி, “என்னைப் பகைக்கின்றவர்” என்றார்.

(6) பிறர் ஸுகத்திலும் பெருமையிலும் புகழ்ச்சியிலும் பொருமை பெற்றவர்களும்.

(7) கர்மாதுஷ்டானங்களுக்குரிய விதிகளை மீறுத்து, பாமர ஜனங்களின் (ப்ரமாணமற்றவர்களின்) புகழ்ச்சியைப் பெறுவதற்காகப், போலி யாகங்களால் என்னை வழிபடப் பார்க்கிறார்கள்.

ர்கள்.

“நாம யஜ்ஞம்”=பேரில் மாத்ரம் யாகம், அர்த்தத்தில் யாகமல்ல.

டிக். ஸத்ருக்களாயும் (1) க்ருரர்களாயும் (2) அஸுபர்களாயும் (3) உள்ள அந்த அதம நாரை (4) ஸம்ஸாரங்களில் (5) ஆஸுர யோனிகளிலேயே எப்போதும் நான் போடுகின்றேன் (6).

(1) கோபத்தை நெடுநாள் சாதித்து, தங்கள் சித்தப்படி இசையாதவர்களுக்குத் தீங்கு செய்கின்றவர்களாயும்.

(2) துன்பஞ் செய்வதிலேயே ஸமர்த்தர்களாயும்.

(3) மற்றவர்கள் ஸுகத்தில் பொறுமை கொண்டவர்களாயும்.

(4) கீழான (மல ஸம்பந்த) புத்தியுடைய மானுடர்களை.

(5) அவரவர்கள் மரணகாலத்தின் பின், நரக ஸ்வர்க்க அதுபோகக்களை அதுபவித்தபின், பூலோகத்தில் பிறவியைப் பெற வந்த காலங்களில்.

(6) ஆஸுரம் என்ற யோனிகளில் (பிறவிப் பைகளில்) அவர்களை எக்காலமும் தரிக்கச் செய்கின்றேன்.

அதமர்களுக்குத் தைவ ஸம்பத் கர்ப்பப் பையில் அமை யாது, ஆஸுர ஸம்பத்தே அமையும், என்பது பற்றி, “ஆஸுர யோனிகளிலேயே நான் போடுகின்றேன்” என்றார்.

அதம நரர் ஆஸுர யோனியைப் பெறுவார்கள் என்ற தால், உத்தம நரர் தைவ யோனியையும், மத்த நரர் தைவாஸுர மிஸ்ர யோனியையும், பெறுவார்கள் என அறியவேண்டியது.

உய. கௌத்தேய, ஆஸுரயோனியைப் பெற்ற முடர்கள் என்னைப் பெறமல் (1), அதிலும் அதமமான கதியைப் பிறக்கப் பிறக்க அடைகின்றார்கள் (2).

(1) பரமேஸ்வரனையாவது ஸாந்த தேவதைகளையாவது வழிபடாமல்.

(2) மானுடப் பிறவியை இழந்து, ம்ருகம் வ்ருக்ஷம் முத

லிய தேஹங்களைப் பெறுகின்றார்கள்.

உயக. மனஸைக் கெடுக்கின்ற (1) நரகத்தின் தீவாரம் காமம் என்றும் க்ரோதம் என்றும் லோபம் என்றும் முன்று விதம் (2). ஆதலால் இம்முன்றையும் விடவேண்டும் (3).

(1) “நாஸநம் ஆத்மந:”=மனஸைக் கெடுக்கின்ற. டிக். சு.

(2) காமமும் க்ரோதமும் லோபமும் முன்று துன்ப தீவாரங்களாகி, அத்துவார வழிகளால் வந்த துன்பங்கள் மனவின் ஸக்திகளை அழிக்கும்.

(3) ஆத்ம உத்தாரணத்திற்கு மனஸ் உற்ற துணையாய் இருக்கவேண்டுமெனில், இம்முன்றையும் ஜயிக்கவே வேண்டும்.

உயஉ. கௌத்தேய, தமோ தீவாரங்களான இம்முன்றில் விடப்பட்ட நான் மனஸின் ஸ்ரேயஸை அதுஸரிக்கின்றேன் (1). ஆதலால், மேலான கதியைப் பெறுகின்றேன் (2).

(1) தமோசுண கார்யங்களாகிய காம க்ரோத லோபங்கள் என்ற வழிகளிலின்று விடுபட்ட மதுஷ்யன் மனவின் உத்தாரண ஸக்திகளைக் காக்கின்றான்.

(2) மனஸ் பரமேஸ்வரனது உத்தாரண ஸக்திகளைப் பெற்று, ஜீவாத்மாவை மோகித்துக்கு உரியவனுக்குகின்றது.

உயந. எவன் காமகாரத்தால் (1) ஸாஸ்த்ர விதியை விட்டு நடக்கின்றானோ (2), அவன் ஸந்தியைப் பெறுகிறவிலை (3), ஸுகத்தையும் பெறுகிறவிலை (4) மேலான கதியையும் பெறான் (5).

(1) ஆசைகளின் சேஷ்டைகளால், வேகத்தால்.

(2) விஷயஸுக ஆசைகளால் ஏவப்பட்டு, எவன் விதி விலக்கு ரூபமான தர்மத்தை அதுஸரிக்காமல் திரிகின்றானோ.

(3) அவன் ஸுத்த மனஸால் பெறக்கூடிய நைஷ்கர்மய வித்திகளைப் பெறுகின்றானில்லை.

(4) தெளிந்த மனவலின்று தோன்றும் ஸாத்விக ஸுகம்

களையும் அறியான். (அத். யஅ, நயஎ இல் ஸாத்விக ஸுகம் விளக்கப்பட்டது.)

(5) பரம ஸாந்தியாகிய மோக்ஷத்தையும் பெறான்.

உயச. சூதலால் (1), [எது] கார்யம், [எது] அகார்யம், என்பவையின் தீர்மானத்தில் ஸாஸ்த்ரம் உனக்குப் ப்ரமானம் (2). ஸாஸ்த்ர விதியில் கூறப்பட்டதை அறிந்து (3), [கூடிநீய] தர்மத்தை இவ்விடத்தில் (4) செய்வதற்கு உரியவனாகிறாய்.

(1) நைஷ்கர்மிய வலித்தியும், ஸாத்விக ஸுகமும், முக்தியும் ஸாஸ்த்ரார்த்த விமூடனுக்கு இல்லாததால்.

(2) அந்தத்தர்ம ஸாஸ்த்ரமே எது செய்யத்தக்கது எது செய்யத்தகாதது என்று நீ கேட்ட கேள்விகளுக்குப் ப்ரமானமாயிருக்கின்றது.

“ப்ரமானம்”=உண்மையான அறிவை ஏற்படுத்தும் கருவி.

இது ப்ரத்யக்ஷம், அதுமானம், உபமானம், ஸப்தம் (ஆப்தர் வாக்யம், உண்மை பேசுவோரின் சொல்) என நால்வகைப்படும்.

இந்த நான்கு கருவிகளாலும் தர்மஸாஸ்த்ரம் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டதால், “ஸாஸ்த்ரம் உனக்குப் ப்ரமானம் என்றார்.”

(3) தர்ம ஸாஸ்த்ர ஸாஸனங்களின் அர்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்து.

(4) இந்த யுத்த களத்தில்.

உபநிஷத்களேன்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்த்ரம் என்றும் பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற தைவாஸூர ஸம்பத் விபாக யோகம் என்ற பதினாறாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினேழாம் அத்யாயம்.

ஸ்ரத்தா த்ரய விபாக யோகம்.

[அஃதாவது, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ஆத்ம உத்தாரண கர்மங்களிலும், ஆஹாரம் என்ற தேஹ ஸம்ரக்ஷண கர்மத்திலும், உள்ள நிர்ஸயம் (யௌ. ௫, ௬), ப்ரியம் (யௌ. ௮, ௮), இஷ்டம் (யௌ. ௯), மனம் வைத்து யஜித்தல் (யௌ. ௮, ௮), “ஸ்ரத்தை” எனப்படும் என்றும், அது பரமேஸ்வரனுடைய அதுக்க்ரஹ ஸக்திகளில் ஒன்றென்றும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸிலும் ஆஹாரத்திலும் உள்ள ஸ்ரத்தை ஒருவனுடைய ஸத்வ ரஜஸ்தமஸ் குணங்களுக்கு ஒத்தபடியே அருளப்படுவதால், அது ஸாத்விக ராஜஸீ தாமஸீ என மூவகைப்படும் என்றும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களில் ஸ்ரத்தையற்றவன் அவற்றைச் செய்தால், அவன் அபிஷ்ட வஸ்த்தி சித்த ஸூத்தி முதலிய பலன்களைப் பெறமாட்டான் என்றும், கூறப்பட்ட உபதேசங்களை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினேழாம் பாடம்.]

அர்ஜுநர் கூறினான்.

க. ஆனால், ஒ கிருஷ்ண, எவர்கள் ஸாஸ்த்ர விதியை விட்டு ஸ்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் யஜிக்கின்றார்களோ, அவர்களின் நிஷ்டை என்ன? ஸத்வமா, அல்லது ரஜஸா, அல்லது, தமஸா? (1).

(1) ஸ்ரௌத்த ஸ்மார்த்த ஸாஸ்த்ரங்களின் விதிகளை வழுவவிட்டு (கூறினபடி ஒழுங்காக அதுஸரிக்காமல்) ஒருவன் உள்ளன்போடு தேவ உபாஸனை செய்து வருகின்றானாகில், அவனது மனோநிலை ஸத்வமா, ரஜஸா, தமஸா?

பகவான் பலமுறையும் அர்ஜுநனுக்கு, தர்ம ஸாஸ்த்ரார்

த்த விழுமம் இருப்பதால், அவன் துக்க பய விஸாதங்களுக்கு ஆளானான் என்று சொன்னதை மனவிலை வைத்து, தனக்கு உதயமான ஒரு ஸங்கையைத் தீர்க்கும்படி இந்த ஸ்லோகத்தி லுள்ள வினாவைக் கேட்டான்.

இவ்வினாவில் அடங்கிய அர்த்தம் மேல்வருமாறு விரியும்:-
“எனக்குத் தர்ம ஸீரஸ்தரத்தின் ஸௌக்யம் சதி தெரியாதென் பது வாஸ்தவமே. ஆனால், எனக்குக் குரு ஸ்ருதி தெய்வம் என்றவற்றில் ஸ்ரத்தை உண்டே, இந்த ஸ்ரத்தையையெகொண்டு கர்மாதுஷ்டானங்களை நடத்தி வருகின்றேன். எனது ஸ்ரத்தை க்கும் த்ரிசுணங்களுக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்? குணங்கள் மூலித விபாகத்தைப் பெற்றனபோல, ஸ்ரத்தையும் மூலிதமா யிருக்குமோ?” என்பது கருத்து.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:-

உ. ஸாத்விகீ என்றும், ராஜஸீ என்றும், தாமஸீ என்றும் (1) ழ்ஷுவிதமான ஸ்ரத்தை ப்ராணிகளுக்கு இருக்கின்றது, அது ஸ்வபா வத்தால் பிறந்தது (2). அதைக் கேள்.

(1) “ஸாத்விகீ”=ஸத்வ குணமயம். “ராஜஸீ”=ராஜஸ்குண மயம். “தாமஸீ”=தமஸ் குணமயம்.

ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் “ஸ்ரத்தா” என்ற பதம் பெண்பாலாயி ருப்பதால், “ஸாத்விகீ” “ராஜஸீ” “தாமஸீ” என்ற பெண் பால்ரூப சார்புச்சொற்கள் அதனோடு சேர்க்கப்பட்டன.

“குண” என்ற பதம் ஆண்பாலாயிருப்பதால், “ஸாத்விக” “ராஜஸ” “தாமஸ” என்ற ஆண்பால் ரூப சார்புச்சொற்க ளோடு சேர்க்கப்பட்டது.

(2) இந்த ஸ்ரத்தை “ஸ்வபாவம்” என்ற ப்ரக்ருதிவழியால் (அ. ஈ.) ஜீவாத்மாவுக்கு வந்தது.

தனது அம்ஸங்களாகிய அறிவும் அன்புமே ஜீவாத்மா என்று டி. எ. இல் பகவான் உபதேசித்து, இந்த அத்யாயத் தின் ௩-வது மந்த்ரத்தில் ஜீவாத்மா “ஸ்ரத்தாமயம்” என்று கூறி, ஸ்ரத்தை ப்ரக்ருதி குணங்களைப் பற்றியே ஜீவனுக்கு

அமைக்கப்பட்டது என்று விளக்கினார்.

மூல ஸம்பந்தமாயிருக்கின்ற ஜீவாத்மாவுக்கு அறிவும் அன் பும் மிகக் குன்றி இருப்பதைப் பாடேஸ்வரன் கண்டு, அவனு க்கு ஸ்ருதியையும் குருவையும் தெய்வத்தையும் அருளி, அவ னுடைய அன்பை இம்மூன்று வஸ்துக்களைப் பற்றச் செய்து, மெல்ல மெல்ல மலங்களைப் போக்கடித்து, குறுகின (சிற்) அன் பைப் பேரன்பாகச் செய்துவருகின்றார்.

ஸ்ருதி குரு தெய்வங்கள் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்பட்டே தோன்றுவதாலும், ஜீவாத்மாவின் அன்பிற்கு இவை விஷயமா க்கப்பட்டதாலும், ஜீவாத்மாவுக்கும் ஸ்ருதி குரு தெய்வங்க ளுக்கும் உள்ள ஸ்ரத்தை ப்ரக்ருதி வழியாலேயே, புண்ய கர்ம ங்களுக்குத் தக்கபடி, அருளப்பட்டது.

ஸ்ரத்தையும் அன்புக்கும், ஆஸைக்கும் பேதம் யாதெ னில், முதல் அன்பின் லக்ஷணம் கூறுவோம்.

அன்பானது ஆத்ம அம்ஸம். இது ப்ரக்ருதிக்குரியதன்று. பரமாத்மா அகண்டாகார ஸச்சிதானந்தமெனப் ப்ரஸித்தி பெ ற்றது. ஸாதாகாலமும் தன் மெய்நிலை சூலையாது நிற்பதால், “ஸத்” எனவும், ஞான மய (அறிவு சொரூப) மாதலால், “சித்” எனவும், சலனமற்ற ஸாந்த வஸ்துவாதலால் “ஆனந் தம்” எனவும் போற்றப்பட்டது. இந்த ஸச்சிதானந்தப் பொ ருள் பேரறிவுமன்புமாயுள்ள ஸிவம். அன்பே ஸிவம் என்றார் திருமூலர்.

அன்பு பிறர் ஸுகத்தை அறிந்து காக்கத்தக்க ஜீவகாரு ண்யம். எப்பொழுதும் இனியதாயும் உருகியும் இசைந்தும் கொடுத்தும் வாழ்த்தியும் நிற்கும்.

ஆஸை கடினம். பிறர் நன்மையை அறியாது, ஸஹிக்காது, இரங்காது. தணல் போல நின்று விஷயங்களை விறகுபோலப் பற்றி எரியும். வேண்டிய விஷயத்தைப் பெற்றவுடனே, வே ரென்றை நாடும். போதும் என்ற தன்மை இதற்கில்லை. ஒரு வேளை விரும்பும், இன்னொரு வேளை வெறுக்கும். வேண்டும் வே ண்டாம் என்ற அவாக்களாய்த்திரியும்.

விரும்பின பொருளில் மனவை ஏவும். வெறுத்த பொரு

ளில் அருவருப்பு உண்டாக்கும். விருப்பு வெறுப்பை மறுத்த வர்கள்மேல் கோபரூபமாய் பாயும். எக்காலமும் ஸஹிக்கா மையையும் சலனத்தையும் நிரம்பாததன்மையையும் உடைய தால், ஆஸை துக்கம் எனப்படும்.

ஆஸையிற் சிக்குண்ட ஜீவனுக்கு அறிவும் அன்பும் குன்றின. இவை சிறுக, ஜீவாத்மா ஆஸையே தான் என்றும், ஆஸையின் தவர்தவங்களாகிய விருப்பும் வெறுப்பும் தன் அம்சங்கள் என்றும், எண்ணி, தன் சச்சிதானந்த ஸோரூபத்தை முற்றாக மறந்தான்.

இந்த அறியாமையை நீக்கும்பொருட்டு பரமேஸ்வரன் தது கரண புவன் போகங்களையும் தர்மத்தையும் ஸ்ரத்தையையும் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் தத்தம் பக்வகாலத்தில் அருள்கின்றார்.

ஸ்ரத்தை “விஸ்வாஸ” ரூபமாய் மனவலி நின்று, மனஸ் நினைக்கும் பொழுது நினைத்த பொருளில் மனஸையும் புத்தியையும் சித்தத்தையும் வவிக்க (தங்கிநிற்க)ச் செய்யும். இதனால் கர்மாதுஷ்டானம் விர்த்திக்கும்.

எனவே, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற உபாஸனா தர்மங்களுக்கும், உணவு உடுப்பு ஒழுக்கம் என்ற ஸ்தூல அதுஷ்டானங்களுக்கும், ஸ்ரத்தை விஸேஷ ஸாதனம் என்றழிக.

ந. பாரத: ஸர்வதீர்த்தம் (1) ஸ்ரத்தை [அவரவர்] நிலைக்கு அநுகூலமாயிருக்கின்றது (2). இந்த [ஜீவ] புருஷன் ஸ்ரத்தாமயம் (3). எவன் எதில் ஸ்ரத்தையுள்ளவனோ, அவன் அதுவே (4).

(1) தத்தம் பக்வகாலத்தில் ஸ்ரத்தையைப் பெறுகின்ற ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும்.

(2) அவரவர்களுடைய ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ் குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே ஸ்ரத்தை அமைக்கப்படும்.

“ஸத்வாதுரூபா பவதி”=“ஸத்வ” (இருத்தலின் தன்மை, நிலை)+“அதுரூப” (அநுகூலமாய்)+“பவதி” (இருக்கின்றது)=அவரவர்களின் நிலைக்கு ஒத்திருக்கின்றது.

(3) தமஸ் ரஜஸ் ஸத்வ குணங்களுக்கு அநுகூலமாகவே ஸ்ரத்தை அருளப்படுவதாலும், அந்த ஸ்ரத்தை மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற அந்தஸ்கரணங்களிலும், வாக்கு பாதம் பாணி என்ற கர்மேந்த்ரியங்களிலும் விஸ்வாஸரூபமாய்ச் சென்று கார்யப்படுவதாலும், ஜீவாத்மா ஸ்ரத்தையைப் பற்றியே வாழத்தக்கவன்.

இவன் ஸாக்ஷிரூபன். வேளியிலுள்ள லோகவிஷயங்களை ஐம்பொறிகளாலும், மறைவாக இருக்கும் கார்யங்களை புத்தியாலும், விசாரித்து அறிவான். அறிந்த அறிவுக்குத் தக்க படியே ஸூத்தப்படுவான். இருளுக்கு மாற்று ஒளி என்ஹது போல, அறிவிலிருக்கும் மலங்களுக்கு மாற்று மெய்ஞானம். லோகத்தைப்பற்றிய கல்வி கற்றலுக்கும் ஆத்மாவைப்பற்றிய கல்வி கற்றலுக்கும் ஸ்ரத்தை அத்யாவஸ்யம். எதில் ஸ்ரத்தை செல்லுமோ அதில் ஜீவாத்மாவும் சென்று, அதைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்து, அதன் தன்மையைப் பெறுவான், என்பதுபற்றி, “இந்த [ஜீவ] புருஷன் ஸ்ரத்தாமயம்” என்றார்.

ஸிவாகமங்களில் அதுபவமுறையாகக் கூறப்பட்ட உண்மையைத் தாயுமான ஸ்வாமி சிதம்பர ரஹஸ்யத்தில் “யாதொன்று பற்றின் அதன் இயல்பாய் நின்று பந்தமறும் பளிங்குளைய சித்து நீ” என்று உபதேசித்தார். ஜீவாத்மா பளிங்கைப் போன்றது. எதற்கு ஸமீபமாய்ப் பளிங்கு நிற்குமோ, அதன் வர்ணத்தைப் பெறும். அவ்வாறே ஸ்ரத்தையோடு கூடி, ஸ்ரத்தையின் இயல்பை ஜீவாத்மா தரிக்கும். எதை ஸ்ரத்தை பற்றிற்றோ, அதை ஜீவாத்மா பற்றி அதுபவிப்பதால், ஜீவாத்மா ஸ்ரத்தாமயமே.

ஸ்ரத்தை இல்லாதுபோனால் மாதாடதேகம் பெற்ற ஜீவாத்மாவுக்கு நல்லறிவு விர்த்திக்காது. சிற்றறிவு பேரறிவாகாது. சின்றன்பு பேரன்பாகாது. இப்படியாவதற்கு ஸ்ரத்தை என்ற உத்தாரண ஸக்தி முக்ய ஸாதனம்.

ஸ்ரத்தைக்கு இருப்பிடம் தெளிவுள்ள மனஸும் புத்தியும். அவற்றில் நின்றே ஸ்ரத்தைப் பரத்யக்ஷமாவதால், “ஸ்வபாவத்தால் பிறந்தது” என்று இரண்டாம் மந்தரத்தில் போதித்தார்.

இனி, ஸ்ரத்தை பூர்வகமாக ஜீவாத்மா உபாலித்தின்ற தெய்வம் அவன் குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே தெரிந்தெடுக்கப்படும் என்று போதிப்பார்.

சு. ஸாத்விகர் தேவர்களையும், ராஜஸர் யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும், மற்றத் தாமஸ ஜனங்கள் ப்ரோதங்களையும் பூதங்களையும் பூஜிக்கின்றனர் (1).

(1) மூவிதமாகப் பிரிக்கப்பட்ட ஸ்ரத்தையில், ஸாத்விக ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள் ஸாந்த தேவதையையும், ராஜஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள் அகோரமான யக்ஷ ராக்ஷஸர்களையும், தாமஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள் பூதப்ரோத பிஸாசர்களையும் வழிபடுவார்கள்.

அடுத்த ௫-௬ ம் மந்த்ரங்களில் ராஜஸ ஸ்ரத்தையைப் பெற்றவர்கள், தோன்றி அழியும் விஷய ஸுகங்களைப் பெறுவதற்குத், தேஹத்தையும் மனஸையும் வாட்டித், தர்ம விதிகளில் காணாத பயங்கரமான தபஸ்களைச் செய்வார்கள் என்றும், இவர்கள் ஆஸுர புத்திமான்கள் என்றும் போதிப்பார்.

௫-௬. எந்த ஜனங்கள் தம்பம் அஹங்காரம் என்றவைகளோடு கூடி (1), போக்ய வஸ்துவில் மிக விருப்பங்கொண்டு, விவேகமற்றவர்களாய், [ஸ்தூல] ஸரீரத்தில் வஸிக்கின்ற ஸுகங்க ஸரீரக் கூட்டத்தை வாட்ச்செய்து (2), அந்த ஸரீரத்தில் உள்ள என்னையும் வாட்ச்செய்து (3), ஸாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்படாததும் (3) கோரமாய்கிய தபஸைச் செய்கின்றனரோ, அவர்களை ஆஸுர நிஸ்சயர்களாக (3) அறி.

(1) அவர்களுடைய ஸுகம் ஸரீர தத்வங்களாகிய ப்ராணிகளையும், வாக்காதி கர்மேந்த்ரியங்களையும், மனாதி அந்த ஃகரணங்களையும், ஸ்ரோத்ராதி ஞானேந்த்ரியங்களையும் துன்பப்படுத்தி.

(2) ஜீவப்ரக்ருதியில் வலிக்கின்ற என்னை அதுக்ரஹஞ் செய்ய விடாமல்.

(3) மூட ஆஸானிடம் கற்றதும். அத். ௧௭. ௧௬. (1)

(3) வருத்தத்தை உண்டுபடுத்தும் ஆஸுர ஸ்ரத்தையே தக்க ஸ்ரத்தை என்ற தீர்மானம் பெற்றவர்கள் என்று.

இனி, உபாஸனைக் காரர்களுக்கும் ஏனையோர்க்கும் ஆஹாரம் அத்யாவஸ்யமாயிருந்தும் பல வேற்றுமைகளை உடையதாலும், அவற்றின் காரணங்கள் குணமும் ஸ்ரத்தையுமாதலாலும், ஆஹாரத்தை யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களோடு சேர்த்து, அததற்குரிய பேதங்களை ௭-௨௦௨ மந்த்ரங்களில் கூறுவார்.

௭. யாவருக்கும் ப்ரியமான ஆஹாரமும் யஜ்ஞமும் தபஸும் தானமும் மூன்றுவிதமாயிருக்கின்றன. அவைகளின் பேதத்தைக் கேள்.

அ. ஆயுள், ஸத்வம், பலம், ஆரோக்யம், ஸுகம் என்றவைகளை வளர்க்கின்றவைகளும் ரஸம் பெற்றவைகளும், பசை உள்ளவைகளும், ஸ்திரப்படுத்தக்கூடியதும், ஹருதயத்தை மலரச் செய்வதும் சூக்ய சூஹாரங்கள் ஸாத்விகருக்கு ப்ரியமானவைகள் (1).

(1) ஸாத்விக ஸ்ரத்தை பெற்றவர்களுக்கு இயல்பிலே ப்ரியமான ஆஹாரம் ஆயுளைச் சேதம் பண்ணாததும், புத்தியின் தெளிவையும், பலத்தையும், வ்யாதி இல்லாமையையும், த்ருப்தியையும், இனிய குணத்தையும் வருத்தி செய்கின்றவைகளும், மதுரமானவைகளும், குழைவு பெற்றவைகளும், தாதுக்களை நல்ல ஸ்திதியில் வைப்பதும் ஸந்தோஷத்தைத் தருவது மாம்.

சு. கசப்பு உள்ளவைகளும், புளி உள்ளவைகளும், உப்பு உள்ளவைகளும். மிகச் சூடு உள்ளவைகளும், உறைப்பு உள்ளவைகளும், துவர்ப்பு உள்ளவைகளும், உள் எரிவை உண்டாக்குகின்றவைகளும், துக்கத்தையும் ஸோகத்தையும் வியாதியையும் கொடுக்கின்றவைகளுமாகிய ஆஹாரங்கள் ராஜஸனுக்கு இஷ்டங்களானவை (1).

(1) ராஜஸ ஸ்ரத்தை பெற்றவர்களுக்கு ப்ரியமான ஆஹாரம் இதில் கூறப்பட்டது.

ய. எந்தப்போஜனம் [பாகமானபின்] யாமஞ் சேன்றதும் (1), ரஸம் போனதும், நாற்றம் பேற்றதும், பழையதும், உச்சிஷ்டமானதும் (2), பரிஸுத்தமில்லாததுமோ, [அது] தாமஸர்களுக்கு ப்ரியம்.

(1) சமையலாகி வெகுநேரம் வைக்கப்பட்டதும்.

(2) எச்சிலாக்கப்பட்டதும்.

உச்சிஷ்ட போஜனம்=சாப்பிட்டபின் ஸிஷ்டமாகி (எஞ்சினதாய்) விலக்கத்தக்க உணவு.

தாமஸீ ஸ்ரத்தைப் பெற்றவர்களுக்கு ப்ரியமான ஆஹாரம் இதில் கூறப்பட்டது.

அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் யஜ்ஞ கர்மாதுஷ்டானிகளின் பேதங்கள் கூறப்பட்டன.

மக. பலத்தில் விநிப்பமற்றவர்களால் விதியில் காணப்பட்ட எந்த யஜ்ஞம் செய்யவே வேண்டும் என்று மனம் வைத்துச் செய்யப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்வீகம்.

மஉ. பாத ஸ்ரேஷ்ட, பலத்தைக் கருதியும், தம்பத்துக்காகவும், எந்த யஜ்ஞம் செய்யப்படுகின்றதோ, அதை ராஜஸம் என்றறி.

மக. விதியில்லாததும், அன்னங் கொடுக்கப்படாததும் (1), மந்த்ரமற்றதும், தகஷிணையற்றதும், ஸ்ரத்தையற்றதும் ஆகிய யஜ்ஞத்தைத் தாமஸம் என்று கூறுகின்றனர்.

(1) அன்ன நிவேதனம் இல்லாததும்.

இனி தபஸ்விகளை விபாகஞ் செய்வார்.

மச. தேவர்கள், தீவிஜர்கள் (1), துருமாரீ, அறிவாளிகள் என்றவர்களைப் பூஜித்தலும், ஸௌசுமம், சிரீஜவழம், ப்ரஹ்மசர்யமும் (2), அஹிம்ஸையும் ஸாரீர தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) இரண்டாம் பிறவியாகிய கைவல்ய தஸையை உள்ள படி பெற்ற ப்ரஹ்மஞானிகள்.

ப்ரஹ்மணி கூத்திரிய வைஸ்ய குலங்கள் என்று கூறப்பட்ட ஸ்தூல தேஹ வர்ணத்தில் பிறந்தவர்கள் இந்த கைவல்யத்தைப் பெறுவதற்காக உபநயன க்ருத்யத்தைச் செய்து ஸந்த்யாவந்தனம் முதலிய யஜ்ஞங்களைச் செய்து வருவோம் என்ற வ்ரதத்தைக் கொண்டமையால், இவர்களையும் உபசாரமாகப் பெரியோர்கள் “தவிஜர்” என்று கூறுவார்கள். ஆனால், அந்த

வ்ரதங்களை முறித்தவர்கள் சண்டாளர் எனப்படுவார்கள்.

(2) விவாஹத்திற்கு முன் உபநயனம் தொட்டு ஸத்தூரு வாஸஞ் செய்து, வேதாத்யயனம் தர்மஸாஸ்த்ரம் முதலிய பாடங்களைக் கற்று, குருஸேவை செய்து வருகின்ற ஸிஷ்யர்கள் ப்ரஹ்மசாரிகள்.

மரு. உத்வேகங்களைச் செய்யாததும் (1), ஸத்யமும் ப்ரியமும் ஹிதழமாகிய வாக்யமும், ஸாஸ்த்ர படனமும், வாங்கிய தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றது.

(1) கோபம் பொறாமை முதலிய தோஷங்களை உண்டுபடுத்தாததும்.

மக. மனப்ப்ரஸாதம் (1), ஸௌம்யதீவம் (2), மௌனம் (3), மனோநிக்ரஹம் (4), சித்தஸூத்ரி (5) என்றவைகள் மானஸ தபஸ் என்று கூறப்படுகின்றன.

(1) மனத்தெளிவு, ஸாந்தி.

(2) ஸோமனைப்போல ஸந்தோஷத்தை விளைவிக்கும் களை. (ஸோமன்=சுந்த்ரன்).

(3) மனம் வாக்குக் காயம் என்ற த்ரிகரண அடக்கம். இவற்றுள் மன அடக்கம் என்றது நினையாமலிருத்தல். நினையாமலும் நித்திரை கொள்ளாமலும் இருத்தலுக்கு நேர் ப்ரயோஜனம் ஆத்மதர்ஸனம்.

(4) ஐம்புலன்களை நாடியோடும் ஐம்பொறிகளோடும் மனனைச் செல்லவிடாமல் புத்தியில் ப்ரதிஷ்டை செய்தல். இப்படிப் பிடித்து வைத்தலுக்கு நேர் ப்ரயோஜனம் புத்திப்ரகாசம், விசாரணையில் வலித்தி.

(5) தீர்மானங்களில் கபடினமை.

மௌ. பலத்தில் விநிப்பமற்றவர்களும் [ஓனம் யோகம் என்றவைகளோடு] சேர்த்தவர்களாகிய நாரால் மேலான ஸ்ரத்தையுடன் செய்யப்பட்ட ழன்றுவித தபுஸை ஸாத்வீகம் என்று கூறுகின்றனர்.

மௌ. ஸத்காம் (1), மானம், பூஜை (2) என்றவைகளுக்காக தம்பத்திலுல் எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ, அது இவ்விடத்தில் (3) ராஜஸம் என்று கூறப்படுகின்றது. அந்நியமாயும் (4) சலனம் பெற்றதுமாயும் (5) [இருக்கின்றது].

(1) (பிறர் தன்னை) நல்லவனென்று மதித்தல்; பிறர் உபசரணை.

(2) (பிறர் தன்னைப்) போற்றுவதல்.

(3) இந்தப் பூஜைகளில்.

(4) பொய்யாயும் ப்ரயோஜனமற்றதாயும்.

(5) துக்கத்திற்கு இடமாயும்.

யிகு. மூடஞானத்தால் (1) தன்னை வருத்தி (2) எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ, அல்லது அன்யனுடைய கெடுதலைக் கருதி, [எந்தத் தபஸ் செய்யப்படுகின்றதோ], அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) அறியாதவர்களோடு பழகின பழக்கத்தால்.

(2) தன் மனஸையும் தேஹத்தையும் வருத்தி.

இனி தானம் மூவகைப்படும் என்று கூறப்படும்.

உய. [தக்க] தேஸத்தில் (1), காலத்தில் (2) பாத்ரத்தில், ப்ரத்யுபகாரத்தைச் செய்ய இடமில்லாதவனுக்குக், கொடுக்கவேண்டும் என்று [மனம் வைத்து], எந்தத் தானம் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது ஸாத்விக தானம் என்று நினைக்கப்பட்டது.

உயக. ப்ரத்யுபகாரத்துக்கோ, பயணக்கிருதியோ, எது ஸம்மதமில்லாமல் கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது ராஜஸம் என்று கூறப்பட்டது.

உயஉ. அதேஸத்தில், அகாலத்தில், அபாத்ரத்தில் (1) ஸத்காம் இல்லாமலும் (2), அபமானம் செய்தும் எது கொடுக்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது.

(1) தானத்துக்குத் தகாதவனுக்கு.

(2) உபசரணை இல்லாமலும்.

ஆஹாரம் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களின் விபாகங்களைக் கூறி. முடித்து, அடுத்த மந்த்ரங்களில் உபாஸனைக்குரிய மந்த்ரங்களின் பிஜாஷ்டாங்கனால் பெறப்பட்ட ப்ரயோஜனங்களைக் கூறுகின்றார்.

உயௌ. ப்ராஹ்மத்திற்கு ஓம் தத் ஸத் என முன்றுவித நிர்ந்தேஸம் (1) அமைக்கப்பட்டன (2). ப்ராஹ்மணர்களும் வேதங்களும் யஜ்ஞங்களும் அதனால் (3) பூர்வகாலத்தில் விதிக்கப்பட்டன.

(1) அறிதற்கு ஏற்பட்ட குறி.

இந்த நிர்ந்தேஸத்தால் வந்தவை, ஓம் பாவ கர்மம், தத் பாவ கர்மம், ஸத் பாவகர்மம். ஓம் பாவ கர்மம் ஸ்வர்க்காதி பலன்களைப் பற்றி நிற்கும் (யௌ. உய). தத் பாவ கர்மம் மோக்ஷத்தைப் பற்றி நிற்கும் (யௌ. உயௌ). ஸத் பாவ கர்மம் பந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் பொது (யௌ. உயக).

(2) “ஓம்” “தத்” “ஸத்” என்ற பதங்கள் பரமேஸ்வரனது ஆக்கையால் அவரை, அல்லது அவருடைய பூர்ண ஐஸ்வர்யங்களைப் பெற்ற வேறு தேவர்களை, குறிக்கும்.

(3) ப்ராஹ்மத்தால், பரமேஸ்வரனால்.

உயசு. விதியில் (1) கூறப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற ப்ராஹ்ம வாதிகளின் (2) கீரியைகள் “ஓம்” என்று கூறி ப்ரவர்த்திக்கின்றன (3).

(1) வேத கர்ம காண்டத்தில்.

(2) கர்ம காண்டமே முக்யமென்று நிர்ஸ்சயித்தவர்களின்; கர்மாதிகாரிகளின்.

(3) நடைபெற்று வருகின்றன.

உயௌ. பலத்தைக் கருதாமல், மோக்ஷத்தை விரும்புகின்றவர்களால் யஜ்ஞம் தபஸ் பலவித தானங்கள் “தத்” என்று கூறிக் செய்யப்படுகின்றன (1).

(1) நிஷ்காம புத்தியோடு யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களைச் செய்கின்ற ஞானாதிகாரி (மோக்ஷாதிகாரி) “தத்”

என்ற பிரஜாஷ்ரத்தை மந்த்ரங்களோடு சேர்த்து ப்ரயோகஞ் செய்வான்.

௨௮௬. பார்த்த, ஸத் பாவத்திலும் ஸாது பாவத்திலும் “ஸத்” என்று உபயோகிக்கப்படுகின்றது (1). அவ்விதமே சிறந்த கர்மத்தில் “ஸத்” ஸப்தம் சேர்க்கப்படுகின்றது (2).

(1) “ஸத்” என்ற பிரஜாஷ்ரம் எக்காலமுமுள்ள பொருளைப்பற்றியும், இடையிலே உண்டான பொருளைப்பற்றியும், நல்லபொருளைப்பற்றியும் நல்ல ஆசாரங்களைப்பற்றியும் ப்ரயோகமாகும்.

(2) மங்கள் கார்யங்களிலும் “ஸத்” பதம் ப்ரயோகமாகும்.

௨௮௭. யஜ்ஞத்திலும் தபஸிலும் தானத்திலும் ஸத்தி “ஸத்” என்று கூறப்படுகின்றது (1). தத் பொருளைக் கருதின கர்மமும் “ஸத்” என்றே கூறப்படுகின்றது (2).

(1) காத்தலுக்கு (ஸ்திதிக்கு) உரிய மந்த்ரங்களோடு “ஸத்” பதம் ப்ரயோகமாகும்.

(2) மஹேஸ்வர உபாஸனா மந்த்ரங்களும் “ஸத்” பத ஸம் பந்தமாயிருக்கும்.

௨௮௮. பார்த்த, ஸ்ரத்தையற்று ஹோம்க்கப்பட்டதும், கோடு க்கப்பட்டதும், செய்யப்பட்ட தபஸும் அஸத் (1) என்று கூறப்படுகின்றன. இறந்தபின் அது இல்லை. இவ்விடத்திலும் இல்லை (2).

(1) ப்ரயோஜன மற்றது.

(2) ஸ்ரத்தையற்றுக் கர்மங்களைச் செய்கின்றவனுக்கு இறந்தபின் ஸ்வர்க்காதி ஸுகமுமில்லை. இவ்வுலகத்தில் பிறந்தபின் அவற்றால் இங்கும் ஒரு ஸுகமுமில்லை.

உபநிஷத்தள் என்றும், ப்ரஹ்மவித்தை என்றும், யோகஸால்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட கிருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற ஸ்ரத்தாத்ரய விபாகயோகம் என்ற பதினேழாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாம் அத்யாயம்.

மோக்ஷ ஸந்ந்யாஸ யோகம்.

[அல்தாவது, ஜீவாத்மா மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்கு ஸந்ந்யாஸம் அவஸ்யமென்றும், ஸந்ந்யாஸத்தின் நிஜ லக்ஷணமாவது, விஷய ஸங்கத்தையும் கர்மபலனையும் நீக்கிக் கர்மாத்ஷ்டானங்களைச் செய்தலே என்றும், இந்த ஸந்ந்யாஸப் பழக்கத்தைப் ப்ரயாஸப்பட்டு ஆரம்பித்து வளர்த்தால், அது முதிர்ந்து நைஷ்கர்மிய வலித்தியைக் கொடுக்கும் என்றும், உயர்திணை ஜீவர்களின் பக்வங்களுக்கேற்றபடி ஒவ்வொருவகையாரும் அதுஷ்டிக்கவேண்டிய ஸ்வதர்மங்கள் ப்ரஹ்ம கர்மம் ஷ்ராத்ர கர்மம் வைஸ்ய கர்மம் ஸூத்ர கர்மம் என “சதுர்வரண” கர்மங்களாகும் என்றும், ஒருவனது ஸ்வகர்மப் ப்ரீதியாலும் ஸ்வகர்ம அதுஷ்டானத்தாலும் நைஷ்கர்மியம் ஸீக்ரத்தில் பழுக்கும் என்றும், நைஷ்கர்மியத்தைப் பெற்றவன் ஞான, நிஷ்டையைப் பெற்று ப்ரஹ்ம பூயத்தை அடைகிறான் என்றும் உபதேஸித்ததை அர்ஜுநன் கேட்டுச் சிந்தித்தான் என்று விளக்கும் பதினெட்டாம்பாடம்.

இந்தப் பாடத்திலுள்ள ஆழிய உண்மைகள் கீழ்வருமாறு விரிக்கப்பட்டன.

மந்த்ரம் க தொட்டு ய உ வரையில் ஸந்ந்யாஸத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது.

ஸந்ந்யாஸத்தின் பொதுலக்ஷணமாவது புத்தி விஷயங்களைப்பற்றி விசாரிக்கும்பொழுது, ஆசைகளால் எவப்பட்டு விஷயங்களிற் சிக்காமல் அஸங்கமாயிருந்து விசாரித்தும், சித்தம் அஸங்கமாயிருந்து தீர்மானித்தும், அஹங்காரம் அஸங்கமாயிருந்து தீர்மானித்த கர்மங்களில் ப்ரவேசித்தும், கர்மங்களால் வரப்பட்ட ஸுகபலன்களை மனம் கருதாமலும், கர்மங்களை லோகோபகாரமாகச் செய்தலாம்.

அத்யாயம், ஐஅ.

ஸந்ந்யாஸத்தின் விஸேஷ லக்ஷணமாவது ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸம், ராஜஸ ஸந்ந்யாஸம், தாமஸ ஸந்ந்யாஸம் என்றவை யாம்.

மந். ஐஅ தொட்டு உயஉ வரையில் கர்மத்துக்குக் காரணம் ஸ்தூல ஸரீரமும், ஸுக்ஷ்ம ஸரீரமும், கர்த்தருத்வ மோஹமும், ரஜஸ் குணத்தின் சேஷ்டையும், மஹேஸ்வரனும் கூடிய பஞ்சகம் என்றும், இந்தக் கர்ம ஜனன வஸ்துக்களை அறிந்தாலன்றி ஸந்ந்யாஸம் கருவியில் வித்திக்காது என்றும், விளக்கப்பட்டது.

மந். ஐஅ தொட்டு உயஉ வரையில் கர்மப் ப்ரவ்ருத்தி வஸ்துக்கள் ஞாதா (அறிகின்ற ஆத்மா), ஞேயம் (அறியப்பட்ட பொருள்), ஞானம் (ஞேயத்தைப்பற்றி ஞாதா அறிந்த அறிவு) என்றும், இந்தத் த்ரிபுடிகள் கூடிநின்றதால் கர்மம் நடைபெறுகின்றது என்றும், இவற்றிற்குப் பெயர் “கர்ம சோதன” வஸ்து (கர்மத்தை நடத்திவைத்தலுக்குரிய பொருள்) என்றும், கூறப்பட்டது.

மந். உயஉ தொட்டு சுயக வரையில் கர்த்தா கரணம் கர்மம் என்ற வேறு த்ரிபுடிகள் ஒன்றுகூடிக் “கர்ம, ஸங்க்ரஹம்” (மந். ஐஅ) எனப்படும் என்றும், இவற்றுள் கர்த்தா ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸங்கள் என மூவகைப்படும் என்றும், அவ்வாறே புத்தி தைர்யம் ஸுகம் என்ற கரணம் ஒவ்வொன்றும் தனித் தனி மூவகைப்படும் என்றும், அவ்வாறே கர்மமும் மூவகைப்படும் என்றும், மேலும் உயர்திணை ஜீவர்களின் ஜன்ய குணங்களுக்கு ஏற்றபடி கர்மம் ப்ராஹ்ம ஈக்ஷத்ர வஸ்ய ஸூத்ர கர்மங்கள் என நால்வகையாக ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்றும், இவை சதுர்வரண கர்மங்கள் எனப்படும் என்றும், இவற்றுள் ஜன்ய குணத்துக்கு ஒத்த கர்மம் ஸ்வதர்மம் எனப்படும் என்றும், ஜன்ய குணத்துக்கு ஒவ்வாத கர்மம் பரதர்மம் எனப்படும் என்றும், ஸ்வகர்மப் ப்ரீதியால் நைஷ்கர்மம் சித்திக்கும் என்றும், பரதர்ம அநுஷ்டானத்தால் மனம் கெட்டு ஆத்ம உத்தாரணத்துக்கு உபயோகப்படாது என்றும், உபதேஸிக்கப்பட்டது.

அத்யாயம், ஐஅ.

மந். ஐஅ தொட்டு ஐயக வரையில் ஸந்ந்யாஸத்தின் ப்ரயோஜனம் ஞானநிஷ்டை என்றும், இதனால் ப்ராஹ்மபூயம் வரும் என்றும் விளக்கப்பட்டது.

மந். ஐயக தொட்டு சுயக வரையில் அர்ஜுநனுக்கு யுத்தஞ் செய்தலைப்பற்றி விஸேஷ உபதேஸம் கூறப்பட்டது.

மந். சுயஅ தொட்டு எயக வரையில் பகவத்கீதா பாராயண பலன் சொல்லப்பட்டது.

மந். எயஉ தொட்டு எயஉ வரையில் அர்ஜுநனுடைய ஸம்ஸயத் தீர்வும், மந். எயச தொட்டு எயஅ வரையுல் ஸஞ்ஜயனுடைய மகிழ்ச்சியும், கூறப்பட்டன.

எனவே, இந்த அத்யாயத்தின் ப்ரதான பிரிவுகளாவன:—

I. ஸந்ந்யாஸம், ... மந். ... 5—12.

II. கர்மகாரணம், ... மந். ... 13—17.

III. கர்மசோதனையாகிய ஞாதா ஞேயம் ஞானம், ... மந். ... 19—22.

IV. கர்ம ஸங்க்ரஹமாகிய கர்த்தா, கரணம், கர்மம், ... மந். ... 18, 23—49.

கர்ம ஸங்க்ரஹம்.	{	கர்த்தா, ... மந். ...	26—28.
		கரணம்,—	
		புத்தி, ... மந். ...	30—32.
		தைர்யம், ... மந். ...	33—35.
		ஸுகம், ... மந். ...	36—39.
		கர்மம், ... மந். ...	23—25, 41—49.

V. ஸந்ந்யாஸத்தின் ப்ரயோஜனமாகிய ஞானநிஷ்டையும் ப்ராஹ்மபூயமும், ... மந். ... 50—56.

VI. அர்ஜுநனுக்கு விஸேஷ உபதேஸம், மந். ... 57—67.

VII. பகவத்கீதா பாராயண பலன், மந். ... 68—71.

VIII. அர்ஜுநனுடைய ஸம்ஸயத் தீர்வு, மந். ... 72—73.

IX. ஸஞ்ஜயன் மகிழ்ச்சி, ... மந். ... 74—78

அர்ஜுன ஃ கூறினான்:—

க. ஹ்ருஷிகேஸ, கேஸிநிஷுதன⁽¹⁾, மஹாபாஹு, ஸந்ந்யாஸம் த்யாகம் என்றவைகளின் தத்வத்தை⁽²⁾ வேவ்வேறாக அறிய விரும்புகிறேன்.

(1) “கேஸி” என்ற அஸுரனைக் கொன்றவனே (“நிஷுதன”).

(2) உண்மையை; உள்ள விசேஷங்களை.

ஸ்ரீ பகவான் கூறினார்:—

உ. [சில] கவிகள் காம்ய கர்ம ந்யாஸத்தை ஸந்ந்யாஸம் என்று அறிகின்றனர்⁽¹⁾. [சில] அறிவாளிகள் ஸர்வ கர்மபல த்யாகத்தை த்யாகம் என்று கூறுகின்றனர்⁽²⁾.

(1) சில வித்வான்கள் ஸந்ந்யாஸம் என்பது ஆத்மோபாய கர்மங்களை விடாமற் செய்தலும், இஷ்டகாம்ய லித்திக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களை முற்றாக விடுதலும், என்று கூறுவார்கள்.

(2) சிலர் கர்மங்களால் பெறத்தக்க பலன்களைக் கருதாமல், செய்யவேண்டிய கர்மங்களைச் செய்தலே ஸந்ந்யாஸம், அல்லது த்யாகம், என்பார்கள்.

“ந்யாஸம்” என்ற பதம், “நி” என்ற உபசர்க்கமும், “அஸ்” (இருத்தல்) என்ற தாதுவுங் கூடி, வைத்தல், ஒப்புக் கொடுத்தல், நீக்கல் என்று பொருள்படும்.

“ஸந்ந்யாஸம்”=முற்றாக ஈஸ்வரனுக்கு ஒப்புக்கொடுத்தல்=ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மாதுஷ்டானம்.

௩. சில விவேகிகள்⁽¹⁾ தோஷம்பெற்ற கர்மத்தை விடவேண்டும் என்று கூறுகின்றனர்⁽²⁾. சிலர் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை விடக்கூடாதென்று [கூறுகின்றனர்].

(1) “மநீஷிண:”=மநீஷை (மனஸைச் செலுத்தும் கருவியாகிய புத்தியை) பெற்றவர்கள்.

(2) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை விக்ரமற்றுச் செய்தல் அஸாத்யம் என்றும், ஆதலால் கர்மாதுஷ்டானம் அதுஷ்டானியை தோஷங்களிலேயே அழுத்தும் என்றும் (அத். ௧௮, மந். ௪௮), அவற்றை எல்லாம் விட்டுச் சும்மா இருத்தலே நன்று என்றும், கூறுவார்கள்.

அதாவது, சிலர் கர்ம அனாரம்பத்தை ஸந்ந்யாஸம் என்பர் (மந். ௩).

சிலர் காம்ய கர்ம அனாரம்பத்தை ஸந்ந்யாஸம் என்பர் (மந். ௨).

சிலர் கர்மபலத் த்யாகத்தை ஸந்ந்யாஸம் என்பர் (மந். ௨).

இனி, பகவானுடைய திருவுள்ளம் ச தொட்டு கட வரையில் கூறப்படும்.

௪. பரதஸத்தம்⁽¹⁾, புருஷவ்யாக்ர⁽²⁾, அந்த த்யாகத்தில்⁽³⁾ எனது நிர்யயத்தைக் கேள். த்யாகம் முன்றுவிதமாகக் கூறப்பட்டது.

(1) பரத வம்ஸத்தில் மிகச் சிறந்தவனே.

(2) புருஷப் புலி, புலிபோன்ற புருஷன், துஷ்டர்களை நிகரஹஞ் செய்கின்ற புருஷன்.

(3) த்யாகத்தைப்பற்றி, ஸந்ந்யாஸத்தைப்பற்றி.

௫. யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மம் விடத்தக்கதன்று. அதுவே செய்யத்தக்கது. விவேகிகளின் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் பரிஸுத்தியைச் செய்கின்றவைகள்⁽¹⁾.

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை ஸ்ரத்தையோடு செய்தால், பரிஸுத்தி அமையும். ஆதலால், அவற்றைத் தினமும் தவறாது செய்தல் வேண்டும்.

காம்ய புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்தால், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குரிய த்ரிலோக ஸஞ்சாரம் கிடைக்கும். நிஷ்காம புத்தியோடு செய்தால், நிவ்ருத்தி மார்க்கத்துக்குரிய ஞானமும் மோக்ஷமும் கிடைக்கும்.

சு. ஆனால் ⁽¹⁾, பார்த்த, [விஷய] ஸங்கத்தையும் [கர்ம] பலன்களையும் நீக்கி இந்த கர்மங்கள் செய்யத்தக்கவை ⁽²⁾ என்றது எனது உத்தம நிச்சய மதம் ⁽³⁾.

(1) தெய்வத்தில் ஸ்ரத்தையைத்துச் செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்கள் அநேக ஸுகபலன்களைத் தரும் என்பது உண்மையாயினும், சித்தஸூத்தி பெறுவதற்கு.

(2) கர்மாதுஷ்டானி கர்மத்தால் பெறத்தக்க பலன்களை விரும்பாமல், “தயாள பரமேஸ்வரன் என்னுளிருக்கும் விஷயப்பற்றுக்களைத் தீர்த்து என்னைப் பரிசூலத்தனக்க வேண்டுமென்று கர்மங்களை ஸ்ருஷ்டித்தபடியால், நான் விஷயஸுகங்களைப் பற்றேன், ஸச்சிதானந்த ப்ரபுவையே ஆண்டி எனக்குரிய கர்மங்களை அவரது ஆக்கனாகக் கொண்டு அவரையே நினைத்து நிறைவேற்றுவேன்” என்ற புத்தியோடு கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும்.

(3) இந்த ஸ்வரார்ப்பண கர்மாதுஷ்டானமே ஸந்ந்யாஸங்களில் உத்தம ஸந்ந்யாஸம். இதுவே பரம உபதேசம்.

இதற்குக் கீழான ஸந்ந்யாஸங்கள் ராஜஸ தநமஸ ஸந்ந்யாஸங்கள் என்று மந். எ—அ இல் விளக்கி, உத்தம ஸந்ந்யாஸமாகிய ஸாத்விக த்யாகம் மந். சு—௮௨ இல் விரிவாகக் கூறப்பட்டது.

எ. நியத கர்மத்தை ⁽¹⁾ விவேது சரியன்று, அதை மோஹத்தால் ⁽²⁾ விதேதல் தாமஸ ஸந்ந்யாஸம் என்று கூறப்பட்டது. (௭)

(1) ஸந்ந்யாவந்தனாதி நித்ய யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்களை.

(2) மூட புத்தியால்.

(3) தாமஸ ஸந்ந்யாஸமாவது எந்த உத்தம நியாயத்திற்காக யஜ்ஞாதி கர்மங்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன என்று விசாரித்தறியாமல் அதுஸரிக்கப்பட்ட மூடத் த்யாகம்.

அ. காயக்லேஸ பயத்தால் ⁽¹⁾ எந்தக் கர்மத்தைத் துன்பமென்று விவோனோ, அவன் ராஜஸ த்யாகத்தைச் ⁽²⁾ செய்து, த்யாக பலனைப் பெறவேமாட்டான்.

(1) தேஹத்திற்காவது மனஸுக்காவது துன்பம் (“க்லேஸம்”) வருமென்ற பயத்தால்.

(2) விட்டதால் பெறவேண்டிய துக்க நிவாரணையை, மோக்ஷத்தை.

ராஜஸ ஸந்ந்யாஸமாவது யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்றவை எல்லாம் மனஸுக்கும் தேஹத்துக்கும் வேதனைகளைக் கொடுக்கும் என்ற பயத்தால் விடப்பட்ட கர்மாதுஷ்டானம்.

துன்ப பயத்தால் அதுஸரிக்கப்பட்ட ராஜஸ ஸந்ந்யாஸத்திற்கு நிர்மல புத்தியுமில்லை, மோக்ஷ வித்தியுமில்லை என்பது கருத்து.

மோக்ஷம் என்றது துக்க பய விஷாதங்களினின்று நீங்குதல். காயக்லேஸத்தை அதுஸரித்த ராஜஸ ஸந்ந்யாலிக்கு மோக்ஷம் வெகு தூரமாகும்.

சு. ஸங்கத்தையும் ⁽¹⁾ பலனையும் ⁽²⁾ நீக்கி, செய்யவேண்டிய ⁽³⁾ எந்தக் கர்மம் உறுதியாகச் ⁽⁴⁾ செய்யப்படுகின்றதோ, அந்த த்யாகம் ⁽⁵⁾ ஸாத்விகம் என்று ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது ⁽⁶⁾.

(1) தோன்றி அழியும் பொருள்களைப்பற்றிய ஆசையோடு புத்தி கூடுதலையும்.

(2) நற்கர்மங்களால் வரும் விஷய ஸுகங்களையும்.

(3) ஒருவனுக்குரிய.

(4) ஸ்ரத்தையோடும் ஸ்திரமாகவும்.

(5) அந்த விஷயஸங்கத் த்யாகமும் கர்மபலத் த்யாகமும்.

(6) ஸாத்விக த்யாகம், அல்லது, ஸாத்விக ஸந்ந்யாஸம் = காம ஸங்கமும் கர்மபலனும் எனக்கு வேண்டாம் என்ற புத்தியோடு செய்யப்பட்ட யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மாதுஷ்டானங்கள்.

ஐ. மேதாவியும் ⁽¹⁾, ஸம்ஸயமற்றவனும் ⁽²⁾, ஸத்வமுள்ளவனும் ⁽³⁾ ஆகிய த்யாகி ⁽⁴⁾ அதுல கர்மத்தைத் தீவ்ஷிக்க மாட்டான் ⁽⁵⁾. துஸலத்தில் ஸங்கம் பெறமாட்டான் ⁽⁶⁾.

- (1) நல்லறிவு பெற்றவனும்.
- (2) விபரீத நினைவுகள் அற்றவனும்.
- (3) உண்மையான நிலையில் நிற்கின்றவனும்.
- (4) ஸாத்திக ஸந்ந்யாஸி.
- (5) கர்மங்களைச் செவ்வையாக அநுஷ்டியாதவனை அவ மதிக்கமாட்டான்.

“அகுஸல கர்மம்”=ஸகர்மபுத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

(6) செவ்வையாகக் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கிறதைப்பற்றி யும் அபிமானம் கொள்ளான்.

“குஸல கர்மம்”=நிஷ்காம புத்தியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

எனவே, ஸாத்திக ஸந்ந்யாஸி அபிமானமற்றுத் தனக்குரிய கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பண புத்தியோடு லோகோபகாரத் துக்காக நிறைவேற்றுவான் என்பது கருத்து.

யக. கர்மங்களை முற்றாக விடுவதற்கு தேவியால் ழடியாது. சீதலால், எவன் கர்மபலத்தை விடுவானோ, அவன் த்யாகி என்று கூறப்படுகின்றான் (1).

(1) ஜீவாத்மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஐம்பொறிகளும் அந்தஸ்கரணங்களும் கர்மேந்த்ரியங்களும் தத்தந் தொழில்களைச் செய்துகொண்டேயிருக்குமாதலால், கர்மங்களை “நான் விட்டேன்” என்ற வார்த்தை ஒவ்வாது, “ஸந்ந்யாஸம்” என்ற பதத்தின் மெய் அர்த்தம் கர்மாநுஷ்டானத்தில் கர்மபல த்யாகம் என்றே கொள்ளவேண்டியது.

௨௨. அத்யாகிகளுக்கு (1) அந்ஷ்ட, இஷ்ட, மிஸ்ரம் என்று முன்று வித கர்மபலன் இறந்தபின் ஸம்பவிக்கின்றது (2). த்யாகிகளுக்கு ஓரிடத்திலும் ஸம்பவிக்கின்றதில்லை (3).

(1) கர்மபலத் த்யாகம் செய்யாதவர்களுக்கு.

(2) பலனை விரும்பிக் கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கின்றவர்களாகிய அஸந்ந்யாஸிகளுக்கு மூவித கர்மபலன்கள் இறந்தபின்

புசிப்பிக்கு வருகின்றன. அக்கர்மபலன்கள் ஸுபபலன்கள் என்றும், அஸுபபலன்கள் என்றும், ஸுபமும் அஸுபமும் கலந்த (மிஸ்ர) பலன்கள் என்றும், கூறப்படும்.

இந்த பிறவியில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களின் பலன்கள் இப்பிறவியிலேயே புசிப்புக்கு வரா. வேறொரு பிறவியிலே வரும் என்பது பற்றி, “இறந்தபின் ஸம்பவிக்கின்றது” என்றார்.

“பலம்” (தமிழில் பலன்) என்ற பதம், “பல” (நிஷ்பத்தி, உற்பத்தி, பிறப்பு) என்ற தாதுவிலின்று ஜனித்து, பிறக்கின்ற வஸ்து என்று பொருள்படும்.

கர்மம் செய்தால் அச்செயலிலின்று ஓர் பீஜம் (வித், விதை) உண்டாகும். இந்த பீஜம் அத்ருஸ்மாயிருப்பதால் “அத்ருஷ்டம்” எனப்படும். பீஜத்திலின்று வருஷம் வருவதுபோல, புண்ய பீஜத்திலின்று ஸுகமும், பாபபீஜத்தில் நின்று துக்கமும், புண்யமும் பாபமும் கலக்கப்பட்ட பீஜத்திலின்று ஸுகதுக்கங்கள் கூடிய அநுபவங்களும் தோன்றும்.

நரக ஸ்வர்க்க அநுபவங்களுக்குப்பின், பூலோகத்தில் இந்த பீஜங்கள் புருஷகாரத்தை (புருஷனுடைய ப்ரயத்தனத்தை) அடைந்து, ஸுக துக்கங்களை விளைவிக்கும். உழப்பட்ட சேஷத்ரம் பீஜமில்லாமல் நிஷ்பலமாவதுபோல, பூர்வ புண்ய பீஜமில்லாமல் புருஷகாரம் (முயற்சி) சித்திக்காது. (மஹாபாரதம், அநுஸாஸந பர்வம், அத். சு, ௫—௪௮௭).

ஜனனங்கள் தோறும் அநாதிகாலந் தொட்டு ஆத்மாக்கள் யான் எனது என்ற புத்தியோடு செய்த கர்மங்களின் பீஜங்கள் கணக்கற்றுக் கால தேஸ நியதி தத்வங்களில் கட்டுப்பட்டு இருக்கும். இந்தக் கர்ம பீஜங்களின் பெயர் ஸஞ்சிதமாம். (குமிக்கப்பட்டதாம்).

ஸஞ்சித கர்மபீஜங்களில் சில, பக்வப்பட்ட காலத்தில், இப்பிறவிக்குரிய தது கரண புவன போகங்களை ஆரம்பிக்கும். இப்படி இந்த ஜனனத்தில் புசிப்புக்கு வருகின்ற கர்மங்கள் ப்ராரப்த கர்மம் எனப்படும். ஸ்தூல தேஹம் என்ற பேறு முதல் மரண எல்லை என்ற சாக்காடு வரையில் அநுபவிக்கப்

பட்டவை எல்லாம் ப்ராரப்தங்கள்.

“ப்ர”, “அ”, என்ற உபஸர்க்கங்களோடு “ரப்” (ஆரம்பித் தல்) என்ற தாது கூடி “ப்ராரப்தம்” ஆயிற்று. இந்தப் பதம் ஒர்பிறவியை ஆரம்பிக்கும் வஸ்துவாகிய கர்மபீஜத்தையும், அப்பிறப்புத் தொட்டு இறப்பு வரைக்கும் தொடர்பாக ஸம் பந்தப்பட்ட கர்மபீஜங்களையும், குறிக்கும்.

ப்ராரப்த கர்மபலன்களைப் புசிக்கும் பொழுது, விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்பட்டு யான் எனது என்ற புத்தியோடு கர்ம ங்களைச் செய்தால், அவற்றில்நின்று புது பீஜங்கள் உண்டாகி, பழைய ஸஞ்சித பீஜங்களோடு குமிக்கப்பட்டு, பின் ஒரு கால த்திற் பக்வமடைந்து, புசிப்புக்கு வருமாதலால், இவை ஆகா ம்ய (வரப்போகின்ற) கர்மம் எனப்படுகின்றன.

கர்மங்களின் பலன்கள் ஆறுவகைப்படும். அவையாவன: பேறு (பெற்ற தேஹம், பிதா, மாதா, பிறந்த ஸ்தானம், அதை அடக்கிய தேஸம், அரசாட்சி, பாஷை, கல்வித்திறம், உத்யோ கம், தனம், பத்னி, பிள்ளைகள், ஸ்நேஹிதர் முதலியவைகள்); இழவு (தன்னை விட்டு போகின்றவையெல்லாம்); இன்பம் (ஸுக அதுபவங்கள்); பிணி (துன்ப அதுபவங்கள்); மூப்பு (தேஹத்தோடு தேஹி ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் காலம்); சாக் காடு (மரணம்), என்பவையாம்.

இப்பிறவியில் புதிதப்பட்ட இந்த ஆறு பலன்களுக்குங் காரணம் முற்பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள் என்றதற்கு ஆன்ற ஸாக்ஷிகள் பரமேஸ்வரனுடைய அவதார புருஷனாகிய ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவானும், அவர் உபதேஸத்தைப் ப்ரஸ்தாபித் த்வயாஸ பகவானுமே.

(3) நிஷ்காம கர்மாத்ஷ்டானிகளாகிய ஸாத்விக ஸந்யாஸிகளைத் தாம் செய்யும் கர்மங்களில்நின்று ஜனிக்கும் பல ன்கள் பற்றா.

நிஷ்காம கர்மாவைப் பற்றாத பலன்கள் இவனுடைய மித் ரர்களையும் ஸத்ருக்களையும் பற்றும். மித்ரன் ஸுகபலனைப் பெறுவான், ஸத்ரு அஸுக பலனைப் பெறுவான்.

இப்படி நிஜ ஸந்யாஸத்தின் பொது லக்ஷணத்தைக்கூறி, அடுத்த ச மந்த்ரங்களில் கர்மகாரணங்களை விசாரித்து, இவ ற்றை அறிந்தவன் “அகர்மா” ஆவான் என்று யெம் மந்த்ரத் தில் விளக்குவார்.

௩௩. மஹாபாஹு, க்ருதாந்த ஸாங்க்யத்தில் (1) ஸர்வ கர்ம ஸித்திக்காக (2) கூறப்பட்ட இந்த பஞ்சகாரணங்களை (3) என்னு டைய [வாக்கினின்று] அறி.

(1) “க்ருதாந்தம்” = “க்ருத” (முற்றாகிய, பூர்த்தியான) + “அந்த” (முடிவு) = கர்மத்தின் பூர்ணமுடிவு.

“க்ருதாந்த ஸாங்க்யம்” = கர்மாத்ஷ்டானங்களெல்லாம் முடிவு பெறுகின்ற மெய்யறிவு.

இந்த மெய்யறிவை “ஸாங்க்யம்” என்றும், “வேதாந்தம்” என்றும், பல ருஷிகள் கூறியிருக்கின்றனர். அத். ௨. ௩௩௬.

“க்ருதாந்த ஸாங்க்யத்தில்” = கர்மங்கள் பூர்ணப்படுகின்ற உபநிஷத்களில்.

(2) எல்லா யஜ்ஞங்களாலும் தானங்களாலும் தபஸ்களாலும் மாதாடர் முடிவான மோக்ஷ பலனைப் பெறும் பொருட்டு.

(3) கீழ்வரும் ஐந்து கர்ம காரணங்களை.

௩௪. அதிஷ்டானமும் (1), கரீத்தாவும் (2), வேவ்வேறன கரண மும் (3), பலவித வேவ்வேறு சேஷ்டையும் (4), இவைகளில் (5) ஐந் தாவது (6) தைவமே (7).

(1) ஸ்தூல தேஹமும்.

“அதி” என்ற பதமும், “ஸ்தானம்” (இடம்) என்ற பத முங் கூடி, “அதிஷ்டானம்” என்று திரிபு பெற்று வந்தது. இது இந்த்ரியங்களின் இருப்பிடமாகிய ஸ்தூல ஸரீரம் என்று பொருள்படும்.

(2) கர்த்ருத்வ மோஹம் பெற்ற ஜீவாத்மாவும்.

(3) ஐவித பிரிவுகளையுடைய ஸுகூஷ்ம ஸரீரமும்.

(4) துடின கோலங்களைக் கொண்ட ரஜஸ் குணமும்.

(5) இவைகளைப் பற்றிய.

(6) ஐந்தாம் காரணம்.

(7) மஹேஸ்வர ஸம்பந்தமே (“தைவம்”=தேவ ஸம்பந்தம்). ஐஸ்வரயோகமே. அத். கூ. நு. (உ).

கர்ம ஜனனத்துக்கு பஞ்சகாரணங்கள் தனுவும், கரணமும், கர்த்தருத்வமோஹம் பெற்ற ஆத்மாவும், சேஷ்டைரூப ரஜஸ் குணமும், கர்ம சக்ரத்தை நடத்திவைக்கின்ற பரமேஸ்வரனும், என்று கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் மாதாடர் கர்மேந்த்ரியங்களால் எவ்வித கர்மங்களைச் செய்தாலும், அவைக்கு அதிஷ்டானாதி பஞ்சகமே காரணம் என்று சாதிக்கின்றார்.

மிரு. ந்யாயமான அல்லது விபரீதமான (1) எந்தக் கர்மத்தை மனம் வாக்கு காயங்களால் மனுஷன் ஆரம்பிக்கின்றனோ, அதற்கு (2) இவ்வைந்துகளே காரணங்கள் (3).

(1) விதிக்கப்பட்ட அல்லது விலக்கப்பட்ட.

(2) ஆரம்பிக்கும் கர்மத்துக்கு.

(3) மனம் வாக்குக் காயங்களால் எந்தப் புண்ய கர்மம் அல்லது பாப கர்மம் செய்யப்படுமோ, அந்தக் கர்மத்துக்கு காரணங்கள் அதிஷ்டானாதி பஞ்சகமே.

மிசு. இவ்விதம் இருக்க (1), எவன் அக்ருத (2) புத்தியோடு கூடியிருப்பதால் ஜீத்மாவை மாத்ரம் (3) அதில் (4) கர்த்தாவாக அறிகிறனோ, அந்த துர்மதி (5) அறிகின்றனில் (6).

(1) அதிஷ்டானாதி பஞ்சகம் கர்மத்துக்குக் காரணமாக இவ்விதமிருக்க.

(2) ஸ்வரண மனன அப்பியாசங்களால் ஸுத்தப்படாத.

(3) “ஆத்மநம் கேவலம்”=ஜீவாத்மாவை, அல்லது தேஹத்தை, மாத்ரம்.

(4) ஆரம்பிக்கப்பட்ட கர்மத்தில்.

(5) அந்தமூடன்.

(6) கர்ம காரணத்தைப் பற்றிய உண்மையை அறியமாட்டான்.

மிசு. எவனுக்கு பாவனை (1) அஹங்காரம் பேறவில்லையோ, எவனுக்கு புத்தி மறைக்கப்படவில்லையோ, அவன் இவ்வுலகத்தாரை ஹிம்ஸித்தாலும் ஹிம்ஸிக்கின்றவனுமில்லை, பந்திக்கப்படுகின்றவனுமில்லை (2).

(1) மனோபாவனை; மனவலில் தோன்றும் நினைவுகள்.

(2) அஹந்தை மமதையற்று, மஹேஸ்வரனே ஸகல க்ருத்யங்களையும் நடத்தி வருகின்றார் என்ற உண்மையை உள்ளபடி அறியாத ஜீவன்முத்தனுடைய மனம் வாக்குக் காயங்களால் பிறர் கண்டிக்கப்பட்டால், அக் கண்டனை அவனுடைய கண்டனையன்று என்றும், மஹேஸ்வரனது கண்டனையே என்றும், அறியவேண்டியது. ஜீவன்முத்தனுடைய கர்மங்கள் ஸுகதுக்க பந்தனங்களை அவனுக்குக் கொடா.

இதுவரையில் கர்மத்துக்குக் காரணம் அதிஷ்டானாதி பஞ்சகம் என்று கூறி, வரும் மந்த்ரத்தில் கர்மங்களை நடத்திவைத்தனுக்குரிய எல்லைகள் “கர்மசோதனை” எனப்படும் என்றும், இது ஞாதா ஞேயம் ஞானம் என்ற ஞானத் த்ரிபுடிகள் என்றும், கர்மத் த்ரிபுடிகளாகிய கர்மமும் கரணமும் கர்த்தாவும் கர்மஸங்க்ரஹம் எனப்படும் என்றும், கூறப்பட்டது.

மிஅ. கர்மசோதன (1) ஞாதா (2), ஞேயம் (3), ஞானம் (4), என்று முன்றுவிதம்.

கர்மஸங்க்ரஹம் (5) கர்மம் (6), கரணம் (7), கர்த்தா (8) என்று முன்றுவிதம்.

(1) கர்மங்கள் ப்ரவேசித்து ஜீவிக்கின்ற எல்லைகளாகிய ஞானத்ரிபுடிகள்.

“சோதநா” என்ற பதம் “சுத்” (ஜீவிக்கச் செய்தல்) என்ற தாதுவினின்னு ஜனித்து, நின்றும் இடம் என்று பொருள் படும்.

“கர்மசோதநா”=கர்மங்கள் பற்றிப் ப்ரவ்ருத்திக்கும் எல்லைகள்.

அஃதாவது, கர்மங்கள் ஞாதா என்னும் ஜீவாத்மாவையும் அவனுடைய ஞேயத்தையும் ஞானத்தையும் பற்றிநின்றே இல

கும். வேறொரு பொருளில் கர்மப் ப்ரவேஸம் இல்லை.

(2) அறிகின்ற ஸாக்ஷி; ஜீவாத்மா.

(3) அறியப்பட்ட விஷயம்.

(4) அறிகின்ற ஸாக்ஷியும் அறியப்பட்ட விஷயமும் எந்த நிலையில் ஸம்பந்தப்பட்டதோ, அந்த ஸம்பந்த நிலை ஞானம், அல்லது அறிந்துகொண்ட நிலை, எனப்படும்.

கர்மம் என்ற பொருள் இந்த ஞானதீர்ப்புகளைத் தாவி யே நிற்கின்றது. இவை இல்லை எனில், கர்மத்துக்கு ப்ரவ்ருத்தி இல்லை. ஞாதாக்களாகிய ஜீவர்களைப் பற்றியும், ஞேயங்ளாகிய நாநாவித ஆத்ம அனாத்ம போக்யப் பொருள்களைப் பற்றியும், ஞானங்களாகிய அறிவுகளைப் பற்றியுமே கர்மம் ப்ரவ்ருத்திக்கும், நடைபெற்றுவரும். ஞாதா, ஞானம் ஞேயம் அன்றிக் கர்மத்திற்கு விலாஸம் இல்லை, நின்றும் இடமில்லை.

(5) கர்மக் கூட்டங்கள்; கர்மக் கொத்துக்கள்; ஒன்றை ஒன்று கவர்ந்துகொண்டு நிற்கின்ற கர்மசொரூபங்கள்.

“ஸங்க்ரஹம்” என்ற பதம் “ஸம்” (செவ்வையாக) என்ற பகுதியும், “க்ரஹம்” (பிடித்தல், கவர்தல்) என்ற பதமுங் கூடி “ஸங்க்ரஹம்” என்றாகி, ஒன்றைஒன்று தாவி நிற்கும் ஏகஜாதி வஸ்துக்கள், என்று பொருள்படும். இவை ரஜஸ், குணப் ப்ரக்ருதி அம்ஸங்களாகிய கர்மம், கரணம், கர்த்தாவாம்.

(6) ஒருவனுடைய மனம் வாக்குக் காயங்களால் செய்யப் பட்ட செயல்கள்.

(7) உள்ளம் மனம் புத்தி சித்தம் அஹங்காரம் என்ற உட்கரணங்களும், மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்ற புறக்கரணங்களும், ஸாதாரண வழக்கத்தில் கரணங்களென்று கூறப்படினும், ஈண்டு புத்தியும், புத்தியின் ஒரு நிர்ஸய நிலையாகிய தைர்யமும், மனலில் ப்ரதிபலிக்கின்ற இஷ்ட காம்ய ஸூர்த்தியாகிய ஸுகமும் “கரணங்கள்” என்று கூறப்பட்டன.

(8) கர்மத்தைச் செய்கின்றவன்.

ரஜோகுணத்தால் ஏவப்பட்டுக் கர்மேந்த்ரியங்கள் கர்மங்களைச் செய்கின்றபடியால், கர்மேந்த்ரியங்களை கர்த்தாக்கள்

எனலாம். ஆனால், மூடபுத்திமான்கள் “நான்” என்ற தேஹமே அல்லது ஜீவாத்மாவே “கர்த்தா” என்று நினைக்கின்றனர். இந்த ப்ரபல்ய விமூடார்த்தப்படி ராஜஸ கர்த்தா என்றும், தாமஸ கர்த்தா என்றும் இருவகைக் கர்த்தாக்கள் உளர். வேறொரு வகையான புத்தியோடு, அதாவது, நான் என்று நினையாமலும் பேசாமலும், தனக்கு வகுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் சரியாக நடத்திக்கொண்டிருப்பவன் ஸாத்விக கர்த்தா எனப்படுவான். வரும் உயசு—உயஅ மந்த்ரங்களில் இந்த மூவகைக் கர்த்தாக்கள் கூறப்பட்டார்கள்.

இனி, கர்மசோதனையில் ஞானமும், கர்மஸங்க்ரஹத்தில் கர்மமும் கர்த்தாவும், பரமேஸ்வரனால் செய்யப்பட்ட குண விபாகத்தால், மூவகையாகும் என அடுத்த மந்த்ரத்தில் விளக்கினார்.

யசு. துண்பேதத்தால் (1) ஞானமும் கர்மமும் கர்த்தாவும் முன்று விதமாகவே துண ஸம்க்யானத்தில் (2) உரைத்திருக்கின்றது. அவ் வண்ணமே அவைகளையும் கேள் (3).

(1) பகவான் அருளிய குண விபாகத்தால்.

(2) குண + ஸம் + க்யானம் = குணங்களை சரியாகக் கணக்கிட்டுக் கூறும் ஸாஸ்த்ரம். (“க்யா” என்ற தாதுவின் அர்த்தம் கணக்கிடுதல்).

“குண ஸம்க்யானம்” என்ற தூல் கபிலமுனிவரால் இயற்றப்பட்டதால், அது “காபிலம்” என்றும் கூறப்படும். இக்காலத்தில் இதைக் காணோம். ஸாங்க்யமும் வேதாந்தமும் வெவ்வேறென்று. உ. ஈயசு க்ஞூரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(3) அந்த ஞான ஸாஸ்த்ரத்தில் கூறினவாறு நான் உனக்குக் கூறுவேன், கேட்பாயாக.

வரும் மூன்று மந்த்ரங்களில் (உய—உயஉ இல்) மூவகை ஞானம் கூறப்பட்டன. இவற்றில், முதன்மை பெற்ற ஏக பாவனை செய்யத்தக்க அறிவாகிய ஸாத்விக ஞானம் உய ம் மந்த்ரத்தில் விளங்கும்.

உய. விபாகஞ் செய்யப்பட்ட பூதங்களில் (1), விபாகஞ் செய்யப்படாததும் மாறுதலில்லாததுமாகிய (2) ஏகபாவத்தை (3) எதனுல் (4) அறிகின்றனோ, அந்த ஞானத்தை ஸாத்விகம் என்றறி.

(1) ப்ரக்ருதி வஸ்துவைக் கொண்டு இயற்றப்பட்ட வெவ்வேறு தேஹங்களில் [வலிக்கும் ஏகபாவத்தை].

(2) பிரிக்கத்தக்க ப்ரக்ருதியைப்போல பிரிக்கக்கூடாததும், பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பு என்ற விகாரங்கள் இல்லாததுமாகிய.

(3) ஏகமாயிருக்கின்ற வஸ்துவை, அதாவது, பரமேஸ்வரனை.

(4) எவ்வகை ஞானத்தால். அதாவது, ஏக பாவனை செய்யக்கூடிய அறிவால்.

இந்த மந்த்ரத்தின் அர்த்தம், கண்டித பதார்த்தங்கள் யாவும் அகண்ட பதார்த்தத்தில் உள்ளன என்றும், கண்டன வெல்லாம் கண்ணுல் காணக்கூடாத வஸ்துவினின்று தோன்றின என்றும், எந்த அறிவு அறியத்தக்கதோ, அது ஸாத்விக ஞானம் எனப்படும் என்பதே.

மேகம் மின்னல் இடி முதலிய தோற்றங்களும், நிலம் மலை நதி கடல் கப்பல் வீடு ஜனங்கள் முதலிய தோற்றங்களும் பூத ஆகாஸத்தில் உள்ளன போல, பூத ஆகாஸம் மாயை என்ற மன ஆகாஸத்தில் உள்ளது என்றும், மன ஆகாஸம் நிர்க்குண வஸ்துவாகிச் சிதாகாஸத்தில் (சித் ஆகாஸத்தில், அகண்டாகார சித்தில், பரமாத்மாவில்) உள்ளது என்றும், புத்தியால் நிதானித்து அறியும் அறிவு ஸாத்விக ஞானம் எனப்படும்.

விஸால புத்தியை முன்னிட்டு அறியாமல், எந்த அறிவு பரமாத்மாவை நேரே அதுபவ முறையாக அறியுமோ, அந்தப் பேரறிவு (அகண்டாகார அறிவு) ஸாத்விக ஞானத்துக்கு மிக மேற்பட்டது.

தவந்தவங்களிலின்றி விலகின ஸமத்வபுத்தியோடு கூடியிருக்கும் ஜீவாத்மா ஸம தர்ஸனியாகி, விகல்ப நாம ரூபங்கள் யாவற்றையும் ஏக பாவனை செய்த மாத்ரத்தில், அவற்றுள் இ

ருக்கின்ற அகண்டாகார வஸ்துவை அதுமானிப்பான் என்று விளக்கி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் நானாவித பேதங்களை வெவ்வேறாக அறியும் அறிவு ராஜஸ ஞானமாகும் என்றார்.

உயக. ஸர்வபூதங்களில் (1) வெவ்வேறு நானாவித பாவங்களைப் (2) பற்றின எந்த ப்ரதக் ஞானமோ (3), அந்த ஞானத்தை ராஜஸமாக அறி (4).

(1) ஸகல தேஹங்களில்.

(2) தோற்றங்களை.

(3) வெவ்வேறாகப் பிரித்து அறியும் அறிவோ.

(4) தனக்கு முன்னிருக்கின்றவைகளை, தவந்தவ மோஹம் பெற்ற புத்தி வெவ்வேறாகப் பிரித்தும், அவைகளின் பேதங்களைப் பாராட்டியும் நிற்கும். தவந்தவ புத்தியோடு கூடினஞாதா நானாவித ரூபங்களையும் அவற்றின் வேற்றுமைகளையும் அறியுமேயன்றி, அவற்றிற்கும் அகண்ட வஸ்துவுக்கும் உள்ள ஆதார ஆதேய ஸம்பந்தத்தை அறியாது. இவ்வித ஞானம் ராஜஸ்மய ஞானம்.

இனி, உயஉ இல் தாமஸ ஞானம் கூறப்படும்.

உயஉ. *தனக்கு இதுதான் எல்லாம் போல (1) [நினைத்து] ஒரு கார்யத்தில் அழிந்தினதும் (2), காரண கார்ய விசாரணை அற்றதும் (3), தத்வார்த்தத்தை அறியாததும் (4), அல்பமும் (5) ஆகிய எந்த ஞானமோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது (6).

(1) “க்ருத்ஸ்நவத்”=எல்லாம் போல.

(2) ஒரு பொருள் போக அல்லது வர இருந்தால், அந்த ஒன்றைத் தனக்குடைய ஸகல பொருள்களும் போகின்றன போலவும் அல்லது வரவேண்டியவை போலவும் நினைத்து, அதனில் மிகப் பற்றுள்ளதாயும்.

(3) ப்ரக்ருதி விஷயங்கள் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகவே, கால தேஸ திக் என்ற பரிஸ்சின்னங்களைப் பற்றித், தோன்றியும் வளர்ந்தும் அழிந்தும் வருமென்ற உண்மையை அறியாததும்.

(4) ஆதம் லக்ஷணங்களை அறியமாட்டாததும்.

(5) ஆசைகளால் பந்திக்கப்பட்டுச் சிறியதானதும்.

(6) தாமஸ ஞானியின்புத்தி, விருப்பு வெறுப்புகளால் ஏவப்பட்டு, சலனத்தை அடைந்து அல்பஸக்தியோடு ருக்கும், ஆத்ம விஷயங்களை அறியமாட்டாது, காரண கார்ய ஸம்பந்தங்களை விசாரிக்காது, சிறிய சங்கதிகளை மலைபோலப் பாராட்டி மிக வருத்தப்படும்.

இனி, கர்ம பேதங்களை அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் கூறுவார்.

உயி. [விஷயங்களில்] ஸங்கமில்லாமல், ராக த்வேஷமில்லாமல், எந்த நியதகர்மம் பலத்தைப் பேற விநுப்பமுற்றவனுல் செய்யப்பட்டதோ, அது ஸாத்விகம் என்று கூறப்பட்டது (1).

(1) ஸாத்விக கர்மமாவது, விருப்பு வெறுப்பால் ஏவப்படாததும், விஷய ஸுகங்களில் நின்று ஜனிக்காததும், ஸாபாஸாப பலன்களை நாடாததும், ஆகிய சிந்தனைகளும் வாக்குக்களும் செய்கைகளுமாம்.

உயி. கர்மத்தை நிறைவேற்ற விநுப்பமுடையவனுல், அல்லது அஹங்காரம் பேற்றவனுல், வேத முயற்சியுடன் எது செய்யப்படுகின்றதோ, அது (1) ராஜஸமேன்று கூறப்படுகின்றது (2).

(1) அந்தக் கர்மம்.

(2) ராஜஸ கர்மமாவது, எடுத்த கர்மத்தை நிறைவேற்றவே வேண்டும் என்ற ஆவலோடும், அல்லது நானே இந்தக் கர்மத்தை முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடும், வெகு முயற்சியோடு செய்யப்பட்ட கர்மம்.

உயி. அநுபந்தத்தையும் (1), கேடுதீயையும் (2), ஹிம்ஸையையும் (3), புருஷகாரத்தையும் (4) கவனிக்காமல், மோஹத்தால் எந்தக் கர்மம் தொடங்கப்படுகின்றதோ, அது தாமஸம் என்று கூறப்படுகின்றது (5).

(1) தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பந்தனங்களாகிய தடைகளையும்.

(2) தனக்கு வரும் நஷ்டத்தையும்.

(3) பிறருக்கு உண்டாகும் துன்பத்தையும்.

(4) “பௌருஷம்” = புருஷகாரம், தனது வல்லபம், (ஊக்கம், இடம், பொருள், ஏவல்).

(5) தாமஸ கர்மமாவது தனக்குள்ளு ஸக்தியையும் தடைகளையும் வரும் நஷ்டங்களையும் ஆராயாமல் செய்யப்பட்ட கர்மங்கள்.

இனி, கர்த்தாவின் பேதங்களை அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் கூறுகின்றார்.

உயி. ஸங்கத்தை விட்டவனும் (1), நான் என்று பேசாதவனும் (2), தைர்யம் உத்ஸாஹங்களோடு கூடியவனும் (3), ஸித்தி அஸித்திகளில் விகாரமற்றவனும் (4), ஆகிய கர்த்தா ஸாத்விகன் என்று கூறப்படுகிறான் (5).

(1) விஷயங்களில் அழுந்தாத மனமுடையவனும்.

(2) கர்மங்களைச் செய்யும் பொழுது “நான், நான்” என்ற அஹந்தை நிறைந்த வார்த்தைகளை உச்சரிக்காதவனும்.

(3) ஸ்திர புத்தியையும் ஊக்கத்தையும் பெற்றவனும்.

(4) வெற்றி தோல்விகளில் ஸமத்வம் பெற்றவனும்.

(5) ஸாத்விக கர்த்தா விஷய ஸுகத்தை மதிக்காமல், த்வந்த்வங்களை ஸமப்படுத்தி, நான் என்ற நினைவும் பேச்சுமற்று, தனக்குரிய கர்மங்களை தைர்யத்தோடும் உத்ஸாஹத்தோடும் நிறைவேற்றுவான்.

அடுத்த ஸ்லோகத்தில் ராஜஸ கர்த்தாவின் லக்ஷணம் கூறப்படும்.

உயி. ராகம் பேற்றவனும், கர்ம பலத்தைப் பேற விநுப்பமுடையவனும், லோபமுடையவனும், ஹிம்ஸையைச் செய்கின்ற ஸ்வபாவம் பேற்றவனும், ஸௌசமற்றவனும், ஸத்தோஷத்தையும் துக்கத்தையும் [மாறி மாறிப்] பேற்றவனுமாகிய கர்த்தா, ராஜஸன் என்று கூறப்பட்டான் (1).

(1) ராஜஸ கர்த்தா ஆசையால் ஏவப்பட்டு விஷய ஸுகங்

களை நாடி, தனக்குத் தடையானவர்களைத் துன்பப்படுத்தியும், கொடுக்கவேண்டியதைக் கொடாமலும், ஒருவேளை ஸந்தோஷத்தையும் இன்னொருவேளை துக்கத்தையும் அநுபவித்துக்கொண்டும், பரிஸுத்தமற்றும், கர்மங்களைச் செய்வான்.

உயி.அ. [மனலை புத்தியோடு] சேர்க்காதவனும் ⁽¹⁾, பிறந்த படி தேர்ச்சியற்று இருப்பவனும் ⁽²⁾, ஸ்தப்தனும் ⁽³⁾, கபடனும், அன்பற்றவனும் ⁽⁴⁾, சோர்வுபெற்றவனும் ⁽⁵⁾, வேலைகளை நெடுநேரம் இழுத்துச் செய்கின்றவனும் ⁽⁶⁾, ஆகிய கரீந்தா தாமஸ் என்று கூறப்படுகின்றான் ⁽⁷⁾.

(1) “அயுத்த:”=சேர்க்காதவன். அதாவது, இந்தரியங்களை யும் மனலையும் புத்தியோடு சேர்த்து அடக்கிவைக்காதவன். ஸமத்வ புத்தி இல்லாதவன். அத். உ. சயி.அ.

(2) “ப்ராக்குத:”=ப்ராகருதியில் (தாய் வயிற்றில்) நின்று பிறந்தபடி திருத்தமற்று இருப்பவன்.

(3) ஸ்தம்பம்போல இருக்கின்றவன்; தடியன்.

(4) “ரைஷ் கருத்திக:”=(ரி+க்ருத்திக) நற்கர்மம் அற்றவன்.

(5) “விஷாதி”=தளர்ச்சியடைந்தவன்.

(6) “தீர்க ஸூதரி”=நெடுநூலன்.

(7) தாமஸ கரீந்தா ஐம்பொறி அடக்கமற்றுப் பவிரி முகமாகத் திரிவான், கல்வி நற்குணம் உத்ஸாஹம் கீர்த்தி முதலிய ஸ்ரேயஸான ஸம்பத்களை மதிக்கமாட்டான். (ஆதலால், இவன் ஸ்ரேயோபிமானம் அற்றவன்), புண்ய கர்மங்களைச் செய்யான், தீமைகளைச் செய்வான், சோர்வுக்கு ஆளாயிருப்பான், தான் செய்யவேண்டிய வேலைகளை நெடுநேரஞ் சென்றே செய்வான், என்று இந்த மந்த்ரத்தில் கூறி, அடுத்த ஆறு மந்த்ரங்களில் கரணம் என்ற பதத்தில் அடங்கிய புத்தியையும் தைர்யத்தையும் விரிக்கின்றார்.

உயி.க. தன்ஜ்ஜய, துணவேற்றுமையால் ழன்று விதமாகக் கூறப்படுகிற புத்தி பேதத்தையும் தைர்ய பேதத்தையும் தனித்தனியாகவும் ழற்றாகவும் கேள்.

ந.யி. பார்த்த, ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை ⁽¹⁾ பந்தமாகவும் ⁽²⁾ அகார்யமாகவும் ⁽³⁾ பயமாகவும் ⁽⁴⁾, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தை ⁽⁵⁾ மோக்ஷமாகவும் ⁽⁶⁾ கார்யமாகவும் ⁽⁷⁾ அபயமாகவும் ⁽⁸⁾, எந்த புத்தி அறிகின்றதோ, அது ஸாத்விக புத்தி ⁽⁹⁾.

(1) விஷய ஸுகங்களை வ்ருத்தி செய்தலுக்குரிய கர்மதுஷ்டானங்களை.

“ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்”=விஷய ஸுக வ்ருத்தியைச் செய்யும்வழி. தோன்றி மறையும் ஸ்வர்க்காதி விஷய ஸுகங்களில் இச்சைகொண்டு, அவற்றைப் பெறுதற்காக ஒருவன் அதுஷ்டிக்கும் யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் என்ற கர்மங்கள்.

(2) அறிவைச் சுருக்குகின்றதாகவும். விஷய ஸுக விருப்பங்களால் மனஸும் புத்தியும் கட்டுப்பட்டால், அவற்றின் ப்ரகாஸமும் உத்தாரண ஸக்திகளும் குன்றும். ஜீவாத்மாவின் ஸாக்ஷித்வமும் விஸாலமற்றிருக்கும்.

விஷய ஸுக விருப்பங்களில் ஜீவாத்மா அழுந்தினால், சிற்றறிவு இன்னுஞ் சிறியதாகும். இதுவே ஜீவாத்மாவுக்கு பந்தமாகும்.

பற்றப்பட்ட விஷயங்கள் வராதாயின், அல்லது வந்து அழியுமாயின், துக்கத்தைக் கொடுக்குமாதலால், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கத்தை “துக்கப் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்” என்றும் பெரியோர் சொல்வார்கள்.

(3) தனக்கு அப்ரயோஜனமானதாகவும்; துன்பங்களை விளைவிக்கின்றதாகவும்.

“அகார்யம்”=கார்யம் இல்லாதது, தனக்கு நன்மையைக் கொடாதது.

(4) இறப்புப் பிறப்பைத் தருவதால், அஞ்சத்தக்கதாகவும்.

(5) விஷய ஸுக வ்ருத்தியைக் கருதாமல் செய்யப்பட்ட கர்மதுஷ்டானங்களை.

“நிவ்ருத்தி மார்க்கம்”=விஷய ஸுக வ்ருத்தியை விட்டவழி சிற்றின்பம் என்ற துக்கத்தை ஒழித்த மார்க்கம்; முத்திரெறி.

- (6) துக்க விமோசனமாகவும்.
 (7) ஆத்மாவுக்கு ப்ரயோஜனமானதாகவும்; துக்க நிவ்ருத்தியைக் கொடுப்பதாகவும்.
 (8) பிறப்பிறப்பைக் கொடாதபடியால் அச்சத்துக்கிடமில்லாததாகவும்.

(9) ஸாத்விக புத்தி (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ஸாத்விக புத்தி) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களை ஸ்வர்க்காதி ஸுகங்களைப் பெறுதற்கு முயலாது என்றும், அக்கர்மங்களை ஈஸ்வரார்ப்பணமாகச் செய்வித்து, ஆத்மாவைத் துக்க பய விஷாதங்களில்லின்று ஒழிவிக்கும் என்றும், இந்த மந்த்ரத்தில் கூறி, அடுத்த மந்த்ரத்தில் ராஜஸ புத்தியின் லக்ஷணத்தைப் போதிக்கின்றார்.

நயக. பார்த்த, எதுவு (1) தர்மத்தையும் [அதன்] கார்யத்தையும் (2), அதர்மத்தையும் [அதன்] அகார்யத்தையும் (3), உள்ளபடியல்லாமல் (4) ஒருவன் அறிகின்றதோ, அந்தப் புத்தி ராஜஸ (5).

- (1) எவ்வித புத்தியால்.
 (2) ப்ரயோஜனத்தையும்; அதன் நற்பலனையும்.
 (3) அப்ரயோஜனத்தையும்; அதன் தீய பலனையும்.
 (4) “அயதாவத்”=விபரீதமாக, மாறாக, உண்மைக்கு விரோதமாக.

(5) ராஜஸ புத்தி (ஸம்ஸ்க்ருதத்தில், ராஜஸீ புத்தி) விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதால், லோகத்தில் ஸுலக்ஷணமாக இயங்கும் தர்மத்தின் ஸ்வரூப லக்ஷணங்களை உள்ளபடி அறியாது, ராஜ பயத்தையும் ஜன பயத்தையும் தவிர்ந்தால், விதிகளை அதுஸரிப்பதற்கும் விலக்குகளை விடுவதற்கும் நியாயம் உண்டோ என்று மயங்கும்; தர்மங்களும் புத்திரிலைகளும் குணங்களும் இகபர ஸுகங்களும் அஸுகங்களும் பரமேஸ்வரனால் காரண கார்ய ஸம்பந்தமாகவே இயற்றப்பட்டன என்ற உண்மைகளை உபதேசித்தாலும், விபரீதமாகவே அர்த்தம் செய்யும்; அதர்மங்களின் கார்யங்களையும் உள்ளபடி அறியாது என்று இந்த மந்த்ரத்தில் விளக்கி, அடுத்ததில் தாமஸ புத்தியின் தன்மையை விரிப்பார்.

நயக. பார்த்த, எது (1) தமஸினால் மறைக்கப்பட்டு (2) அதர்மத்தைத் தர்மமென்றும் (3), [அவ்விதமே] ஒவ்வொரு பொருளையும் விபரிதமாகவும் எண்ணுகின்றதோ (4), அந்த புத்திப் தாமஸ (5).

- (1) எந்த புத்தி.
 (2) அறியாமை என்ற இருளினால் மூடப்பட்டு.
 (3) பாப புண்ய கர்மங்களின் வித்யாஸங்களை அறியாமலும்.

(4) அப்படியே குணங்களுக்கும், புத்திகளுக்கும், கர்த்தாக்களுக்கும், ஸுகங்களுக்கும், ஸந்த்யாஸங்களுக்கும், தெய்வங்களுக்கும், பிஸாசுகளுக்கும், ஆசாரங்களுக்கும், அனாசாரங்களுக்கும் இன்னும் அநேக பொருள்களுக்கும் உள்ள பேதங்களை மிஸ்ரமாக்கி அறிகின்றதோ.

அடுத்த மூன்று மந்த்ரங்களில் தைர்யம் விபாகப்படுத்தப்பட்டது.

தைர்யம் என்றது தீரனுடைய தன்மை, திடபுத்தி பெற்ற வனுடைய உறுதிநிலை.

நயந. பார்த்த, யோகத்தினின்று விலகாத (1) எந்த தைர்யத் தால் மனஸ், ப்ராணன், ஞானேந்த்ரியங்கள் என்றவைகளின் கீரியை களைத் தரிக்கின்றதோ (2), அந்த தைர்யம் ஸாத்விகம்.

- (1) தவர்தவ ஸமத்வத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற. (2 சயஅ).
 (2) மனவின் கீரியையாகிய நினைத்தலையும், ப்ராணன் அபானன்களின் கீரியைகளாகிய உள்மூச்சையும் வெளிமூச்சையும், ஞானேந்த்ரியங்களின் கீரியைகளாகிய பார்த்தல் கேட்டல் முதலியவற்றையும், சிதறவிடாமல் காக்கின்றதோ.

தைர்யத்தின் ஜன்னமும் ஸ்வபாவமும் இதில் விளக்கப்பட்டது. புத்தியின் ஸ்திரநிலை அமைதற்கு மனஸும் ப்ராணனும் ஞானேந்த்ரியங்களும் தத்தங் கீரியைகளைச் சலனமற்றுச் செய்தே பழகவேண்டும். ஓர் ஆபத் வேளையில் நினைவுகளும் மூச்சுக்களும், பார்த்தல் கேட்டல் முதலிய ஐம்பொறித் தொழில்களும் சிதறினால், புத்தியும் சிதறி, தன் ஸ்திரத்தன்மையை

இழக்கும். பயத்தை உண்டுபடுத்துங் காட்சியாவது ஸப்தமாவது ஸம்பவித்த உடனே ஸாதாரண மனுஷர்கள் பெருமூச்சு விட்டு, மனம் பதறிக், கண்ணையும் காதையும் பொத்துவார்கள், அல்லது ஓடித் தட்டழிந்து விழுவார்கள். இதெல்லாம் அதை ர்யஸாலிகளின் கோலங்கள்.

ஸாத்விக தைர்யவானுக்கு த்வர்த்வ ஸமத்வம் உண்டு. அதாவது, உயிரோடிருந்தாலும் உயிரை இழத்தாலும், வெற்றியும் தோல்வியும், புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும், ஸுகமும் அஸுகமும், ஒன்றாய்த் தேர்ன்றுவதால், கண் எதைக் கண்டாலும், காது எதைக் கேட்டாலும், தேகம் எதை ஸ்பர்ஸித்தாலும், அவன் மயங்கான். மனஸும் நடுங்காது. எனவே, ஸாத்விக தைர்யமானது த்வர்த்வ ஸமத்வத்தைப் பற்றியும், மனஸ் ப்ராணன் ஞானேந்திரியங்கள் என்ற கரணங்களின் அமைதியான தொழில்களைப் பற்றியும் ஜீவிக்கின்றது.

அடுத்த மந்தரத்தில் ராஜஸ தைர்யம் விளக்கப்படும்.

நயிச. சூனல் பார்த்த, அர்ஜுந, ஒருவன் ஒரு கர்மம் செய்யுங் காலத்தில், எந்தத் தைர்யத்தால் பலனை விநம்பித் தீர்மார்த்த காமங்களைத் (1) தரிக்கின்றனோ, அந்தத் தைர்யம் ராஜஸம்.

(1) தர்மம் அர்த்தம் காமம் = அறம் பொருள் இன்பம்.

புருஷன் என்ற ஜீவாத்மா, தன் மலங்களை நீக்கும் பொருட்டு, பகவானால் வகுக்கப்பட்ட நான்கு அர்த்தங்களை (பொருள்களை) ப்ரயாஸப்பட்டு அறிய வேண்டும். அவ்வறிவால் மல நீக்கம் உண்டாகி ப்ரஹ்மபூயம் அமையும். அப்பொருள்கள் “புருஷார்த்தம்” (புருஷன் தேடத்தக்க பொருள்) எனப்படும், அவையாவன, தர்மம் (அறம்), அர்த்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்), மோக்ஷம் (துக்கநிவ்ருத்தி) ஆம்.

“தர்மம்” அல்லது அறம் என்றது ஆத்மோபாய கர்மங்களாகிய யஜ்ஞம் தானம் தபஸும், தத்தம் வர்ணத்துக்குரிய ஜீவனோபாய கர்மங்களும்.

“அர்த்தம்” அல்லது பொருள் என்றது ஆத்மோபாய கர்மங்களுக்கும் ஜீவனோபாய கர்மங்களுக்கும் ஸஹாயமான பொ

ருள்கள். இவற்றில் முக்யப்பொருள் அரசு அல்லது ராஜாங்கம். இஃதில்லாவிடத்து இல்லறமாவது துறவறமாவது செவ்வையாக நடைபெறுது. ராஜாங்க வலிமையைக்கொண்டு த்ரவ்யம் தேடல் முதலிய கர்மங்களைப் பயமற்றுச் செய்யலாம். காமம் அல்லது இன்பம் என்றது காதலனும் காதலியும் கருத்துறவுபடுதல்.

இந்த மந்தரத்தில் ராஜஸ தைர்யம் நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தால் பெறத்தக்க மோக்ஷம் என்ற புருஷார்த்தத்தில் ப்ரதிஷ்டை பெறுதென்றும், ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமாய்ச் சென்று இல்லம் பொருள் பெண் என்ற அல்ப புருஷார்த்தங்களை மிகப்பற்றுடன் தேடும் மனஸுக்கு ஸ்திரத்தன்மையைக் கொடுக்குமென்றும், விளக்கி அடுத்த மந்தரத்தில் தாமஸ தைர்யத்தின் தன்மையைக் கூறுகின்றார்.

நயிச. துர்மேதை (1) பெற்றவன் எதனால் நித்ரையையும் பயத்தையும் துக்கத்தையும் விஷாதத்தையும் மதத்தையும் விடுகின்றனில்லையோ, அந்த தைர்யம் தாமஸம் (2), ஓ பார்த்த.

(1) கெட்ட புத்தி; கேட்டடைத்தரும் வஸ்துக்களை நல்லவை என்று அறியும் புத்தி.

(2) தாமஸ புத்தியானது பயம் துக்கம் சோர்வு துக்கம் என்றவற்றை அதுஸரித்துக்கொண்டே இருக்கும்.

இனி, மனவலில் உதயமாகின்ற ஸுகத்தைப் புத்தி அறிவதால், ஸுகத்தின் வகைகளை வரும் மூன்று ஸ்லோகங்களால் விரிக்கின்றார்.

ஸுகத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டது துக்கம். துக்கத்தின் லக்ஷணம் உ. அ க்ஞரிய (1) ம் உரையில் விளக்கப்பட்டது.

ஒரே விஷயம் மனஸுக்கு ஒருவேளையில் ஸுகமாகவும் மற்றொருவேளையில் துக்கமாகவும் இருக்கக்காண்டலால், விஷயங்களில் ஸுகதுக்கத் தன்மைகள் இல்லை என்பது நிஸ்சயம். விஷயங்களில் ஸுக துக்கங்கள் இல்லை எனின், அந்தத் தன்மைகள் எங்கிருக்கும், எங்கு தோன்றும், என்ற வினாவுக்கு முறையே விருப்பிலும் வெறுப்பிலும் இருக்கும் என்றும்,

மனவலில் தோன்றும் என்றும், விடை அளிக்கப்படும்.

விருப்பு ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி மனவலில் ஏற, மனஸ் அந்த விருப்பை உடனே உதருமல், அதற்கு அதுகூலமாயிருந்து விருப்பங்கொண்ட விஷயத்தை நினைத்துக்கொண்டிருக்குங் காலமெல்லாம், அத்ருபிய விருப்பின் ஆபாஸம் மனவலில் ஸுகவடிவமாய் விளங்கும். இடங்கொடாதுபோனால், அந்த விருப்பம் மறைந்துவிடும், நாஸப்படும். மனஸ் வெறுப்புக்கு அதுகூலமாயிருந்தால், வெறுப்பின் ஆபாஸம் மனவலில் அஸுகமாய்த் தோற்றும்.

எனவே, ஸுகதுக்கங்களுக்கு மூலம் விருப்பும் வெறுப்புமே. அவை விளங்கும் இடம் அவைக்கு அதுகூலமான மனஸே.

புத்தியும் ஜீவாத்மாவும் விருப்பு வெறுப்புக்களில் அடங்கிய ஸுக துக்கங்களை விருப்பு வெறுப்புக்களிலேயே காணாமல், அவை மனவலில் ஏறின ஸமயத்தில் மாத்ரம் கார்யப்படுவதால் அக்கார்யப்பொருள்களை ஸுக துக்கங்களாகக் காண்கின்றன.

௩௦௬—௩௦௭ மந்த்ரங்களில் ஸாத்விக ராஜஸ தாமஸ ஸுகம் கூறப்படும்.

௩௦௬—௩௦௭. பாதரிஷப, இப்போழுது எ'விடம் முன்றுவீத ஸுகத்தைக் கேள். அப்யாஸத்தால் (1) எதில் (2) [ஒருவன்] ரமிக் கின்றனோ (3), துக்கத்தின் முடிவையும் (4) பெறுகின்றனோ, எது (5) முதல் விஷம்போலவும் முதிர்ச்சியில் அம்ருதம் போலவும் [இருக்கின்றதோ] (6), அந்த ஸுகம் ஸாத்விகம் என்று கூறப்பட்டது. அது ஆத்மபுத்திப் ப்ராஸாதத்தால் (7) பிறந்தது.

(1) ஸத்குரு ஸேவை, ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணை, யோக ஸாதனை என்ற பழக்கங்களால் பெற்ற.

(2) எவ்வித ஸுகத்தில்.

(3) மேன்மேலும் ஆநந்தங் கொள்ளுகின்றனோ.

(4) “து:காந்தம்”=துக்கத்தின் முடிவு; மோக்ஷம்.

(5) எவ்வித ஸுகம்.

(6) ஆரம்பத்தில் வருத்தமாயும் துன்பம்போலவும், பழகப் பழக தேவாம்ருதம் போலவும்.

(7) ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டை பெற்ற புத்தியின் தெளிவால்.

ஸாத்விக ஸுகம் ஆத்மாவில் ப்ரதிஷ்டைபெற்ற புத்தியில்மாத்ரம் ஜனிக்கும். லோக ஸுகங்களையும் தேஹ ஸம்பந்தமாக வந்த இனம் ஜனம் முதலியவற்றிலுள்ள அபிமானத்தையும் விட்டு, யோகாப்பாஸத்திலும் ஆத்ம விசாரணையிலும் ப்ரவேவிக்கும் பொழுது, மனஸும் புத்தியும் கஷ்டப்படும். இந்த அரிய பழக்கங்களால் ஆனவாதி மலங்களிலின்று மனஸும் புத்தியும் மேன்மேலும் தெளிவுபெற்று, ஆத்மாவை அண்டியே ஜீவிக்கும் காலத்தில், தேவாத்ம சக்தியின் அழிவற்ற ஸுகமும் ப்ரகாஸமும் அவற்றில் நேரே ப்ரதிபலிக்கும். இது “ஸாத்விக ஸுகம்” எனப்படும்.

௩௦௮. விஷயேந்திரிய ஸம்யோகத்தால் (1) எது (2) முதல் அம்ருதம்போலவும் முதிர்ச்சியில் விஷம் போலவும் [இருக்கின்றதோ], அந்த ஸுகம் ராஜஸம் என்று கூறப்பட்டது (3).

(1) இந்திரியங்கள் தத்தம் விஷயங்களை நாடிப் புணர்வதினால்.

(2) எந்த ஸுகம்.

(3) ராஜஸ ஸுகம் இந்திரிய விஷய போகத்தில் நின்றே உதயமாகும். இந்திரியம் தன் விஷயத்தை ஸ்பர்ஸித்தவுடனே ஜன்யமாகின்ற ராஜஸ ஸுகம் மிக மதுரமாயிருக்கும். ஆனால், அந்த விஷயத்தை மீளவும் அதுபோகஞ்செய்ய, அதில் விருப்பங் குன்றி முடிவில் வெறுப்புண்டாகும்.

௩௦௯. நித்ரை, ஜலஸ்யம் (1) ப்ரமாதம் (2) எவ்வைகளில் நின்ற பிறந்த எந்த ஸுகம் முன்னும் (3) பின்னும் (4) ஆத்மாவை மோகிப்பிக்கின்றதோ (5), அது தாமஸம் என்று கூறப்பட்டது (6).

(1) சோம்பல்.

(2) மறதி.

(3) ஆரம்பத்திலும்.

(4) முடிவிலும்.

(5) அறிவை இருளில் அழுத்துகின்றதோ.

(6) தாமஸ ஸுகம் நித்ரை சோம்பல் மறதி என்ற மூடங்களில் நின்று ஜனிக்கும். ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் அறிவை ஒரேவிதமான அறியாமையில் ஆழ்த்திக் கெடுக்கும்.

சய. எந்த ஸத்வம்⁽¹⁾ ப்ரக்ருதியில்நின்று பிறந்த ழன்று துணங்களினால் விடப்பட்டதோ⁽²⁾, அது பூமியில் [நரர்களுள்] சீவது, ஸ்வர்க்கத்தில் தேவர்களுக்களுளாவது, இல்லை⁽³⁾.

(1) எந்த அழிவற்ற வஸ்து, எந்த ஸூத்தப்பட்ட ஆத்மா.

(2) ப்ரக்ருதி விகாரங்களாகிய தாமஸ ராஜஸ ஸாத்விக குணங்களில்நின்று, கைவல்யமானதோ.

(3) அந்த அழிவற்ற வஸ்து (“ஸத்வம்”), பூலோகத்தில் மாதுடதேகத்தில் இருந்தால், மதுஷ்யன் என்று கூறலாகாது; ஸ்வர்க்கலோகத்தில் தேவதேகத்தில் இருந்தால், தேவன் என்று கூறலாகாது. அது பரமாத்மாவே, ஸதாஸிவமே.

சயக. பரந்தப, ப்ராஹ்மண ஷத்ரீய வைஸ்ய ஸூத்ரர்களின் கர்மங்கள்⁽¹⁾ ஸ்வபாவ ஜன்ய குணங்களினால் வகுக்கப்பட்டன⁽²⁾.

(1) சதுர் வர்ணிகள் அது ஸரிக்கவேண்டிய கர்மங்கள்.

ப்ராஹ்மண புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுவித்தலும், யஜ்ஞம் செய்வித்தலும், தானம் வாங்குதலுமாம்.

ஷத்ரீய புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் க்ராம தேஸ அதிகாரமும் ஜனபத் த்ராணமும் (ஜனங்களை ஆபத்தில்நின்று காத்தலும்) ஆம்.

வைஸ்ய புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள் வேதம் ஒதுதலும், யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மங்கள் பசு காத்தலும் உழுதலும் வர்த்தகம்

செய்தலுமாம்.

ஸூத்ர புத்தி உடையவனுக்குரிய ஆத்மோபாய கர்மங்கள், வேத பாராயணத்தை நீக்கி, யஜ்ஞம் தானம் தபஸ் செய்தலும், ஜீவனோபாய கர்மம் மேல்வர்ணத்தாரில் ஒரு நல்ல எஜமானனைப் பற்றிய பரிசாரகமுமாம்.

(2) சதுர்வர்ணிகளுடைய கர்மங்கள் அவர்கள் பிறவியிலே அமைக்கப்பட்ட குணங்களுக்கு ஏற்றபடியே விபாகப்பட்டன.

“ஸ்வபாவ ப்ரபவை: குணை:”=ஸ்வபாவ ஜன்ய குணங்களினால்.

குணங்களுக்குத் தக்கபடி கர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டனும், நற்குணங்கள் பூர்வீக புண்ய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடியே அருளப்படும்.

விதி விலக்கு ரூபமான தர்மத்தை அறியக்கூடிய ஜீவர்களின் புண்ய கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி ப்ரமேஸ்வரன் அந்தஃகரணத்தில் (உள்ளத்தில்) அவனவனுக்குரிய குணங்களை மா தாவின் கர்ப்பப் பையிலேயே அருள்வார். கர்ப்பத்திலின்று வெவியே வந்த ஜீவாத்மாவின் குணங்கள் மேன்மேலும் ஸூத் தப்பட்டு வருமாறு, அவைக்கு அதுகூலமான கர்மங்களையும் அருள்வார்.

பிறவியிலே அமைக்கப்பட்ட குணங்கள் “ஸ்வபாவஜன்ய குணங்கள்” எனப்படும்.

அத்யாயம் ௩. ௩௮-க்கும, ச. ௩௩-க்கும் உரிய உரைகளை மீளவும் பரிசோதித்து எவ்விதம் ப்ரமேஸ்வரன் குணத்தையும் கர்மத்தையுஞ் சேர்த்து ப்ராஹ்மணத்வம் ஷத்ரீயத்வம் வைஸ்யத்வம் ஸூத்ரத்வம் என்ற சதுர்வர்ணங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார் என்று அறிக்.

வர்ணகுணங்கள் அந்தஃகரணத்தை இருப்பிடமாகக்கொண்டு புத்தியில் ப்ரகாஸிக்கும். எந்த மாதுடயோனியில்நின்று ஆண்டேஹம் அல்லது பெண்டேஹம் பிறந்தாலும், எந்த தேஸத்தில் அது வலித்தாலும், அதனுள்ளிருக்கும் புத்தி சயஉ இல் கூறப்பட்ட ப்ராஹ்ம குணத்தைப் பெற்றிருந்தால், அது “ப்ராஹ்மணபுத்தி” என்றும், சய௩ இல் கூறப்பட்ட ஷத்

ரீய குணத்தைப் பெற்றிருந்தால், அது “க்ஷத்ரியபுத்தி” என்றும், சமீச இல் கூறப்பட்ட வைய்ய குணத்தை அல்லது ஸூத்ர குணத்தைப் பெற்றிருந்தால் “வைய்ய புத்தி” அல்லது “ஸூத்ரபுத்தி” என்றும், மஹான்கள் நிதானிப்பார்கள்.

ப்ராஹ்மண புத்தி உடையவனை “ஸர்ம” (ஸுகசொரூபி) என்றும், க்ஷத்ரிய புத்தி உடையவனை “வார்ம” (ஆயுததாரணி) என்றும், வைய்ய புத்தி உடையவனை “பாலித” (பசு தான்யம் தனம் என்றவற்றை வருத்திசெய்து ரக்ஷிக்கின்றவன்) என்றும், ஸூத்ர புத்தி உடையவனை “தாஸ” (எவல் வேலை செய்கின்றவன்) என்றும் பெரியோர் அழைப்பார்கள்.

“ப்ராஹ்மணன்” என்ற பதம் ப்ராஹ்மத்தை ஸ்வாதுபவ முறையாக தரிசித்தவன் என்று பொருள்படும். அதாவது, ப்ராஹ்ம ஞானியே ஸ்வய ப்ராஹ்மணனும். இவனை ஸுக சொரூபி.

ஏனையோர் யாவரும் துக்க சொரூபிகள். “ஸூத்ர” என்ற பதம், “ஸூச” (துக்கம், ஸோகம்) என்ற தாதுவில்லின்று ஜனித்து, “த்ர” என்ற ப்ரத்யயத்தோடு கூடி, ஸோகம் அல்லது துக்கம் பெற்றவன் என்று பொருள்படும்.

பிறந்த நாள் தொட்டு ஏழாவது வயசுவரைக்கும் ஆசை கோபம் துக்கம் முதலிய கஸ்மலங்களால் மனஸும் புத்தியும் வாதிக்கப்படும் என்றும், அவற்றில்லின்று தப்புவதற்கு ப்ராஹ்மசர்யத்தை அதுஸரிக்கவேண்டும் என்றும், அந்த ஆஸ்ரமத்தை அதுஸரிக்கின்ற புத்தி “த்விஜன்” (இரண்டாம் பிறவியாகிய ஆத்ம தர்ஸனத்துக்கு அதிகாரி) என்றும், வேதாத்யயனத்தை விதிர்ப்புடன் செய்கின்றவன் “விப்ரன்” என்றும், ஞானஸாஸ்த்ர விசாரணையில் ஸ்ரத்தையோடு ப்ரவேசிக்கின்றவன் “உத்தம விப்ரன்” என்றும், பெரியோரால் கூறப்படுவர். இதற்கு ஆப்தர் வாக்கு,—

“ஜம்மநா ஜாயதே ஸூத்ர: ப்ராஹ்மசர்யோணஹி த்விஜ: விப்ரஸ்சாத்த்யயநேரைவ வஸ்து ஞானாதத்ததுத்தம:”

இதன் அர்த்தம்:—

பிறப்பினால் ஸூத்ரனாகிறான்; ப்ராஹ்மசர்யத்தால் த்விஜ

னாகிறான்; அத்த்யயனத்தால் விப்ரனாகிறான்; வஸ்து ஞானத்தால் உத்தம விப்ரனாகிறான்.

“விப்ர”=விதிர்ப்புப் பெற்றவன்.

மனம் வெதும்பி, உடல் புளகித்து நடுநடுங்கி, வேதமோதுகின்றவன் “விப்ரன்”.

பத்திவைராக்ய விசித்ரத்தைப் பற்றித் திருச்சதகத்தில் ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக ஸ்வாமி “மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த்து.....உன்னைப்போற்றி என்று திருவாய்லலர்ந்து அருளிஞர்.

முற்பிறவிகளில் செய்யப்பட்ட தராதரப்படி வர்ண குணங்கள் மாதாவின் கர்ப்பத்திலேயே அமைக்கப்பட்டன என்றும், அந்த வர்ண குணங்களைக்கொண்டே வர்ண கர்மங்கள் வகுக்கப்பட்டன என்றும் உபதேசித்திருப்பதால், வர்ணகுணமும் வர்ணகர்மமும் காரண கார்ய ஸம்பந்தம்பெற்ற வஸ்துக்கள் என்று அறியவேண்டியது. இவை பொன்னும் பொன் ஆபரணங்கள் போலவும் இருப்பதால், வர்ண குணங்களுக்கும் வர்ணகர்மங்களுக்கும் பேதமில்லை. இந்த அபேத தன்மை பற்றி, அடுத்த சமீஉ, சமீந, சமீச ம் ஸ்லோகங்களில் ப்ராஹ்ம க்ஷாத்ர வைய்ய ஸூத்ர குணங்கள் “கர்மங்கள்” என்று பேசப்பட்டன.

சமீஉ. ஸமம் (1), தமம் (2), தபஸ் (3), ஸௌசம் (4), க்ஷாந்தி (5), ஆர்ஜவம் (6), ஞானம் (7), விஜ்ஞானம் (8), ஆஸ்தீக்யம் (9), என்ற ப்ராஹ்ம கர்மம் (10), ஸ்வபாவ ஜன்யம் (11).

(1) ஐம்பொறியடக்கம்.

(2) மனோரிக்ரஹம்.

(3) ஈண்டு, “தபஸ்” விரும்பு வெறுப்புக்களால் வரும் துன்பத்தை அடக்குதல் என்று பொருள்படும்

(4) தேஹஸூத்தி.

(5) பொறுமை.

(6) நேர்மை.

(7) ஆத்மாவைப் பற்றிய கல்வி.

(8) ப்ரக்ருதியும் ப்ரக்ருதி கார்யங்களும் எவ்விதம் ஆத்

மாவோடு ஸம்பந்தப்பட்டு இருக்கின்றனவென்ற கல்வி.

(9) ஆத்மா உண்டு (“அஸ்தி”) என்ற புத்தி, விஸ்வாஸம்.

ஆஸ்திக்கம்=அஸ்திபுத்தி. ஆத்மா இல்லை என்றவன் “நாஸ்திகன்”.

(10) ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றிய குணங்கள்; ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்காகப் பகவானால் அருளப்பட்ட குணங்கள்.

(11) “ஸ்வபாவஜம்”=ப்ரக்ருதியிலின்று பிறந்த (“ஜம்”) ஸத்வ குணங்கள்.

இவை ஆத்ம அம்சங்களாயிருந்தால் ஸந்ந்யாஸம் (த்யாகம்) செய்தலுக்கு உரியவை ஆகா. ஆத்மா எது, ப்ரக்ருதி காரியங்கள் எவை, என்று அறிந்தால்தான், ஆத்மா ப்ரக்ருதி குணங்கள் யாவற்றையும் விட்டுக் கைவல்யத்தை (நிர்குணத்தை) அடையும்.

சுயநு. ஸௌர்யம்⁽¹⁾, தேஜஸ்⁽²⁾, தைர்யம்⁽³⁾ ஸாமர்த்தியம்⁽⁴⁾, போரில் ஓடாமல் நிற்பல், ஈகை⁽⁵⁾, ஈஸ்வரபாவம்⁽⁶⁾ என்ற கூடாத்ர கர்மம்⁽⁷⁾ ஸ்வபாவ ஜன்யம்.

(1) ஸத்ருவை ஹிம்ஸிக்கும் ஸக்தி.

(2) தனக்குள்ளுள் த்ரவ்யம் பரோபகாரம் தண்ட ஸக்தி முதலியவற்றால் பெற்ற ப்ரகாஸம்.

(3) புத்தியின் ஸ்திரநிலையில் பிறந்த நிர்ஸயம்.

(4) ஸமர்த்தனது தன்மை; பலவிஷயங்களையும் யோசித்துக் கூட்டிமுடிக்கும் ஸக்தி.

(5) பரோபகார முயற்சியில் தன் த்ரவ்யத்தையும், வேண்டுமாயின் தன் உயிரையும், கொடுத்தல்.

(6) அடக்கியாளும் ஸக்தி; துஷ்டநிக்ரஹ ஸிஷ்டபரிபாலனம்.

(7) கூத்திரிய புத்திமானுக்கு அருளப்பட்ட குணங்கள்.

சுயசு. கிருஷி கோரகூஷண வாணிஜ்யம் என்ற வைய்ய கர்மம்⁽¹⁾ ஸ்வபாவ ஜன்யம். பரிசர்யாத்மக கர்மம்⁽²⁾ ஸூத்ரானுக்கு ஸ்வபாவ ஜன்யம்.

(1) உழுதலிலும் மாடுகாத்தலிலும் வாணிகத்தொழில்களாகிய கொள்ளல் விற்பனிலும் ப்ரீதிகொண்ட வைய்ய குணம்.

(2) பரிசாரக ரூப கர்மம்.

“பரிசாரக” (பரி+சாரக=சுற்றிலும் செல்பவன்)=ஏவின படி சொன்னவேலைகளைச் செய்யக் காத்துநிற்பவன்.

ஸூத்ரபுத்தியுடையவன் நல்ல எஜமானனைத் தாவி நிற்பான். அவன், துஷ்ட புத்தியுடைய எஜமானன், எவ்வளவு செல்வந்தனாயிருப்பினும், அவனிடஞ் சேவகஞ்செய்யான்.

சுயநு. ஸ்வகர்மத்தில்⁽¹⁾ ப்ரீதிபெற்ற மனுஷன் ஸம்ஸீதீத்யைப்⁽²⁾ பெறுகின்றான். ஸ்வகர்மத்தில் ப்ரீதி பெற்றவன் எவ்விதம் [இந்த] ஸீதீத்யைப் பெறுகின்றனோ, அதைக்கேள்.

(1) தனது ஜன்ய குணத்துக்கேற்றபடி விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களில்.

நு. நுயு க்ருரிய உரையைப் பார்த்தறிக.

(2) “ஸம்ஸித்தி”=தான் இருக்கின்ற நிலைக்கு மேம்பட்ட வாழ்வு.

சுயசு. எதிலின்றும் பூதங்களின் ப்ரஹ்நத்தியோ⁽¹⁾, எதனால் இதேல்லாம் வ்யாபிக்கப்பட்டதோ, அதை⁽²⁾ ஸ்வகர்மத்தால் அர்ச்சித்து⁽³⁾ மனுஷன் ஸீதீத்யைப் பெறுகின்றான்⁽⁴⁾.

(1) எந்தப் பரமபுருஷனிலின்று ஜீவாத்மாக்கள் லோகங்களில் ப்ரவேஸிக்கின்றார்களோ.

(2) அந்தப் பரமேஸ்வரனை.

(3) தன் குணத்துக்கேற்றபடி வகுத்த கர்மங்களாலேயே பூஜித்து. அதாவது, தனக்குரிய கர்மங்கள் எல்லாம் பரமேஸ்வரனதே என்ற புத்தியோடு நிறைவேற்றி.

முற்றாகவும் அன்போடும் செய்யப்பட்ட ஸ்வகர்மாத்ஷடானம் பரமேஸ்வரனுக்கு வில்வார்ச்சனைபோலாகும்.

(4) நிஷ்காம புத்திமானாகி, க்ரமமாக மோக்ஷவித்தியை அடைகின்றான். நு. நுயு, (3).

சுயௌ. நன்றும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட (1) ப்ராதர்மத்திலும், ஸ்வதர்மம் விதணமாயினும் (2) சிறந்தது. ஸ்வபாவத்தால் நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்கின்றவன் கில்பிஷத்தைப் (3) பெறமாட்டான்.

- (1) “ஸ்வதுஷ்டிதாத்”=பலர் புகழும்படி செய்யப்பட்ட.
- (2) பலர் வியந்து பேசுவதற்கு இடமில்லாததாயினும்.
- (3) மலதோஷத்தை.

இங்கு கூறப்பட்ட மந்தரம் க. நயநு இல் உள்ளது. அதனுரையைப் பார்த்தறிக.

சுயௌ. தூமத்தால் அகிந் வ்யாபிக்கப்பட்டது போல, கர்மங்கள் எல்லாம் தோஷத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருப்பதால், கேளந்தேய, ஸஹஜ கர்மத்தைத், தோஷம், பெற்றதாயிருந்தாலும், விடக்கூடாது (1).

(1) நெருப்பு எங்குண்டோ அங்கு புகையிருந்து அதன் ப்ரகாஸத்தை மறைப்பதுபோல, ப்ரக்ருதிமலத்திலின்று விரிக்கப்பட்ட கர்மங்கள் அம்மலத்தால் வ்யாபிக்கப்பட்டு, மறதிமோஹம் சோம்பல் இடம்பம் முதலிய தோஷங்களைப் பெற்று நிற்கும். இவ்வித தோஷங்கள் ஸம்பவிக்கும் என்று பயந்து ஸ்வதர்மங்களை விடக்கூடாது.

“ஸஹஜ”=தன்னோடு பிறந்த.

ஸஹஜ கர்மங்கள்=ஒருவனுடைய ஜன்மகுணத்திற்கேற்ற படி, விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள்.

சுயுக. ஸர்வத்தில் ஸங்கமற்ற புத்தி உடையவனும், ஆத்மாவை வஸப்படுத்தினவனும் (1), ஆசையற்றவனும், ஆகியவன் ஸந்யாஸத்தால் (2) மேலான நைஷ்கர்மிய ஸித்தியைப்பெறுகின்றான் (3).

- (1) மனோ நிக்ரஹஞ் செய்தவனும். மந். நுயக, (1).
- (2) கர்மபல த்யாக அப்யாஸத்தால்.
- (3) பரம்பேருகிய நிஷ்கர்மாவின் தன்மையை ஸ்திரமாக அடைகின்றான்.

இனி நைஷ்கர்மிய புத்தி பெற்றவனுக்கு ஞானநிஷ்டை அமையும் என்றும், ஞானநிஷ்டையால் ப்ரஹ்ம நிர்வானாத்

தைப் பெறுவான் என்றும், அடுத்த ஆறு மந்த்ரங்களிற் கூறுகின்றார்.

நுய. கேளந்தேய, ஸித்தியைப் (1) பெற்றவன் எவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தைப் பெறுகின்றனோ, எந்த ஞானநிஷ்டை மேலானதோ, அதைச் சுருக்கமாக என்விடம் அறி.

- (1) நைஷ்கர்மிய ஸித்தியை.

நுயக. மிக்க ஸுத்தியுள்ள புத்தியோடு கூடினவன் தைர்யத்தால் ஆத்மாவை வஸப்படுத்தி (1), ஸப்தம் முதலிய விஷயங்களை நீக்கி (2), ராக த்வேஷங்களை உதறி (3),

நுயஉ. ஜனமற்ற ஸ்தலத்தை அடைந்து, சிறு உண்டு, மனம் வாக்குக் காயம் என்றவைகளை ஒடுக்கி (4), நித்யம் த்யானயோகபரமும் (5) வைராக்யத்தைப் (6) பெற்று,

நுயக. அஹங்காரம், பலம் (7) தர்ப்பம் (8), காமம், க்ரோதம், பரிக்காஹம் (9) என்றவைகளை விட்டு, மமதையற்று, ஸாந்திபெற்று, ப்ரஹ்மபூயத்தை அடைய வல்லவனாகின்றான்.

- (1) ஐம்பொறிகளோடு ஓடாமல் மனத்தைத் தன்வஸமாக்கி.
- (2) ஐம்புலன்களை அபிமானிக்காமல்.
- (3) விருப்பு வெறுப்புக்களை நீக்கி.
- (4) த்ரிசரண அடக்கம் என்ற மௌனநிலையில் ப்ரவேசித்து.
- (5) பரமேஸ்வரனைப் பரம்பொருள் என்று ஸதாகாலமும் எண்ணி.

- (6) விராகத்தை, நிராஸையை.
- (7) கர்மபல அபேகை.
- (8) மதம், ஆணவம்.
- (9) ஒருவனிடமிருந்து ஒன்றை வாங்குதல்.

நுயச. தேவிஷு பெற்ற புத்தியை உடைய ப்ரஹ்மபூதன் (1) [ஓன்றையுப்பற்றி] துக்கப்படமாட்டான், விரும்பவுமாட்டான். எல்

லாப பூதங்களிலும் ⁽²⁾ ஸமனுயிருந்து மேலான மத்பக்தியைப் பெறுகின்றன்.

- (1) ப்ரஹ்ம மயமானவன், ப்ரஹ்ம ஸொரூபி.
- (2) ப்ராணிகளிலும்.

௮௮௬. [நான்] எவ்வளவாயும் ⁽¹⁾ எவனாயும் ⁽²⁾ இருக்கின்றேனே, அந்த என்னை பக்தியால் ⁽³⁾ தந் போருள் என்று அறிகின்றன். அதனால் அதன்பின் ⁽⁴⁾ என்னைத் தந் போருள் என்று அறிந்து ⁽⁵⁾ ப்ரவேசிக்கின்றன் ⁽⁶⁾.

- (1) எவ்விதம் அணுவில் அணுவாயும் மஹத்தில் மஹத்தாயும்.
- (2) எவ்வாறு அவன் அவள் அது என்ற ரூபங்களுக்கு ஆதாரமாகவும், அடக்கி ஆளுகின்றவனாகவும். மந். சுயக.
- (3) குருவிலும் ஸாஸ்த்ரத்திலும் உள்ள ஸ்ரத்தையால்.
- (4) அப்படி ஸ்வணம் மனனம் செய்த பின்.
- (5) ஸ்வாநுபவமாக அறிந்து.
- (6) எனக்குள் ப்ரவேசிக்கின்றான்; என்னோடு கலக்கின்றான்; ஸாயுஜ்ய பதவியை அடைகின்றான்.

௮௮௭. என்னை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்டவன் ⁽¹⁾, எக்காலங்களிலும் எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்கிறவனாலும், எனது அநுக்ரஹத்தால் ⁽²⁾ ஸாஸ்வதமாயும், மாறாததாயும் உள்ள பதந்தைப் பெறுகின்றன் ⁽³⁾.

- (1) நானே அவனுக்குத் தக்க இருப்பிடம் என்று நிர்ணயித்திருப்பவன்.
- (2) எக்காலமும் உள்ளதாயும்.
- (3) அவனுக்குரிய கர்மதுஷ்டானங்கள் யாவற்றையும் அவன் செய்கின்றவன் போலக் காணப்படினும், எனது க்ருபையால் பரமாத்ம தர்ஸனத்தைப் பெறுவான்.

அகர்தருத்வ புத்தியின் மகிமையைப்பற்றி அறியாதவர்கள் “இவன் கர்மங்களைச் செய்கின்றான், இவன் ஸந்யாவரி,

அல்லன்”, என்று கூறுவார்கள். அறிவாளிகள் இவனது கர்மங்கள் நடைபெற்றுவரக் கண்டாலும், இவன் அகர்த்தா என்றே மதிப்பார்கள்.

பகவான் பாமரஜனங்களின் எண்ணத்தை அதுஸரித்து “கர்மங்களைச் செய்கின்றவனாலும்” என்றார்.

இனி, வரும் பதினொரு மந்த்ரங்களில் அர்ஜுநனுடைய சொந்தக் கர்மங்களைப்பற்றி உபதேசஸமாகும்.

௮௮௮. சேதஸால் ⁽¹⁾ எல்லாக் கர்மங்களையும் என்னிடம் வைத்து, என்னையே மேலானவனாகக் கொண்டு, புத்தியோகத்தை ⁽²⁾ அடைந்து, எக்காலங்களிலும், என்னையே சிந்திக்கின்றவனாயிரு.

- (1) விவேகத்தால்.
- (2) த்வந்த்வ ஸமத்வத்தை.

௮௮௯. என்னையே சிந்திக்கின்ற நீ கடக்க முடியாத யாவற்றையும் எனது அநுக்ரஹத்தால் கடப்பாய். ஆனால், நீ அஹங்காரத்தால் கேளாதிரந்தால் கேட்டுப்போவாய்.

௮௯௦. அஹங்காரத்தைப் பெற்று யுத்தஞ் செய்யேன் என்று நீ எண்ணினால், இந்த எண்ணம் பயன்றது, உன்னைப் ப்ரக்ருதி [எனது ஆக்ஷேபம்] ந்யோஷிக்கும் ⁽¹⁾.

- (1) ஏவும்.

சுய. கேளந்தேய, ஸ்வபாவத்தால் பிறந்த ஸ்வகர்மத்தால் கட்டப்பட்டிருக்கவேண்டிய நீ, மோஹத்தால், [உனது கடிதீய கர்மத்தைச்] செய்ய விரும்பவில்லையாகில், [அதற்கு] வஸப்படாதவனாலும் அதைச் செய்வாய்.

சுயக. அர்ஜுந, யந்த்ரத்தில் ஏறின [பா] வைகளைப்போல எல்லாப் பூதங்களையும் மாயையால் நடாத்திக்கொண்டு, எல்லாப் பூதங்களுடைய ஹ்ருதயத்திலும் ஈஸ்வரன் நிற்கின்றார்.

சுயக. பாரத, எல்லா வழிகளாலும் அவனையே ஸரணமாக அடை. அவனது அநுக்ரஹத்தால் மேலான ஸாந்தியையும் அழிவற்ற ஸ்தானத்தையும் பெறுவாய்.

சுயி. ரஹஸ்யத்திலும் மிகரஹஸ்யமான ஜானம் இவ்விதம் என்னல் கூறப்பட்டது. இதை முற்றாக ஆராய்ந்து எவ்விதம் விரும்புகின்றயோ அவ்விதமே செய் (1).

(1) சூயி—சுயி இல் செய்யவேண்டிய கர்மத்தை நீ செய்ய விரும்பவில்லையாகில், எனது வல்லபத்தால் அக்கர்மம் உன் கையாலேயே நிறைவேற்றப்படும் என்ற திருவாக்கைக் கேட்ட அர்ஜுநன், அதனில் விருப்பங்கொண்டு, தன் கர்மத்தைப் ப்ரீதியோடு செய்வான் என்பதுபற்றி, “எவ்விதம் விருப்புகின்றயோ அவ்விதமே செய்” என்றார்.

சுயி. எல்லா ரஹஸ்யங்களிலும் மிக ரஹஸ்யமான எனது பரம வாக்யத்தை மறுபடியும் கேள். எனக்கு நீ உறுதியான அன்பன் என்றதால் உனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கப்போகிறேன்.

சுயி. என்னிடம் மனம் வைத்தவனாகவும், என்னிடம் பக்தி வைத்தவனாகவும், என்னையே பூஜிக்கின்றவனாகவும், இரு. என்னையே நமஸ்காரஞ் செய். என்னையே பெறுவாய், ஸத்யமாக ஸாதிக் கின்றேன். எனக்கு நீ ப்ரியன்.

சுயி. ஸகல தர்மங்களையும் நீக்கி (1) என்னை ஒருவனையே ஸரணமாக அடை. உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலின்று நான் விடுவிப்பேன். துக்கப்படாதே.

(1) உனக்குரிய கர்மங்கள் உன்னுடையவை அல்ல என்று நிச்சயித்து.

சுயி. இது உனக்கு (1). தபஸ் அற்றவனுக்கும் பக்தி அற்றவனுக்கும் ஒருபொழுதும் கூறலாகாது. தக்க ஸ்ரவணம் அற்றவனுக்கும் கூறக்கூடாது (2). எவன் என்னை மதிக்கமாட்டானோ (3) [அவனுக்கும்] கூறக்கூடாது.

(1) இந்த உபதேசம் உனக்கு உரியது.

(2) “ஸுஷ்ருஷா” என்ற பதம் “ஸ்ரு” (ஸ்ரவணம் செய்தல், கேட்டல்) என்ற தாதுவில் நின்று ஜனித்து, ஸ்ரவணத்தில் அதிகப் ப்ரீதி என்று பொருள்படும்.

தக்க குருவில் ஸ்ரத்தையுடையவனாய், அவருக்குத் தொண்டி செய்து, அவர் தெய்வத்தையும் ஆத்மாவையும்பற்றி ஓதின பாடங்களை மேன்மேலும் கேட்க விரும்புகின்றவன் “ஸுஷ்ருஷா” எனப்படுவான்.

(3) ஈஸ்வர நிர்ஸயமில்லாதவனே.

இனி பகவத்கீதா பாராயணத்தின் பலன் அடுத்த நான்கு மந்த்ரங்களிற் கூறப்படும்.

சுயி. எவன் இந்த பரம ரஹஸ்யத்தை எனது பக்தர்கள் டம் கூறுவானோ, [அவன்] என்னிடம் மேலான பக்தியைச் செய்து என்னையே பெறுவான், ஸம்ஸயமில்லை.

சுயி. அவனிலும் எனக்கு மிக ப்ரியத்தைச் செய்கின்ற வேறெருவன் மாறுபாடுகளுடன் இல்லை. பூலோகத்தில் அவனிலும் அதிக ப்ரியனான வேறெருவன் உண்டாகமாட்டான்.

எயி. தர்மத்திலின்று விலகாத (1) இந்த எங்கள் ஸம்வாதத்தை (2) எவன் அத்யயனம் செய்வானோ (3), அவனால் நான் ஜான யஜ்ஞத்தால் பூஜிக்கப்பட்டவனாகவேன் என்பது எனது சித்தம்.

(1) “தர்மம்” = தர்மத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்ட.

(2) க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தை.

(3) படிப்பானோ, ஓதுவானோ.

இந்த மந்த்ரத்தல் பாராயணபலன் கூறி, அடுத்ததில் ஸ்ரவணபலன் கூறுகின்றார்.

எயி. ஸ்ரத்தை பெற்றவனும் (1), அஸ்தியை அற்றவனும் (2) ஆகிய எந்த மனுஷன் கேட்பானோ, அவனும் முக்தனாகி (3), புண்ய கர்மஞ் செய்தவர்களின் சிறந்த லோகங்களை அடைவான் (4).

(1) யஜ்ஞம் தானம் தபஸ்களில் ப்ரீதிபெற்றவனும். அத். எயி. ந.

(2) ஞான ஸாஸ்த்ர விசாரணையில் பொறுதியினம் அற்றவனும், அதாவது, அதில் ப்ரீதிபெற்றவனும்.

(3) முக்திக்கு அதிகாரியாகி.

முக்தி என்றது விடுதலை பெறுதல்; அதாவது, துக்கத் தில்லின்று விமோசனம் அடைதல்.

துக்க நிவாரண பலவகையாயிருக்கும். நிலம் வீடு பெண் பிள்ளை பணம் முதலியவை தனக்கில்லை என்று துக்கித்தவன், புண்யகர்மங்களைச் செய்தால், விரும்பினவற்றைப் பெறுவான். பெற்ற ஸமயத்தில் துக்கந் தீரும். ஆனால், பெற்ற பேறுகள் அழிவுள்ளனவாதலால், அவற்றைப்பற்றி வேறு துக்கங்கள் உண்டாகும். ஸ்வர்க்கபோகங்களும் இப்படியே. இதுபற்றி பூலோகத்திலாவது ஸ்வர்க்கலோகத்திலாவது அநுபவிக்கப்பட்ட விஷயஸுகங்களை “முக்தி” என்று பெரியோர் கூறார். அழிவுள்ள விஷயங்களுக்கும் விஷயஸுகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட நிலையில் அநுபவிக்கப்பட்ட ஸூத்த ஆத்மஸுகமே “முக்தி” எனப்படும்.

இந்த அழிவற்ற துக்கவிமோசனத்துக்குக் கீழ்ப்பட்ட துக்க விமோசனங்களாகிய மேல் லோகப் ப்ராப்திகள் “பத முக்திகள்” எனப்படும்.

(4) இந்த க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தை ஸ்ரவணம் செய்கின்றவன் கைலாசம் வைகுண்டம் முதலிய லோகங்களுக்குச் சென்று, அங்குள்ள பதவிகளில் ஒன்றைப் பெற்று நெடுநாள் ஸுகமாக வாழ்வான்.

கைலாச வைகுண்ட ஸத்யலோக ப்ராப்திகளைப் பெற்றவர்களில், சிலர் ஸாலோக பதவியைப் பெற்றும், சிலர் ஸாமீப பதவியைப் பெற்றும், சிலர் ஸாரூப பதவியைப் பெற்றும் வாழ்வார்கள்.

ஸாலோகபதவி என்றது உபாவிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளின் லோகப்பேறு. ஸாமீப பதவி என்றது ஓர் அரசன் வாழும் பட்டணத்தில் வசிக்கின்றவன் அவரது அன்பால் தனது அரண்மனைக்கு அழைக்கப்பட்டு அங்கு வாழ்வது போல, மூர்த்திகளின் ஸந்நிதியில் வசித்தல். ஸாரூப பதவியாவது பக்தனுடைய அதிஸ்ரத்தையால் அந்த மூர்த்திகளின் ஸகள ரூபத்தைப் பெறுதல். இந்தப் பதமுக்திகள் மூன்றும் “ஸகள முக்திகள்.” இவற்றிற்கு மேற்பட்ட ஸாயுஜ்ய “முக்தி நிஷ்

களம். இந்த நிஷ்கள முக்தியில் துக்க நிவ்ருத்தி முற்றுப் பெறும். இதுவே அழிவற்ற ஸ்வய முக்தி.

எயுஉ. பார்த்த, இது உன்னால் ஏகாக்ர சித்தத்தால் (1) கேட்கப்பட்டதா? தனஞ்ஜய, உனது அஞ்ஞான ஸம்மோஹம் (2) நாஸ்ததை அடைந்ததா?

(1) ஒரு துனிபெற்ற அறிவால், அதாவது, பலவிஷயங்களில் மனஸும் புத்தியும் செல்லாது, ஒரே நிலையில் நிிற்கின்ற சித்தத்தால்.

(2) அறியாமையில்லின்று பிறந்த பெரிய மயக்கம்; தர்மத்தின் ஸஞ்சம் கதியைப் பற்றிய மயக்கம்.

அர்ஜுநன் கூறினான்:—

எயுசு. அச்யுத, உனது அநுக்ரஹத்தால் மோஹம் நீங்கிற்று; ஸ்மரண என்னால் பெறப்பட்டது. ஸந்தேஹமற்று நீங்கினேன். உனது வாக்கை அநுஷ்டிப்பேன்.

இனி அடுத்த ஐந்து மந்த்ரங்களில், வேத வ்யாஸ பகவானது அநுக்ரஹத்தால் க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதமானது ப்ரஹ்மாண்டத்திலுள்ள புண்யாத்மாக்கள் அறியும் பொருட்டு, ஸாத்விச குணம் நிறைந்த ஸஞ்ஜயன் மூலமாகப் ப்ராஸ்தாபமானதென்றும், ஸஞ்ஜயன் அளவற்ற ஆஸ்சர்யத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் பெற்றான் என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸஞ்ஜயன் கூறினான்:—

எயுசு. மஹாத்மாவாகிய வாஸுதேவனுடையதும் பார்த்தனுடையதும், ஆஸ்சர்யத்தைச் செய்கின்றதும், ரோமங்களை மலரும்படி செய்கின்றதும், ஆகிய இந்த ஸம்வாதத்தை நான் இவ்விதம் கேட்டேன்.

எயுடு. மிக ரஹஸ்யமும் பாழமாகிய இந்த யோகத்தைத், தானே நோக்கி கூறுகின்ற யோகேஸ்வரானாகிய க்ருஷ்ணனிடமிருந்து, வ்யாஸரது அநுக்ரஹத்தால், கேட்டேன்.

எயசு. ராஜனே (1), கேஸவன் அர்ஜுனன் என்றவர்களின் புண்யமும் (2) அப்பதமும் ஆகிய இந்த ஸம்வாதத்தை அடிக்கடி நினைந்து நினைந்து ஸந்தோஷிக்கின்றேன்.

(1) த்ருதராஷ்டிர பூபதியே.

(2) நற்பலனைக் கொடுக்கத்தக்கதும்.

எயஎ. ராஜனே, ஹரியிஷ் அத்யத்புதமான அந்த [வில்வ] ருபத்தை நினைந்து நினைந்து எனக்கு மிக ஆச்சரியமுண்டாகின்றது. மேன்மேலும் ஸந்தோஷத்தை அடைகின்றேன்.

எயஅ. எதில் (1) யோகேஸ்வரனான க்ருஷ்ணனே, எதில் வில்லைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பார்த்தனே, அதில் லக்ஷ்மியும் விஜயமும் அழிவற்ற நிலையும் நீதியும் என்றே எனது எண்ணம்.

(1) எந்த ஹ்ருதயத்தில்.

உபநிஷத்கள் என்றும் ப்ரஹ்மவித்தை என்றும் யோகஸாஸ்திரம் என்றும் கூறப்பட்ட க்ருஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்திபெற்ற மோகஷ ஸந்த்யாஸ யோகம் என்ற பதனெட்டாம் அத்யாயம் முற்றிற்று.

பகவத் கீதா

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் விருத்தியுரையும்
முற்றுப்பெற்றன.

நூலுக்கும் உரைக்குமுரிய சொல் அகராதி.

அ.

அகண்டஞானம், கசுசு.
அகண்டபுத்தி, சுசு.
அகர்த்தா, கநசு.
அகர்த்துவம், அஃ.
அகர்மம், ஈந, அச, கசச, கசஈ,
கசஈ, உஈ.
அகாரம், நஉஅ.
அகார்யம், சநசு.
அகுஸல கர்மம், சஈஈ.
அகோரூபம், நநசு, நசுசு.
அக்ரி, உசுசு.
அக்ருத்ஸ்வித, ககக.
அக்ரோதம், சஉந.
அக்னியில் ஹோமித்தல், கஈ.
அக்னிஷ்வாத்நர்கள், கூஉ.
அக்ஷரபுருஷன், சகஅ.
அக்ஷரம், உசஅ.
அக்ஷரப்ரஹ்மம், கஃ.
அக்ஷரப்ரஹ்மயோகம், உசஎ—
உசஈ.
அங்கிரஸ், கூஉ.
அசாபல்யம், சஉந.
அசிந்த்யன், நசு.
அச்யுதன், கஈ.
அஜன், நஈ, நஈ.
அஞ்ஞானம், கஅக, கஅஉ, நஈ.
அஞ்ஞானி, கஃ.
அணுவிலும் அணியான், உஈ.
அதம்பித்வம், நஈ.
அதர்மம், கநசு.
அதர்வணவேதம், நசுசு.

சுஉ

அதிதி, கூந, நஃ.
அதிதியஜ்ஞம், கஈ.
அதிதைவம், உசஈ, உஈ.
அதிஷ்டானம், கஉசு, சஈ.
அதிபூதம், உசஈ, உஈ.
அதிமானம், சஉசு.
அதியஜ்ஞம், உசஈ, உஈ.
அத்யாத்மபுத்தி, ககஉ.
அத்யாத்மம், உசச, உசஅ, சஃ.
அத்யாத்ம வித்தை, நஉஎ, நஈ.
அத்யாயம், உ.
அத்ரி, கூஉ.
அத்ருஷ்டம், சஈ.
அத்வாயு ஓதுவார், நசுசு.
அநந்தவிஜயம், கசு.
அநந்தன், நஉசு.
அநலன், நகந.
அநாவருத்தி, உசசு.
அநிஷ்டம், கநஎ.
அநிந்தேஸ்யன், நஈ.
அநுஷ்டிப் ஸ்லோகம், ச.
அநுக்ரஹ க்ருத்யம், கஅக.
அநுமந்தா, நஅக.
அந்ஸ்கரணம், கஃ, நஃ.
அந்தரம், நசஉ.
அந்தர்ஜயோதி, கஅக.
அந்தர்யாமி, கஅக, உஈ, உசஃ,
நஃ.
அபயம், நஃ, சஉந.
அபரப்ரக்ருதி, கஎஅ.
அபரோக ஞானம், நஅஅ.
அபாதானம், கஃ.

அபாதேயம், க௦௦.
அபாவம், ந௦௨.
அபானன், கசுக, கடுக.
அபிமன்யு, கடு.
அபுநராவ்ருத்தி, கஅச.
அபைஸுநம், ச௨ந.
அபரத்யக்ஷுதிகள், ந௭.
அபரத்யக்ஷ அந்தங்கள், ந௭.
அபஸ்ஸத்ரீகள், க௭.
அப்யாஸம், உ௭௭, உ௭௭, ந௭௭.
அப்யாஸ யோகம், உ௭௦.
அமராவதி, கடு.
அமலலோகம், ந௭௭.
அமானித்வம், ந௭௭.
அமூடர்கள், ச௦௭.
அம்ருதம், ந௭, க௭௨, உ௭௭, ந௭௨, ந௭௭.
அயஸஸ், ந௦௨.
அவர கர்மம், ந௭.
அவரகர்மாநுஷ்டானி, ந௭.
அவதாரபுருஷன், க௭.
அவாஹ்மனஸகோசரம், ந௭.
அவிகாரி, ந௭.
அவித்யா, உ௭, அ௭, க௭௭, க௭௨.
அவித்வான், க௦௭.
அவிநாசி, ந௭.
அவிவேகி, க௭௭.
அவ்யக்தன், ந௭.
அவ்யக்தகதி, ந௭௭.
அவ்யக்தமூர்த்தி, உ௭௭.
அவ்யயபீஜம், உ௭௨, உ௭௭.
அவ்யயன், ந௭, க௭௭, ச௦௭.
அரசன், ந௭௭.
அரியமா, ந௭௭.
அரிஸுதனன், உ௭.
அருபங்கள், க௭.
அர்ஜுந விஷ்ணுதேயோகம், க—௨௦.

அர்த்தவாதங்கள், ச௭.
அர்த்தகாமான், உ௭.
அர்த்த ஸஞ்சயம், ச௭௦.
அர்த்தார்த்தி, க௭௭, உ௭௭.
அர்ப்பணம், கடுக, உ௭௨, ந௭௭.
அர்ஜுநவிஷ்ணுதேயோகம், க௭, க—௨௦.
அலித்வம், உ௭.
அலோலுத்வம், ச௭௭.
அழிவற்றஸூகம், கஅச.
அளகாபுரி, கடு.
அனலன், க௭௭, ந௭௭.
அனன்யபக்தி, உ௭௭, உ௭௦.
அனன்யயோகம், ந௭௭.
அனாரம்பம், க௭.
அனாத்மகர்மம், க௦௨.
அனாமயபதம், ந௭, ந௭௭.
அனாவ்ருத்தி, உ௭௨, உ௭௭.
அன்பு, ச௭௭.
அன்னத்தில் ஸ்தூலபூத உற்பத்தி, க௭—க௦௨.
அன்னம், ச௭௭.
அஸத்தகர்மம், ந௭.
அஸத்த சேதஸ், ந௭௭.
அஸாந்தன், க௭.
அஸூசி நரகம், ச௭௭.
அஸூசி வரதம், ச௭௭.
அஸூரர், ந௭௨.
அஸூயை, ச௭௭.
அஸ்வத்தம், ந௭௦, ச௦௭.
அஸ்வரிகள், ந௭௭.
அஸந்த ப்ரஸன்னம், க௭.
அஸத், ந௭, ந௭௭.
அஸத் க்ராஹங்கள், ச௭௭.
அஸத்யோனி, ந௭௭.
அஸம்மோஹம், ந௦௨.
அஸித்தேவலன், ச௭, ந௦௭.
அஸூர ஸம்பத், ச௭௭.

அஸூயை, க௭௭.
அஷ்டபாலகர், ந௭௭.
அஷ்டவசுக்கன், ந௭௭. [க௭௭.
அஷ்டாங்கயோகம், ந௭, க௭—௭௭.
அஹங்காரம், க௦௭, ச௭௭.
அஹந்தை, க௭, ந௭௭.
அஹிம்ஸை, ந௦௨, ந௭௭, ச௭௭.
அஹிதர், ச௭௭.

ஆ.

ஆகாம்ய கர்மம், ச௭௭.
ஆசாரம், ச௭௭.
ஆசார்யன், க௭, ந௭௭.
ஆசார்ய உபாஸனை, ந௭௦.
ஆசை, க௭, க௭௭, ச௭௭.
ஆஜ்யம், உ௭௭.
ஆஜ்ஜயபர், க௭.
ஆதாயிகள், கஅ.
ஆதிதேவன், ந௭௭.
ஆதித்யர், க௭, ந௦௭, ந௭௦, ந௭௭.
ஆதிதேவன், ந௭௭.
ஆத்மகர்மம், க௦௨.
ஆத்மஞானி, க௭.
ஆத்மநாஸம், க௭, க௭௭.
ஆத்மநிஷ்டைபெற்ற புத்தி, க௭.
ஆத்மயோகம், ந௦௭, ந௭௦.
ஆத்மவான், ந௦, க௭௭.
ஆத்மவிசாரம், க௭௭, க௭௭—க௭௭.
ஆத்ம ஸம்யமயஜ்ஞம், க௭௭.
ஆத்மஸம்யமயோகம், க௭௭, க௭௭—
உ௭௭.
ஆத்மஸம்யமயோகர்க்கி, க௭௭.
ஆத்மஸூகம், ந௦.
ஆத்மா, (மஹேஸ்வரசொருபம்) ந௭௭.
ஆத்மா (மனஸ்), க௭௭, க௭௭, ந௭௭.
ஆத்மா (ஸாக்ஷி, தேஹி), உ௭, உ௭, ந௭—ந௭, ந௭௭—ந௭௭, ந௭௭.
ஆத்மா (ஜீவாத்மா), க௭௭.

ஆத்மா (நானேந்த்ரியம்), க௭௭.
ஆத்மா (ஸூகம் ஸ்தூலதேகம்), க௭௭, ந௭௭.
ஆத்மாவை அறிதல், ந௦௭, ந௭௭.
“ஆத்மநா ஆத்மநம் வேத:”, ந௦௭.
ஆத்மோபாயகர்மங்கள், க௭௭.
ஆத்யபுருஷன், ச௦௭.
ஆப்ய அன்னம், ச௭௭.
ஆர்த்தாக்கன், க௭௭.
ஆர்ஜவம், ந௭௭, ச௭௭.
ஆலமரம், ந௦௨.
ஆவ்ருத்தி, உ௭௨, உ௭௭.
ஆருதாரம், ந௭௭.
ஆனகம், க௭.
ஆஸயம், ந௦௭.
ஆஸாபாஸம், உ௭, ச௭௦.
ஆஸாபாஸம், உ௭.
ஆஸ்ரயம், ந௭.
ஆஸ்ரயவத், ந௭.
ஆஸ்ரயம், க௭௭.
ஆஸனம், க௭.
ஆஸூரயோனி, ச௭௭.
ஆஸூரஜனம், ச௭௭, ச௭௭.
ஆஸூரம், ச௭௭, ச௭௭, ச௭௭.
ஆஹாரம், ச௭௭.

இ.

இச்சை, உ௭௭.
இந்த்ரன், க௭, ந௭௭.
இந்த்ரியகோசரம், ந௭௭.
இந்த்ரியக்ராமம், ந௭௭.
இந்த்ரியக்கிரீடை, க௦௭.
இந்த்ரியங்கள், ச௭௭, ச௭௭.
இந்த்ரியார்த்தம், அ௭, க௭௭.
இந்த்ரியகிராமம், க௭, க௭௭.
இந்த்ரியஸங்கம், க௭௭.
இமய பர்வதம், ந௭௭, ந௦௨.
இரவு (ப்ராஹ்மாவக்கு), உ௭௭.

இராஜயோகம், உகஉ.
இலாவுருத தேசம், நகடு.
இஹம், நுடு.
இஷ்டம், கநஉ.
இக்ஷுவாகு, கந௦.

ஈ.

ஈஸ்வரன் (ஸக்திமான்) கஅக, ந௭௭௭
சகஅ.

ஈஸ்வரன் (ஜீவாத்மா), சகந.

ஈஸ்வரார்ப்பணம், ககஉ.

ஈஸ்வரார்ப்பண கர்மம், கசுஎ, ககக.

ஈஸ்வரார்ப்பண பூஜை, கடுடு.

ஈஸ்வரார்ப்பணயஜும், கடுச.

உ.

உச்ச்வாஸகதி, கடுசு.

உச்ச்வாஸம், கடுக.

உச்சைஸ்ரவஸ், நஉக, நஉஉ, நஉந.

உட்கீடை, கஅக.

உட்சுகம் (அந்தஸஸுகம்) கஅக.

உதககும்பீ, கஎ.

உதககீரியை, கக.

உதாஸீனன், உ௦உ, நசுடு, நகக.

உதானன், கசஉ.

உத்க்ரமணம், சகந.

உத்காத்ரி ஓதுவார், நகக.

உத்க்ருஷ்ட கர்மபலன், க௦ச.

உத்க்ருஷ்ட கர்மாதுஷ்டானி, நுச.

உத்தம புருஷன், சகக.

உத்தமயோகம், கநக.

உத்தம விப்ரன், சஎஅ.

உத்தராயணம், உசஉ, நந௦.

உத்தரணஸக்தி, சசக.

உத்தவேகம், சு௦, சசநு.

உபத்ரஷ்டா, நஅக.

உபநிஷத், உ.

உபஸாந்தநிலை, கஎந, கஎக, கஅஉ.

உமாதேவி, நஉ௦.

உரகர், கஉ.

உருத்ரர், நகஉ.

உஸநஸ், நநக.

ஊ.

ஊர்த்வம், ச௦உ, ச௦ந.

ஊணக்கண், நநச.

எ.

எல்லாம்வாஸுதேவன், உநஅ.

ஏ.

ஏகத்வம், உகடு, உஎக.

ஏகபக்தி, உடுக, நடுடு.

ஏகபாவம், சசச.

ஏகவஸ்து, நஅச.

ஏகாக்ர சித்தம், சஅஅ.

ஏகாக்ரமணஸ், உ௦ச.

ஏகாக்ரபர்ஹம், உடுடு, நகக.

ஏகாதஸ ருத்ரர், நகஉ.

ஐ.

ஐகாந்திகம், ச௦க.

ஐம்பொறியடக்கம், சுஉ.

ஐராவதம், நஉக, நஉஉ, நஉந.

ஐஸ்வரயோகம், உஎ௦, நநடு, நநஎ.

ஓ.

ஓஜஸ், சகஎ.

ஓங்காரம், உகடு.

ஓம், உடுச, சசஎ.

ஓஷிதி, சகஎ.

ஔ.

ஔஷதம், உகசு.

க.

கங்காதேவி, நு, நஉஎ.

கணேஸர், கஉ.

கண், நநஅ.

கத்ரு, கந.

கந்தசாமி, நகஎ.

கந்தவதி, கடு.

கந்தார்ப்பன், நநந.

கந்தர்வர், கஉ, நஉ௦, நஉக.

கபித்வஜன், கடு.

கபிலமுனி, நஉக.

கமலபத்ராசு, நநடு.

கரணம், சசக—சஎடு.

கரதலஸம்மர்த்தனம், கந.

கருடபகவான், கந, நஉச.

கர்த்தா, சசந, சசஎ.

கர்த்துத்வம், க௦க, ககக, நகக.

கர்ப்பம், நஅக.

கர்மகாரணம், சடுக, சசக.

கர்மகௌஸலம், உசஅ.

கர்மக்ருத், கசடு.

கர்மசகரம், சக, எடு, அடு, க௦உ.

கர்மசோதனை, சசஉ, சசடு.

கர்மஜன்யபவன், நடு, சடுச, சடுஅ.

கர்மபந்தம், கசக, உஅக.

கர்மத்தால்பரிஸுத்தி, சடுச.

கர்மபீஜம், சடுக.

கர்மம், எஎ, கஅ—கக, கசந, கசச,

கசடு, உசக, உடு௦, உடுக, சசக,

சஎக, சஅ௦, சஅஉ.

கர்மயோக அயுத்தன், கஎஎ.

கர்ம யோகம், எஉ—கஉஅ, கஉக,

கசக, கஎ௦, கஎச, நசஉ, நசந,

நஅஉ.

கர்மயோகயுத்தன், கஎஎ.

கர்மேந்த்ரியம், கஎடு.

கர்மவிபாகம், கநச.

கர்மஸங்கம், நகந.

கர்மஸங்க்ரஹம், சசக, சசக—

சஅஉ.

கர்ம ஸந்ந்யாஸி, கஎச.

கர்மஸந்ந்யாஸம், கசக, கஎ௦.

கர்மஸந்ந்யாஸயோகம், கசக—

ககஉ.

கர்மாதுஷ்டானம், எந.

கலிலம், நுச.

கல்பம், உஎ௦—உஎஉ, ந௦௦.

கல்மஷம், கக௦.

கஸ்யமலம், உஉ.

கவி, கசச.

கா.

காண்மவம், கஎ.

காமகாரம், சநடு.

காமகாமி, சக.

காமக்ரோத பய துக்க நிவ்ருத்தி

கஎ, உ.

காமதேனு, நஉஉ.

காமபோகம், சந௦.

காமம், சுந, கஉந, சஉக, சஎஉ.

காமரூபம், கஉச.

காயத்ரீ, நஉக.

காரணம் மூன்று, நஉஉ, உஎச,

உஎஎ.

காரணஸரீரம், கஅஉ, நஎந.

கார்த்திகேயன், நகஅ.

கார்ப்பண்யம், உந—உச.

கார்யகாரணங்கள், நகக.

கார்யம், சநச.

காலம், நஉடு, நஉஅ.

காஸ்யபர், கஉ.

கி.

கிஞ்சிஜ்ஞன், கசச, நசஅ.

கிஞ்சித்ரகரோதி, கசஎ.

கிம்புருடர், கஉ, கச.

கிஸ்பிஷம், கசஅ.

கின்னரர், கஉ, கந.

கி.

கீழ்லோகம் எழு, கச.

கு.

குடாகேஸன், கசு, உசு.
குட்டனி, கசு.
குணகர்மவிபாகம், ககௌ.
குணத்தர்ய விபாகயோகம், நடௌ—
சௌக.

குணபோக்தா, நடௌ.
குணவிபாகம், கசு.
குணஸங்கம், நடௌ.
குணதீதன், சௌ.
குமாரஸ்வாமி, நடௌ.
குபேரன், நடௌ.
கும்பகப்ராணயாமம், கசு.
குரு, ச, க.
குருந்தன், சௌ.
குருஸத்தமன், கசு—கசு.
குருசேத்ரம், ச, க, கௌ.
குலநாசம், கௌ.
குலநாசத்தால்வினாயுங்குற்றம், கௌ.
குலல கர்மம், சௌ.

கூ.

கூடஸ்தன், நடௌ, உௌ, சகசு.

கே.

கேஸவன், கௌ.

கை.

கைலாஸம், கௌ, நடௌ.
கைவல்யம், கௌ, நடௌ.

கொ.

கொல்லுதல், நடௌ.

கோ.

கோபம், கசு, கௌ.
கோமுகம், கௌ.
கோரூபம், நடௌ.
கோரகூணை, சௌ.
கோவிந்தன், உசு.

கௌ.

கௌமாரம், உசு.
கௌரவர், ச.
கௌஸலம், நடௌ, கௌ.

கீ.

கீரது, கௌ, உசு.
கீராமய தர்மம், சௌ.
கீருதக்ருத்யன், சௌ.
கீருதார்தம், சௌ.
கீருதஸ்ஸௌனம், கசு.
கீருதஸ்ஸவித், கௌ.
கீருபணர்கள், சௌ, நடௌ, சௌ.
கீருஷ்ண அஹங்காராவதி, கௌ.
கீருஷ்ணகதி, உசு.
கீருஷ்கர்மம், சௌ.
கீருஷ்ணன், கசு, கசு, கௌ.
கீருஷ்ணஜ்ஞ ஸம்வாத பகவத்
கீதை, உ.
கீரூர், சௌ.

ச.

சங்காபுரி, நடௌ.
சச்சிதானந்தப்ரஹ்மம், கௌ.
சதசத், நடௌ.
சதுர்வர்ணம், கௌ—கௌ, நடௌ—
கௌ.

சதுர்வேதங்கள், நடௌ.
சந்தரபகவான், கௌ.
சந்தரவம்ஸம், ச.
சந்தரன், நடௌ.
சந்தரஸேகரமூர்த்தி, கௌ.
சந்தஸ், நடௌ, நடௌ.
சரவணப்பொய்கை, நடௌ.
சர்ப்பங்கள், நடௌ.
சம்வாதனை, நடௌ.
சரம், உசு.
சராசரம், நடௌ, நடௌ.
சரீரம், நடௌ.

சரீரி, நடௌ.

சகசு, நடௌ.

சா.

சாமயம், கௌ.
சார்வாகமதம், சௌ.

சி.

சித்தஸூத்தி, கௌ, கௌ, சௌ.
சித்ரரதன், நடௌ.
சித்தபுருஷர், நடௌ.
சிரத்தை, சௌ—சௌ.
சிவதர்ஸனம்பெற்றவன், கௌ.
சிற்றறிவாளிகள், கௌ.
சிற்றின்பங்கள், கௌ.

சு.

சுப்பிரமணியம், நடௌ.

சூ.

சூர்யன், நடௌ.
சூர்யகிரணம் ஏழு, நடௌ.
சூர்ய பூஜை, நடௌ.
சூக்கும சரீரம், நடௌ.
சோதநா, சௌ.

சே.

சேதனை, நடௌ.
சேதஸ் (புருஷன்), சௌ, சௌ.
சேதஸ் (மனஸ்), நடௌ.
சேஷ்டை, கௌ, சௌ.

சோ.

சோமன், நடௌ.

ஜ.

ஜங்கம் ப்ராணி, நடௌ.
ஜப யஜ்ஞம், நடௌ.
ஜரை, உசு, உசு.
ஜனார்த்தன், கௌ.
ஜன்யகுணம், கௌ.
ஜன்மபந்தமுத்தர், நடௌ.

ஜாஹ்லி, நடௌ.

ஜி.

ஜிஞ்ஞாஸுத்தன், நடௌ.

ஜை.

ஜைமினி ருஷி, நடௌ.

ஜீ.

ஜீவ உத்தரமணம், சௌ.
ஜீவகாருணயம், கௌ.
ஜீவலோகம், சௌ.
ஜீவபூத, உசு.
ஜீவன் (ப்ரஹ்ம அம்ஸம்) சௌ.
ஜீவன் பத்தன், கௌ.
ஜீவன் முத்தன், கௌ, நடௌ, நடௌ, நடௌ,
கௌ, சௌ, சௌ, கௌ, கௌ, கௌ,
கௌ, கௌ, கௌ, கௌ, கௌ,
உசு, நடௌ—சௌ.
ஜீவனம், உசு.
ஜீவாத்மா, கௌ, நடௌ, சௌ—சௌ,
சௌ, சௌ.
ஜீவோஸ்வராஜகத், கௌ, நடௌ, சௌ, சௌ,

ஞா.

ஞாதா, சௌ.
ஞானசகசு. எ, நடௌ, சௌ.
ஞானதீபம், நடௌ.
ஞானத்தெப்பம், கௌ.
ஞானநிஷ்டை, சௌ.
ஞானம், கௌ, கௌ, கௌ, கௌ,
உசு, நடௌ, நடௌ, நடௌ, நடௌ,
நடௌ, நடௌ, நடௌ, சௌ, சௌ,
சௌ.
ஞானம்பெற்றவன், உசு.
ஞானயஜ்ஞம், சௌ, கௌ.
ஞானயோகம், கௌ, எசு, கௌ—கௌ.
ஞானகீரி, கௌ, கௌ.
ஞானி, கௌ, உசு, நடௌ—சௌ,
ஞானேந்திரியம், கௌ.

ஞானோதயம், சகடு.
ஞானஸ்ரோத்ரம், எ.
ஞான ஸங்கம், நுகஉ.
ஞேயம், நுகசு—நுகஅ, சசுக.

த.

தகஷன், கூஉ.
தகழிணைமூர்த்தி, சரு, எக.
தகழிணையனம், உசுஉ.
தண்டஸூக்தி, நுகக.
ததார்த்தகர்மம், அரு.
ததார்த்தமாக்கள், கஅந.
ததிசி, நுகஉ.
தத், சசச.
தத்ரிஷ்டர்கள், கஅந.
தத்பரன், கசுக.
தத்புத்திமாந்கள், கஅந.
தத்பொருள், கசுக—கசுக, நுகந.
தத்ப்ரஹ்மம், உசச, உசஅ.
தத்வதார்பிகள், கசச, கசுக.
தத்வவித், கஎரு.
தது, கூந.
தபஸ், கருஅ, உநக, நுகஉ, சஎக,
சஉந, சசரு, சசஎ.
தபோயஜ்ஞம், கருச.
தமம், நுகஉ, சஉந.
தமஸ்குணம், அஉ, கக, கக, நுகந.
நுகரு, நுகஎ.
தம்பம், சஉச.
தர்மகேத்ரம், சு.
தர்மம், உச, கநந.
தர்மஸாஸ்திரம், க.
தர்மஸாஸ்திரார்த்த விழுடம், கஉக,
உச.
தர்மஸாஸ்திரார்த்தம், சுச.
தர்மஸம்மூடசேதா, உச.
தர்ப்பம், சஉச.
கனஞ்ஜயன், கச.

தன்மாத்திரைகள், உக.
தன்வந்திரி, நுகஉ.

தா.

தாதா, உகரு, நுகஅ.
தாரணை, எஅ.
தாரணைகள், கநஅ.
தாமஸம், உநந.
தாமஸதபஸ், கருஅ.
தாமஸீஸ்ரத்தை, சநஅ.
தாயபாகம், கௌ.
தானம், நுகஉ, சஉந, சசச.
தானவர், கூஉ, நுகஎ, நுகஉ.

தி.

திக்கபாலகர், நுகந, நுகச.
திதி, கூந.
திதினை, நுக.
தியாகம், நுகச, சஉந, சருஉ.
தியானம், எஅ, நுகச.
திருப்பாற்கடல், நுகஉ.
திரோபாவம், கஅக—கஅஉ.
திவ்யக்கண், நுகச, நுகஅ.
திவ்யஜன்மங்கள், கநந, கநச.

தி.

தினை, கூஉ.
திரன், உஅ, நுக.
திர்க்க ஸூத்ரீ, சசஅ.

து.

துக்கநிலை, ந.
துக்கநிலைமூர்த்தி, சுரு, சஅஅ.
துக்கநிலைமூர்த்திமார்க்கம், எரு.
துக்கநிலைமூர்த்திமார்க்கம், எரு.
துக்கம், உரு, சுௌ, நுகஉ.
துக்கஸம்யோகவியோகம், உகௌ.
துல்யம், சௌ.
துவஷ்டிரி, நுகஉ.
துஷ்டர்கள், கநந.

துஷ்டி, நுகஉ.
துஷ்டபூரணை, கஉரு.
துஷ்டாலயம், உருரு.

தே.

தேகாத்மா, கநந.
தேகி, உஅ, நுகந, நுக, நுகக.
தேவகணம், சஉந.
தேவதச்சன், நுகந.
தேவதத்தம், கச.
தேவப்ரகிருதி, உஎச.
தேவலோகம், கூச.
தேவயஜ்ஞம், கருஉ, கருச.
தேவர்கள், கௌ, நுகஎ.
தேவர்களின் உற்பத்தி, பிரிவு, வாஸ
ஸ்தானம், கூக—கரு, நுகஎ.
தேவவ்ரதம், உஅரு.
தேவவ்ரதன், ரு.
தேஜஸ், உநக, உநஉ, நுகௌ, சகஎ,
சஉந.
தேஜோவதி, கூரு.
தேவயானம், உசச.

தை.

தைஜஸ் அன்னம், சகஅ.
தைத்யர், கூஉ, நுகஉ.
தைத்யம், கக, சஉச, ருஎக—சஎந.
தைவம், சருக.
தைவ ஸம்பத், சஉந.
தைவாசுரஸம்பத்விபாகயோகம், க,
சஉஉ—சநச.

த்.

த்யாகம், சஉந, சருஉ, சருந.
த்யானம், எஅ, நுகக.
த்யாயஜ்ஞம், கருச.
த்யஷ்டா, நுகஅ.
த்யிகால உணர்ச்சி, உசஉ.
த்யிகுணதீதன், நுகக.

த்யிகுணத்திகள், கூக.
த்யுமணடலம், கூச.
த்யுஷ்ட ஸங்கம், நுகஉ.
த்யோகமின்மை, சஉச.
த்யோபதேயர், கக.
த்யோகணயங்கள், ரு.
த்யோபதிபுத்ரர் ஜவர், கரு.
த்யுத்தம், சக, சஉ, சந, சஎ, ரு, கக.
த்யுத்தமோஹம், ருஎ, உசஉ, உசந.
த்யுத்த ஸமத்தவப்பழக்கம், சஎ.
த்யுத்த ஸமத்தவ யஜ்ஞம், கருச.
த்யுத்த ஸமாஸம், நுகஅ.
த்யுஜன், கூஉ, சஎஅ.
த்யுஷ்டம், உசஉ.

ந.

நருலன், ரு, கச.
நரகம், உௌ, சநஉ.
நரக த்வாரம், சருரு.
நரலிம்ஹம், கூஉ.
நரன், சருரு.

நா.

நாடிகள், நுகௌ, நுகக.
நாதம், கூக.
நாதருஷி, சக, கூஉ, நுகஎ, நுகௌ.
நாமயஜ்ஞங்கள், சநந.
நாஸ்திகமதம், சஉக.
நாஸம், ககச, கசுக.
நாஸமற்றது, நுக.
நாஸெய்கிறேன், கஎக.

நி.

நிக்ரஹித்தல், சுஎ, ககரு.
நிதானம், உகரு.
நீதி, நுகக.
நித்ய யுக்தன், உருரு, நுகஎ.
நித்யன், நுக, நுக.

நித்யஸந்ந்யாவஸி களக.
 நித்யாநித்யவஸ்து விவேகம், ககசு.
 நிபோத, கந.
 நியுத கர்மம், சடுச.
 நியதாஹாரயஜ்ஞம், கடுச.
 நியமம், எள.
 நிராஸீ, ககஉ, கசஎ, கஎச.
 நிரீஸ்வர மதம், சஉக.
 நிர்க்ருணப்ரஹ்மம், கசுடு, கஅஎ.
 நிர்த்தமூர்த்தி (நடராஜன்), கூஉ.
 நிர்மம், ககஉ.
 நிர்வாணம், எக, உஃசு.
 நிர்விகல்ப ஸமாதி, டுஅ.
 நிர்விகாரவஸ்து, கஎஅ.
 நிரவேதவஸ்து, டுசு.
 நிவர்த்தநம், உடுசு.
 நிவாஸம், உகடு.
 நிவிர்த்திமார்க்கம், உஉ, நகந.
 நிவ்ருத்தி, கஉ, எக, கஎஅ, நகந,
 சஉஎ, சசக.
 நிஸ்வாஸகதி, கடுசு.
 நிஸ்வாஸம், கடுக.
 நிஷ்கர்மா, அஃ.
 நிஷ்காமகர்மம், டுச, சடுஅ.
 நிஷ்டை, எடு, எஅ.
 நிஷ்காம புத்தி, எடு.

நே.

நேதிகளைத் தல், கஎஉ.

நை.

நைஷ்கர்மம், அஃ, ககந, ககசு,
 கஉக, கநஃ, கநக, கநடு, கசச,
 கடுக, உகந, டுடுஅ.

ப.

பகல் (தேவர்களுக்கு), நகந.
 பகல் (ப்ரஹ்மாவுக்கு), உடுசு, நஃ.
 பகவத் உக்தா, க.

பகவத்கீதா, க, க.
 பகவத்கீதா பாராயண பலன், சஅஎ.
 பகவத் கீதைகள், க, உ.
 பகவான், க, கஉ.
 பகவான்கள், உ.
 பக்தர், நடுசு.
 பக்தி, நடுக, நடுசு.
 பக்தியோகம், க, நடுக—நகந.
 பஞ்சக்ருத்யம், கஃ, கஃசு, கஅஉ.
 பஞ்சக்ருத்ய ஸக்திகள், கக.
 பஞ்சஜன், கச.
 பஞ்சமஹாயஜ்ஞம், கசு, கடுக.
 பஞ்சஸூனங்கள், கஎ.
 பணவம், கந.
 பண்டிதன், உஎ, கசஎ, கஎக.
 பதமுத்தி, சஅஅ.
 பத்ம வ்யூஹம், கஃ.
 பந்தப்படுத்தல், கசஎ.
 பந்தம், கசக.
 பந்தனம், உடு.
 பயம், நஃ.
 பரததேஸம், கூடு.
 பரதர்மம், ககஎ.
 பரதஸத்தம், சடுந.
 பரந்தபன், உஉ.
 பரப்ரக்ருதி, கஎஅ.
 பரமகதி, உடுஅ, நஅச.
 பரமவசனம், உகக.
 பரமாத்மா, நகந—நகந, நஅடு.
 சகக.
 பரமஸம்வித்தி, உடுக.
 பரமஸாந்தி, கசசு.
 பரமஸ்ரேயஸ், கூஃ.
 பரமேஸ்வரன், நஅந.
 பரமுத்தி, எக.
 பராக்ரமம், கக, கந.
 பரார்த்த பூஜை, நகந.

பராஸக்தி, கக.
 பரிசாரகம், சஅஃ, சஅக.
 பரிபந்திகள், ககசு.
 பரிஸுத்தன், கஅக.
 பரோக்ஷ ஞானம், நகந, நஅஅ.
 பர்த்தா, உகடு, நஅக.
 பர்யவதிஷ்டத, கசு,
 பர்யாயநாமம், உக.
 பர்ஹிஷத்துக்கள், கஉ.
 பலன், நகசு, சடுஎ.
 பவம், நஃ.
 பவன், நகசு.
 பவித்ரம், உகடு.
 பன்னிருஆதித்யர், கந.
 பஹுத்வம், உஎக.

பா.

பாஞ்சஜந்யம், கச.
 பாட்டனார், கசு.
 பாதாளங்கள், நகசு.
 பாபயோனிகள், உகஃ—உகஉ.
 பாபமற்றவன், எசு.
 பாமரஜனங்கள், கஃ.
 பாரதன், உசு.
 பாரிஜாதம், நகந.
 பார்க்கவ புராணம், நஃ.
 பார்த்தன், கசு.
 பார்த்திவ அன்னம், சகஎ.
 பார்வதி, நகந.
 பாவகன், நகந.
 பாஷண்ட மதம், சஉக.
 பாஹ்ய (இந்திரிய) ஸ்பர்ஸங்கள்.

பி.

பிக்ஷாடனமூர்த்தி, கஉ.
 பிண்டக்ரியை, கக.
 பிதா, உகடு, நகசு.
 பிதாக்கள், கசு.
 பிதாமஹ, கந, உகடு, நகசு.

பிதாமஹி, கந.
 பித்ருக்கள், கஉ, நகடு.
 பித்ருயஜ்ஞம், கடுஉ.
 பித்ருயானம், உசு.
 பித்ருவிரதம், உஅடு.
 பிந்து கக.

பீ.

பீஜம், உகந, நகந.
 பீமகர்மா, கசு.
 பீஷ்மன், டு.

பு.

புஜாஸ்பாலநம், கந.
 புணராவர்த்தனம், உடுசு.
 புண்யகந்தம், உகந.
 புண்யகர்மங்கள், கசு—கசு.
 புதன், அந.
 புத்தி, கசு, எசு, எடு, உகந, நகந,
 சகக—சகஎ, நகஎ.
 புத்திபேதம், கஃ.
 புத்தியோகம், நகசு.
 புத்ரர், கசு.
 புநராவ்ருத்தி, கநசு, கஅந, உடுசு.
 புமான், கக.
 புரு, ச.
 புருஜித்து, கக.
 புருவமத்தி, உடுக.
 புருஷ வ்யாக்ர, சடுந.
 புருஷத்வம், உகந.
 புருஷரிஷபன், நக.
 புருஷன், நகக, நஅக, சகஅ.
 புருஷார்த்தம், சஎஉ.
 புருஷோத்தமன், சஉஃ.
 புருஷோத்தம ப்ராப்தியோகம், க.
 புரோஹிதன், நகஎ.
 புலக, கஉ.
 புலஸ்தியர், கஉ, நகந.
 புஷ்பங்கள், சஅ.

பூ.

பூஜிக்கப்பட்டவன், ச.
பூஜித்தல், சசஉ.
பூதங்கள், ககடு, நஉஉ, சகஎ.
பூதயஜ்ஞம், கடுஉ.
பூதஸர்க்கங்கள், சஉசு.
பூரகப்ராணயாமம், கசு௦.

பே.

பேரறிவு, சகடு.
பேரன்மார், கசு.
பேரி, கந.
பேஷணீ, கசு.

பை.

பைலமுனி, நகஉ.

பொ.

பொய்யறிவு, உக.
பொறுதி, சஉச.

போ.

போகம், சஅ.
போகங்கள், கஅஅ.
போகி, சநக.
போக்தா, ககஉ, நஅக.
போக்ய வஸ்து, சசஉ.
போஜனம், சசந.

பௌ.

பௌண்டரம், கச.

ப.

பரகாசம், உந௦.
பரகிருதி, க௦௦—க௦க, நஎக, நக௦
பரக்குதி, எட்டி, உஉசு—உஉஎ.
பரக்குதி சொரூபம், அஉ.
பரக்குதி ஜன்யகுணங்கள் (முக்குணங்கள்), அஉ, கக.
பரசாதம், சுடு, கசு, கசுஉ.
பராஜபதி, அசு.
பராஜகன், அசு, அஎ.

பரஜ்ஞன், நஅ.
பரஜ்ஞை, சு௦.
பரணவம், உந௦, நகஎ, நகக.
பரதக்த்வம், உஎக.
பரதக்பாவம், நஅசு.
பரதிவிந்திய, கடு.
பரதீகாரமற்றவன், உ௦.
பரத்யக்ஷமத்யங்கள், நஎ.
பரத்யாகாரம், எஅ.
பரபஞ்சம், ச௦ச.
பரபவம், உகடு, ந௦௦.
பரபவன், கஅ௦.
பரபாவம், நஎக.
பரபிதாமஹி, கந.
பரபிதாமஹி, கந.
பரபு, கஎஅ, உகடு.
பரமாணம், க௦சு.
பரமாதம், நகந.
பரவயம், உஎஉ—உஎச, உகடு.
பரவயன், கஅ௦.
பரவ்ருத்தி, கஉ, எக, கஎஅ, ச௦எ, சஉஎ, சசுசு.
பரஹஸன், உசு.
பரஹலாதன், நஉடு.
பரஹ்ம அர்ப்பணம், கடு௦, கடுக.
பரஹ்ம ஆதானம், கஎசு.
பரஹ்மகதி, உடுசு.
பரஹ்ம கர்மம், சஎக.
பரஹ்மசர்யம், உடுசு.
பரஹ்மநிர்வாணம், எக, ககக.
பரஹ்மபூயம், க௦க, சஅந.
பரஹ்ம வாதி, சசஎ.
பரஹ்மமயம், கடுஉ.
பரஹ்மம் (பரமாத்மா) உசஅ, உசக, நஅசு.
பரஹ்மம் (பரகர்தி), நகக.
பரஹ்ம யஜ்ஞம், கடுக—கடுஉ.
பரஹ்மயோகம், கஅஅ.

பரஹ்ம ரூஷிகள், க.
பரஹ்ம ஸக்திகள், நகஎ.
பரஹ்ம ஸம்பத், நஅசு.
பரஹ்மவித், கஅஎ, உசஉ.
பரஹ்மவித்தை, உ.
பரஸவம், உடு௦.
பரஸவிஷயத்வம், அஅ.
பரஸன்னசேதஸ, சுடு.
பரஸாதம், சுடு, கசு, கசுஉ.
பரஹ்ம ஸக்திரம், நஎக.
பரஹ்ம கேஷத்ரம், க௦.
பரஹ்மோபதேசம், கஉ.
பராண அபாநஸமம், ககக.
பராண அபாந ஸம்பந்தம், கடுக.
பராணவாயுவின் தொழில், கடுசு.
பராணன், கசுக, கடுக.
பராணாதிகள், கசுக.
பராணயாமம், எஅ, கடுசு, கசு௦.
பராணயாமப்பலன், கசு௦.
பராதா, கந.
பராந்தி, சநக.
பராரப்த கர்மம், சடுஎ, சடுஅ.
பராஹ்ம கர்மம், சஎக.
பராஹ்மணகர்மங்கள், கஉ௦.
பராஹ்மணர், கஉ, நக.
பராஹ்மணவ்ரணத்தார், கஉ.
பராஹ்மணத்வம், ககஅ, கநசு, கநஎ.
பராஹ்மணம் ஒதுவார், நகக.
பராஹ்மீஸ்திதி, எ௦, கசுஉ.
பருகு, கஉ, ந௦௦, நகக.
பருதுவி, க௦.
பருதை, கசு.
பருஹஸ்பதி, கந, நகஎ.
பருஹத் ஸாமவேதம், நஉக.

ம.

மகரம், நஉசு.
மணிபுஷ்பகம், கடு.

மதர்த்தம், நகக.
மதர்ப்பணம், உஅஅ.
மதுஸூதனன், கஎ.
மத்கர்மக்ருத், நடுந.
மத்சித்தன், உ௦சு.
மத்பக்தி, நடுசு.
மத்பரத்வம், சுசு.
மத்பர, நடுசு.
மத்பரன், சுந, உ௦சு.
மத்பாவம், உடுஉ, நஎக, நகஅ.
மதஸ்ரம், கசுக.
மநீஷிண, நடு.
மது, கந௦.
மதுஷ்யகணம், சஉந.
மந்தாகுரி, நஉஉ.
மந்த்ரம், உசுசு.
மமதை, சுசு, நசுசு.
மரணம், உசந.
மரீசி, கஉ.
மருத்தேவதைகள், நகக.
மருத்தேகப்ராப்தி, உஅ.
மனஸ், சகக.
மனோரிக்ரஹம், நஎந.
மனோரதம், சநக.
மனோலயயோகம், கக௦, ககந, உ௦ந.
உ௦சு, உ௦சு, உ௦எ, உ௦அ.
மன்மதன், நஉசு.
மன்வந்தரம், ந௦௦.
மஹத், நகக.
மஹமேரு, கசு.
மஹாத்மியம், நநடு.
மஹாபதங்கள், நஎஉ.
மஹாபாஹு, சுஎ.
மஹாவாக்யம், நசு.
மஹாரதன், கக.
மஹான்கள் (உதாரா:), கஅடு.
மஹாஸூர, கஉந.

மேலேஸ்வரன், நஃக, நஃச.
மஹிசுதித், தசு.

மா.

மாதவன், கசு.
மாதா, உகடு.
மாத்ராஸ்பர்ஸம், உக, கஅஅ.
மாயாசொரூபம், நஃச.
மாயை, கநஃ, சஅதி.
மார்சுழிமாஸம், நஃக.
மார்ஜனீ, கள,
மானஸதபஸ், கடுஅ.
மானஸபூஜை, உஅசு.
மானஸஸுகம், நஃ.

மி.

மிய்யாசாரன், அந.
மிய்யாசார ஸந்த்யாஸம், களக.
மித்ரத்ரோகம், கஅ.
மிருதுத்வம், சஉந.
மிருத்யு, நஃஅ.

மு.

முக்குணங்கள், ககஃ.
முத்தனுடைய கர்மம், கடுஃ.
முத்தி, சஅஅ.
முமுகு, கசந.
முமுகுத்வம், ககசு.
முருகக்கடவுள், நஃஅ.
முனி, சுஃ, களந—களசு, நஅஎ.

மூ.

மூடயோனி, நஃகசு.
மூர்த்தி, நஃ.

மே.

மேய்யறிவு, உக.
மேய்யறிவு, (ஸாங்க்யம், வேதாந்தம்)
உக.

மே.

மேகத்தில் அன்னம் உற்பத்தி, கள—
கஃ.

மேதாவி, சஅதி.
மேருவின்வரலாறு, நஃக—நஃஎ.
மேல்லோகம் எழு, கசு.

மோ.

மோகசொரூபி, கஅக.
மோகும், உசுசு, நஅதி.
மோக ஸந்த்யாஸயோகம், சகசு—
சகஃ.
மோஹம், உஅ, துடு, சுசு, கஉடு,
கசுசு, கஅக, கஅஎ.
மோஹவிலை, உக.
மோஹிநீ ப்ரக்ருதி, உஎசு.

மௌ.

மௌனம், நஃஉ.

ம்.

ம்ருகேந்த்ரன், நஃதி.
ம்ருதுத்வம், சஉந.
ம்ருத்யு, உகசு, நஃஅ.

ய.

யஜுஸ் வேதம், நஃக.
யஜுருத்தில் மேகஉற்பத்தி, கஅ—
கஃ.
யஜுரும் கர்மத்தில் உற்பத்தி, கஅ,
கஃ.
யஜுருவித்துக்கள், கசுசு—கசுஉ.
யஜுரும், அதி, கடுசு, உகசு, சஉந,
சசுசு, சசுசு.
யஜுரும் தானம் தபஸ், அஎ—அஅ.
யஜுருங்கள் ப்ரஹ்ம முகத்தில் விரிந்
தன, கசுந.
யஜுருபிஷ்டம், கசு.
யஜுருர்த்தகர்மம், அதி.
யஜுருய, கடுஃ.
யதி, கடுஎ, ககஃ, உடுசு.
யது, ச.
யமராஜன், கசு.

யமம், எள.
யயாதிராஜன், ச.
யவ்வின்ம், உஅ.
யஸஸ், நஃஉ.
யசுந், கஉ, கந, நஃக.

யு.

யுகம், உடுசு.
யுகத்தமா: நடுதி.
யுக்தன், கஃஅ, கசடு, உஃஉ, உஃஅ,
உகந, உஉஉ.
யுதிஷ்டிரன், கசு.
யுத்தவித்தை, கஃ.

யோ.

யோகம், ந, சசு, துஃ, துந, களக,
உகஃ.
யோகத்தின் ஸம்வர்த்தி, கசுதி, கசுசு.
யோகஜிஜ்ஞாஸு, உநசு.
யோகவித், நடுசு.
யோகயுக்தன், களசு.
யோகஸாஸ்திரம், உ.
யோகஸந்த்யஸ்தகர்மா, கசுஎ.
யோகாருடன், உகந.
யோகாருருகந, ககடு, உகந.
யோகி, கஅக, உஃக, உசுசு.
யோகிகள் நிஷ்டை, களஉ.
யோனி, உஉக, நஅசு.

ர.

ராஜஸ் குணம், அஉ, கஃஅ, கஃக, ககஃ
நஃகடு, நஃகசு.
ரஸதன்மாத்திரை, நஃ.
ரஸம், உநஃ.
ரஹஸ்யம், கநக.

ரா.

ராகத்வேஷங்கள், ககடு.
ராஜகுஹ்யம், உசுசு.
ராஜரஹஸ்யம், உசுஎ.

ராஜருஷி, கஉக, கநஃ.
ராஜஸ தபஸ், கடுஅ.
ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய யோகம், க,
உசுசு—உகஅ.
ராஜவித்தை, உசுசு, உசுஎ.
ராஜஸம், உநந.
ராஜஸீ ப்ரத்தை, சநஅ.
ராமசந்த்ரன், கஉ.
ராமன், நஃசு.
ராவணன், நஃக.
ராகுஸகணம், சஉந.
ராகுஸர், கஉ, கந, நஃக.

ரு.

ருக்வேதம், நஃக.
ருது, நஃக.
ருத்ரதேவதைகள், கந.
ருத்ரன், கஉ.

ரு.

ருப தன்மாத்திரை, நஃ.

ரே.

ரேசகப்ராணயாமம், கசுசு,
ரேசகம் பூரகம் கும்பகம், கசுஃ.

ல.

லக்ஷ்மர்த்தம், க.

லி.

லிங்கம், உஅசு—உஅஎ.

லீ.

லீலை, நஃநஃ.

லே.

லேபபாகி, கந.

லோ.

லோகாயதமதம், சஉசு.
லோபம், நஃக.

வ.

வஜ்ரம், நஃந.

வருணன், உஉச.
வாண்குணங்கள், சஎஎ.
வாணத்தார், ககஅ.
வாணம், கநஅ, சஎசு.
வாணஸங்கரம், கக.
வாஷணி, கக.
வாபி, கஎஎ.
வாஸம், ககஎ.
வாஸிஷ்டர், கூஉ,
வாஸுதேவதைகள், கூஉ, நகஉ, நகந.

வா.

வாங்கமயதபஸ், கடுஅ.
வாணியம், சஅஓ.
வாதம், நஉஎ.
வாஷ்டேனைய, கக, கஉஉ.
வாணப்ரஸ்தாஸ்ரமம், ஓ.
வானார், கூச.
வாஸவன், நகஉ.
வாஸனே, சகச.
வாஸுகி, கூஉ, நஅஅ, நஉச.
வாஸுதேவன், கடு, நகஉ.

வி.

விகர்மம், கசச, உஓஓ.
விக்நேஸ்வரன், நஓஓ.
விக்ரம, நசஎ.
விஜ்ஞானஞானம், உநந, உநஎ,
உநஅ, உநக, உசஉ, உசஎ.
விஞ்ஞானம், ஓக, கஉச, உஉச,
நகக.
விஜ்ஞானயோகம், க, உஉச—உசச.
விதேஹமுத்தி, கநச, ககக.
வித்தேஸன், நகஉ, நகந.
வித்வான், கஓஎ.
விபரீதலக்ஷணம், கக.
விபு, கஅக, நஓஎ.
விபூதி, உகக, நஓச, நஓஅ, நஓக.

விபூதியோகம், உகக—நகந.
விப்ரன், சஎஓ.
விமூடர்கள், ககச.
வில்லாளிகள், கக.
வியாஸமுனி, நகந.
விவஸ்வத், கூந, நகஓ.
விவஸ்வான், கநஓ.
வினதை, கூந.
விஸர்க்கம், கூஅ, உஓஓ, உஓக, உஎச.
விபரிஷ்டா, கந.
விஸ்வதோமுகன், உஎஅ, நஉஅ.
விஸ்வரூப தர்ஸன யோகம், நகச—
நசக.

விஸ்வரூபம், நகச.
விஸ்வரூபன், கஅக, நசஓ.
விஷயபோகவிராகம், ககச.
விஷயாநுபவம், சகச.
விஷயாநுபவநியமம், கடுச.
விஷயேந்த்ரிய ஸம்போகம், சஎஓ.
விஷ்ணு, நசந.
விஹாரம், நசஅ.

வீ.

வீர்யம், கக, நசஎ.

வே.

வேதங்கள், நகக.
வேதவித், உஓச, சகஅ.
வேதஸாஸ்தரம், கஉ.
வேத்தா, நசஎ.
வேத்யம், நசஎ.
வேத்யன், சகஅ.
வேதாத்த்யயனம், கடுஎ, கடுஅ, சஉந.
வேதார்த்தம், சகஅ.

வை.

வைந்தேயன், நஉஓ.
வைவஸ்வத மன்வந்தரம், நஓஓ.
வைஸ்யகர்மங்கள், கஉக.
வைஸ்யத்வம், ககக, கநஎ, கநஅ.

வைஸ்யர், கஅ.
வைஸ்யவாணத்தார், கஉ.
வைஸ்வாநான், சகஎ.
வைஸம்பாயனருஷி, நகஉ.

வ்.

வ்யஷ்டி தேகம், நஓக.
வ்யானன், ககச.
வ்யாஸர், நஓஎ.
வ்யூஹம், கஓ.
வ்ரதம், கடுஎ.
வ்ருகோசரன், கச.
வ்ருத்ராஸுரன்,
வ்ருஷ்ணிகள், நகந.

ஸ.

ஸங்கவ்யூஹம், கஓ.
ஸங்கரன், நகஉ.
ஸங்காபுரி, நகந.
ஸப்தம், உநக.
ஸமம், நஓஉ.
ஸரணத்தைவிரும்பு, நக.
ஸரணம், உகடு.
ஸரணப்பொய்கை, நகஅ.
ஸரீரதபஸ், கடுஅ.
ஸரீரம், கஅஉ, நஎந.

ஸா.

ஸாந்தி, கூச, எஓ, எக, ககஉ, நகச,
சஉந.
ஸாந்திரூபம், நகச, நசக.
ஸாந்திமயூப்நோதி, கூஅ.
ஸாஸ்த்ரவிதி, சநஓ, சநஎ.
ஸாஸ்த்ரார்த்தவிமூட்டம், எச, ககந,
ககஎ.

ஸி.

ஸிம்ஹநாதம், கந.
ஸிஷ்யன், கஓ.

ஸு.

ஸுக்ரன், கூச.

ஸுக்லகதி, உசச.
ஸுரா, நஉஉ.
ஸுரர், நஉஉ.
ஸுராலயம், கடு.

ஸு.

ஸுத்ரகர்மங்கள், கஉக.
ஸுத்ரத்வம், ககக, கநஎ, கநஅ.
ஸுத்ரர், கக, கந.
ஸுத்ரவாணத்தார், கஉ.

ஸ்ரீ.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், கஉ.
ஸ்ரீ, நஉஉ.

ஸே.

ஸேஷன், நஉச.

ஸௌ.

ஸௌசம், சஉச.

ஸ்.

ஸ்ரத்தாத்ரய விபாகயோகம், க,
சநஎ—சசஅ.
ஸ்ரத்தாமயம், சசஓ.
ஸ்ரத்தை, ககச. சநஎ, ச.
ஸ்ரவணம், நஅ.
ஸ்ரேயஸ், எந, ககஎ, கஉக, கஉஉ.
ஷ.

ஷண்முகன், நகஅ.

ஸ.

ஸகாமபுத்தி, எச, எஓ.
ஸகுணசொரூபஅர்ப்பணங்கள், ககக.
ஸகுணப்ரஹ்மம், ககந, சஓஓ.
ஸங்கத் த்யாகம், கஎச.
ஸங்கதோஷம், சஓக, சகடு.
ஸங்கம், ஓந, கூச, கடுஓ, கஎச,
உசக.
ஸங்கமற்றவன், கூச, கஓஓ.
ஸங்கமற்றிருத்தல், நஎந.
ஸங்கஜாதி, கக.

ஸங்கரம், கௌ.
ஸங்காதம், நௌந.
ஸங்கிதானந்தவஸ்து, கக.
ஸஞ்சித கர்மம், சௌ.
ஸதஸத், அள, உஉஅ, உஅந, உகக.
நௌ, நசக.
ஸதாபவன், நக.
ஸதாமுத்தன், ககக.
ஸதாஸிவம், கஅக, கஅஉ.
ஸதேகமுத்தி, கநச, ககக.
ஸத், நக, நஉ, நௌ.
ஸத்யம், நௌ, சஉந.
ஸத்யவதி, நு.
ஸத்யோனி, நஅ.
ஸத்வகுணம், அஉ, ககௌ.
ஸத்வம் (அழிவற்றநிலை), நௌ.
ஸத்வம் (ப்ராணி) நௌ.
ஸத்வம் (ஸாந்தகுணம்) நகக, நகக.
ஸத்வஸூத்தி, சஉந.
ஸநாதந அம்ஸம், சகக.
ஸநாதந, நக.
ஸந்யாஸம், அக, ககௌ, உஅஅ,
சசக, சௌ—சௌ.
ஸந்யாஸி, ககச.
ஸப்தருஷிகள், நௌ, நௌ.
ஸமதா, நௌ.
ஸமத்வயோகம், நு.
ஸமசித்தன், நௌ.
ஸமத்வபுத்தி, கஉ, சௌ, சக, சஉ,
சந, சள, நக.
ஸமத்வம், நு, நு.
ஸமந்தபஞ்சகம், ச, கௌ.
ஸமந்தித தேகம், நௌ.
ஸமம், சௌ.
ஸமாதி, கௌ.
ஸமதிப்பழக்கம், நு.
ஸமதிஷ்டகஸம்பத்தி, ககக, ககக.

ஸமானன், ககக.
ஸமாஸ த்வந்த்வம், நஉஅ.
ஸம்க்ரஹம், கௌ, ககக.
ஸம்யமணி, நு.
ஸம்பநீ, கள.
ஸம்வாதனை, நௌ.
ஸம்மோஹம், உசஉ.
ஸம்ஸாயம், ககக, ககௌ.
ஸம்ஹாரக்ருத்யம், கஅஉ.
ஸம்ஸாரதுக்கம், சக.
ஸம்ஸாரம், சக, நக.
ஸம்வர்த்தி, கௌ.
ஸர்க்கம் (ஜனனம்), கஅக.
ஸர்வகதன், நக.
ஸர்வகர்மக்ருத, கசௌ.
ஸர்வஞானம், ககச.
ஸர்வஜ்ஞன், உந.
ஸர்வபாவனை, சஉ.
ஸர்வவித், சஉ.
ஸர்வஹன், நஉ.
ஸர்வபூத ஆத்மபூத ஆத்மா, கள.
ஸவிகல்பஸமாதி, எஅ.
ஸவிஜ்ஞானம், உஉ.
ஸவ்யஸாசி, நச.
ஸஹஜகர்மம், சஅஉ.
ஸஹஸ்ரயுகம், உந.
ஸஹோதார, கக.

ஸா.

ஸாங்க்யஞான அனுபவம், நௌ.
ஸாங்க்யஞானம், உக, நக, நஉ,
நௌ, நச, நௌ, நக, நௌ, நக,
சௌ, சஉ, சந, சச.
ஸாங்க்யத்தின் பர்யாயநாமங்கள், சந.
ஸாங்க்யம், உக, சஉ, சௌ, ககக,
நக, நக, நௌ.
ஸாங்க்யர், எ—எள.
ஸாங்க்யர்நிஷ்டை, கள.

ஸாங்க்யஸுகநிஷ்டை, கள.
ஸாங்க்யயோகம், க, ந, உக, சஉ, சச.
நௌ.
ஸாதர்மம், நௌ.
ஸாதுக்கள், க, நௌ.
ஸாத்விகம், உந.
ஸாத்விகதபஸ், கௌ.
ஸாத்விகஸந்யாஸம், கள.
ஸாத்விக ஸ்ரத்தை, சந.
ஸாமவேதம், நகக, நௌ.
ஸாமீபதவி, சஅ.
ஸாயுஜ்யபதவி, சஅ.
ஸாரூபதவி, சஅ.
ஸாலோகபதவி, சஅ.
ஸாஹித்யம், கஅ.
ஸாக்ஷி, உக, நௌ.

ஸி.

ஸித்தபுருஷர், நௌ.
ஸித்தன், சந.
ஸிம்ஹநாதம், கள.
ஸிம்ஹம், நௌ.

ஸு.

ஸுகதுக்க உணர்ச்சி, நௌ.
ஸுகநிஷ்டை, கள.
ஸுகம், கள—கள, நௌ, சள.
சௌ.
ஸுகஸங்கம், நக.
ஸுகாலிகள், கௌ.
ஸுகி, கஅக, சந.
ஸுகோஷம், கச.
ஸுகரன், நக.
ஸுகாவதி, நு.
ஸுகாஹ்மண்யம், நக.
ஸுகம்துருஷி, நௌ.
ஸுகரி, நௌ.
ஸுகரி, உௌ, உக.

ஸுகந்த கர்மம், நக.

ஸு.

ஸுகந்தமஸீரம், உௌ, கௌ.
ஸுகந்தமார்த்தம், கௌ.
ஸுகந்தன், நௌ, நக.

ஸே.

ஸேஷன், நௌ.
ஸேவை, கக.

ஸோ.

ஸோமபாள், கௌ.
ஸோமன், கௌ, நக.
ஸோமாஸ்கந்தமூர்த்தி, கௌ.

ஸ்.

ஸ்கந்தன் வரலாறு, நக—நக.
ஸ்தப்தன், சந.
ஸ்தாவர ப்ராணி, நௌ.
ஸ்தானம், உக.
ஸ்தித்தி, நு, கௌ.
ஸ்தித்தப்ராஜ்ஞன், நு, நு.
ஸ்திதி, நு, கஅ.
ஸ்திரபுத்தியுள்ளவன், கள.
ஸ்தூலபூஜை, உஅ.
ஸ்தூலதத்வங்கள், உக.
ஸ்தூலமஸீரம், உௌ, நௌ.
ஸ்தூலார்த்தம், கௌ.
ஸ்தேகமற்றவன், கௌ.
ஸ்தாதர்மம், கக.
ஸ்தாஹ்மண்யம், கௌ.
ஸ்தா. உஅ, உக.
ஸ்தூலபூஜை, கக.
ஸ்தூலபூஜை, கௌ.
ஸ்தூலகலோகம், கச.
ஸ்தூலகலோக அதுபவம், நு.
ஸ்தூலபாவம், கக, உஅ.
ஸ்தூலபாவஜன்யகுணங்கள், சள,
சஅ.

ஸ்வஸ்தி, நட௨.
ஸ்வாத்யாய, கடுஅ.
ஸ்வாதுபூதி, நட௨.
ஸ்வார்த்தம், உஅசு.
ஸ்வாஸம், கடுசு.
ஸ்வாவாக்கின் றவன், கஎடு.
ஸ்ம்ருதி, சகஅ.
ஸ்ம்ருதிசேதம், சுச.
ஸ்ம்ருதிவிப்ரம், சுச.
ஸ்ருஷ்டிக்ருத்யம், கஅஉ,
ஸ்ரோதஸ், நட௨.

ஹ.

ஹடயோகம், கசு.
ஹவிர்புக்குகள், கட.
ஹவிஸ், கடுக, கடுந.
ஹஸ்தி, ச.
ஹஸ்திஸூயம், ச.

ஹி.

ஹிதான்காமாஸ்ச, உசு.
ஹிமயராஜன்.
ஹிமாலயம், நட௨—ந௨௦.
ஹிம்ஸை, க௦எ.

ஹு.

ஹுதம், உஅ௦, உசுசு.

ஹோ.

ஹோதா, கடுக, கடுந.

ஹோத்ரி ஓதுவார், நட௨.
ஹோமங்களின் பிரிவுகள், கடுசு.
ஹோமிக்கின் றனர், கடுசு.

ஹ்.

ஹ்ரீஹ், சஉடு.
ஹ்ருதயகுதை, அஅ.
ஹ்ருஷ்டீகேஸன், உசு, நட௨சு.

கூ.

கூத்ரியகர்மங்கள், கட௦—க௨க.
கூத்ரியத்வம், ககஅ, கந௨.
கூத்ரிய வர்ணத்தார், கட.
கூமா, நட௦உ.
கூரபாவம், உடுக.
கூரபருஷன், சஅ.
கூரப்ரஹ்மம், க௦௦.
கூரத்ர கர்மம், சஅ௦.

கே.

கேத்ரங்கள், கஎஅ.
கேத்ரம், நட௨அ, நட௨சு, நட௨உ.
கேத்ரஜ்ஞன், கஎஅ, நட௨அ, நட௨சு, நட௨ந.
கேத்ர கேத்ரஜ்ஞ விபாகயோகம், க,
நட௨அ—நட௨சு.
கேத்ரீ நட௨சு.
கேமம், டு௦.

பக் சம்.	வரி.	
151	2	“ஹவிஸம்” என்றதற்குப்பின் “(4)” என்ற இலக் கத்தை எழுதுக.
151	3	“கர்மம்” என்றதற்குப்பின் “(5)” என்ற இலக்கத் தை எழுதுக.
151	4	“ப்ரஹ்மமே” என்றதற்குப்பின் “(6)” என்ற இலக் கத்தை எழுதுக.
145	26	“தேவர்களை” என்ற சொல்லின்பின் “மாத்ரம்” என்ற சொல்லைக் கூட்டுக.
156	3	“ஹோமாக்நியில்” என்ற சொல்லின்முன் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
161	14	“(3)”க்குப் பதிலாக “(8)” எழுதுக.
162	20	“மகிழ்ந்து” என்பதை “மகிழ்ந்து” என வாசிக்க.
167	16	“தேகமன்று நான்” என்ற சொற்களை “தேகம் நான் அன்று” என்று மாறுக.
168		அத்யாயமுடிவில் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும் ப்ரவரித்திபெற்ற நா ன்காம் அத்யாயம் முற்றிற்று” என்ற சொற்க ளைக் கூட்டுக.
169	20	“அவற்றூற்” என்றதில் “ற்” என்றதை “ல்” என்று திருத்துக.
171	3	“தவர்த்வ” என்றதில் “த்” என்றதை “த்” என்று திருத்துக.
171	17	“ஸாங்க்யம்” என்றதில் “ம்” என்றதை “ம்” என்று திருத்துக.
173	9	“கஷ்டப்பட்டார்” என்றதை விலக்கி “கஷ்டத் தை அடைந்தேன்” என்று எழுதுக.
173	10	“தன்” என்றதை “தமது” என்று மாறுக.
173	11	“பரிபூரணந்தம்” என்றதில் “த்” என்றதை “த்” என்று மாறுக.
173	12	“கண்டனவெல்லாம்” என்றதில் “ல்” என்றதை விலக்குக.

பக் கம்.	வரி.	
173	18	“சருதி” என்றதை “ஸ்ருதி” என்று திருத்துக.
173	19	“கேட்டு” என்றதை “கேட்டும்” என்று திருத்துக.
173	28	“புசித்தார்” என்றதை “புசித்தேன்” என வாசிக்க.
173	29	“அதுசரித்தார்” என்றதை “அதுசரித்தேன்” என்க.
174	9	“நிராஸி” க்குப்பின் “;” என்ற குறிப்பை எழுதுக.
174	16	“யோகத்தைங்” என்றதில் “ங்” க்குப் பதிலாக “ச்” என்று எழுதுக.
175	24	“போகம்” என்றதை “யோகம்” என்று மாற்றுக.
176	7	“கர்பங்களை” “கர்மங்களை” என்று திருத்துக.
176	26	“சிந்த” என்றதை “சித்த” என்று திருத்துக.
176	29	“அவர்” என்றதை “அவர” என்று மாற்றுக.
185	8	“கவனிப்பன்” என்றதை “கவனிப்பன்” என்று மாற்றுக.
185	29	“தம்” என்றதை “தம்மை” என்க.
186	15	“சமா” என்பதை “சமரச” என வாசிக்க.
191	26	“கொண்ட முனியோ” என்றதைக் “கொண்டா னே அவனே முனி” என்று திருத்துக.
192	11	“ஸஹ” என்பதை “ஸுக” எனவாசிக்க.
200	20	“தன்னை மதித்துப் பிறர்” என்றதை “தன்னைப் பிறர் மதித்து” என்று மாறுக.
208	18	“லயபோகத்தை” “லயயோகத்தை” என்று திருத்துக.
210	8	“பேறை” என்பதை “பேற்றை” எனவாசிக்க.
218	6	“நிராஸை” “நிராஸை” “
220	2	“ஸுத்தி” “ஸுத்தி” “
223	6	“ஸஷ்ட” “அஷ்ட” “
225	14	“என்றும்” “என்னும்” “
228	7	“மாட்டார்கள்” “மாட்டா” “
228	19	“மாத்ரு பூதேஸ்வர” என்றதை விலக்குக.

பக் கம்.	வரி.	
229	4	“ப்ரவன்” என்றதை “ப்ரபவன்” என்று திருத்துக.
229	1	“உபாதியியில்” என்பதை “உபாதியில்” என்க.
238	6	“பிரளாமல்” “பிறழாமல்” “
230	9	“(ஆர்த்)” என்றதை “ஆர்தி:” என்று திருத்துக.
240	17	“தேஸத்தில்” என்றதை “தேஸத்தில்” என்று திருத்துக.
240	22	“விரிகின்ற” என்றதை “விரிக்கின்ற” எனமாறுக.
250	20	“ஸருஜ” என்றதை “ஸ்ருஜ” என்று திருத்துக.
256	17	“உன்னை” என்றதை “என்னை” என்று திருத்துக.
256	22	“ஜாக்ரதஸையை” என்றதற்குப்பின் “கூ, எ-க் குரிய உரையை, 270—274 ம் பக்கங்களில், பார்த்தறிக” என்று கூட்டுக.
257	13	“மனுஷ்யருடைய” என்றதற்குப் பின் “ஆயிரம்” என்று கூட்டுக.
258	13	“பகலாகிய” என்றதற்குப்பின் “ஆயிரம்” என்று கூட்டுக.
258	14	“ராத்நிரியாகிய” என்றதற்குப்பின் “ஆயிரம்” என்று கூட்டுக.
268	20	“வித்தையை” என்றதில் “யை” என்றதைவிலக்குக.
274	22	“ஸரீரங்கள்” என்றதில் “ஸ” என்றதை “ஸ்” எனத் திருத்துக.
292	18	“விஷயத்தில்” “ஷ” என்றதை “ஷ” எனமாறுக.
293	28	“உந்தமக்கல்வியில்” ந் என்றதைத் த் என்றுமாறுக.
320	17	“அஸ்வத்தமும்” என்றதில் ஸ் என்றதை ஸ் என்று திருத்துக.
320	25	“அஸ்வத்த” என்றதில் ஸ் என்றதை ஸ் எனமாறுக.
321	1	“காஸியபர்” என்றதில் ஸி என்றதை ஸ் எனமாறுக.
321	25	“எனவாம்” என்றதை “என்பனவாம்” என்று திருத்துக.
322	25	“பாணஞ்செய்து” என்றதில் ண் என்றதை ன எனத் திருத்துக.

பக் கம்.	வரி.	
323	1	“உச்சைசுரவஸ்” என்றதில் ஸ என்றதை ஸ். என த்திருத்துக.
334	8	“கஸ்யப” என்றதை “காஸ்யப” என்று திருத்துக.
326	11	” ” ” ” ”
329	3	“பலன் எதுவோ அதுவும்” என்றதை விலக்கி, “ப்ராப்த”கர்மபலனும்” என்று எழுதுக.
346	10	“இந்திரியங்களை நடத்துவோனே” என்றதை நீ க்கி, “அத். உ. மந். கூ.” என்று எழுதுக.
370	19	“பொருள்” என்றதின் பின் “என்று ஸ்ரவணம் செ ய்து” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
387	2	“குணங்களை” என்றதின் பின் “ப்ராபல்ய உபாய த்தால்” என்று கூட்டுக.
387	10	“மூன்று” என்றதை நீக்கி, “ஒன்று கூடிய முக்” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
387	11	“அத்” என்றதை விலக்குக.
387	11	“குண த்ரய விபாகம்” என்று தொடங்கும் வரிக் குக் கீழே புது வரியாக மேல் வரும் சொற்க ளைக் கூட்டுக. “ப்ரக்ருதி ஜடப்பொருளாதலால் தன்னைத் தானே விபாகஞ் செய்யாது”. “பரமேஸ்வரன் ப்ரக்ருதியுட் புகுந்து மிக மிஸ்ரமா யிருந்த குணங்களைத் தமது ஸக்தியால் ப்ரா பல்ய அவஸ்தைகளில் நிறுத்தி, ஸத்வரஜஸ் தமஸ் என்ற குண த்ரயத்தை வகுத்தார்”.
390	32	“ஸ்ரோதஸகளை” என்றதை “ஸ்ரோதஸ்களை” என்று திருத்துக.
413	14	“வார்த்தை” என்றதற்குப்பின் “ஏனெனில், ஈஸ் வர ஸக்திகள் ஜீவனுக்கு இல்லாதபடியால்” என்று கூட்டுக.
443	29	“பேற்றதும்” என்றதை “பெற்றதும்” என்று தி ருத்துக.

பக் கம்.	வரி.	
7	14	தான் என்பதைத் தாம் எனவாசிக்க
7	17	தான் ” தாம் ”
11	19	பட்டுத் ” பட்டும் ”
12	18	அநேகநேக ” அநேகாநேக ”
13	16	“காக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்ற பதங்களுக்குப் பின் “ஆலை [யுத்த ஸாதனை] போதுமளவு டைய பாண்டவ ஸேனை [ஊக்கமில்லாத] பீம னால் காக்கப்பட்டிருக்கின்றது” என்ற பதங் களைக் கூட்டுக.
14	16	“மஹா விஷ்ணு” என்ற பதங்களை விலக்கி, “ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்குத் தநுர்வேதத்தை ஒதுவித்து யுத்தப் ப்ரயோகங்களைப் போதித்த ஸார்திப் பரி என்பவருடைய புத்ரனை அவன் திமிங்கில வடிவங்கொண்டு ஸமுத்ரத்துக்குள் இழுத்துச் சென்று விழுங்கிவிட்டபடியால், தமது ஆசார் யர் வேண்டுகோளின்படி, ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன்” என் ற பதங்களைக் கூட்டுக.
”	24	சென்னாய் என்பதைச் செந்நாய் எனவாசிக்க
19	2,3	“அதர்மம் வ்யாபித்தால் குல ஸ்த்ரீகள் குற்றம் அடைவார்கள்” என்ற பதங்களை ச-ம் வரியி லுள்ள “ஓ வார்ஷ்ணேய” என்ற பதங்களுக்கு முன் சேர்க்க.
21	15	“நயகூ” என்றதை “நயகூ” ஆகத் திருத்துக.
22	3	“எவ்விடமிருந்து” என்ற பதங்களுக்குப் பின் “இ ந்தத் தருணத்தில்” என்ற பதங்களைக் கூட்டுக.
24	15	ஸாஸ்த்ரம் என்பதை ஸாஸ்த்ரம் எனவாசிக்க

பக் கம்.	வரி.	
25	1	“ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட...காட்டும்” என்ற பதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதாயும் ... காட்டுவதாயும்” என்று திருத்துக.
35	3	“குறைவில்லாதவனாயும்” என்ற பதத்துக்குப்பின் “பழையவனாயும்” என்று கூட்டுக.
36	7	“ஆதலால்” என்ற பதத்தை விலக்குக.
”	17	க்ருஷ்ணனுக்குப் என்பதை க்ருஷ்ணனுக்கு என்க.
37	19	“பார்த்த” என்றதை “பாரத” என்று மாற்றுக.
40	12	பூமியைப் என்பதை பூமியை எனவாசிக்க
42	14	“படித்தரம்” என்றதை “ஸோபானம்” என்று திரு த்துக.
43	6	“பெயப்பொருளாகிய” என்றதை “மெய்ப்பொரு ளாகிய” என்று திருத்துக.
”	9	மெஞ்ஞானம் என்பதை மெய்ஞ்ஞானம் எனவாசிக்க
”	9	“தாபுமானஸ்வாமி” என்றதை “தாயுமானஸ்வாமி” என்று திருத்துக.
”	12	ப்ரர்ணலயம் என்பதை பராணலயம் எனவாசிக்க
”	24	ஸுகி என்பதை ஸுகி எனவாசிக்க
”	30	ஆத்மாவின என்பதை ஆத்மாவின் எனவாசிக்க
”	30	“பாங்கிற்—என்னு” என்றவற்றை “பாங்கிற்—என் னு” என்று திருத்துக.
45	12	“கவும்” என்றதற்குப்பின் “(4)” என்ற குறிப்பு இ லக்கத்தைக் கூட்டுக.
50	7	போருள் என்பதை பொருள் எனவாசிக்க
51	3	“ஸமத்வம்” என்ற பதத்துக்குப் பின்னிருக்கும் அ ணைக்குறியை “என்ற” என்ற பதத்துக்கு அரு கே சேர்க்க.
57	13	“க்ருதம்” என்றதில் “ம்” என்றதை விலக்குக.
66	28	“நிர்வாணத்தைப்” என்றதின் பின் “(7)” என்ற இல க்கத்தைக் கூட்டுக.
70	19	“நிர்வாணத்தைப்” என்றதின் பின் “(7)” என்ற இல க்கத்தைக் கூட்டுக.
71	21	அத்யாய முடிவில் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்

பக் கம்.	வரி.	
		மவித்தை என்றும் ... ப்ரவித்திபெற்ற ஞான யோகம் என்ற இரண்டாம் அத்யாயம் முற்றி ற்று” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
74	17	பதிகான்கு என்பதை பதினான்கு எனவாசிக்க
”	18	எந்த ” எந்தப் ” அந்த ” அந்தப் ” மெஞ்ஞான ” மெய்ஞ்ஞான ” மெஞ்ஞான ” மெய்ஞ்ஞான ” மெஞ்ஞான ” மெய்ஞ்ஞான ” உபேக்ஷத்து ” உபேக்ஷத்து ” ஏர்ப்பது ” ஏற்பது ” “வெறுதலுப்” ” “வெறுத்துப்” ”
75	16	
76	2	
”	5	
77	14	
”	28	
79	1	
81	29	அவஸ்யம் ” அவஸ்யம் ”
84	15	அன்று ” அல்லன் ”
89	2	பயநின் ” பயநின் ”
90	5	அந்த ” அந்தத் ”
91	1	“(7)” ” “(1)” ”
”	13	ஸச்சி ” ஸச்சி ”
91	24	“க்ருதய” ” “க்ருதய” ”
95	24	“ஸுகூதம்” ” “ஸுகூதம்” ”
100	21	“ஒன்றில் நின்று” என்ற பதத்தில் “ஒன்றில்” என் றதை விடுக.
105	1	“ன்த” என்றதை “தன்” என்று மாறுக.
”	13	இசைந்து என்பதை இசைந்து எனவாசிக்க
106	26	“ஸங்க்ரத்தையும்” என்றதை “ஸங்க்ரத்தையும்” என்று திருத்துக.
112	12	“செய்” என்ற பதத்துக்குப் பின் “(5)” என்ற தைக் கூட்டுக.
113	24	“அகர்த்தா” என்றதின் பின் “(ச. ௩௩)” என்ற இலக்கங்களைக் கூட்டுக.

பக் கம.	வரி.	
114	20	“ஸ்ர்வஞானம்” என்றதை ஸர்வஞானம் என்று வாசிக்க.
118	12	“படித்தரத்தில்” என்றதை “படிகளில்” என்று, திருத்துக.
122	5	“படித்தரங்களொன்றில்” என்றதை “படிகளில் ஒன்றில்” என்று திருத்துக.
122	6	“படித்தரத்தில்” என்றதை “படியில்” என்று திரு த்துக.
125	1	கொண்ட என்பதை கொண்டே எனவாசிக்க
„	10	கெடுக்கும் „ கெடுக்கும் „
126	25	“பண்ணாமை” „ பண்ணாமை „
127	13	“ஸ்பரஸ” „ ஸ்பர்ஸ „
128		அத்யாய முடிவில் “உபநிஷத்கள் என்றும், ப்ரஹ்ம வித்தை என்றும், யோக ஸாஸ்த்ரம் என்றும், பகவத்கீதைகள் என்றும் கூறப்பட்ட ஸ்ரீ க்ரு ஷ்ணர்ஜுந ஸம்வாதத்தில் ப்ரஸித்தி பெற்ற கர்மயோகம் என்ற மூன்றாம் அத்யாயம் முற்றி ற்று” என்ற சொற்களைக் கூட்டுக.
132	20	அநேகநேக என்பதை அநேகாநேக எனவாசிக்க
133	13	“லய” என்ற பதத்தை விலக்குக.
136	25	“(1)” “(2)” என்ற இலக்கங்களை விலக்குக.
136	27	“(3)” என்றதை “(1)” ஆக மாற்றுக.
136	27	“(4)” “(5)” “(6)” என்றவற்றை விலக்குக.
136	23	“அறி” என்றதின் பின் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
143	10	“(3)” என்றதை “(2)” ஆக மாற்றுக. [திருத்துக.
150	25	“மந்த்ரத்தில்” என்றதை “மந்த்ரங்களில்” என்று
151	1	“அக்னி” க்குப்பின் “(2)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.
151	2	“ஹோதா”வுக்குப்பின் “(3)” என்ற இலக்கத்தை எழுதுக.

